

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

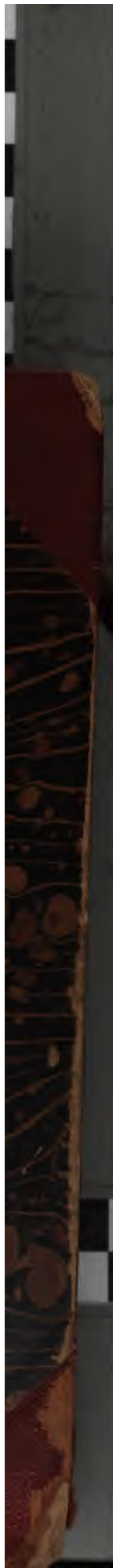
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

GH 62.485-

Harvard College Library

FROM THE

CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SORHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

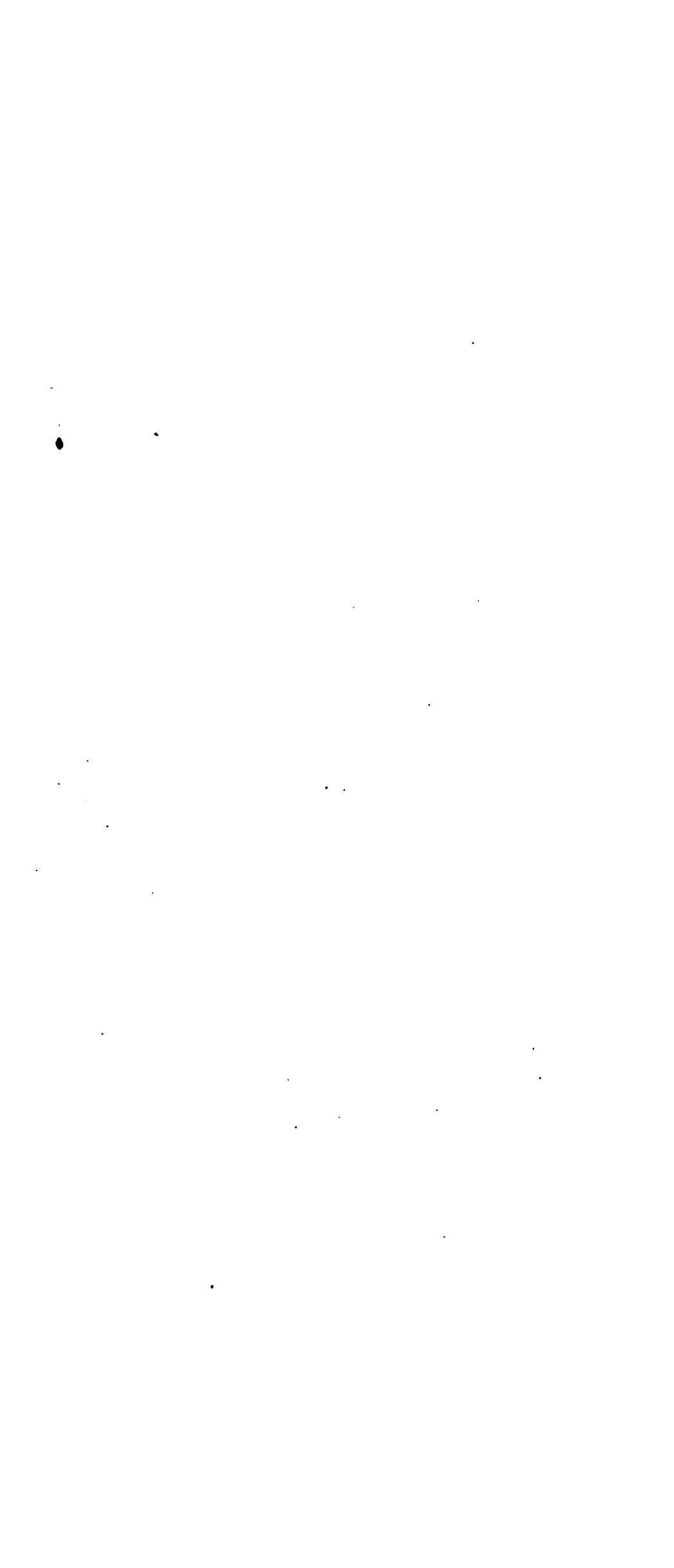
Received

18 Jan., 1887.

HOMERI
ILIADIS CARMINA

SEIUNCTA DISCRETA EMENDATA

PROLEGOMENIS ET APPARATU CRITICO INSTRUCTA

EDIDIT

GUILELMUS CHRIST.

PARS PRIOR.

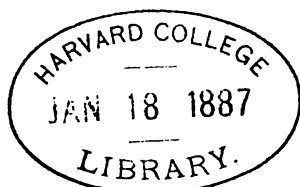

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXIV.

Ms. 62. 485

Constantius fund.

Praefatio.

Principiū tria munera esse docent scriptores artium, ut attentos dociles benevolos animos hominum faciat. Attentum quo pacto lectorem facere possim mea cura, si non captus teneatur ipso Homeri nomine et summa venustate poematis, quo neque homines liberales delectari neque philologorum studia ali nutririque unquam desinent? Docendi autem munere hic supersedere mihi licet, quandoquidem hanc partem in prolegomenis plene exhausti, in quibus quid consilii in hac editione adornanda secutus sim, quid quadruplici scripturae genere significaverim, quibus subsidiis in arte critica factitanda usus sim, diligenter expositum est. Unum igitur reliquum est, ut tuam, candide lector, benevolentiam mihi conciliem meam operam tibi commendando et mediocritatem mei ingenii excusando. Neque me fugit, quam arduum opus aggressus sim, quod praeclarum exemplum Fr. Aug. Wolfii aemulatus duas provincias una administrandas suscepi, ut et verba Homeri emendarem versusque perpolirem et subtilem quaestionem de origine Iliadis solverem solutamque quasi oculis lectorum repraesentarem. Nam qui post Wolfium Homeri edendi et recognoscendi curam in se receperunt, ex iis Spitznerus Bekkerus Larochius Nauckius subsidiis criticis parandis et genuinis formis verborum restituendis solis suam industriam mentisque aciem adverterunt, Koechlius et Kirchhoffius adeo in discriminandis variis partibus Iliadis et Odysseae atque redintegrando vetere Homero desudarunt, ut verborum emendationem fere nihil curarent. Equidem cum iam plus quinque lustris et genuinis verborum formis ope comparativae grammaticae restituendis operam navassem et laudem gravissimae quaestionis de origine Homericae poesis solvendae summo animi ardore appetissem, eo magis in hac editione duo officia editoris coniunxi, quod alterum ab altero haud raro pendere intellegebam. Veluti quae verba grammatici cum alii tum Nauckius sollicitaverunt λόγοις P 393 et α 56, Ἰλιον αἰπύ O 71, τὸν παῖδα T 331, ea

ne ipse quidem in veteribus carminibus ferenda censerem, in recentibus additamentis non solum intacta reliqui, sed etiam notabilia indicia interpolationis esse iudicavi. In restituenda autem prisca et genuina forma carminum quod meam operam non inter cancellos Aristarchae recensionis inclusam volui, apud prudentes iudices excusatione non indigebit praesertim in hac editione, in qua non solum ultra Alexandrinos grammaticos, sed etiam ultra Pisistratum ad rhapsodorum tempora et ad aetatem si minus Homeri, at tamen Homeridarum ascendere annisus sum. Hoc num bene mihi successerit, penes lectores benevolos et prudentes iudicium sit; mihi hoc solum in exordio libri asseverare liceat, saepe stilum me vertisse neque uno quasi impetu arcem expugnasse, sed multis erroribus iactatum, cum plus semel iam in eo fuisset, ut de firmitate virium mearum desperarem et totum consilium edendae Iliadis rursus abicerem, tandem aliquando ad eam stationem pervenisse, quam fortiter, si dis placet, tueri et defendere conabor. Bonam autem spem habeo brevi futurum esse, ut Homerus hac forma magis placeat faciliusque intellegatur et pueris quoque instituendis haec distributio carminum et genuini textus restitutio multo utilior esse videatur quam tradita forma viginti quatuor librorum et recentiora grammaticorum portenta priscae orationi Homeri immixta. Unum vereor, ne in purganda atque perpolienda oratione tersissimi poetae multis iusto timidior fuisse videar, praesertim postquam Fickii audacia animis philologorum stimulos addidit. Si quid autem valet haec editio ad Homeri carmina melius cognoscenda et philologorum studia adiuvanda, huius laudis minima pars mea est; nam et in corruptis verbis emendandis et in genuinis litteris formisque resuscitandis et in veteribus carminibus separandis, denique in apparatu critico adornando maximam partem virorum de Homericis studiis promovendis insigniter meritorum vestigia legi iuvenumque amicorum propensa sollertia egregie adiutus sum, quorum si hoc loco ambitiose referre nolo nomina, libros et commenta grato animo me adhibuisse et, quoad leges succinctae enarrationis permittebant, etiam laudasse unaquaeque pagella et prolegomenorum et apparatus critici docebit.

Scribam Monachii bruma anni MDCCCLXXXIII.

Guil. Christ.

Prolegomenon

Liber primus.

De carminibus Iliadis separandis et ordinandis.

§ 1. Iliadis et Odysseae in omnibus codicibus grammaticorumque commentis¹⁾ libri XXIV sunt sive tot libri, quot litterae ionici et vulgaris alphabeti, quibus litteris usque ad hunc diem singulos libros distinguere et numerare consuerunt. Auctorem huius divisionis Aristarchum fuisse Pseudo-Plutarchus, de vita Homeri c. 4 refert: εἰσὶ δὲ αὐτῷ ποιήσεις δύο, Ἰλιάς καὶ Ὀδυσσεΐα, διηρημένη ἑκατέρᾳ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων οὐχ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τῶν περὶ Ἀρίσταρχον, quo cum grammatico Eustathius in commentariis Iliadis p. 5 ed. Lips. consentit, nisi quod Aristarchum et Zenodotum Iliadem et Odysseam in XXIV libros divisisse perhibet. Atque procul dubio haec divisio cum vetere numerandi ratione²⁾ cohaeret et in vetustissimis editionibus ab Alexandrinis grammaticis Zenodoto Aristophane Aristarcho adornatis usurpata fuit. Ab Homero vel Homeridis quominus eam profectam esse statuamus, cum alia obstant tum litteratura viginti quattuor litterarum a Simonide demum inventa et Euclide archonte (ol. XCIV, 2, a. Chr. 403) ab Atheniensibus recepta. Sed ne Aristoteles quidem philosophus eam novisse videtur, quandoquidem, si quo loco versus Homeri laudat, non numero vel littera alphabeti, ut in lexico Apollonii Sophistae et in papyris vetustis (cf. Osann, anecd. Roman. p. 291) factum videmus, librum quo quisque versus exstat significat, sed nomine ab argumento libri petito, velut ἐν τοῖς Νίπτοις poet. c. 16 et 24, ἐν

1) Confer de hac re Osannum, anecdotum Romanum p. 289 sqq.

2) Confer Franz, elem. epigr. gr. p. 348, et meam commentationem Die Atticusaussage des Demosthenes p. 17.

Αλκίνοῦ ἀπολόγῳ poet. c. 16, quo nomine iam ante Aristotelem Plato usus est de rep. X p. 614 B.

§ 2. Verum iam ex quo tempore Homeri carmina litteris mandari coepta sunt, non continuas Iliadem et Odysseam perscriptas, sed singulas partes ampum operorum discretas et suo quamque titulo in exemplari Pisistratego atque in ore hominum insignitas fuisse perquam veri simile est. Quid? quod ex Solonis praecepto, quo rhapsodi in publicis sacris carmina Homeri ita deinceps recitare iuebantur, ut ubi prior desiisset, inde alter pergeret¹⁾, nostro iure concludimus iam ante Pisistratum carmina Iliadis et Odysseae separata et a rhapsodis certis nominibus distincta fuisse. Quae illa carmina fuerint, in primis nomina testantur a veteribus scriptoribus et grammaticis memoriae prodita. Atque Aelianus quidem recens grammaticus, sed qui veterem famam et placita Alexandrinorum sequebatur, in var. hist. XIII 14 haec rettulit: *Τὰ Ὀμήρου ἐπη πρότερον διηρημένα ἦδον οἱ παλαιοί· οἷον ἔλεγον Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην καὶ Δολώνειάν τινα καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος καὶ Νεῶν κατάλογον καὶ Πατρόκλειαν καὶ Λύτρα καὶ Ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα καὶ Ὀρκίων ἀφάνισιν· ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. ὑπὲρ δὲ τῆς ἐτέρας Τὰ ἐν Πύλῳ καὶ Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι καὶ Καλυψοῦς ἄντρον καὶ Τὰ περὶ τὴν σχεδίαν καὶ Ἀλκίνοῦ ἀπολόγους καὶ Κυκλώπειαν καὶ Νέκυιαν καὶ Τὰ τῆς Κίρκης καὶ Νίπτρα καὶ Μνηστήρων φόνον καὶ Τὰ ἐν ἄργῳ καὶ τὰ ἐν Λαέρτῳ. His titulis carminum, quibus Homericum Ἰππον κόσμον (Od. θ 492) conferas, accedunt Διομήδους ἄριστεία, cuius versus Z 289—292 ab Herodoto II 116 laudantur, et Αἰταί sive legatio principum Achillem deprecantium et Τειχομαχία a Platone in Cratyl. 428 C, Hipp. min. 364 E, Ione 539 B commemoratae. Praeterea in nominibus, quibus cum a Strabone et in tabula Iliaca tum ab Eustathio singuli libri Aristarchei indicantur, reliquias veteris denominationis et divisionis carminum*

1) Diogenes Laert. I 57 Σόλων τὰ Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ὁαψοδεῖσθαι, οἷον ὅπου πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Locum hunc vexatissimum, cuius de interpretatione varias sententias virorum doctorum collectas habes apud Volkmannum, Geschichte und Kritik der Wolf'schen Prolegomena p. 301—315, Sengebuschius, Hom. dissert. II 107 sqq. recte sic explicasse videtur, ut ὑποβολὴν non recitationem de scripto factam vel monitorem de scripto verba praeunte intellegat, sed recitationem continuam, quod idem Plato pseudepigraphus in dialogo Hipparchi, instituto Solonis ad Hipparchum translato, his verbis significaverit: ἡνάγκασε τοὺς ὁαψοδοὺς Παναθηναίους ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ ἀδεῖν.

Iliadis servatas esse merito suspicantur. Aristarchus enim ipse, ut ex papyris et codice Veneto A, locupletissimis testibus Aristarcheae editionis, apparet, XXIV libros Iliadis et Odysseae reiecta vetere denominatione solis litteris alphabeti singulis libris inscriptis nec non subscriptis (cf. Osann, an. Rom. 291) distinxerat, homines autem litterati et curiosi, quin etiam Aristarchei Aristonicus et Didymus veteribus nominibus, quippe quae rerum argumento indicando multo aptiora essent, uti desiisse adeo non videntur, ut ea, quo facilius novae carminum divisioni accommodari possent, partim augerent partim contraherent. Quin etiam Zenodotus, quamquam novam divisionem XXIV librorum instituit, tamen veteres et diuturna consuetudine sacratos fines carminum nisi coactus migrasse non videtur. Quod igitur Strabo I p. 17 *Διάπειραν* priorem partem libri secundi et *Αἰτὰς* librum nonum nuncupat, consentiens in his nominibus cum Dionysio Halicarnassensi rhet. VIII 15, IX 4 et 8 et 14 et Athenaeo I p. 18 b, et quod Longinus *περὶ ὕψους* c. 9 *Θεομαχίαν* et Menander *περὶ ἐπιδεικτικῶν* c. 6 *τὴν Ἀσπίδα* laudat, denique Eustathius in commentariis Iliadis omnium librorum pedestres et metricas inscriptiones refert¹⁾, haec omnia cum Iliadis divisione, quae quidem ante editiones grammaticorum Alexandrinorum in usu fuit, cohaerere et ex disciplina rhapsodorum fluxisse videntur.

§ 3. Haec nomina si excusserimus et inter se comparaverimus, concludi posse speramus quae rhapsodorum artem aperiant et propius ad originem carminum nos adducant. Atque hoc quidem leviusculum est, quod eorundem carminum alia apud alios scriptores nomina feruntur; nam quod alterius libri prima pars locis supra laudatis a Strabone *Διάπειρα*, a Dionysio *Ἀπόπειρα*, decimus ab aliis *Δολώνεια*, ab aliis *Νυκτεγεργία* (cf. scholia ad K 1) nominabatur, hae sunt nominum, non rerum differentiae, et quod primo libro ab Eustathio duo tituli *Δοιμός καὶ Μῆνις* induntur, hoc ad eos spectat grammaticos vel rhapsodos, qui cum *Μῆνιν* totam Iliadem rectius inscribi intellexissent, propriam primi carminis appellationem circumspiciebant, denique

1) Nihil in hac re curo, quod Thucydides I 9 Homerum *ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει* versum Il. B 108, Plato Ion 537 p. A *ἐν τῇ ἱκποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ* Ψ 335—340, Aristoteles hist. anim. IX 32 *ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἐξόδῳ* Ω 316, Strabo I p. 17 *ἐν τῇ πρεσβείᾳ* Γ 222—3, Pausanias VIII 18, 2 *ἐν Ἡρας ὄρχῳ* O 36—37 dixisse referunt; aperte enim illi scriptores haec quidem nomina ipsi commenti sunt, non ex vetere traditione accepta tulerunt.

quod duo nomina secundi libri et prioris et alterius partis *Ἀπόπειρα* et *Ἀγορά*, *Βοιωτία* et *Νεῶν κατάλογος*, et noni libri *Αἰταί* et *Πρεσβεία* feruntur, inde explicandum esse videtur, quod recentiores homines nota et trita nomina in locum obsoletorum et obscurorum substituerunt.

Gravius illud est, quod nonnulla nomina plures libros complectebantur. Manifestissimum hoc est in nomine *Διομήδους ἀριστείας*; nam quod Herodotus II 116 versus Z 289—92 *Διομήδους ἀριστείας* fuisse narrat, hoc aperte indicat illo tempore libros quintum et sextum communi nomine eius regis, cui primae in iis partes erant, comprehensos fuisse. Sed *Πατρόκλεια* quoque olim duos libros et dimidium II—Σ 242 complexa esse videtur, siquidem qui nunc audit *Πατρόκλεια* liber sextus decimus rectius *ἔξοδος Πατρόκλου* diceretur. Ad postremum *Μνηστήρων φόνος* ab Aeliano, var. hist. XIII 14 inter *Νίπτρα* et *Τὰ ἐν ἀγρῷ* positus Odysseae libros XXI et XXII et *ἀπόλογος Ἀλκίνοῦ*, vel quod olim dictum fuisse conicio *ἀπόλογος ἐν Ἀλκίνοῦ*¹⁾ totam fabulam Ulyssis errorum in Alcinoi domo narratorum sive Odysseae libros VIII—XII comprehendebat. Sic enim fieri potuit, ut non solum narratio Ulyssis, quam ob nimiam prolixitatem in proverbium abiisse Suidas docet²⁾, *διήγησις τῶν πρὸς Ἀλκίνοον* in tabula Iliaca diceretur, sed etiam agnitio Ulyssis carmine Demodoci ad lacrimas commoti Θ 522 sqq., quae errorum narrationi quasi viam sternit, ab Aristotele, poet. c. 16 pars *Ἀλκίνοῦ ἀπολόγου* fuisse perhiberetur.³⁾

Haec vero comprehensio plurium librorum in unius carminis corpus et usum rhapsodorum hos libros fere coniungentium et in sacris publicis deinceps recitantium testatur et ad auctorem carminum ipsum plures libros continuo pangentem revocanda esse videtur. Namque errores Ulyssis unum carmen perpetuum efficiunt et si minus ab uno poeta inventi et narrati sunt, nullam tamen

1) Scite schol. cod. Mon. ad locum Platonis *Ἀλκίνοῦ ἀπόλογον* pro *ἱστορίαν παρὰ τοῦ Ἀλκίνοῦ* dictum esse monet. Miri autem tituli originem ita explico, ut cum primum fabula errorum Odysseae *ἐν Ἀλκίνοῦ ἀπόλογος* recte dicta esset, mox fabulam illam *ἐν Ἀλκίνοῦ ἀπολόγου* exstare falso autumarent.

2) Suidas *Ἀπόλογος Ἀλκίνοῦ ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὰν ἀποτεϊνόντων λόγον*.

3) Telemachiae quoque nomen quatuor libros Od. α—δ vel saltem libros tertium et quartum comprehendisse inde apparet, quod libri quarti versus primus extremi versus libri tertii sententiam complet neque ab eo divelli potest.

partem continent, quae non ut veteri corpori *Νόστου Ὀδυσσεὺς* intexeretur destinata fuerit. Similiter Iliadis tres libri, qui Patroclum Achivis in summo rerum discrimine opem ferentem, deinde ab Hectore et Apolline post res praeclare gestas interfectum et spoliatum, denique corpus eius aegre ab Aiace et Menelao superbis Troianis ereptum et in castra relatum narrant, divelli pluresve in particulas distrahi nequeunt, unde pignore dato asseverare possis librum decimum septimum numquam seorsim recitatum esse, sed semper antecedenti carmini adhaesisse et sequenti antecessisse.

§ 4. Altera ex parte sunt quidam libri Aristarcheae recensionis, quos ex duobus pluribusve carminibus coaluisse ipsi tituli evincunt. Sic alteri libro, ut Eustathius refert, inscriptum fuit *Ὀνειρος Διάπειρα Βοιωτία ἢ κατάλογος νεῶν*, tertio *Ὅρκοι Τειχοσκοπία Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχία*, quarto *Ὅρκίων σύγχυσις Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις*, septimo *Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία Νεκρῶν ἀναίρεσις*. Neque hoc casu fortuito factum est, sed cum intima natura horum carminum ita cohaeret, ut eius causa ex arte veterum non tam rhapsodorum quam poetarum epicorum repetenda sit. Namque non solum catalogus navium, sed etiam lustratio copiarum et certamen Hectoris et Aiacis multo aptiora erant, quae a cetera parte sui libri divellerentur et ipsa per se recitarentur, quam multi libri Iliadis, velut XV et XVIII et XXI, qui quamvis arctissime cum praecedente libro cohaereant, tamen ab illo a grammaticis divulsi sunt, ut ne iusto voluminosior ambitus unius libri fieret. Eodem trahunt aliorum librorum tituli ita comparati, ut non ad totum librum, sed partem aliquam eius pertineant. Sic quod liber undecimus *Ἀγαμέμνονος ἀριστεία*, decimus octavus *Ὀπλοποιία*, vigesimus *Θεομαχία*, vigesimus primus *Μάχη παραποτάμιος*, vigesimus tertius *Ἀθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ* inscribuntur, non recte ita interpretantur, ut a potiore parte totum librum denominatum esse dicant. Nimirum tituli illi priscis temporibus nisi ad eas suorum librorum partes, quibus vere inscribuntur *A* 1—595, *Σ* 369—617, *Φ* 385—513, *Φ* 1—227, *Ψ* 251—897 pertinebant et nobis documento sunt, illa carmina a rhapsodis saepe seorsim a reliqua parte suorum librorum cantata esse, quod quam commode fieri potuerit, facile, si ipse periculum facies, tibi persuadebis.

Sed etiam longius nos progredi par est. Sunt enim non solum eius modi libri, quorum partes prior et posterior separari et divelli potuerint, sed etiam tales, qui intextam habeant fabulam,

quae ut intervallum temporis commode explet, ita ipsum quoque per se absolutum et in se rotundum carmen efficit. Hunc in numerum refero *Τειχοσκοπίαν* Γ 121—244, arma a Diomede et Glaucō mutata Ζ 119—236, Veneris et Martis amores θ 266—366, Sarpedonis cladem ΙΙ 419—687, aurigarum Patrocli facinora Ρ 426—542. Neque solum coniectura titulive fide in hac re nitimur, sed etiam diserto testimonio scholiorum, in quibus ad Ζ 121 adnotatum legimus ἡ διπλῇ, ὅτι μετατιθέασί τινες ἀλλάχόσε ταύτην τὴν σύστασιν. Quo enim alio pacto fieri potuit, ut hoc carmen Ζ 119—236, cui meliorem quam quem obtinet locum non invenias, alium in locum transferretur¹⁾, nisi quod, cum et suo talo stare posset et crebro ex libro sexto exemptum ipsum per se cantatum esset, a somniantibus rhapsodis non iam suo loco reddebatur, sed alieno loco falso inculcabatur?

Iam ut finem huic commentationis parti imponamus, ex titulis carminum Iliadis nobis servatis apparet, fuisse et maiora carmina, quae ob nimiam prolixitatem a grammaticis in plures libros dividerentur (*EZ*, *ΞΟ^a*, *ΠΡΣ^a*, *ΦΧ*), fuisse et minora, quae cum singula iustum ambitum libri non implere viderentur, cum aliis in societatem unius libri grammatici coniungerent (*B* 1—483 et *B* 484—779, *A* 1—222 et *A* 223—445, *H* 1—312 et 313—482), fuisse denique alterum minorum carminum genus, quae poeta ipse aliis carminibus explendi temporis intervalli gratia intexeret, sive ab eo inventa sive ab aliis accepta et in suum usum conversa (*Γ* 121—244, *Ζ* 119—236, *ΙΙ* 419—687).

§ 5. Quid iam nobis novam Iliadis editionem adornantibus faciendum fuit? servandusne fuit ordo et divisio librorum, qualis a Zenodoto et Aristarcho constitutus et longo usu temporum quasi sancitus erat? an satius fuit ad vetustiorē consuetudinē rhapsodorum redire et ad fontem et originem Iliadis ipsam adscendere? Alteram viam Arminius Koechlius, postquam Carolus Lachmannus facem praetulit, inire ausus in editione Teubneriana a. 1861 sedecim Iliadis carmina novis finibus circumscripta selegit haec: *Μῆνιν* (*A* 1—348)²⁾, *Αἰτάς* (*A* 349—611), *Ὀνειρόν* (*B* 1—47. 87—129. 211—483), *Ἀγοράν* (*B* 95—211. 278—335), *Βοιωτίαν ἦτοι*

1) Bergkii Gr. Litt. p. 574 illud carmen ab aliis post *E* 518, Mor. Schmidtus, mel. hom. II 13 post *E* 628 collocatum fuisse divinarunt.

2) Fines singulorum carminum, ut chartis parceremus, magis a nobis adumbrati quam plene descripti sunt, qua de causa qui versus a Koechlio omissos aut transpositos omnes cognoscere velit; ipsam eius editionem adeat.

Κατάλογον νεῶν (B 484—760), Ὀρκια ἦτοι Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχίαν (Γ 1—120. 245—461. Δ 1—222), Τειχοσκοπίαν καὶ Ἐπιπώλησιν (Γ 121—244. Δ 223—421), Διομήδους ἀριστείαν (Δ 422—544. Ε 1—607. 699—909), Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλίαν (Ζ 73—529. Η 1—16), Πρεσβείαν (Θ 489—561. Ι 1—713), Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν ἦτοι Κόλον μάχην (Α 1—596. Ν 136—155. Ο 615—622), Τειχομαχίαν (Μ 3—471. Ο 381—414), Διὸς ἀπάτην (Θ 1—71. 350—437. Ν 1—119. Ξ 147—522. Ο 1—366. 653—695), Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην (Ν 39—755. Ξ 440—507. Ν 756—837. Ο 630—726. 415—591. 727—746. Π 112—123), Πατρόκλειαν (Π 1—867. Ρ 1—399. 593—761. Σ 1—355), Ἐκτορος λύτρα (Ω 1—804). Perscripsi nomina sedecim carminum Koechlianorum versusque, quibus quodque concinnata sunt, apposui, ut quam audacter Lachmannus ceterique carminum epicorum sectatores in refingendis Iliacis carminibus versati sint cognoscas: non singulos versus isti particulasque librorum tamquam interpretamenta et illepidia supplementa damnaverunt, sed totos libros eosque, sine quibus poema Ἀχιλλέως μῆνιος ne consistere quidem potuit, velut ΦΧ, prorsus abiecerunt et, quod etiam gravius est, nonnullos libros in particulas ita dissecuerunt, ut dissecta membra alia alii carmini insererent novaque carmina tamquam musiva opera ex variis lapillis hinc illinc sumptis componerent. Nos ab ista audacia, ne dicam temeritate longe longeque remoti id solum spectavimus, ut fines veterum carminum, qualia a rhapsodis usque ad Platonis tempora recitata fuisse probabile est, recuperaremus refictaque vetera carmina in locum Zenodoteorum librorum XXIV substitueremus. Neque hoc ita fecimus, ut divisionem grammaticorum prorsus oblitteraremus, sed ut eius vestigia in notis numerisque dexteri marginis relinqueremus.

§ 6. Primum igitur nomen, quae supra exposui, indicia secutus libros ΒΓΔΗΑΣΦΨ in binas partes divisimus et suum utrique parti nomen indidimus. Quod autem nomina libri secundi et tertii eo ducebant, ut secundi libri Ἀγοράν et Ὀνειρον, tertii Ὀρκια et Πάριδος καὶ Μενελάου μονομαχίαν diiungeremus, hoc non obsecuti sumus. Dubitamus enim, an numquam tam pusillum carmen, quale Ὀνειρος (B 1—86) est, seorsim cantatum fuerit, et tertii libri versus, qui foedus ab Agamemnone et Priamo ictum continent, et illi, quibus Paris et Menelaus manus conseruisse narrantur, adeo inter se cohaerent, ut vix eos separare possis. Trium autem nominum causa et origo ea fuisse videtur, quod media

parte *Τειχοσκοπίας* exempta reliquis partibus libri, primae et ultimae suum cuique nomen deesse noluerunt.

Verum in libris secundum nominum indicia separandis non acquievimus, sed ab hoc fundamento profecti, si quo libro duo carmina a grammaticis, ne numerum viginti quatuor litterarum alphabeti excederent, copulata esse videbantur, etiam si nomina ansam non praebebant, librum dividere haud dubitavimus. Primum omnium autem in hac re indicia versuum intercalarium, qui ad partes carminum separandas prioremque partem claudendam interiecti esse viderentur, nobis circumspicienda erant.¹⁾ Atque ad hunc numerum procul dubio referendus fuit versus Φ 227

ὥς Φειπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι Φίσος,

quo versu prior pars libri vigesimi primi sive *Μάχη παραποτάμιος* Φ 1—227 ita claudebatur, ut etiam sine reliqua carminis parte (Φ 233—382) commodè recitari posset, sive hoc loco vetus carmen finitum et altera pars libri (Φ 233—382) ab recentiore poeta adiecta est, sive rhapsodi universum carmen Φ 1—382 ita dividere solebant, ut priorem partem seorsim recitarent. Hunc autem in modum rhapsodi interiectis versibus *Z* 311 et *M* 175—181 quae comprehensa poeta voluit, divisisse videntur, cum eo, quod auctor *Odysseae* δ 500 indicavit, artificio usi longius carmen, prout tempus postulabat, in minutiores partes dissecabant. Magis vestigia poetae legerunt, quod libros decimum tertium et decimum septimum in bina carmina *N* 1—344 et *N* 361—659, *P* 1—399 et *P* 424—761 dividerunt et interpositis adulterinis versibus *N* 345—360 et *P* 400—423 diiunxerunt. Sed hic quoque potius duae partes unius perpetui carminis, quam duo carmina diversis titulis statuenda esse duximus. Rectissime vero ex eo, quod inter priorem partem libri decimi octavi et *Ὀπλοποιίαν* versus finales Σ 354—368 ab illepido aliquo rhapsodo vel Pisistrateis redactoribus interpositi sunt, concludas hoc loco olim carmen integrum finitum esse. Denique versus *E* 507—511.

*θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων
παντός' ἐποιχόμενος· τοῦ δὲ κραίαινεν ἐφετμὰς
Φοῖβον Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃς μιν ἀνώγειν
Τρῶσιν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ εἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχομένην. ἧ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων*

1) Hac de re plenius disputavi in commentatione Eine besondere Art von Interpolationen bei Homeros, in ann. phil. 1881 p. 145—160; versibus ex *Odyssea* illo loco depromptis addendos esse video δ 621—4 ad separandas duas partes libri quarti interiectos.

prorsus infecti et nullo modo ferendi sunt, si eos eiusdem carminis esse dicas, in quo Minerva in caelo cum Iunone fabulari narrabatur *E* 418—431, sed faciliorem explicatum admittunt, si inde a versu *E* 454 vel potius *E* 471 novum olim carmen exorsum esse statueris, sive iam antiquus auctor *Διομήδους ἀριστείας* hinc novum carmen incipere voluit, sive recentior poeta, qui certamen Sarpedonis et Tlepolemi inseruit, interpolatum et amplificatum carmen aptum esse iudicavit, quod in duas partes divideretur.

§ 7. Etiam longius ego progressus librum primum et decimum quintum in bina carmina divisi et libri decimi sexti fabulam Sarpedonis a Patroclo interfecti (*Π* 419—697) peculiare carmen efficere volui. Atque quod librum decimum quintum divisimus, nemo non probabit, nisi qui universam hanc partem meae operae improbat. Namque in medio illo libro carmen, quod *Διὸς ἀπάτην* bene inscripserunt, finitur, cuius fines nescio an certius quam ullius alius carminis Iliaci definiri possint. Incipit enim illud a versu *Ἥρη δ' εἰσέειδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι* *Ξ* 153 et porrigitur usque ad *Ο* 366 *σύγχεφας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας*, cuius rei locupletissimum testem poetam ipsum produco, quippe qui Iovem verbis *αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὐτὶς ἀποστορέψουσιν ἀνάκλυδα φύζαν ἐνώρσας* (*Ο* 62) hoc ipsum Apollini tamquam summum imperantem fecerit. Neque illud, quod pugnam Patrocli et Sarpedonis *Π* 419—697 a reliquo libro separavi, aegre ferent, qui hos versus non magis qui seorsim, quam qui coniunctim cum reliqua Patroclea recitentur aptos esse intellegent et congressum Diomedis et Glauci (*Ζ* 119—236), qui cum pugna Patrocli et Tlepolemi (*Ε* 627—698) et hac parte Patrocleae mirum quantum congruit, seorsim cantatum esse recordabuntur.

Denique primum quoque librum ut in duo carmina dividerem, compluribus causis adductus sum. Atque illud quidem non multum valere puto, quod versibus *Α* 304—5

ὥς τὼ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω Φεπέεσσιν

ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν

percommode primum carmen finitur et universus liber primus paullo maior est quam cetera carmina antiquae Iliadis. Sed sunt aliae res, quae dividendo libro primo magis faveant. Nam quod Achilles in oratione ad matrem causas dissidii summatim recolligit (*Α* 365—388), aptius et gratius est in alio quam in eodem carmine factum; nimirum moris fuit Homero et poetis epicis, ut capita rerum in antecedente carmine relatarum hominibus in memoriam revocarent. Deinde quod Iuppiter cum ceteris diis

hesterno die in Aethiopiam profecti esse dicuntur (*A* 424), eodem autem die Minerva ab Olympo in castra Argivorum descendisse (*A* 195) et iterum in Olympum ad ceteros deos rediisse narratur (*A* 222), haec repugnantia vehementer animos non potuit non offendere, si in eodem carmine tam obliviosus poeta fuit, magis autem excusatur, si in novo carmine rerum ordo paullo mutatus et novi carminis consilio applicatus est.

In his quas hucusque exposuimus rebus fere auctores et signiferi Lachmannus et Koechlius nobis fuerunt. Sed quod Koechlius opusc. I 145 versus *Θ* 266—334 epyllion *Τεύκρου ἀριστείας* efficere dixit a reliquis versibus octavi carminis seiungendos et ingeniosiori poetae adsignandos, hac in re vir acutissimus me adsentientem non habet; careret enim illud carmen iusto exordio et minoris esset ambitus quam cuius sunt vetustissima, nedum recentiora carmina.

§ 8. Alterum quod novavi ad initia carminum pertinet. Duos enim libros falso loco incipere tam certum et evidens est, ut nisi auctoritas codicum mentis aciem hominibus occaecare soleret, error dudum detectus et sublatus esset. Atque bene iam Naberus, quæst. hom. p. 208 demonstravit carmen, quo Hectoris caedes narratur, non a primo versu libri vigesimi secundi, sed a versu *Φ* 526 *Ἐσθήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργον* incepisse simileque huius carminis esse initium atque *Διὸς ἀπάτης* *Ξ* 153. Paulo impeditiore est Patrocleae causa. Bene enim illa ab initio libri decimi sexti sive a versu *Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο ποιμένι λαῶν* exordiri videtur, praesertim cum carmen de Patrocli laudibus ab ipso nomine Patrocli eleganter incipere sentias. Sed si non carmen separatum cum Lachmannianis quaeris, sed libri *Πάτροκλείας* initium, ad extremam partem antecedentis libri te redire oportet. Nam quod poeta, postquam Achillis animum precibus Patrocli commovit, ad Aiace[m] vix iam hostium tela sustinentem *Π* 102 redit, in eodem carmine expectas relatum esse Aiace[m] in navium puppes escendentem et conto irruentes hostes propulsantem (*O* 674—746). Accedit quod, sicut in libro undecimo versus 595 *στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο φέθνος ἐταίρων* carmini, quod est de virtute Agamemnonis, finem imposuit, sic etiam in carmine decimo quinto eodem versu *O* 591 carmen antecedens peridonee clauditur. Denique versibus *O* 592—652 nota prooemii tam manifeste impressa est, ut qui hos versus in medio carmine a poeta positos, non novo carmini tamquam splendidum exordium praefixos esse statuatur, leges poeticae artis plane ignorare videatur.

Minus curavi sententiam Lachmanni, Betracht. p. 28, *Προσβείαν* sive librum nonum iam a versu Θ 489 exordiri dicentis. Licet enim hoc loco res post cladem Achivorum gestae narrari incipiant et novi carminis initium non inepte statui possit, tamen non satis causae esse mihi videtur, cur divisionem librorum, qualis in codicibus tradita est, deseramus atque mutemus.

Denique ambigui sunt fines librorum quinti et sexti, sexti et septimi, ut versus Z 1—4 et H 1—7 non magis sequenti carmini praemittere quam antecedenti subicere possis. Nos cur a tradito ordine carminum discedentes priori carmini eos addendos censeamus, paucis declaremus. Atque septimi quidem libri versum primum ὧς Φειπὼν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ ab oratione Hectoris divelli aegre ferimus et similis exordii exemplum frustra quaesivimus; optime autem et prorsus ex Homeri dicendi usu novum carmen a particula Ἐνθα (H 8) incipiet; ab eadem enim particula incipiunt liber quintus et librorum quarti et decimi tertii alterae partes A 223 et N 361.¹⁾ Similiter libri quinti extremus et sexti primus versus arctissime cohaerent, ut qui ab altero πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσσε μάχη πεδίοιο novum librum incipiat, minus mihi probetur. Verum cum ne a versu Z 5 quidem novum carmen commodè exordiri videatur, in eam sententiam inclinamus, ut versus illos vere ambiguos fuisse et modo antecedenti carmini subiectos, modo sequenti praemissos esse dicamus.

§ 9. Carmina quae restituimus suum quodque locum in hac editione tuentur uno excepto catalogo navium. Hic enim in codicibus libri secundi versibus 483 et 780 medius interiectus est; quod si recte se haberet, versus 780—875 ab auctore catalogi vel ab eius interpolatore compositos esse nobis statuendum esset, quibus a catalogo navium ad indicem copiarum Troianarum transitus fieret. At toto caelo egregia ars horum versuum a ieiunitate et invenusta siccitate catalogorum distat, ut contionis auctori potius quam catalogi consarcinatori tribuantur. Hac de causa

1) Confer etiam α 11 et E 159 ἔνθ' ὕλας, ubi nova pars carminis incipit; sextum locum Ἐνθ' Ἀλκίτας N 543 in meas partes vocare nolui, quandoquidem ab auctore carminis ipso Ἀλκίτας δ' dictum esse usus dicendi Homeri probabile reddit. Aliae formulae novo carmini vel carminis parti exordienti inserviunt ἄλλοι μὲν B 1. K 1. Ω 677, καὶ τότε δὲ N 206. P 593. E 454, ὧς οἱ μὲν I 1. M 1. O 367. Π 1. Σ 1. Σ 368. T 1. X 1. Ψ 1. ξ 1. η 1. ω 202, αὐτὰρ ἐπεὶ Γ 1. O 1. λ 1. μ 1. ξ 1. τ 1. υ 1. χ 1, Ἥως μὲν Θ 1. A 1. T 1. ε 1, ἦμος δ' ἠριγένεια β 1. θ 1. ρ 1.

ordinem versuum, qualis in codicibus exstat, redactoribus Pisistratēis debere rati disiecta membra secundi libri *B* 1—483 et 780—875 denuo coniunximus et catalogo dignitatem absoluti et quod suo talo stare posset carminis reddidimus.

Hoc solum novavimus; sed alios praeterea locos, qui num eo quem nunc obtinent loco a poeta collocati sint addubitatum est, attingere nos oportet. Atque fuere quos offenderent decimo anno auctores belli Menelaus et Paris singulari certamine de dirimendis litibus pugnantes. Equidem non tam severus sum in libertate poetarum coercenda, hoc tamen moneo a versu *Γ* 14 non magis ad *Γ* 15.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες

quam ad *Δ* 446

οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χάρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο

transiri potuisse. Neque hoc nonnumquam a rhapsodis ob temporis angustias, ut carmen contraherent, factum esse negarim, sed inde non adducor, ut carmen de certamine Menelai et Paridis aut alieno loco positum aut ab alio poeta factum esse concedam. Est enim carmen illud inter pauca dignum Homeri summo ingenio et peropportune ante proelia ab universis catervis Troianorum et Achaeorum commissa collocatum exstat.

Porro God. Hermannus in egregia dissertatione de interpolationibus Homeri, opusc. V 63, qua nescio an nihil umquam praeclarius de origine carminum Homeri scriptum sit, sagaciter demonstrabat splendidum prooemium libri octavi *Θ* 1—51, quo dei Achivis opitulari vetantur, si quis cum versibus *N* 10—38 et *Ξ* 153—401, quibus Neptunus et Iuno Iovis imperio spreto suis Achivis opem ferre narrantur, coniungat, omnia egregie cohaerere et quae divulsa ineptissima essent, coniuncta fieri aptissima. Equidem ut vulnus gravissimum, quo Iliacum poema laborat, hac commentatione detectum esse largior, ita transpositione ista corpus sanari cicatricemque obduci fortiter nego. Iovis enim consilium Troianis opitulandi priusquam illi Achivos in aperto campo devicisse et murum perrupisse narrantur, sive ante libros *ΑΜ* aperiri et exponi par fuit, et misere maiestas summi dei labefactaretur, si statim, postquam gravissimum edictum edidit, Neptunus et Iuno eius imperium detrectasse perhiberentur. Qua de causa si quid mutandum transponendumque esse censerem, multo magis libri octavi illud prooemium in locum prooemii libri undecimi *Α* 1—14 eiectis versibus *Α* 183—4 substituerem. Sed hoc

nunc mitto et acquiesco in Hermannii ipsius sententia paulo post pag. 68 illos versus Θ 1—51 etiam in eo quo nunc legerentur loco recte positos esse censentis.

Paucis defungar Lachmanni sententia, quam nuper eius armiger Benickenius fusius quam scitius defendit¹⁾, Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν versu A 557 importune abrumpi et olim illum versum versibus Ξ 402—507 continuatum esse censentis hoc modo

ὥς Αἴας τότε' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ A 556
ἦε, πόλλ' ἀφέκων· περὶ γὰρ διε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ Ξ 402
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ φοι οὐδ' ἀφάμαρτεν.

Bene enim, si quid video, et prorsus ex more Homeri etiam carmen Διὸς ἀπάτης in medio fervore proelii O 366 abruptis Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία versu A 595 clauditur, et versus a Lachmanno ex libro decimo quarto in librum undecimum transpositi multo aptiores sunt eo loco, quo in codicibus exstant et a veteribus grammaticis legebantur quam quo a Lachmanno traieci sunt. Hoc ipse Lachmannus videbat, cum difficultatem, quam suae sententiae versibus Ξ 411 sqq.

τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπὸντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν,
πᾶρ ποσὶ μαρναμένων ἐκκλίνδετο, τῶν ἐν αἰέρας
στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς

parari intellegebat, hac artificiosa interpretatione removere studeret: Aias wirft einen Stein auf Hector, einen von den Stützsteinen der Schiffe Ξ 410, der Schiffe, für die Aias fürchtete A 557. Confer sodes Friedländerum, die Homerische Kritik von Wolf bis Grote p. 40 et Düntzerum, Homerische Abhandlungen p. 69.

Alias transpositiones a Lachmanno, Arm. Koechlio, Wold. Ribbeckio propositas praetereo, quia mihi non probantur neque eas refellendi hic locus est. Neque enim infitior Homerum nonnulla ex vetustioribus carminibus sumpsisse suoque operi intexuisse nec non ipsum progrediente suo opere alia in alium locum transtulisse, sed haec post tot saecula a nobis investigari posse despero et ad hanc nostram curam attinere nego. Sed de libro nono, quem totum non eum quem olim obtinuisse videretur locum in nostra Iliade tueri nonnulli demonstrabant, accuratius nobis disserendum esse video.

1) Benicken, Das elfte Buch der Ilias. 1872, Karl Lachmanns Vorschlag im zehnten Liede Ξ 402—507 an A 557 zu schliessen. 1875.

§ 10. Lachmannus, Betr. 86 Homerum ipsum antestabatur, ut Homeri carmina olim aliter atque a Pisistrato factum esset digesta et *Προσβείαν*, quae nunc libro nono contineretur, post librum *A* vel potius post libros *A—O* positam esse probaret; hunc enim ordinem carminum a Thetide significari summam rerum gestarum versibus Σ 444 sqq. ita comprehendente, tamquam ante legationem susceptam Achivi inter naves compulsi fuissent, et statim post legationem frustratam Patroclus armis Achillis indutus Achivis auxilio venisset:

κούρην ἣν ἄρα Φοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
ἦ τοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐφείλεον, οὐδὲ θύραζε
εἶων ἐξίεναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων καὶ πολλὰ περίκλυτα δῶρ' ὀνόμαζον.
ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι,
αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ Σά τεύχεα φέσσειν·

confirmari vero hanc rerum seriem oratione Agamemnonis T 140

δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς,

siquidem in nostra Iliade nudius tertius legati ad Achillem missi essent. At vide ne acumine ingenii abusus sit vir sagacissimus nimiaque morositate negligentiam poetae exagitaverit. Nam ut a secundo loco ordiar, etiam si legatos post duces Achivorum vulneratos et moenia castrorum expugnata ad Achillem missos esse fingas, subtilitas Lachmannianae interpretationis vocabuli *χθιζός* reicienda est. Etenim sic quoque antecedente vel hesterno die Patroclum cum Troianis conflixisse et superiore nocte, priusquam cubitum irent, legatos missos esse (cf. I 232. 705) tibi statuendum erit. Itaque Homerus sicut maiores nostri noctem diem ducere ratus quae nocte non eiusdem, sed antecedentis diei gesta erant proximo die (*χθιζά*) gesta dixisse existimandus est prorsus, ut poeta, securus, utrum ante an post mediam noctem legati in Achillis tentorium venissent, id quod rectissime iam scholiasta cod. Ven. B adnotavit. Post librum undecimum vero *Προσβείαν*, quae quidem nobis servata est, ponere nulli neque rhapsodo neque grammatico nisi qui recti sensu plane carebat, in mentem venire potuit. Aperte enim res in libro nono relatae docent neque Agamemnonem ducem tum vulneratum neque castrorum moenia expugnata fuisse. Neque huius conclusionis necessitatem ita effugere

poteris, ut ad interpolationum latibula confugas; nam etiamsi Phoenicis partes omnes exemeris et finem libri, quo aperte via ad Agamemnonis facta, libro undecimo relata, praemunitur, rescueris, res tamen principalis eadem manet. Vide igitur ne Thetidis quoque oratio ita explicari possit, ut Legationi suus locus remaneat. Atque potest illud; verba enim *Ἀχαιοὺς Τρωῶες ἐν πρύμνῃσιν ἔφελλον* ut aptissime ad Argivorum stragem libris *M—O* fuse descriptam referuntur, ita etiam ad cladem octavo libro brevi narratam, inprimis ad versus *Θ* 336—349 trahi possunt, neque dubito quin ab Thetide ipsa relata sint. Locus igitur ille tantum abest ut aliam Iliadis speciem nobis aperiat, ut auctorem eius libros *A Θ I Π* novisse et eo quo nunc legimus ordine cantasse testetur. Cur autem res gestae reliquorum librorum *A—O* omissae sint, hoc ex consilio deae non epitomatoris vili munere fungentis, sed ad Vulcani animum commovendum summas rerum attingentis satis iam explicatur, cohaerere autem etiam videtur cum rhapsodorum poefarumque libertate vela subducendi et fabulam in arctiorem gyrum contrahendi, qua de re iam in fine huius partis prolegomenon ita disseram, ut primum quo modo meam divisionem Iliadis expresserim, paucis adumbrem.

§ 11. Veterem distinctionem XXIV librorum, ut supra iam dixi, ita retinui, ut superiori margini graecis et latinis litteris numeros librorum inscriberem eorumque versus in dextro margine numerarem. Carmina XL, quae ipse non constitui sed restitui, numeris arabicis ad primum versum cuiusque paginae indicavi. Iisdem inscripsi titulos, plerosque veteres ex Eustathii commentariis receptos et si veteres non suppetebant, novos ad similitudinem veterum effictos. Praeterea nonnumquam, ubi novum argumentum incipere, novo autem carmini constituendo causam non sufficere intellegebam, velut *Θ* 448 et *N* 344 et *Ω* 676 paucorum versuum interstitio partes carminis diremi.

Hac nova partitione multo magis quam vetere lectionem Iliadis adiuvari, sive si quis in toto poemate perlegendo requiescendi intervalla quaerat, sive si quis temporis angustiis coactus puerorumve tarditate adductus aliquot carmina selegere velit. Hoc alterum si quis secundum nostram distinctionem carminum faciet, vestigia veterum rhapsodorum et Homeri ipsius leget. Haec enim rhapsodorum vatumque consuetudo erat, ut prout temporum opportunitates auditorumve voluntates atque fastidia suadebant, aut unum carmen selegerent aut plures contexerent aut denique omnia vel tantum non omnia coniungerent. Atque si partem Iliadis recitare postula-

bantur, res ipsa ferebat, ut quae maxime inter se cohaerebant carmina eligerent coniungerentque, velut 1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13, vel 18. 20. 21. 22. 23. 24, vel 25. 26. 27. 28. 29, vel 32. 33. 35. 36. 37. Verum si homines totam fabulam Iliacam cognoscere volebant, ob temporis autem brevitatem omnibus XL carminibus audiendis non vacabant, primum circumspicere rhapsodos oportebat, quae carmina sine magno fabulae detrimento omitti possent. Talia sponte se offerebant *Κατάλογος νεῶν*, *Δολώνεια*, *Όπλοποιία*, *Άθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ*, *Έκτορος λύτρα*, denique quae tamquam episodica longioribus carminibus intexta sunt *Τειχοσκοπία*, *Έπιπώλησις*, *Διομήδους καὶ Γλαύκων συμβολή*, *Σαρπηδόνης ἀναίρεσις*, *Αὐτομέδοντος ἀριστεία*, *Αἰνείων ἀριστεία*. Sed si ne his quidem carminibus resectis tempus toti Iliacae fabulae enarrandae sufficiebat, etiam magis carmina contrahenda erant, quod quo modo factum esse videatur, his ordinibus carminum illustrabo:

- 1. 2. 3. 5. 7. 9. 18. 20. 21. 24. 25. 32. 33. 35. 37,
- 1. 2. 15. 16. 18. 19. 25. 26. 32. 33. 35. 37,
- 1. 2. 18. 20. 21. 25—29. 33. 35. 37. 38,
- 1. 2. 15. 16. 18. 20. 25. 32. 33. 35. 37,
- 1. 2. 18. 25. 33. 35. 37.

Denique si quis ex me quaerat, quos sapientissime optasse existimem, haud cunctanter palmam iis tribuam, qui partem aliquam plenam quam abbreviatam totam Iliadem postulaverint, maxime vero laudem qui aut primam et clarissimam partem sive carmina 1. 2. 3. 5—12, aut ex omni numero carminum praeclarissima quaeque sive 1. 2. 3. 5. 11. 18. 25. 37 elegerint.

De interpolationibus.

§ 12. Interpolandi prurigo grammaticorum imitatorumque nullius non nocuit scriptoris integritati, neque antiquissimi ingeniosissimique poetae Homeri reverentia tanta fuit, ut scioli homines sua commenta dactylicis pedibus inclusa praeclaris versibus summi vatis intexere deterrentur. Quamquam auctoritas recensionis Aristarcheae prohibuit, quominus post Aristarchum interpolatio liberius grassaretur omnesve codices invaderet. Inde factum est, ut versus, qui pauci a Romanis Byzantinisve librariis additi esse videntur, in codices optimos non irrepserint et plerique per Eustathium solum vel scholiastam Victorii nobis innotuerint.¹⁾ Sed

1) Confer apparatus criticum ad A 69. B 642. Γ 40. H 151. Θ 131. I 119. M 424. N 218. 367. 433. 566. Ξ 241. 279. 351. O 5. 22. 78. 689. T 30. Ψ 538. Ω 804.

iam ante Alexandrinorum grammaticorum aetatem licentia interpolandi coercita erat, ex quo Pisistratus Atheniensis Homeri carmina litteris mandare coeperat, neque dubito quin versus, qui post Pisistratum ab hominibus litteratis in suis exemplaribus adiecti erant, a grammaticis subtilissimis cum Zenodoto et Aristophane tum Aristarcho plerique rursus eieci sint. Haec enim gravissima causa fuisse videtur, cur Homeri carmina, si cum poematis epicis medii aevi germanicis ea comparaveris, tam integra nobis servata sint.

Quin ne Pisistratus quidem virive docti Zopyrus Onomacritus Orpheus, quibus ille carmina Homeri colligendi scribendique curam mandaverat, multa novasse aut adiecisse videntur. Sane Wolfianis si fidem haberemus Iliadis et Odysseae quasi parentem Pisistratum facientibus, fieri non posset, quin magnum vel potius ingentem numerum versuum a Pisistrateis redactoribus additos esse existimaremus, quibus carmina, quae olim nisi quod in eodem fere argumento versabatur non cohaesissent, in unum corpus perfecti poematis cogerent. At neque veterum scriptorum testimoniis, quae diligenter Duentzerus, *Hom. Abhandl.* p. 1—27, collegit et examinavit, neque orationis rerumve indicii, quibus plus novem partes ex decem partibus Iliadis ante litteram digamma oblitteratam et ante divulgatas Hesiodi cyclicorumque poetarum fabulas factas esse evincas, audacia istius opinionis defenditur. Tantum igitur abest, ut Pisistrateos additis resectis immutatis versibus Iliaca carmina in corpus unius poematis conflasse concedam, ut in coniungendis carminibus usum et traditionem diligentissimorum rhapsodorum eos secutos et paucos tantum versus de suo addidisse contendam. Aliquot autem versus ab iis adiectos et carmina 12 et 17, quorum alii rhapsodi posterius ex Iliade excluserant, prius alio loco collocaverant, in suum locum reposita esse, huius rei rumorem primum ad Dicaearchum¹⁾, deinde ad grammaticos Alexandrinos (cf. schol. *K* 1. 2. 604), postremo ad Plutarchum (cf. *Thes.* 20), Diogenem Laertem (cf. I 57), Strabonem (cf. IX p. 394), Pausaniam (cf. VII 26), Eustathium delatum esse docte Duentzerus demonstravit. Merito enim ille Lehrsii sententiam improbavit, qui Zenodotum Aristarchumque nihil de versibus a Pisistrato interpolatis scivisse dixit.²⁾ Etenim ut Aristarchum dubios, quos iam allaturus sum,

1) Duentzeri coniecturam de Dicaearcho auctore Ciceronis de orat. III 34, 137 improbavit magis quam refutavit Volkmann, *Geschichte und Kritik der Wolfischen Prolegomena* p. 349.

2) In commentatione, *Zur Homerischen Interpolation*, quae primum prodit in *Rhen. Mus.* XVII 481—507, deinde recepta est in

Iliad ed. Christ.

versus quia a dicendi usu Homeri et rerum serie eos abhorrere videret, non quia Pisistratum eos intexuisse accepisset, damnavisse atque eiecisse concedam, veri simillimum tamen est versus *A* 265. *Γ* 144. *λ* 631. *B* 558, fortasse etiam *B* 549, *M* 372¹⁾, *N* 679—722. *λ* 321—325 a Pisistrato vel eius redactoribus interpolatos esse, quibus famam Thesei et res Atheniensium illustrarent.²⁾ Neque hos versus solos a Pisistrateis adiectos esse crediderim, sed alii utrum ad istos an ad antiquiores interpolatores revocandi sint, certa desideramus indicia.

§ 13. Longe spatiosior campus interpolationibus eo tempore patebat, quo Homeri carmina ore rhapsodorum propagabantur necdum litteris consignata et publica auctoritate a libidine interpolatorum versificatorumque defensa erant. Nempe versus et singulos et plures coniunctos texturae veterum carminum tum temporis insertos et attextos esse adeo non mirum est, ut multo iustiore causam mirandi haberes, si tale quid non factum esset. An recentem hymnum Apollinis Pythici interpolatione fabulae Typhaonis (vv. 127—177) et Hesiodi theogoniam hymnis Hecates (vv. 414—452) et Musarum (vv. 84—103) auctam esse coactus concedes, quia commissurae partium turpiter hiant, Homeri Iliadem, multo illam antiquiorem quaeque incerto possessionis iure et rerum varietate multo magis ad interpolandum invitaret, nihil simile passam esse contendes? Diversa autem interpolationum genera irrepsisse probabile est, prout ingeniosus erat interpolator aut in tenui solo sulcos ducebat. Etenim quo tempore rhapsodi versus, qui hoc nomine digni essent, ipsi non faciebant, sed aliorum carminibus recitandis vacabant solis, interpretamenta non irreperunt nisi quae explicando verbo alicui obsoleto aut fabulae recentiorum poetarum commemorandae aut denique arti recitandi adiuvandae inserviebant. At qui non solum Homeri vetera carmina recitabant, sed etiam ipsi nomine *ἀοιδῶν* gaudebant et divina carmina pangebant, ipso ingenii instinctu eo ferebantur, ut fabulae exornandae occasionem

alteram editionem libri subtilissimi, de Aristarchi studiis Homericis, p. 430 sqq.

1) Cur versus *M* 372 interpolatus esse videatur, infra § 85 docebo; adulterinum eum esse iam veteres grammaticos intellexisse ex schol. Victoriano apparet.

2) Quos hic et infra spurios dixi versus non ego primus omnes damnavi adulterinosque esse argumentis coargui, sed ne bis idem dicerem, solo in apparatu critico nomina antecessorum referre mihi visum est. De interpolationibus Pisistrateorum confer sodes Sengebuschium, *Hom. diss.* II 109.

arriperent pannumque unum alterumque, qui late splenderet, assuerent. Veterum illorum Homeridarum nomina oblivione pleraque obruta sunt, unius Cynaethi mentio sit in scholio Pindari Nem. II 1: *Ὀμηριδῶν ἐπιφανεῖς ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποίησιν.*¹⁾ Atque cum hic Homeri carmina Syracusis divulgasse narretur, iam alias interpolationes multas ab Homeridis, qui propius ab auctore gentis aberant et in Asia et Graecia Homeri carmina divulgabant, veteribus carminibus illatas esse probabile est. Sed non omnes interpolationes enarrare et argumentorum subtilitate suspiciones meas confirmare mihi proposui, sed in genera quaedam eas cogere et maiores tantum fusius excutere in animum induxi.

§ 14. Atque levissimae quidem et infimae rhapsodorum aetati adstruendae interpolationes eae sunt, quibus aut glossematum instar obscurum aliquod verbum toto versu explicabatur, velut Θ 528

*ἔξελάαν ἐνθὲνδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
[οὓς κῆρες φορέουσι μελαινᾶων ἀπὸ νηῶν]*

aut brevis et concisa dictio gnomico versu alicunde decerpto dilatatur, velut Ω 45

*ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ τοι αἰδῶς
[γίνεται, ἦ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησιν]*

aut denique res, quae prudentibus hominibus ipsa satis patebat, hebetibus more magistellorum illustrabatur, velut K 497

1) Huic scholio alterum additum est: *ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφόμενων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι· οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐραψώδης τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὥς Ἰππόστρατος φησιν·* quod scholion exscripsisse videtur Eustathius p. 6: *τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἀρχὴν ἐποίησατο Κύναιθος ὁ Χῖος· ἐλυμήναντο δὲ φασὶν πάμπολλα οἱ περὶ Κύναιθον καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες ἐνέβαλον.* Welckerus Ep. Cycl. I 227 hunc rhapsodum Cynaethum eundem atque Cynaethonem poetam fuisse suspicatus est, quem cum Eusebius-Hieronymus quarta Olympiade agnitiū esse dicat, in scholio Pindarico κατὰ τὴν ἔκτῃ ἢ τὴν ἐννάτῃ Ὀλυμπιάδα corrigendum esse monuit. Atque corruptum esse numerum scholii certissimis argumentis vir clarissimus evicit; sed cum auctorem hymni Apollinis Deliaci aliquanto inferiorem aetate quam eos, qui Iliadem et Odysseam condiderunt, fuisse Baumeisterus in editione hymnorum p. 114 certe demonstraverit, et num Cynaethus Chius et Cynaethon Lacedaemonius iidem fuerint prorsus incertum sit, Duentzerum magis probo κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτῃ Ὀλυμπιάδα conicientem vel ΞΘ pro KΘ restituentem; cf. Duentzer, Hom. Fragen p. 175. Ipsum autem illud testimonium de Cynaetho interpolatore Homeri non libris Cynaethi et aliorum Homeridarum inter se comparatis, sed vago quodam rumore niti videtur.

ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη
[τὴν νύκτ' Οἰνείδαο πάϊς διὰ μῆτιν Ἀθήνης].

Similes his sunt versus illepedi a me, aliis plerumque prae-
euntibus, uncinis inclusi *A* 296. *B* 206. 353. 491—492. 514. 535.
Γ 224. *Δ* 228. 398. *E* 415. *Z* 151. 159. *H* 353. *Θ* 185. *I* 59.
416. *K* 387. *Λ* 272. *N* 255. 316. *Ξ* 40. 114. 217. 269. 426.
O 214. *Π* 261. 397. 815. *P* 545—546. *Σ* 168. 399. *Τ* 135.
224. 312. *Φ* 158. *X* 128. *Ψ* 479. *Ω* 385. 558 et fortasse
etiam *Λ* 515. *X* 29. *Ψ* 227. Eiusdem generis erat etiam versus
ἀντιθέφ Φοίνικι ὀπάονι Πηλεΐωνος, qui ab Zenodoto post *Ξ* 136
legebatur, sed iam ab Aristarcho expunctus est.

Sed politiores quoque versus ab eloquentiore quam perspicua-
cior rhapsodo rerum nexum non recte intellegente adiectos habes
Ψ 462—464, ut acute nuper E. Kurtz in *Philol.* XXXVI 562
demonstravit. Rhapsodos enim verba Homeri non semper recte
percepisse et adulterina lectione in errorem inductos falsam expli-
cationem addidisse illustri exemplo *B* 319 exploratum est

τὸν μὲν αἰδὼλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·

[λαῶν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω],

ubi versus uncinis inclusus ab eo adiectus est, qui cum obsoletum
nomen αἰδὼλον non intellexisset vel productam alteram syllabam
huius nominis ferri non posse putaret, falsam lectionem ἀφίζηλον
probat.

Cum hoc genere interpolationum singulorum versuum longiores
cohaerent, quibus Hesiodo character, ut veteres grammatici iam
adnotarunt (cf. *Lehrs*, de *Arist.*² p. 343), nomina dearum mari-
narum quae Thetidem comitabantur *Σ* 39—49, heroidum quarum
amore Iuppiter se arsisse fatetur *Ξ* 317—327, fluviorum qui cam-
pum Troicum inundare narrantur *M* 20—24¹), deorum qui exad-
versum stabant *T* 67—74, enumerata sunt.

§ 15. Alterum genus interpolationum cum epico cyclo et arte
rhapsodorum cohaeret, qui cum non solum Homeri, sed etiam
cyclicorum poetarum carmina recitarent fabularumque orbem totum
novissent, occasionem venditandi suam doctrinam et antiqua Homeri
carmina recentiorum poetarum commentis illustrandi cupide arri-
piebant. Atque de epici cycli interpolationibus cum in peculiari
commentatione (*ann. philol.* 1871 p. 434—448) copiosius dispu-
taverim, hic brevi repetam, versus *Ω* 29—30, *T* 326—337,

1) Notatu dignum est, quod hos versus interpolatos in suo Homero
Hesiodum iam legisse apparet ex *Hes. theog.* 341—342.

Ω 6—9 ex Cypriis fluxisse videri, siquidem Homerum veteresque Homeridas neque Paridis iudicium neque Achillis et Deidamiae amores novisse recte statuunt. Chironis quoque commemoratio versibus Π 143—144 = T 390—391 facta Zenodoto offensioni fuit, sed cum nomen Πηλιάδος μελίσς a Chirone Achilli commodatae postea duobus locis Φ 162 et X 133 respiciatur, versus istos damnare dubitavi. Ipsa autem impedita et contorta verborum constructio indicio est versus Θ 230—232

ἄς, ὅπότ' ἐν Ἀήμῳ, κενεαυχέες ἡγοράσθε
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
πίνοντες κρητήρας ἐπιστεφείος Φοῖνοιο

a cyclico interpolatore in Homeri carmina invectos esse. Alias quasdam cyclicas interpolationes iam ab Alexandrinis grammaticis eiectas esse scholia Victoriana ad N 433. O 22. T 30. Ω 803 testantur et codicum optimorum consensu Π 381 probatur. Denique cyclicus poeta, qui catalogum navium veteri Iliadi inserendum curavit, multis eum versibus ditavit, qui ad fabulas a cyclicis poetis tum maxime celebratas spectabant, veluti 686—694, 699—709, 721—728 et fortasse etiam 595—600.

Herculis famae tenuia tantum vestigia exstant in Homeri Ionici poetae carminibus, collecta illa et explicata ab Emersonio meo in libello de Hercule Homérico; ampliora inculcaverunt interpolatores B 658—670 et T 95—136 et A 689—705 et E 403—404, quorum locorum ultimus in primis ad interpolationem detegendam aptus est, quia interpolati versus falso loco ab redactoribus Pisistrateis collocati sunt. Idem error in alia interpolatione occurrit sexti libri Z 200—205, quorum versuum ordinem turbatum esse suo loco monuimus.

Ad Thebanas vero fabulas refero versus A 398 et Z 222—223, quorum priorem primus ego notavi, reliquos iam alii eiciendos esse intellexerunt. Neque dubito, quin versus I 557—572, quibus satis intempestive et obscure fabula Marpessae enarratur, merito a viris doctis damnati sint. Quamquam in hoc quoque genere interpolationum indagando cautus fui neque solum Paleiorum temeritatem omnia susque deque miscentium perhorruī, sed vel Nitzschii et Duentzeri et Larochii rationes hanc partem critices prae ceteris praeoptantium saepe sprevi et impugnavi.

§ 16. Latius patet iteratio singulorum pluriumve versuum a rhapsodis Homeri carmina memoriter recitantium alieno loco facta. Saepe enim isti, cum Homerus unum quandam versum repetivisset, eos quoque, qui altero loco cum illo coniuncti erant,

repetiverunt nec non singulos versus formulares, cum rei parum attenderent, alieno loco intruserunt. Tamen summam in hac re cautionem adhibendam esse duxi, quoniam poetam ipsum haud raro eosdem versus iterasse, quin etiam totam comparisonem in alio libro reponere non dubitasse pro explorato habeo, unde difficillimum saepe est ad diiudicandum, utri loco versus iterati magis accommodati sint. Veluti imago equi rupto vinculo superbe per campum ad sueta balnea fluvii decurrentis non minus convenit Paridi sumptis armis de arce ad pugnam volanti *Z* 506—511 quam Hectori vulnere divina ope sanato ad suos pinnato gradu redeunti *O* 263—268. Nimirum Homerus grandius poema plurium librorum non ut totum continuo recitaret contexuit, sed, ut erat divino spiritu instinctus, plura carmina ad magnae cuiusdem imaginis mente conceptae descriptionem explendam in unum corpus coegit, unde alias alio tempore partes ad recitandum selegeret. Qua de causa cum splendorosos versus etiam iteratos, modo ne in eodem carmine collocati essent, hominibus placere cognovisset, nihil causae habuit, cur similes res non similibus paribusve versibus describeret et illustraret. Quin vero singulos vel binos versus ne in eodem quidem carmine iterare dubitavit, veluti *E* 58 = *E* 294, *E* 366 = *E* 768, *A* 264—265 = *A* 540—541, *A* 273—274 = *A* 399—400, *A* 275—276 = *A* 586—587, *A* 90—92 = *A* 201—203, quos versus nemo certe sollicitare vel antiquitatem carminum, in quibus inveniuntur, addubitare audebit. Sed singillatim hanc rem pertractare et exempla versuum falso iteratorum proferre inutile esse duxi; satis habui rationes quas secutus sum adumbrare et lectores ad Sittellii mei librum, *Die Wiederholungen in der Odyssee*, delegare, in cuius libri prima parte tota haec quaestio commentationibus virorum doctorum allatis docte et dilucide exposita est.

Praeter Homerum Hesiodi quoque versus adeo memoriae rhapsodorum inhaerebant, ut aut necopinantes aut pravo studio interpolandi adducti eos Homeri carminibus insererent. Sic versus Ω 45 ex Hes. op. 316, Θ 15 ex Hes. theog. 811, *A* 265 ex Hes. scut. 182, λ 604 et 612 ex Hes. theog. 952 et 228 sumptos esse patet. Num ex aliis quoque poematis versus in Homeri libros irrepserint, post tantum veterum litterarum naufragium neque asseverare neque infitiri nobis licet.

§ 17. Iam perventum est ad gravissimum genus interpolationum, quod cum Wolfius, proleg. c. XXXI non satis examinasset, Homerum universorum corporum Iliadis et Odysseae opificem esse negavit et artificiosae compagis structuram posterioribus saeculis

inditam esse duxit. Bene enim Wolfius interpolationes quasdam ad carmina Iliadis arctius inter se copulanda a rhapsodis vel Pisi- strateis additas esse divinavit, sed cum eas indagandi diligentia supersedisset neque fines earum circumscribere conatus esset, iusto maiorem iis vim tribuit. Atqui possunt istae interpolationes certis indiciis deprehendi atque exsecari et maximam partem iam ab Aristarcho indagatae et a Bekkero expulsae sunt. Atque primum diasceuasta nescio quis orationes Iovis *O* 63—77 et Polydamantis *N* 741—747 ita amplificavit, ut Iovem futuras res usque ad Troiam urbem dolo Minervae sive lignei equi captam praesagientem, Hectorem cladem libri octavi respicientem et Achillem denuo ad arma exci- tatum praevidentem faciat. Ab recentiore autem versificatore istos versus et similia orationum incrementa *Θ* 523—528, 535—541 et *P* 450—455 addita esse et rerum et orationis indiciis mani- festis constat, quae enumerare longum est et iam ab aliis in lucem protracta sunt.

Deinde in fine veterum longiorumque carminum partium *Σ* 354—368, *P* 400—423, *O* 367—389, *N* 345—360, *M* 175—181, *Z* 311, atque etiam in exordio novorum carminum *E* 508—511 et *O* 610—614, quo in statu res essent illepidis versibus ab isto diasceuasta expositum est. Ad eundem vero versificatorem etiam ieiunos versus *B* 239—242, *B* 377—378, *Θ* 28—40, 466—468, 523—528, *A* 78—83, *P* 545—546, *P* 612—616 refero, qui narrationis processum magis turbant quam expediunt et simili, quo illi, consilio additi esse videntur.

Denique cognatae indolis sunt versus nonnulli, qui ad partes poematis in ampliorem ambitum protracti arctius conectendas et conglutinandas interpositi esse videntur. Etiam si enim unum poetam totam Iliadem composuisse credas, tamen certa et invicta, quae quarto capite aperiunt, argumenta prohibent, quominus illum longum opus uno tenore ita pertexuisse statuas, ut singulos deinceps libros componeret et perpoliret. Immo longa temporum intervalla inter primam secundam tertiam partem poematis intercessisse et per- fecto operi aliquanto post nonnulla carmina adiuncta esse videntur. Posteriores autem partes cum prioribus aut poeta ipse aut, quod plus una causa veri similis est, diasceuasta ille arctius conectendas versibus aliquot interpositis curavit. Sic carmini 38 postquam car- men 40 adiectum est, versus *Ψ* 184—191 interpositi sunt, quibus animi auditorum funere corpus Hectoris non privatum iri monerentur. Velustissimo vero libro undecimo, postquam recentiore libro duo- decimo excipi coeptus est, versus *A* 47—55 intexebantur, ut

fossam castrorum Achivi in proelium proruentes aequae atque Troiani in castra irrumpentes transire narrarentur. Similiter consilium principum *B* 53—86, legatio Aiacis et Ulyssis ad Achillem missa *I* 89—713, Patrocli cum Nestore confabulatio *A* 596—848, fabricatio armorum Achillis *Σ* 368—616, funus Patrocli *Ψ* 1—897 aliquanto post sive ab eodem sive ab alio poeta adiecta in causa erant, cur *B* 143. 194, *A* 502—520, *Ξ* 1—152, *Ξ* 379—382, *O* 390—405, *N* 521—561, *N* 741—747, *II* 56—63, *M* 336, *T* 382—383, *Φ* 594, *X* 381—390 adicerentur. Multo autem facilius novos versus additos quam veteres eiectos esse inprimis ex eo concludas, quod versus *II* 793—804, qui adiectis versibus *P* 85—205 abiciendi erant nec non versus *Φ* 227, qui vetere fabula pugnae fluvialis amplificata omni vi carebat, intacti relictii sunt; tanta fuit reverentia veterum et prisca fama celebratorum versuum. Hoc autem cum aliorum tum Friedlaenderi causa moneo, qui lacunis quoque Homeri carmina labem traxisse identidem statuit.

§ 18. Quae huc usque a nobis examinatae sunt interpolationes omnes tam ieiunae et exiles sunt, ut toto caelo a divina arte Homeri eiusque dicendi usu distent et hac ipsa re suspicionem recentioris originis moverint, quod ut ne longius persequar, pauca quaedam et insigniora commemorare visum est, digammi vim neglectam *Γ* 224, *Z* 151, *Θ* 535, *O* 397, *T* 124, *Υ* 67, 224, contractionem vocalium admissam verborum *κινεῖ* *O* 65 et 68, *βαλῶ* *P* 451, *ἐκφανεῖ* *T* 104, *λούση* *Ξ* 7, *καρῆτι* *O* 75, insolitum genus non vitatum *Ἴλιον αἰπύ* *O* 71, *Ἥρη θῆλυσ* *T* 97, *ἰὰ περὶόντα* *T* 68, dualis formam secundae personae ad tertiam translata *ἐτεύχετον* *N* 346, pronomen *ἧδε* de re remota usurpatum *Θ* 541, invectas soloecas formas *νῶι* *II* 99, *εὐὶ ἀντῶ* *N* 495 et voces ab usu Homericis alienas *ἡμιθέων* *M* 33, *λόγοισι* *O* 393¹⁾. Huc accedit, quod cum Ilias ante Odysseam composita et ad perfectionem consummati operis adducta esse videatur, in hoc genere interpolationum nonnulli versus ad exemplar versuum Odysseae effecti sunt, velut versus *E* 403. *I* 561. *A* 697. 705. 706. *Σ* 363. *Ω* 8. 369. 558 ad exemplar versuum *φ* 28. *σ* 5. *φ* 19. *ι* 42. *υ* 46. *θ* 183. *π* 72. *π* 388 facti.

§ 19. Prorsus diversae indolis sunt aliae interpolationes eo tempore natae, quo rhapsodorum munere vates ipsi (*ᾄδοι*) funge-

1) Nomen *λόγος* praeterquam in hoc loco invenitur in Odysseae recente libro *α* 56; idem saepius, quod notatu dignum est, recurrit in Hes. op. 78. 106. 789, theog. 229. 890. Similiter nomen *ἡμιθεός*, quod uno illo interpolato loco Homeri *M* 21 legitur, redit in Hesiodi op. 160.

bantur, qui cum non solum aliena, sed etiam sua carmina cantare consuessent, artis divinae furore saepe commovebantur, ut Homerum poetam aemulati veterem comparisonem nova commutarent, locos qui non satis nitere viderentur splendide exornarent, denique tota quoque carmina veteri Iliadi insererent. Quae cum ita sint, haec additamenta multo difficiliora sunt ad detegendum et acumina Alexandrinorum grammaticorum pleraque fugerunt. Prope enim horum additamentorum auctores, quos vere Homeridas fuisse dicas, ab aetate Homeri aberant et artem non magis quam orationem parentis artis felicissime imitati atque aemulati sunt. Neque tamen prorsus nobis de antiquis versibus a recentibus discernendis desperandum est. Nam et oratio istorum additamentorum peculiaria quaedam habet, quae linguam tum temporis de vetere statu iam declinasse et Odysseae quosdam versus pervulgari et adamari coeptos esse coarguant. Plus autem in hoc genere interpolationum argumenta rerum valent, siquidem supervacanea et turgida non minus quam obscura et exilia ab Homeri ingenio abhorrent et quae non ad ipsam rerum summam attinent carmina ab Homeridis potius superaddita quam ab Homero ipso confecta esse videntur. Maxime vero ut in aliis generibus interpolationum, sic in hoc quoque ad indagandam alienam originem rimae compagum ducunt incommoda aliqua particula vel versus clausula inepta expletae. Haec postquam in universum disputavimus, singula iam pertractare tempus est.

Quinque locis binae coniunctae sunt comparationes *B* 459—468 et 469—473, *A* 548—557 et 558—565, *O* 618—622 et 623—629, *T* 374 et 375—379, *T* 490—494 et 495—503. Utraque egregia est, sive orationis leporem sive inventionis acumen spectas, tamen ambas ab eodem poeta factas esse plane improbabile est. Equidem comparisonem Aiakis cum asino pedetemptim ex segete decedente (*A* 558—565) nativae simplicitati Homericæ poesis magis quam imaginem leonis convenire, et grues innumeras in Asio prato circa flumina Caystri volantes potius ab Homero, in agro Ionico prope Caystrum flumen degente, ad comparisonem adscitas esse existimavi quam muscarum examen lactis sina circumvolitantium (*B* 469—473); tertio autem loco et quinto ipsa conformatio sententiae et nexus rerum docet alteram, non priorem imaginem ab recentiore poeta superadditam esse.

Porro eadem particula bis brevi intervallo in principio sententiae posita documento est versus *B* 250—253 et 254—256, quae eandem fere sententiam exprimunt, aequae ac *X* 482—507

et 508—515 a diuersis poetis profectos esse.¹⁾ Idem fere cadit in versus *A* 170—180, *Σ* 182—187, *T* 90—136 nec non in versus *Θ* 530—534 et 535—541, *N* 114—115 et 116—119, *N* 730 et 731, *I* 318—319 et 320, *K* 49—50 et 51—52, quamquam in his ultimis locis eiusdem particulae repetitio deest et alter quisque locus rem magis amplificat quam recoquit. Totam vero hanc partem crisis Homericæ egregie illustravit Friedlaenderus in *Philologo* IV 577—591 et in *Annal. phil. suppl.* III 473—479.

Longe plura sunt additamenta rei exornandæ et exaggerandæ causa adiecta. Sic cum recentior poeta in descriptione sacrarum epularum *A* 467 sq.

ἀντὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντο τε δαῖτα,
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς ἐφίσσης

potationis et saltationis commemorationem desideraret, harum quoque rerum expositionem tritis verbis concinnatam versibus *A* 469—474 adiecit, ita tamen ut inepto transitu ἀντὰρ ἐπεὶ πόσιός καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο infelicem imitatore se proderet. Facetius rem gessit interpolator versuum *I* 380—384, qui cum in simplici recusatione donorum 379 et 385—386

οὐδ' εἰ μοι δεκάκις καὶ ἑφεικοσάκις τόσα δοίῃ,
οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων

non acquiescendum esse putasset, interiectis versibus 380—384 diuitias Thebarum Aegyptiarum et Orchomeni Minyeiae praedicavit. Modum vero gratæ simplicitatis excedit tumida exaggeratio Achillis dentibus prae furore frendentis *T* 365—368, et omnibus Achivis internecionem imprecantis *Π* 97—100; nec scio an etiam descriptio Apollinis Patroclo cassidem deicientis et hastam frangentis et scutum exuentis *Π* 793—804 ad idem exaggerandi studium pertineat.

Denique Aiæcis et Nestoris laudes inique neglectæ videbantur interpolatori, qui versus *B* 528—530, *Π* 358—363, *P* 359—373 intexendos curavit. Ad postremum brevi moneo versus *Z* 29—36, *A* 163—164, *N* 656—659, *N* 749—754, *Σ* 181—186, *T* 181—183, *T* 282—303 simili ratione additos esse, quorum nonnulli alio quoque nomine, ut infra demonstrabimus, suspicionem interpolationis movent; plerique commissuris orationis male laxatis recentiorem originem produnt. Totum autem hoc studium locos

1) Similiter in *Odyssea* repetitio eiusdem versus transitorii *π* 281 et *π* 299 documento est versus *π* 281—298, quos recte iam Zenodotus notavit, ab interpolatore additos esse, quod similiter factum est *η* 184 et *η* 228, *θ* 83 et *θ* 521, *ξ* 171 et *ξ* 185, *τ* 1 et *τ* 51.

veterum carminum exornandi et aemulandi simillimo exemplo Demosthenis orationis Philippicae tertiae egregie illustratur, quam et ipsam multis incrementis et tam egregiis, ut vel acerrimos iudices diu fefellerint, auctam esse Leonardus Spengelius, optimus meus magister, primus demonstravit.

§ 20. Iam maiora moliamur, cum maiora Homeridas molitos esse demonstramus. Neque enim tantum paucorum versuum additamenti vetera carmina dilataverunt, sed ita quoque auxerunt, ut nova carmina iis intexerent aut subtexerent. Haec iam ita recensabo, ut a minoribus ad maiora progrediar indicibus interpolationis succincte indicatis.

Primum commemoro naenias Hectoris Ω 723—777 suavissimas illas quidem et tersissimas, sed quarum recens origo commissura primi earum versus et antecedentium veteris carminis versuum

παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς
θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν
οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,

manifestoprehendatur. Veteris enim carminis poetam vates mercennarios lugubres cantus praeuantes, praeficas mulieres succincentes finxisse patet, naeniarum auctor Andromacham Hecubam Helenam praecantorum munere fungi easque satis inepte ex numero mulierum succinentium esse dicit.

Ludorum funebrium extremam partem Ψ 798—897 ab alio poeta adiectam esse Lachmannus Betr. p. 86 et Lehrsius de Arist.² p. 424 inde potissimum apparere docuerunt, quod ludorum genera in hac parte enarrata supra Ψ 621—623 et 634—638 non indicata essent. Proprium autem huius supplementi ludorum funebrium est, quod singulorum ludorum expositio ab particula αὐτάρ (vv. 728, 826, 850, 884) orditur, quo transitu saepe poeta Odysseae, nusquam auctor prioris partis carminis Ψ usus est.

Aeneae certamen cum Achille T 75—352 illepidissimum et ex laciniis aliorum carminum atque etiam eiusdem libri (201—202 = 432—433) misere consutum, si quod additamentum Iliadis, divino Homeri ingenio indignum est, ut vere Homerum, si hos quoque versus fecisset, dormitasse diceres. Idem maxime nobis offensioni eo est, quod narrationis decursum importune retardat et Achillem, quem modo summo furore in Hectorem prorumpentem poeta dixerat, in media acie longas orationes facientem et audientem fingit. Quo cum accedat, quod dicendi genus Odysseae quam Iliadis similis

est et fortuna regni Iliaci ante Troianum bellum (213—242) et post fatum Priami (300—308) cyclico more enarrata est, nullus equidem dubitavi hanc partem infimae aetati Homericæ poesis assignare. Nam vel post *Ὀπλοποιίαν* eam veteri Iliadi accessisse inde patet, quod eius auctor versus Σ 474—481 non solum novit, sed etiam perverse interpretatus est, cum auro aere plumbo, quibus metallis scuti ornamenta balteus ocreae crista illic fabricari lepide narrantur, quinque tabulas (*πτύχας*) scuti constare iuficete fingit T 268—272.

Scuti Achillei fabricatio Σ 483—608 a Zenodoto damnata est, quod ut faceret, non fide vetustarum editionum, in quibus si hi versus defuissent, Aristarchus id adnotare non omisisset, sed ratione et fortasse etiam fama Pisistrateae redactionis adductus esse videtur. Quo enim modo Doloneam ab aliis omissam et armorum commutationem Diomedis et Glauci ab aliis alio loco positam esse memoriae proditum est, ita huius quoque partis a Pisistrato Iliadi intextae famam ad Zenodotum perlatam, spretam ab Aristarcho esse suspicari possis. Quod autem Aristarchus contra Zenodotum in scholio ad Σ 483 disserit ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τοῦτον τοῦ στίχου τὰ λοιπά, ἀρκέσθεις τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει· Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προετραγώδησε τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἐμελλε διατίθεσθαι, id mihi non plane persuasit grammaticorum princeps. Nam folles igni accendendo Vulcanum ammovisse apte poeta dixit ad scutum eiusque ornamenta, thoracem, galeam, ocreas fabricanda, sive ornamenta singillatim descripturus, sive uno versu 482 ea significaturus erat; male autem ille rem partitus est, quod in ornamentis scuti describendis tam longus fuit, nihil dixit de artificiiis galeae (cf. *κόρυθα καλὴν δαιδαλέην* Σ 612) thoracis baltei, quae et ipsa lineamentis et crustis ornari solita esse ex A 19—31 comperimus. Nihilo minus hoc vere sensisse videtur Aristarchus, tam fusae expositioni officinae et utensilium Vulcani meliorem fuisse locum, si artificia quoque utensilibus illis facta copiose narraturus et illustraturus fuit poeta; quo accedit, quod particula *δὴ* versus Σ 609 *αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε* longiorem descriptionem scuti antecessisse arguere videtur. Inde ego veri similis esse iudico Homeridarum aliquem, a vetere versu Σ 142 profectum, quo Thetis a Vulcano arma petituram se promiserat, totum hoc carmen veteri Iliadi inseruisse eundemque versum T 3. Φ 165. 592. 594. X 316 interpolasse. Oratione vero et versibus auctor huius additamenti venustissimi saepe Odysseam imitatur, unde eum

eundem fuisse conicio, qui Alcinoi hortorum descriptionem η 103—131 lepide auxit; longo autem temporis intervallo eum ab Homeri aetate removendum esse facile tibi persuadebis, si egregiam artem fabricationis scuti cum incunabulis operae fabrilis libri undecimi A 19—28 comparaveris.

Consilium principum B 53—84 ieiunitate et exilitate rerum et orationis magnopere differt ab ubertate et venustate reliquae partis carminis. Praeterea ita se gerunt principes uno excepto Ulysse in contione, tamquam nihil ab Agamemnone praemoniti fuerint, et ipse Ulysses non Agamemnonis, quam in consilio ille habuerat, oratione, sed Minervae consilio et admonitione ut Graecos a turpi fuga revocaret commotus est, unde merito iam Aristoteles poet. c. 15 poetam reprehendit, quod deorum machina usus sit, ubi rerum ordo et consecutio expediendae fabulae sufficebat. Duos autem versus 143 et 194, qui consilium illud principum respiciunt, ab interpolatore, ne nimis inter se duae libri partes discordarent, adiectos esse in propatulo est. Inde Lachmanno et Koechlio versus 53—84 resecantibus morem gerere non dubitavi. Sed ne *Ὀνείριον* quidem sive versuum B 1—52 ullum vestigium in principali parte libri secundi apparet; immo dubito an poeta Agamemnonem sic, ut versibus 111—116 fecit, dicentem facturum fuerit, si contioni illos versus iam praemisisset; qua de causa hos quoque versus et insuper 239—242 et 377—378 postea sive eundem sive alium poetam adiecisse puto, quibus arctius alterum librum cum priore conecteret. Hoc autem factum est ante compositos libros K et Ω , quia B 1—2 et 81 exemplo fuerunt K 1—4 et Ω 222.

Legationem sive *Πρεσβείαν* totam vetere Iliade exclusit Lachmannus; hoc quo iure fecerit, nunc non quaero, sed omnes versus, quibus Phoenix inter legatos fuisse refertur, I 168—169. 180. 427—429. 432—622. 658—668. 690—692, ab Homerida aliquo additos esse praeclare nuper Bergk, Griech. Lit. p. 595 demonstravit. Namque duos sollemni more, non tres legatos primitus ad Achillem missos esse, eius rei in dualibus versuum I 182. 183. 192. 196. 197. 198 certa relictis sunt testimonia, et versum I 223 *νεῦσ' Ἀίας Φοῖνιξ, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς* ineptissime interpolatum esse nomine *Φοῖνιξ* in locum alius vocabuli perverse substituto apparet: quid enim Aiace Phoenici adnuere, ut Ulysses verba faceret? Haec autem interpolatio eo tempore illata esse videtur, quo dualis cum plurali mutari coeptus erat, cuius usus qui ex Homero loci (A 567. A 407. E 487. Θ 186—191. 405. T 205) afferuntur, aliam explicationem ad-

mittunt, certa exempla exstant in hymno Apollinis Pythii 278. 308. 323.¹⁾

Pugna Sarpedonis cum Tlepolemo *E* 627—698 peculiare quoddam carmen efficit, quo exsecto nihil in narratione proelii principalis desideratur; postea autem illud adiectum esse inde efficitur, quod neque Tlepolemus Heraclides neque Rhodii, quorum dux ille fuit, ullo alio loco *Iliadis*, excepto catalogo *B* 653—670, commemorantur et pugnae singulari in summo fervore belli et atrocissimo Hectoris Martisque impetu locus non erat; praeterea verba οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὅξεί χαλκῷ (*E* 674) perspicue ostendunt auctoris eorum menti fabulam Sarpedonis a Patroclo interfecti *II* 419—697 iam obversatam esse. Eundem vero, qui hanc pugnam libro quinto inserendam curavit, etiam versus 471—493, quibus Sarpedon Hectori segnitiam et ignaviam exprobrat, addidisse Koechlius sagaciter perspexit: nam acres admonitiones Sarpedonis et facinus eius bene praeparare et iuxta Martis adhortationes (vv. 461—470) minus idoneas esse.

Pugna Patrocli cum Sarpedone *II* 419—697 ab eodem poeta Lyciorum fautore addita esse videtur. Nam versus 432—458, quibus Iuppiter in monte Ida (cf. *II* 677) cum Iunone, quae ab Ida ad Olympum rediisse *O* 79 dicta erat, sermones serere narratur, ab imitatore colloquii Iovis et Minervae *X* 166—187 veteri Patrocleae additos esse, postquam ab Lachmanno *Betr.* p. 72 demonstratum est, omnes fere consentiunt. Minus autem audax is iure habebitur, qui totam hanc fabulam postea adiectam esse statuet, quam qui cum Koechlio quinque locos 432—458. 494—497. 509—531. 555—562. 666—683 uncinis incluserit aut suo loco summoverit. Sed in hoc quoque libro praeter mortem Sarpedonis etiam facinora Lyciorum 326—329 vel 303—376 veteri carmini superaddita esse infra apparebit.

Haec incrementa veteris *Iliadis* enarrasse nunc quidem sufficiat; sed alii versus multi, velut *A* 430—492 et *A* 668—763 et *Σ* 590—606, a viris doctis in suspicionem vocati sunt; nos quid quoque de loco iudicaremus, in adnotatione critica succincte significavimus.

1) Quibus vitii oratio Phoenicis laboraret, sublimi ut assolet oratione exposuit Paul La Roche, *Die Erzählung des Phoenix vom Meleagros*, ein Beitrag zu den homerischen Studien; at non particulas orationis Phoenicis, sed omnes partes Phoenicis ab interpolatore recentiore additas esse grammaticae rationes certe demonstrant.

§ 21. Verum non solum additamentis vetera carmina Homeri-
dae auxisse, sed etiam tota carmina addidisse videntur. Atque
primum navium catalogum non ab eodem quo reliquas partes
Iliadis compositum esse tam manifestis argumentis et rerum et
elocutionis cum ab aliis tum ab Odofredo Muellero, *Gesch. der*
Griech. Lit. I p. 93 sqq., Koechlio, *dissert. II de Iliadis carminibus*,
Ben. Niesio, *Der Homerische Schiffskatalog*, comprobatum est, ut
multa verba de eo facere supervacaneum sit.¹⁾ Gravius illud est,
quod ab auctore eius ne destinatus quidem primum esse videtur
qui Iliadis carminibus insereretur, ut scite monuit Bergkiius, *Griech.*
Lit. p. 557. Nimirum in poemate de pugnis ante moenia Troiae
commissis copiarum, non navium expectamus recensum, neque
probabilis causa, cur a Boeotis initium recensionis fiat, ex Iliade
repeti potest. Qui autem veterem catalogum Iliadi iniunxit, sive
Pisistratus ille fuit sive, quod magis crediderim, Cynaethus aliusve
Homerida, multis eum fabulis ex Homero cyclicisque poetis sumptis
interpolavit, quas in hac editione a genuino carmine discretas habes.
Inserto vero catalogo navium additi praeterea veteri Iliadi sunt
catalogus Troianorum B 819—877, quem ex Stasini Cypriorum
poetae *κατάλογον τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων* excerptum esse
Muellerus, *Griech. Lit.* I p. 96, ingeniose et vere, opinor, suspicatus
est²⁾, et recens copiarum Myrmidonum II 168—199 vel 168—211,
cuius exordium

πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἧσιν Ἀχιλλεύς
ἔς Τροίην ἤγειτο δῖος ἑφιλος· ἐν δὲ Φεκάστη
πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες

1) Quinam auctor ille catalogi fuerit, explorari vix umquam poterit;
hallucinatur autem Bergkiius, *Griech. Lit.* p. 559, cum catalogum ab
eodem poeta quo pugnam Tlepolemi et Sarpedonis E 627—698 factum
esse dicit; maiore iure catalogum ante Telemachiam factum dices, si-
quidem auctor versus Odysseae δ 1 imitatus est catalogi versum B 581.

2) Hoc quominus plane nobis persuadeamus, impedit silentium
scholiorum et Aristarchi, quo eodem silentio dubium fit, num strages
Naetae et Amphimachi Carum, quos in fluvio ab Achille interemptos
esse catalogus B 874 dicit, in alio carmine cyclico, velut Aethiopide,
quae Welckeri suspicio fuit, narrata fuerit. Nam catalogi auctori ple-
niores quam quae aetatem tulit narrationem libri Φ obversatam esse
Bergkiius *Gr. Lit.* 565 parum probabiliter statuit. Quod autem Niesius
in libello, *Hom. Schiffskatalog* p. 55, Troianorum catalogum ex fabula
Argonautica fluxisse probabat, id iam ipse retractavit in libro, *Ent-
wickelung der Hom. Poesie* p. 206 adn. 4. Denique alterius catalogi
auctorem priorem imitatum esse, acute versibus 856 et 517, 804 et 678
comparatis illustrarunt Koechlius et Friedlaenderus, *Zwei Homerische*
Wörterverzeichnisse in Jahrb. f. Phil. Suppl. III p. 826.

aperte ad *B* 719 alludit. Catalogos autem qui veteri Iliadi addiderunt non male profecti sunt ab Homeri ipsius versibus *B* 363 et 815, qui ut ansam interpolatori dederunt, ita longum recensum copiarum Achivorum et Troianorum non requirebant.

Catalogis facile caremus, arctius cum Iliade cohaerent quatuor alia carmina 17. 19. 39. 40, quae et ipsa suspecta criticis visa sunt. Haec enim ab Homeridis, ut Iliadi insererentur et eo quo nunc collocata sunt loco insererentur, composita esse apparet, neque alia re quam quod ad Iliadis poema perficiendum non necessaria fuerunt et oratione totoque colore narrandi Odysseae quam veteris Iliadis similiora sunt, recentioris originis suspicionem movent.

Δολώνειαν sive decimum librum ut ab Homero abiudicaret, viri docti neque solum Wolfiani, sed etiam unitariorum propugnator Nitzschius, Sagenpoesie p. 225, inprimis commoti sunt testimonio Eustathii p. 785: *φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν ἑαυτοῦ τὰν τὴν ὕφ' Ὀμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ ἐγκαταλεγεῖν τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν*, et quo ille usus est scholio Victoriano: *φασὶ τὴν ἑαυτοῦ τὰν τὴν ὕφ' Ὀμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ εἶναι μέρος Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν*. Res vero et oratio libri huic rumori egregie favent. Nam noctis unius spatium vix sufficiebat et legationi ad Achillem mittendae et expeditioni nocturnae in castra Troianorum suscipiendae, neque probabilis afferri potest causa, cur Hector, postquam contionem (Θ 489—554) dimissam Troianosque totam noctem (*παννυχίους* Θ 554) excubias agere narratum fuit, iterum procures Troianorum convocavit *K* 299 sqq. Explicandi has difficultates periculum fecisse auctorem libri decimi video, Doloneam addendi consilium poetam tum, cum libros octavum et nonum componeret, cepisse fortiter nego. Quid? quod oratione Diomedis in fine libri noni *I* 707—709 manifesto significatum est continuo olim libri noni finem principio libri undecimi exceptum esse. Quae cum ita sint, de dicendi usu atque levioribus indiciis recentioris originis libri decimi disserere supersedeo.¹⁾ Cum libro

1) Plene de his disseruit Duentzer, Die Doloneia, in Hom. Abhandl. 303—325, qui hoc quoque bene monuit Thraces sodales Rhesi in hoc libro et comparere et disparere. Plane contrariam sententiam amplexus est acerrimus adversarius Wolfi Payne Knight Anglus, qui prol. c. XXVII quemvis e trivio homunculum sentire ait nullam partem neque Iliadis neque alius cuiuscunque poematis magis e praecedentibus ante narratis pendere quam rhapsodiam illam decimam; temporis autem angustias electo exordio insiticio libri undecimi *A* 1—2 facile expediri posse arbi-

decimo adiecto arcte cohaeret incrementum praecedentis libri *I* 9–88, quo iuvenes strenui ad vigilias prope fossam castrorum agendas delegantur; insulsum autem hoc additamentum esse et inepte auctorem eius, cum consilio principum contionem populi inverso ordine, atque in libro secundo factum videmus, praemittere vellet, in contione (*ἀγορῇ* v. 11) principes alloquentem (v. 17) Agamemnonem fecisse, prudentes iudices ipsi sentient, superstitiosi unitatis defensores ne subtilitate quidem argumentorum, quae Bekkerus, *Rom. Bl.* II 34 sq. exposuit, in contraria castra deducuntur.¹⁾

Ludi funebres *Ψ* 257–897, quamvis ingeniose eos inventos et narratos merito Schillerus noster laudavit²⁾, tamen ab alio poeta recentiore tempore compositi esse videntur. Nam ut praeteream Agamemnonem et Diomedem, tamquam tertio ante die non vulnerati essent neque proximo die claudicantes ad contionem venissent, integris viribus certamina ineuntes parum apte fingi, certa recentioris originis documenta sunt duo viri insigniter in hoc carmine laudati Eumelus Admeti filius et Epeus fabricator lignei equi, quorum in reliqua Iliade catalogo excepto nulla prorsus mentio fit. Quam enim imprudenter divinus Homerus suum poema instituisset, si viros pugnae equestri peritissimos et pugilandi robore principes (*Ψ* 289. 669) nihil fortiter pro salute patriae et sodalium patrautes, strenue se gerentes in ludicris certaminibus finxisset? Prudenti iudici haec sufficiunt, qua de causa leviora argumenta addere nolo.

§ 22. Dubia vero quam maxime est causa libri ultimi, ut multis idem quod mihi accidere arbitrer, ut cum interiecto longiore temporis intervallo ad eandem quaestionem redeant, sibi ipsi non constant suoque iudicio diffidant. Atque recentem quidem libri originem esse praeter ipsam rerum naturam multa probant. Primum

tratus est. Quod vero Baeumleinus, de compositione Iliadis p. 12, libro decimo Homerum probare voluisse statuit 'fortitudine si socia adhibeatur prudentia optime res geri', hoc illustratum erat ab Homerida aliquo in certamine fortissimi Achillis et prudentissimi Ulyssis, cuius mentio facta est in *Odyssea* § 75.

1) Unum hoc possis dubitare, utrum totum exordium libri an soli versus 9–88 damnandi sint; etenim octo primos versus non solum vitio carere sed etiam valde placere merito indicavit Lehrs, de *Arist.* p. 382 sq., quamquam a terrore illorum versuum non apte ad placidas epulas versuum 89–92 transitus fieri videtur.

2) „Wenn man auch nur gelebt hätte, um den dreißigsten Gesang der Ilias zu lesen, so könnte man sich über sein Dasein nicht beschweren.“ Confer Lehrsium, de *Aristarchi stud.* p. 433.

auctor eius alios locos multos atque vel recentissimos, ut *B* 81. *A* 669. *Ψ* 378 sqq. (cf. *Ω* 222. 359. 591 sqq.) imitatus est, quamquam arte nova inveniendi animosque ducendi minime caruit¹⁾ et in imitationis exemplis indagandis Peppmuellerus, novissimus eius editor, iusto argutior fuit. Deinde elocutio et tenor huius libri tam similia Odysseae sunt, ut saepe ambigas, utrum Odyssea ex hoc libro an hic liber ex Odyssea colores duxerit. Sic cum munere nuntii deorum in veteri Iliade Iris, Mercurius in Odyssea fungatur, in hoc libro Iris ad arcessendam Thetin et Priamum commovendum a Iove mittitur, Mercurius Iovis iussu Priamum in castra Achivorum deducit. Similiter hemistichia *νύκτα δι' ἀμβροσίην Ω* 363, *θεῶν οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι Ω* 427²⁾, *κτέρεα περιίσειαν Ω* 38, *ὑπνώοντας ἐγείρει Ω* 244, *ἀλήθειαν κατάλεξον Ω* 407, *ἀνέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον Ω* 468 et 694, *ἦμος ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς Ω* 788 ut in Iliade aut nusquam aut in suspectis tantum partibus inveniuntur, ita frequenter in Odyssea occurrunt. Denique orbem quoque fabularum Troicarum eo, quo hic liber compositus est, tempore magis quam Homeri aetate excultum fuisse demonstrare videntur versus *Ω* 6—9, 29—30, 765; at horum locorum duos priores merito iam Aristarchus damnavit, et tertius in interpolata parte libri, ut supra p. 27 docui, exstat. Altera ex parte hoc libro ultimo tumultus animi bellicis cladibus excitati praeclare sedantur et tragicæ catharsis nobilissimum exemplum proponitur.³⁾ Huc accedit, quod poeta Iliadis rem ita instituit, ut carmen, quo Hectoris corpus Priamo reddi et virum fortissimum iusto funere efferrî narretur, ultro exspectes. Mitto in hac re locum *Ψ* 184—191, utpote quem merito Duentzerus, *Hom. Unters.* p. 329, damnassee videatur; verum quid attinuit Hectoris corpus Patroclo non devoveri neque in funere eius una cum duodecim iuvenibus Troianis concremari, nisi aliud quiddam iam tum poeta animoolvebat? Denique auctor versuum *Ω* 350 et 693 aequè atque auctor carminum *Ξ* 432—435 et *Θ* 490 et 560 Scamandrum fluvium medium inter Ilium urbem et castra Achivorum fluxisse statuit, et cum auctore prioris partis

1) Egregie hoc illustrarunt Welckerus, *Aeschyl. Trilog.* p. 429, et Odofr. Muellerus, *Gesch. der Griech. Litt.* I 81 et 97.

2) Versus *E* 404, quo eadem elocutio occurrit, nescio an interpolatus sit; versum autem *T* 299 interpolati carminis esse supra docui.

3) Bene Baeumleinus, de compos. Iliadis p. 10, exitum qui magis congruat cum ea sententia, qua summa Iliadis continetur, inveniri posse negat.

libri XXIII in eo consentit, quod uterque aurorae surgentis radios supra mare sese effundentes fingit Ω 13 et Ψ 227. Quae cum ita sint, in re ambigua religioni habui Homerum vel, si mavis, Homeros sua laude privare ultimumve librum recenti alicui Homeridae assignare.

Carmen 19 sive A 596—848, quod Patrocleae viam praemunit, non continuo post carmen vetustissimum Ἀγαμέμνωνος ἀριστείας neque ante magnifica carmina Τειχομαχίας et Πατροκλείας compositum esse, et rerum natura probatur et imitatione recentiorum carminum, de quibus mox disputabo. Tota vero narratio Nestoris A 664—762 vitio nimiae loquacitatis laborat et poetam rerum Peloponnesiacarum peritiorem quam ceterae partes Iliadis produnt. Sed ne gravius quidquam hinc concludas, et facile versus 689—705, qui maxime offensioni sunt, exsecari possunt et probabiliter Nitzschius, Sageup. 129, et Bergkii, Gr. Lit. 601, totam istam narrationem ex vetere aliquo carmine huc translatum esse censuerunt. Reliqua autem pars carminis tam egregiis luminibus orationis nitet et tam arcte cum toto rerum ordine cohaeret, ut consummatum poema Iliadis vix ea carere possit; quo cum accedat, quod versus A 669 auctori ultimi libri Iliadis Ω 359 exemplo fuisse videatur, alteram partem libri undecimi priore aliquanto recentiorem, at tamen ex perfecto Iliadis opere non secludendam esse iudicavi. Composito autem et inserto hoc carmine recentior diasceuasta, ut ne Nestor et Patroclus iusto diutius oculis animisque hominum subtraherentur, versus inficetos ε 1—152 et O 390—405 superaddidisse videtur.

Quid cohaereant inter se, quid dissideant carmina Iliadis quaeritur.

§ 23. Resectis iam iis versibus, quos a Pisistrato recentioribusque Homeridis additos esse probavimus, videamus, num quae relicta sunt carmina unum perfectum et in se conclusum corpus epici poematis efficiant. Atque si summas rerum spectes, non poteris non fateri omnia ex uno quasi capite profecta et ad consilium in illo capite indicatum relata videri. Nam ut vestigia ipsius poetae versibus Σ 439—456 summam fabulae comprehendens sequar, dissidio inter Agamemnonem et Achillem exorto cum Achivi sine Achille belli fortunam tentassent, post fausta initia a Troianis ita devicti sunt, ut duces vulnerati proelio decedere cogerentur et moenibus castrorum expugnatis paene naves incendio delerentur. Tum Achilles, qui antea condiciones Agamemnonis summa cum contumacia reiecerat, precibus Patrocli commotus amicum suis armis indutum cum Myrmidonibus

misit, qui laborantibus Achivis succurrerent naviumque incendium reprimerent. Patroclo vero ab Hectore Apollinis ope interempto eiusque corpore aegre in castra relato Achilles, postquam nova arma Vulcanus ei fabricatus est, Agamemnoni reconciliatus in aciem procedit et strage Troianorum facta atque Hectore interfecto mortem amici ulciscitur; ad postremum ut animorum affectus sedentur atque quasi purgentur, virorum fortissimorum, qui dissidio illo interierant, Patrocli et Hectoris corpora cremantur et iusto funere componuntur. Habes igitur quasi membra unius corporis, quae, licet nodi articulorum laxati sint, tamen bene coaluerunt et soluta minus delectant. Fabulae vero partes ita sese excipientes vides, ut non recta linea narratio procedat, sed orbe quasi coniuncto extrema ad primam redeat, et proelia universorum cum certaminibus singulorum, atroces caedes cum blandis confabulationibus, truces pugnae cum vaftris artificiis, facinora roboris et fortitudinis cum laudibus prudentiae et doli gratissima vice misceantur. Quae cum ita sint, mirum non est, quod summus philosophus Aristoteles in libro de arte poetica c. 23 Homerum exemplar perfectae unitatis exhibere praedicat: *καὶ ταύτῃ θεοπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγα καὶ οὐκ εὐσύνοπτον ἔμελλεν ἔσεσθαι ἢ τῷ μεγέθει μετριάζον καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ· νῦν δ' ἐν μέρῳ ἀπολαβὼν ἐπεισοδίοις κέχρηται πολλοῖς, οἷον νεῶν καταλόγῳ καὶ ἄλλοις οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν.*

At singula si examinabis, iam multa nec non illa quoque, quae Aristoteles laudavit, redundantia aut non bene coniuncta intelleges. Haec cum magis quam cohaerentiam totius poematis et aequabilitatem orationis et stili respiceret, Fr. Aug. Wolfius eo deductus est, ut Homerum universorum quasi corporum Iliadis et Odysseae opificem esse negaret et hanc artem et structuram posterioribus saeculis inditam esse diceret (prol. c. 31); neque enim id repente factum, verum coniuncta in hoc plurimum aetatum hominumque studia reperiri. Quibus verbis si vir clarissimus interpolatos versus librorumque articulos a recentioribus Homeridis insertos significare voluit, concidit eius sententia; nam resectis illis nihil ex iis, quibus summam Iliadis contineri modo dixi, desiderabitur. Verum longius ille et qui eius vestigia legerunt Lachmannus Koechlius alii progressi sunt; Iliadem enim isti perfectae imagini unius artificii adeo adversari negarunt, ut singula carmina suo talo stare neque alio vinculo vetera carmina Iliadis nisi quod in eodem fere

argumento versarentur contineri dicerent. Homerum vero ipsum inter aniles fabellas reiciendum eiusque in locum Graecorum popularem famam et Homeridarum nomen stirpe gentis abiecta substituendum esse docebant. Equidem non quaero, quam probabilis haec sententia sit aut quomodo carmina, quae seiuncta auctor eorum voluit, a vili diasceuasta coniuncta tam facile in praeclaram unitatem unius corporis coire potuerint. Immo de generali sententia ad singulas partes iam transducamus quaestionem, ut quae in Iliade perfectae unitatis imagini repugnare neque apte coniuncta esse videantur, examinemus atque excutiamus.

§ 24. Atque primum illud mirum potest videri, quod Agameimno eo tempore, quo dissidente Achille iniquior condicio Achivorum facta erat, belli redintegrandi consilium aut sua sponte ceperit aut ut caperet fallaciis somnii commotus sit. Neque ego is sum, qui hoc bene institutum esse laudem aut alio modo, velut Troianorum tumultu et incursione, bellum moveri potuisse negem. Sed consilium poetae si minus laudari, at tamen defendi et excusari potest, praesertim si, ut supra probabamus, *Ὀνείκων* sive libri secundi initium B 1—86 postea additum esse statueris. Tum enim consilium Agamemnonis animos Achivorum tentandi clara in luce ponetur, et perspicuum fiet, quo tandem pacto poeta adductus sit, ut deam, id quod Aristotelem poet. 15 vituperasse supra monui, Ulyssis animum firmantem et ceteros Achivos e turpi fuga revocantem finxerit. Neque quidquam est causae, cur superbi regis animum a Iove, fastus et superbiae vindice, occaecatum et in perniciem, ut aiunt, praecipitatum fingere voluisse poetam negemus.

Hac quoque in re iudices nimis severos, opinor, Homerus nactus est, quod primo die Achivos cum universos tum Menelaum Diomedem Aiace superiores proelio discessisse finxit. Hoc enim dandum fuit amor patriae et studiis civium Graecorum, qui non adeo rebus Achillis favebant, ut poetam aequo animo laturo fuerint a barbaris primo impetu Graecos fusos et prostratos fingentem. Faciles igitur suos auditores poeta noverat ad hanc retardationem Iovis consilii condonandam, neque nos leges iustae compositionis migratas reprehendemus, dum modo libros Γ—H magni operis partem esse reputaverimus. Hoc unum tuo iure vitio vertere Homero possis, quod in praeclaris facinoribus Achivorum praedicandis iustum modum excessit et favore suorum gentilium adeo se abripi passus est, ut consilii Iovis paene oblitus esse videretur.¹⁾

1) Hanc rem Duentzerus Hom. Abh. p. 241 exagitavit, cum diceret: Die Ungehörigkeit der Bücher Γ—H im Fortgang der Handlung liegt

In primis autem Iovis oratio in initio libri quarti severis iudiciis offensionem fuit, siquidem compositis rixis Achivorum et Troianorum (*A* 14—19) Achillem honorandi copia nulla iam Iovi relinquebatur. Sed simulata oratione (*πειρώμενος*) bellum componendi consilium dedisse Iovem poeta dicit et altercationes deorum tam blandis verbis describit, ut animos hominum rei praesenti soli advertat et a recordatione primi libri et prioris concilii deorum abducatur; qua de causa si quid in his libris contra artis leges poeta peccavit, venustate carminum et amore patriae facile se veniam peccati impetraturum confidere potuit.

§ 25. Maiores et iustiores dubitationes liber septimus movet. Primum non potes non mirari, postquam Pandarus Troianus foedere rupto Menelaum sagitta feriit et paene occidit, Hectorem iterum Achivorum optimum quemque ad pugnam singularem provocare ausum esse, neque principes Achivorum cum aliis tum Menelaum exprobrata societate periurii impudentem eius provocationem detrectasse. Haec adversa fronte secum pugnant, ut auctorem septimi libri tertium et quartum ignorasse aut falso illos a diasceuasta in carmina Iliaca illatos esse credas.¹⁾ Atque fieri posse supra monui, ut toto certamine Paridis et Menelai exsecto statim a *Γ* 15 ad *A* 446 transeatur. At Homerum vel septimi libri auctorem hoc non voluisse inde perspicuum est, quod et Hector in libro septimo *H* 69—72 disertis verbis foederis violationem respicit et Pandarus, quod Menelaus ictu sagittae percussus non sit, querens et periurii poenas luens quinto libro inducitur. Quodsi versus *H* 69—72 et *E* 206—208, optime illos quidem tornatos neque alio nomine suspectos, expellere nolis²⁾, nihil reliquum est, quam ut male haec duo certamina coniuncta esse fateamur et rerum inconcinnitatem ita non defendamus, sed excusemus, ut causam violati foederis magis ex Iovis consilio quam ex Troianorum impietate repetendam esse dicamus.

Alterum in libri septimi secunda parte offendit, quod Achivi decimo anno belli post felicem exitum proelii castra muro circum-

so deutlich vor, dass nur verzweifelter Festhalten an der Einheit sich dabei beruhigen konnte, dieselben für eine dichterisch wohl berechnete Exposition zu halten u. s. w.

1) Mire hoc quidem concoquit Duentzerus l. l., leviora ista ferri posse negat.

2) *H* 69—72 Hauptius in Lachmanni Betr. 110 eiciendos censet, parum ille considerate, quandoquidem exsectis his versibus pronomen *ἑμῖν* *H* 73 ad solos Achivos referendum esset, quamquam antecedente versu *H* 68 Achivos et Troianos Hector allocutus erat.

dare decernunt et grande illud opus intra unius diei spatium perficiunt. Atque quod decimo anno belli moenia exstruuntur, hoc poeticae libertati minus facile condonarem quam quod decimo anno auctores belli Paris et Menelaus singulari pugna de belli exitu decernunt. Celeritatem quoque operis simili exemplo Amphipolitani muri tribus diebus teste Polyæno strat. VI 53 extructi aliquatenus excusari posse alio loco docui, sed manet pars huius scrupuli, quia et tertia parte temporis munitio castrorum Argivorum conficitur et apud Homerum similis celeritatis nullum exemplum invenitur. Probabilis vero causa, cur post felicem exitum proelii moenibus se tueri Achivi decreverint, plane nulla afferri potest neque a poeta ipso allata est. Qua de causa male hanc rem institutam esse et divinam artem ingeniosi poetae in hac parte desiderari fateamur necesse est.

§ 26. Longe vero gravissimos scrupulos nobis inicit media pars poematis et tertius dies proelii. Statim in initio undecimi libri omnem memoriam tristissimae stragis libro octavo acceptae exutam esse miramur et Agamemnonem, quem nono libro lacrimas fudisse et ad humiles preces confugisse narratum erat, alacerrimum et tantum non superbientem in aciem prodire. Qui defendere miram hanc rem conati sunt, felici exitu nocturnae expeditionis animos Achivorum iterum erectos esse dicunt. Sed ut mittam decimum librum a recentiore poeta, fortasse eo ipso consilio, ut immanem hiatum narrationis expleret, additum esse videri, tamen facinus Diomedis et Ulixis levioris momenti est, quam quo tanta conversio rerum et animorum explicari possit.

Minus me offendit, quod aliis nimiae offensionis fuisse video, legatio libri noni non commemorata ab Achille *A* 609

νῦν δὲ πρὸς γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
λίσσομένους· χρεὶὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Potuit enim, ni fallor, haec verba effari Achilles, etiam si ante Agamemnonem eum precibus per legatos adierat; nimirum iracundus et contumax heros iam futurum praesagit, ut superbus rex non solum blandas condiciones ferat, sed ad genua sua procumbat.

Prorsus autem haec altera pars libri undecimi et muri expugnatio, quae libro *M* narrata fuit, in initio libri decimi sexti neglecta est. Nam cum Achilles Patroclum misisset, ut quem Nestor vulneratum ex pugna reveheret sciscitaretur (*A* 612), postea adeo uterque huius mandati immemores facti sunt, ut neque Patroclus redux factus quidquam de hac re nuntiet et Achilles omnia alia potius quaerat quam quod sciscitatum illum miserat. Haec equidem nullus con-

coquere possum neque illos audio, qui ad reticentiam Homeri confugiunt et hanc partem responsionis a poeta, cum nihil novi afferre potuerit, omissam esse credunt Pseuduli Plautini partes sustinente: 'horum causa haec agitur spectatorum fabula; hi sciunt qui hic adfuerunt'. Neque mihi quidem offensionis erit, si Patroclus Achillem convenire dicetur (*Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο* II 2), etiam si non antea ab Achille speculatum missus erit. Cur enim amicus amicum sua sponte adire et cohortari non potuit? immo haec ipsa res recentiori alicui Homeridae ansam dedisse videtur adiciendi versus *A* 596 — *M* 1 et *O* 390—405, ut similis versus *Σ* 2 versus *P* 637—716 peperit.

Sed ut ad propositum meum revertar, errorem versuum *O* 390—405, quibus Patroclum, quem celeri gradu (*θέων* *A* 807) ad Achillem redire et ut Eurypyli vulnus obligaret aegre commotum esse (*A* 838) audieramus, paullo post (*O* 393) Achillis mandati prorsus oblitum cum Eurypylo confabulantem invenimus, minus equidem curo, quoniam hi versus *O* 390—405, qui quam inepti sint, Hermannus opusc. V 61 egregie demonstrat, procul dubio interpolati et forti medela resecandi esse videntur.

Atque quoniam in oblivionis partibus versamur, illud quoque in memoriam tibi, candide lector, revoco, quod iam in primo capite exposui, Iovis severum edictum in initio libri octavi enuntiatum in libris octavo et decimo quarto plurimum ad rerum vices valere, in libris decimo et undecimo prorsus abiectum et consopitum videri.

§ 27. Haec et quae antea a me significatae sunt offensiones cum magno ambitu rerum in angustum paucarum horarum tempus coartatarum cohaerent. Nam cum res altero belli die gestae uno libro octavo narrantur, tertius dies totos octo libros *A* — *Σ* implet. Quid? quod octo illi libri non solum rebus gestis tertii diei implentur, sed vix iis enarrandis sufficiunt; tanta est varietas rerum, pugnae in aperto campo diversa fortuna pugnatae, expugnationis moenium castrorum, proeliorum suasoribus et impulsoribus Neptuno Iunone Apolline deinceps prope naves et tentoria commissorum, Patrocli ab Achille laborantibus Achivis subsidio missi, primum Troianos, usque ad muros urbis repellentis, deinde ab Euphorbo et Hectore ope Apollinis interempti, ad postremum corporis occisi Patrocli aegre servati et excitato Achille tandem ad naves reportati. Tanta autem in rerum copia id maxime mirum est, quod res antemeridiano diei tempore gestae paucis versibus *A* 1—86 adumbrantur, ut, postquam poeta *A* 84—86 meridiem factum esse significavit, quattuor milibus versuum interiectis *Π* 777 sol medii caeli spatium egressus

et ad vespertinam regionem declinans fingatur. Ut enim ab iis, qui bonum Homerum bis meridiem fieri dixisse cavillantur, rem exaggeratam et supra iustum modum auctam esse dicas, tamen omnes symmetriae leges eum violasse fatearis necesse est, si re vera tribus horis meridianis tot milia versuum dedit, quot vicanos versus dedit sex horis antemeridianis. At haec ipsa discordia suspicionem movet, primum poetam in animo habuisse tertii diei res gestas similiter atque secundi uno libro undecimo, cuius primae parti *A* 67—86 tanta similitudo cum *Θ* 53—68 intercedit, completi, deinde suum consilium sensim amplificasse adiectis carminibus 26. 28 et 20—25, unde, cum narratio rerum tertio die gestarum valde dilatata esset, octavo libro nomen *Κόλος μάχη* inditum est. Insigne autem primae formae poematis vestigium in eo relictum esse videtur, quod decimum octavum carmen eodem, quo carmina post interiecta, versu *A* 595 = *O* 591

στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἦκετο φέθνος ἐταίρων
 finitur et medio tempore, si moenium expugnationem exceperis, memorabile et quo actio promoveretur nihil fere gestum est.¹⁾

Aequabilitas dispositionis et partium inconcinnitas vix fieri potuit quin tam immodice vetere carmine adaucto distraheretur atque turbaretur. Sed adeo hanc mediam partem Iliadis conturbatam esse Lachmannus Betr. p. 67 et plerique interpretes statuerunt, ut versus *O* 653 squ.

*εἰσώποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραί
 νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύαται· τοὶ δ' ἐπέχυντο*

cum iis, quae *O* 385 de Achivis ex puppibus navium aegre Troianos sustinentibus et *O* 489 de Clytio Troiano ignem ad navem Aiacis ferente narrata erant, plane pugnare dicerent: quo enim pacto fieri potuisse, ut Achivi, qui iam antea ignem navibus prohibere coacti essent, tum demum in conspectum navium venirent? At haec difficultas nescio an si minus tolli, at saltem minui possit. Illud quidem, quod Duentzerus non Achivos, sed Troianos illo versu *εἰσώποὺς γενέσθαι* dicit, nullo modo ferri potest, quoniam manifeste alii *τοὶ δ' ἐπέχυντο*, alii *εἰσώποὶ ἐγένοντο* intellegendi sunt. Verum *εἰσώποὺς νεῶν* non qui in conspectum navium (*εἰς*

1) Seite adnotat Jacob, Entstehung der Ilias und Odyssee p. 273: Indes gehört es überhaupt zu den Eigentümlichkeiten dieses 13. Gesanges, daß in ihm Nichts geschieht. Similiter Schoemannus de reticentia Homeri p. 18 quemquam aegre laturum negat aut desideratum aliquid fuisse, si a libri XII fine statim oratio ad XV 290 deduceretur omissis versibus amplius mille septingentis.

ῶπα) venirent, sed qui intra puppes navium (εἰς ὁπῶν νεῶν) coacti essent significatos voluisse videtur is, qui libri decimi quinti duas partes priores (*O* 1—366, 404—591) et hanc extremam (*O* 592—746) coniunxit, quo simili modo ab architectis μετόπισι audiebant αἱ μεταξὺ τῶν δοκῶν ἢ τριγλύφων ὀπαί. Sed ut hanc explicationem probemus et sequentibus verbis περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νεῶν confirmatam iudicemus, tamen non bene a poeta rem institutam esse tuo iure dices, quod Ajax, qui iam antea de puppi irruentes Troianos reppulisse dictus erat (cf. *O* 387. 416. 435), iterum (*O* 676) navium pontes ut hostes repelleret ascendisse narratur.

§ 28. Minimas offensiones habet tertia pars Iliadis, id quod casu et fortuito factum esse ne tu putaveris. Sed etiam minus mihi probatur Wolfius, qui in prol. c. 31 sex ultimas rhapsodias, cum earum colorem et conformationem magnopere a ceteris differre sensisset, postea demum additas esse dixit. Nulla vero alia re Lachmanni et Koechlii carmina sedecim in locum unius poematis substituta magis displicuerunt, quam quod ne Achillis quidem reconciliationem cum Agamemnone et Hectoris caedem, quam medullam totius fabulae esse tuo iure dicas, in veterem suam Iliadem receperunt. Immerito autem Wolfio in extrema parte Iliadis omnes nervos ac spiritum Homericum deficere visos esse prudentes iudices cum alii tum Maur. Schmidtius, mel. Hom. I et Car. Lehrsius de Arist.² p. 433 scite monuerunt. Sunt enim quae splendide niteant et simplicitatem vigoremque veteris poesis prae se ferant, velut pugna in ripa Scamandri commissa, Priamus de muro filium Hectorem ut suae salutis prospiciat implorans, Achilles ter Hectorem quasi feram circa murum venatus, denique nulli Lycii, pauci duces. Nimirum hoc ipsum, quod Achilles paene solus rem agit ceterorumque ducum fere nullae partes sunt, indicium est veteris simplicitatis. Nam vetustissimum quodque carmen Iliadis in praedicandis aut uno aut paucis viris versatur, recentiora, cum laudes omnium Graecorum carmine Iliaco comprehendi coeptae essent, versicoloris descriptiones pugnarum exhibent. Quod autem narrationis filum in ultima parte Iliadis fere recta linea decurrit neque impedimentis turbatur, hoc inde factum esse videtur, quod prior et media partes Iliadis, ut quas primas poeta aggressus sit, multa deinceps incrementa ceperunt, extrema maximam partem corpori iam perfecto adiecta est.

Verum enim vero ne haec ultima quidem pars nodis scrupulisque plane caret. In primis in vicesimo primo libro aliquoties offendimur et consuetam Homeri perspicuitatem desideramus. Atque

si de loco, quo in alteram ripam Achilles ulmo evulsa instar pontis usus traiecisce narratur, proficiscimur, concludamus oportet ante illum locum (Φ 242) heroem in sinistra ripa versatum et flumine interiecto a Troia urbe divulgum fuisse. Quod si ita est, quomodo Lycas Priami filius, cum ex flumine fugeret (Φ 35), in Achilles manus incurrere potuit? Mirum enim esset, si ille non illud versus, sed e regione castrorum Argivorum fugisset. Sed initium quoque libri admodum obscurum est, si Achillem e sinistra parte fluminis venisse statuimus. Nam quod ille fugientes Troianos dicitur διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν πρὸς πόλιν, ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν φειλεῦντο βαθύρροον, hoc apte et rei accommodate interpretabimur de Troianis ita prope fluminis vadum in duas partes divisus, ut altera in eadem ripa urbem versus fugere pergeret, altera in dextram partem declinans per vadum fluminis instantem hostem effugere conaretur. Hoc autem fieri non licebit, nisi Achillem non ex sinistro, sed ex dextro latere ad vadum fluminis venisse statuerimus. Denique illud quoque notatu dignum est, quod Achilles, postquam solo gladio armatus (φάσγανον οἶον ἔχων Φ 19) in flumen desiluit, subito Φ 241 scutum manu tenet.

§ 29. Disserendi via iam eo delati sumus, ut qui loci adversa fronte secum pugnare videantur excutiamus. Priusquam autem singula examinemus, in universum fateamur oportet nos non multum huic parti tribuere. Primum enim homonymia, ut recte iam in scholiis ad N 643 adnotatum est, multae discrepantiae praesertim in obscuris hominibus et leviusculis rebus excusantur, velut si auriga et Agamemnonis (A 228) et Nestoris (Θ 114. A 620) Εὐρυμέδων audit, aut praeconi et Agamemnonis (A 320. I 170) et Ulyssis (B 184) idem nomen Εὐρυβάτης est, aut tres milites gregarii Troiani, quibus item nomen Θόων fuit, a Diomede (E 152), Ulyse (A 422), Antilocho (N 545) occisi essearrantur.¹⁾ Deinde

1) Aristarchi de hac re doctissima adnotatio exstat in scholio codicis Ven. A ad N 643, diligentissime nuper ab Adolfo Schimbergio in analectis Aristarcheis tractato; eandem causam illustrarunt Friedlaenderus, Über die kritische Benützung der homerischen Homonymie, Jahrb. für Phil. Suppl. III 814, et Nutzhornius, Die Entstehungsweise der Homerischen Gedichte p. 101. Imprimis autem omnem obscuritatem a poeta ipso sublatam esse existimemus oportet, si homonymos homines addito nomine patris vel alia nota distinxit, velut Ἄσιον Τρτακίδην ἐξ Ἀγρίσθης M 96 et Ἄσιον Δύμαντος Φρύγα II 717, Δόλοπα Κλυτίου A 302 et Δόλοπα Λάμπρον O 525, Ἡετίωνα Ἰμβριον Φ 43 et Ἡετίωνα Θηβαῖον A 366, Τληπόλεμον Ἡρακλείδην E 628 et Τληπόλεμον Λαμαστορίδην II 416, Ἰππασίδην Ἀπισάονα P 347 et Φανσιάδην Ἀπισάονα A 578 et

poeticae libertati et negligentiae plus, quam severi critici horum temporum concedere volunt, indulsisse Homerum probabiliter nuper demonstrarunt cum alii tum Carolus Frey in libello bonae frugis plenissimo, cui Homeri nomen praefixit.¹⁾ Nam in eodem carmine idem poeta modo sagittae hamulos cingulum Menelai non penetrasse (*ἶδεν ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας* *A* 151), modo, cum sagitta ab medico extraheretur, intus ruptos esse dicit (*ἐξελκομένοιο πάλιν φάγειν ὀξέες ὄγκοι* *A* 214), et in alio carmine sane oscitanter modo Achillis hastam scuto Aeneae percusso terrae inflictam finxit (*ὑπὲρ νότον ἐνὶ γαίῃ ἔστη* *T* 280), modo ex Aeneae scuto ab Achille evulsam (*ἀσπίδος ἐξέρυσεν* *T* 323). Quae si sibi permisit poeta in eodem carmine, quod in diversas particulas nullo modo dissectari potest, quid severi et difficiles sumus, si Sarpedon, qui duodecimo libro pinnae muri revellisse dicebatur, aliquanto post *Π* 558 *πρῶτος ἐσῆλασθαι τείχος Ἀχαιῶν* dicitur, vel si de corpore Patrocli, quem in medio campo propius urbem quam castra cecidisse in libro XVI legimus, in carmine octavo *Θ* 475 Iuppiter Achivos *ἐπὶ προμυῆσι στείνει ἐν αἰνοτάτῳ* dimicatuos esse praesagit?

Reticientiae vero quam latum campum Homerus permiserit, postquam Schoemannus, de reticientia Homeri in opusc. III 1—29, et Naberus, quaest. hom. § 3, praeclare docuerunt, paucis moneo non admodum debere nobis offensioni esse, quod dei a terra in suam sedem Olympi *κατὰ τὸ σιωπώμενον* rediisse finguntur, velut Minerva *E* 133 et 418, et quod res antea tenuibus lineamentis adumbratae postea fuse illustrantur, id quod factum videmus, si initium libri XVII, *P* 24 cum *Ξ* 516 contulerimus, nisi forte auctorem libri *P*

Ἰηπασίδην Τυήνορα *N* 411, *Ἀκάμαντα* Eussori filium *E* 442. *Z* 8 et *Ἀκάμαντα Ἀντηνορίδην* *A* 59. *M* 100 et *Ἀσιάδην Ἀκάμαντα* (v. l. *Ἀδάμαντα*) *M* 140. *N* 560, *Ἐχέπωλον Θαλυσιάδην* *A* 458 et *Ἐχέπωλον Ἀγχιτιάδην* *Ψ* 296, *Λαόγονον Βίαντος* *T* 460 et *Λαόγονον Ὀνήτορος* *Π* 604, *Ἐφύρην Ἀργεος* *Z* 152 et *Ἐφύρην ἐπὶ Σελλήεντος* *O* 531, *Σελλήεντα* prope Arisben *M* 97. *B* 839 et *Σελλήεντα* prope Ephyram *O* 531. *B* 659. Quae cum ita sint, dubito an excusari quoque possint duo Schedii interfecti, alter filius Perimedis *O* 315, alter filius Iphiti *P* 307. Quamquam maiora mihi hi duo Schedii negotia facessunt, quia excelsum locum uterque obtinuisse et dux Phociorum fuisse perhibetur, neque minora nomen Adresti, cuius caedes fuse et graviter *Z* 37—65 narrata erat, iterum inter viros a Patroclo promiscue interfectos *Π* 694 relatum.

1) Quae Nutzhornius, Die Entstehungsweise der Homerischen Gedichte, p. 100 sqq. de hac re exposuit, ut pleraque in libro postumo magis leviter effusa quam subtiliter ponderata sunt; nec gravia a levibus discernit Volkmannus, Geschichte u. Kritik der Wolfschen Prolegomena p. 155 sqq.

prorsus aliam rem, quam quae versu illo Σ 516 significatur, spectasse dices.

§ 30. Denique longiore intervallo res distractas fingere sibi Homerus licuisse arbitratus est, quod carmina Iliadis, quamvis ea sua mente ad unitatem unius corporis coniuncta voluerit, tamen non coniuncta sed singula, non universa sed separata cantabat, et si quando totum orbem carminum vel maiorem eius partem eidem hominum coetui recitavit, tamen maioribus intervallis hoc fecisse censendus est. Huc pertinet, quod quae proximo die facta esse narraverat, ea olim ($\pi\omicron\tau\epsilon$ vel $\eta\mu\alpha\tau\iota$ $\tau\omega$) facta esse dixit, velut $\eta\mu\alpha\tau\iota$ $\tau\omega$ $\delta\tau\epsilon$ Θ 475. O 76 (cf. N 335. Σ 250), $\pi\omicron\tau\epsilon$ Θ 108. Σ 45. Ψ 291, $\delta\tau\epsilon$ P 25, $\acute{\alpha}\nu\theta'$ $\acute{\upsilon}\pi\omicron$ $\mu\eta\nu\theta\mu\acute{\omicron}\nu$ Π 207, $\chi\alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\sigma\chi\omicron\nu$ $\lambda\acute{\alpha}\nu\omega\nu$ Σ 259.¹⁾ Hinc si proficiscimur, non admodum mirabimur quod Agamemno et Diomedes tertio die, ex quo gravi vulnere afflicti erant, integris viribus certamina funebria obeunt, et Sarpedon, cum quinto libro a Tlepolemo paene mortifere vulneratus esset (E 696), tertio die alacer moenia castrorum adoritur atque cum Patroclo dimicat, et Teucer, quem octavo libro Θ 334 suspirantem comites ex proelio rettulerant, sequente die M 336—403 et O 436—483, tamquam nihil antea ei accidisset, pugnae fortiter interest, denique Minerva X 227 Deiphobi, qui fracto brachio ex pugna in urbem relatus narrabatur N 527—529, speciem imitata Hectori adesse dicitur. Magis illud mirum est, quod poeta in hac re sibi non constat et aliis locis res brevi ante vel heri ($\chi\theta\iota\zeta\acute{\alpha}$ N 745 et T 142) factas dicit et rursus (Π 509—530) Apollinem Glauco, antequam Sarpedoni amico opem ferat, vulnus antea (M 388) inflictum sanantem inducit.

Simili de causa libri octavus et undecimus ita exordiantur, tamquam tum primum Achivi et Troiani manus conseruerint neque superioribus diebus quidquam debellatum fuerit, unde primum librum de dissidio inter Achillem et Agamemnonem orto non magis secundus quam octavus vel undecimus liber subsequi possit. Eodem pertinet, quod in novo carmine carminumve cyclo rerum statum paullulum mutare poeta non dubitavit, ut Diomedes, qui in quinto libro arma infesta in Venerem et Martem direxerat, in sexto libro Z 129 pie et verecunde dicat $\omicron\nu\chi$ $\acute{\alpha}\nu$ $\xi\gamma\omega\gamma\epsilon$ $\theta\epsilon\omicron\iota\delta\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\upsilon\rho\alpha$

1) Iusto plus his formulis tribuit Jacob, Entstehung der Ilias und Odyssee p. 289, ut Iliadem ex singulis carminibus a recentiore diasceusta consutam esse probaret. Profecto enim auctor ludorum funebrium praecedentes libros iam eo, quo nos, ordine legit et nihilo minus dixit Ψ 291 $\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\omicron\varsigma$ $\omicron\upsilon\varsigma$ $\pi\omicron\tau'$ $\acute{\alpha}\pi\eta\gamma\acute{\omicron}\rho\alpha\nu$.

νίοισι μαχοίμην, et in libro decimo tertio et duces Achivorum Agamemnoni (*N* 107) et Aeneas Troianus Priamo *N* 460 succensere et segniter rem agere dicantur, cuius rei in antecedentibus libris nec vola nec vestigium. Nullum vero scrupulum Lachmanni animo inicere debebat, quod Iuppiter, postquam in fine primi libri una cum Iunone cubitum ivit, in exordio secundi libri ante lucem in lecto iacens cum Somno ea communicavit, quae uxorem celare non cupere non poterat. Neque haec ita dico, tamquam negligentiam poeta laudem aut rerum discrepantias prorsus neglegendas esse putem, sed quod non tantum eas valere sentio, ut solae unitatis speciem redarguere atque evertere possint. Nam Lachmanniani, qui levissimis discrepantiis tantum tribuerunt, ut libros arcte cohaerentes, velut *Γ* et *Δ* dirimerent et alium alii poetae assignarent¹⁾, cum de minutulis rebus expediendis desperabant, rem vere miram probabant. Ecquid enim mirabilius cogitari potest, quam si quis violationem foederis versibus illustrasset, foedus ipsum silentio praetermisisset, aut si alius poeta potius quam qui certamen Paridis et Menelai frustratum cecinit, res quae ex frustratione certaminis consequerentur canere maluisset? Idcirco non omnem hanc materiam exhaustire, sed insigniora quaedam exempla proponere et excutere in animum induxi.

§ 31. Nihil magis tota in Iliade offendit quam quod Pylae-
menes, Paphlagonum rex, in quinto libro *E* 575—579 a Menelao
occisus esse, in decimo tertio libro *N* 656—659 occisi filii corpus
lacrimans comitari narratur. Haec equidem nullo modo concoquere
possum et Homerum vereor tam obliviosum fingere, ut non gre-
garii militis, sed ducis et regis mortem se narrare meminisse
negem. Neque tamen est, cur hanc ob causam auctorem libri non
Diomedeam novisse aut alii eam poemati insertam voluisse conclu-
damus. Utrumque enim statuere multo audacius et improba-
bilius est, quam versus aut *E* 576—589 aut *N* 656—659 a
recentiore poeta additos credere. Duo enim illi loci, licet ipsi per
se nihil offensionis habeant, tamen ita resecari possunt, ut contextus

1) Has in partes inclinasse miror etiam philologum Academicum
nostrorum temporum Hentzium, qui in secundis curis libri utilissimi,
Anhang zu Homers Ilias II 27, sic commentationem de quarto libro
claudit: Die eigentümliche Art, wie die Handlung in *Δ* weitergeführt
wird, ist durch die vorhergehende Erzählung so wenig vermittelt und
entfernt sich so sehr von den dort gegebenen Voraussetzungen und
Motiven, daß man zweifeln muß, ob hier noch die Hand desselben
Dichters zu erkennen ist, welcher *Γ* dichtete.

narrationis nihil turbetur. At facile quispiam quaerat, quid tandem poetam recentiorem sive rhapsodum ad versus illos adiciendos commovere potuerit. Huic quoque responderi posse alio loco exposui, eum qui seorsim, fortasse in Cretum contione, versus N 361—655 vel N 330—655 tamquam *Ἰδομενῆος καὶ Μηριόναο ἀριστείαν* recitaverit, huic carmini aptum epilogum versibus 658—659 addidisse, quos versus postea, quia egregie placuerint, in Iliadis corpus receptos esse, quamvis huic loco non destinatos ab eorum auctore et non magis versibus quinti libri quam iis, qui subsequuntur N 660—672, repugnantes. Recentioris vero originis illorum versuum non spernendum vestigium inde repetimus, quod versus N 657 *ἐς δῖφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱσθὴν* ex Odysseae versu ξ 280 *ἐς δῖφρον δ' ἀνέσας ἄγε Φοίκαδε δάκρυ χέοντα* expressus esse videtur; melius enim hominem vivum quam mortuum in currum *ἀνέσαι* dicuntur.¹⁾

§ 32. Deorum numen legibus humanae naturae ne Graeci quidem ita coerceri putabant, ut poetam maiorem libertatem in rebus divinis usum inique ferrent. Coniveamus igitur nos quoque uno, modo ne utroque oculo, si Minervam, quam modo in acie Achivorum videramus (*E* 29. 133), paullo post in Olympo Venerem sugillantem audimus (*E* 418, cf. *E* 73) et Iunonem, quam de Ida monte ad Olympum rediisse poeta *O* 79 rettulerat, mox cum Iove in Idae acumine confabulantem *II* 431 et *Σ* 356 interimque de Olympo Iridem ad Achillem mittentem *Σ* 167 accipimus.²⁾ At nequitiam ferri potest, quod Iuppiter *P* 546 animum ad favorem Achivorum vertisse et paucis verbis interiectis *P* 593 nubibus cacumine Idae involuto terrorem Achivis iniectisse dicitur.

1) Wolfius, prol. adn. 99, Lachmannus, Betr. 51, Benickenius, Zeitschr. f. östr. Gymn. 1877 p. 881 sqq., Naberus, quaest. hom. 175 hanc magnam discrepantiam ita explicare posse sibi videbantur, ut singula carmina aliud ab alio vate compositum esse statuerent. At proferant isti alium locum, quo Homeridis memoria carminum Homeri tam turpiter excidit, ut regis mors antea in celeberrimo carmine quinque versibus relata eos fugerit. Nemo autem nisi qui studio Lachmanni captus et occaecatus est, librum N alio consilio ab eius auctore factum dicet, quam ut una cum libro E in corpus magni potemais epici cogeretur atque contexeretur.

2) Minus facilem in hac re se praebeat Schoemannus, opusc. III 4, quam Aristarchus ad *II* 432 adnotans *ὅτι πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητής γεγονότα καὶ οὐ δέον ἐπιζητεῖν, πῶς ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐπὶ τὸν Ὀλύμπου παρακχωρηθῆναι νῦν ἐπὶ τῆς Ἰδῆς ἐστί*. Equidem hac una de causa versus *II* 432—459 damnare non auderem, sed cum plures accederent, de quibus infra disputabo, fasci argumentorum concedendum esse duxi, quod uni virgae concedere detrectassem.

Hoc unum dubitare possis, utrum tota narratio de aurigis Patrocli *P* 426—592 a poeta rerum nexus prorsus oblito addita sit, an soli versus *P* 545—546 expellendi sint. Equidem ut in aliis rebus, sic hoc quoque loco leniorem medelam praefero, praesertim cum et episodium illud venustissimum pulchre intextum sit, et diasceuasta Iliadis etiam alio loco, *Σ* 168, inferioribus deis, quales Minerva et Iris sunt cum Iove et Iunone comparatae, potestatem sua sponte agendi denegasse videatur.

Denique paucis attingere visum est locum conclamatum *A* 423

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀνύμονας Αἰθιοπῆας

χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο.

Manifesto enim hic locus, ut dudum intellectum est, pugnat cum versu *A* 195, quo Minerva eodem die ab Iunone missa a caelo (*οὐρανόθεν*) in terram descendisse narratur. Emendando autem vereor ut haec difficultas removeri possit; etenim bonos versus 195—196 et 221—222 eicere temerarium est et tempus praesens *ἔπονται* ab Aristarcho repositum pugnat cum consuetudine deorum una simul sacra hominum obeuntium. Ne interpretando quidem multum proficiemus; nulli profecto acumen Gepperti, *Ursprung der hom. Ges.* I 32, arridebit poetam *πάντας πλὴν Ἀθήνης καὶ Ἥρης* intellexisse dicentis. Sed illud quoque improbable est Agamemnonem non eodem, quo cum Achille litigatus est, die, sed postero navem cum Chryseide puella misisse (*A* 308—311). Nullo autem modo ei mihi persuaserunt, qui Thetidis preces sive versus *A* 306—611 a recentiore Homerida additos esse statuerunt; arctissime enim haec altera pars primi libri cum priore cohaeret et ante libros antiquissimos *BEA*, ut infra probabimus, composita est.¹⁾ Inde nihil reliquum est, quam ut Homerum, ingeniosiore illum quam subtiliorem, una cum iis, qui poeticis luminibus primi libri ita capti tenentur, ut istos versus secum pugnare non animadvertant, paulisper dormitasse dicamus. Sed ut obdormiscendi et obliviscendi copiam faceremus, librum primum in duo carmina divisimus et alteram partem *A* 318—611 alio die aut saltem interiecto aliquo temporis intervallo, quale inter *Od.* *θ* 266—366 et *θ* 499—520 intercessisse ipse poeta dicit, cantatam esse statuimus.

§ 33. Plus valent illae discrepantiae, quae ad totos libros pertinent et fundamenta fabulae Iliacae ipsa attingunt. Tres autem

1) Nuperrime Heimreichius, *Das erste Buch der Ilias und die Liedertheorie*, eo audaciae progressus est, ut eiectis versibus praeclarissimis *A* 193—246 diffultates removeri posse sibi persuaderet.

fundamentales res, quibus diversae partes Iliadis continentur et distinguuntur, sunt murus castrorum et Lycii socii et fluvius Scamander. His de rebus ita iam disputabo, ut statum causae brevi adumbrem; qui plura scire velit, ad commentationem meam, Die sachlichen Widersprüche der Ilias (Sitzb. d. b. Akad. 1881, II 125—171) relego.

Atque fossa (τάφρος) quidem ut castra cincta et munitaungeret, ipsa rerum natura poeta adducebatur; turres et moenia addita esse narrat *H* 337—465. Mirum hoc quidem, quandoquidem post felicem eventum proeliorum primi diei, ut supra iam monuimus, non exspectamus Achivos firmiora praesidia castrorum moliri. Sed moenia illa quasi fundamentum sunt *Τειχομαχίας* et *Μάχης παρὰ ναυαίῳ* et saepe commemorata sunt in carminibus 15. 16. 22. 23. 26. 29. 34. 40 (Θ 177. 213. *I* 232. 349. Ξ 15. 32. 55. 66. *O* 345. 361. 384. 395. *II* 512. 558. Σ 215. *T* 49. Ω 443. 446). At in aliis carminibus, non solum quae ante librum septimum, sed etiam quae post eum collocata sunt, nulla moenium mentio fit. Atque pleraque quidem, cum commemorandi ea nullam occasionem praebeant, sine offensione leguntur; sed sunt alii loci, in quibus commemorationem moenium admodum desideremus, dico *A* 47 et *O* 736¹⁾ et *II* 366—370. Inprimis ultimus locus ita comparatus est, ut eius auctorem, si moenia novisset, impedimenta, quibus fugientes Troiani, cum e navibus depellerentur, non implicari non poterant, commemoraturum fuisse merito suspiceris. Achillem quoque miramur, quod de navibus pugnam Achivorum prospexisse dicitur *A* 600. Σ 3. 172, tamquam nihil obstaculi muri oculorum visui pararent.

§ 34. Lycios duos novit Ilias, septentrionales conterminosque Troianis, quorum dux Pandarus fuit, et meridionales ingenti terrarum spatio a Troianis discretos, quibus Sarpedon et Glaucus imperitabant. Mira est haec duarum nationum homonymarum coniunctio in eodem poemate, praesertim cum poeta plerumque sic loquatur, tamquam una gens Lyciorum Troianis sociata fuerit, velut in trito versu *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται* (Θ 173. *A* 286. *N* 150. *O* 425. 486. *P* 184). Istam vero confusionem cur offensioni esse dixerim, inprimis intelleges,

1) Hoc quidem loco scholiasta Victorianus *τείχος ἄρειον* interpretatus est *τείχος βέλτιον οὐ κατεσκευάσαμεν*· at hoc licet Vergilius quoque *Aen.* IX 781 imitatione expresserit, probari tamen nequit ob alium locum *A* 407, ubi *τείχος ἄρειον* procul dubio murum Mavortium significat.

si post quartum librum et primam partem quinti libri continuo versus *E* 471—486, quibus Sarpedon primum inducitur, perlegeris. Cum enim antea poeta de Lyciis, tamquam unam nationem eorum noverit, locutus esset (*A* 197. 207. *E* 173), subito oratione Sarpedonis *E* 479 *τηλόθεν ἴκω· τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἐπὶ δινύεντι* alteram esse nationem Lyciorum prope Xanthum flumen comperimus; quae verba quo tendant me non fugit, sed argute ea dicta esse iudico ad Lycios meridionales, quos vetus fama ignoraverat, a veteribus sociis Troianorum discriminandos. Acute enim Gisekius, Hom. Forsch. p. 143 sqq., arguit in vetere fama Troiani belli, qua Troiani cum pauca manu conterminorum sociorum Achivos novas sedes quaerentes repellere conati esse narrabantur, solum septentrionalium Lyciorum partes fuisse, postea adscitos esse meridionales Lycios, cum fama belli ad lones Asianos propagata esset, qui propius ab regno Sarpedonis aberant et quorum regulos nonnullos a Glaucio Lycio originem duxisse Herodotus I 147 memoriae prodidit. Quid? quod eius rei indicium in ipsa quoque Iliade latet; nam quod Diomedes *Z* 123 Glaucum ducem Lyciorum alloquitur *τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων· οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ*, hoc sane mirum est decimo anno belli, eiusdem causa autem aperitur, si hoc modo poetam, quod in antecedentibus libris veteribusque carminibus Lyciis meridionalibus nullae partes tributae fuerint, excusare voluisse statuamus. Iam si quaeramus, quae carmina Lycios meridionales eorumque reges Sarpedonem et Glaucum, quae Lycios septentrionales eorumque ducem Pandarum noverint atque illustraverint, in Pandari strenuitate praedicanda multus est auctor carminum 7 et 9, Sarpedon et Glaucus inter primores sociorum laudantur in interpolata parte libri quinti et in carminibus 12. 13. 20. 22. 25. 26. 27, Lycii socii Troianorum sine distinctione duarum nationum in trito illo versu *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί* (*A* 286) et in enumeratione sociorum *K* 430 appellati sunt, nulli denique Lycii in reliquis carminibus occurrunt. Accedit quod, quomodo Sarpedonem ab recentiore poeta veteri libro quinto post insertum esse supra docuimus, eodem modo ex Patroclea Sarpedonis meridionaliumque Lyciorum commemoratio versibus *II* 419—697, quibus pugna Patrocli cum Sarpedone narratur, una cum alio veteris Patrocleae supplemento *II* 303—376 seclusis facile tollitur. Episodum autem illud de Sarpedonis morte, quamvis vehementer animos commoveat et praeclaris orationis luminibus distinctum sit, tamen exemplar libri XXII, quod aemu-

latur, non assecutum est, et cum Glaucum, priusquam suos milites ad tuendum Sarpedonem concitet, Apollinis medici opem implorantem inducat, solito putidius res alio carmine relatas respicit (vide § 30). Denique laxatae compagis veteris carminis et interpolati episodii indicium repetas ex comparatione versuum *II* 427 *Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ Φίδεν, ἔκθορε δίφρου* et *II* 733 *Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε*. Patroclum enim inter hos versus currum rursus ascendisse nusquam legimus, quod ut sileri potuisse concedimus, tamen in carmine iam alio nomine suspecto suspicionem alienae originis auget.

§ 35. Iam ad eam rem perventum est, quam quasi cardinem totius quaestionis Homericæ esse censemus, ad figuram et speciem locorum, in quibus spectacula belli edita esse finguntur. Atque haec quidem res capite Troici agri Schliemanni sollertia et industria ex tenebris rudium in lucem solis protracto et ipsa clara lucem accepit et ad tenebras originis Iliadis discutiendas a me adscita est. Sed cum Schliemanni inventis non omnium virorum doctorum animis caliginem depulsam esse videam et Hercherus, vir acutissimus sed supra modum sobrius et ieiunus, Homerum umquam ad litora Hellesponti venisse negarit aliisque persuaserit, quae hoc loco quaerimus a quaestione de situ Troiae urbis et de itineribus Homeri prorsus non suspensa esse moneo. Mitto enim quaerere, quam probabile sit Homerum Homeridasque in Ionicis urbibus quasi defixos mansisse occasionesque navibus insulas atque Hellespontum visendi sprevisse: poetae menti summa lineamenta Troici agri eadem semper obversata esse et obversari debuisse contendo, sive oculorum fide ea cognoverit, sive mente animoque sibi finxerit atque disposuerit. Quid autem in describendo agro, quem flumen aliquod perfluit, ad definiendam regionem magis attendere homines par est quam cursum illius fluminis? Nam quod in castris naviumque ordine parum sibi poeta constat et *Θ* 222. *A* 6. *K* 112 medio loco Ulyssis navem, in extremis lateribus Aiace et Achillis collocatas esse statuit, *N* 681 et fortasse etiam *N* 312. *M* 265. 335 Aiace et Protesilai naves medium locum occupasse significat¹⁾, hoc minus equidem curo, quoniam res

1) Iam Aristarchum, quo ordine naves Graecorum collocatae fuerint, diligenter quaesivisse disseruit Lehrsius de Arist. * 224 sqq. Sed neque illum rerum caliginem discussisse neque Nabero in quaest. hom. § 8 suam cuique regi stationem assignanti melius rem cecisse Wold. Ribbeckius in ann. phil. LXXXV 79 sqq. et in Rhen. Mus. XXXV 610 sqq. luculenter demonstravit.

manu hominum factas ut homines ipsi mutare poterant, ita poetae quoque movere facilius sibi permitti arbitrabantur. Aliter hoc se habet in rebus naturae vi immota constitutis: campum Troianum et Scamandrum flumen et Simoentem rivum sive poeta vidit sive non vidit et solum ab aliis campum Troianum ad utramque ripam Scamandri fluminis patere (πεδῖον Σκαμάνδριον *B* 465) accepit, necessario ille utra in ripa Priami urbem, utra castra Achivorum posita voluerit, ita indicare debebat, ut in toto poemate vel si mavis in omnibus carminibus sibi constaret. I nunc, et singulos locos, quibus Scamander fluvius commemoratur, examina. In duodevicesimo carmine *A* 498 μαχῆς ἐπ' ἀριστερὰ μάχοντο πάσης ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου perspicue poeta significat et Troiam urbem et castra, unde Achivi flumine non traiecto egressi erant, in eadem Scamandri ripa dextera posita fuisse. Plane idem in quinto libro poetam sensisse apparet collatis versibus *E* 36 et *E* 355. Atque haec quidem descriptio plane convenit loci naturae, si castra Achivorum in litore Hellesponti ex dextera ripa Scamandri collocata, Troiam urbem in eo, cuius viscera Schliemannus aperuit, colle exstructam fuisse putamus. Sed hoc, ut supra monuimus, nihil ad summam quaestionis pertinet, modo poetam ita sensisse examinatis illis locis concedas. Prorsus contrariam delineationem agri in aliis carminibus habes. Primum in carmine vigesimo secundo *Ξ* 432—435 poeta Scamandrum medium inter urbem et castra fluxisse ideoque castra in alia atque urbem ripa posita fuisse aperte significat, nisi forte levitatem imitatoris versus *Φ* 1—2 parum circumspecte hoc loco reponentis incusare males. Idem autem de carminibus 14. 15. 40. valere inspectis versibus *H* 329. *Θ* 490. 560. *Ω* 350 intelleges et de interpolato versu *II* 398 facile tibi persuadebis. Denique in libri XXI altera parte, inprimis versibus *Φ* 242—247, Achilles, cum urbem Troianorum peteret, ex altera in alteram ripam traiecisce diserite dicitur; ambiguam autem causam esse principii eiusdem libri supra p. 43 exposui, ita tamen ut multo melius Achillem in eadem ripa mansisse dicas. Tantaene turbæ rei principalis in eodem poemate eiusdem vatis ferri possunt? me si audis, non possunt. Neque enim me fugit, si castra in utraque ripa Scamandri et tentoria Achillis prope promuntorium Sigeum posita fuisse statuas, versus librorum *H* et *Ω* quodammodo explicari posse, sed manent immota impedimenta librorum *Θ* et *Ξ* et *Φ*, quoniam versibus *E* 36 et *A* 498 Achivi et Troiani in dextera ripa Scamandri pugnasse neque interim flumen traiecisce

narrati sunt.¹⁾ Quid igitur? poetamne ingenio lusisse neque a rerum natura recedere veritum esse tibi persuadebis celeberrimo loco libri X 147—156 commotus²⁾, ubi Scamandrum prope muros Troiae oriri poeta fingere videtur? At ille locus et facilis libertate poeticae inventionis excusari potest et aliam admittit ac paene flagitat explicationem, siquidem ea, quae antecedunt Φ 602—604, poetae menti caput Scamandri longe ab urbe remotum obversari clare ostendunt et $\pi\eta\gamma\alpha\iota$ $\Sigma\kappa\alpha\mu\acute{\alpha}\nu\delta\rho\omicron\nu$ etiam fontes rivulorum in Scamandrum flumen influentium intellegi posse videntur. His de causis equidem de litibus componendis et de unitate totius corporis Iliadis defendenda me desperare ingenue fateor.

§ 36. Non e re absonum erit in fine huius partis prolegomenorum paucis exponere, cur ad removendas atque excusandas inconcinnitates Iliadis non eam rationem amplexus sim, quam Lachmannus in clarissimo libello, *Betrachtungen über Homers Ilias*, praecivit, ut carmina Iliadis primum separata fuisse et eum, qui in unius poematis corpus ea coegisset, longe a consilio et sapientia auctorum carminum illorum afuisse diceret. Atque primum maior pars Iliadis et imprimis ultimae rhapsodiae tam aperte poetam produnt magnum quoddam consilium animo volventem et ad imaginem grandis poematis mente conceptam singulas partes temperantem, ut ne Lachmannus quidem ea umquam separata carmina fuisse dicere auderet. Tum ea quoque carmina, quae separari possunt, maximam partem ita comparata sunt, ut et fundamento aliorum carminum nitantur et res aliis carminibus continuandas narrent. Sic, ut mittam ineptas argutias eorum, qui quartum librum a tertio vel decimum tertium a decimo quarto divellendos et alium ab alio poeta compositum esse autumabant, etiam libri I et V et IX

1) Hinc refutari sententiam Lachmanni versus Ξ 402 sqq. versus A 557 subicientis probavi in commentatione, *Die sachlichen Widersprüche der Ilias* p. 167, quod Benickenio me non persuasisse ex libro benigne mihi ab eius auctore transmissio, *Studien und Forschungen* p. LXXI et CV cognovi. Cui hoc solum respondeo, etiamsi Ilium in sinistra parte prope Bunarbaschi, quod ille praeoptat, collocatam fuisse putarem, sententiam me non mutaturum esse, quandoquidem Homerus, qualem ego eum novisse mihi videor, si Troianos vel Achivos ponte flumen antea traiecissee sua mente finxisset, hoc etiam verbis significasset neque silentio praetermisisset. Haec et similia recti verique sensu, non operosa doctrina examinanda sunt.

2) Hoc loco imprimis commotus est Anglus Gladstone, *Homeric synchronism* p. 76.

a ceteris divulsi minus placent. Quis enim poetam feret minitantem atque praesagientem ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νῆας Ἀχαιῶν σύμπαντας, τότε δ' οὐ τι δυνήσεται ἀχνύμενός περ χραίσμεϊν (*A* 240), neque quae Achillem minantem fecerat ipsum postea exsequentem et narrantem? quis vero non librum aliquem maioris poematis, sed carmen absolutum et in se conclusum a particula ἐνθα exorsum esse putabit, si versus optima arte facti adsunt, quo illam particulam referas? Denique carmen decimum octavum versu *A* 595 nondum finiri ipsi Lachmanniani concedunt, hoc solum quaerentes, quo loco illud primitus continuatum esse videatur. Cetera autem carmina pleraque multo etiam magis, si interiorum nexum rerum rimeris, cum antecedentibus et sequentibus carminibus cohaerere intellegas, licet auctor eorum sedulo curaverit, ut seorsim cantari et intellegi possent, ideoque minus, quam umbratici grammatici expectant, aliorum carminum verba disertim respexerit. Quae cum ita sint, solis iis carminibus rationes Lachmannianae commendantur, quae separata placent, coniuncta cum ceteris carminibus Iliadis plus minusve offendunt, pugnas singulares dico Menelai et Paridis *Γ* 15—461, Hectoris et Aiakis *H* 8—312, Aeneae et Achillis *T* 156—350. At ne haec quidem carmina olim separata fuisse probabile est, quod ut confirmem, medium, quod longe plurimas offensiones habet, eligo.

Atque primum neque a versu *H* 8 neque a *H* 17 neque a *H* 63 carmen singulare apte ordiri potuit; unde si cum maxime carmen singulare de pugna Hectoris et Aiakis exstitit, alium poetam versibus *H* 8—63 illud carmen corpori Iliadis intexuisse tibi existimandum erit. At si hos versus cum reliquis *H* 64—312 contuleris, eundem colorem, eandem artem, idem genus dicendi invenies, cui similitudini non nihil tribui par est, quoniam iis, quos interpolatos esse constat, versibus fere nota diversae originis impressa est. Deinde versus *H* 68—72 quibus dilucide ὄρκια libri tertii et quarti respiciuntur, nullo modo, ut supra p. 38 probavi, eici possunt. Ad postremum auctor huius carminis manifesto librum tertium cum universum tum singulos versus imitatus est, id quod

1) Haec non solum contra Lachmannianos disputo, sed etiam contra Lehrsonianum Kammerum, qui in doctis libellis, Zur homerischen Frage I. II. III, cum et Iliadem et Odysseam uno consilio regi et partes earum optime dispositas et temperatas esse bene defendisset, tam licenter in singulis carminibus aut eiciendis aut retinendis grassatus est, ut libros *H* et *I* Homero vindicaret, praeclarissima carmina Ὀρκίων et Μονομαχίας Πάριδος καὶ Μενελάου *Γ* 1—*A* 220 a vetere Iliade afuisse autumaret.

Benickenium, postquam ab Holmio et Koechlio demonstratum est, fugisse admodum miror.¹⁾ Procul enim dubio rectius Hector Troianos et Achivos versu Γ 86 allocutus est, ut utrisque consilium Paridis aperiret, quam H 67, ubi Achivos solos ad pugnam singularem provocat; rectius idem versu Γ 76 magnopere gaudere dicitur, ubi Paridem ignavia abiecta fortiter se dimicaturum et funesto bello finem impositurum audivit, quam H 54, ubi Helenus frater ipsum ad pugnam incitavit et dubia vaticinatione nihil ultra fugam mortis pollicitus est; evidenter denique auctor libri H versum Γ 19 Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, cum in suum usum eum converteret, paululum immutavit dicens προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὃς τις ἄριστος, ut ne duo ex tertio libro sumpti et iuxta se positi versus H 49 = Γ 68 et H 50 = Γ 19

ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν πάντας ἀρίστους

in similem clausulam excurrerent. Iam vero si auctor septimi libri tertium novit et tertius cum quarto arctissime cohaeret et quintus una cum quarto inventus est, solumne tu carmen istud de pugna Hectoris et Aiacis a reliquis divulgum fuisse credes, aut cum aliis quibusdam carminibus, quae tu mecum ignoras, olim coniunctum fuisse hallucinaberis? Equidem praesentia mehercule et vera remotis et fictis praefero et poetam qui veterem Iliadem infeliciter amplificaverit multo magis probo, quam diasceustam nescio quem carmina singularia et separata in unitatem praeclari poematis prorsus novis artificibus et praestigiis coniungentem. Denique Lachmanni placita, cum minores difficultates tollere moliantur, maiores pariunt nec nisi specie veri fallunt. Namque et tempora secum ferebant, ut poeta, cum a minoribus carminibus ad grande poema pluribus libris contexendum progrediretur, tamen singulas partes eius ita componeret, ut seorsim quoque eae cantari possent, et felicitate ingenii summi poetae satis, opinor, cautum erat, ne carmina vetustiorum poetarum integra suo operi intexeret, sed transformaret ea suaeque artis nota signaret.

De ordine chronologico carminum.

§ 37. Postquam et ad unitatem unius poematis singula carmina Iliadis coniuncta videri et plus uno nomine eadem inter se discrepare demonstravimus, reliquum est, ut quomodo hae lites componi possint quaeramus. Sed priusquam ad hanc difficillimam quaestionem enucleandam nos accingamus, comprobare nos oportet partes Iliadis non eodem, quo in perfecto opere collocatae sunt,

ordine deinceps ab Homero vel Homeridis compositas esse. Atque si posterius aliquod carmen, velut de caede Hectoris, ante proelia Hectoris Troianorumque prope puppes navium inventam et pactam esse statuimus, nihil hoc habebit mirum aut inauditum, siquidem et Herodotum similem rationem in suis historiis conscribendis iniisse novimus et nostrates poetas in longo opere saepe cardini fabulae prius quam exordio operam navantes et episodica operi iam paene perfecto inserentes videmus. Neque illud probabile est, tam amplum et prolixum poema uno tenore poemam pertexuisse praesertim eo tempore, quo partes longi poematis nondum in uno volumine coniunctae oculis hominum proponebantur, sed ut seorsim recitarentur destinabantur. Quo autem ordine singula carmina composita sint ut exploremus, primum omnium quaerere nos oportet, ecquid poeta ipse se ante narrasse significarit, velut quod Diomedes Θ 108 dicit ἵππους οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, hoc satis arguit librum quintum vel saltem versus E 159—367 antea factos esse. Deinde ex nexu rerum num quae indicia ordinis chronologici repeti possint, nobis explorandum est; nam ut Patrocli Myrmidonumque strages ante Doloneam narrari potuit, ut quae cum nocturnis insidiis Diomedis et Ulyssis non aëto vinculo conexa sit, ita neque Hoplopoeiae neque pugnae circa corpus Patrocli locus erat, antequam Patroclum occisum eiusque arma ab Hectore detracta esse narratum esset. Plurimum vero ad tempus, quo quodque carmen factum sit, indagandum loci paralleli inter se comparati conferunt. Nam carmen, quo versus bis positus plane rei accommodatus est, ante illud, quo haeret versus et aegre suum locum tuetur, compositum esse veri simile est. Quamquam cautos in concludendo esse neque uni loco nimium confidere nos oportet. Sic verba νῦν δὲ Φεκάς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται in pugna apud naves N 107 meliorem quam in Diomedea E 791 locum habere fateamur necesse est; verum alia argumenta multa confirmant librum V ante librum XIII compositum esse neque una illa re in contrariam sententiam nos deduci par est: ἐνίοτε γὰρ εἰκὸς καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι.

Has igitur rationes secuti carmina iam eo ordine, quo composita esse videntur, digesta recenseamus, postquam de signis a nobis adhibitis pauca praemonuerimus. Atque uncinis si quos versus inclusimus, eos adulterinos vel postea additos esse iudicavimus; interrogandi autem signum praefiximus, si uter utrum locum imitatus esset parum exploratum esse videbatur. Sed hoc ne tu ita interpreteris, tamquam plane nihil illos locos ad imitationum

vestigia rimanda valere existimemus; nam qui loci aequè bene utroque loco poni poterant, ii ne commemorati quidem a nobis in hoc indice sunt. Denique utrum fidenter an dubitanter suum cuique carmini locum assignaverimus, hoc in primo ordine, quo de rerum nexu disputatum est, exposuimus; nam ut pleraque certa et extra dubitationem posita sunt, ita sunt, in quibus ipse fluctuem neque certam sententiam ferre audeam. Sed de his confecto indice disputare tempus erit.

Carmina Iliadis secundum temporum ordinem digesta.

A 1—305, *carm.* 1.

Achilles ab Agamemnone lacessitus bello se afuturum denuntiat, qua re fundamentum struitur omnium carminum Iliadis. Dissidium duorum regum disertim respicitur *B* [239—242]. 346. 375—380. 686—694. 769—779. *A* 512—513. *E* 788—791. *Z* 99. *H* 113—114. 228—230. *Θ* 473—474. *K* 106—107. *M* 10. *N* 113. 324—325. [746—747.] *Ξ* 50. 139—142. 366—367. *O* 402.

A 306—611, *carm.* 2.

Carmine hoc altero continuo excipitur carmen primum, quocum in societatem unius libri pridem coit. Thetis, ab Achille filio rogata, Iovem precibus adit, qui occulte illi annuit victores in proeliis fore Troianos, donec Achilli satisfactum fuerit. Preces Thetidis Iovisque consilium respiciuntur *B* 4. [242]. *Θ* 370—372. *A* [54—55]. *M* [347—350]. *O* [63—77]. 598. [611—612]. *Π* 236—237. *Σ* 75—77; versus *O* 17—30 num ad eandem fabulam, quae *A* 590—594 significata est, pertineant, dubium est.

A 1—595, *carm.* 18.

Hic liber antiquitus primum librum excepisse videtur, priusquam libri *B*—*E*

imitatur

A [177] : *E* 891

exemplo fuit

A 131—32 : *T* 155—56
212 : *Σ* 4
232 : *B* 242
254—55 : *H* 124—25
592 : *O* 23

exemplo fuit

A 493 : *Ω* 31
499 : *E* 754. *Θ* 3
528 : *P* 209
535 : *Θ* 536
567 : *O* 105
607—8 : *A* 76—77
? 363 : *Π* 19
? 411—12 : *Π* 273—74
? 453—55 : *Π* 236—38
? 465—8 : *H* 317—20
? 586 : *E* 382
? 573—74 : *Φ* 567—68
O 316—17

imitatur

A [13—14] : *B* 453—454
[47—48] : *M* 84—85

et posterius libri *B—K* inter libros *A* et *A* interponerentur; Agamemno copias suas in aciem educit et primo impetu hostium ordines sternit; mox autem a Troianis acies Achivorum inclinatur ducesque eorum saucii proelio decedere coguntur. Agamemno Diomedes Ulysses in hoc carmine vulnerati proeliis insequentium librorum *M—X* non iam intersunt; diserte respicitur hoc carmen versibus *M* 236. *II* 777—780, *P* 348 (cf. *A* 578), *P* 383 (cf. *A* 520), *P* 453—455 (cf. *A* 192—194), *T* 51—53; versus *A* 543, quem ad Aiakis victoriam libro septimo reportatam spectare existimant, ab interpolatore additus esse videtur; denique ex eo, quod Agenor *A* 59 filius Antenoris dicitur, *A* 467 nomen patris non additum est, tuo iure concludas *A* ante *A* compositum et divulgatum esse.

O 592—fin. *II* 1—167. 213—418. 698—863, carm. 25.

Πατρόκληα olim carmen 18 paucis versibus, quibus Troiani Achivis percussis instantes fossam castrorum traiecisse narrabantur, interiectis secuta esse videtur. Achivis intra navium

A 76—77 : *A* 607—608
[82] : *Θ* 52

exemplo fuit

A 98 : *M* 186
122—47 : *Z* 37—65
186 : *B* 8
192—94 : *P* 453—55
195 : *Ψ* 198
218—19 : *Ξ* 508—9
230 : *E* 204
279 : *P* 384
310—12 : *Θ* 130—32
343—44 : *E* 590—91
362—68 : *T* 449—55
386 = *E* 220 : *Φ* 225
403 : *Φ* 53
443—45 : *E* 652—54
453—54 : *X* 66—67
519 = *E* 366 : *X* 400
525 : *N* 684
534—37 : *T* 499—502
547—57 : *P* 657—66
573—74 : *O* 316—17
577—79 : *P* 347—49
? 36—37 : *E* 739—42
? 211—14 : *E* 494—97.
Z 103—6
? *A* 355—56 : *E* 309—10
? 385 : *Γ* 39. *N* 769
? 386—87 : *Γ* 54—55
? 434—37 : *Γ* 356—59
? 446—49 : *E* 40—42

imitatur

II [58—59] : *I* 647—48
[61—63] : *I* 650—53
[208] : *B* 325
19 : ? *A* 363
236—37 : ? *A* 253—54

vestigia rimanda valere existimemus; nam qui loci aequè bene utroque loco poni poterant, ii ne commemorati quidem a nobis in hoc indice sunt. Denique utrum fidenter an dubitanter suum cuique carmini locum assignaverimus, hoc in primo ordine, quo de rerum nexu disputatum est, exposuimus; nam ut pleraque certa et extra dubitationem posita sunt, ita sunt, in quibus ipse fluctuem neque certam sententiam ferre audeam. Sed de his confecto indice disputare tempus erit.

Carmina Iliadis secundum temporum ordinem digesta.

A 1—305, carm. 1.

Achilles ab Agamemnone lacessitus bello se afuturum denuntiat, qua re fundamentum struitur omnium carminum Iliadis. Dissidium duorum regum disertim respicitur *B* [239—242]. 346. 375—380. 686—694. 769—779. *A* 512—513. *E* 788—791. *Z* 99. *II* 113—114. 228—230. *Θ* 473—474. *K* 106—107. *M* 10. *N* 113. 324—325. [746—747.] *Ξ* 50. 139—142. 366—367. *O* 402.

imitatur
A [177] : *E* 891

exemplo fuit
A 131—32 : *T* 155—56
212 : *Σ* 4
232 : *B* 242
254—55 : *II* 124—25
592 : *O* 23

A 306—611, carm. 2.

Carmine hoc altero continuo excipitur carmen primum, quocum in societatem unius libri pridem coit. Thetis, ab Achille filio rogata, Iovem precibus adit, qui occulte illi annuit victores in proeliis fore Troianos, donec Achilli satisfactum fuerit. Preces Thetidis Iovisque consilium respiciuntur *B* 4. [242]. *Θ* 370—372. *A* [54—55]. *M* [347—350]. *O* [63—77]. 598. [611—612]. *II* 236—237. *Σ* 75—77; versus *O* 17—30 num ad eandem fabulam, quae *A* 590—594 significata est, pertineant, dubium est.

exemplo fuit
A 493 : *Ω* 31
499 : *E* 754. *Θ* 3
528 : *P* 209
535 : *Θ* 536
567 : *O* 105
607—8 : *A* 76—77
? 363 : *II* 19
? 411—12 : *II* 273—74
? 453—55 : *II* 236—38
? 465—8 : *II* 317—20
? 586 : *E* 382
? 573—74 : *Φ* 567—68
O 316—17

A 1—595, carm. 18.

Hic liber antiquitus primum librum excepiisse videtur, priusquam libri *B*—*E*:

imitatur
A [13—14] : *B* 453—454
[47—48] : *M* 84—85

B 87—284. 780—815, *carm.* 3.
Carmen 3 una cum carminibus 5—10
libro *A* posterius, sed ab poeta eodem
praemissum esse videtur, ita ut diffi-
cile diiudices, utrum haec carmina
post totum carmen Ilicum adumbra-
tum vel post librum *X* pangere Homerus
coeperit, an, priusquam summum fabulae
narraverit, haec carmina aut omnia aut
pleraque componere iam instituerit. In
tertio carmine Achivi ad contionem
convocati Troianis bellum omni vi in-
ferendi consilium capiunt, quod con-
silium ut exsequantur, in insequentibus
libris manus cum Troianis conserunt.
Antiquo carmini *B* 87—484, cui iustum
nomen *Δαρείδας* inditum erat, postea
versus 1—52 et 53—86 praepositi
sunt, quibus arctius liber secundus
cum primo conecteretur. Secundo
vero loco collocatum hunc librum iam
inyenit auctor Odysseae, qui Iliadem
imitatus secundo loco contionem Itha-
censium posuit.

Γ 1—461 *carm.*, 5 et 6.
Hic liber arcte cum carmine tertio
cohaeret et reliquorum librorum quasi
crepido quaedam est; priusquam enim
universi manus conserant, singulari
pugnae Paridis et Menelai causa diri-
menda committitur. Interiectum epi-
sodium *Τειχοσχοπίας* temporis inter-
vallum, quo praekoncs Priamum regem
arcessituri in urbem mittuntur aptissime
explet et auditores de principibus Achi-
vorum certiores facit.

A 1—221. 446 — fin., *carm.* 7.
Librum tertium hoc carmen ita conti-

imitatur

B [8] : *A* 186
[27] : *Ω* 174
? 333—34 : *Π* 276—77

exemplo fuit

B [1—2] : *K* 1—4
[42] : *Ψ* 235
[50] : *Ψ* 39
[81] : *Ω* 222
[56] : *ξ* 495
[58] : *ξ* 152
? [46] : *N* 22
102—3 : *K* 266—70
110—18 : *I* 17—25
325 : *Π* [208]
453—54 : *A* [13—14]
? 179 : *X* 185
? 811 : *A* 711

imitatur

Γ 328—38 : *Π* 130—38
? 25 : *Φ* 24
? 39. *N* 769 : *A* 385
? 54—55 : *A* 386—87

exemplo fuit

Γ 34 : *Ω* 170
68. 19 : *H* 49—50
76 : *H* 54
85—86 : *H* 66—67
100 : *Z* 356
441—46 : *Ξ* 314—28
? 19—20. 49 : *H* 49—51

imitatur

? *A* 516. : *M* 268

nuat, ut cum foedus, quod inter Achivos et Troianos convenerat, consilio Iovis, Pandari manu violatum esset, proelium universarum copiarum committatur; respicitur hoc carmen versibus *II* 69—72. *II* 351—352. *E* 207.

Δ 222—445, carm. 8.

Antequam acies configant, copiae ab Agamemnone lustrantur, quo in recensu militum eminet constantia Diomedis, cuius fortia facta iam tum animo voluisse poeta videtur. Hoc carmen, quamvis non necessarium post *Τειχοσχοπίαν* fuerit, tamen suum locum bene tuetur. Respiciunt priorem libri partem versus immerito a Kammero tentati *Δ* 235—6 et 269—70; item respiciuntur *Δ* 370—400 versibus *I* 34—35.

E 1—430, carm. 9.

Προτέλεια libri quarti apte iam sequitur ardor pugnae, in qua cernitur virtus Diomedis, unde hic liber *Διομήδους ἀριστείας*, ut undecimus *Ἀγαμέμνονος ἀριστείας*, nomen accepit; praeterea recondito quodam vinculo libri quartus et quintus conectuntur, quod Pandarus morte poenas rupti foederis in hoc libro luit, et in sua oratione *E* 206—208, quamquam foedus non commemorat, tamen sagittae in Menelaum frustra emissae mentionem facit. Totus liber in duas partes dividitur, quarum prior similiter atque quintum carmen hilari scena finitur; respiciuntur vero

exemplo fuit

<i>Δ</i> 1—80	: <i>T</i> 1—74
48—49	: <i>Q</i> 69—70
? 73—4	: <i>X</i> 186—8
? 132—33	: <i>T</i> 414—15
? 457—61	: <i>Z</i> 5—11
? 496—500	: <i>O</i> 573—77
? 499—500	: <i>O</i> 547—48
? 522—23	: <i>N</i> 548—49
? 539	: <i>N</i> 127

imitatur

<i>Δ</i> 240.	: ? <i>M</i> 268

exemplo fuit

<i>Δ</i> 390	: <i>E</i> [808]
? 389—97	: <i>Z</i> 187—90

imitatur

? <i>E</i> 40—42	: <i>A</i> 446—49
? 309—10.	: <i>A</i> 355—56
? 382	: <i>A</i> 586

exemplo fuit

<i>E</i> 220 = <i>A</i> 386	: <i>Φ</i> 225
273	: <i>Θ</i> 196
285	: <i>A</i> 288
? 288—89	: <i>X</i> 266—67

huius carminis versus *E* 260—327 versibus Θ 108 et Ψ 291; versum *A* 382 magis ansam poetae pangendi libri quinti praeuisse quam librum quintum respicere sentio.

E 431—626. 698—fin. *carm.* 10.
Altera pars libri quinti priorem concludit, quia in priore nondum narratum erat, quae sors Aeneae post Venerem vulneratam fuisset neque Mars in ripa Scamandri, quo Minerva eum deduxerat *E* 29—36, immotus mansurus erat; sed magnopere hoc carmen postea auctum esse videtur Sarpedone Lycio et Tlepolemo Heraclida invectis (*E* 471—493. 627—698). Denique exemplo fuit hoc carmen auctori *Θεομαχίας* (Φ 383—519) et pugnae Sarpedonis et Patrocli (*II* 419—697), cuius imaginem iam tum poetam sua mente concepisse apparet ex *E* 674.

imitatur

<i>E</i> 590—91	:	<i>A</i> 343—44
652—54	:	<i>A</i> 443—45
739—42	:	<i>A</i> 36—37
754	:	<i>A</i> 499
[808]	:	<i>A</i> 390
? 436—39	:	<i>II</i> 702. 784
? 437—39	:	<i>II</i> 703—6
? 494—97	:	<i>A</i> 211—14
? [508—11]	:	Ξ 391
? [674—75]	:	<i>M</i> 113—17
? 706	:	<i>M</i> 140
? 791	:	<i>N</i> 107

exemplo fuit

<i>E</i> 471—93	:	<i>P</i> 140—68
603	:	<i>T</i> 98
711—12	:	<i>H</i> 17—18
719—21	:	Θ 381—83
733—37	:	Θ 384—88
860—61	:	Ξ 148—49
? 827	:	Ξ 342

T 357—424. *T* 375—fin. Φ 1—227.
Patrocleam Achilleis ut sequeretur destinata est, quamquam dubitare possis, utrum descriptionem proeliorum primi diei (carmina 3.5—7 vel 3.5—10) post an ante Achilleidem Homerus panxerit. Huius autem Achilleidis praeter principale carmen (*X*) integrum servatum fragmenta nonnulla ad nos pervenerunt, armatura Achillis *T* 357—424 et praelusio pugnae *T* 375—494 et *Μάχη παραποτάμιος* Φ 1—227.

imitatur

<i>T</i> 364	:	<i>II</i> 130
369—74	:	<i>II</i> 131—36
<i>T</i> 449—55	:	<i>A</i> 362—68
499—502	:	<i>A</i> 534—37
? 413—15	:	<i>A</i> 132—33
? 445—46	:	<i>II</i> 784—85
Φ 53	:	<i>A</i> 403
225	:	<i>A</i> 386
? 24	:	Γ 25
? 93	:	<i>O</i> 418

Fuga Achivorum versibus Φ 4—5 indicata non magis ad P quam ad $\Lambda\Pi$ referri potest; quod vero Φ 165 similiter atque Φ 594 scutum aurum-que Achillis $\delta\omega\gamma\alpha$ $\theta\epsilon\omicron\iota\omicron$ praedicantur, hoc ita explicarim, ut aut versum Φ 165 corruptum aut versus Φ 138—212 a recentiore poeta additos esse sentiam. Respiciuntur versus Φ 26—28 in Ψ 20 et 175, Φ 140—204 in Ψ 560 et 808, denique Φ 34—135 in X 46—48.

Φ 526—fin. X 1—fin. carm. 37.

Carmen de Hectore ab Achille victo et interemto quasi caput est totius Iliadis, sine quo carmina de principibus Achivorum a Paride et Hectore interfectis et castris a Troianis paene expugnatis atque eversis numquam Graecis placere potuissent; exceperis autem videtur hoc carmen ipsum versum ultimum $\text{Μάχης παραποταμίου}$ Φ 227, nisi versus Φ 521—525 interiectos fuisse putare mavis; exordium vero huius carminis sive versus Φ 526 exemplo fuit auctori Λιὸς ἀπάτης Ξ 153. Respicit hoc carmen antecedentes versus Φ 34—135 et T 407—408 (cf. X 46—48), Π 112—124 (cf. X 374), denique Σ 249—313, nisi forte versus X 100—104 postea additos esse existimas; atque de hac quidem re nihil certi affirmare ausim, confidentius autem versus Φ 592. 594. X 316. 323. 385—390. 482—507 interpolatos esse statui. Denique quod ante libros M — O hoc carmen compositum esse statui, huius rei testem produco Deiphobum, cuius vulneratio N 527

exemplo fuit

T 389—91 : Π [140—45]
 $?T$ 398 : Z 513
 $?T$ 414 : Σ 456
 $?T$ 429 : Z 143
 Φ 1—4 : Ξ 433—34
 Φ 5 : O 605
 Φ 11 : Σ 372
 Φ 20—21 : K 483—84
 Φ 69—70 : T 279—80
 $?T$ 397—400 : M 183—85
 $?T$ 431—33 : T 200—2
 $? \Phi$ 4 : Z 41

imitatur

Φ [570] : Θ 141= P 566
 X 66—67 : Λ 453—54
 400 : Λ 519= E 366
 [506—7] : Z 400—3
 $? 185$: B 179
 $? 186—87$: Λ 73—74

exemplo fuit

Φ 526 : Ξ 153
 X 166—86 : Π 431—61
 182—84 : Θ 38—40
 209—13 : Θ 69—74
 254 : K 463
 297 : Π 693
 [315] : T 382
 326 : Θ 327
 $? 24$: Θ 269
 $? 32$: N 245
 $? 106$: Ψ 575
 $? 156$: I 403
 $? 254—59$: H 76—86
 $? 266—67$: E 288—89
 $? 342—43$: H 79—80
 $? 454$: Σ 272

—539 narrata prorsus neglecta est
X 227 sqq.

Z 5—H 7, carm. 11 et 12.

Libor sextus cum quinto arcte cohaeret, unde ab Herodoto I 116 ambo communi nomine Διομήδους ἀριστείας comprehenduntur; sed admodum illi differunt toto colore narrationis, siquidem quintus liber atrocitate belli, sextus suavitate piorum morum excellit, quod inprimis ex versibus E 406—409 et Z 128—141 inter se collatis apparet. Paris quod hoc carmine in proelium revocatur, spectat et ad tertium librum, quo domum illum rediisse narratum erat (cf. Z 339), et ad undecimum, in quo strenue rem egisse praedicatur. Innotuisse autem auctori huius carminis librum undecimum, inde quoque efflci videtur, quod Z 36 Eurypyli nomini nomen patris non additum est, ut quod iam A 575 indicatum esset. Episodium armorum a Diomede atque Glauco mutatorum et temporis intervallum bene explet et dulcedini reliqui libri egregie convenit. Totus vero liber utrum ante au post carmina 20—23 compositus sit, parum constat.

M, carm. 20.

Τειχομαχία carmen duodevicesimum bene continuat: Achivis intra moenia compulsis Troiani fossam transgrediuntur et post varias belli fortunas pinnae muri revellunt et portam ingesto saxo discutiunt. Vetus carminis principium paulum mutatum est, quo carmini undevicesimo postea interposito melius subiceretur; respicitur hoc carmen

imitatur

Z 37—65	:	A 122—47
356	:	F 100
? 5	:	A 457
? 9—11	:	A 459—61
? 73—74	:	P 319—20
? 143	:	T 429
? 187—90	:	A 389—97
? 513	:	T 398

exemplo fuit

110—16	:	P 183—88
150—51	:	T 213—14
402—3	:	X [506—7]
? 5	:	M 378
? 41	:	Φ 4
? 103—6	:	A 211—14.
	:	E 494—97
? 318—20	:	Θ 493—96
? 506—11	:	O 263—68

imitatur

M [175]	:	O 414
140	:	A 98
? 107	:	P 639
? 306	:	A 675
? 378	:	Z 5
? 471	:	Π 296
? 385—86	:	Π 742—50

versibus *N* 384—401 (cf. *M* 116—117), *II* 509—512 (cf. *M* 387—391), *II* 558 (cf. *M* 397); idem respicit versus *A* 191 (cf. *M* 236) et *A* 521 (cf. *M* 92); versus *M* 336, qui ad *Θ* 324—334 respicere videtur, dubito an interpolatus sit. Lyciorum partes fuerunt qui ex carmine praeclaro remove conarentur exsectis versibus 88—107 et 290—427.

N, carm. 21.

Ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη vel liber *N* arctissime cum libro *M* cohaeret: Troiani muro superato Achivos caedunt, cum Neptunus clam Iove tuendis navibus auxilio venit, inde impetus Troianorum refringitur et utrimque varia fortuna apud naves pugnatur. Duae partes huius libri (1—364 et 345—837), a rhapsodis divisae, unum et continuum carmen efficiunt. Respicitur hic liber versibus *O* 110—112 (cf. *N* 518—525) et *P* 612 (cf. *N* 329); idem respicit versus *M* 116—117 (cf. *N* 384—401) et librum *Θ*, si fides est locis dubiis *N* 523—527 et 745; librum *I* post hunc librum *N* factum esse arguunt versus *N* 111—115. Denique versibus *N* 681 sqq. eadem quae *O* 705 et *II* 286 sententia de ordine navium proponitur.

Ξ 153—522, carm. 22.

Hoc carmen rerum statum, qualis in antecedentibus libris *MN* constitutus

Ilias, ed. Christ.

exemplor fuit

<i>M</i> 17—23	: <i>H</i> 441—64
84—85	: <i>A</i> [47—48]
162	: <i>O</i> 397
231	: <i>H</i> 357. Σ285
311	: <i>Θ</i> 162
368—69	: <i>N</i> 752—53
410	: <i>T</i> 356
? 140	: <i>E</i> 706
? 113—17	: <i>E</i> [674—75]
? 268	: <i>A</i> 240. 516

imitatur

<i>N</i> 684	: <i>A</i> 525
131—33	: <i>II</i> 215—17
752—53	: <i>M</i> 368—69
769	: <i>A</i> 385=Γ39
? 22	: <i>B</i> 46
? 79—80	: <i>H</i> 39—40
? 107	: <i>E</i> 791
? 245	: <i>X</i> 32
? 530	: <i>II</i> 118
? 548—49	: <i>A</i> 522—23

exemplo fuit

<i>N</i> 3	: <i>Φ</i> 415
10	: <i>K</i> 515
25	: <i>Θ</i> 43
46	: <i>II</i> 555
363	: <i>O</i> 438
389—93	: <i>II</i> 482—86
419—23	: <i>Θ</i> 330—34
442—44	: <i>II</i> 614—15
808	: Ξ 40
824	: <i>Θ</i> [541]
? 411—12	: <i>P</i> 448—50
? 428—29	: <i>A</i> 739—40

imitatur

Ξ 314—28	: Γ 441—46
433—34	: <i>Φ</i> 1—2

est, plane servat et arctius etiam cum illis cohaerere videretur, nisi versus 1—152 postea interiecti essent. Achivi cum impetum conglobatorum Troianorum aegre sustinere posse viderentur, Iuno a Venere cestum mutuata Iovem consopivit, quo facto Neptunus promptius suos Achivos aduvat et Hector ab Aiace ictu lapidis percussus animo deficit et a sociis suis asportatur. Mors Hyperenoris brevi in extremo hoc libro Σ 516 significata versibus P 24—28 respicitur.

O 1—366, carm. 23.

Hoc carmen cum antecedente ita copulatum est, ut coniuncta unum quasi corpus efficiant: Iuppiter experrectus Iunone vehementer increpita Neptunum proelis decedere cogit et Apollinem mittit, qui Hectorem sanatum erigat et Troianis deleto muro viam muniat ad classem excindendam. Spectant autem huius carminis versus O 75—77 ad A 524—530, 30 ad A 590—594, 110—112 ad N 518—525, 232—233 ad A 192—194; sed quod dei Iovis imperio coerciti (O 92—142) libri octavi cum alios versus tum Θ 12 et 405 respicere videntur, id in contrariam partem interpretor, ut auctorem libri octavi a versibus O 92—142 et A 74—77 profectum rerum statum illis locis breviter significatum toto libro illustrasse dicam.

O 405—591, carm. 24.

Hoc carmen intersititium Iliadem quatuor carminibus (20—23) amplificatam cum vetere Iliade ita coniungit, ut extremus huius carminis versus O 591 ad

Σ 508—9 : A 218—19
? 162 : P 551
? 507 : Π 391

exemplo fuit

342 : E 827
391 : E [507—11]
440—41 : Θ 251—52
? 195—96 : Σ 426—27

imitatur

O 23 : A 592
105 : A 567
? 208—10 : Π 52—54
? 263—68 : Z 506—11
? 269 : X 24

exemplo fuit

12 : Π 431
18 = Γ 188 : Φ 396
233 : Σ 150
237 : Π 677
357 : Φ 245
? 277—79 : P 730—32

imitatur

? O 418 : Φ 93
? 547—48 : A 499—500
? 573—77 : A 496—500
? 467 : Π 120

finem vetustae partis libri undecimi *A* 595 redeat; profectus autem auctor huius carminis est a nominibus senum *I* 146—148 nominatorum.

II 419—627, carm. 27.

Fabula Sarpedonis a Patroclo intercepti, postquam Lyciorum meridionalium res veteri famae Troici belli immisceri coeptae sunt, eodem modo Patrocleae atque pugna Sarpedonis et Tlepolemi Diomedae (*E* 471—493. 627—698) inserta est. Ab reliquo libro hoc episodium distinguendum esse eo maxime elucet, quod ut libri vetus exordium proelia apud moenia et naves prorsus negligit, sic episodium Sarpedonis plus semel res libris *MN* relatas diserte respicit, cf. *II* 508—531 et *M* 387—391, *II* 558 et *M* 397, *II* 547 et *N*, *E* 674—675; neque desunt alia indicia diversae originis, velut quod Patroclus, qui iam *II* 427 curru descenderat, *II* 733 rursus descendere dicitur et quod definitione temporis *II* 777 sqq. pugnae circa corpus Cebrionis aurigae maius momentum quam pugnae circa corpus Sarpedonis regis perverse tribuitur. Denique una cum hoc episodio versus 303—376 ad amplificandum hunc librum additos esse exposui p. 30.

Librorum *P* et *Σ* interpolatae partes. Liber *P*, qualis memoriae traditus est, fundamento nititur adaucti libri *II*, siquidem Glauci Lycii magnae in eo partes sunt et Hector ut Sarpedonis interempti corpus ab Achivis redimeret, a Glaucio incitatur *P* 150—163.

exemplo fuit

O 414 : *M* [175]
428 : *II* 500
515—16 : *P* 306—8
565 : *II* 562

imitatur

II 431 : *O* 12
431—61 : *X* 166—86
441—43 : *X* 179—81
482—86 : *N* 389—93
500 : *O* 428
507 : *II* 371
555 : *N* 46
562 : *O* 565
614—15 : *N* 442—44
677 : *O* 237
693 : *X* 297

imitatur

P 147—48 : *I* 316—17
151 : *E* 488
183—88 : *Z* 110—16
205 : *E* 7
209 : *A* 528
384 : *A* 279. *A* 472

Episodium quoque aurigarum Patrocli (*P* 424—542), quamvis apte pugnae circa corpus Patrocli intextum sit, tamen a recentiore poeta additum esse videtur; respiciuntur vero in recentiore parte huius libri versus Σ 516 (cf. *P* 24—28), *O* 515—516 (cf. *P* 306—307), *A* 520 (cf. *P* 383), *A* 193—194 (cf. *P* 453—455), *N* 329 (cf. *P* 612—613), *Z* 369—496 (cf. *P* 208).

Σ 243—335, carm. 30.

Altera haec pars libri XVIII continet contionem Troianorum Achille denuo excitato perculsorum et planctus Achillis Myrmidonumque casum Patrocli deflentium. Quod Achilles Σ 336—337 se facturum pollicetur, id postea Φ 26—28 et Ψ 175—178 perfecisse narratur; neque tamen necesse est, ut hanc ob causam versus Φ 26—28 post Σ 336—337 factos esse ducamus, praesertim cum rogi nulla mentio illo loco fiat. Denique prior pars huius carminis (Σ 243—313) respicitur in vetere carmine de caede Hectoris *X* 100—104, unde aut versus istos damnare aut hanc partem ante veterem Achilleidem compositam esse existimare debetis.

H 8—312, carm. 13.

Hectoris et Aiakis dubia pugna proeliis primi diei finem imponit, qua re idoneus

453—55 : *A* 192—94
530—31 : *H* 273—74
547—57 : *A* 657—66
? 140 sqq. : *E* 472 sqq.
? 319—20 : *N* 127—28
 Σ 150 : *O* 233. Ψ 2

exemplo fuit

P 30—32 : *T* 196—98
68 : *K* 232
173 : Σ 95
566 : Ψ 176
639 : *I* 235
695—96 : Ψ 396—97
? 551 : Σ 162
? 637—39 : *I* 234—35
 Σ 112—13 = *I* 60—61 :
T 65—66

imitatur

Σ 285 : *M* 281
303—4 : Θ 530—31
272 : ? *X* 454

imitatur

H 17—18 : *E* 711—12
54 : *F* 76

transitus a libris *B—Z* ad librum *A* parabatur. Tam arcte autem hoc carmen cum libro sexto coniunctum est, ut utri libro versus *H* 1—7 adiciendi sint dubitari possit; neminem vero fugit magna similitudo huius carminis cum carmine quinto, quod quamvis diserte auctor huius libri bis (*H* 69—71 et 351) respiciat, merito tamen offensioni est facilitas Achivorum post peiurium Troianorum alteram pugnam singularem non detrectantium; confer supra p. 38 et 54. Denique post carmina 20—24 hoc carmen factum esse ideo statui, quod versus *N* 79—80 et *N* 809 nondum Aiacem cum Hectore pugnam singularem iniisse arguant.

H 313—fin., carm. 14.

Haec altera pars libri septimi, qua indutiae fiunt ad corpora occisorum concremanda, cum priore parte bene cohaeret et eo consilio interposita esse videtur, ut moenia castrorum, quorum in vetere Iliade nec vola nec vestigium erat, post proelia primi diei ante diem tertium vel ante librum *M* exstructa fingerentur. Respicitur hoc carmen elumbe quodque auctore libri *M* plane indignum sit, versibus *Θ* 177—179, *I* 349—350, *Ξ* 55. 66—68.

Θ 1—fin., carm. 15.

Hanc curtam descriptionem proeliorum secundi diei, quibus Troiani a Iove adiuti Achivos fugant atque prosterunt, eo consilio poeta interposuisse videtur, ut ad *Προσβέλειαν* veteri Iliadi inserendam viam sibi pararet et cur

H 66—67 : *Γ* 25—26
124—25 : *A* 254—55
49—51 : ? *Γ* 19—20. 49
? 76—86 : *X* 254—59
? 79—80 : *X* 342—43

exemplo fuit

H 147—49 : *K* 266—70
162—68 : *Θ* 261—66
161—79 : *K* 227—31
176 : *Ψ* 352
273—74 : *P* 630—31
303—4 : *Ψ* 824—25
? 39—40 : *N* 79—80
? 85 : *Π* 456. 674

imitatur

M 231—34 : *H* 357—60
380 : *A* 730 = *Σ* 298
441—64 : *M* 17—33
? 317—20 : *A* 465—68
? 434 : *Ω* 789

exemplo fuit

? 398—99 : *I* 29—31.
692—96

imitatur

Θ 3 : *A* 499
38—40 : *X* 182—84
43 : *N* 25
69—74 : *X* 209—13
130—31 : *A* 310—11
162 : *M* 311

dei tertio die (*ANΞO*) intra fines Olympi coercerentur, dilucide explicaret. Respicitur hoc carmen versibus *I* 77. 236. 241—43, *Ξ* 45—47, *O* 469 (cf. *Θ* 328), *Σ* 446—448, denique interpolatis locis *M* 336 et *N* 521—525. Idem post libros *A* et *X* compositum esse luculenter apparet ex versibus inde sumptis. Denique hic liber, quamvis post ipsum primum librum commodè recitari potuerit, tamen aliquanto post libros *B—H*, quos saepe neque feliciter eius auctor imitatus est, decrescente iam vigore poetico compositus esse videtur.

I 89—431. 624—fin., carm. 16. Nonus hic liber, quo Agamemno clade superioris diei percussus legatos ad Achillem deprecandum misisse, sed diram ab illo repulsam tulisse narratur, apte librum octavum sequitur, cuius extremam partem *Θ* 489—565 nono libro rectius praefigi Lachmannus, Betr. p. 11 (cf. supra p. 11) monuit. Non innotuisse hunc librum auctori Patrocleae manifesto apparet ex *II* 71—73, unde versus *II* 61—63, quos ad *I* 650 sq. spectare in aprico est, interpolatori tribui; etiam post librum decimum tertium hoc carmen factum esse arguit oratio Neptuni *N* 113—115. Ab hoc libro antiquitus Phoenicem afuisse certis indiciis exploratum est; sed etiam priorem contionem *I* 9—88

<i>Θ</i> 196	:	<i>E</i> 273
199	:	<i>A</i> 530
251—52	:	<i>Ξ</i> 440—41
261—66	:	<i>H</i> 162—68
327	:	<i>X</i> 320
331—34	:	<i>N</i> 420—23
381—88	:	<i>E</i> 719—37
536	:	<i>A</i> 535
541	:	<i>N</i> 828
? 110—11	:	<i>Π</i> 242—43
? 493—96	:	<i>Z</i> 318—20
? 557—58	:	<i>Π</i> 299—300

exemplo fuit

<i>Θ</i> 5—6	:	<i>T</i> 101—2
51—52	:	<i>A</i> [81—82]
345—47	:	<i>O</i> 367—69
502—3	:	<i>Γ</i> 65—66
502	:	<i>Ψ</i> 48
530—31	:	<i>Σ</i> 303—4
? 491	:	<i>Ψ</i> 61

imitatur

<i>I</i> [14—15]	:	<i>Π</i> 3—4
[17]	:	<i>B</i> 79
[17—29]	:	<i>B</i> 110—42
[65—66]	:	<i>Θ</i> 502—3
[658—60]	:	<i>Ω</i> 643—48
? 29—31.	:	<i>H</i> 398—99
694—96	:	
? 235	:	<i>M</i> 107. <i>P</i> 639
? 403	:	<i>X</i> 156
? [517]	:	<i>Ω</i> 297
? [561]	:	<i>σ</i> 5
[458]	:	<i>ι</i> 299
? [68]	:	<i>θ</i> 40
? 100	:	<i>ρ</i> 584
? [466—9]	:	<i>ι</i> 44—5
? [598]	:	<i>ε</i> 126

exemplo fuit

<i>I</i> 193	:	<i>A</i> 777

ab alio poeta, fortasse eodem quo Doloneam additam esse supra p. 29 iam exposui. Denique hoc carmen respicitur in recentissimis partibus Iliadis *K* 81—83, *Σ* 448—449, *T* 140. 194, *Π* [61—63] et fortasse etiam *A* 666—668; idem respicit versus *A* 370—400 (cf. *I* 34—35), *H* 436—441 (cf. *I* 350), *Θ* 553—565 (cf. *I* 77. 232), *Θ* 75. 133. 170 (cf. *I* 236), *Θ* 180—182. 530—541 (cf. *I* 241—243).

A 596—848, carm. 19.

Hoc carmen eo consilio compositum esse videtur, ut Patrocli precibus in initio libri XVI factis quasi via munitur. Illo loco nulla eius mentio fit, quamvis Patroclum qua de causa ab Achille missus sit, narraturum esse exspectes, unde hoc carmen post Patrocleam compositum esse concludo. Item post librum nonum factum esse arguit comparatio versuum *I* 193 et *A* 777. Contra nihil valent ad contrariam sententiam probandam versus *A* 609—610, quibus etiam post legationem suam vim manere exposui p. 39. Ceterum certum indicium temporis, quo hoc carmen compositum esse videatur, indagare mihi non contigit, neque quidquam inde colligere audeo, quod versus *A* 750—751 et *N* 185 et 207 ad eandem fabulam pertinent.

T 1—356, carm. 32.

Hic liber, qui vix carminis nomine dignus est neque umquam ipse per se recitatus esse videtur, cum praecedentibus libris ita cohaeret, ut Patroclo ab Hectore interfecto Achilles in gratiam cum Agamemnone redire

253 : *A* 766
274—76 : *T* 175—77
316—17 : *P* 147—48
650—53 : *Π* [58—59]
? 234—35 : *P* 637—39
312 : *ξ* 156
340 : *v* 49
? 382 : *δ* 127
? [440] : *δ* 818
? [523] : *χ* 59

imitatur

A 662 : *Π* 27
766 : *I* 253
777 : *I* 193
? 739—40 : *N* 428—29
? 747 : *M* 375
? 798 : *Π* 40
[697] : *φ* 19

exemplo fuit

A 609—10 : *K* 117—18
669 : *Ω* 359
757 : *B* 617
? 648 : *Ψ* 205
? 675 : *M* 306
? 811 : *Ψ* 715
678 : *ξ* 100
720 : *κ* 525
806—7 : *γ* 286—88
813 : *κ* 240
? 630—40 : *κ* 234—35

imitatur

T 155—56 : *A* 131—32
175—77 : *I* 274—76
[182—83] : *Ω* 368—69
? [132] : *Ω* 639
? 129 : *Φ* 440
? 282 : *Ω* 699

narretur. Saepe vero in hoc libro
respiciuntur cum alii libri tum Πα-
τρόκληα; cf. T 140—141, 194 et I
260—275.

T 1—66.

Concilium deorum contionis hominum
in antecedente libro relatae adeo simile
est, ut alterum alterum imitari videat-
ur; confer inprimis T 7—10 et T
42—45. Hanc partem libri XX cum
poeta pangeret, animo iamolvebat
pugnam deorum libri XXI; altera ex
parte edictum Iovis T 25—30 ex ad-
verso positum est eiusdem dei edicto
in exordio libri Θ.

Φ 228—382. 383—525.

Hae duae partes libri XXI, quibus pri-
mum Neptunus et Minerva Achilli cum
undis Scamandri luctanti vires addi-
disse, deinde omnes dei inter se con-
fluxisse narrantur, intervallum inter
vetera carmina Μάχης παραποταμίου
(Φ 1—227) et Έκτορος αναιρέσεως
(Φ 526 sqq.) bene explent, quamquam
ut carmen intericeretur, non necessa-
rium fuit. Diserte respicit auctor huius
carminis (cf. Φ 396—398) pugnam
deorum libri quinti, quam parum feli-
citer imitatus est; praeterea versus Φ
517 respicere videtur versum T 30.
Differentia veterum et recentium par-
tium huius libri maxime inde conspi-
cua fit, quod de cursu fluminis Sca-
mandri, ut supra p. 43 docuimus,
non eadem lineamenta proponuntur.

Ψ 1—256, carm. 38.

Funus Patrocli, quod se narraturum
iam supra Σ 333—338. T 23—39.

exemplo fuit

T 118 : Π 188
247 : Ω [232]
? 220 : Ψ 591

exemplo fuit

T 33—36 : O [214]
? 65 : Hes.theog.705

imitatur

Φ 245 : O 357
396 : O 18 = T 188
415 : N 3

exemplo fuit

Φ 314 : M [29]
338—39 : T 108—9
373—76 : T 313—17
440 : T 219

imitatur

Ψ 198 : A 195
235 : B 42

Φ 26—32. X 336. 386 poeta significaverat, idoneum finem Achilleidi et Iliadi imponit. Ampla huius funeris descriptio in arctum contracta est in funere Hectoris Ω 777—803, ita tamen, ut ludi funebres fieri dicantur nulli, unde colligas in hoc quoque libro ludos funebres (Ψ 257—fin.) post additos esse, cui rei accedunt certa argumenta supra p. 33 a me exposita.

Ω, carm. 40.

Fabula corporis Hectoris a Priamo patre redempti et iusto funere sepulti ut ad orbem carminum Iliacorum concludendum non prorsus necessaria fuit, ita ad animos hominum commovendos et tragica quadam catharsi a diris affectibus ad humanitatem et tranquillitatem traducendos perquam idonea fuit. Accedit quod poeta ipse, cum corpus Hectoris manibus Patrocli non devoveret, hunc librum funeri Patrocli adicere in animo habuisse videtur, quibus de rebus fusius iam supra p. 34 disserui. Comparatis versibus Ψ 227 et Ω 13, quippe qui poetam in insula aliqua degentem prodant, Bergkii Gr. Lit. 640 acute conclusit ab eodem poeta insulano carmina 38 et 40 facta esse. Eo autem tempore compositum hoc carmen esse videtur, quo iam Odyssea pervulgari et res domesticae versibus celebrari coeptae erant.

Ψ 48 : Θ 502

exemplo fuit

178—79 : Ω 591—92
178 : K 522
154—55 : π 220—21
? 165 : Ω 787
? 205 : A 648
? 227 : Ω 13
? 250—53 : Ω 791

imitatur

Ω 1 : A 493
[21] : Ψ [187]
69—70 : A 48—49
131—32 : II 852—53
170 : Γ 34 = Ξ 506
222 : B 81
[232] : T 247
359 : A 669
591—92 : Ψ 178—79
649 : II 744
677—79 : B 1—3
791—93 : Ψ 250—53
? 13 : Ψ 227
643—48 : η 335—40 =
δ 296—300
? 33 : ε 118
? 263 : ξ 57
? 309 : ξ 327
? 340—45 : ε 44—49 = α
95—98
? 369 : π 72
? 587—88 : θ 454—55
? [765—66] : τ 222—23
[558] : π 388. κ 498

exemplo fuit

Ω 174 : B [27]
210 : T 128
368—69 : T [182—83]

801	: Ψ 257
? 74	: K 111
? 297	: I [517]
? 639	: T [132]
? 643—48	: I [658—61]
? 699	: T 282
? 789	: H 434
? 799	: Σ 523
92	: β 318
283—86	: σ 147—50
382	: ν 364
507	: δ 113
574—75	: ω 78—79
? 347—48	: κ 278—79
? 603—4	: κ 5—6
? 673—76	: δ 301—5
? 781	: δ 747
[759]	: γ 280

K, carm. 17.

Nocturna expeditio Diomedis et Ulyssis castra Troianorum invadentium et Rheseum regem una cum multis Thracibus interficientium eo consilio adiecta esse videtur, ut animi Achivorum funesta clade libri octavi perculsi felici exitu nocturnae expeditionis denuo erigerentur. Verum auctorem libri noni nondum consilium tale facinus adiciendi cepisse, inde efficitur, quod finis libri noni *I* 707—713 manifesto destinatus erat, ut initio libri undecimi continuo exciperetur; quo accedit, quod ad scholiastam Victorianum et Eustathium fama perlata erat hunc librum non ab omnibus rhapsodis in corpus Iliadis receptum fuisse; cf. p. 32. Denique color huius carminis simillimus est Odysseae; idem autem poeta, qui hunc librum Iliadi adiecit, versus *I* 9—88 addidisse videtur, quibus excubias

imitatur

<i>K</i> 1—4	: B 1—3
117—18	: A 609—10
227—31	: H 161—79
232	: P 68
266—70	: B 102—8—
H 147—49
368	: X 207
463	: X 254
483—84	: Φ 20—21
515	: N 10
522	: Ψ 178 = Ω 591
89—90	: I 609—10
? 111	: Ω 74
212	: ι 264
214	: π 122 = α 245
265	: ν 161 = ψ 197
? 351—53	: θ 124
? 400	: χ 371. Δ 356
? 540	: π 11
? 576	: ϕ 87 = δ 48
? 577	: ξ 96

Achivos egisse referret; cf. *I* 81—83
et *K* 196. 255—260.

exemplo fuit
K 226 : Ψ 590
298 : Ψ 806
158 : σ 45
243 : α 65
457 : χ [329]
? 98 : μ 281
? 292—94 : γ 382—84

Ξ 1—152. *O* 390—405.

Horum versuum auctor satis inficere
cavere voluit, ne longa narratione
procliorum prope naves commissorum
auditores Patrocli ab Achille ad Nesto-
rem missi et regum Achivorum vulne-
ratorum obliviscerentur; infelicissime
autem idem contiones secundi et noni
libri imitatus Diomedem Ξ 113—125
garrulitatem Nestoris aemulantem facit.

imitatur
 Ξ 40 : *N* 808
69—74 : *B* 116. 139
95 : *P* 173
148—49 : *E* 860—61
O 395—96 : *M* 143—44
403—4 : *A* 792—93
? Ξ 142 : α 47

exemplo fuit
? Ξ 115 : *T* 231
 Ξ 113 : φ 335
? Ξ 90 : τ 486
? Ξ 92 : ϑ 240

Σ 369—617, carm. 31.

Fabricatio armorum Achillis versu Σ
142 promittebatur, facta respicitur ver-
sibus *T* 3. 368. 383. *T* 265—272 (cf.
 Σ 481) Φ 165. 592. 594. *X* 316; sed
horum locorum plerique interpolati esse
videntur, quoniam in vetere Iliade vix
huic fabulae et diligenti descriptioni
armorum locus erat. Quodsi totum
hoc carmen a recentiore Homerida
veteribus carminibus additum putare
vereberis, saltem maior eius pars vel
versus Σ 483—608 interpolatori qui
auctoribus Odysseae aequalis et suppar
erat, tibi assignandi erunt, quamquam
nescimus, utrum codicum veterum fide
an certo testimonio scriptoris niscus

imitatur
 Σ 372 : Φ 11
438—40 : Σ 56—62
? 426—27 : Ξ 195—96
? 456 : *T* 414
487—89 : ε 273—75
501 : γ 344
510 : γ 150
exemplo fuit
 Σ 481 : *T* 270
533—4 = ι [54—5]
[604—6] : δ [17—19]
? 444—45 : *II* [56—58]
? 463 : *T* 29
? 467 : ι 352
? [523] : Ω 799
? 424—7 = ε 87—90

hanc partem Zenodotus damnavit;
cf. p. 28. Denique respicit oratio
Thetidis Σ 444—456 libros *A* ⊕ *I II*;
contra huius libri versus Σ 474—481
respiciuntur *T* 269—272.

T 75—353, *carm.* 34.

Huius episodii illepidus auctor, qui in
agro Troiano magis quam in Musa-
rum nemoribus versatus esse videtur,
Aeneae et Achillis pugnam ad exem-
plar Aeneae et Diomedis necnon Dio-
medis et Glauci (*E* 275—352 et *Z* 119
—236) Iliadi inseruit, quo facto im-
petus Achillis Hectorem atrocissime
petentis frigide fractus atque dilatus
est. Respicere videtur versus *T* 329
versum *K* 429; vide supra p. 27.

Ψ 257—797, *carm.* 40.

Ludi funebres pulcherrime ritus fune-
ris Patroli quasi coronant, verum non
solum aliquanto post priorem partem
libri XXIII, sed etiam ab alio poeta
ingeniosissimo illo quidem, cuius
aetate iam Eumeli et Epei facta cele-
brari coepta sunt, inventi et compositi
esse videntur; cf. p. 33. Diserte respi-
cit auctor huius carminis *E* 260—
327 (cf. Ψ 291), Φ 139—183 (cf.
Ψ 560. 808), quamquam vulneratos esse
libro undecimo Agamemnonem et Dio-
medem plane oblitus esse videtur; inde
vero, quod Diomedes equorum, quos
Aeneae abstulerat, mentionem facit Ψ
291, non item equorum Rheso regi
ablatorum, concludere possis librum
K post hoc carmen factum et Iliadis
corpori intextum esse. *Extrema pars*

imitatur

T 98 : *E* 603
195—98 : *P* 30—33
200—2 : *T* 397—400
267—68 : Φ 165—66
279 : Φ 69
313—14 : *Z* 150—51
313—17 : Φ 373—76
356—57 : *M* 410—11
? 83—85 : ⊕ 229—34

exemplo fuit

? *T* 127—28 : η 197—98
? 234—35 : ο 250—51

imitatur

Ψ 257 : Ω 801
352 : *H* 176
396—97 : *P* 695—96
590 : *K* 226
760 : *A* 429
? 591 : *T* 220
? 715 : *A* 811
[801] : Ψ 271
[802] : Ψ 659
[806] : *K* 298
[824—25] : *H* 303—4
[830—31] : Ψ 706—7
[881] : Ψ 724
[92] : ω 74
[843] : ϑ 192
[832] : δ 811

exemplo fuit

501 : ν 83
562 : ϑ 405

carminis Ψ 798—857 vetustiori carmini
a dextero poeta adiecta est; cf. p. 27.

B 484—779, *carm.* 4.

A consilio Nestoris aciem secundum
gentes et nationes instrui iubentis (*B*
362—368) profectus unus ex Homeri-
dis veteris poetae Boeoti catalogum
navium suis additamentis auctum Iliadi
et huic loco accommodavit; catalogum
ipsum ante Telemachiam compositum
esse comparatis versibus *B* 581 et δ 1
elucet, siquidem epitheton $\kappa\alpha\iota\epsilon\tau\acute{o}\epsilon\sigma\sigma\alpha$
optime agro Lacedaemonio, parum
urbi Lacedaemoni convenit; addita-
menta autem cum totam Iliadem respi-
ciunt tum ludos funebres spectare ap-
paret ex versu *B* 763; vide supra p. 31.

B 816—877.

Recensus copiarum Troicarum ad exem-
plar catalogi navium ab imbecillo
versificatore veterum poetarum scrinia
expilante factus est.

\Pi 168—199.

Catalogi navium supplementum, cuius
auctor, a versu *B* 685 profectus
Myrmidonum quinque ordines, prius-
quam manus conserant, instruit.

I 432—622.

Phoenicis de oratione ab recentiore poeta
veteri libro nono inserta vide p. 29.

imitatur

B 484 : *A* 218. Σ 508
541 : *A* 464
617 : *A* 757
[651] : *H* 166
[659] : *O* 531
674 : *P* 280
[771—73] : *H* 229—30
? 565—66 : Ψ 677—78
[629] : σ 254
[774] : δ 626 = ρ 168
? [488] : δ 240 = λ 328
? [707] : τ 184

exemplo fuit

B 506 : hymn. *\Pi* 52
581 : δ 1
584 : hymn. *\Pi* 232
590 : *B* [356]
592 : hymn. *\Pi* 245
614 : ϵ [67]
? [721] : ϵ 13

imitatur

B 822—23 : *M* 99—100
831—34 : *A* 329—32
838—39 : *M* 69—70
841 : *P* 172
849—50 : Φ 157—58
873 : *\Gamma* 296

imitatur

T 118 : *\Pi* 188
? γ 112 : 186

imitatur

I 658—60 : Ω 643—48
? [517] : Ω 297
458 : ι 299
561 : σ 5

© 535—41. O 63—77. T 95—		imitatur
136 etc.	? E 403	: φ 28
Additamenta varia maximam partem	I 382	: δ 127
fabularia a cyclicis poetis et rhapsodis	A 697	: φ 19
inventa, de quibus supra §§ 12—17 a	? A 705	: ι 42
nobis disputatum est. Interpolationes	A 706	: μ 16
maiores catalogi navium et librorum	? N 657	: ξ 280
I, Ψ iam suo loco cum versibus	? O 665	: λ 66
Iliadis et Odysseae collatae sunt.	Σ 363	: υ 46
	Ω 8	: ϑ 183. ν. 264
	Ω 558	: π 388
	Ω 772	: λ 203
	exemplo fuit	
	Ω 759	: γ 280
	? T 332—3	: η 224—5
	? Ω 765—6	: τ 222—3

De aetatibus carminum discriminandis.

§ 38. Quae in tabula antecedente cuique carmini assignavimus tempora, non aequae omnia certa atque explorata sunt, neque num certa et indubitata sint, aequae in omnibus refert. Plurimum interest, ut tibi, candide lector, persuadeas carmen decimum quintum post carmina decimum octavum et tricesimum septimum, carmen decimum sextum sive *Προσβείαν* post veterem Patrocleam composita, denique libros *MNΞO* Iliadi iam adumbratae postliminio intextos esse. Atque haec quidem ut gravissima sunt ad originem Iliadis eiusque amplificationem indagandam, ita certis argumentis confirmata et stabilita esse mihi quidem videntur.¹⁾ Item Doloneam quamquam decimum locum inter libros Iliadis obtinet, tamen ultimam carminibus Iliadis accessisse constat; sed hoc et minus addubitatum esse a viris doctis video et minus ad quaestiones de origine Iliadis attinere apparet.

Diu autem anceps animi haesi, utrum res primo die pugnae gestas primum libro undecimo breviter adumbratas, deinde quattuor libris *BΓΔΕ* copiose illustratas esse putarem, an versa vice post proelia

1) Gravissima argumenta ipse in tabula chronologica attuli, leviora colligas ex Hentzii diligentissima appendice editionis Homeri. Quodai Legationi post Patrocleam compositae certa argumenta adesse dixi, Kienii, hominis omni recti verique sensu destituti, nugatoria commenta sciens neglexi.

primi diei narrata poetam libro nono ad alterum diem tamquam novam partem poematis transiisse dicerem. Et licet re diu deliberata et versibus communibus diligenter pensitatis ad priorem sententiam magis inclinem, praesertim cum etiam maior simplicitas rerum et minor numerus sociorum (cf. *A* 57—60) maiori vetustati libri undecimi faveat, tamen tam difficilis et impedita haec quaestio est, ut Hermannus (opusc. V 75) *Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν* separatim carmen esse censuerit, quod non proelii alicuius accuratam descriptionem, sed splendidissimam planeque divinam universi belli imaginem ob oculos adducat. Hoc quidem memoratu dignum est, Odysseae auctorem secundum librum Iliadis iam suo loco invenisse videri, quod et ipse secundo loco contionem Ithacensium posuit.

Etiam difficilius est ad diiudicandum, num quae *Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν* excipiunt carmina 25. 27. 35. 37 de Patroclo auxilio Achivis misso, Achille Troianos fugante, Hectore interempto, et ipsa ante libros *B—H* composita sint. Qua in re cum certa et indubitata documenta desint, rerum probabilitati aliquid tribuere licebit; multo autem probabilius est lineamenti totius Iliadis iam adumbratis exstitisse, qui singulas eius partes extenderent atque amplificarent, quam, quod Grotius probavit, duo separata carmina de proeliis Achivorum post Achillis et Agamemnonis lites factis eodem tempore nata et postea in unum poema coniuncta esse. Quod autem minor ambitus singulorum carminum librorum *ΓΔΖ*, veluti *Τειχοσκοπίας*, *Ἐπιπώλησεως*, *Μονομαχίας Μενελάου καὶ Πάριδος*, ab origine poesis epicae, quae, priusquam grandia et ampla opera pangere institueret, in pusillis carminibus factitandis ludebat, propius abesse videtur, hoc nescio an alio modo satis probabiliter explicari possit. Nam cum prae maiestate novi poematis de ira Achillis vetera carmina minora sordescere et oblivione obrui coepta essent, poeta sive idem, qui splendidum illud poema pangere coeperat, sive alius quidam lineas huius poematis ita diduxit et promovit, ut in amplificato eius sinu etiam bellissima carmina vetera paullo mutata et consilio novi operis accommodata recipi possent.

Admodum vero dubium cui videatur, quo loco liber Θ vel carmen decimum quintum collocandum sit. Hoc Koechlius ex veteribus carminibus Iliadis prorsus eliminavit, ita tamen ut laceras eius particulas sive versus 1—77. 213—216. 350—380 ex Hermanni sententia carmini *Διὸς ἀπάτης* partim praefigeret partim intexeret. Similiter nuper Naberus, quaest. hom. § 45—49 longa disputatione docebat totius huius libri compositionem laborare partibus male

dispositis et versibus maximam partem aliunde sumptis et compilatis, unde suspicionem confirmaret octavum librum reliquis multis Iliadis partibus aliquanto recentiore et tertiae, quam ille statuit, aetati Homericæ poesis assignandum esse. Denique nuperrimi editores Faesius Duentzerus Hentzius Frankius, ut ne totum librum damnarent, permagnam partem versuum uncinis includendam curaverunt. Neque ego is sum, qui hoc carmen inter praeclarissima ponendum esse censeam et celeres pugnae conversiones displicere negem; idem tamen non solum splendidissimum eius esse prooemium, sed etiam alios locos, velut praeconium Teucris virtutis (252—334) et speciem Iovis omnia suo nutu regentis (397—488) magnopere placere contendo. Rectissime vero Nutzhornius, Entstehungsweise der Homerischen Gedichte p. 158, negavit principium octavi libri a reliquis partibus eius divelli posse.¹⁾ Iam si quo tempore octavus liber compositus esse videatur quaerimus, primum post carmina de Agamemnonis virtute et Hectoris caede sive post libros *A* et *X* eum factum esse ex versibus inde translatis manifeste apparet. Deinde libro decimo octavo eum antecessisse versus Σ 446—448 affatim docent, ut fusius supra § 10 exposuimus; porro vix dubium est, quin auctor versuum *O* 467—470 eadem Teucris versibus Θ 323—329 narratam ante oculos habuerit. Sed utrum post an ante libros *MN* eius natales ponendi sint, in ambiguo esse videtur, quandoquidem ex altera parte versus *M* 336 et *N* 321—325. 741—747 librum Θ respicere, ex altera versus Θ 162. 331—334. 541. 251—252 versus *M* 311. *N* 420—423. 828. *O* 440—441 imitantur. Huius autem rei diiudicatio inde pendet, num Neptunus invito et inscio Iove Achivos adiuvasse et Iuno, ut fratrem Achivis opem ferentem adjuvaret, Iovem consopivisse apte narrari potuerint, etiam si Iuppiter severo imperio, ne quis deorum Achivis adesset, non antea interdixit. Equidem ut praemisso isto edicto (Θ 1—77) solidum et illustre fundamentum narrationi librorum *MN* substrui libentissime concedo, ita libros illos etiam libro nono et praesertim versibus *A* 72—77 et 181—185 adnecti potuisse putaverim. Idcirco versus *M* 336 et *N* 521—525. 741—747 postea additos et librum octavum sive totum sive versus Θ 1—488 post carmina 20—23 compositos esse iudico.

1) Hoc ut mihi iuvenis doctissimus, praematura morte litteris ereptus, plane persuasit, ita fieri potuisse iudico, ut splendidum illud exordium, priusquam cum octavo libro coalesceret, coniunctis libris *AMN* praefixum fuerit, qua de re vide quae in apparatu critico ad primos versus libri Θ adnotavimus.

Denique carmen octavum, quod *Ἐπιπώλησις* inscriptum est, utrum continuo cum reliqua parte libri quarti pactum an postea sive ab eodem sive ab alio poeta intextum fuerit, merito dubitare possis et a Koechlio in dissert. Hom. IV (opusc. I 73 sqq.) dubitatum est. Ego cum utrumque fieri potuerit nec certa alterutrius sententiae argumenta afferri posse videam, coniungere quam separare partes libri malui.

§ 39. Tempori, quo quodque carmen compositum esse videatur, explorando operam sedulo navavimus, ut ad quaestionem de origine Iliadis enodandam viam nobis patefaceremus. Quam autem hoc necessarium fuerit, ex eo iam intellegas, quod explorata hac re multae quae adhuc latae sunt sententiae ipsae per se corrunt. Quod ne singillatim persequar, paucis et illustribus exemplis comprobabo. Wolfius, prol. c. 31 multique viri docti eum secuti sex postremas rhapsodias a poeta aliquo proxime insequentis aevi compositas veteribusque carminibus additas esse censuerunt. At haec sententia, ut alia mittam, iam eam ob causam stare nequit, quod haud pauci versus librorum Φ et X auctori librorum $\Theta IK\Sigma$ exemplo fuerunt. Neque minus Grotius et Friedlaenderus a recta via aberraverunt, quod Achilleidem ex libris $A \Theta A-X$ constituisse opinati sunt. Quid enim? latuissene auctorem veteris illius poematis credis libros $B-Z$, an innotuisse ei, sed alienos a suo poemate visos esse? Nam ante librum Θ eos compositos esse si quid aliud certum et confirmatum est.¹⁾ Lud. Kayserus quoque in libellis doctissimis, de interpolatore Homérico et de diversa Homericorum carminum origine, quos Usenerus meus nuper eximii supplementis auctos denuo edidit, non satis natales singulorum carminum indagavit, quod si fecisset, neque auctorem Iliadis saepe locos Odysseae imitatum neque Iliadis quintum librum ad exemplar

1) Hoc ipsum Anglus Grotius, ut erat ab arguta subtilitate et per-versa opinione umbraticorum philologorum alienissimus, bene sentiebat, cum diceret, history of Greece II 235: the parts added however are not necessarily inferior in merit to the original poem: so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic; nor are they more recent in date than the original, strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive Achilleis. At ne sic quidem potest explicari, quod auctor libri Θ libros $E-H$, quos recentiores iste dixit, imitatus est. Quod vero Friedlaenderus in egregio libello, Die Homerische Kritik von Wolf bis Grote p. 28 addidit, utrum horum carminum prius sit, hoc enucleari non posse, hoc spero fore ut vir praeclarissimus perlectis his prolegomenis non iam amplius teneat.

octavi compositum esse dixisset. Ben. Niesius autem, ut originem Homericæ poesis rimaretur, quaesivit ille quidem, qui quibus locis exemplo fuerint, sed paucis collatis versibus non ea, qua par erat, diligentia suam provinciam exsecutus est et adeo rem invertit et pervertit, ut librum sextum ante quintum et quintum ante tertium et quartum ortum esse sibi persuaderet. Sed pudet aliorum errores multis refellere, immo aliam rem cum ordine chronologico arcte cohaerentem iam excutere visum est.

§ 40. Magnopere singula carmina Iiadis hoc nomine differunt, quod alia cum antecedentibus carminibus arcte cohaerent, alia ita divulsa sunt, ut suo talo stare videantur. Inprimis liber undecimus ita exorditur et pertexitur, ut cladem Achivorum libro octavo relatam prorsus non respiciat. Octavus quoque liber non magis proxime antecedentes libros quam primum librum sequi possit, quamquam in hoc libro tecte saltem versibus 108 et 177 res ante narratae respiciuntur. Denique carminum 3. 17. 31. 39. 40 argumenta ita in se conclusa sunt, ut licet praecedentibus carminibus adhaereant et conexas sint, tamen seorsim recitata plane percipi possint neque minus placeant. Contra alii libri, ut librorum partes, quibus duo carmina inter se conectuntur, velut *B* 1—87, *A* 422—544, *Z* 5—72, *T* 1—74 plane mittam, si a libris contiguis divelluntur, aegre intelleguntur, unde *A* sine *Γ*, *O* sine *Ξ*, *P* et *Σ* sine *Π* vix umquam recitati esse videntur. Imprimis autem carmina 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10 et 20. 21. 22. 23 et 25. 26. 27. 28. 29 ita inter se cohaerent et tanta aequabilitate orationis et rerum excellunt, ut intra fines Iiadis quasi tria epyllia peculiaria efficiant paulo minoris illa ambitus quam cuius Arctini Aethiopidem quattuor librorum fuisse memoriae proditum est.

Apte enim, ut a priore epyllio disserendi initium faciam, post contiones Achivorum et Troianorum habitas uterque exercitus in aciem proficiscitur, deinde pugnandi initium ab auctoribus belli Menelao et Paride fit, tum ante proelium ab universis exercitibus commissum copiae lustrantur, ad postremum in pugna ipsa Diomedes quod in recensu *A* 411—421 manu strenuum se praeter ceteros fore promiserat, fortiter exsequitur et Pandarus, violator indutiarum, sua morte poenas sceleris luit.¹⁾ Atque septem haec carmina,

1) Hanc sententiam probabat Duentzerus in commentatione, Das dritte bis siebente Buch der Ilias als selbständiges Gedicht (Hom. Abhandl. 234—302), ita tamen ut cum libris *Γ*—*E* libros *ZH* coniungeret, et librum *B* peculiare carmen esse diceret. Nos librum *H* cum plerisque viris doctis (cf. Benicken, Die Litteratur zum 6. Buche vom Zorne des

licet etiam seorsim cantari potuerint, tamen ita deinceps se excipiant, ut ordo eorum nullo modo inverti possit et poeta ab uno ad alterum et cum pangeret ea et cum recitaret delatus esse videatur.¹⁾ Eadem tamen non separatim poema effecisse, sed partem Iliadis numquam non fuisse, inde perspicuum est, quod neque Achilles rebus in iis narratis interest et secundis rebus Achivorum his carminibus illustratis adversae res libris *A—Σ* relatae tamquam aequa lance repensantur. Fere eundem igitur locum hi libri obtinent atque quattuor libri Odysseae *α β γ δ*, qui et ipsi paene peculiare poema Telemachiae efficiunt, sed inde ab initio, uti vetustioribus libris Odysseae praemitterentur et intexerentur, destinati erant.

§ 41. Etiam arctius carmina 20—23 inter se ita cohaerent, ut fundamento libri undecimi similiter atque carmina 3—10 fundamento primi libri utantur. Commune illis est, quod in proeliis circa moenia castrorum et puppes navium illustrandis versantur omnia et laudes Aiacis et minorum principum Achivorum Menesthei Atheniensis, Pirithoi et Polypoetae Lapitharum, Idomenei et Merionae Cretum, Penelei Boeoti, Teucris Locri, Ascalaphi Orchomenii continent. Aliter etiam atque in libro undecimo *A* 56—60 factum accepimus, Troiani et in initio huius epyllii *M* 86—102 et in sequentibus partibus *N* 489—490. 790—792. *Ξ* 513—515. *O* 328—442 distributi et circa duces suos conglobati sunt, ita tamen ut qui novi introducuntur quinque ordinum duces plerique, Asius Alcathous Helenus Deiphobus Archelochus, occisi quoque aut vulnerati in his carminibus narrentur. Quid? quod Asii mors

Achilleus, Rastenburger Programm 1883) separandum esse duximus, quia alteram pugnam singularem Hectoris et Aiacis in eodem epyllio, quo Paris et Menelai pugnam et Troianorum perfidiam narraverat, eundem poetam continuo finxisse parum probabile est. Praeterea librum sextum quominus continuo cum quinto compositum et inde ab initio partem eiusdem epyllii fuisse credamus, impediunt et Diomedis adversus numina deorum diversus animus (cf. § 27) et Glauci Lyciorumque meridionalium partes, quamquam in hoc libro primo Glaucum Iliadis proeliis immixtum esse oratio Diomedis *Z* 124 aperte declarat neque hoc ab eodem poeta fieri potuisse prae fracte negarim. Librum autem secundum, vel potius carmen tertium cum libris *Γ—E* in unius poematis corpus arctius in se conclusi cogere non dubitavimus utique resecto exordio libri secundi (*B* 1—86), quo maxime Duentzerus in contrariam sententiam deductus est.

1) Oratio quoque horum librorum, imprimis libri quinti habet quaedam peculiarissima, velut quod Venus in solo libro quinto (*E* 422. 458. 760. 883) et in hymno Veneris nomine *Κόρινθος* insignitur et Minerva in solis versibus *A* 8 et *E* 908 *Ἀλαιομένης* audit; sed haec sufficere augeo ad carmina eorumque auctores separandos.

libro decimo tertio *N* 384—393 relata iam in duodecimo libro *M* 113—117 praenuntiatur et Ascalaphi, filii Martis, morte versibus *N* 316—320 narrata vehementer pater eius *O* 110—112 commotus dicitur. Quod vero Troianos prope fossam castrorum currus reliquisse poeta *M* 81—88 dixit, ita per omnia haec carmina (cf. *N* 536. *Æ* 430. *O* 3) servavit, ut Apollinem marginibus fossae rescissis et lato aggere facto rursus equitibus Troianis viam ad classem excindendam munivisse fingeret *O* 259—261. 355—359.¹⁾ Nimirum priusquam libri *M*—*O* intra veteres partes interponerentur, de equis Troiani atque Achivi et *A* 94. 102. 127. 151. 528 et *O* 645. *Π* 145. 367 pugnare narrabantur, qua de causa poeta, cum Troianos, priusquam fossam traicerent, de equis desiluisse finxisset, rursus eis equos ascendendi et moenia invadendi copiam facere debebat. Denique oratio quoque horum carminum imprimis carminum 21—23 ab ubertate et splendore librorum *ΑΕΑΠΧ* aliquantum recedit et nonnulla propria et peculiaria habet, velut in his solis reperitur *ἐπὶ δ' ἄσπις ἑάφθη* *N* 543. *Æ* 419, *ποδοῖν* *Æ* 228. 447. *O* 18, *Καβησόθεν ἔνδον ἑόντα* *N* 363 et *Κυθηρόθεν ἔνδον ἑόντα* *O* 438, *νισσόμενον πολεμόνδε* *N* 186. *O* 577, *αὐτ' ἑξαῦτις* *N* 642. *O* 287. Solum primum carmen huius cycli et rerum gravitate et comparationum frequentia atque splendore nulli carmini Iliadis cedit, unde tamen hunc librum tantum abest ut a societate reliquorum librorum sevocare ausim, ut Musa quam

1) Confer de hac re praeclare disputantem Friedlaenderum, Die Hom. Kritik von Wolf bis Grote p. 53. Canerus quoque, Die Urform einiger Rhapsodien der Ilias, libros *A*—*Π*, quamquam Lachmannianae disciplinae addictus ab eodem poeta eos factos negat, tamen arctius inter se cohaerere et cyclum sex carminum (Gruppe von Gesängen) efficere concedit. Neque argumenta ex absentia deorum et diversitate elocutionis ducta, quibus commoti Lachmannus multique viri docti eum secuti librum *M* a libris *N*—*O* seiungendum esse censuerunt, tantum valent, quantum indicia communis originis, quae supra exposuimus. Sic quod Schoemannus, de reticentia Homeri p. 23, de animorum abalienatione et *ἑθελοναμία*, quas Neptunus *N* 107—122 segnibus Achivis exprobet, in libro *M* nihil significari dicit, hoc ex adversa fortuna, qua animi Achivorum expugnatis moenibus perculsi sunt, aliquatenus excusari crediderim, certe non ita comparatum est, ut ab eodem poeta in novo carmine non paullo aliter fingi potuerit; quod idem valet de Neptuno tum demum, cum Iuppiter oculos in aliam partem averterat et humanae opes cladi et internecioni avertendae non iam sufficebant, suis Achivis opem ferente; neque vero si liber *M* egregiis luminibus orationis et fervida vi narrandi praeter ceteros excellit, ad diversos auctores horum librorum nobis confugiendum est, quoniam nulli umquam poetae omnia pariter successerunt.

maxime benigna a poeta eum factum praedicem. Liber autem undecimus de clade Achivorum in aperto campo accepta, quamquam pugna circa fossam et murum castrorum debellata optime excipi videtur, tamen magno intervallo ab his, de quibus disseruimus, libris divulsus est. Neque enim moenia castrensia auctor libri illius novit et Sarpedonem Glaucumque Lycios adeo ignorat, ut ne nomina quidem eorum inter duces Troianorum eorumque sociorum *A* 56—60 referat. Quae cum ita sint, carmina 3. 5—10 aequae atque 20—23 uno tenore deinceps composita esse iudico, haec ut inter *Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν* et *Πατρόκλειαν* interiecta Achivorum trepidas et affictas res luculenter illustrarent, illa ut libro undecimo praemissa Achivos ne destitutos quidem ab Achille Troianis cessisse uberius praedicarent. Quod autem continuo utraque poemata a poeta pancta esse diximus, hoc eo spectat, ut ne quis tempora originesve singulorum carminum divellere audeat.

De tertio vero poemate quod carminibus 25—29 constat, non est cur multa verba faciam. Nam ne Koechlius quidem in separata carmina hoc diremit, sed communi nomine *Πατρόκλειας* comprehendit, unde in his quidem libris vel acerrimi defensores Lachmannianae disciplinae in nostras partes ita concesserunt, ut hoc solum anquirendum esse putarent, num qui versus horum librorum vel carminum particulae ab interpolatore poeta veteri corpori postea intextae essent.

Denique libri *HΘI*, quamquam ieiunitas alterius partis libri *H* et discolor varietas libri *Θ* ab arte paene divina orationum libri *I* nonnihil differunt, arctissime tamen rerum vinculis inter se conexi sunt. Neque enim legati ad Achillem deprecandum mitti poterant, priusquam Agamemnonis fastus tristi clade exercitus fractus et ad incitas redactus esset, neque stragi Achivorum narrandae locus erat, priusquam proeliis primi diei, quibus Achivi secundo Marte manus conseruerant, finis aliquis impositus esset. Quid? quod munitio et circumvallatio castrorum libro septimo narratae sequentibus libris identidem respiciuntur et fines librorum octavi et noni adeo incerti sunt, ut versus *Θ* 489—565 non magis narrationi tristissimae stragis Achivorum subici quam consilio Agamemnonis legatos ad Achillem mittendi praefigi possint. His de causis etiam hos tres libros uno tractu delineatos et confectos esse iudicamus, sed non ut separatim quoddam poema efficerent, sed ut lacunam inter libros *A—Z* et *A—II* explerent et simplicitatem veteris fabulae Iliadis¹⁾ egregiis gradationis et implicationis

1) Quod enim summus philosophus Aristoteles in aureo libello de arte poetica c. 24 *ἀπλὴν μὲν καὶ παθητικὴν τὴν οὐσίαν τῆς Ἰλιάδος*,

artificiis corrigerent. Unum hoc in dubitationem vocari posse videtur, utrum etiam versus *H* 8—312 una cum altera parte libri septimi et duobus insequentibus libris originem ceperint, an cum libro sexto arctius coniungendi atque copulandi sint. Equidem cum diu fluctuassem, alteram sententiam amplecti satius duxi, ut ne Hector et Paris in proelium reversi nihil patrasse viderentur, quamvis inertia poetae, qui proeliis primi diei alium finem quam alterius pugnae singularis ancipitem exitum imponere non calleret, praeclara inventione libri sexti parum digna esse videatur.

§ 42. Haec postquam praemisimus, iam tempus est rerum discrepantias, quas superiore capite exposuimus, ad classes carminum dicriminandas adhibere.

Inveniuntur igitur

moenia castrorum in carminibus 14. 15. 16. 20. 23. 26. 29. 34.

40 sive in libris *HΘIMNΞOΣΤΩ*,

Lycii meridionales in carminibus 10. 12. 13. 20—23. 25. 26. 27

sive in libris *EZH MNΞOΠP*,

Lycii septentrionales in carminibus 7. 9 sive in libris *AE* et in versu *Τρωες καὶ Ἀχαιοὶ κ. τ. λ.* veteris libri *A*,

Scamander inter castra et urbem interfluens in carminibus 15. 22.

35, 40 sive in libris *ΘΞΦΩ*,

Scamander castra et urbem praeterfluens in carminibus 3. 9. 18.

35 sive in libris *BEAΦ*.

Iam vides carminum 15 et 22 sive, si quod in superiore paragrapho docuimus probas, carminum 11—15 et 20—23 hoc esse commune, quod castra muro cincta, Lycios meridionales Troianis confoederatos, Scamandrum inter urbem et castra interfluentem perhibent. Contra Lycios meridionales ignorat et Scamandrum urbem atque castra praeterfluentem fingit carmen antiquissimum de Agamemnonis laudibus sive liber *A*, quod idem de libris *A* et *X*, quippe qui neque moenia neque Lycios commemorant neque de Scamandri cursu quidquam definiant, statuere nobis licet. Utraque opinio de Lyciis et fluminis Scamandri cursu commixta esse videtur in libris *EΠΦ*; sed si versus *E* 471—493. 627—698, *Π* 303—376. 397. 419—697, *Φ* 228—525, id quod supra probavimus, interpolatos esse statuimus, horum quoque librorum

πεπλεγμένην δὲ καὶ ἡθικὴν τὴν τῆς Ὀδυσσεύς dicit, hoc etiam magis quadrat in veterem fabulam Iliadis. Imprimis enim legatione libri noni implicatior et contortior decursus rerum factus est, ut neque *περιπέτεια* neque *μετάβασις εἰς περιπέτειαν* fabulae plane deesse videretur.

priscæ et genuinæ partes eandem, quam carmen antiquissimum 18, opinionem sequuntur. Hinc profecti et quæ de chronologico ordine in superiore capite exposuimus secuti libros *ΑΓΔΕΧ* et librorum *ΒΑΤΤΦ* veteres partes a reliquis carminibus, quibus vetus et simplex corpus Iliadis inventis moenibus castrorum et adscitis Sarpedone Glaucoque sociis et intexta legatione Ulyssis atque Aiæis amplificatum est, discriminanda et separanda esse censuimus. Verum ne eiusdem farinae omnia illa, quæ a vetere Iliade exclusimus, carmina esse censeremus, commentatione de interpolationibus Iliadis supra iam satis cautum est et alio argumento statim a nobis cavebitur. Atque libri *ΗΘΙ*, quos uno tractu compositos antea exposuimus, a libro *Μ* vel libris *ΜΝΞΟ* ita differunt, ut non solum longo intervallo post, sed etiam ab alio poeta additi esse videantur. Primum graves minæ Aiæis *μενοι-ρώω δὲ καὶ οἷος Ἴκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι* (*N* 79—80) vix dici potest quam inficetæ et insulsæ essent, si antea iam Ajax solus cum Hectore solo manus conseruisse et tantum non devicisse dictus esset. Deinde præcipitata munitio castrorum intra unius diei spatium, qualem in altera parte septimi libri factam legimus, inde, ni omnia me fallunt, explicanda est, quod fuerunt qui *Τειχομαχίαν* libri undecimi veteri Iliadi intextam gravarentur, nisi antea moenia invito Neptuno esse exstructa narratum esset. Gravissimum autem illud est, quod eadem verba *οὐκ ἔτ' ἔφαιτο σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι* aliam habent vim in libro undecimo *Μ* 107, aliam in libro nono *Ι* 235. Aliamne dico? immo contrariam; priore enim loco Danaos non iam stationem suam tuituros, sed fugientes in naves sese præcipitatos significant, in altero Troianos sui animi ferociam non iam cohibituros, sed summo impetu contra naves proruturos.¹⁾ Hoc ab eodem poeta commissum esse quis, quaeso, sibi persuadebit? Equidem ut multa condonem poetæ et aequalium civium lingua utenti et ex remota oratione vetustiorum vatum non nulla trahenti, tantam tamen inconstantiam ne levissimo quidem scriptori irrogare ausim. Qua de causa cum libros *ΗΘΙ* a libris *ΜΝ* necessario separandos esse duxerim, omnia carmina, in quibus Sarpedonis et Glauci Lyciorum partes

1) Dubia est vis horum verborum in tertio loco *P* 637 sqq.

οὐδ' ἔτι φασίν

*Ἴκτορος ἀνδροφόνου μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,*

quoniam nomen *μένος* Ἴκτορος et subiecti et objecti vim obtinere potest.

sunt, sive libros $ZMNΞO$ et interpolatas partes librorum $EΠP$ in eandem capulam conieci, libros autem $HΘI$ a societate librorum $ΨΩ$ recentiorumque partium librorum $ΣΤΤΦ$ ut seiungerem, nihil esse causae intellexi.¹⁾

Quae cum ita sint, ut discrimina carminum Iliadis oculorum quoque visui subiceremus, quattuor litterarum generibus, duobus maioribus et duobus minoribus, usus sum, quibus vetustiores et recentiores versus magni poematis distinguerem. Inde maioribus litteris rectis veterem Iliadem una cum libris $B^a ΓΔE$, maioribus inclinatis carmina, in quibus et castra Achivorum muro cincta et opes Troianorum robore Sarpedonis Lyciorumque auctae finguntur, minoribus rectis libros $HΘI A^b Σ^b T^b Υ^b Φ^b ΨΩ$ post superiora illa carmina additos, denique minoribus inclinatis recentissimas quasque partes, velut catalogum navium et Doloneam et alia id genus exaranda curavimus. Quod autem ne sic quidem uncinorum hamos prorsus spreverimus, ea de causa fecimus, ut ne nimis inconcinna scriptura evaderet operarumque improbus labor minueretur.

§ 43. Veterem Iliadem cur et quo pacto a recentioribus et recentissimis partibus poematis separandam duxerimus, satis iam aperuisse nobis videtur. Sed facile fieri potest, ut quis rationes, quas exposui, probe, sed aut veterem Iliadem post tot saecula restitui posse desperet aut in singulis locis separandis me errasse dicat. Horum causa pauca subicere mihi visum est, non ut totam materiem exhaustiam — longe enim hoc fines prolegomenorum egrederetur — sed ut summa lineamenta meae operae designem. Atque exiguum mihi operam illi libri paraverunt, qui uno tenore compositi sunt et interpolatos locos aut nullos aut perpaucos et manifestos continent, velut $KZNΩ$ et ut mihi quidem videtur etiam A et M . His enim in libris hoc unum quaerendum fuit, cui ex quattuor quae constitui generibus carminum quisque assignandus esset, cuius rei non admodum difficilis fuit diiudicatio. Maiora iam mihi negotia facessiverunt ii libri, qui ex pluribus partibus constant, velut $BΓΔHΛOΥΦΨ$; sed hic quoque satis certa mihi patebat via, munita illa in primo capite horum

1) Quod omnes libros et versus, quibus Sarpedonis et Glauci res illustrantur, eodem tempore ortos et continuo factos dixi, huius rei indicia inde quoque petas, quod magis quam alii invicem sese respiciunt. Sic versibus $Π$ 511 et 558 ad librum M remittimur, et contraria ex parte mors Sarpedonis illo loco narrata versibus E 674 et M 403 licet obscure iam praenuntiatur, id quod ideo etiam notabilius est, quod non eadem diligentia poeta aliis locis usus est, cf. p. 45.

prolegomenorum. Eo autem minora mihi impedimenta parabantur, quo magis natura partium differebat; quis enim, quaeso, ut exemplum afferam, dubitabit, quin libri secundi prior pars alius generis sit atque catalogus navium? Sed alii sunt libri, velut *A* et *Φ*, qui maiores excitent dubitationes, cum aut quaeri possit, num sint omnino in duas partes dividendi, aut ad quod carminum genus utraque pars referenda sit; sed de his quoque in superioribus capitulis afflatim quid sentiremus aperuimus.

Longe vero maximas difficultates nobis parabant et diu doctorum hominum oculis caliginem offundebant ii libri, qui ex variis versibus ita concinnati et temperati sunt, ut primo obtutu aciem mentis fallant. Huc imprimis pertinent medii et veteres libri Iliadis, quibus cardines rerum continentur et qui consilio operis aucto et dilatato mutari non poterant. Verum ut hos libros secundis curis immutatos (überarbeitet) dicere haud arduum est, ita certa discriminatio partium saepe tam difficilis est, ut nisi acerrime intenta mentis acie nihil proficias. Eo autem magis in hac parte muneris cautum et circumspectum me esse oportebat, quod multi nostra memoria Bergkii v. cl. signa secuti usque ad nauseam secundas curas iactant et in re lubrica et incerta nihil non sibi licere arbitrantur. Sed iis, quae supra exposui, indiciiis veteris et amplificatae Iliadis cum sobrio iudicio adhibitis et commissuris sententiarum accurate examinatis hic quoque vaga opinio plerumque ad firmam persuasionem adduci potest. Atque confidenter nos ex libris *E* et *I* recentiores interpolationes exsecavimus; nam et aderant certa indicia orationis atque rerum et claram faciem Koechlius et Bergkii nobis praetulerant. In libro *II* autem restituendo et in suas partes dividendo saepe nos quidem reliquimus vestigia virorum doctorum, qui ante nos de hoc libro ad pristinam formam revocando disputaverant, sed ex mentione Sarpedonis et Lyciorum certum indicium recentioris originis petendum rati magna amputatione uno loco facta cetera fere intacta reliquimus. Difficillimi vero ad restituendum fuerunt libri *PΣT*, unde primum, cum de veteribus et interpolatis versibus separandis desperaremus, hos libros totos secundo genere litterarum exarare et solum in adnotationibus qui postea injecti esse viderentur versus significare cogitabamus, sed iterum iterumque re examinata accrevit nobis fiducia virum et duas vel potius tres partes certis litterarum finibus discriminandi periculum fecimus. Quibus autem argumentis in veteribus partibus horum librorum segregandis commoti simus, singillatim hoc loco exponere longum est, versus selecti num bene

cohaereant et simplicitatem veteris carminis prae se ferant, ipsi per se ostendent.

§ 44. Quaestiones de origine Homericae poesis, de fabula Troica, de nomine Homeri, de patria eius et aetate plenas hic excutere nobis non proposuimus. Sed paucis in fine huius libri indicare visum est, quae ex rationibus a nobis initis ad historiam Iliaci poematis cognoscendam redundare videantur; paucis autem hoc munere post voluminosa et fere innumera commenta virorum doctorum defungemur, memores praeclari dicti Euripidei *ἄπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔστω*.

Wolfii prolegomenis quaestionem de origine Homericae poesis motam, non expeditam et solutam esse vel acerrimi viri clarissimi laudatores concedent. Ut enim quae ille de veterum grammaticorum studiis Homericis adumbravit, postea curis Lehrsii Friedlaenderi Roemeri subtilitate lineamentorum et splendore colorum distincta et expleta sunt, sic ipse excuterentur dixit necesse esse accuratissime et intentissima cura insolentia vocabulorum et locutionum, sententiarum disparem colorem, vestigia alienae imitationis, ut carmina unius vel duorum saeculorum spatio disiuncta probe dignoscere. Ex iis autem, qui vel post Wolfii dubitationes sacrum Homeri caput sibi eripi lamentantur atque arcem unitatis obstinatius quam prudentius defendunt, alii equorum instar, quorum oculi, ne radiis solis consternantur, coriis defenduntur, lucem artis criticae abominantur et argumenta vel apertissima nihil curant, alii tot tantisque interpolationibus veterem Iliadem auctam et corruptam esse statuunt, ut saepenumero mirabundus quaeras, quinam tandem isti interpolatores fuerint et quid consilii in innumeris istis versibus et historiis interpolandis secuti sint. Verum non magis mihi probantur vel plerisque probari video Lachmanni Koechlii Hoffmanni, virorum sagacissimorum, opiniones, primum singula carmina a variis poetis temere fusa, postea a Pisistrato vel alio nescio quo in unum corpus Iliadis coniuncta esse censentium. Nam ut praeteream pulcherrima carmina, velut de caede Hectoris, ex orbe veterum illorum carminum seclusa, secundum Iliadis librum in minutas particulas misere dissectum, aliorum librorum versus mire traiectiones et commixtos: ipse cardo istius sententiae convellendus et infringendus est. Prorsus mira enim esset vis sortis fortunae, si carmina non ut coniungerentur destinata, post ab inepto quodam diasceuasta coniuncta in tam egregium et praeclarum corpus coaluissent.¹⁾ Unde semper maxime mihi placuit

1) Hanc rem nemo praeclarius illustravit quam Grote, a history of Greece II p. 232: the idea that a poem, as we read it, grew out of

Godofredi Hermanni sententia, qui in praeclara commentatione de interpolationibus Homeri, ut utramque difficultatem vitaret, multis ante Hesiodum saeculis Homerum statuit duo non magni ambitus carmina de ira Achillis Ulixisque reditu composuisse, quae deinceps a multis cantata paullatimque aucta atque expolita Homeri nomen ad posteros ut poetae vetustissimi propagarent.¹⁾ Sed si ex Iliade nostra carmen illud antiquissimum redintegrandi periculum facies, aut prorsus illud interiisse neque ulla fragmina relicta esse fatearis oportebit, aut multo ampliorem quam Hermannus statuit ambitum id habuisse et poematis epici potius quam carminis nomine dignum fuisse. Hermanni vestigiis innitens Naberus in quaestionibus Homericis p. 217 nuper, ut veteres Iliadis partes a recentioribus et recentissimis distingueret, quattuor aetates Homericæ poesis statuit, quarum primam ex libris *A*, *A* 1—595, *O* 306—366. 674—fin., *Π*, *P*, *Σ*, *T*, *Φ* 520—*X* 393, alteram ex *B* 1—483, *Γ* 1—14, *A* 422—fin., *E*, *Z*, *H* 1—309, tertiam ex *H* 310—fin., *Θ*, *A* 597—fin., *M*, *N*, *Ξ*, *O* 1—305. 367—673, quartam ex *I*, *K*, *Τ*—*Φ* 525, *Ω*, *Ψ* constare ita voluit, ut insuper Iliadi perfectæ postea interpolationes quasdam et catalogos et colloquium Diomedis ac Glauci accessisse diceret. Vides Batavi doctissimi sententiam non nihil cum nostra convenire, sed neque ille gravissima indicia diversae originis partium Iliadis, Lyciorum dico ambiguitatem et Scamandri fluminis cursum, indagavit, neque quomodo alia aetas alii superstrui potuerit explicavit, neque denique vestigiis imitationis reconditisve indicii rerum pariter ubique mentis aciem advertit.

§ 45. Iam meas rationes si quaeras, habes primum veterem Iliadem, certis rerum et orationis indiciiis redintegratam et iustis partibus perfecti poematis (τελείου ποιήματος) expletam; deest enim

atoms not originally dissigned for the places which they now occupy, involves us in new and inextricable difficulties, when we seek to elucidate either the mode of coalescence or the degree of existing unity etc. Sed alter quoque Anglus Payne-Knight, licet in impugnandis Wolfianis placitis iusto calidior fuerit, bene tamen cardinem eorum infirmissimum esse exposuit in prolegomenis suae editionis c. IX et X; vide supra § 23.

1) Wolfius in praefatione Iliadis a. 1794 (= Kleine Schriften I 211) similem sententiam Hermannus iam praeiverat, cum diceret: quoniam certum est tum in Iliade tum in Odyssea orsam telam et deducta aliquatenus fila esse a vate, qui princeps ad canendum accesserat, fortasse ne probabiliter quidem demonstrari poterit, quibus locis potissimum nova subtemina et limbi procedant: at id tamen, ni fallor, poterit effici, ut liquido appareat, Homero nihil praeter maiorem partem carminum tribuendum esse, reliqua Homeridis praescripta lineamenta persequentibus.

illi neque initium neque finis neque corporis sat magnus ambitus¹⁾; continet enim primum Agamemnonis et Achillis dissidium, fontem et originem cladis et rerum conversionis (*A* 1—305), deinde Iovis, summi rerum humanarum rectoris, consilium Achillem ulciscendi (*A* 306—fin.), tum Agamemnonem post pauca praeclara facinora vulneratum et Achivos fusos et devictos (*A* 1—595), porro Patroclum in summo rerum discrimine ope Achillis implorata Achivis subsidio missum, ab Euphorbo et Hectore ope Apollinis interemptum eiusque corpus aegre in castra Achivorum relatum (*II* et *P*), ad postremum Achillem dolore occisi amici exsuscitatum, catervas Troianorum fugantem atque in Scamandri fluctibus trucidantem, denique Hectorem ante moenia urbis ab eo occisum (*T* 381—fin., *Φ* 1—227, *Φ* 526—*X* fin.). En poema, quod Hermannus quaesivit, fere plenum redintegratum, paucis fortasse versibus inter libros *A* et *II* truncatum, quos interpositis amplioribus carminibus *M*—*O* summos esse probabile est.

Multifariam vero antiquum illud poema ab eius auctore ipso et iis, qui praeclarum signiferum secuti illustre poema divulgabant, ita adauctum et amplificatum est, ut quae ipse, quae alii adiecerint tam difficile dignoscas quam Requiæ Mozarti genuinas et adulterinas partes. Atque primum accesserunt carmina 3. 5—10, quae ut adicerentur Homeri et Homeridarum plurimum intererat. In vetere enim Iliade cives Homeri Aeoles et Iones laudes suorum maiorum, quae magno nomine conditorum suarum gentium dignae essent; aegre quam maxime desiderasse par est. Inde poeta sollertissimus, qui multorum mores et urbes novit, numerum principum Achivorum et sociorum Troianorum cum aliis tum Sarpedone et Glaucō Lyciis adscitis mirifice auxit, et ut splendida spectacula expugnationis castrorum pauderet, muro castra cincta commentus est. Tum alius quidam poeta ex numero eorum, quibus Homerus sua carmina custodienda recitanda divulganda tradidit²⁾, cum praeclarum opus

1) Haec in perfecto poemate merito postulari Aristoteles, poet. c. 7 exposuit. Sed illud quoque dignum adnotatu est, quod veteri poemati Iliadis, quale nos restituimus, fere is ambitus et modus est, quem iusti poematis modum esse ille voluit (poet. c. 24) et quem Apollonius Rhodius praecepta philosophi secutus in suis Argonauticis servavit.

2) Huius rei vestigia in Pseudoherodoti vita Homeri, quamvis maximam partem commenticia et nugatoria, repperisse mihi videor. Huc enim traho, quod Homerus *Οἰχαλίᾳς ἄλωσιν* Creophylo tamquam mercedem hospitalis convictus tradidisse et *τὰ Κύπρια* Stasino loco dotis filiae donasse et parvam Iliadem atque Phocaidem in hospitio Thestoridae Phocaeensis fecisse narratur.

conditoris suae gentis partibus arctius inter se iunctis et rerum progressu partim retardato, partim implicato perfici et tamquam ad umbilicum perducere posse existimasset, et legatos ad Achillem deprecandum missos induxit, ut imago atrocitatis Achillis perficeretur et rerum conversio (περιπέτεια) illustrior fieret, et partes veteris poematis interpositis carminibus 13. 14. 15. 19. 32 melius confunxit adiectisque carminibus 38 et 40 aptissimum et suavisimum finem poemati imposuit.

Sic opere Iliadis perfecto iam et absoluto Homeridae rhapsodi, cum ars carmina pangendi nondum plane interiisset, in veteribus carminibus propagandis et divulgandis non acquieverunt, sed pannos aliquot haud spernendos, velut Doloneam, ludos funebres Patrocli, scuti Achillei fabricationem, Aeneae et Achillis pugnam singularem, Meleagri fabulam Iliadis corpori intexuerunt. Denique insipidi rhapsodi, qualis Cynaethus fuisse videtur, varia additamenta Homero intruserunt cum alia tum catalogum navium, qui cum alio consilio ab eius auctore compositus esset, variis additamentis auctus in Iliadis carmina receptus et auctoritate clarissimi poetae ornatus est.

His ultimis additamentis poema Homeri, postquam caput eius et praecipuae partes omnes iam aliquanto ante primam olympiadem delineatae atque conformatae fuerunt, iisdem temporibus, quibus Odysseae ultima lima admovebatur et cyclici poetae Arctinus Lesches Stasius florere coeperunt, adauctum atque conclusum esse videtur. Nihil vero, quod laude aut memoratu dignum esset, ad Iliadem Odysseamve perficiendam Pisistratei redactores contulerunt, nisi forte pauculos istos versus, quos Pisistrato deberi supra § 12 demonstravimus, ad formam horum poematum constituendam aut mutandam suffecisse opinari. At magna laus Pisistrato debetur, quod carmina praeclarissima publica auctoritate in unum corpus collecta litteris mandavit et sic optime cavit, ne libido rhapsodorum singula carmina ex contextu reliquorum eximendi seorsimque recitandi latius proreperet aut integritati poematum iustoque ordini partium noceret. Sed ne haec quidem laus, quam consensus veterum scriptorum, Ciceronis de orat. III 34, 137, Aeliani var. hist. XIII 14, Iosephi c. Apion. I 2¹) ei tribuit, plena ei relinquenda est. Perquam enim mirum esset, si ante Pisistratum nihil Homericorum carminum litteris mandatum esset et omnibus aliis potius quam ingeniosissimo et celebratissimo poetae fructus aliquis ex arte

1) Plenius testimonia collegit Sengebusch, Homerica dissert. post. p. 27 sqq.; subtilius ea examinavit atque elevavit Lehrs de Arist. stud.² p. 442 sqq., quo de loco diligentius infra disputabo.

scriptoria inventa et divulgata redundasset. Qua de causa ut testibus illis Pisistratum primum omnia carmina Iliadis et Odysseae collecta et iusto ordine disposita litteris mandasse credimus, ita iam ante Pisistratum singulorum carminum volumina et indices rhapsodiarum titulis et versibus initialibus earum confectos exstitisse sumimus.

§ 46. Denique si ex me quaeras, utrum unum poetam Homerum Iliadem condidisse, an plures Homeridas summi omnium temporis poematis conditores fuisse credam, primum magni hoc sciri referre negabo, dein, si instes, ita respondebo, ut non pignore dato contendam, sed probabile mihi videri dicam, quae minoribus et inclinatis litteris excudenda curaverim a recentioribus poetis rhapsodisque non uno, sed pluribus addita esse¹⁾, veteris autem et perfectae Iliadis non unum, verum ne multos quidem, sed duos aut, si plurimum, quattuor auctores fuisse vix plus centum annorum intervallo inter se discretos. Atque duos poetas cur statuendos esse credam, satis ex iis rationibus apparet, quibus ut veterem Iliadem ab amplificata separarem me adductum esse exposui. Eo minus autem unitatis castra deserere dubitavi, quod etiam Odysseae, quamvis perspicuo consilio adornatae atque dispositae, Telemachiam sive libros $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon$ a recentiore poeta veteri poematis corpori adiectos esse perquam veri simile est. Duosne vero satius sit statuere an tres poetas fuisse, hoc ex duabus maxime causis pendet, primum utrum versus *M* 107 et *I* 235 ab eodem poeta componi potuisse credas necne²⁾; nam hoc si negabis, auctorem libri *M* vel librorum *M—O* ab auctore libri *I* vel librorum *H—I* separandum esse ducas necesse erit. Altera causa eo spectat, utrum auctor eorum carminum, in quibus Sarpedonis Glaucique res illustrantur et castra Achivorum muro cincta finguntur, necessario ab auctore veteris Iliadis separandus sit, an eundem poetam postea fines sui poematis ipsum

1) Similiter Odysseae perfectae praeter Telemachiam et Necyiam et ultimum librum versus η 103—131. 185—228, η 233—334, θ 84—520, λ 565—627, π 281—298, τ 1—52, τ 275—286, ν 124—146, ϕ 24—33, χ . 205—240, ψ 117—170, ω 221—286. 508—549, ϕ 52—56. 61—166. ν 345—383 a recentioribus Homeridis et rhapsodis adiecti esse videntur. Plures autem interpolatores vel diasceuastas, non unum fuisse ipsa rerum natura, quae plurimum valet praesertim in his quaestionibus, probabile reddit. Neque enim subito sive facultas bonos versus faciendi sive prurigo suos versus veteribus invehendi evanuit, neque per unam, sed facile per septem hominum aetates vetera carmina viva voce Homeridarum propagata interpolationibus omnis generis patebant. Sed accedit quoque analogia theogoniae Hesiodaeae, cuius principium interpolationes tres vel quattuor perpessum esse liquido constat.

2) Vide de hac re quae supra p. 87 exposuimus.

promovisse et formam operis novis rebus hominibusque adscitis amplificasse putes. Tribus vero poetis quartum adicere tu debebis, si carmina 3. 5—10 non solum post carmen 18 composita, sed etiam ab alio poeta inter primum et undecimum librum interiecta esse statues; hoc autem et ipsum de duabus potissimum rebus pendet, primum quid de versibus *A* 36 ἐπὶ μὲν Γοργὸν βλοσυρῶπις ἔστε-
γάνωτο et *E* 739 περί μὲν πάντη Φόβος ἔστεφάνωται inter se comparatis sentias¹⁾, deinde quid facilitati poema epicum novis episodis dilatandi coniunctae cum discrepantiis ex pristino consilio mutato subnatis tribuas. Sed haec sunt altioris indaginis, quae vereor ut umquam omnibus plane persuaderi possint. Equidem ut etiam quid in hac lubrica parte quaestionis Homericæ optem magis quam probem, aperiā, maxime eo inclino, ut duos architectos poetas Iliadis fuisse credam unum veteris et simplicis, alterum implicatae et consummatae, et duos pluresve poetas secundarios, qui tamquam aedificio iam perfecto pinnas et turriculas adiecisse et commisuras saxorum lapillis explevisse videantur. Sane difficultates quidem interpretationis et rerum et verborum facilius solvi concedo, si toto poemate in sex partes diviso suum cuique parti auctorem adtribuas in hunc modum:

- A*: carmina 1. 2. 18. 25. 37 et veteres partes carminum 27. 29. 30. 32. 33. 35,
B: carmina 3 (exceptis versibus *B* 1—86) 5. 6. 7. 8. 9 et veterem partem carminis 10,
C: carmina 11. 12 (fortasse etiam 13) 20. 21. 22. 23. 24. 26 et interpolatas partes librorum *EHP*,
D: carmina 13 (?). 14. 15. 16. 19. 31. 36. 38. 40 et recentiores partes carminum 3. 30. 32. 33. 35.
E: carmina 17. 34. 39 et recentiores partes carminum 16. 28. 31. 39. 40,
F: catalogos et varia additamenta.

Sed cum eundem poetam suum poema perpolivisse et auxisse multo veri similis sit quam alium alieno operi amplificando et oruando operam navasse, plures auctores carminum eiusdem poematis nisi necessitate quadam coactus statuere nolo. Facile autem fieri potuit, ut poeta qui primum decem carminibus

¹⁾ Hanc quidem rem in mea editione ita profligavi, ut versus *A* 36—37 a novicio poeta libri quinti locum laudatum infeliciter imitante adiectos esse statuerem. Quoquo enim te vertes, Gorgonis et Terroris Metusque cumhæris in scuto viginti bullis plumbeis et uno umbone ferreo ornato idoneum locum non invenies.

summam discordiarum Achillis et Agamemnonis comprehenderet, postea proelia primi diei, quo magis et suo amor patriae satisfaceret et auram popularem rebus maiorum Graecorumque ducum illustratis captaret, splendidius exornarit. Inde equidem nullus dubito, quin duo priora genera carminum A et B vel carmina maioribus litteris rectis exarata omnia uni eidemque poetae debeantur. Nescio tamen an tertiam quoque partem C vel carmina maioribus litteris iuclinatis descripta ad eundem auctorem referre liceat. Neque enim multum moror moenia castrensia post addita et plures socios cum alios tum Lycios meridionales post adscitos neque fieri potuisse negarim, ut poeta perspicuitatem narrationis novis proeliis intra angustum paucarum horarum spatium coniectis ipse turbaret; plurimum me movet, quod situm urbis castrorum Scamandri fluminis aliter atque auctor librorum *E* et *A* delineasse videtur auctor versuum *Æ* 433—435; sed erunt qui hunc quoque scrupulum interpretando (cf. p. 52) sibi et aliis eximere moliantur. Verum ut tertium genus carminum duobus prioribus adiungi posse non negarim, obstinate tamen defendam librum *I* ab alio poeta atque librum *M* et alteram partem carminis tricesimi quinti *Φ* 238—525 ab alio atque priorem composita ideoque carmina minoribus litteris scripta a carminibus litteris maioribus exaratis separanda esse. Denique acres lites non movebo, si quis Doloneam et ludos funebres ab eodem poeta, qui quartum genus carminum panxit, aliquanto temporis spatio interiecto superaddita esse statuere malet.

Ad extremum hoc me excusare par est, quod Homeri totam Iliadem inscripsi, licet unius poetae eam opus esse negem. Neque hoc arcano quodam consilio feci, sed quod et plura nomina praefigere nolui et Homeri telam orsi et fila aliquatenus deducendis potiores partes Iliadis fuerunt quam Homeridarum quamvis callida arte praescripta lineamenta persequentium. Longissime vero absum a perversa opinione eorum, qui Homeri laudibus adeo detrahunt, ut cum exilium laciniarum, quales supra § 17 recensui, opificem fuisse statuere non erubescant et gentem vel sectam Homeridarum nuncupatam opinentur non a divino vate, sed ab intimo versificatore, qui aliorum carmina improbo labore consarcinaverit. Quamquam Homerum, qui Chiaë genti Homeridarum nomen dedit, alterum potius quam priorem architectum poetam Iliadis fuisse duco, siquidem vetustissima carmina (cf. *B* 460, *P* 301. 747—751, *Π* 385—391) civem Smyrnaeum et incolam Asiae continentis, versus *ψ* 227 et *Ω* 13 poetam insulanum aperte produunt.

Liber secundus.

De apparatu critico.

§ 47. Poetae versibus apparatus criticum subiecimus, in quo adornando duplex, quod abhinc XXV annos Imm. Bekkerus sibi proposuerat, consilium ita secuti sumus, ut duas eius partes prorsus separaremus. Atque prior quidem pars continet versus parallelos, qui quantum valeant et ad crisin verborum factitandam et ad quaestionem de ordine carminum solvendam nemo non novit. Versus autem geminos vel similes non magis posteriore quemque quam priore loco adnotavimus, hac in re a Bekkeri exemplo discedentes, quandoquidem exempli gratia qui versus librorum *Θ* et *Α* communes sunt non tam ex octavo libro in undecimum, quam vice versa ex undecimo in octavum translati esse videntur. Neque solum totos versus composuimus, sed etiam hemistichia, quin adeo clausulas versuum insigniores, sed eo diligentiae non progressi sumus, ut etiam singula verba verborumque iuncturas adnotaremus. Quamquam enim has minutulas res apud poetas epicos non operoso imitandi studio, sed memoriae facilitate insigne dictum vel nomen nove fictum iterantes nonnihil valuisse libenter concedo, tamen chartae librarii et crumenae emptorum eo magis parcere malui, quod qui nostra memoria recentiorum carminum singulos versus ex trinis vel quaternis particulis aliunde desumptis consutos esse putant, rem indignam non solum Homero, sed etiam infimo ex Homeridis agere cum Friedlaendero (Jahrb. f. Phil. 1859 p. 582) et Roemero (Ein Dichter und ein Kritiker p. 7) existimo. Idem tamen non ubique nos in similitudinibus afferendis nobis constare ingenue fatemur, immo prout res postulabat, modo parci modo prolixi fuimus, modo fines contraximus modo remotiora circumspeximus. Sic cum libri quintus et undecimus uter utro prior sit, maxime ambiguum sit, horum librorum particulas versuum inter se concordantes diligentius adnotavimus, tum si quod carmen ab inepto versificatore aliena scrinia expilante panctum esse videbatur, accuratius iuncturas verborum aliunde petitas collegimus, denique ut in vetustis libris fere nullam rationem Odysseae habuimus, ita in libris *KΨΩ*, quae cum Odyssea illi communia habeant, sedulo conquisivimus. In tota autem hac parte commentariorum ipsi pauca indagavimus, plurima ex editionibus Heynii Bekkeri Larochii Hentzii et libris Anglorum Prendergasti, Concordance of Ilias, et Dunbari, Concordance of Odyssee, nos repetivisse grato animo confitemur.

§ 48. In altera commentariorum parte et fundamentum crisi

verborum variis lectionibus grammaticorum librorumque manuscriptorum collectis substruere et, quae recentioribus philologis aut ingenii acumine aut dicendi usu accuratius pervestigato persanare contigit, adnotare nobis proposuimus.

Longe uberrimam et utilissimam crisis Homericae supellectilem esse varias lectiones in scholiis Alexandrinorum criticorum servatas dudum inter viros doctos constat. Itaque has primum omnium nobis colligendas et enotandas esse duximus, id quod post scholia Iliadis a Villoisonio Bekkero Dindorfio edita et egregias curas a Lehrsio Friedlaendero Roemero aliis in his pretiosis reliquiis doctrinae Alexandrinorum grammaticorum illustrandis positas non ita arduum fuit. Neque hoc ita dico, tamquam plane hanc materiam exhaustam nihilque, si quis data opera testimonia veterum grammaticorum colligere velit, relictum esse ducam. Immo vero quod neque verba scholiorum criticorum ipsa apposuimus, neque varia scholiorum genera, marginalium interlinearium intermediorum, accurate distinximus neque quam late praecepta Aristarchi et Zenodoti singulis locis relata patere videantur significavimus, hoc ideo a nobis factum scias, quod ipsi hanc partem studiorum Homericorum magis delibavimus quam exhausimus, plene autem his philologorum desideriis Roemerum meum peculiari editione mox satisfacturum esse speramus. Verum tamen commodis eorum lectorum, qui non tam doctrinam Alexandrinorum quam carmina Homeri ipsa spectant, brevi et plene consulere studuimus. Quae igitur Zenodotus Aristophanes Aristarchus suo quodque loco legisse in scholiis dicuntur, diligenter adnotavimus neque, si quid Aristarchus in altera editione mutasse refertur, scientes quidquam praetermisimus. Praeterea et veterum editionum Massilioticae Chiaë Cypriaë Sinopicaë Argolicaë Antimacheae lectiones, sicubi illarum memoria ad nos pervenit, et recentiorum grammaticorum Didymi, Ptolemaei Ascalonitae, Dionysii Sidonii, Seleuci, Herodiani quae in scholiis aut ab Eustathio lectiones referuntur, omnes appositis auctorum nominibus in apparatu critico a nobis relatae sunt. Quae autem sine auctoris nomine variae lectiones circumferri in scholiis narrantur (*ἀθετεῖται*, *γράφεται*), eas nos quoque nota γρ. siglo codicis, in quo scholium quodque scriptum exstat, adiecto (*ἀθετεῖται* schol. A, γρ. schol. Vict.) rettulimus, licet nos non fugerit plerasque ex Aristarcheis copiis fluxisse et utrum Aristonico an Didymo notitia debeatur, satis certa coniectura distingui posse. Denique quae non in doctis scholiis marginalibus, sed supra lineam enotatae in codicibus inveniuntur lectiones, eas ut ab illis distingueremus, tamquam secundam

manum codicis cuiusque indicavimus. Sic quod *A* 66 adnotavimus γρ. κνίσης schol. *A*, hoc spectat ad plenum scholium cod. Ven. *A* Ἀρίσταρχος τὸ κνίσης ἐνικῶς κατὰ γενικὴν πτώσιν ἄνευ τοῦ ι, quod autem ad receptam lectionem ἐνθ' ἐμοί *I* 462 adnotatum est ἐνθά μοι *C* et γρ. *A*, hoc significat lectionem ἐνθά μοι et in textu codicis *C* exstare et tamquam variam lectionem in codice *A* referri. Sic autem distinximus, quia variae lectiones in plenīs scholiis marginalibus adnotatae omnes ad grammaticos Alexandrinos referendae sunt, quae autem brevī nota γρ. vel ἐν ἄλλῳ introducuntur, pleraeque leviusculae sunt, utpote temporum decursu in Homero non aliter atque in Demosthene Platone aliis scriptoribus ortae.

§ 49. Praeter scholia Alexandrina, in codd. Veneto *A* et Victoriano optime servata, debemus aliquot notitias de vetere traditione textus Homericī lexico Homericō Apollonii Sophistae, commentis grammaticorum cum aliorum tum Etymologici Magni et lexicis Hesychii et Stephani Byzantii. Atque priores, cum fere ad praecepta Aristarchi et Herodiani Aristarchei aliunde nota spectent, non multum respeximus, maioris pretii glossae Hesychii et Stephani sunt, ex quibus plus semel genuinas lectiones auctoritate Aristarchi obscuratas atque obrutas revocavimus. Varias vero lectiones, quae in scriptoribus Homeri versus laudantibus exstant et quibus colligendis egregiam operam post Heynium Aug. Nauckius navavit, raro ut referremus operae pretium esse duximus. Nam et longe absum ab Adami mei opinione Platonem et Aristotelem, quia etiam Aristidem et Plutarchum Homeri textum multum a nostro distantem ante oculos habuisse putantis, et parum accurate illos ex sua memoria versus prompsisse per se probabile est et citationibus ceterorum scriptorum confirmatur. Tamen hic illic citationum illarum lectiones non solum rettulimus, sed etiam recepimus; cf. 84. *I* 458—461. © 548.

§ 50. Codices neque novos nos in lucem protraximus neque quos alii iam contulerant, iterum excussimus, sed toti in hac parte a copiis editionum Larochii Heynii Spitzneri Hoffmanni pendemus. Verum apparatus Larochianum, cui suus honos etiam post hanc meam curam manebit, non expilavimus neque plenum transcripsimus, sed selectum exhibuimus diligentiore quaestione, quod maxime fieri opus erat, de codicum pretio universo et de dignitate singulorum codicum instituta. Primum igitur codices ipsos in duas classes distributos ita recensere visum est, ut lectorem, qui plura scire cupiat, ad librum Larochii, Homerische Textkritik p. 433—487 et ad prolegomena Hoffmannianae editionis Iliadis librorum XXI et XII demandemus.

Codices veteres:

- A* = cod. Venetus 454 saec. X, longe accuratissime omnium librorum Iliadis exaratus, qui praeter textum Homeri signa critica Aristarchi singulis versibus appicta habet et in marginibus vetera scholia continet. Exciderunt et recenti manu suppleta sunt undeviginti folia, in quibus scripti erant versus *E* 336—635. *P* 277—577. 729—761. *T* 126—326. *Ω* 403—504.
- C* = cod. Laurentianus plut. XXXII 3 saec. XI, minus diligenter scriptus, ita tamen ut praeter innumeros errores multas bonas lectiones exhibeat, quas partim in aliis exemplaribus ferri scholia interlinearia cod. Ven. *A* testantur.
- D* = cod. Laurentianus plut. XXXII 15 saec. XI vel XII nitide scriptus, magis quam *C* cum cod. Ven. *A* conspirans. Omissi sunt consilio, ut videtur, librarii *B* 494—877, casu exciderunt *P* 28—159.
- B* = cod. Venetus 453 saec. XI, sola propter scholia exegetica notabilis ideoque raro a me commemoratus.
- S* = cod. rescriptus Syriacus saec. IV, a Curetonio Londini 1851 accuratissime editus, continet *M* 273—471, *N* 133—265. 333—398. 465—530. 663—728. 797—837, *Ξ* 1—20. 156—419, *O* 158—220. 356—421. 491—557, *Π* 199—261. 331—397. 666—731. 798—862, *Σ* 93—358. 426—492, *T* 136—268. 335—424, *τ* 1—172. 306—503, *Φ* 1—397. 465—611, *X* 1—113. 181—378, *Ψ* 57—323. 457—589. 656—788. 856—897, *Ω* 1—20. 285—483. Quantumvis vetustus et munde exaratus longe tamen Veneto *A* inferior est et multis vitiis scatet, de quibus conferas, sodes, Bekkerum Hom. Bl. I 114—122.
- P* = papyri ex Aegyptiis sepulcris in lucem protracti, quorum Bankesianus continet *Ω* 127—804, Harrisianus *Σ* 311—617, Parisiensis *N* 1—175. Licet antiquissima illa volumina papyracea sint, tamen bonitas multum abest ut vetustatem aequiparet.
- Ambr.* = cod. Ambrosianus pictus, ab Angelo Maio 1819 editus, amplectitur ferme octingentos versus variarum partium Iliadis.
- Codices deteriores et raro in hac editione adhibiti:
- Eust.* = Eustathii libri in commentariis eius laudati.
- Lips.* = cod. Lipsiensis 1275 saec. XV a Mich. Apostolo Byzantio scriptus.
- Cant.* = cod. Cantabrigiensis 300, a Barnesio tanquam antiquissimus laudatus.
- Harl.* = cod. Harleianus 5693 saec. XV.
- Mori* episcopi Eliensis codex a Barnesio passim commemoratus.

Vindobonenses codices G = 39 saec. XIV, H = 117 saec. XIII, L = 5 saec. XIV, a Larocho collati.

Veneti codices M = 456 et N = 451 saec. XIV et XV a Larocho passim commemorati.

His ex codicibus Veneti A varias lectiones, si *ν ἐφελκυστικά*, spiritus accentusque ex lectionum varietate excipi permittas, plene retulimus, Laurentianorum, Syriaci, papyrorum, ut aperta ipsoque metro refutata menda et orthographicas quisquillas referre inutile duximus, ita lectiones, quae hoc nomine dignae sunt, omnes enotavimus, denique codicum deteriorum lectiones, nisi si quas sprete dignitate librorum bonorum in textum recepimus aut non prorsus contemnendas duximus, non adnotavimus. Has autem rationes cur secuti simus, ex iis, quae deinceps iam disputaturi sumus, apparebit.

§ 51. Communem omnium codicum esse originem imprimis apparet ex versibus I 458—461 et Σ 604—605, qui cum ab Aristarcho damnati essent, in omnibus codicibus nostris desunt. Similis est causa versuum Θ 548 et 550—552, quos in codicibus nostris omissos ex Platonis Alcibiade II p. 149 D Barnesius primus recepit; hoc unum differt, quod num hi quoque versus ab Aristarcho damnati sint, diserto testimonio caremus. Denique eodem spectat, quod aliquot menda, velut *ἐκαστον* (corrige *ἐκαστοι*) B 127, *ἄξαντο* (corr. *ἄζοντο*) Θ 545, *ἀκταῖς* (corr. *ἀκτῆς*) M 284, *ἐνθα δὲ* (corr. *ἐνθα τε*) N 21, *ποτὶ* (*πέλει* Et. M.) Ξ 396, *ἀέλλη* (corr. *ἄελλα*) Π 374, *προβιβῶντος* (corr. *προβιβάντος*) Π 609, codices nostros insederunt omnes.

Quod versus supra commemorati et in codicibus nostris desunt et ab Aristarcho damnati esse dicuntur, inde facile quis concludat codices nostros ex Aristarcheo exemplari oriundos esse, praesertim cum in codice Veneto A signa Aristarchea singulis versibus appicta sint. At hanc quominus opinionem amplectamur plenam, certa obstant indicia. Nonnullis enim locis alia quam quae Aristarcho probabatur lectio in codicibus exstat; sic Aristarcho placebat A 466 *ἀμφὶ μ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔκετ' ἀντή*, lectionem vulgari sermoni accommodatam *ἔκετο φωνή* codices nostri exhibent omnes; paulo ante A 455 in codicibus scriptum est *αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, περιούσι με δῖοι Ἀχαιοί*, Aristarchus genuinum, ni fallor, versus initium servavit *αὐτὰρ ἔμ', εἰ κε θάνω*, quo recepto *περιούσι γε δῖοι Ἀχαιοί* emendandum esse Spitznerus intellexit; similiter Γ 406. A 170. 456. H 420. I 564. Ξ 285 codices in lectione ab Aristarcho repudiata consentiunt. Quo cum accedat, ut codices contra Aristarchi sententiam lectiones Didymo et Herodiano pro-

batas saepenumero, velut *B* 258. 330. *A* 116 exhibeant, recte Wolfius in praefatione suae editionis p. XXXVI statuisse videtur vulgatum textum ex Aristarchi conformatione collatis aliorum grammaticorum notationibus post Herodianum studiis grammaticorum quasi ἐκλεκτικῶν saeculi tertii vel quarti coaluisse.

Huius recensiois purissimus fons est codex Venetus *A*, qui ex archetypo exemplari non solum carminum textum, sed etiam signa critica et scholia quattuorvirum, Aristonici Didymi Herodiani Nicanoris, recepit; atque etiam interlineares lectiones varias, quas siglo γρ. *A* a nobis indicari supra diximus, si minus omnes, at tamen maximam partem ex illo archetypo fluxisse veri simile est. Nihilo tamen secius ceteris codicibus, ut textum archetypi illius recuperemus, non prorsus carere possumus; id quod scite iam C. Kayserus in doctissima recensione editionis Bekkerianae, Philol. XVII 695 monuit. Nimirum casu interciderunt in cod. Ven. *A* nonnulli versus, velut *B* 168. Γ 78. *E* 42. *H* 380. Θ 6. 400. *K* 531. *P* 585. Ψ 565. Ω 693. 790, qui in codicibus CD aut C aut D solis servati nullam interpolationis suspicionem movent. Qui autem versus in omnibus codicibus prioris classis desunt, *B* 168. *N* 316. Φ 434. 480. 510, hi nescio an ab illo quoque archetypo afuerint; certe versus *N* 316 ab interpolatore quodam additus, Φ 480 ab Aristarcho damnatus est, reliqui autem dubito utrum ex alio pleniore exemplari an ex scholiis nunc deperditis in marginem codicis D (*B* 168. *N* 316) et in textum deteriorum codicum Lipsiensis Cantabrigiensis Vindobonensium devenerint. Facilius vero est ad explicandum, quo pacto aliquot locis, velut Σ 194 et Ψ 483, in cod. *A* deterior, in DS melior lectio exhibita sit. Si enim recte supra statuimus in archetypo varias lectiones supra lineam aut in margine adnotatas fuisse, facile fieri potuit, ut ab librariis codicum ex illo fonte derivatorum alia ab alio lectio elegeretur.

§ 52. Magnas vero partes cum in textu carminum recogno-scendo tum in apparatu critico adornando coniecturis virorum doctorum tribuimus. Quamvis enim Homeri et egregia subsidia sint critica et Aristarchus, qui traditum textum constituit, ingenii acumine et diligentia observationum omnes omnium aetatum criticos vicerit, tamen in Aristarchum quoque cadit illud 'humanum est errare', et multa saecula priusquam carmina Homeri litteris mandarentur, multa priusquam Alexandrini grammatici faciem criticam iis admovent, praeterlapsa sunt. In illis autem remotioribus temporibus plurimas mutationes carmina subierunt plurimaeque orationis menda contraxerunt, ad quae detegenda et abstergenda, postquam

digammi vis a Bentleio reperta et origo graeci sermonis grammatica comparativa illustrata est, nobis longe apertior via patet quam Aristarcho vetēribusque grammaticis. Qua de causa nostram curam angustis cancellis Aristarcheae doctrinae inclusam noluimus neque magis vetera menda emaculare quam librariorum errores tollere aduisi sumus. Omnino autem rationis lucem cum in omni vitae genere tum in hac nova Homeri editione plus quam codicum fidem grammaticorumque auctoritatem nobis valuisse libere fatemur; quae quo tendant, sequentibus capitibus singillatim exponemus, hic pauca, quae ad emendandi curam universam pertinent, nobis praefanda sunt.

§ 53. Apparatum criticum huius editionis non solum codicum lectiones varias, sed etiam ingenii lumina complecti omnes grato animo accepturos esse confido, quos voluminosas orthographicarum discrepantiarum errorumque scribarum farragines perlegere et magnis expensis emere taedet. Verum etiam curae criticae, quibus solidum hac editione fundamentum parare volui, non exiguum fructum ex coniecturis virorum doctorum allatis capient. Multos enim, neque solum Cobetum, qui aliorum philologorum tentaminibus neglectis quavis pagella bilem commovet, coniecturas promere video, quae dudum bis terque ab aliis propositae sunt. Superiorum autem philologorum commentis, quae quidem non oblivione obrui merentur, collectis iam habebunt nostrates homines, quibus nova et meliora superstruant. Hac vero de causa coniecturis non solum nomina auctorum adieci, sed etiam, si non ab editore aliquo factae erant, librum, in quo quaeque proposita aut confirmata sit, indicavi duces potissimum secutus Hentzium et Benickenium, quorum largis copiis egregie me adiutum esse grato animo confiteor. Ceterum ne nimis accresceret ambitus commentariorum, nomina eorum, qui coniecturis aliorum suos calculos adiecerunt vel eas confirmabant aut improbabant, referre supersedi. Sed sic quoque magnum haec pars critici apparatus mihi laborem et taedium fecit et tamen vereor, ut desideriis virorum doctorum plene satisfecerim et qui primus coniecturam quamque proposuerit, indagare semper mihi contigerit. Quodsi doctiores bonas emendationes hic illic me fugisse aut ab alio prius prolatas esse arguent, bona me voluntate excusatum velim. Multa vero tentamenta sciens praeterii; adeo enim viri docti in sollicitandis verborum formis et damnandis versibus fines sobriae disciplinae egressi sunt, ut nullum fere versum intentatum dimitterent.

§ 54. Qui mecum rationi plus quam codicibus se tribuere dicunt, forsitan me mihi constare negent et analogiae normam

minus, quam par sit, me secutum esse querantur. Video enim esse et magni aestimari, qui adeo poetae libertatem circumscribere audeant, ut duplices formas, nisi quae metro flagitentur, ferre indigentur et poetam, qui *Ἐννοσίγαιον* et *ἐννῆμαρ* dixerit *εἰνοσίφυλλον* vel *εἰνάνυχες* dicere potuisse negent. His non ita respondebo, ut, cum carmina Iliadis alia ab alio composita esse videantur, talia discrepantiarum vestigia deleri nefas esse dicam. Quae enim contra analogiam peccant, maximam partem temporum decursu ab rhapsodis redactoribusque Pisistrateis illata esse multo verisimilius est quam ab auctoribus singulorum carminum ipsis; cuius rei illustre exemplum est nominis *Πείθοος* soluta et prisca forma in novicio catalogo *B* 844 servata, in vetere carmine *A* 520. 525 oblitterata. Sed merito Cobetum omnia ad suam analogiae legem revocantem et poeticam libertatem quasi iugulantem Bekkerus *Hom. Bl. II* 42—54 reprehendit atque exagitavit. Nam et omne fundamentum artis criticae labefactant, qui tam fastidiose traditionem librorum contemnunt, et naturam elocutionis Homericæ ipsam neglegunt, quam *God. Hermannus* in egregia de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homericæ commentatione dicit liberiores necdum aut artis quibusdam praeceptis formatam, aut, ut postea est factum, usu huc vel illuc inclinante constrictam coarctatamque. Licet igitur plurimum rationi et analogiae tribuerim effrenatamque lubidinem a divino poeta alienam fuisse sentiam, quaedam tamen fuerunt, quae non ex analogiae regulis, sed ex auctoritate optimorum librorum discernerem. Sic cum de duobus et *έόντε* et *έόντας* Homerum dixisse, ad praeteritum tempus exprimendum *κέλευσε* non magis quam *κέλενε* usurpasse, iuxta antiquum locativum *στήθεσφι* etiam vulgari *στήθεσσι* usum esse probabile sit, utrum quoque loco scriberem, ex codicum dignitate diiudicavi; neque quod *Φηραί* pluraliter plurimis locis (*B* 743. *I* 151. 293. *γ* 488. o 186) dicuntur, ideo in *E* 543 quoque, licet per numeros fieri potuerit, *Φηρη* in *Φηραις* corrigere ausus sum. Est etiam verecundiae honos et suus locus nesciendi arti.

De vitiis ex vetere scriptura natis.

§ 55. Pisistratus Atheniensis primus Homeri carmina litteris mandasse narratur opera usus Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleensis, Orphei Crotoniatae et quarti alicuius, cuius nomen in scholio Plautino a Ritschelio opusc. I 6 doctissime illustrato corruptum est. Pisistrateum illud exemplar neque ipsum neque apographa eius, nedum antiquiora illa, quae ante Pisistratum scripta

fuisse exemplaria Nitzschius Bergkiius Volkmannus optant magis quam probant¹⁾, Alexandriam delata esse ita constat, ut grammatici Alexandrini, quamvis sedulo vetustos libros ex omnibus Graeciae angulis corraserint, Homeri tamen nulla exemplaria norint nisi quae recenti vel Ionica scriptura exarata erant. Pisistratei autem illi redactores, cum Ionicae litterae tum omnino nondum inventae essent, vetere scriptura sedecim vel potius duodeviginti litterarum (cf. Franz, *elementa epigraphices graecae* p. 18 et Kirchhoff, *Geschichte des griech. Alphabets* tab. I) non uti non poterant. Neque hoc fugit veteres criticos cum alios tum Zenodotum Aristophanem Aristarchum, qui corruptelas nonnullorum versuum ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς repetiisse scholia Veneta et Porphyrii *H* 238. *A* 104. *Φ* 127. *α* 275 luculenter docent²⁾. Sed quo tempore transcriptio illa ex vetere in novam litteraturam facta sit aut num omnes qui in Alexandrinam bibliothecam congesti sunt libri Homeri ex uno, in quo primo nova litteratura usurpata fuit, exemplari manaverint, neque illi quidquam memoriae prodiderunt neque nos in tanto veterum bibliothecarum naufragio unquam explorabimus. Illud exploratum est non satis circumspecte illos qui transcribendi veteres litteras curam susceperunt suo officio functos esse et haud pauca vitia ex istorum erroribus nostros libros Homeri insedissee. Multi nostra memoria hoc emendandi adminiculo usi sunt et critici et grammatici, ex quorum numero honoris causa nomino Cobetum, qui in miscellaneis criticis p. 289 sqq. permultos locos hac via ingeniose sanavit³⁾, et Wackernagelium Basileensem, qui in commentatione, *Die epische Zerdehnung*, in *Bezenbergeri Beitr.* IV 266—275 nota et vetera exempla huius corruptelae congessit et ex accurata grammaticae comparativae perscrutatione nova addidit. Qua de causa nemo mirabitur,

1) Hoc non ita dico, ut ante Pisistratum nihil carminum Homericorum litteris mandatum esse contendam aut verisimile esse ducam; prorsus enim in hac re assentior Lehrsio, de stud. Arist.² p. 443 prudentissime hanc quaestionem expendenti; at et fide testimoniorum et rerum probabilitate constat Pisistratum primum totam Iliadem et Odysseam publica auctoritate conscribendas curasse et ad illud exemplar omnem traditionem scriptarum Iliadis et Odysseae revocandam esse. Praeterea addo epica carmina etiam tempore hymni Apollinis Delii, utpote cuius auctor oculorum visu se caruisse dicat, id est circa ol. 29 viva voce rhapsodorum, non litterata memoria propagata esse videri; confer supra p. 93.

2) Cf. commentationem meam, *Die älteste Textüberlieferung des Pindar* in *Phil.* XXV 608 sqq.

3) Quo iure Cobetus Zenodotum primum litteras atticas veterum librorum in ionicis transcripsisse dixerit, nullus equidem video.

quod nobis quoque in hac editione, ut solidum fundamentum arti criticae substrueremus, hanc rem attingere visum est.

§ 56. In Pisistrateo exemplari, quod, etiamsi ante Pisistratum iam alii singula Homeri carmina seorsim litteris mandarint, tamen omnium qui innotuerunt librorum fontem fuisse probavi, vocales *ε* et *ο* tam breves (*εο*) quam longae (*ηω*) singulis litteris *E* et *O* expressae erant, quae eadem notae praeterea diphthongis *ει* et *ου* si minus omnibus, at saltem iis, quae neque ex vetere lingua receptae neque ex contractione ortae erant, designandis inserviebant. Neque consonantes litteras duplicandi usum tum temporis viguisse ex vetustis titulis satis compertum est, unde *ΣΝΜ* et simplices et duplices sonos sibilantes seu nasales in exemplari Pisistrateo significasse nobis statuendum est. Iam qui vetera exemplaria transcribebant, cum aut non satis rei attenderent aut quotidiani, quo tum utebantur, sermonis proprietate deciperentur, vocales illas longas breves compositas haud raro inter se commutabant aut singulas sibilantes ubi binae scribendae erant exarabant. Atque multi errores omnes codices occupaverunt et Alexandrinos quoque grammaticos fugerunt, alii ita propagabantur, ut contrariae scripturae non omnis oblitteraretur memoria. Ut ab hoc altero genere errorum exordiar, duplices scripturae transcriptione veteris litteraturae natae in codicibus feruntur hae:

§ 57. *τεθνεώς* et *τεθνηώς* innumeris locis, de quibus confer Larochium, *Die Homerische Texteskritik* p. 282; veram esse Aristarcheam lectionem (vide Hoffmannum ad *X* 164 et schol. ad *Z* 71. *H* 409. *Π* 16) *τεθνηώς*, ex *τεθνηφώς* illam ortam, etymologia docet.

θείης *θείη* *φανείη* *μυείης* *περιστείωσι* et *θήης* *φανήης* *μυγήης* *περιστήωσι*, quorum testimonia congessit Larochius, *Hom. Textkr.* 405 sqq. Aristarchum *θήης* *δαμήης* *περιστήωσι* praefertem hic non secuti sumus, quoniam et analogia cum primae personae *θείω* *θείομεν* *στείομεν* tum formarum *μυέωσι* *B* 475, *ἀφείη* *Π* 590, *βείη* *Π* 852. *Ω* 131, *θέωμεν* *ω* 485 diphthongo *ει* favere videtur et vocalis *ι* horum verborum ipsa origine modi coniunctivi, ut infra videbimus, confirmatur. Sed non ita vestigia codicum derelinquere ausi sumus, ut etiam *βαίη* vel *βείη*, *σταιή* vel *στείη* scriberemus, praesertim cum lectio codicis Veneti *A* *φανήη* *T* 375. *T* 64 dignior quae probaretur esse videretur.

ἀκληεῖς *M* 318 et *ἀκλειας* *K* 281, *εὐρρεῖος* *Ω* 692 et *εὐρρεῖος* *O* 265. *Φ* 1, *ζαχρηῶν* et *ζαχρειῶν* *E* 525, *σπείους* *ε* 68. 226. *ι* 141 et *σπῆι* *Σ* 402. *Ω* 83. *β* 20, *πολύκλητοι*

K 420 et ἀγακλειτοί *B* 564. *M* 101; nos utraque forma reiecta veteres formas diductas ἀκλεφίας ἐνρρεφείος ζαχρεφείων σπέφειος σπέφει πολυκλέφειοι revocandas esse censemus.

Ἄρη et Ἄρει *E* 757. *Φ* 112. 431; nos cum utrumque ferri posse videremus, auctoritatem codicis optimi secuti sumus.

κεχάνδει et κεχάνδη *Ω* 192, ἥδη et ἥδει *A* 70. *B* 38. 213 etc. Aristarchum, cuius vestigia legit librarius codicis Ven. *A*, ubique ἥδη exhibuisse Didymus ad *E* 64, Etym. *M.* 419, 25, Anonymus Bekkeri anecdot. p. 1288 docent; contra Cobetus, misc. crit. p. 300 sprete Aristarchi et codicum auctoritate analogiae leges solas probandas et ut κεχάνδει ἐτεθήπει, sic etiam ἥδει scribendum esse censuit. Nos tam cautum tamque sobrium criticum Aristarchum novimus, ut eum non quod Atheniensem Homerum fuisse putavit, atticam formam ἥδη invexisse credamus, sed quia hanc formam et in suis codicibus invenit et ex ore rhapsodorum veteris pronuntiationis tenacium exceperit.

βλεῖο et βλήο *N* 288; alteram lectionem, ut quae analogia formarum βλήμενος βλήτο βλήται commendaretur, merito Bekkerus Cobetus Nauckius anteposuerunt.

μεθίει et μεθίη *Φ* 72, καθῆσεν et καθεῖσεν *Σ* 389, ἀκαχίατο et ἀκαχίατο *M* 179, ἐάσεις et ἐάσης *Γ* 311, σμαραγῆσιν et σμαραγήσει *Φ* 199, ἀνάσσει et ἄνασσε *Φ* 86, ἐπισχοίης et ἐπίσχοιες *Ξ* 241, θηοῖο et θειοῖο *Ω* 418, φοιτήτην et φοιτείτην *M* 266, Πηλέος et Πηλέως *A* 489, ἦντε et εὔτε *Γ* 10, *T* 386, χέρηα et χέρεια *A* 400. *Ξ* 382. *ξ* 176 (v. La-Roche Hom. Textkr. p. 378 sqq.), μείς et μής *T* 117, πετεηνῶν et πετεινῶν *P* 675, μήν et μέν *B* 291. *Ω* 52. *π* 440; haec ita in codicibus variant, ut difficile ad diiudicandum sit, utrum a vetere scriptura varie transcripta an ab socordia librariorum origo varietatis repetenda sit.

§ 58. βῶν et βοῦν *H* 238; nos Aristarcho βῶν scribenti morem gessimus, ut ipsa forma scutum bovinum a bove distinguatur.

πεπτεότ' et πεπτεῶτ' *Φ* 503. *χ* 384; nos, cum Homeri aetate Graeci πεπτεφότ' dicere nondum desiisse videantur, diductam formam et brevem vocalem anteposuimus.

σφεδανόν et σφεδανῶν *Φ* 542; altera lectio iis grammaticis deberi videtur, qui ultimam syllabam vi ictus produci posse negabant aut non meminerant.

ἄωροτο et ἄοροτο *Γ* 272 et *T* 253; brevem vocalem analogia similium perfectorum, velut ἔολπα ἔοργα ἔμμορε ἔφθορα satis tueretur. Quod solum in contrariam partem trahere videtur ἔωθα,

ita G. Curtius Verb. II 133 explicavit, ut vocalem longam vi primitivi digammi ἔσφοθα natam esse diceret.

ἀσπάσιος et ἀσπασίως ψ 233; adiectivum pro adverbio elegantius positum hoc loco haud cunctanter praetuli. Idem ex coniectura Σ 270 restituendum esse censet Cobetus, misc. crit. p. 295, quod quominus non solum probaremus, sed etiam in textum reciperemus, obstitit versus T 72 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ καμψέμεν, quo in versu vocalis ω metro si non flagitatur, at tamen commendatur.

γεγωνός et γεωνός, ὤς (ὄς v. l.) ποτ' ἐπηπείλησε Ξ 45 et ὄς (ὤς v. l.) κε φάγησι Φ 127, ὄς (ὠς v. l.) ἐτλης X 236, ὤς (ὄς v. l.) μοι καλά Ω 388, Πηνέλεων (Πηνέλεον v. l.) Ν 92, μή σε γέρων (γέρον v. l.) Ω 569, Ποσειδάων (Ποσίδαον v. l.) Ξ 357 (cf. τ 357. φ 381); haec dubito an grammaticorum potius quam τῶν μεταχαρακτηρισάντων culpa varie in cōdicibus fluctuent.

§ 59. Aliorum verborum duplices formae inde natae esse videntur, quod in transcribenda vetere litteratura, ut syllaba produceretur, alii longam vocalem scripserunt, alii consonam insequentem duplicaverunt. Hunc in ordinem refero:

μαχήσομαι ἐμαχησάμην et μαχέσσομαι ἐμαχεσσάμην, quae scripturae tantum non omnibus locis variant, cf. La Roche Hom. Textkr. p. 308. Utram praeferrem, ego non magis haesitavi quam quicumque ante me Homeri carmina edenda curaverunt. Atque duplicandae quidem sibilanti ii loci favere videntur, in quibus altera verbi syllaba correpta est, velut ἀντίβιον μαχέσασθαι Γ 20. Η 40. 51. Θ 168. 255, ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει Η 74, κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται Β 366, quo simili modo idem poeta ὄσος et ὀσσος, Ὀδυσσεύς et Ὀδυσσεύς, μέσον et μέσσον, νεμεσῶ et νεμεσσητόν usurpavit. At producta est altera syllaba etiam nominum derivatorum μαχητής et μαχήμων et μαχητός, quorum quae subsequitur littera consonans geminari non poterat. Quae de causa in iudicio Aristarchi (v. schol. ad Α 304. Β 377. Γ 290. Ι 32) et fide editionum Massilioticae Argolicae Sinopicae Antimachi (cf. schol. ad Α 298) longam vocalem η exhibentium mihi acquiescendum esse putavi. De simili ambiguitate verborum ἐρύσατο = servavit et ἐρύσσατο = extraxit lectorem ad Buttmanni Lexil. I 63 demandare sufficiat.

ὄφελλον et ὄφειλον Α 688. 698. Hes. op. 17, ὀφέλλετ' et ὀφείλετ' Α 686. γ 367, ὠφελλες et ὠφειλες δ 472; nos hac in re a Nauckio discedentes Aristarcheas lectiones ὄφελλον et ὀφέλλετ' probavimus, utpote quae, cum a vulgari sermone abhorreant,

scribis quotidianarum lectionum sectatoribus non debeantur et aliis locis consensu codicum confirmantur litteram λ huius verbi non solum si augendi, sed etiam si debendi vim habet, geminantium, velut ὀφέλλειεν Π 651. β 334, ὀφέλλεν Α 353. φ 17, ὠφέλλεν Ζ 350. Η 390. Ρ 686. Σ 19, ὠφέλλον Ω 764, ὠφέλλες Ξ 84, ὀφέλλετε Τ 200, ὀφέλλει Θ 332. 462. Redimus igitur in hac re ad Buttmanni sententiam, qui in gramm. maiore II p. 262 omnibus locis duplicem liquidam huius verbi restituendam esse censuit. Praeterea cum Aristophane potius χρεῖος ὀφέλλει Α 686 quam cum Aristarcho χρεῖως ὀφέλλει legere maluimus, quia Homerum quam plurimum potuit ab contractione vocalium sese abstinuisse novimus.

ἐδδεισε an ἐδεισε Α 33. 568. Γ 418, περιδδίσαντες an περιδείσαντες Α 508. Φ 328, ὑποδδίσαντες an ὑποδείσαντες Μ 413. Σ 199, ἀδδεές an ἀδεές Θ 423 scribendum esset, grammaticos olim inter se dissēdisse testimonia scholiorum a Larocho Hom. Textkr. p. 178 et 390 collecta affatim docent. Aristarchus, cum linguam graecam mutas consonantes verborum simplicium raro geminare videret, unam litteram δ scribendam esse censuit (cf. schol. ad Θ 423. Ο 123. δ 37); codices fere omnes gemina littera δ occupavit, sive haec antiqua et vulgaris lectio fuit ab Aristarcho expulsa sive probata ab eo grammatico, a quo exemplar nostrorum codicum adornatum est. Nos fidem secuti tituli Corinthii, a Lollingio, Mittheil. des arch. Instit. in Athen I 40 primum editi, ἐδδεισεν περιδδίσαντες ὑποδδίσαντες similia exaranda curavimus.

Similis est causa verborum ἄδην et ἀδηκότες, quae Aristarchus una, Nicias grammaticus et pars codicum, si prima syllaba vicem longae tuetur, gemina littera δ scripserunt. Verum ἄδην Ε 203 et ἀδηνκότες, quae olim proposueramus, scribere non iam ausi sumus, merito vituperati hoc nomine a Leone Meiero K. Z. XXII 467 latinum 'satur' et germanicum 'satt' potius quam latinum 'avidum' et sanscritum 'avati' cum graeco ἄδην et ἄμεναι comparante. Nescio tamen, an ambigua natura vocalis α correptae in ἄδην Ν 315. Τ 423. ε 290, ἄδος Α 88 (?), ἀδινός Β 87. 469, productae in ἄδην Ε 203 et ἀδηνκότες Κ 98. 312. 399. 471. μ 281, ἀδήσειεν α 134 nec non dissidium grammaticorum de spiritu aspero vel leni his verbis praefigendo testimonio sint in graeco sermone radices an et sa, postquam litterae σ et ς sensim evanescere coeperunt, inter se confusas esse.

§ 60. In liquidis quoque litteris geminandis parcius fuit Aristarchus, cum vocabulorum πολύρηνες Ι 154, ἄλοφον Κ 258,

διαραΐσει I 78, μεταλήξαντι I 299, τὸν δὲ λίσσοντο I 574, ἀπολήξης O 31 litteram ρ vel λ duplicari vetaret. Nos cum plurima parte codicum geminationem litterae probavimus, quippe quae et etymologia singulorum verborum commendaretur et metrum fulciret atque sublevaret. Dubii vero animi fuimus, num πολύρρηγες quam πολύρρηγες scribi praestaret et non modo ἔσσοντο ἐσσεύοντο ἐλλιτάνενε ἐλλίσσετο, sed etiam φῶτας ὅτε σσεύατο P 463, καὶ ὅα μάλα λλίσσοντο is scribere deberet, qui scriptis litteris sonum pronuntiationis accurate reddere vellet. Sed quamvis in inscripti-
onibus saepe talia verba coaluisse constet et ne in vetustorum codicum quidem continua scriptura discreta fuerint, tamen usui lectorum qui verba dirimat melius quam qui pronuntiationis con-
tinuitatem exprimat consulere iudicāvimus.

Denique hoc quoque librarii commisisse videntur, ut si plura nomina ab eadem stirpe prognata erant, non eodem modo omnia in transcribenda vetere scriptura tractarent. Sic factum est, ut in codicibus nostris circumferantur:

ἐννήμαρ ἐννήκοντα ἐννέωρον et εἵνατος B 295, Θ 266, εἰνάνυχες I 466, εἰνάτες Σ 400. γ 118; ἐννοσίγαιος et εἰνοσίφυλλος; παρειά et καλλιπάρηος. Fuerunt qui haec quoque corrigenda et ad unam quandam normam revocanda esse cen-
serent; ego, cum linguam in formandis nominibus minus quam in
declinandis verbis sibi constare videam, anceps haereo, utrum
duplices, quas enarravimus, formae ex erroribus librariorum an
ex inconstantia veteris loquelae repetendae sint.

§ 61. Hucusque rettuli varias lectiones, quarum originem in
vetere scriptura aliter ab alio transcripta positam esse sentimus.
Aliis locis ab omnibus perperam vetere scriptura intellecta errores
nati usque ad nostram memoriam propagati sunt, quibus de
erroribus commentationem ita partiri nobis visum est, ut primum
quae acumine virorum doctorum evidenter correcta sunt, breviter
enarremus, dein quae aut nondum emendata sunt aut quorum
emendatio nondum omnium applausum tulit, paulo accuratius et
copiosius exponamus.

Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔργετο λαός (H 434. Ω 789);
ἤργετο certatim emendarunt Duentzerus Larochius Cobetus.

Ὡς Ἐκτωρ ἄν' ὄμιλον ἰὼν ἐλλίσσεθ' ἐταίρων (M 47);
εἰλίσσεθ' collato M 408 ingeniose restituit Cobetus, misc. crit. p. 277.

Οὐ γὰρ πώ ποτέ μ' ὦδε γ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν
(Γ 442); ἔρως ex Σ 315, quo versu brevis vocalis metro flagitatur,
restituendum esse iam Eustathius intellexit.

K 420 et ἀγακλειτοί *B* 564. *M* 101; nos utraque forma reiecta veteres formas diductas ἀκλεφέας ἐνρρεφέος ζαχρεφέων σπέφεος σπέφει πολυκλέφειτοι revocandas esse censemur.

Ἄρη et Ἄρει *E* 757. Φ 112. 431; nos cum utrumque ferri posse videremus, auctoritatem codicis optimi secuti sumus.

κεχάνδει et κεχάνδη Ω 192, ἦδη et ἦδει *A* 70. *B* 38. 213 etc. Aristarchum, cuius vestigia legit librarius codicis Ven. *A*, ubique ἦδη exhibuisse Didymus ad *E* 64, Etym. *M.* 419, 25, Anonymus Bekkeri anecdot. p. 1288 docent; contra Cobetus, misc. crit. p. 300 sprete Aristarchi et codicum auctoritate analogiae leges solas probandas et ut κεχάνδει ἐτεθήπει, sic etiam ἦδει scribendum esse censuit. Nos tam cautum tamque sobrium criticum Aristarchum novimus, ut eum non quod Atheniensem Homerum fuisse putavit, atticam formam ἦδη invexisse credamus, sed quia hanc formam et in suis codicibus invenit et ex ore rhapsodorum veteris pronuntiationis tenacium excepit.

βλετο et βλῆτο *N* 288; alteram lectionem, ut quae analogia formarum βλήμενος βλήτο βλήται commendaretur, merito Bekkerus Cobetus Nauckius anteposuerunt.

μεθίει et μεθίη Φ 72, καθῆσεν et καθείσεν Σ 389, ἀαχῆατο et ἀαχῆατο *M* 179, ἐάσεις et ἐάσης *T* 311, σμαραγήση et σμαραγήσει Φ 199, ἀνάσσει et ἀνασσε Φ 86, ἐπισχοίης et ἐπίσχοιες Ξ 241, θηοῖο et θειοῖο Ω 418, φοιτήτην et φοιτεῖτην *M* 266, Πηλέος et Πηλέως *A* 489, ἦντε et εὔτε Γ 10, *T* 386, χέρφα et χέρεια Δ 400. Ξ 382. ξ 176 (v. La-Roche Hom. Textkr. p. 378 sqq.), μείς et μής *T* 117, πετεηνῶν et πετεεινῶν *P* 675, μὴν et μέν *B* 291. Ω 52. π 440; haec ita in codicibus variant, ut difficile ad diiudicandum sit, utrum a vetere scriptura varie transcripta an ab socordia librariorum origo varietatis repetenda sit.

§ 58. βῶν et βοῦν *H* 238; nos Aristarcho βῶν scribenti morem gessimus, ut ipsa forma scutum bovinum a bove distinguatur.

πεπτεότ' et πεπτεῶτ' Φ 503. χ 384; nos, cum Homeri aetate Graeci πεπτεφότ' dicere nondum desiisse videantur, diductam formam et brevem vocalem anteposuimus.

σφεδανόν et σφεδανῶν Φ 542; altera lectio iis grammaticis deberi videtur, qui ultimam syllabam vi ictus produci posse negabant aut non meminerant.

ἄωρτο et ἄορτο Γ 272 et *T* 253; brevem vocalem analogia similium perfectorum, velut ἔολπα ἔοργα ἔμμορε ἔφθορα satis tuetur. Quod solum in contrariam partem trahere videtur ἔωθα,

runt, sed corruptela non tam ex vetere scriptura falso transcripta, quam ex admixto vulgari sermone procreata esse videtur.

ἀπηύρας ex ἀπο^ρ(ε)ρας eodem modo atque ἀπούρας ex ἀπο^ρ(ε)ρας, πολύρρηνες ex πολυ^ρρηνες, ρρήτρα ex ^ρ(ε)ρετρα, ῥινός ex ^ρ(ε)ρινος ortum esse viri docti consentiunt, unde Homerum ἀπεύρας Θ 237 et ἀπεύρων Α 430. Ι 131. Τ 89. Ψ 500. 508. ν 132 dixisse veri simile est.

Θρήκες et Θρείκες solutae et genuinae formae memoriam ad Stephanum Byzantium delatam esse infra videbimus; uno loco Κ 434 solutae formae producta prima syllaba metro requiritur.

δηιόωντες Α 153 ex δηιόουντες, δηιόωντο Ν 675 ex δηιόοντο, ἐστρατόωντο Γ 187 ex ἐστρατόοοντο, ἀρώωσι ι 108 ex ἀρώουσι, ἐστιχόωντο ex ἐστιχόοοντο, φώωσδε ex φόωσδε depravata esse suo loco demonstrabimus.

στέωμεν Α 348 et Χ 231 ex στέομεν, κτέωμεν χ 216 ex κτέομεν, ἔωμεν Τ 402 ex ἔομεν, θέωμεν ω 485 ex θέομεν orta videri infra probabimus.

δηκνύμενος Ι 196. δ 59 et δηδέχεται et δήδεκτο pro δεικνύμενος δειδέχεται δείδεκτο scribenda esse non sine veri specie coniecit Io. Wackernagelius in Bezz. Beitr. IV 209.

§ 62. Transeamus iam ad alios errores, qui partim nondum detecti sunt, partim longiore argumentatione indigent.

Ἦύτε περ κλαγγή γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό (Γ 3).

Acute Lud. Ahrensius Rhen. Mus. II 166 οὐρανόθι πρώ vel potius οὐρανόθι πρώ emendandum esse intellexit, quem facem praeferentem editores non secutos esse tuo iure indigneris. Nam neque πρό cum adverbio, quod locativi casus vicem obtinet, coniungi potest, et temporis matulini antea iam mentionem iniectam esse versus septimus docet ἡέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἐριδα προφέρονται.

Eodem modo etiam ἡῶθι πρώ Α 50. ε 469. ζ 36 pro ἡῶθι πρό corrigendum fuit. Fraudi autem fuit falsa lectio οὐρανόθι πρό sive auctori sive interpolatori versuum Θ 561 Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό, et Ν 349 ἥθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαικὸν Ἰλιόθι πρό, et Θ 581 ἥ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό, sive Ἰλιόθεν πρό sive Ἰλίου πρό poetam dixisse aut dicere debuisse sentias.

δήιον in clausula versus, velut ΙΙ 301 ὥς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήιον πῦρ, et δηίων in versibus spondaicis, velut Β 544 θώρηκας ῥήξειν δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν partes anapaesti explere nemo, qui aurium sensu non plane destitutus

est, negabit. Non minus exploratum est *δήμιον* multis in versibus, velut *H 119* *δηλίον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δημιότητος* dactylicum pedem efficere. Hanc duplicem naturam primae syllabae huius nominis ut quasi oculis subiceremus, modo *δήμιον* modo *δέμιον* exarandum curavimus, sicut in codicibus ipsis omnibusque editionibus *ἀργῆτι*, *βούλειται*, *ξερόν*, *Διονύσου*, *εὐειδῆς* iuxta *ἀργέτι*, *βόλειται*, *ξηράνθη*, *Διώνυσος*, *ἡνυένειος* scripta exstant.

ἔως et *τέως* veteres grammatici, ubi iambum has particulas efficere putabant, *εἴως* et *τείως*, ubi spondeum putabant, exaranda curasse videntur. At multis illae locis neque iambum neque spondeum neque denique vocalibus contractis unam syllabam efficiant, sed trochaeum, velut in trito versu *ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν*, quod cum G. Hermannus, elem. doctr. metr. p. 58 bene intellexisset neque finibus primi pedis hanc licentiam circumscribi docuisset, omnibus illis locis (*A 193. K 507. A 411. N 141. O 559. P 106. Σ 15. T 189. Φ 602. δ 90. 120. ε 365*) *εἶος* *τεῖος* scribendum, non solum pronuntiantdam esse censuit. Paulo post G. Curtius in *Rhen. Mus. IV, 242* alteram formam *εἴως* prorsus reiciendam solasque duas formas *ἔως* et *εἶος* vel potius *ῆος* Homero reddendas esse docuit; nam positione alteram syllabam particularum *εἶος* et *τεῖος* omnibus locis produci et in *Odyssea ν 315. ο 153* *εἶος ἐνὶ Τροίῃ*, non *εἴως ἐν Τροίῃ* ex ipsa lectione optimorum codicum *εἴως ἐνὶ Τροίῃ* reponendum esse, denique ex sanscritis formis 'tāvat' et 'gāvat' graecas *τηφος* et *ῆφος* solas oriri potuisse. Sed ut formam *εἴως* eliminandam esse ille mihi persuasit, ita invitis codicibus *η* pro *ει* restituere non ausus sum. Ut enim levis in his rebus codicum fides sit, tamen eorum scribendi rationes non ex librariorum umbra profectas, sed ad vivam rhapsodorum vocem revocandas esse crediderim, et ex antiquo *ΕΦΟΣ* media littera sensim evanescente *εἶος* et *ἔως* non magis quam *ῆος* et *ἔως* oriri potuisse alia exempla docent. Accedit quod etiam genetivi pronominum *ἡμεῖων ἡμέων ὑμεῖων ὑμέων* sanscritis formis *asmāsām* et *jusmāsām* respondent, et *εἰανοῦ* (*I 385. 419. Ξ 178. Φ 507*), ex *ἑσανοῦ* illud ortum, *II 9* *εἰανοῦ* scriptum est, et duplices formae *εἵαται εἵατο* (*B 137. Γ 149. H 61. Θ 550. 559. K 100. 161. 182. 422. Σ 504. 523. T 255. Ψ 128. Ω 799. α 326*) et *ἔαται ἔατο* (*Γ 134. H 414. I 628*) in codicibus exaratae exstant. Sunt sane qui has quoque formas emendari et omnibus locis *ῆασαι ῆατο* aut *ῆνται ῆντο* reponi iubeant; neque me fugit genuinas esse formas *ῆαται* et *ῆατο*, utpote quae a priscis

formis ἦσται et ἦσάτο recta linea descenderint et cum reliquis huius verbi formis, ἦμαι ἦσαι ἦσθαι, optime convenient. At Herodotus quoque, si codicibus fides habenda est, εἶται dixit, neque certa adsunt indicia, quibus Homeridas ab hoc dicendi usu abhorruisse colligamus. Denique etymologia quoque nescio an tradita forma εἶται defendi possit; nam cum participia omnium temporum cum tertia persona pluralis numeri cohaerere videantur et priscam terminationem participii perfecti vult fuisse inter viros doctos satis constet, tertiam quoque personam olim in *φανται* exiisse et tam εἶται quam ἀναχέιατο *M* 179, εἶρχεται *II* 481, τετράφατ' *K* 189, ὀρωρέχάτο *A* 26. *II* 834, ἐπώχάτο *M* 340, δειδέχάτο *A* 4. *I* 671. *X* 435, ἐληλέατο *η* 86 ex ἦσφάται ἀναχέφάτο εἶργφάται, τετράπφάτ' ὀρωρέφάτο ἐώφάτο δειδέφάται ἐληλέφάτο orta esse suspicor, licet contrariam sententiam a plerisque viris doctis fidentius quam prudentius obtineri haud ignorem.

ἄνωγε et ἀνώγει similiter atque γέγωνε et γεγώνει persaepe in codicibus commutata esse vetus est editorum querela, conexa illa cum quaestione, utrum perfecti partes illa verba ubique tuita sint necne. Equidem formas γεγώνειν *M* 337 et ἀνώξομεν *O* 295 nihil contra valere puto, paucos autem Iliadis locos, in quibus a perfecti declinatione vere poeta deflexisse videtur, facile emendari posse in adnotationibus ad *E* 805. *Ξ* 469. *O* 295. *Ω* 703 significavi. Certe nulla est causa, cur etiam fines perfectorum ἄνωγε γέγωνε et plusquamperfectorum ἀνώγει γεγώνει turbatos esse statuamus, quam ob rem errores codicum ex falsa transcriptione veteris scripturae *ΑΝΟΓΕ* ortos (*O* 43. 725. *II* 8. *Σ* 176. *T* 102. *P* 179. *X* 142. *Ω* 140. *Z* 439) sustuli et Odysseam edituro, ut *ι* 331 ἀνώγεα pro ἄνωγον reponat, auctor sum.

Coniunctivos aoristi primi ὀρμήσονται (ὀρμήσονται vulgo) *Θ* 511, κοιμήσονται (κοιμήσονται vulgo) *K* 99, ποιήσονται (ποιήσονται vulgo) *M* 168, ἀποστήσονται (ἀποστήσονται vulgo) *N* 745, συναντήσονται (συναντήσονται vulgo) *P* 134 vel invitis codicibus restituimus. Brevis enim vocalis analogia ceterorum huius generis coniunctivorum βήσομεν θωρήξομεν ἐφοπλισόμεσθα χώσεται δαμείετε aperte flagitatur. Idem tamen Leonem Meierum, Gr. Aor. p. 11 ἄρξουσι quoque et δηώσουσι restituentem sequi dubitavimus.

§ 63. Ad postremum in dubiis quibusdam rebus quas rationes secutus sim, succincta oratione commemorare visum est.

Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν (*A* 599. *Θ* 326); γέλος hoc versu et γέλον in *Odyssea* *v* 8. 346. *σ* 350 ad analogiam dativi γέλῳ *σ* 100 et accusativi ἔρον *A* 469. *B* 432 restituendum esse Bentleius intellexit. Qui adversari videntur versus *Θ* 343 sqq. recentiori poetae debentur.

Αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι (*A* 67).
Curtius Verb. II 72 coniunctivum βούλετ' restituit et similiter *B* 232 μίσγη' ἐν φιλότῃ et καταῖσχη' οὐδὲ ἔοικεν scribendum esse monuit pro μίσγειαι ἐν et καταῖσχειαι οὐδέ.

Ἄλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἢ γυναικός (*P* 435).
ἐστήκει coniunctivum legibus grammaticae requiri docuit G. Hermannus, de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homericī II 6; simili de causa Bekkerus Nauckius Cobetus coniunctivos ὀρώρη *Π* 633 pro ὀρώρει vel ὄρωρεν, ἀνώγη *H* 74 pro ἀνώγει, δοκεῖ *Θ* 340 pro δοκεύει, ὅτε φρίσσῳσι *Ψ* 599 pro ὅτε φρίσσουσιν, ἐλκήσῳσι *P* 558 pro ἐλκήσουσιν, σκαίρῳσιν *K* 412 pro σκαίρουσιν, ἐπεντύνωνται *ω* 89 pro ἐπεντύνονται restituendos esse censuerunt.

Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Πέα (*O* 187)
Corruptum esse locum contractio duarum vocalium nominis Πέα minime ferenda praesertim in Homero aperte docet; originem autem corruptelae ex scriptura *PEA* falso transcripta repetendam et τέκε *Peia* corrigendum esse iudico.

ὠμηστής *A* 454. *X* 67. *Ω* 82. 207; ὠμεστής corr. Wackernagelius.

Μηκιστέος υἱός *B* 565. *Ψ* 678; Μηκιστήος υἱός corr. Bekkerus.

Πηλέος υἱός *A* 489. *T* 216; Πηληῖος υἱός corr. Bekkerus.

Ἄλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ (*Π* 481)

Tradita forma ἔρχεται non magis quam ἔρχατο *P* 354. *ι* 221 ferri potest, siquidem perfectum reduplicatione vel augmento carere nequit; qua de causa transcriptione veteris litteraturae emendata εἰρχαται scripsi, quod ex *FeFéρχαται* simili modo atque εἶδον ex ἔφιδον et εἰμένος ex *FeFeσμένος* et εἰρύαται ex *FeFeρύαται* ortum esse duco.

ᾤκηθεν *B* 668 ex *Φοίκηθεν*, ἤλκησε *λ* 580 ex *Φέλκησε*, ἐώκει *Ω* 258. 630 ex *FeΦοίκει*, εἰργάζετο *γ* 435 ex *Feργάζετο*, ἦδεα ex *Feίδεα* vel *ἔFeίδεα* orta esse dudum viri docti intellexe-

runt, sed corruptela non tam ex vetere scriptura falso transcripta, quam ex admixto vulgari sermone procreata esse videtur.

ἀπηύρας ex ἀποF(ε)ρας eodem modo atque ἀπούρας ex ἀποF(ε)ρας, πολύρρηνες ex πολυFρηνες, Fρήτρα ex F(ε)ρετρα, ρινός ex F(ε)ρινος ortum esse viri docti consentiunt, unde Homeri ἀπεύρας Θ 237 et ἀπεύρων Α 430. Ι 131. Τ 89. Ψ 500. 508. ν 132 dixisse veri simile est.

Θρήκες et Θρέικες solutae et genuinae formae memoriam ad Stephanum Byzantium delatam esse infra videbimus; uno loco Κ 434 solutae formae producta prima syllaba metro requiritur.

δηιόωντες Α 153 ex δηιόοντες, δηιόωντο Ν 675 ex δηιόοντο, έστρατόωντο Γ 187 ex έστρατόοντο, άρώωσι ι 108 ex άρούουσι, έστιχόωντο ex έστιχόοντο, φώωσδε ex φόωσδε depravata esse suo loco demonstrabimus.

στέωμεν Α 348 et Χ 231 ex στέομεν, κτέωμεν χ 216 ex κτέομεν, έωμεν Τ 402 ex έομεν, θέωμεν ω 485 ex θέομεν orta videri infra probabimus.

δηκνύμενος Ι 196. δ 59 et δηδέχεται et δήδεκτο pro δεικνύμενος δειδέχεται δείδεκτο scribenda esse non sine veri specie coniecit Io. Wackernagelius in Bezz. Beitr. IV 209.

§ 62. Transeamus iam ad alios errores, qui partim nondum detecti sunt, partim longiore argumentatione indigent.

Ήντε περ κλαγγή γεράνων πέλει ούρανόθι πρό (Γ 3). Acute Lud. Ahrensius Rhen. Mus. II 166 ούρανόθι πρώ vel potius ούρανόθι πρώ emendandum esse intellexit, quem facem praeferentem editores non secutos esse tuo iure indigneris. Nam neque πρό cum adverbio, quod locativi casus vicem obtinet, coniungi potest, et temporis matutini antea iam mentionem iniectam esse versus septimus docet ήέραι δ' άρα ταί γε κακήν ξριδα προφέρονται.

Eodem modo etiam ήώθι πρώ Α 50. ε 469. ξ 36 pro ήώθι πρό corrigendum fuit. Fraudis autem fuit falsa lectio ούρανόθι πρό sive auctori sive interpolatori versuum Θ 561 Τρώων καιόντων πυρά φαίνετο Ίλιόθι πρό, et Ν 349 ήθελε λαόν όλέσθαι Άχαικόν Ίλιόθι πρό, et Θ 581 ή τίς τοι και πηός απέφθιτο Ίλιόθι πρό, sive Ίλιόθεν πρό sive Ίλίοο πρό poetam dixisse aut dicere debuisse sentias.

δήιον in clausula versus, velut ΙΙ 301 ώς Δαναοί νηών μέν άπωσάμενοι δήιον πύρ, et δηίων in versibus spondaicis, velut Β 544 θώρηκας όήξειν δηίων άμφι στήθεσσιν partes anapaesti explere nemo, qui aurium sensu non plane destitutus

§ 65. Versus ex solis spondeis compositi nimio suo pondere aures animosque hominum nunquam non offendeabant; huius generis versus antea in Iliade circumferebantur *A* 130. *Ψ* 221. *B* 544

Ἀτρεΐδης (scr. *Ἀτρεΐδης*)· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου (an δίφρου?)
γονναξέσθην,

ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος (scr. Πατροκλεφῆος) δειλοῖο,
θώρηκας ῥήξειν δηίων (scr. δειτών) ἀμφὶ στήθεσιν.

Horum ultimus non Homeri, sed poetae Boeoti est, duo priores cum gravitate sententiarum satis iam excusentur, etiam diductis formis revocatis aliquantum sublevari possunt. Similiter Odysseae versus ο 334. *χ* 175 = *χ* 192. *φ* 15, quorum ultimus non veteris poetae, sed recentioris interpolatoris esse videtur, Nauckius emendavit:

σίτον καὶ κρεάων (κρεῖων codd.) ἡδ' οἶνοο (οἶνον codd.)
βεβρίθασι,

σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτόο (αὐτοῦ codd.) πειρήναντε,
τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήατο (ξυμβλήτην codd.) ἀλλήλουιν.

Aegre etiam ii versus feruntur, quorum altera pars sive tres ultimi pedes spondeis constant. Hoc tamen Homerus praesertim in veteribus versuum clausulis, velut ἀνδρῶν αἰχμητάων, θνητῶν ἀνθρώπων, βοῶν ὀρθοκραιράων, ἵππων αἰξάντε, et in describendis aerumnis proeliique laboribus non prorsus vitavit; vide *A* 226. 339. *B* 167. 190. 719. 813. *Γ* 49. *Δ* 74. 417. *E* 157. 392. 412. 577. 786. *Z* 232. 233. *H* 19. *Θ* 155. 214. 231. *I* 150=292. 155=297. *A* 423. 593. 680. *M* 43. 47. 128. 131. 257. *N* 152. 488. 699. *Ξ* 199. *O* 615. *Π* 756. *P* 207. 420. 586. 632. 726. 740. *Σ* 3. 41. 404. 573. 588. *T* 344. *Τ* 17. 401. *Φ* 169. 252. *X* 4. 187. *Ψ* 94. 553. *Ω* 121. 666. 705. At multi versus facile accelerari possunt et emendati in hac editione leguntur, velut *E* 899. *Z* 14. *P* 745. *M* 350. *H* 310. *Ω* 604. *I* 218

ὧς φάτο καὶ Παιήον' ἀνώγειν (ἀνώγειν codd.) ἰησάσθαι·

ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἔεν (ἦν codd.) ἀνθρώποισιν·

τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶι (ἰδρῶ codd.) σπεύδοντεςσι·

καὶ σοι Τενῆρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐν (ἐν codd.) φειδῶς·

καὶ ῥ' ἥγον προτὶ φάστυ ἀελπτέοντες σάον (σῶν v. l.) εἶναι·

ἔξ μὲν θυγατέρες ἔξ δ' υἱές (υἱεῖς v. l.) ἡβώοντες·

αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεῆος θεῖοιο (θεῖοιο codd.)·

quo simili modo correxi *Z* 14. *I* 645. *K* 359. 574. *A* 739. *N*

428. 512. *Ξ* 321. *O* 25. *Π* 636. *P* 670. *T* 403. *Τ* 145. *Ψ*

T 145. *Ψ* 65. 105. 221. Dubito vero, an plures etiam solutis formis nominum revocatis sanari possint, velut *I* 137 = 279. *Ω* 114

*νήα φάλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηυσάσθω·
ἑσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἀέριστον·*

et similiter *Γ* 340 = *Ψ* 813. *H* 235. *Θ* 54. *A* 1. 130. 715. *Π* 647. *P* 532. *Σ* 167. *T* 210. *X* 648. *Ψ* 666. 707. 753. 804. 813. 831, porro *B* 658. 666. *E* 638. *A* 690. *O* 640. *T* 98. *T* 340. *Ψ* 813 (*αἰδοτοῖο*). *Σ* 189 (*εἶαε*). Denique versui languidissimo *A* 639

φοῖνω Πρημεῖφ, ἐπὶ δ' αἶγειον κνή τυρόν

nescio an duorum verborum diductis vocalibus αἶγειον et κνέε alae addi possint et debeant.

Versus spondaicos sive duobus pedibus spondaicis conclusos minus Homero quam latinis poetis ingratos visos esse supra monui. At tamen etiam Homerus a pessimo horum versuum genere, cuius ultimi pedes spondaicis et numeris et verbis efficiuntur, abhorruit et multo magis, id quod frequentia duorum hexametri generum affatim docet, versus, quorum paenultimus pes dactylicus esset, in deliciis habuit. Inde poetae venustissimi manum vel potius vocem restituisse mihi videor, quod codicum et grammaticorum nihil ultra suos libros sapientium auctoritate spreta saepenumero dactylum quinti pedis facilibus medelis resuscitavi, velut

*ἑσταότες παρ' ὅχεσφιν ἐύθρονον Ἡόα (Hō codd.)
μίμνον (Θ 565)·*

*εἴτ' ἐ μιν εἰς Ἀίδαο πνύλῃται προέπεμψεν (προύπ.
codd. Θ 367)·*

*ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐνξεστὰς λοεσάντο (λουσ.
codd. K 576)·*

*λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀάρεσσιν (ὠρ. codd.
E 486)·*

*Πηλεΐδας θ' Ἰάδης τε τό τε σθένος Ὠαρῖωνος (Ὠρ.
codd. Σ 486).*

§ 66. Prior pars hexametri minus grata auribus accidit, si a duobus spondeis, quam si a duobus dactylis vel mixtis spondeo et dactylo incipit, vitiosa vero est, si duo primi pedes spondei duobus verbis spondaicis efficiuntur; qua de causa haud cunctanter librorum et Aristarchi auctoritate contempta naevis versus Homeri purgavi *Z* 463. *O* 522. *Σ* 262. *K* 572:

ἔσσ' pro εἰς, cum uno eoque facile emendando loco Odysseae ρ 388 excepto ante consonam litteram occurrat et plena forma ἔσσι haud raro ab Homero usurpata sit, Leonem Meierum K. Z. IX 373 et Nauckium secutus scribendum duxi.

Genetivos dualis ἵπποιν ὀφθαλμοῖν μαρναμένοιιν similia intactos reliqui, sed falsa diductione diphthongi ex ἵπποιν ὀφθαλμῶν μαρναμένων corruptos esse iudico. Hae enim formae et analogia genetivorum pronominum σφῶιν et νῶιν nec non nominis Ἰππασίδην A 431 tantum non flagitantur et optime respondent priscis nominativis ἵππῳ ὀφθαλμῷ, quorum memoria in pronominibus νῶι et σφῶι servata est, unde νῶ et σφῶ pro νώ et σφά scribi Cobetus, misc. crit. p. 224 iussit.

Aoristum secundum ἔτραφον et perfectum secundum τέτροφε intransitivam vim apud Homerum habuisse ideoque τράφην pro τράφη Γ 201. A 222, ἐτράφομεν pro ἐτράφημεν Ψ 84 scribendum esse Buttmannus in gramm. mai. II 307 tam praeclare docuit, ut verissimam hanc observationem in Ebelingi lexico Homérico ne commemoratam quidem esse merito indigneris.

Hiatum μηδὲ ἔα B 165. 181. P 16. X 339. K 536 et οὐδέ. ἔῳσι δ 805 et δὲ ἔῳμεν σ 420 alii revocata forma εἰα, alii diductis vocalibus ἑάαν et ἑόωσι remove conati sunt. Equidem priorem rationem, quippe quae ipsa fide codicum aut omnium aut plurimorum B 132. A 550. P 659. T 139. σ 420 sustineatur, secutus sum.

Productionem syllabae sunt qui duplicata sibilanti vel liquida ἴσσοις ἴσσασι κνίσσῃ μητίσσομαι ἴμμεναι ζευγνύμεν τιθέμεναι exprimi velint; cf. G. Curtium in Leipz. Stud. III 189—202. Praeterea dubitant, num vocales εἰ et η verborum Φειάρινος εἰλάτινος εἰνάλιος εἰνύδιος ἡνυγένειος ἡνυγενῆς ἡύκομος εἰν Ἀίδαο εἰν Ἀριμάσποις grammaticorum interpolationibus debeantur et geuvinarum formarum Φεαρ. ἑλατ. ἑναλ. ἐν Ἀιδ. primam syllabam vi ictus producere praestet. Mihi, ut cum Tacito loquar, neque confirmare rem argumentis neque refellere in animo est: ex ingenio suo quisque demat vel addat fidem.

De metricis rationibus.

§ 64. Leges dactylīci hexametri et vñeres versuum Homericorum exponere ab hoc loco alienum est; ne illud quidem, quamvis operae pretium esset, edisserere mihi proposui, quae proprietates Homericī hexametri sint et quibus rebus ars Homeri ab arte ceterorum poetarum differat. Verum quae cum textu emendando et constituendo cohaerent quaestiones metricae, eas solas

ὅς τλῆς εἵνεκ' ἐμείο (ὅς ἔτλῆς ἐμεῦ εἵνεκ' codd.), ἐπεὶ ~~ἰδέσθαι~~
ὀφθαλμοῖσιν·

ὅς *F'* ἄξει (*F'* om. codd.), εἰός κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πελάσῃ—
Βορρῆς (Βορέης codd.) καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον—

In duobus aliis versibus *A* 497. *q* 519

δαῖζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἐκτωρ·
ἀείδῃ δεδαῶς *F*έπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν

vis veteris digammi δαΐζων et ἀΐδῃ¹⁾, similiter atque in versus—
exitu ἀμφὶς ἐΐάγῃ *A* 559, ad vocalem producendam satis valuisse—
videtur. Denique anceps natura fuit particulæ πρὶν in versus—
initio πρὶν ἐλθεῖν *q* 105 = σ 402, πρὶν ἔγνων *τ* 475. Nullius
vero versus Homericus primus pes iusti trochaei mensuram implet.
Nam in versibus

πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἦτεν ἵππους (*E* 358)·

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο (*Q* 755)·

πικνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στροφὸς ἦεν ἀορτήρ (*ν* 438)·

productionem alterius syllabae versus duplicibus consonantibus, a
quibus alterum quodque verbum ῥωγαλέην, ῥυστάζεσκεν, γλίσ-
σομένη olim incipiebat, effici dudum intellectum est, et versum
A 193

ἔως (scr. εἶος) ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ
θυμόν

similiumque vitium a God. Hermanno, elem. doctr. metr. p. 59 sub-
latum est. Denique versuum initia Ἰλίου προπάροιθε *O* 66.
Φ 106. *X* 6, ἀργίου πρόσθεν *X* 313 restitutis genetivis Ἰλίου
et ἀργίου Nauckius, et versum

Αἴαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς ἐπεὶ οὐδὲ *F*έφοικε (*Ψ* 493)

revocata copulatione nominativi et vocativi Αἴας Ἰδομενεῦ τε
Io. Wackernagelii sanaverunt.

§ 67. Non solum vitia versuum Homeri criticis medelis tollere
et remove conati sumus, sed etiam, si leni admota medicina
fieri potuit, versus perpolire et levigare operae pretium esse duxi-
mus; qua in re si propositum finem non plene assecuti sumus
neque numeros, quales ex ore ingeniosissimi et venustissimi poetae
profluxisse probabile est, plane restituimus, obstitit reverentia codi-
cum, quorum traditas lectiones praeter necessitatem migrare non

1) Prima syllaba verbi ἀείδω praeterea producta est in hymn.
Hom. XII 1, XVIII 1, XXVII 1, Il. parv. fr. 1 et saepe apud posteriores
poetas; cf. Hartel, Wien. Stud. I 5.

§ 65. Versus ex solis spondeis compositi nimio suo pondere aures animosque hominum nunquam non offendeabant; huius generis versus antea in Iliade circumferebantur *A* 130. *Ψ* 221. *B* 544

Ἀτρεΐδης (scr. *Ἀτρεΐδης*). τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου (an δίφρου?)
γουνάζεσθην,

ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος (scr. Πατροκλεφῆος) δειλοῖο,
θώρηκας φήξειν δηίων (scr. δειτών) ἀμφὶ στήθεσσι.

Horum ultimus non Homeri, sed poetae Boeoti est, duo priores cum gravitate sententiarum satis iam excusentur, etiam diductis formis revocatis aliquantum sublevari possunt. Similiter Odysseae versus ο 334. *χ* 175 = *χ* 192. *φ* 15, quorum ultimus non veteris poetae, sed recentioris interpolatoris esse videtur, Nauckius emendavit:

σίτου καὶ κρεάων (κρεῖων codd.) ἡδ' οἴνου (οἴνου codd.)
βεβρίθασι,

σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ (αὐτοῦ codd.) πειρήναντε,
τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήατο (ξυμβλήτην codd.) ἀλλήλουιν.

Aegre etiam ii versus feruntur, quorum altera pars sive tres ultimi pedes spondeis constant. Hoc tamen Homerus praesertim in veteribus versuum clausulis, velut ἀνδρῶν αἰχμητῶν, θνητῶν ἀνθρώπων, βοῶν ὀρθοκραιράων, ἱππῶν ἀΐξαντε, et in describendis aerumnis proeliique laboribus non prorsus vitavit; vide *A* 226. 339. *B* 167. 190. 719. 813. *Γ* 49. *Δ* 74. 417. *E* 157. 392. 412. 577. 786. *Z* 232. 233. *H* 19. *Θ* 155. 214. 231. *I* 150=292. 155=297. *Δ* 423. 593. 680. *M* 43. 47. 128. 131. 257. *N* 152. 488. 699. *Ξ* 199. *O* 615. *Π* 756. *P* 207. 420. 586. 632. 726. 740. *Σ* 3. 41. 404. 573. 588. *T* 344. *Υ* 17. 401. *Φ* 169. 252. *X* 4. 187. *Ψ* 94. 553. *Ω* 121. 666. 705. At multi versus facile accelerari possunt et emendati in hac editione leguntur, velut *E* 899. *Z* 14. *P* 745. *M* 350. *H* 310. *Ω* 604. *I* 218

ὥς φάτο καὶ Παιήον' ἀνώγειν (ἀνώγειν codd.) ἰησάσθαι·
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἔεν (ἦν codd.) ἀνθρώποισιν·
τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶι (ἰδρῶ codd.) σπεύδοντες·
καὶ τοι Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐν (ἐν codd.) Φειδῶς·
καὶ ῥ' ἥγον προτὶ Φάστν ἀελπτεύοντες σόν (σῶν v. l.) εἶναι·
ἐξ μὲν θυγατέρες ἐξ δ' υἱές (υἱεῖς v. l.) ἡβώνοντες·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεὺς θεῖοιο (θεῖοιο codd.)·

quo simili modo correxi *Z* 14. *I* 645. *K* 359. 574. *Δ* 739. *N* 428. 512. *Ξ* 321. *O* 25. *Π* 636. *P* 670. *T* 403. *Υ* 145. *Ψ*

ἀλλ' ἄγε διογενὲς Πατρόκλεες (Πατρόκλεις codd.) ἔξαγε
κούρην (A 337).
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκοψέμεν (ἀποκόψειν codd.) ἄκρα
κόρυμβα (I 241).
νηῆς ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι ἰδὲ (ἦδ' codd.) Ἰάρον' ἐκέ-
λευεν (Γ 119).

Neque immerito me reprehendent, quod in hac sede versus non
ubique ἔεν pro ἦν, ut ante interpunctionem fecimus in versu B 313
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν (ἦν codd.), ἣ τέκε τέκνα
rescribere ausus sim.

Porro dactylici pedes uno vocabulo expleti minus quam qui
aut post longam aut primam brevem inciduntur, auribus placent,
et quintus pes dactylicus, qui caesuram post primam brevem quam
qui post longam syllabam habet, numerosior est. Ego tamen ad
normam harum rationum non omnes versus redigere ausus sum,
licet similia Aristarchus vel quicumque ex veteribus grammaticis
textum carminum Homericorum constituit, spectasse videatur, sed
si codices variabant vel vocalis non magis priori vocabulo subici
quam alteri praeligi poterat vel admissa emendatione simul et
numeri levigabantur et elisae vocalis α vel ι vel ο durities tolle-
batur, lites grammaticorum metricis illis rationibus componendas
esse existimavi, quod quo tendat ut facilius intellegas, nonnulla
exempla emendatorum versuum apponam:

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος; τοῦ δὲ κλύε (δ' ἔκλυε codd.)
Φοῖβος Ἀπόλλων (A 43).

τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἔκπαγλα φίλησα (ἐκπαγλ'
ἐφιλ. v. l. Γ 415).

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κἀη καὶ σπλάγχνα πάσαντο
(σπλάγχν' ἔπασ. v. l. B 427).

γαίης οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δὲ μάχοντο (δ'
ἐμάχοντο v. l. P 373).

Τρώων καὶ πολέας ζωοὺς ἔλον ἦδὲ πέρασσα (ἦδ'
ἔπερ. v. l. Φ 102).

Idem cum duritiem elisae vocalis α minus quam dactylici pedis
uno vocabulo dactylico expleti vitandam ducerem, sprete Aristarchi
auctoritate scripsi

οὐ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον
(λύματα βάλλον v. l. A 314).

similique ratione elisionem ante interpunctionem ita fugi, ut in
versu A 88

τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν

ambiguam syllabam priorem nominis ἄδος corripere quam vocalem α nominis μακρά elidere mallet.

Denique in fine versus Homerum plenam syllabam longamque vocalem adamasse easque syllabae in brevem vocalem exeunti praetulisse Wolfius Hermannus Bekkerus recte sensisse videntur; quae de causa ν ἐφελκυστικὸν semper hoc loco addidi neque discrepantias codicum, quibus in hac quoque re Larocheus meus, Hom. Vol. p. 160 sqq. maiorem quam par fuit auctoritatem tribuit, enotare operae pretium esse duxi. In aliis quoque rebus, dummodo pars codicum ususve dicendi addiceret, plenas formas praetuli, velut B 371. Π 587. P 478

αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων ("Απολλον al.)·
αὐχίνα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῦο τένοντας (τένοντε al.)·
δενκαλίωνα δ' ἐπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες (τένοντε al.).

Idem tamen aliis locis (E 307. K 456. Ξ 466) dualem τένοντε contra consensum librorum remove dubitavi, quamvis Cobetum ceterosque analogiae sectatores mihi hanc inconstantiam crimini daturus esse praevideam.

§ 68. In extrema parte huius capitis quasi per saturam alias quasdam quaestiones de synizesi hiatu elisione productione exactiam, quae cum arte metrica Homeri cohaerent.

Synizesin intellegimus poetarum licentiam conflandi eas vocales, quae in vulgari sermone nondum in unam syllabam coaluerant. Hanc licentiam, quam creberrime in Homeri carminibus iterari Spitznerus de versu heroico p. 179 dixerat, arctioribus quam adhuc factum est finibus circumscribendam esse nostrates grammatici iam consentiunt innumerisque locis eam vitari posse et debere infra docerimus. Sed plus licentiae sibi Homerus sumpsit cum in vocabulis, quae alio modo numeris includi non poterant, ut πρωτοπαγέα Ω 267, ὑπερεφέα δ 757, tum in extremo pede hexametri. In fine igitur versus cum pleraque synizesis exempla inveniantur, relictis virorum doctorum coniecturis integras reliqui versuum clausulas Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω (ἀγκυλόμητις coni. Nauck), ἦ τε μάλα χρεώ (χρή coni. Nauck), ὑπερφίαλον Διομήδεα (Διομήδην coni. Nauck). Praeterea nescio an extrema quoque syllaba ante caesuram penthemimerem synizesi admittendae faciliior fuerit; hoc enim loco synizesin admissam habes vocabulorum κεφαλάν Γ 273, πρωτοπαγέας E 194, πρωτοπαγέα Ω 267, αἰνέας λ 110. μ 137, αἰνοπαθέα σ 201, ὑπερεφέα δ 757, ἐφόρεον χ 456. Sed de his similibusque rebus fusius in capite de vocalibus diducendis aut contrahendis disseram.

§ 69. Elisionem in fine hexametri ab Homero admissam vel versus hypermetros factos esse negavit G. Hermannus, elem. p. 351, eique et ipse in meo libro de arte metrica Graecorum et Romanorum astipulatus sum. At primum mirum est tres versus Θ 206. Ξ 265 Ω 331, qui ante receptam formam Ζῆν hypermetri esse videbantur, ita compositos esse, ut extremum vocabulum Ζῆν', quod Hermannus Ζῆν scribi iussit, a vocali insequentis versus excipiatur

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυνκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ·
ἧ φῆς ὥς Τρῶεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
ὥς Ἡρακλεῖδος περιχώσατο παῖδός ἐοῖο·
παῖδες καὶ γαμβροί, τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'
ἐς πεδίον προφανέντε· Φιδῶν δ' ἐλέησε γέροντα.

Sed sunt alii quoque versus, in quibus, cum vulgo vocales contractas aut ultimam vocalem plane abiectam esse statuunt, dubito an rectius elisionem in fine versus admissam esse ducas, velut ι 347. Θ 487

Κύκλωψ, τῇ πῖε Φοῖνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα | ὄφρα·
Τρῶσιν μὲν ῥ' ἀφέκουσιν ἔδν φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς | ἀσπασίη.

§ 70. Hiatus, qui antea Homeri carmina inquinaverant, longe plurimos in hac editione digammo restituto remotos esse videbis et, si dis placet, gaudebis. Ceteri quoque hiatus vitiosi quo modo tolli possent, sedulo in adnotationibus monui. Vitio autem carere eos hiatus poeta putasse videtur, qui essent ante caesuram vel gravem interpunctionem, velut

ἀλλ' ἀκέονσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ (Α 565).
ἀλλ' ὃ γε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα (Β 3).
καινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ (Γ 376).

Nihilo secius etiam his locis a poeta hiatus non quaesitum vel benigne admissum, sed si ullo modo fieri potuit, vitatum esse veri simile est. Qua de causa ex variis lectionibus eas, quibus hiatus naevi abstergerentur, ita elegi, ut vel antiquas formas spernerem, velut Α 103. Ρ 720:

ἐν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας (έόντε v. l.), ὃ μὲν νόθος ἡνιόχευεν·
Φίσον θυμὸν ἔχοντες (έχοντε v. l.) ὁμῶνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ.

Haec quoque causa fuit, cur ingeniosam Nauckii observationem omnibus locis (Α 129. Β 113. 288. Ε 716. Θ 241) pro εὐτείχεον, quod libri exhibent, εὐτειχέα, quod leges grammaticae requirunt, legi posse docentis in meos usus convertere non ausus sim, praesertim cum iunctura εὐτειχέα ἀπονέεσθαι non solum hiatu, sed etiam ingrato sono iteratae vocalis α offendant.

tam facile ausi sumus. Alios futuros esse spero et auguror, qui grammaticorum supercilia flocci ducentes inceptum opus ad umbilicum perducere tendant. Nos fere iis locis, in quibus aut codices fluctuant aut nihil codicum consensus valet, elegantiarum rationibus studuimus, quae quales fuerint, breviter iam exponamus.

In primo pede Homerum spondeum dactylo anteposuisse cum Bekkerus Hom. Blätter I 138 sibi persuasisset, hac versus sede non solum contractas codicum formas *θάρσει ἥσκειν* alia id genus non sollicitavit, sed etiam novas et dubias, velut *έστεῶτ' B 70*, *νίει Γ 174*, *ἦδη B 409*, textui intulit. Merito hoc nomine Bekkerus a Nauckio reprehensus est, sed etiam minus hic, quod, ut dactylorum primi pedis numerum augeret, *ἀγχόθι* pro *ἀγχοῦ*, *αὐτόθι* pro *αὐτοῦ*, *φθισέμεν* pro *φθίσειν* scripsit, meum applausum tulit. Exploratum enim et numerorum computationibus comprobatum est spondeum in primo pede frequentius quam in ceteris versus sedibus usurpatum esse et heroici hexametri gravitatem sedato incessu primi pedis mirum quantum augeri. Qua de causa in codicum lectionibus fere acquievimus nec, nisi si usus dicendi Homericus flagitabat, ab eorum fide recessimus.

Alter pes spondeo impletus neque media parte incisus licet ab Homero minus quam a latinis poetis spretus sit, tamen delicatis auribus numquam non minus placebat; qua de causa divisus vocabulis exaranda curavimus

φύσει, ἐπεὶ δὴ (ἐπειδὴ codd.) πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι
λέλοιπεν (A 235)
πέπλον δ', ὅς τις (ὅστις v. l.) τοὶ χαριέστατος ἦδὲ
μέγιστος (Z 271)
ἴδαι', ἣ τοι (ἥτοι v. l.) μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς
ἀκούεις (H 406)
ὦ γέρον, οὗ πω (οὔπω v. l.) τὸν γε κύνες φάγον οὐδ'
οἴωνοί (Q 411).

Verum in versu *M 151*

ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός

plenus sonus spondei adeo cum tumido fragore aeris congruit, ut diductam formam *κόμπει* de coniectura reponere non ausus sim.

Quarti pedis fine si oratio incidatur, dactylum quam spondeum multo magis placuisse evidenter docuit Bekkerus, Hom. Bl. I 144, quem ita secutus sum, ut vel invitis libris dactylicas formas, modo comprobatae illae aliisque locis usurpatae fuerint, recipere non dubitaverim, velut

non puros putos Iones fuisse, sed multum ex lingua confinium et inquilinorum Aeolum traxisse perquam verisimile est. Hoc autem alterum inprimis valet, si locupletissimis testibus Pindaro Stesimbroto Ephoro Homerum Smyrna oriundum esse credis; sed etiam si famae illi diffides, tamen ex quatuor, quas Herodotus I 142 distinguit, speciebus ionicae dialecti ea Homeridas antiquissimos usos esse facile concedes, quae cum Colophoniorum et Phocaeensium, quorum fines ager Smyrnaeus interiacet, propria fuisse narretur, multum procul dubio propius quam reliquae tres Aeolum sermoni accedebat.¹⁾ Quod vero nuper Aug. Fickius in Bezenb. Beitr. VII 139—162 vetera carmina Iliadis, cum a poeta ipso aeolice pancta essent, aliquanto post ab Homeridis, qui in Ionum agros sua domicilia transtulissent, ionicae dialecto accommodata esse speciosius quam verius disputavit, nihil ad editorem Iliadis pertinet. Neque enim quae vetera, quae recentiora carmina essent, accuratius ille discriminavit, nisi quod priorem libri primi partem in aeolicam linguam convertit, et quae proprie aeolicae dicuntur formae super totam Iliadem dispersae sunt neque in recentioribus carminibus rarius quam in vetustissimis inveniuntur, velut *πίσυρες* exstat O 680. Ψ 171. Ω 233. ε 70. π 249. χ 111, *αἰσυμνητήρ* Ω 347. θ 258, *ἄμυδις* I 6. K 300. 524. M 385. N 336. 343. T 114. 158. 374. Ψ 217. δ 659. ε 467. μ 413. 415. ξ 305. Haec tria igitur vocabula aeolica adeo non sunt propria veteris Iliadis, ut in iis carminibus, quae nos quidem vetustissima definivimus, ne inveniuntur quidem. Sed tota ista sententia falsa est, quandoquidem iam in vetustissimis carminibus Homeri, si a lingua ad res descenderis, manifestissima ionicae originis vestigia exstant, velut Nestor Pylo ionica oriundus in ipso primo libro inter primores Achivorum celebratus, Minerva, patrona ionicae stirpis, crebro invocata in solemnibus formula *αἶ γὰρ Ζεὺς τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων* B 371. A 288. H 132. II 97, Cayster ionicus fluvius in illustri imagine B 461 commemoratus, Neptuni Heliconii, praesidis Panionii (v. Herodot. I 148), sacra T 404 sqq. descripta, praeconia Glauci, Lyciorum regis, a quo partem regulorum Ioniae originem duxisse Herodotus I 147 refert, si minus antiquissimis, at tamen praeclarissimis carminibus facta.

1) De Smyrnae colonorum ambigua origine conferas sodes O. Muellerrum, Gesch. d. griech. Lit. I 72; de grammaticis, qui Aeolum Homerum perhibebant et aeolicas magis quam atticas formas in Iliade et Odyssea probabant, Fried. Osannum, anecd. Rom. p. 5 et 282 sqq.

§ 73. Sed ut unde delleximus revertamur, doriae quae a veteribus grammaticis venditabantur formae aut ex Homero expellendae aut Doribus abrogandae sunt; earum autem in numerum referendae sunt hae:

$\acute{\alpha}\mu\acute{o}\varsigma$ sive $\acute{\alpha}\mu\acute{o}\varsigma = \eta\mu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\varsigma$ codices exhibent Z 414. Θ 178. K 448. N 96. II 830. λ 166. 481. In huius locum aeolicum vocabulum $\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$ ad analogiam comprobatarum formarum $\acute{\alpha}\mu\mu\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\mu\mu\epsilon$ $\acute{\alpha}\mu\mu\iota$ eo confidentius cum Ahrensis restitui, quo facilius erroris origo explicari potest. Nam cum in Pisistrateo exemplari $\mathcal{A}\mathcal{M}\mathcal{O}\Sigma$ scriptum fuerit, grammatici incuriosi, qui vetus illud exemplar in atticam litteraturam transcripserunt, doricam formam $\acute{\alpha}\mu\acute{o}\varsigma$ ionico poetae temere concedere quam sobrio iudicio genuinam lectionem $\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$ restituere maluerunt. Veterem autem hunc errorem fuisse inde patet, quod poetae tragici formam $\acute{\alpha}\mu\acute{o}\varsigma$ non solum in canticis, sed etiam, quamvis raro, in diverbiis utebantur.

$\mu\omicron\lambda\upsilon\pi\acute{\alpha}\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$ doricum legitur A 433 in codice praestantissimo Veneto A; sed cum alii codices formam aeolicam $\mu\omicron\lambda\upsilon\pi\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$ suppedient et in Hesychii codice Marciano optimo $\mu\omicron\lambda\upsilon\pi\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$ scriptum exstet, hanc formam cum Hinrichsio, de Homericæ elocutionis vestigiis aeolicis p. 59, recipere non dubitavi.

$\mu\omicron\phi\omicron\alpha\nu\epsilon\iota\varsigma\alpha\varsigma$ correpta ultima syllaba scripsit Zenodotus Θ 378

$\eta\ \nu\omega\iota\ \mu\omicron\iota\acute{\alpha}\mu\omicron\iota\omicron\ \mu\acute{\alpha}\iota\varsigma\ \kappa\omicron\rho\upsilon\theta\alpha\iota\omicron\lambda\omicron\varsigma\ \text{Ἐκτωρ}$
 $\gamma\eta\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\iota\ \mu\omicron\phi\omicron\alpha\nu\epsilon\iota\varsigma\alpha\varsigma\ \alpha\acute{\nu}\alpha\ \mu\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota\omicron\ \gamma\epsilon\phi\acute{\upsilon}\rho\alpha\varsigma,$

bene ille confutatus ab Aristarcho dualem $\mu\omicron\phi\omicron\alpha\nu\epsilon\acute{\nu}\tau\epsilon$ restituente et dorismum illum ab Hesiodo primo epicis versibus illatum affirmante. Idem Zenodotus ab Aristarcho merito vituperatur, quod A 56 et 198 $\acute{o}\rho\eta\tau\omicron$ pro $\acute{o}\rho\alpha\tau\omicron$ scripserit $\acute{\alpha}\gamma\nu\omicron\omega\acute{\nu}\ \acute{o}\tau\iota\ \mathcal{A}\omega\rho\iota\kappa\acute{o}\nu\ \gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ cfr. Ahrensium de graecae ling. dialectis II 195.

$\acute{\alpha}\lambda\tau\omicron$ $\acute{\alpha}\lambda\sigma\omicron$ ex Homeri carminibus amovenda et correpta vocali $\acute{\alpha}\lambda\tau\omicron$ $\acute{\alpha}\lambda\sigma\omicron$ $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\lambda\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\mu\alpha\lambda\tau\omicron$ scribenda esse Bekkerus, Hom. Bl. II 11 et Nauckius censuerunt, quorum virorum sententiae meum quoque oculus adiecisset, si solos Dores augmento temporali $\acute{\alpha}$ usos esse constaret; sed cum Aeoles quoque eodem modo verba a vocali $\acute{\alpha}$ incipientia declinasse Hinrichsius, de Homericæ elocutionis vestigiis aeolicis p. 76 docuerit, $\acute{\alpha}\lambda\tau\omicron$ ut $\acute{\omega}\rho\tau\omicron$ et $\acute{\alpha}\iota\omicron\nu$ retinere malui. Codicum fides hac in re vacillat, siquidem Venetum A tribus locis E 494. Z 103. Ω 469 $\acute{\alpha}\lambda\tau\omicron$, non $\acute{\alpha}\lambda\tau\omicron$ exhibere Larocheius Hom. Textkr. p. 186 asseverat.

$\mu\acute{\alpha}\nu$ in formulis $\omicron\upsilon\ \mu\acute{\alpha}\nu$, $\eta\ \mu\acute{\alpha}\nu$, $\kappa\alpha\iota\ \mu\acute{\alpha}\nu$, librorum consensu omnibus fere locis, quibus ionica forma $\mu\acute{\epsilon}\nu$ numerorum lege excluditur, confirmatum, atticæ formæ $\mu\acute{\eta}\nu$ cedere iussit

Bekkerus. At cum Pisistratum Atticum et Aristarchum atticae originis Homeri vindicem atticam formam *μήν*, si codicum fide aut rhapsodorum voce traditam eam accepissent, aspernatos fuisse veridissimillimum sit, priscam formam *μάν*, non doricam illam, sed veteris graecitatis communem, ex remotissimis temporibus propagatam esse crediderim. Sed ne in temeritatis crimen in re dubia incurrerem, quinque locis *A* 302. *B* 291. *T* 45. *Ψ* 410. *Ω* 52, ubi libri in attica forma *μήν* consentiunt, codicum auctoritati obsecutus sum.

τοι = *σοι* haud raro codicum fide traditum Apollonius de pron. p. 104 C ex dorica dialecto Homerum mutuatum esse putavit. Equidem potius Herodiano (v. schol. *A* 294, *Lehrs quaest.* ep. 122, *La-Roche Hom. Textkr.* 349) adstipulor, qui poetam, cum ex vetere graecitate formam *τοι* iuxta noviciam suisque aequalibus frequentatam *σοι* recepisset, illi imminutam, huic plenam vim attribuisse statuit; quamquam exstant loci, ut *E* 428 οὐ *τοι*, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆα *φέργα*, ubi *τοι* a plena vi ὀρθοτονουμένης ἀντωνυμίας uix recedit.

§ 74. Multo facilius fui in aeolicis formis admittendis. Atque omni quidem dubitatione illae carent, si coniunctae cum aliis vocabulis in sollemnibus formulis aut certis quibusdam versus sedibus, imprimis clausulae, adstrictae inveniuntur, quam rem clara in luce posuit egregia Hinrichsii cura. Ut igitur vedicorum hymnorum formula 'dyau pitar' in Europam translata graecum Ζεῦ πάτερ et latinum Iuppiter procreavit, sic a veteribus vatibus Aeolibus ad Iones propagatae sunt formulae ἄλλυδις ἄλλος *A* 486. 745. *M* 461. *N* 279 . . . , νύμφα φίλη *Γ* 130. δ 743, νεφεληγερέτα Ζεὺς, μητίετα Ζεὺς, εὐρύοπα Ζεὺς *A* 175. 511. 517. 560. *A* 30 . . . , ἱππότα Νέστωρ, ἡπύτα κῆρυξ, ἱππηλάτα Πηλεὺς *B* 336. *H* 125. 384¹⁾, μάντις ἀμύμων, υἱὸς ἀμύμων, ἀμύμονος Αἰακίδαο *A* 92. *II* 197. 140, ἄλτο χαμᾶζε *Γ* 29. *A* 419. *E* 111. 494. 835, Κίλλαν (*Νίσαν*, *Κοῖσαν*, *Φηράς*) τε ξαθέην *A* 38. *B* 508. 520. *I* 151.

Aliae formae aeolicae ut a poetis vetustioribus Aeolibus aut a vicinis Ionumve agros insidentibus Aeolibus adscirentur, metri necessitas in causa fuit, velut ἀέρουσαν *A* 459. *B* 422, ἀέρουον *M* 261, ἀερούοντα *Θ* 325, ἀνίαχοι *N* 41, ἐδένετο δαιτὸς

1) Aeolica origo horum nominativorum quamquam, neque si testimonia grammaticorum neque si titularum fidem quaeris, satis constat (cf. Meister, *die griech. Dial.* I 160 et 310), verisimilis tamen esse videtur ob vocalem *α* primae declinationis ab Aeolibus correptam et litteram sibilantem finalem a Boeotis Aeolibus non numquam abiectam.

§ 71. Ictus vis quibus locis brevi syllabae vim longae tribuerit, accuratissime nuper definire studuit Hartelius in Hom. Stud. vol. I. Equidem vereor ne iusto severior ille fuerit in libertate veteris poetae constringenda et numerus syllabarum vi ictus productarum textu Homeri a traditis mendis purgato et ad priscam formam revocato aliquantum augeatur. Sic, ut quid sentiam exemplis illustrem, Homerum dixisse credo

τῷ ἐν χερσὶ φόος, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο (O 741).

αὐτοῦ ἐρυκακέμεν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας (E 212).

τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔεν ἐναλὶγκιον, ὥς εἰ ἅπανα (X 410).

ὄσσον ἔεν οἶός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα φεφοίκει (Ω 630).

τοῦ δ' υἱὲς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε (ο 248),

vulgatas autem formas φόως ἐρυκακέειν ἔην υἱέις si minus a Pisistrato, at tamen a rhapsodis esse invectas. Sed ut his similibusque locis veteres et genuinas formas potius restituendas quam productiones syllabarum finalium anxie fugiendas esse iudico, sic in aliis versibus, ubi recipiendae vocali longae nihil obstat, metricas licentias sedulo coercui. Inde Ξ 357. Ω 569 exaranda curavimus.

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων (Ποσειδάων v. l.) ἐπάμνε·

μή σε, γέρων (γέρον codd.), οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω.

Cetera non operose in his prolegomenis colligere, sed in commentariis suo quidque loco brevi adnotare mihi visum est.

De aeolicis formis.

§ 72. Homerum quod Dio Chrysostomus or. XI 23 alique rhetores farraginem ex omnibus dialectis mixtam auditoribus suis omnibus ex partibus Graeciae confluentibus propinasse hariolati sunt, viri docti dudum ita exagitaverunt, ut suorum popularium lingua cum usum esse dicerent et ne metri quidem necessitate ut alia vocabula admisceret adactum esse, nisi quae aut ipse a vetustioribus vatis epicis accepta tulisset, aut populares sui a confinibus et si minus civitatis, at saltem conubii et commercii societate coniunctis gentibus didicissent. Quae cum ita sint, doricæ formas ex Homeri carminibus prorsus submovendas et quae relinquerentur vocabula ab Iade, qualem Hesiodus titulique agri Ionici praebeant, aliena aut veteri Iadi aut aeolicae dialecto vindicanda esse duximus. Aeoles enim primos famam belli Troiani carminibus illustrasse et priusquam in Asiam migrassent, iam Musarum Olympicarum sacris studuisse videntur, et Homeri cives

non puros putos Iones fuisse, sed multum ex lingua confinium et inquilinorum Aeolum traxisse perquam verisimile est. Hoc autem alterum inprimis valet, si locupletissimis testibus Pindaro Stesimbroto Ephoro Homerum Smyrna oriundum esse credis; sed etiam si famae illi diffides, tamen ex quatuor, quas Herodotus I 142 distinguit, speciebus ionicae dialecti ea Homeridas antiquissimos usos esse facile concedes, quae cum Colophoniorum et Phocaeensium, quorum fines ager Smyrnaeus interiacet, propria fuisse narretur, multum procul dubio propius quam reliquae tres Aeolum sermoni accedebat.¹⁾ Quod vero nuper Aug. Fickius in Bezenb. Beitr. VII 139—162 vetera carmina Iliadis, cum a poeta ipso aeolice pancta essent, aliquanto post ab Homeridis, qui in Ionum agros sua domicilia transtulissent, ionicae dialecto accommodata esse speciosius quam verius disputavit, nihil ad editorem Iliadis pertinet. Neque enim quae vetera, quae recentiora carmina essent, accuratius ille discriminavit, nisi quod priorem libri primi partem in aeolicam linguam convertit, et quae proprie aeolicae dicuntur formae super totam Iliadem dispersae sunt neque in recentioribus carminibus rarius quam in vetustissimis inveniuntur, velut *πίσυρες* exstat O 680. Ψ 171. Ω 233. ε 70. π 249. χ 111, *αἰσυμνητήρ* Ω 347. θ 258, *ἄμυδις* I 6. K 300. 524. M 385. N 336. 343. T 114. 158. 374. Ψ 217. δ 659. ε 467. μ 413. 415. ξ 305. Haec tria igitur vocabula aeolica adeo non sunt propria veteris Iliadis, ut in iis carminibus, quae nos quidem vetustissima definivimus, ne inveniantur quidem. Sed tota ista sententia falsa est, quandoquidem iam in vetustissimis carminibus Homeri, si a lingua ad res descenderis, manifestissima ionicae originis vestigia exstant, velut Nestor Pylo ionica oriundus in ipso primo libro inter primores Achivorum celebratus, Minerva, patrona ionicae stirpis, crebro invocata in solemni formula *αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων* B 371. Δ 288. H 132. II 97, Cayster ionicus fluvius in illustri imagine B 461 commemoratus, Neptuni Heliconii, praesidis Panionii (v. Herodot. I 148), sacra T 404 sqq. descripta, praeconia Glauci, Lyciorum regis, a quo partem regulorum Ioniae originem duxisse Herodotus I 147 refert, si minus antiquissimis, at tamen praeclarissimis carminibus facta.

1) De Smyrnae colonorum ambigua origine conferas sodes O. Muellerum, Gesch. d. griech. Lit. I 72; de grammaticis, qui Aeolem Homerum perhibebant et aeolicas magis quam atticas formas in Iliade et Odyssea probabant, Fried. Osannum, anecd. Rom. p. 5 et 282 sqq.

§ 73. Sed ut unde defleximus revertamur, doricae quae a veteribus grammaticis venditabantur formae aut ex Homero expellendae aut Doribus abrogandae sunt; earum autem in numerum referendae sunt hae:

ἄμός sive ἄμός = ἡμέτερος codices exhibent Z 414. Θ 178. K 448. N 96. II 830. λ 166. 481. In huius locum aeolicum vocabulum ἄμμος ad analogiam comprobatarum formarum ἄμμες ἄμμι ἄμμι eo confidentius cum Ahrensis restitui, quo facilius erroris origo explicari potest. Nam cum in Pisistratego exemplari ΑΜΟΣ scriptum fuerit, grammatici incuriosi, qui vetus illud exemplar in atticam litteraturam transcripserunt, doricae formam ἄμός ionico poetae temere concedere quam sobrio iudicio genuinam lectionem ἄμμος restituere maluerunt. Veterem autem hunc errorem fuisse inde patet, quod poetae tragici formam ἄμός non solum in canticis, sed etiam, quamvis raro, in diverbiis utebantur.

πολυπάμονος doricum legitur A 433 in codice praestantissimo Veneto A; sed cum alii codices formam aeolicam πολυπάμμονος suppedient et in Hesychii codice Marciano optimo πολυπάμμονος scriptum exstet, hanc formam cum Hinrichsio, de Homericæ elocutionis vestigiis aeolicis p. 59, recipere non dubitavi.

προφανείσας correpta ultima syllaba scripsit Zenodotus Θ 378

ἢ νῶι Πριάμοιο πάις κορυθαίολος Ἐκτωρ

γῆθήσει προφανείσας ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

bene ille confutatus ab Aristarcho dualem προφανέντε restituente et dorismum illum ab Hesiodo primo epicis versibus illatum affirmante. Idem Zenodotus ab Aristarcho merito vituperatur, quod A 56 et 198 ὄρῃτο pro ὄρᾳτο scripserit ἀγνοῶν ὅτι Δωρικὸν γίνεται cfr. Ahrensium de graecae ling. dialectis II 195.

ἄλτο ἄλσο ex Homeri carminibus amovenda et correpta vocali ἄλτο ἄλσο ἔσαλτο ἔπαλτο scribenda esse Bekkerus, Hom. Bl. II 11 et Nauckius censuerunt, quorum virorum sententiae meum quoque calculum adiecissem, si solos Dores augmento temporali ᾱ usos esse constaret; sed cum Aeoles quoque eodem modo verba a vocali α incipientia declinasse Hinrichsius, de Homericæ elocutionis vestigiis aeolicis p. 76 docuerit, ἄλτο ut ὦρτο et ἄιον retinere malui. Codicum fides hac in re vacillat, siquidem Venetum A tribus locis E 494. Z 103. Ω 469 ἄλτο, non ἄλτο exhibere Larochius Hom. Textkr. p. 186 asseverat.

μάν in formulis οὐ μάν, ἦ μάν, καὶ μάν, librorum consensu omnibus fere locis, quibus ionica forma μέν numerorum lege excluditur, confirmatum, atticæ formæ μήν cedere iussit

Bekkerus. At cum Pisistratum Atticum et Aristarchum atticae originis Homeri vindicem atticam formam μήν, si codicum fide aut rhapsodorum voce traditam eam accepissent, aspernatos fuisse veri dissimillimum sit, priscam formam μάν, non doricam illam, sed veteris graecitatis communem, ex remotissimis temporibus propagatam esse crediderim. Sed ne in temeritatis crimen in re dubia incurrerem, quinque locis *A* 302. *B* 291. *T* 45. *Ψ* 410. *Ω* 52, ubi libri in attica forma μήν consentiunt, codicum auctoritati obsecutus sum.

τοι = σοι haud raro codicum fide traditum Apollonius de pron. p. 104 C ex dorica dialecto Homerum mutuatum esse putavit. Equidem potius Herodiano (v. schol. *A* 294, Lehrs quaest. ep. 122, La-Roché Hom. Textkr. 349) adstipulor, qui poetam, cum ex vetere graecitate formam τοι iuxta noviciam suisque aequalibus frequentatam σοι recepisset, illi imminutam, huic plenam vim attribuisse statuit; quamquam exstant loci, ut *E* 428 οὗ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα φέργα, ubi τοι a plena vi ὀρθοτονονμένης ἀντωνυμίας uix recedit.

§ 74. Multo facilius fui in aeolicis formis admittendis. Atque omni quidem dubitatione illae carent, si coniunctae cum aliis vocabulis in sollemnibus formulis aut certis quibusdam versus sedibus, inprimis clausulae, adstrictae inveniuntur, quam rem clara in luce posuit egregia Hinrichsii cura. Ut igitur vedicorum hymnorum formula 'dyau pitar' in Europam translata graecum Ζεῦ πάτερ et latinum Iuppiter procreavit, sic a veteribus vatibus Aeolibus ad Iones propagatae sunt formulae ἄλλυδης ἄλλος *A* 486. 745. *M* 461. *N* 279 . . . , νύμφα φίλη *Γ* 130. δ 743, νεφεληγερέτα Ζεύς, μητίετα Ζεύς, εὐρύοπα Ζεύς *A* 175. 511. 517. 560. *A* 30 . . . , ἱππότα Νέστωρ, ἡπύτα κῆρυξ, ἱππηλάτα Πηλεΐδης *B* 336. *H* 125. 384¹⁾, μάντις ἀμύμων, υἱὸς ἀμύμων, ἀμύμονος Αἰακίδαο *A* 92. *Π* 197. 140, ἄλτο χαμᾶζε *Γ* 29. *A* 419. *E* 111. 494. 835, Κίλλαν (Νίσαν, Κρίσαν, Φηράς) τε ζαθέην *A* 38. *B* 508. 520. *I* 151.

Aliae formae aeolicae ut a poetis vetustioribus Aeolibus aut a vicinis Ionumve agros insidentibus Aeolibus adscirentur, metri necessitas in causa fuit, velut ἀνέρυσαν *A* 459. *B* 422, ἀνέρονον *M* 261, ἀνερύοντα Θ 325, ἀνίαχοι *N* 41, ἐδέυετο δαιτὸς

1) Aeolica origo horum nominativorum quamquam, neque si testimonia grammaticorum neque si titulorum fidem quaeris, satis constat (cf. Meister, die griech. Dial. I 160 et 310), verisimilis tamen esse videtur ob vocalem α primae declinationis ab Aeolibus correptam et litteram sibilantem finalem a Boeotis Aeolibus non numquam abiectam.

ἔφίσης *A* 468. 602. *B* 431 etc. Aeolicam igitur formam horum vocabulorum tueri multo prudentius duxi quam cum Anglo Payne-Knight *ἄφφέρουσιν ἄφφίαχοι* corrigere, cuius temeritatem Cobeto quoque placuisse non possum non mirari. Sed etiam ubi aeolicam formam non necessitas metri suggerebat, sed sola commoditas commendabat, facilis fuit Homerus in recipiendis formis suorum auditorum auribus neque incognitis neque ingratis, quorum ex numero notabiliora sunt:

εὔαδε = *ἔφαδε* *Ξ* 340. *P* 647. *π* 28,

πίσυρες = *τέσσαρες* *O* 680. *Ψ* 171. *Ω* 233. *ε* 70,

ἀπεύρας *Θ* 237 et *ἀπέρων* *A* 430 *I* 131. *T* 89. *Ψ* 560. 808. *ν* 132,

καλαύροπα *Ψ* 845, *ταλαύρινον* *E* 289. *H* 239. *τ* 78. *X* 267, *εὔληρα* *Ψ* 481, *ταναύποδος* *ι* 464, *εὔκηλος* *A* 554. *P* 371. *γ* 263. *ξ* 479, ex *καλάφροπα ταλάφρινον ἔφληρα ταναφόποδος ἔφκηλος* liquefacta littera digamma orta,

πεμπώβολα *A* 463 et *γ* 460, quod vocabulum ex *ὀβολός* et aeolico *πέμπε* compositum cum sacris Aeolum cohaerere refert Pseudo-Herodotus vit. Homeri c. 37.

κεκλήγοντες *M* 125. *Π* 430. *P* 756. 759. *ξ* 30; quod enim Aristarchus nimio odio aeolismorum compulsus *κεκληγῶτες* ad analogiam formarum *μεμαῶτες* et *τεθνηῶτες* scribere ausus est, minime mihi quidem probatur, quoniam quae causa ad productionem vocalis illorum verborum ex *μεμαφότες τεθνηφότες* natorum excusandam et defendendam valet, id ad hoc verbum non attinet; qua de causa tantum abest, ut Aristarchi correcturam probem, ut etiam contra librorum fidem *B* 314 *τετρίγοντας* pro *τετριγῶτας* reponendum esse censeam. Praeterea infinitivus perfecti *γεγωνεῖν* *M* 337, quem nescio an rectius *γεγῶνειν* scribas, analogiam aeolicae dialecti sequi videtur. Nam ineptiunt qui ceteras huius verbi formas ordinis contractorum esse dicunt; contra Aeoles ut *φέρην* et *λάβην*, sic *τεθεωρήκην* quoque et *τεθνάκην* dixisse constat; cf. Meister, Die griech. Dial. I p. 190. Omnis autem haec declinandi ratio aeolica audit, quia saepe ab Aeolibus scriptoribus usurpata invenitur, minus autem ad dialecti proprietatem quam ad errorem quendam scriptorum vel poetarum Aeolum pertinere videtur.

§ 75. Pronominum aeolicae formae perhibentur:

ἄμμες *Φ* 432. *ι* 303. 321. *χ* 55,

ἄμμι *A* 384. *B* 137. *Δ* 197. 207. *I* 427. *A* 714. *O* 493. *Σ* 279. *τ* 140. *Ψ* 160. *α* 123,

ἄμμιν Ξ 85. *μ* 275,
ἄμμ' H 76,
ἄμμε A 59. H 292. K 346. Ξ 62. Σ 268. X 219. Ω 355.
α 209,
ῥμμες A 274. 335. Ψ 469. ρ 231,
ῥμμι Z 77. H 387. N 625. O 109. β 316,
ῥμμιν A 249. N 95. β 320. λ 336. ο 506,
ῥμμ' K 551. A 781. Ψ 787. ρ 241. χ 62. ν 357,
ῥμμε Ψ 412.

Omnibus his locis aeolicae formae pronominum metro defenduntur et flagitantur; praeterea sine metri necessitate sola codicum optimorum fide probantur *ῥμμες* Ξ 481. Ω 242, *ἄμμιν* N 379. K 70, *ῥμμιν* K 380. λ 340. ν 367, quibus locis sunt qui vulgares formas coniectura restituendas censeant, praesertim cum aliis locis, velut Ξ 481. Ω 33. α 373. 376 codices ita fluctuant, ut meliores vulgares, deteriores aeolicas formas tueantur. Ego adeo in hac re memoriam codicum obliterare veritus sum, ut magis probarem, si quis omnibus locis, ubi metri leges non obstarent, istas quas aeolicas dicunt formas accusativi et dativi pluralis restitui iuberet. Rectissime enim et secundum communes graeci sermonis leges accusativi *ἄμμε* et *ῥμμε* ut *ἐμέ σέ σφέ* et dativi *ἄμμι(ν)* et *ῥμμι(ν)* ut *σφί(ν)* et sanscritum asmin formati sunt, unde istas formas Homeri aetate Aeolum et Iōnum communes fuisse et accusativi duas formas *ἄμμε* et *ἄμμας*, *ῥμμε* et *ῥμμας*, *σφέ* et *σφάς* in vulgari usu fuisse, dativos autem *ἡμῖν* et *ὑμῖν* tum temporis ad analogiam genetivorum *ἡμέων ἡμῶν* et *ὑμέων ὑμῶν* et nominativorum *ἡμεῖς* et *ὑμεῖς* fingi coeptos esse crediderim.¹⁾

§ 76. Aliae aeolicae formae sunt:

ὀφέλλω, non solum si augendi, sed etiam si debendi vim habet, duplici littera λ exaratum est, unde etiam tres locos libri undecimi A 686. 688. 696 ad eandem amussim cum Buttmanno, Gramm. maior. p. 261 redigere non dubitavi, praesertim cum medio loco codex Florentinus C et scholia Veneta memoriam

1) Dativi, si vim pronominis *ὀφθορονουμένου* habebant, alteram syllabam circumflexo, si enclitici, priorem acuto grammatici notabant, quod num recte et ex vetere more pronuntiandi fecerint dubito. Sed cum tota accentuum Homericorum ratio incertissima sit, in traditione veterum grammaticorum acquiescere malui; hoc unum novavi, quod encliticas formas non *ἡμιν* et *ῥμιν* cum Aristarcho et Herodiano, sed *ἡμιν* et *ῥμιν* propter alteram syllabam saepe (P 415. ϑ 569. x 563. λ 344. ν 177. ρ 376. ν 272) correptam exarandas curavi.

veteris et genuinae formae, ab Aristarcho illam summotam servaverit.¹⁾ Incante autem rem egit Nauckius, qui discriminatione duarum formarum ὀφέλλω et ὀφείλω significationes augendi et debendi ubique distinxit. Nam cum non solum Pisistrati aequales Athenienses, sed etiam Herodoti Iones ὀφείλιν dicere consueverint, lectiones χρεῖος ὀφέλλεται γ 367. φ 17, μοιχάγρι' ὀφέλλει θ 332, ξωάγρι' ὀφέλλεις θ 462 non ab interpolatore novatas esse, sed ex antiquo tempore resedissee quis est quin intellegat? Hoc igitur in verbo pronuntiando Homeridae Aeolibus propius quam Herodoto recentioribusque Ionibus accessisse videntur.

ἀργεννός Γ 141. 198. Ζ 424. Σ 529. 588. ρ 472 et ἐρεβεννός Ε 659. 864. Θ 488. Ι 474. Ν 425. 580. Χ 309. 466 codicum fide confirmata sunt, quam convellere equidem non ausim, licet cognata vocabula φαεινός κελαδενός consuetudinem ionicam secuta sint. Analogia enim ut in declinandis nominibus et verbis plurimum semper valuit, ita in derivandis formandisque vocabulis admodum exiguam vim obtinuit. Quae cum ita sint, ne εἰνάνυχες (Ι 470) quidem vel εἰναετές (Σ 400. γ 118. ε 107. ξ 204) et εἰνατος (Β 295. Θ 266) ad analogiam cognatorum vocabulorum ἐννήμαρ et ἐννήκοντα corrigendo revocare aut Ἐννοσίγαιος propter εἰννοσίφυλλος addubitare sollicitareve ausus sum. Quid? quod in eodem verbo declinando Homerus discriminandi causa dixit εἰμέν more Ionum et ἔμμεν more Aeolum. Commutatas vero vocales α et ε compositorum nominum ἐρικυδέα ἐρίηρες ἐριόνιος ἀριφραδέα ἀριπροπέα ἀριδείκετος ἀρίζηλος in eiusdem poetae carminibus nos facili animo ferre decet neque curiose quae- rere, utras domi invenerit, utras foris asciverit.

§ 77. Huic de aeolismis Homeri quaestioni subnectere visum est perplexam de spiritu vocabulorum quorundam quaestionem. Atque lenem quidem aspirationem vocabulorum ὄπατος (Α 257. Μ 371), ὄριγας οἰέτας (Β 765), ἄμαξα, ἄλοχος haud satis certe aeolicam praedicaveris, quoniam et Aeoles et Iones ψίλωσιν adamasse dicuntur et ἄμαξαν Ἰωνικῶς ψιλοῦσθαι Eustathius (cf. La-Roche Hom. Textkr. p. 187) discrete refert.²⁾ Maiore iure vocabulorum ἄλτο ἐπᾶλτο ἦμαρ ἄμνδης ἄμμος ἀλλής ἄβρομοι

1) Forma ὀφείλετο illi loco nescio an a recenti interpolatore, quem versus 689—705 addidisse puto, inculcata sit.

2) Apud Herodotum Ι 188 omnes codices, si ex Steinii silentio illud concludere licet, praebent ἄμαξαι, non ἄμαξαι; unde Byzantino episcopo eo magis diffidimus, quod Herodianus nihil de ionica origine vocis tradit; cf. schol. ad Σ 487 et Herodiani rell. Ι 540 ed Lentz.

ἀνίαχοι (N 41) *ὑμμες* spiritum lenem una cum prisca et Ionibus non frequentata forma ex aeolica origine repetas, ut suo iure iam Herodianus ad A 335 adnotavit: *ὑμμες· οὕτω ψιλωτέον, ἡ γὰρ λέξις Αἰολική* (cf. schol. Od. δ 94), recedens ille quidem a Tyrannione grammatico *ὑμμες* praeferente.

In omnibus vero formis, in quibus vetēres grammaticos ipsos dissedisse novimus, sine dubitatione quae ratio postulat amplexus sum, velut

ἀθρόος, quod merito Aristarchus probavit (cf. Lehrs de Arist.² p. 331 et La-Roche Hom. Textkr. p. 180),

ἐσπόμενος, quod ex *σεσεπόμενος* ortum esse patet,

εἶατο, quod ex *ῆατο* deflexum cum *ῆμαι* cohaerere Aristarchum fugisse merito mirantur (cf. Lehrs l. l.),

ἄρσαντες A 136 et *ἄρθεν* II 211, quae ab *ἄρω* sive *ἀραρίσκω* descendere contra Aristarchum eiusque assecclam Apollonium Sophistam Herodianus bene monuit (cf. Lehrs l. l.),

ἐάφθη N 543 et Ξ 419, quod cum ex *ἐσάφθη* similiter atque *ἡμεῖς* ex *ασμες*, *ἀμαρτάνω* ex *ἀσμαρτάνω* ortum esse videatur, spiritum asperum ex littera sibilante procreatum in verbi initium retraxit¹⁾,

ὄρηκας Φ 38, cuius leni spiritui paradosin patrocinari Herodiano I 538 ed. Lentz credimus,

ἀμάρης Φ 259, quod ex etymologia aliquanto plus praesidii habere quam lectionem optimi codicis Ven. A *ἀμάρης* G. Curtius Grundz. d. gr. Etym.⁵ p. 323 docuit.

ἐῆος = boni et *ἐῆος* = sui in codicibus exarata sunt; nos distinctionem istam a subtilibus grammaticis excogitatam, non a poeta ipso profectam esse rati, ubique eundem, quo *ἐύς* scribitur, spiritum revocandum curavimus. Discriminationem vero formarum *αὔτως* = *οὔτως* et *αὔτως* = *μάτην* (cf. Buttmann Lexil. I 37) servavimus, licet dubitare possis, annon haec quoque grammaticis debeatur (cf. Linder in Philol. XII 388).

In multis aliis vocabulis rixas, quibus grammatici veteres sese dilacerabant, restituto digammo, ut *φέτης* *φέρξας* *φέρδω* *φέρνμι* *φαραιός* *φήδος* *φέρση* *φαλῶναι*, tam simpliciter composui, ut vel memoriam dissidiarum grammaticorum resuscitare pudeat.

1) Densis sane tenebris etymologia verbi *ἐάφθη* involuta est, quas neque G. Curtio in commentatione de forma *ἐάφθη* neque Froehdio in Bezz. Beitr. III 24 plane discutere contigit; sed neque Homerum Graecose *ἐάφθη* a praesenti *ἄπτω* disiunxisse neque nos ut dirimamus, significatione formae Homericæ cogi contendo.

Nihil tamen diiudicare ausus sum de nomine ἥϊος, cui Aristarchum, cum a verbo ἥϊμι derivaret, spiritum asperum praefixisse Herodianus ad O 365 rettulit, quamquam proclivis sum ad necessitudinem vocabulorum ἔύ et ἥϊος probandam.¹⁾ Prorsus autem ab hac medela adhibenda me abstinui in vocabulis ἄδην ἄδος ἀδηχότες ἔομεν (T 402) scribendis, quandoquidem horum radicem in fronte non digamma, sed sibilantem habuisse comparatione latinorum et germanicorum verborum exploratum est (cf. Curtius Gr. Et.⁵ p. 398 et L. Meyer K. Z. XXII 467). Quapropter gravissimos auctores Aristarchum et Herodianum (cf. schol. E 203. A 88. ε 290, Herodiani rell. I 539) secutus spiritum asperum his vocabulis praefixi et hoc unum vereor ne vituperer, quod affinis verbis ἄμεναι ἄσασθαι spiritum asperum vel invitis libris et grammaticis reddere non ausus sum.

Cum spirituum discrimine littera quoque tenuis particularum αὐτῖς cohaeret, cuius loco Attici aspirata θ utebantur, unde codices fere inter scripturas αὐτῖς et αὐθῖς fluctuant. Ego cum plerisque editoribus et melioribus libris priorem formam, quam ionicam esse consentiunt, praetuli, praesertim cum αὐτῖς et ab αὐθι abhorrere et cum αὐτε cohaerere videatur.

De formis veteris graecitatis.

§ 78. Ab aeolismis exiguo discrimine, quod saepe et veteres et recentiores grammatici transiluerunt, formae veteris graecitatis discretae sunt. Utrumque enim formarum genus, cum in quotidiano sermone civium Homeri non iam ferretur aut saltem obliterari coeptum esset, ex vetustioribus carminibus poeta acceptum tulisse videtur, quae cum aeolica fuisse crederentur, veteres quoque illas orationis formas omnes pro aeolicis venditare in proclivi fuit. Nos eorum potius sententiam secuti sumus, qui nisi quae in aeolicae dialecti Asianae monumentis aut litterariis aut lapidariis invenirentur, inter aeolismos referri vetarent. Quis enim affirmare audeat et, si affirmare audeat, certis argumentis confirmare possit nullum inter Iones ante Homerum carmina pauxisse? Praeterea ante Asianos Aeoles iam maiores eorum, cum in Boeotia et in Thessalia sub Olympo degerent, verba dactylicis versibus inclusisse perquam verisimile est; quid igitur obstat, quominus etiam ex illo remoto epicae et sacrae poesis tempore nonnullas formas, praeser-

1) Ingeniose de origine vocabulorum ἥϊος et ἥϊος nuper disputavit Fröhde in Bezenb. Beitr. III 7.

tim si certis versuum clausulis inclusae fuerint, usque ad scriptorem belli Troiani per varios rivulos fluxisse putemus? Denique hoc quoque in singulis, quae iam recensebimus, formis veteris graecitatis quaerendum erit, utrum prorsus illae iam ex vulgi sermone disparuisse an etiamtum in ore senum senescente vita usae esse videantur. Hanc autem rem ut eruamus, quam frequens cuiusque formae usus sit et quam late quaeque radices egerit, singillatim examinabimus. Vix enim alias in hac re Vergilius quam Homerus rationes secutus est, ut quae prorsus iam obliteratae essent formae, eas raro adhiberet neque extra certas versus sedes ponere auderet.

§ 79. Genetivum sing. sec. decl. in *οιο* thessalicum veteres grammatici Aristarchus¹⁾ Apollonius Herodianus nuncupant, quod num merito fecerint, sunt qui dubitent. Ipsa enim illa terminatio praeterquam apud Homerum eiusque orationis imitatores neque in Thessalia neque usquam gentium invenitur, et qui in thessalicis lapidibus exstant genetivi in *οι*, utrum ex *οιο* abiecta ultima vocali an alio modo nati sint, nostrates grammatici litigant.²⁾ Homeri autem in carminibus genetivi in *οιο* creberrimi sunt, ita ut frequentiae genetivorum vulgarium in *ου* non multum cedant. Nihilominus homines tum iam desiisse illis genetivis uti aut in eo ut desinerent fuisse, inde nostro iure colligimus, quod plurimi genetivi istius generis certis versus sedibus, ante caesuram dico et in clausula versus quinto vel sexto pede inveniuntur, velut

ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν καὶ Φοίκαδ' ἰκέσθαι (*A* 19).

ἐνθα καθίξ' Ἑλένη κόρυνη Διὸς αἰγίοχοιο (*Γ* 426).

ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων (*I* 473).

Quid? quod nonnullorum vocabulorum vulgi usu quam maxime tritorum, ut pronominum οὗ κείνου τοῦτου τοῦδε, prorsus nulli genetivi in *οιο* feruntur et poeta *A* 77

λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλὰ ἀπὸ σπινθήρες ἔενται

particulas cumulare quam antiqua ista forma uti maluit. Tamen usus genetivorum in *οιο* frequentior est et latius patet quam ut Leskien (Jahrb. f. Phil. 95, 1) prorsus tum eos e cotidiano ser-

1) Aristarchus auctor illius sententiae laudatur ab Apollonio Dyscolo; reliqua testimonia collecta habes apud Ahrens-Meister, Die griech. Dial. I 305 A. 1; acolicus audit genetivus *ὑετοῖο* in Et. Gud. s. v. *ὑετός*.

2) Vide Lugebil, Der Genetiv Singularis in der sogenannten zweiten altgriechischen Declination, in Ann. phil. suppl. XII p. 211, Gu. Meyer, Gr. Gr. p. 291, Herm. von der Pfordten, de dialecto Thessalica p. 45.

mone exulasse dicenti assentiri audeam. Immo non longe a vero aberrare crediderim qui Aeoles et fortasse etiam partem Ionum, qui Aeolibus confines essent, etiamtum illa genetivi forma uti nondum desiisse suspicetur. Sed utul hoc se habet, sollemnis sane et Ionum usu vulgari recepta genetivi forma diphthongo *ου* terminabatur, cuius fines nisi gravibus causis non commotus, sed coactus equidem coartare non ausim. Quae cum ita sint, Lugebilio morem non gessimus, qui in commentatione supra laudata p. 212 genetivum singularis numeri secundi ordinis, ubicumque vocali exciperetur, non *ου*, sed *οι'* scribi iussit. Veteres sane grammaticos iam dubitasse ex scholiis cod. Ven. *A* comperimus, num in versibus *A* 34 sqq.

ἐν δέ Foi ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐφείκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔεν μέλανος κυάνοιο

ΑΕΤΚΟΙ nominativi pluralis, an genetivi singularis vim haberet. Sed ut taceam codicum fidem terminationem genetivi *ου* uno consensu confirmantium et duritiem vocalis *ο* suffixi *οιο* elisae, formam alienigenam et intermorientem, qualem genetivum in *οιο* fuisse patet, praeterquam si numeri necessitatem quandam impo-
nant, restitui iustae artis criticae leges vetant.

§ 80. Alia est causa genetivorum in *οο*, quos Buttmannus Ausf. Gr. I 299 et Ahrensius Rhen. Mus. II 161 undecim mini-
mum locis contra librorum consensum reponendos esse docuerunt:

Ἰλίοο (Ἰλίου codd.) προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλλησιν
(Φ 104. X 6. O 66).

ὥς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφεόο (ἀδελφειοῦ codd.) φρένας ἦρως
(E 21. Z 61. H 120. N 788).

ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιόο (ἀνεψιοῦ codd.) καταμένοιο
(O 554).

νήπιον οὔπω φειδόθ' ὁμοίλοο (ὁμοίλου codd.) πολέμοιο (I 440.
N 358. 635. O 670. Σ 242. Φ 294. σ 264. ω 543).

νίεες Ἰφίτοο (Ἰφίτου codd.) μεγαθύμου Ναυβολίδαο (B 518).
τῶν αὐθ' ἡγείσθην Ἀσκληπίοο (Ἀσκληπίου codd.) δύο παῖδε
(B 731).

ὄψιμον ὀπιτέλεστον, ὅο (ὄου codd.) κλέος οἷ ποτ' ὀλεῖται
(B 325.¹) α 70).

ἄγριοο (ἄγριου codd.), πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
(X 313).

1) De ξης II 208, quod non minus offendere recte animadvertit Hartelius Hom. Stud. III 8, confer quae in apparatu critico adnotavimus.

δαερ έμεϊτο κυνός κακομηχάνοο (κακομηχάνου όκρ. codd.) ◀
 κρυοέσσης (Z 344).
 ός πολέμου έραται έπιδημίοο (έπιδημίου κρ. codd.) κρυόεν-
 τος (I 64).
 δῶρα παρ' Αϊόλοο (Αϊόλου codd.) μεγαλήτορος 'Ιπποτάδαο
 (κ 36. 60. μ 493).

Talpa enim caecior esset, qui cum viri clarissimi facem prae-
 lissent, casu factum esse opinaretur, ut plus viginti versibus resti-
 tuta vetere illa forma numerorum et orationis vitia removeri
 possent.¹⁾ Neque multum mutatur horum genetivorum causa, si
 cum Hartelio, Hom. Stud. III 19, plenam genetivi formam οιο illis
 locis restituas eiusque priorem syllabam similiter atque in οιδ'
 ἀρετήν οἶός έσσι N 275 vel τοῖος έών οἶος οὔ τις Σ 105
 corripere ducas. Nam poetae artem in his quoque rebus pronuntiatione
 vulgi adiutam esse ipse Hartelius docuit; qua de causa, si Homeri
 aetate Smyrnaeos genetivo οιο uti nondum prorsus desiisse recte
 statuimus, quid est causae, cur non Homerum ex eorundem homi-
 num ore mediam quoque illam formam, ex qua vulgarem con-
 tractione natam esse constat, excepisse putemus? Tantum igitur
 abest, ut inveterata codicum menda defendam aut genetivos οἶο
 potius quam οο restituendos esse censeam, ut etiam aliis et pluri-
 bus locis numerorum salebras a vatibus et rhapsodis antiquis media
 ista forma sublevatas esse suspicer. Verum ne temeritatis crimen
 incurrerem, in adnotatione medicinam suppeditare quam in textu
 emendate scribere malui, velut

όν δ' αὖ δήμοό τ' ἄνδρα Φίδοι βοόωντά τ' έφεύροι (B 198).
 γνῶ δέ κλήροο σῆμα Φιδών, γήθησε δέ θυμῶ (H 189).
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπή δ' έχε δήμοο φῆμυς (ξ 239).
 Ἀτρεΐδης· τῶ δ' αὖτ' εκ δίφροο γουνάζέσθην (A 130).

Sed ne longius fines huius genetivi proferas et, ubicunque metrum
 non obstat, οο potius quam ον scribendum esse censeas, maiorem
 moneo esse numerum eorum genetivorum in ον, qui, cum in arsi vel
 ultimi pedis thesi occurrant, nullo modo convelli possint. Ne illud
 quidem, quod Ahrensius grammaticam offensionem versus Φ 295

πρὶν κατὰ 'Ιλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν έέλσαι

restituto vetusto genetivo 'Ιλίoo removendam esse censuit, ita pro-
 bare ausus sum, ut traditam lectionem 'Ιλιόφι textu expellerem.
 Atque minus etiam facilem vir clarissimus me invenit, quod qua-
 tuor locis Θ 561. K 12. N 349. θ 581 codicum lectionem 'Ιλιόθι

1) Dubia vero est causa versus catalogi B 731 Ἀσκληπίοο δύν, quoniam ante litteram mutam raro vocalis brevis vim longae obtinet.

πρό mutari iussit in *Ἰλίοο πρό*. Namque adulterina lectione *οὐρανόθι πρό Γ 3*, quae iam antiquissimis temporibus genuinam et versu octavo eiusdem libri confirmatam lectionem *οὐρανόθι πρό* suo loco movisse videtur, auctores quatuor illorum locorum in errorem inductos esse verisimilius esse exposui; § 62.

§ 81. Genetivos sing. primae decl. in *ao* ut *Ἀτρεΐδαο Πηληϊάδαο Ἀΐδαο* similiter atque genetivos in *oo* medium locum inter vetustos et Homeri aetate iam abolitos genetivos in *aio* et contractos genetivos in *α* et *ov* obtinere satis inter omnes constat. Eosdem alienos fuisse ab Ionum sermone et ex veteribus aeolicis carminibus translatos videri inde colligimus, quod in ceteris illorum nominum casibus velut *Ἀτρεΐδης Ἀτρεΐδην Ἀτρεΐδῃ* vetus vocalis *ā* more Ionum in *η* abiit. Quod vero aeolica sive boeotica genetivi forma frequentior quam ionica in Homericis carminibus est, facilem habet explicatum. Nam et dignitas illorum nominum patronymicorum splendorem poeticae orationis eximie auget et ionici genetivi *Ἀτρεΐδεω ἐριβρεμέτεω Ἄλτεω* nisi duabus vocalibus *εω* contractis in dactylicum metrum cogi non poterant. Nihilominus autem satis amplius numerus ionicorum genetivorum in libris nostris resedit, qui quidem coniectura ad minimam partem reduci potest et nescio an reduci debeat. Etenim ut synzesis licentia raro admissa metri necessitate excusatur, ita crebro iterata stomachum hominum non potuit non movere; qua de causa veniam ut impetret ille dignus erit, qui Homeri carminum formam potius quam librorum et grammaticorum dubiam fidem secutus minuto ionicorum genetivorum numero ut multo rarius aures iudicum elegantium offendantur tironesque versum scandentes titubent, effecerit. Nam longe plurimi loci, ubi genetivi in *εω* vulgantur, ita comparati sunt, ut vocales illae finales vocali initiali sequentis vocabuli excipiantur, unde genetivos in *α'*, ex quibus Asianorum Aeolum genetivos *Κρονίδα Ἀίδα* ortos esse patet, tuo iure Homero reddas. Sic cum nomen *νεφεληγερέταο ἀργέσταο βαθυρρεΐταο ἐνρρεΐταο Δαρδανίδαο Αλακίδαο Πειραιίδαο Οἰδιπόδαο Λαέρταο Ὀρέσταο Τειρεσίαο* aeolicae formae solae hucusque in Homero legantur, accedent alia nomina, quorum genetivi aut in *ao* aut in *α'* exhibunt, velut *Ἀτρεΐδαο* et *Ἀτρεΐδα'*, *Πηλεΐδαο* et *Πηλεΐδα'*, *Πηλιάδαο* et *Πηλιάδα'*, *Ἄλταο* et *Ἄλτα'*, *Νηληϊάδαο* et *Νηληϊάδα'*, *Μενoitιάδαο* et *Μενoitιάδα'*, *Αἰνείαο* et *Αἰνεία'*, *Βορέαο* et *Βορέα'*.¹⁾ Unde

1) Notatu dignum est, quod Σ 93, quo loco ceteri codices *Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ* exhibent, in cod. Ven. A scriptum est *Μενoitιάδαο ἀποτίσῃ*, similiterque libri variant Φ 86.

pauci genetivi ionici synizesi contrahendi relinquentur *Τυδείδεω* *E* 16, *K* 566. *Π* 74, *Ἰδεω* *I* 558, *ἐριβρεμέτεω* *N* 624, *Πριαμίδεω* *T* 77, *ἰκέτεω* *Ω* 158. 187, *κυβεργήτεω* *μ* 412, *συβώτεω* *ξ* 459 = *σ* 304, *Ἀίδεω* *ψ* 322.¹⁾ Quae cum ita sint, equidem non ambigerem, quin Nauckius formulam *Κρόνον πάϊς ἀγκυλομήτεω* (*B* 205. 319. *A* 75. *I* 37. *M* 450. *Π* 431. *Σ* 293. *φ* 415) ex *Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις* corruptam esse recte statueret, nisi maiorem licentiam extremus pes versus admitteret. Ne illud quidem casu fortuitove factum esse arbitror, quod veterum belli Troiani nominum *Ἀτρεΐδαο Πηληϊάδαο Μενoitιάδαο* genetivi aeolici soli retinebantur, *Τυδείδεω* regis in societatem veteris famae recens recepti nomen ionicam formam facilius admisit.

De reliquis illius genetivi formis *Πετέω*, *Πηνελέω*, *σεῖο* *σέο* *σεῦ*, *ἐμεῖο* *ἐμέο* *ἐμεῦ*, *φεῖο* *φέο* *φεῦ* nihil est quod moneam, nisi quod pars librorum *Ξ* 489 *Πηνελέοιο* praebet, unde Cobetus, misc. crit. p. 298 omnibus locis *Πηνελέφο* et *Πετέφο* restitui iussit, et contracta forma secundae et tertiae personae perraro occurrit et tribus quibus occurrit locis (*Ξ* 427. *T* 384. *Γ* 206), cum insequens vocabulum a vocali incipiat, contracta forma elisae cedere potest, quarto autem loco *O* 165 lectio deteriorum codicum *εῖο* praefenda esse videtur.

§ 82. Genetivos plur. primae decl. in *ων* cum genetivis singularis numeri, quos modo illustravimus, cohaerere nemo est quin videat. Frequens autem usus huius quoque formae ex metri angustiis repetendus est, quandoquidem ionicas formas *ἀγορέων ἀπαλέων ἐρετέων ὀδυνέων θηλυτερέων τεκτοσυνέων ἐρχομενέων ἀειγενετέων ἀλφηστέων ἀσπιστέων μελαινέων αἰχμητέων Μουσέων Νυμφέων ναντέων ἀρέων πασέων πολλέων* nisi contractis extremis duabus syllabis metrum dactylicum aspernabatur. Adeo autem plenus huius genetivi sonus praesertim in clausula versus et sollemnibus formulis placuit, ut Homerus etiam praeter metri necessitatem *δία θεάων, πρὸ πυλάων, δοτῆρες ἑάων* dicere auderet. Idem tamen praeter paucos genetivos ionicos, qui sine difficultate metro includi poterant, velut *πυλέων* *H* 1 et *M* 340, *θυρέων* *φ* 191 aliorum quoque nominum, maxime eorum, quae in ore vulgi ferebantur, genetivis ionicis uti maluit, quamvis, nisi vocales *ων* contraherentur aut synizesi coalescerent, numeris adaptari non possent. Horum ex numero sunt *βουλέων* *A* 273. *M* 236, *ἐφετμέων*

1) His addendi sunt, ut omnes huius generis genetivos complectar, apud Hesiodum *Ἀίδεω* th. 311. 768. 774, *Αἰήτεω* th. 994, *ἀργέστεω* th. 870, *ἐριβρύχεω* th. 832, *Κρονίδεω* th. 572, *ἀβούτεω* op. 451.

A 495. *E* 818, πολλέων *B* 131. *I* 544, κεφαλέων *Γ* 273, Σκαιῶν *Γ* 263. *Z* 307, μελαινέων *A* 117, ἐριθιλέων *E* 90, ὀπλέων *A* 536, ἀντέων *M* 424, κριθέων *A* 69, πρωτέων *O* 656, θυμοραιοστέων *Π* 591. *Σ* 220, ἀργεννέων *Σ* 529, σῶν *E* 818, πασέων *I* 330. *Σ* 431, ἀγορέων *I* 441, ἀρέων *I* 566, ῥιζέων *Φ* 243, πηγέων *Φ* 312, κλισιῶν *Ψ* 112, παρειῶν *Ω* 794, ὑμέων *H* 159, ἡμέων *Γ* 101. *A* 318. *O* 494. *Φ* 458, σφέων *Σ* 311, quorum vocabulorum dubitare possis utrum formam solutam, quae ionicae dialecti propria fuit, an contractam, quae ex ore rhapsodorum homines excipiebant, scribi praestet. Equidem in re incerta iudicium meum auctoritati librorum subigere tutius duxi, unde contractas formas σῶν *Ξ* 818, τῶν *K* 253, Σκαιῶν *Γ* 263. *Z* 307, τρυφαλειῶν *M* 339, κλισιῶν *Ψ* 112, παρειῶν *Ω* 794, quae aut usu tritae erant aut praecedente vocali excusatae esse videbantur, solas ex optimis libris recepi; idem tamen lectiones codicum ῥιζῶν κριθῶν ἀργεννῶν, ne nimis versicolor textus carminum fieret, aut corrigendas aut similibus genitivis spreta codicum fide restitutis complendas putavi.

Analogiam genitivorum in *ων*, ut in transitu hoc moneam, etiā nominativi in *ών*, velut Ποσειδάων ὀπάων διδυμάων Ἰάονες secuti sunt, quorum ionicae formae et ipsae in metrum dactylicum cogi non poterant. Minus etiam offensionis habet, quod poeta nomina veteris famae aeolicae Μαχάων Λυκάων Ἐλικάων Ἰκετιάων Ἀλκμάων Ἀμφιάραος Μενέλαος alia immutata reliquit neque vestem ionicam induit.¹⁾

§ 83. Instrumentalis casus in *φι* et *φιν* Homeri temporibus adeo iam obliterari coeptus erat, ut ab Homero praeterquam in formulis sollemnibus et in clausula versus sive pedibus quinto et sexto raro adhiberetur. Illis autem locis adeo terminatio ista inveteraverat et quasi nobilitate aeruginis splendere videbatur, ut etiam si nulla metri necessitate adigebatur poeta ea uti maluerit, velut in ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι *A* 297. *E* 219. 794. *I* 384. *M* 119. *Σ* 237. δ 533, διὰ στήθεσφιν *E* 41. 57. Θ 259. *A* 448. *X* 284. *χ* 93, περὶ στήθεσφι *B* 388. *E* 452 (cf. *B* 544. *E* 722. 822. *M* 151. 425. *N* 245), quibus omnibus locis instrumentalem, modo libri addicerent, exarandum curavi, quamvis dativos ὄχεσσι et στήθεσσι leges et grammaticae et metricae admitterent. Illud quoque haud negarim dativos pluralis numeri ποδωκείησι *B* 792,

1) Huc quoque pertinet lectio Aristarchea Βιάνορα *A* 92, quam lectioni codicum Βιήνορα anteposui.

ἀναλκείῃσι Z 74. P 320. 337, πολυιδρεΐῃσιν β 346 gliscente interpolatione ex ποδωκείῃφι ἀναλκείῃφι πολυιδρεΐῃφι ortos esse, sed cum aliis locis, velut ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνησι τε λαῶν (N 121), ἀγνηνορίῃσιν ἐνῆκας I 700, νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι (Ψ 589), δολοφροσύνησ' ἀπάτησεν (T 97) numerus pluralis et casus dativus extra dubitationem positi sint, ne illis quidem locis invitis libris quidquam novare religioni habui, ducem secutus Bekkerum, qui caute et circumspecte de usu huius pluralis in dies augescente disseruit Hom. Bl. I 166 sqq.

Casuum vero intermorientium est, ut suam stationem non iam firmiter teneant et vacillante pede alienas quoque possessiones invadant; inde etiam terminatio *φι*, quae primitus instrumentalis et locativi et ablativi propria fuit, dativi quoque et genetivi personam induit. Atque dativi quidem ἀγλαΐῃφι πεποιθώς, ὧς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος, utpote qui instrumentalis et locativi fines prope contingant, omnium consensu comprobantur, genetivos autem Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα Φ 295 et πολὺς δ' ἄμφ' ὀστέφιν θίς fuerunt qui vexarent. Sed licet acumen Ahrensii primo loco Ἰλίοο restituentis mihi non improbetur, tamen non ita explorata mihi ista coniectura visa est, ut eam in verborum contextum recipere auderem; cf. § 80.

§ 84. Instrumentalis casus in *η*, velut πῇ ὅππῃ ῆ. τῇ ῆ ῆ ἄμαρτῇ ῆχι τριπλῇ, etiam magis illo, quem modo tractavimus, casu Homeri temporibus pullulare desierat, unde grammatici et iam ante grammaticos scriptores et lapicidae dativum in locum antiqui illius casus substituere consueverunt. Nos quidem, ut Ciceronis verbis utamur, scientiam nobis reservavimus, sed in textu constituendo ab Aristarcho et codicum fide pendere non aspernati sumus. Itaque, quod Aristarchus ῆχι scribi voluit (cf. schol. ad A 607. A 76. γ 87, La-Roche Hom. Textkr. p. 278) et codices uno consensu ῆ (ῆ A et Herodianus I 492) θέμις ἐστὶ (B 73. I 33.¹) Ψ 581. Ω 652) necnon δῆ et ῆ et φῆ sine iota exhibent, libenter comprobavimus, iidem autem codicis Veneti A auctoritati innixi particulis πῇ ὅππῃ τῇ τριπλῇ τετραπλῇ ἄμαρτῇ iota non detraximus. Expressisse autem videtur librarius codicis Veneti placita Herodiani grammatici (cf. schol. ad Φ 162 et Herod. rell. I 489, 1. 492, 14. II 590, 12); con-

1) I 23 ῆ θέμις ἐστὶ Φάναξ ἀγορῇ quod mira inconstantia scripsimus, culpam scriptori Graecisque irrogo, qui adverbiorum instrumentalem casum retinuerunt (ῆ), nominum instrumentali dativum (ἀγορῇ) commutaverunt.

trariae et, si rationem casusque originem spectas, rectioris sententiae indicia in aliis codicibus, praesertim in cod. Laur. C passim servata sunt, quae si quis accuratius cognoscere velit, adeat editionem Larocheianam; nam in hac nostra editione tales deteriores codicum quisquiliae non notatae sunt. Sed cum in hac re fortasse magis, quam par fuit, codicum et veterum grammaticorum auctoritati obsequentes fuerimus, tamen quod codices particulae τῶ fere iota subtrahunt et Herodianus I 492 disertim τῶ, si idem quod διό vel οὐτως significaret, sine iota scribendum esse praecepit, haud cunctanter negleximus. Etenim et merito suam vicem iota in illa particula, ut quae ex dativo articuli sive pronominis demonstrativi orta sit, obtinet et grammatici, cum iota illud subscriptum pronuntiari desiisset et usus scribendi fluctuare coepisset, iusto procliviores erant ad subtilia et inania discrimina cognatorum vocabulorum excogitanda. Accedit quod ὠδῆ, cuius analogia scriptura τῶ confirmari videtur, et ipsum semel in cod. Veneto Iliadis A 785 et saepe in cod. Bodleiano Platonis iota adscriptum habere scite monuit Usenerus in annal. phil. 1875 p. 251.

Alii instrumentales non a me primo in lucem protracti, sed dudum ex codicibus recepti sunt κνήσι A 640 et νεμέσι Z 335 et μήτι Ψ 315. 316. 318, cui plane respondet vedicum 'mati'. His accedunt ex nominibus, quorum thema in ν exit, θρήνῃ ρ 504 et πληθῖ, cum theodiscis 'wortu wolfu' illi comparandi. Nam ex analogia reliquorum nominum satis apparet falso a veteribus grammaticis, quos discrimen dativi et instrumentalis plane latuit, horum vocabulorum vocali finali ι additum esse.

§ 85. Dativi plur. in σι vocalis ι ex vetere lingua hereditatis iure accepta etiam in prima et secunda declinatione tam firmiter apud Iones et Aeoles Asianos haerebat, ut nusquam eam Herodotus aut Hippocrates abiceret. Homerum quoque in aliquot libris ΖΖΙΝΟΣΦ vocalem istam numquam abiecisit, in reliquis tam raro, ut non plus quam undequadragesima loci vocalis prorsus abiectae in Iliade, septuaginta quinque in Odyssea relictæ sint, luculenter Aug. Nauckius demonstravit in Mélanges gréco-romaines IV 408. Inde admodum probabile est paucos illos dativos in οἷς a Pisistrateis grammaticis, usu Atticorum scriptorum et numero non exiguo dativorum in οἷς ante vocalem positorum deceptis, antiquis carminibus Homeri illatos esse. Atque Nauckius quidem ita hanc sententiam amplexus est, ut omnes locos repugnantes et Iliadis et Odysseae coniectura removendos esse censeret. Ipse quoque ubicunque pars codicum medicinam suppedabat aut

variarum formarum optio praebebatur, dubios istos dativos eliminandos curavi. Qua de causa semper *μειλιχίοισι* *φέπεσσι*, non *μειλιχίοις* *έπέεσσι*, *άγανοῖσι* *βέλεσσι*, non *άγανοῖς* *βελέεσσι*, *τρητοῖσι* *λέχεσσι*, non *τρητοῖς* *λεχέεσσι*, *πλείοισι* *δέπασσι*, non *πλείοις* *δεπάεσσι*, alia id genus scripsi nec quidquam ponderis in hac re codicum fidei tribui. Idem *Ω* 664 *μεγάροισι* *γοῶμεν*, *Μ* 297 *χρυσῆσιν* *ράβδοισι*, *Α* 253 *προμάχοισ'* *ύί* scribere quam codicum errores *μεγάροις* *γοόοιμεν*, *χρυσείης* *ράβδοισι*, *προμάχοις* *σνί* propagare malui. Multo vero propensius lectiones parte saltem codicum grammaticorumve confirmatas *έπ' άκροτάτης κορυφῆς* (*γρ. έπ' άκροτάτης κορυφῆς*) *N* 12, *προσώπασι* (*γρ. προσώποις*) *H* 212, *τότε δ' οὔ τι* (*γρ. τοῖς δ' οὔ τι*) *Α* 241 recepi, similiterque aliis locis, velut *B* 347. 516. 733. *E* 75. *Z* 34. *P* 365, labem abiectae vocalis *ι* a carminum integritate arcui et versui *Μ* 372 admissa forma *τοῖς* signum interpolationis atticae impressum esse cognovi. Porro dubito, an ipsa forma attica librorum *παλάμαις* *Α* 238 et *άκταῖς* *Μ* 284 emendatio *παλάμη* et *άκτῇ* commendetur et *Α* 132 indicium corruptae lectionis *έν Αντιμάχοιο δόμοις* ex scriptura Zenodotea *έν άρνειού πατρός* merito repetatur. Facili quoque opera restitutis duali *τοῖν* (*τοῖς* libri) *B* 747¹⁾ vel singulari *θεῶ* (*θεοῖς* libri) *E* 606, formulis *τοῖσι δ' αὖ* (*τοῖς δ' αὖτις* libri) *H* 170 et *K* 241, et *τοῖσίνδε* (*τοῖσδεσσι* libri) *K* 462, vel admissis durioribus numeris *ἔξ οἴησιν νηυσί* (*γρ. ἔξ οἴης σὺν νηυσί*) *E* 641, *ένθ' ἄλλοισιν πᾶσι* (*ένθ' ἄλλοις μὲν πᾶσι* libri) *Ω* 25 vel similibus vocabulis substitutis, ut *E* 86 et *X* 442 et *Ψ* 535 sanari possunt. Implicatior est causa versuum *Α* 153—54

τοῖς δὲ βάρν στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων
χειρὸς ἔχων Μενέλαον, έπεστενάχοντο δ' έταῖροι,
ubi *τὸν δέ*, quod codices deteriores LNG exhibent, et *προσέφη*, quod fide codicis C firmatur, multo magis arrident quam quae in optimo codice Veneto *Α* lectiones feruntur; sed cum lectio optima et loco unice accommodata *τὸν δέ* cum initio sequentis versus *χειρὸς ἔχων Μενέλαον* aegre conciliari possit, consentaneum est, ut recepta scriptura *τὸν δέ βαρὺ στενάχων προσέφη* alterum versum adulterinum et ab rhapsodo aliquo ex particulis antiquorum versuum *Α* 488 et *X* 429 conflatum esse iudicemus. Sed longius ut procederem, adeo a me impetrare non potui, ut iis quoque,

1) Similiter dualem *στιβαροῖν βάλετ' ὄμοιν* *ξ* 528 et *ο* 61 reponendum et epicam formam *πολέσιν φληῆσι* *ρ* 221 restituendam esse censeo.

quos postremo attuli, locis emendatam lectionem in adnotationibus commemorare quam in verborum poetae contextum recipere maluerim. Primum enim ubicunque terminatio *ois* vel *ης* in fine versus collocata vocali initiali sequentis versus excipitur, ut in *Γ* 259

ὧς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
ἵππους ζευγνύμεναι

et *A* 435. *B* 363. *E* 465. *Θ* 487. *I* 602. *M* 284. *N* 426. *X* 117, 513 formam *ois* eodem modo quo *Zῆν'* in fine versus *Θ* 206. *Ξ* 265. *Ω* 331 excusatam esse putarim; cfr. § 69. Qui autem relinquuntur dativi *σὺν νηυσί τε σῆς A* 179, *ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι B* 137, *οἷς δὲ γέρον Γ* 109, *νεῖμαν ἀρίστοις Γ* 274, *τοῖς δ' ἄμα K* 196, *ἃ τε ξείνοις θέμις ἐστὶ A* 779, *ἐν βήσσης Π* 766, *αὐτὰρ Ἀχαιοῖς P* 396, *πρώτοις ἰάχων T* 424, *ἀθανάτοισι θεοῖς T* 292, *μύθοις λαβρέυεαι Ψ* 478, *μετ' Ἀχαιοῖς Ψ* 649, *ἐν μέσσης Ω* 84, *ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις Ω* 442, *πορφυρέοις πέπλοισι Ω* 796, neque paratam habent excusationem nec certam admittunt emendationem. Priusquam autem omnes dativi in *ois* et *ης* ex Homeri carminibus remoti sint, terminationibus illis ante vocalem sequentem apostrophi notam appingere inutile duxi.

§ 86. Accusativos pluralis eorum nominum, quorum stirpes vocali aliqua finiebantur, antiquitus suffixo *ns* formatos esse dudum ex comparatione cognatarum linguarum compertum est. Littera ista nasalis integra servata est in titulorum creticorum et argivorum accusativis *τόνς Ἱαραπυρνίους αὐτόνς προεργεύτανς* aliis, quos collectos habes in Gu. Meyeri gramm. § 361—2. Evanescentis vero litterae nasalis vestigia latent in producta vel dilatata antecedente vocali primae et secundae declinationis, ut *μούσας στεφάνους* dor. *στεφάνως*. Verum etiam nominum in *i* et *v* accusativi ab Homero antiquo more producta vocali formabantur, cuius formationis locupletissimi testes sunt *κλιτῆς Π* 390, *νέκυς Η* 420, *ὄφρῆς Π* 740, *Ἐρινῆς Ι* 454. *β* 135, *δρῆς A* 494. *Ψ* 118, *γραπτῆς ω* 229, *σῆς x* 338. 433, *γένυς λ* 320, *ἰχθῆς ε* 53. *x* 124. *μ* 334. *τ* 113, *ῥιγῆς Z* 94. 275. 309, *οῖς A* 245. *ρ* 180. *v* 250, *πόλις B* 648, *ἀκοίτης x* 7, quae formae codicum fide omnes, nonnullae etiam metro (*H* 420. *I* 454. *A* 245. *Π* 740. *x* 7. 124. *ρ* 180. *τ* 113. *v* 250) extra omnem dubitationem positae sunt. His accedit primum *πολῆς*, quod in *B* 4 *ὀλέσῃ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν* Zenodotum legisse et ab Aristarcho futilibus argumentis refutatum esse Aristonicus memoriae prodidit. Atque Zenodotum ad hanc lectionem recipiendam non coniectura ingenii,

sed exemplarium vetustorum fide adductum esse nemo non videt, nisi qui adeo Aristarchi studio flagrant, ut grammatici interpretis auctoritatem magis etiam quam poetae ipsius artem respiciant. Qua de causa non solum hoc loco πολῦς scripsi, sed etiam *A* 559. *N* 734. *O* 66. *T* 313. *Φ* 59. 131. *γ* 262. *δ* 170 antiquitatem formae synizesis duritiei anteposui.¹⁾ Quin etiam omni codicum grammaticorumque praesidio destitutus πελέκνς *Ψ* 114. 851. 856. 882. *φ* 120. 260. *τ* 573 scribere quam duas extremas syllabas vulgatae formae πελέκεας contrahere malui. Quod vero loco laudato *B* 648 forma πόλις codicis optimi Veneti fide confirmata est, ansam nobis praebuit, ut Bekkerum ducem secuti etiam tribus aliis locis *I* 328. *Σ* 342. 490 sine ullo aut exiguo adiumento codicum πόλις pro πόλεις et libri duodecimi quattuor versibus *M* 258. 263. 308. 375 ἐπάλλεις pro ἐπάλλεις reponeremus. Sed omnes, quas recensuimus, formas veteris graecitatis fuisse et Homeri temporibus iam obliterari coeptas esse ex eo intellegitur, quod cum νέκνς uno loco exstet, novem locis (*H* 418. *K* 298. *A* 534. *O* 251. *T* 499. *λ* 93. *χ* 407. 437. 448) νέκνας legitur et simili modo iuxta veteres accusativos πόλις Ἐρινῶς σῶς etiam accusativi analogiam reliquorum nominum tertiae declinationis imitantes πόλιας πόληας Ἐρινύας πολέας πόσιας ἄκριας ita occurrunt, ut ne antiquiores quidem partes Iliadis a recentioribus quidquam differant.

§ 87. Infinitivi longe plurimi in Homeri carminibus vulgares formas ionicae et atticae dialecti exhibent. Sed praeter illas Homeridae aeolicis quoque infinitivis in μεναι, qui cum ex Ariorum infinitivis in manai, ut 'vidmanai', 'damanai' orti sint neque a dorica dialecto prorsus exularint (cf. Meyer Gr. Gr. § 591), veteris graecitatis communes fuisse videntur, haud raro usi sunt et novam quandam infinitivi aoristi II act. formam procuderunt. Atque veteres illi quidem infinitivi frequentissimi sunt eorum verborum, quae in aliis quoque modis secundum veterem declinandi morem nullam inter stirpem et terminationem vocalem intericiunt, ut ἔμμεναι ἔμμεναι θέμμεναι κινήμμεναι ἰσάμμεναι ξενγνύμμεναι βήμμεναι δύνμεναι γνώμμεναι οὔτάμμεναι κτάμμεναι δόμεναι ἐσάμμεναι ἰδμμεναι τεθνάμμεναι. Sed vocali quoque thematica inter stirpem et terminationem interiecta et praesentis et aoristi et futuri temporis isti infinitivi occurrunt, ut ἀειδέμμεναι ἀκονέμμεναι εἰπέμμεναι ἐλθέμμεναι ἀξέμμεναι θησέμμεναι alii. Ex plenis illis infinitivis

1) Sero vidi, sed non ita ut quidquam mutandum censeam, Anglum Monro, Homeric grammar § 100, accusativi terminationem ῶς denegantem nominibus, quorum genetivus in εος, non εως exeat.

in *εμεναι* infinitivos in *εμεν* abiecta extrema vocali ortos esse veteres grammatici accentu in antepaenultima syllaba posito (*ἀγέμεν*, non *ἄγεμεν*) significabant; cui originationi egregie, quod a grammaticis recentioribus neglectum esse video, usus horum infinitivorum in Homeri carminibus favet. Namque longe saepissime infinitivi in *εμεν* ante vocalem positi sunt, velut infinitivi *ἀκουέμεν* et *ἐλθέμεν*, cum prior duodecies, alter vices ter ab Homero usurpati sint, nisi ante vocales non leguntur. Atque hoc ut teneret, tamquam legem scriptor Odysseae sibi proposuisse videtur. Nam in viginti quattuor libris non plus sedecim versibus (κ 537. λ 50. 89. = φ 3. = 81. = ω 168. ξ 27. \omicron 17. 378. π 143. σ 3. κ 386. ρ 404. ι 97. ν 330. η 49) infinitivi in *εμεν* ante consonantes litteras collocati inveniuntur. Paullo latius usus horum infinitivorum in Iliade (*A* 170. 283. 323. 443. *A* 94. 379. *E* 486. *H* 199. 471. *I* 411. 571. *A* 719. Σ 436. *T* 195. Ω 119. 147. 176. 196) et in Hesiodo (op. 215. 457. 766) patet, ita tamen ut aoristi secundi infinitivos in *εμεν* ante consonantes litteras invenias nullos nisi hos: *πεφραδέμεν* η 49. op. 766, *φαγέμεν* et *πιέμεν* κ 386. \omicron 378. π 143. ρ 404. σ 3, *τραφέμεν* *H* 199. Σ 1. 36, *δόμεν* *A* 379. *I* 571, *μεθέμεν* *A* 283. *A* 94. Rerum igitur cursu ipso ad infinitivos epicos in *ειν* delati sumus.

§ 88. Praeter infinitivi suffixum *μεναι* alterum brevius *ναι* Graeci ex vetere lingua acceperant, quod simili modo et verbi ipsi stirpi subiciebant, ut *φά-ναι* *διδό-ναι* *βῆ-ναι*, et interiecta thematica vocali cum verbi radice coniungebant, ut *γεγον-έ-ναι* *ι-έ-ναι*. Ex hoc suffixo abiecta diphthongo finali *αι* vel in priorem syllabam partim recepta vulgares infinitivos *ἄγειν* *φέρειν* *ἔχειν* ortos esse veri simile est, quia quod Iones Atticique *ἄγειν*, hoc Dorae *ἄγεν* dicebant. Ab infinitivo autem praesentis temporis infinitivus aoristi secundi aequae atque participium praesentis a participio aoristi (*φεύγων*, *φυνγών*) solo accentu differt, cuius accentus originem ex eo, quod in vetere graecitate similiter atque in sanscrita lingua omnes formae aoristi secundi accentum in ultimam syllabam deiecerant, repetendam esse ingeniose docuit Th. Bensley Orient u. Occident III 65. At Homerus vel quicumque istas, de quibus iam disputaturus sum, formas Homeri carminibus intulit, cum accentum circumflexum aoristorum *λιπεῖν* *ιδεῖν* *τεκεῖν* ex contractis duabus vocalibus natum esse sibi persuasisset, illud *εῖν* secundum libertatem poetis concessam in *ειν* dissolvi posse arbitratus est. Inde nati sunt infinitivi admodum frequentes *ιδέειν* *λιπέειν* *τεκέειν* *παθέειν* *βαλέειν* *θανέειν* *ταμέειν* *δακέειν* *χαδέειν*

πεσέειν φυνγέειν διαπραδέειν ὑπερθορέειν ἐφρυκακέειν παραδραδέειν πεφραδέειν πιέειν φαγέειν σχεδέειν. Atque falsam hanc persuasionem fuisse equidem nullus dubito, quaeritur tamen, utrum Homero ipsi errorem assignare liceat an redactoribus Pisistrateis aut, id quod in tanto consensu codicum perquam improbabile est, Alexandrinis grammaticis imputare debeamus. Mediae autem sententiae illud maxime favere videtur, quod diductarum infinitivi formarum neque in titulis lapideis neque in ceteris ionicis scriptoribus Archilochō Callino Herodoto Hippocrate certa exempla exstant, qua de re scite disseruerunt Bredovius, de dialecto Herodotea p. 324, et Rennerus, de dialecto antiquioris Graecorum poesis elegiacae et iambicae, in Curt. Stud. I 2 p. 32. Quid? quod ne Hesiodus quidem in genuinis carminibus theogoniae et operum istam licentiam admisit et in solo carmine adulterino, scuto Herculis, infinitivi diducti *μαπέειν* 231. 304, *πιέειν* 252, *έλέειν* 337, *λιπέειν* 332 inveniuntur. Itaque qui Homerum ipsum hac macula aspergere veriti sunt, Iliadi et Odysseae commentis grammaticorum expulsis formas infinitivorum in *εμεν* aut *εεν* reddendas esse censuerunt. At quae a Georgio Curtio, Verbum II¹ 103, comparatis infinitivis aeolicis *έχην ἄγην* proposita est forma *εεν* quomodo explicari possit, nisi antiquitus *λιπεγεν* vel *λιπεφεν* Graecos dixisse finxeris, equidem non video. Sed cum in tota graecitate medii digammi unum exemplum *δόφεναι* in tabula Idaliensi, mediae litterae *j* prorsus nulla indicia exstent, Leonis Meyeri sententiae omnibus locis formam in *εμεν* restituentis (Vergl. Gram. II¹ 284) meum quoque calculum adicere non dubitarem, si codicum fidem convellendam esse mihi constaret. Sed obiciuntur animo quidam scrupuli, qui emendandi viam non illi quidem praecludant, at tamen incertam reddant. Etenim recepta ista forma non minus quam novies in Iliade (*Δ* 263. *E* 262. *K* 368. *Σ* 511. *T* 15. *X* 426. *Ψ* 467. *Ω* 608), octies in Odyssea (*α* 59. *ε* 349. *θ* 508. *ι* 137. *λ* 232. *μ* 446. *τ* 477. *υ* 313), quater in Scuto (*υ* 231. 252. 304. 337) syllabam extremam ante vocalem ictus vi produci nobis statuendum erit. Atque ut hanc productionem in caesura et in fine enuntiati ante duas breves syllabas (*E* 262. *K* 368. *Σ* 511. *Ψ* 467. *Ω* 608. *ι* 137. *λ* 232. *μ* 446. *scut.* 231) satis excusata esse largiamur, tamen vereor ne restituta ista forma iusto duriores evasuri sint numeri ceterorum versuum pessimaque cacophonia aures laesurus sit versus *X* 426

Ἐκτορος ὥς ὄφελεν θανέμεν ἐν χερσὶν ἐμῇσι.

Quo accedit, quod ex quinque infinitivis Scuti quattuor pro-

ductam syllabam extremam habent et infinitivi in *εμεν* aliorum temporum ante consonas litteras perraro in *Odyssea*, nusquam in hymnis inveniuntur¹⁾. Inde certum atque exploratum esse iudico iam ante Pisistrati aetatem, quo tempore Scutum Hesiodum pangebatur, poetas epicos extremam syllabam infinitivi aoristi in duas syllabas distrahere coepisse. Sed cum Hesiodus in genuinis carminibus ab hac prosodica licentia sese abstinuisse videatur, antiquissimos quoque Homeridas istam diductionem sprevisse veri simillimum esse duco. Atque ex omni quidem *Iliade* infinitivos istos diductos expulsem, nisi versus supra laudatus X 426 iam primum ad corrigendum iterum me revocasset. Nullus vero dubitavi una et veram infinitivi formam et digammi vim restituere scribendo *τε Φιδεῖν* (τ' *ιδέειν* codd.) Θ 453. δ 475, nec scio an dubio illo loco X 426 prisca et genuina lectio fuerit *ὥς ὤφελλε θανεῖν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν*.

§ 89. Verborum contractorum nonnullae formae in Homeri carminibus exstant, quae ut a sermone Ionum Atticorumque abhorrent, ita aeolicae dialecto cognatae esse videntur, duales dico *φοιτήτην προσανδήτην* A 136. X 90, M 266, *συλήτην* N 202, *ἀπειλήτην* λ 313, *συναντήτην* π 333, et infinitivos *ἀλήμεναι* E 823. Σ 76, *καλήμεναι* K 125, *γοήμεναι* Ξ 502, *φορήμεναι* O 310, *τερσήμεναι* T 98, *φιλήμεναι* X 265, *ποθήμεναι* μ 110, *πενθήμεναι* σ 174. τ 120, *πεινήμεναι* υ 137, *ἀρήμεναι* χ 322, quorum ad analogiam *τιθήμεναι* Ψ 83. 247 fictum esse videtur. Ad veterem graecitatem has formas esse revocandas inde patet, quod et infinitivi terminatio *μεναι* et usus dualis iam Homeri temporibus sensim abolescere coeperunt. Eiusdem autem declinationis sunt aeolicae formae *κάλημι* (Sappho 1, 16), *ἄσυνέτημι* (Alc. 18, 1), *φορήμεθα* (Alc. 18, 4), *αἰνῆμι* (Hes. op. 683), quibuscum Curtius, Verbum I¹ 353, latinas formas 'docemus docent docemini' bene composuit. Atque reliquias illas veteris vel aeolicae linguae nemo sanus Homeri textu expellere audebit, licet idem poeta *προσηγύδα φοῖτα σύλα ἀπειλεῖς ἀπειλεῖτε φορέεις φορέουσιν γοάοιεν πενθείετον* similia dixerit et vocalis *η* illarum formarum quomodo explicanda sit, grammatici adhuc litigent. Verum inconstantiae crimen vereor ne incurram,

1) Theognidis tres infinitivi praesentis temporis in *εμεν* (*ἐχέμεν* v. 924, *αἰδέμεν* v. 939, *πασχόμεν* v. 1009) omnes ante vocalem positi sunt, sed primus in fine distichi, quo loco vocalis elidi non potuit. Fraudi autem rhapsodis vel poetis epicis forma *πεσέεσθαι* I 235. M 107. 126, P 639 fuisse videtur, ut *πεσέειν* Z 82. 307. Ψ 695 non minus quam *πεσέεσθαι* dici posse putarent.

quod ad eorum analogiam lectiones codicum κομείτην Θ 113 δορπείτην ο 302 corrigere non ausus sum. Sed dubios fines vocalis η et diphthongi ει sine codicum praesidio discernere dubitavi, praesertim cum quod Asiani Aeoles φίλημι, id Boeoti φίλειμι dixerint et Homérico genetivo πόλῃος respondeant atticum ἰδρύσειως C.I.A. II 168 et Prieneum πόλειως C.I.G. 2907.¹⁾ Contrariam viam inire maluit Bekkerus, qui non solum δορπήτην restituit — κομείτην nescio qua animi socordia intactum reliquit — sed etiam τίθης et τίθη pro τίθεις et τίθει scribere ausus est, quo nomine merito eum reprehendit Cobetus, misc. crit. p. 282. Similis inconstantiae crimen non fugi, quod codicum auctoritatem secutus δάμνημι et δάμνησι E 746. 893. Θ 390. Φ 401 idemque ἐδάμνα E 391. Ξ 439. Φ 52. 270, δάμνα II 103, πίτνα Φ 7 scripsi. Atque quod in Odyssea variant codices modo κίρνη (π 52. ξ 78) modo ἐκίρνα (η 182. κ 356. ν 53) exhibentes, in Nauckii, mēl. IV 485, et Naberii, quaest. Hom. p. 84, sententiam omnibus locis δάμνη πίτνη κίρνη reponentium me iam trahebat, cum iterum scrupulum mihi iniecerunt latinae formae 'declinat damnas', unde dubito an ἐδάμνα et δάμνα praesertim in clausula versus ex vetere graecitate resederint.

§ 90. Coniunctivos in ιω ιης ιη ιομεν ιετε iuxta optativos in ιην ιης ιη ιημεν ιητε Homero in usu fuisse atque origine futurorum dorici κρῦψίω et sanscriti bhōtsyāmi defendi exposui in Rhen. Mus. XXXVI 28 sqq. Huius coniunctivi certissima exempla sunt μετείω Ψ 47 et εἶη H 339. I 245, quae ex μετ-εσ-ιω et εσ-ιη orta esse omnes concedent, nisi qui nostra memoria falsae analogiae praestigiis nihil non explicare aut detorquere posse sibi videntur. Deinde constanti codicum fide firmantur formae primae personae singularis et pluralis numeri τραπέιομεν Γ 441. Ξ 314. θ 292, θείομεν Α 143. Ψ 244. 486. ν 364. φ 264, θείω II 83. 437. Σ 387. α 89. ε 91. ι 517. ο 75, θείομαι Σ 409. X 111. τ 17, κιχείω Α 26. Γ 591. Z 228. Α 367. Τ 454. Σ 114, κιχείομεν Φ 128, ἐρείομεν Α 62, δαείω K 425, ἐφείω Α 567, μεθείω Γ 414, quas qui in τραπήομεν θήομεν κιχίομεν ἐφίω temere corrigendas esse censent, non audiendi sunt. Paulo iam difficilior est causa coniunctivi καταβείομεν K 97, quoniam et analogia ceterarum formarum huius verbi βῆ βῆμεν βιβάς et

1) Divisio verborum quinti versus tituli ΗΝΩΓΟΝΠΟΛΕΙΩΣ ΦΤΑΛΚΟΓΧΩΡΟΝΤΑΙΕΛΕΙΞΑΝ non plane certa est, attamen Boeckhii divisio ἥνωγον πόλειως φύλακον magis mihi probatur quam Kaibeli Epigr. gr. p. 174 ἥνωγον πόλει ὡς φύλακον.

auctoritas codicis Veneti *A* lectioni *καταβήομεν* patrocinari videtur. Sed cum codices et grammatici uno consensu *Z* 113 *βείω*, *O* 297 *στείομεν* praebeant et coniunctivorum *στέομεν* *A* 348. *X* 231, *κτέομεν* *χ* 216, *θέομεν* *ω* 485 vocalis *i* subtracta facilius, si ab *ειομεν* quam si ab *ηομεν* proficiscimur, explicetur et defendatur, etiam in libro decimo lectionem codicum *CD* *καταβείομεν* lectioni codicis *A* *καταβήομεν* anteposuimus itemque editori *Odysseae* § 262 *ἐπιβείομεν* cum melioribus libris scribendum commendamus. Nam quattuor illis locis *A* 348. *X* 231. *χ* 216. *ω* 485 formas diductas *στέομεν* *κτέομεν* *θέομεν* formis nova syuizesi contrahendis *στέωμεν* *κτέωμεν* *θέωμεν*, quae adhuc omnes libros et editiones occupaverunt, longe potiores esse nemo monitus negabit. Postquam autem codicum auctoritatem secuti *στείομεν* et *στέομεν* probavimus, consentaneum fuit, ut lectionem *περιστείωσ'* *P* 95 lectioni *περιστήωσ'* praeferremus. Impeditissima vero est quaestio de formis secundae et tertiae personae, quae a vocali *ε* et *η* incipiunt, siquidem et codices grammaticique incerti fluctuant et natura vocalis *η* ad antecedentem vocalem deflectendam vim quandam exercuisse videtur, qua de re conferas Bekkerum *Hom. Bl.* I 227. Atque eorum quidem verborum, quorum stirpes vocali *ε* finiuntur, diphthongum *ει* probare non dubitavimus, unde scripsimus *θείης* *Z* 432. *II* 96, *θείη* *κ* 301. *ο* 51. *Hes. op.* 556, *άνείη* *B* 34, *άφείη* *P* 631, *μεθείη* *ε* 471, *δαμείης* *Γ* 436, *σαπείη* *T* 27, *φανείη* *X* 73, *μυγείης* *ε* 378, *δαμείετε* *H* 72. Quod enim ponderis his formis auctoritate Aristarchi grammatici et dignitate codicum meliorum fere formas *ηη* et *ηης* exhibentium detrahitur, id satis superque ratione et origine formae compensatur. Praeterea cum ratio faveat atque apud Pindarum quoque *P. IV* 155 et sententiae conformatio et codicum pars ad lectionem *σταίη* ducat, ne *παρὰφθαίησι* quidem, quod *K* 346 omnium codicum consensu confirmatur, spernere volui. Sed traditas lectiones *στήης* *P* 30, *E* 598, *στήη* *στήετον* *σ* 183, *βήη* *I* 501. *II* 94, *βλήεται* *ρ* 472 intactas reliquimus, licet melius *βήη* scribi putemus. Denique ex optimorum codicum fide iota quod dicitur subscriptum addidimus *δῶη* verbis *Z* 527. *H* 81. 292. 378. 397. *Θ* 287. *I* 362 et *δῶησι* *A* 324. *M* 275, atque *γνώη* *ω* 217 ex corrupta codicum lectione restituendum censemus, qua in re hoc unum merito nobis crimini dari fatemur, quod *δῶσι* *γνώσι* similia contra codicum fidem scribere non ausi sumus.

De digamma Homeri carminibus restituendo.

§ 91. Digamma, quod veteres grammatici aeolicum nuncupabant, quia in libris Aeolum poetarum Alcaei et Sapphus scriptum invenerant, ne ab Homeri quidem carminibus alienum fuisse primus Bentleius ex metricis indiciis perspexit. Neque solum perspexit ille vim digammi Homericum, sed etiam in exemplari suo, quod postea in Heynii manus delatum est, eos locos, qui ex neglecto digammo labem traxerant, ingeniosissime emendavit. Rem a Britanno philologo ante ducentos fere annos incolatam praeclare nostra memoria et legibus metricis diligentius examinatis et originibus verborum ex cognatis linguis subtilius indagatis viri docti promoverunt cum alii tum Car. Hoffmannus in quaestionibus Homericis et Ol. Knoesius in quaestionibus de digammo Homericum. Longius etiam progressi ipsis carminibus Homeri digamma restituerunt Richardus Payne-Knight in editione Londinensi a. MDCCCX et Imm. Bekkerus in editione Bonnensi a. MDCCCLVIII. At audacia horum duumvirum tam acres reprehensiones experta est, ut qui post Bekkerum Homeri edendi curam susceperunt, ad antiquas sordes redire maluerint. Nimirum qua sunt nostrates homines perversa timiditate et animi obstinatione, prolixissimos libros de digammo, orthographicisque rebus perlegere non recusant, sed si quis, ut fructus aliquis subtilium quaestionum ad nitorem carminum restituendum vel impedimenta scribendi removenda redundet, tradita verba tentare ausus est, omnem antiquitatis reverentiam exui clamitant. Verum cum alii aliis causis viam a Bekkero initam reprehenderunt, singulae rationes sine ira et studio nobis iam examinandae sunt.

§ 92. Agmen repressorum ducunt Aristarchei, qui ultra editionis ab Aristarcho accuratissime et subtilissime adornatae fines progredi vetant. At ut eximia fuit Aristarchi ingenii sagacitas et critici apparatus copia, ita non spernenda sunt Bentlei acumen et nova ex comparatis affinis linguis parata subsidia. Qua de causa si digamma, id quod veteres grammaticos latuit, Homeri temporibus etiamtum viguisse comprobatum confirmatumque est, non video, cur cum Aristarcho caecutire quam emendatae disciplinae luce frui malimus.

At hoc ipsum sunt qui addubitent, cum digamma iam Homeri temporibus firmam stabilemque litteram fuisse negent. Huius rei argumentum qui ex eo repetunt, quod digamma nullis umquam in exemplaribus scriptum fuerit, perversam in concludendo rationem

sequuntur. Nam cum iustae ratiocinationis leges ut ex rebus certis incertae colligantur praecipiant, isti ex eo, quod grammatici Alexandrini in vetustis exemplaribus Homeri digamma scriptum non invenerant, nihil concludere debebant nisi hoc, Iliadem et Odysseam, cum diu memoria et ore rhapsodorum propagatae essent, eo demum tempore, quo spirans illa labialis evanescere iam coepisset, litteris mandatas esse.¹⁾ Si autem tam instabilem huius litterae naturam Homeri aetate fuisse dicunt, ut prout vocabula concurrerent, modo abiceretur modo adiceretur, primum quaero, cur in hac littera signanda aliam quam in reliquis ineundam esse viam censeant. Nam cum modo ὄς ο 556. θ 476 modo σύς Θ 338. Ι 467. κ 243, modo ὑφορβόν ξ 3 modo συφορβόν π 154, modo δάκρυον εἶβεν ΙΙ 14. π 219 modo δάκρυα λείβεν Ν 88. π 214 scriptum patienter ferant, cur μεθιέντας ἴδοιτο Α 516 iuxta μεθιέντα Ἰδοιεν Μ 268 legere indignantur? Deinde ne verum quidem illud est, quod universum usum digammi Homeri temporibus fluctuasce incertumque vacillasse dicunt. Nam sunt quaedam vocabula, quae licet crebro occurrant, numquam tamen, ut infra demonstrabimus, digamma praefixum respuunt.

§ 93. Magis eorum ratione me commoveri fateor, qui cum Iliadis Odysseaeque libros non eodem tempore pactos esse statuunt, indicia diversae originis, quae ex digammi vi paulatim evanescente peti possint, deleri obscurarive vetant. Sed cum hanc ipsam ob rem in dissertatione de interpolationibus Homeri²⁾ omnes locos, quibus digamma neglectum esset aut aegre restitui posset, collectos composuissem, luculenter demonstravi in vi digammi servanda nullum fere discrimen inter antiquissimos et recentissimos libros Iliadis vel inter libros ΑΑ et ΚΩ intercedere et ne novissimae quidem partis Odysseae vel Telemachiae auctorem multum a vetere usu descivisse. Qua de causa tantum abest, ut Car. Hoffmannum ex digammi indicibus servati aut neglecti Iliadem in minutulas particulas dissecantem sequar, ut magis probem Naberum in quaestionibus Homericis p. 79 haec dicentem: „Immanuel Bekkerus in altera Homeri editione digamma ubique reduxit, sed reliquit locos CCLXX, quos probabili ratione emendare se posse negavit: ex his

1) Scite Knoesius p. 8 demonstravit simillimam rem etiam in Scandinavorum vetustis carminibus accidisse.

2) Die Interpolationen bei Homer, vom metrischen und sprachlichen Gesichtspunkt beleuchtet, in Sitzungsberichte der philol. Classe der bay. Akademie v. J. 1879.

loci sunt in *Odyssea* viginti tantum plures quam in *Iliade*, in nullo libro reliquit locos plus quam duodecim, nempe in *Odysseae* nono libro et undecimo; contra tres libri sunt, in quibus bini loci relictos sunt nondum correcti, nempe *Iliadis* tertius liber et decimus et *Odysseae* liber duodevicesimus; unicus denique liber est, in quo unus tantum locus probabiliter emendari non potuit: liber is est *Iliadis* duodecimus; i nunc et vide quomodo utare iis quae dixi aeolicam litteram nihil conferre ad solvendam quaestionem, quae est de Homericorum carminum origine; refragantur enim quam maxime duo antiquissimi *Odysseae* libri: contra fideliter servavit digamma ἡ προεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα, quem librum plerique postea additum esse opinantur, ne dicam de libro tertio et duodecimo, qui iudice Lachmanno scatent interpolationibus.“ Quamquam esse quaedam, quae in hac re Naberi acumen fugerint, in commentatione supra allata exposui; namque ut nullum carmen *Iliadis* post vim digammi abolitam compositum esse certum est, ita versibus adulterinis nota recentis originis ex neglecto digamma impressa est (vide *B* 720. 750. 751. *Γ* 224. *E* 338. *Z* 151. *Θ* 535. *A* 705. *O* 397. 404. *T* 124. *T* 67. 224. 250, cf. § 18) et similes loci uter utri exemplo fuerit, ex digamma aut servato aut neglecto diiudicari posse videtur. Qua de causa supra *E* 204 ex *A* 230, *E* 706 ex *M* 140, *O* 539 ex *N* 609, *Σ* 501 ex *γ* 344, *T* 282 ex *Ω* 699, *T* 382 ex *X* 315, *Ψ* 198 ex *A* 195, *ξ* 275 ex *X* 106 imitatione expressum esse coniecimus. Sedulo autem cavi, ne in digammi vi restituenda fulcrisque adulterinis removendis tam temere grassarer, ut indicia interpolationis recentisque originis usquam obscurarentur, unde vereor ne multi me reprehendant, quod in iis, quae minoribus litteris exaranda curavi, carminibus saepe neglectam digammi vim patienter ferre quam codicum fidem sollicitare malui.

§ 94. Prorsus alia de parte consilium Bekkeri nuper impugnavit Aug. Fickius, vir de comparativa grammatica promovenda inter paucos meritis, in commentatione ‘die entstehung des homerischen dialektes’ in *Bezenb. Beitr.* VII p. 139 sqq. Is cum digammi non solum in *Herodoti* libris, sed etiam in vetustissimorum poetarum ionicorum Callini Mimnermi Archilochi fragmentis nulla aut perexigua (cf. *Arch. fr.* 29, 2 et 97, 1) vestigia exstare vidisset, ne *Homeri* quidem aetate, quem non plus ducentis fere annis ante illos poetas floruisse *Herodotus* traderet, Ionibus digamma in usu fuisse collegit; qua de causa si quae indicia digamma in *Homeri* carminibus exstarent, ea ex illorum carminum prisca forma

aeolica superesse neque ea sola, sed una cum ceteris formis aeolicae dialecti revocari debere; vituperandum igitur esse qui scriberet *πίμπλαντ' ὅσσε δέ Φοι πυρὶ λαμπετόωντι Φεφίκτην*, probandum solum qui plene *αἰολίζειν* auderet *πίμπλαντ' ὅσσε δέ Φοι πυρὶ λαμπετάοντι Φεφίκταν*. Hanc sententiam non magis ingeniose excogitatam quam subtiliter probatam cum primum perlegerem, me prorsus obstupefactum esse ingenue fateor; sed cum paulatim animum revocassem, multa ei obstare et cardines eius facile effringi posse cognovi. Nam Smyrnaeos, quorum civem Homerum fuisse locupletissimi testes, ut supra § 72 monui, prodiderunt, eo tempore, quo corpus Homericorum carminum ortum esse videtur, digammo uti desiisse nullus ille probavit. Nimirum valent aliquid ad linguae naturam immutandam ducenti anni, quos minimum inter Homeri Iliadem et Archilochi iambos intercessisse iudicant. Nam quod Fickius Arctinum Milesium, quem prima vel quarta olympiade florentissimum habitum esse Eusebius-Hieronimus p. 79 ed. Sch. refert, multo recentiore, quam vulgo credant, fuisse dicit, id argumentis demonstrandum fuit. Deinde Callinus, ut Archilochum Parium mittam, Milesius fuit, Milesiorum autem dialectum multum a dialectis Chiorum et incolarum Caystirii campi discrepavisse Herodotus I 142 refert atque multo etiam magis a lingua mixtae civitatis Smyrneae abhorruisse veri simile est. Iam si Chium insulam Abantes et Cretenses antiquitus insedissee (cf. Paus. VII 4, 8) et Phocaeenses incolasque Asiorum pratorum prope ab aeolicis coloniis afuisse reputaveris, non temerarium me criminaberis, si inter discrimina quattuor specierum ionicae dialecti digammi quoque usum fuisse conicio. Denique a vetusta lingua ionica digamma non afuisse sunt multa et certa indicia. Namque ut Varronis de ling. lat. VI 9 testimonium corruptum 'ver, quod tum vivere incipiunt virgulta ac vertere se tempus anni, nisi quod Iones dicunt et ver ('ber ver' olim vulgabatur, 'ἐαρ ver' Victorius, 'ῆρ ver' Spengelius emendarunt)' mittam et reiciam, in prisca litteratura ionica digammo locum fuisse ex notissimo titulo Naxio *ΟΑΥΤΤΟ ΑΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΛΑΣ*, utut verba ipsa interpretaris, affatim apparet. Sed non solum exaratam, sed etiam pronuntiatam a parte Ionum esse labialem litteram spirantem, huius rei testimonio sunt vasorum Chalcidensium nomina *ΟΦατίης Γαρυφώνης Φιώ*, de quibus adeas Ermani commentationem de titulorum ionicorum dialecto in Curt. Stud. V 275 et Tudeeri librum doctissimum de dialectorum graecarum digammo p. 7—12. Postremo ne Pisistrati quidem tempore digammi sonum ex ore

rhapsodorum prorsus evanuisse, dudum viri docti collegerunt ex codicum scripturis *δατέ οί* *E* 4, *οῦ οί* *B* 392. *E* 53. *Ξ* 141. *O* 496. *P* 153. *T* 124. *T* 349. *X* 219. *α* 262, *κέ οί* *Z* 281. *I* 157. *Ψ* 540. *γ* 258 . . ., *οῦ ἐθεν* *A* 114, *πρόσθε ἐθεν* *E* 56 apud. Apoll. de pron. p. 55 A, *κέ ἐ* *I* 155, *οῦ ἐ* *Ω* 214, quibus cum lectionibus Homericis egregie concinunt Archilocheae 29, 2 *ἦ δέ* *Φοι κόμη*, 97, 1 *ἦ δέ* *Φοι σάθη*. Licet enim Bergkium, Gr. Lit. p. 1021, qui in vetustissimis exemplaribus Hesiodi digamma scriptum fuisse ex corruptelis codicum colligere posse sibi videbatur, cautae argumentationis fines egressum esse merito ducas, tamen redactores Pisistratei cur ante pronomina *οἱ ἐθεν* *ἐ* paragogicas litteras omitterent, nulla alia causa adducti esse videntur, quam quod ex ore rhapsodorum spirantem initialem illarum formarum etiamtum exaudiebant.

§ 95. Quae cum ita sint, editoris provinciam esse ducimus, ut cum universa carmina ad eam, quae ex ore poetae et antiquissimorum rhapsodorum fluxisse videatur, normam revocet, tum digamma, quibuscunque locis a poeta pronuntiatum fuisse pateat, restituere conetur. Neque solum in editionibus intelligentiae virorum doctorum destinatis, sed etiam in vulgaribus scholarumque usui accommodatis magno cum usu hoc fieri iudicamus. Namque cum his praesertim temporibus omni opera nos adniti deceat, ut ne penetralia scriptorum graecorum inutilibus impedimentis praecludamus, restituto digammo et elegantissima carmina ab innumeris hiantis orationis maculis et particularum expletivarum sordibus¹⁾ purgabimus et ambages commentationum de hiatu et syllabae productione litterae aeolicae vi excusandis facile rescindemus. Sed cum digammi restituendi consilium caperemus, minime nos fugit, quae rei difficultas esset etiam post antecessorum curas. Nam ut Angli critici portenta *ἤθοσαν*, *ἀλλ' ἦ* *ότε*, *ὀλομένην ἦ* *μύθοι* *Ἀχαιοῖς* praeteream, Bekkerus quoque falso nonnullis verbis, velut *ἰδὲ ἤδη* *Φουλαμός* *ἤλος* digamma praefixit et, quod gravissimum est, medium digamma paene prorsus neglexit. Neque mirandum est, quod vir prudentissimus in medio digammo restituendo parcissimus fuit; nam quae initialis digammi indicia sunt certissima, hiatus ante certa quaedam verba admissus et syllaba brevis ante eadem verba producta, ea prorsus nos deficiunt in mediis vocibus.

1) Si quem iuvat exempla fulcrorum a grammaticis, ut hiantem eiecto digammo orationem levigarent, inculcatorum cognoscere, messem uberrimam congestam inveniet ab Io. Wackernagelio in Bezz. Beitr. IV 289 sqq.

Atque hac rei difficultate recentissimus Homeri editor Nauckius adductus esse videtur, ut fulcra, quibus grammatici, cum digammi vim non percepissent, genuinum nitorem carminum foedaverant, eiceret omnia, litteram, quae cum abiceretur illas interpolationes pepererat, ipsam reponere non auderet. Video huius consilii prudentiam multis et sapientibus viris cum aliis tum Ern. Kuhnio, collegae coniunctissimo, probari; equidem ardua moliri quam in medio itinere subsistere malui neque quod omni ex parte integram carminum Homericorum speciem restitui posse desperavimus, certas quoque emendationes traditi textus reiciendas aut differendas esse duximus. Quas autem rationes in digammo restituendo secuti simus, quam brevissime iam exponemus.

De initiali digammo.

§ 96. Initiale digamma ante vocalem quae vocabula olim habuisse testimoniis titulorum grammaticorumque et origine vocabuli cuiusque comprobantur, id alia Homeri temporibus integrum servabant, alia abicere coeperunt, alia denique iam plane abiecerant. Atque plena quidem vita fruebatur littera initialis eorum verborum, quae quamvis crebro occurrant, nusquam tamen aut paucis et corruptis locis eam aspernantur. Horum in numero fuerunt:

Feō Feō Foū Fot Fé Féθεν pronominis tertiae personae casus, cum olim *σFoū σFot σFé σFέθεν* audiissent et ne Pisistrati quidem temporibus digammo prorsus carerent, nusquam antecedentis verbi vocalem finalem hausisse certum est. Pauci qui refragari videbantur loci *B* 665. *Z* 90. 101. 259. *A* 339. *N* 561, 562. *II* 735. *T* 384. *T* 282. *Ψ* 865. *Ω* 53. 72 facilem admittebant emendationem, unus, quo de emendando ambigunt, versus *E* 338 nescio an interpolatori debeat.

Fós Fή Fόν pronomen possessivum, quamvis ab eadem radice atque personale prognatum sit, prius tamen digamma abiecissee videtur, cuius rei documentum Hartelius *Hom. Stud.* III 75 ex eo quoque repetendum esse docuit, quod ante pronomen possessivum *οὐχ* et *κα*, non ut ante personale *οὐ* et *κα* in codicibus scriptum est. Qui loci consonantem initialem respuere videntur *A* 609. *E* 165. *Z* 474. *A* 517. *M* 162. *II* 522. *T* 4. *Ψ* 748 aut emendavi aut emendandos significavi, versus autem *Θ* 535. *O* 397 interpolatos esse aliis quoque causis constat. Denique versum formularium (*A* 403. *P* 90. *Σ* 5. *T* 343. *Φ* 53. 552. *X* 98. *ε* 298. 355. 407. 464) *ὀχθήσας δ' ἄρα φείπε πρὸς ὃν μεγαλύτερα θυμὸν* intactum relinquere malui. Quamvis enim olim *φείπε φεόν* dictum

fuisse et ab auctore antiquissimorum carminum digamma servatum esse concedam, tamen mature antiquam formam recentiori *εἶπε πρὸς ὄν* cessisse intellegitur ex versu *P* 200 ad exemplar illius expresso *κινήσας ῥα κάρη προτὶ φόν μυθήσατο θυμόν*.

Altera forma pronominis possessivi *φεός*, a diducto genetivo *φέο* illa derivata, paucis versibus *A* 533. *I* 420 = *I* 687. *θ* 524 digamma necessario requirit. His versibus accedunt *A* 47. *M* 84. *Ξ* 223. *T* 277. *Ψ* 3. *Ω* 416. *β* 247. 258. *δ* 338 = *ρ* 129. *ε* 76. *η* 134. *λ* 614. *ο* 132, in quibus pronomen *φεόν* ab antecedente vocali caesura dirimitur. Praeterea *δὲ φόν*, *πόδα φόν* similia pro vulgatis *δ' έόν*, *πόδ' έόν* scripsi *E* 314. *Z* 483. *H* 190. *K* 256. *N* 513. *T* 20 et solos interpolatos versus *II* 192 et *T* 132 corrigere veritus cum. Simili, sed paulo audaciore ratione dubitavi sanare versus *E* 318. *Ψ* 295, quia restant alii loci, quibus digamma, nisi veri dissimilia tentare velis, restitui nequit *A* 496 = *M* 403. *E* 321. *N* 522. *Θ* 44. *B* 662. *I* 148 = 290. *A* 602. *M* 403. *II* 753. *X* 404. 500. Causa autem digammi huius formae pronominis tam saepe neglecti inde repetenda esse videtur, quod vocalis *ε* similiter atque in *ἔδνα* et *ἑρσῆεις* partes vocalis prosthetici sustinere putabatur.

Φάγνυμι duo qui digamma aspernantur loci *Ψ* 392 et *τ* 539 recte a viris doctis emendati esse videntur.

Φάλις qui obstant loci *P* 54. *Φ* 236. 344 facilem et certam admittunt emendationem.

Φάναξ et *Φανάσσω* digamma neglectum est locis interpolatis *T* 124 et *T* 67; versus *H* 162 = *Ψ* 288. *Ω* 449 = *Ω* 452 quomodo sanandi sint, in adnotatione significavi; reliquis locis omnibus digamma suam vim obtinuit aut facile restitui potuit (*A* 288. 444. *B* 672. *I* 73. *O* 453. 639. *II* 370. 507. 523. *Ψ* 49. 517). Imperfectum *ἔφάνασσε*, non *ἦνασσε* *E* 572 et *II* 172 scribendum fuisse nemo non videt.

Φαραιός digamma omnibus locis servatum est.

Φάστν cum saepissime occurrat, tantum duobus locis *A* 733 et *Σ* 274 digammi vi destitutum est, qui loci quomodo corrigi possint et debeant, in commentariis exposui.

Φέαρ ut indubitata indicia digammi huius nominis desiderantur, ita nullus locus digammo restituendo obstat; *Φεαρινός*, quod *Φεαρινός* Homerum pronuntiasse puto, flagitat digamma *Θ* 307, quapropter lectionem *ῶρη ἐν εἰαρινῇ* *B* 471. *II* 643. *σ* 367. *χ* 301 praeunte Bentleio emendandam duxi.

Φέδνα nullus locus digamma restituenti difficultatem parat.

Ῥέθνος· locus qui refragatur unus *A* 724 facillime emendatur.

Ῥείδος· qui digamma respuunt loci duo *E* 787 = *Θ* 228 certam admittunt emendationem, tertius *Γ* 224 ab interpolatore additus est.

Ῥείδομαι cum eiusdem stirpis atque *Ῥείδος* sit, et ipsum in digammo retinendo sibi constat, quamobrem paucos qui obstare videntur locos *Θ* 559. *Ξ* 472. *Θ* 169. 174 corrigendos, duos *Γ* 224 et *τ* 283 damnandos esse censeo.

Ῥείκοσι· qui refragari videntur loci *I* 379 = *X* 349 = *π* 249. *A* 25. *ε* 34. *π* 206 = *τ* 484 = *φ* 205 = *ω* 322 promptam habent emendationem.

Ῥείκω cum saepissime suum digamma tueatur et repugnantes loci tres *A* 509. *M* 48. *μ* 117 facile emendari possint, quarti quoque loci *A* 294 paulo audaciorem emendationem probavi, ut et digammo sua vis restitueretur et numeri versus expedirentur.

Ῥεκών Ῥέκητι Ῥέκηλος· qui obstrepere videntur loci tres *Θ* 512. *Ψ* 434. 585 aliis praeceuntibus emaculavi, neque de Odysseae locis emendandis quattuor *β* 133. *δ* 649. *ε* 100. *ρ* 478 desperandum est; unus qui restat Odysseae locus *β* 311 *εἰφραίνεσθαι ἔκηλον* maiorem emendaturo obicit difficultatem.

Ῥεκάς Ῥεκηβόλος Ῥεκάεργος· qui obstare videbantur loci duo *Γ* 422 et *X* 15 emendati in hac editione leguntur, tertii loci *A* 438, cui quartus ex Odyssea *η* 321 accedit, emendationem in adnotatione proposui, in verborum textum, cum paulo audacior sit, non recepi.

Ῥεκυρός· tenacissimam habet litteram spirantem.

Ῥέλδεται· quod *E* 481 et *ψ* 6 *τά τ' ἔλδεται* libris traditum est, in *τά Ῥέλδεται* emendandum esse nemo non videt.

Ῥέλσαι Ῥέῤελμαι Ῥελλέω Ῥάλην Ῥαλῶναι· qui obstat locus unus *Σ* 294 a Bentleio ingeniose emendatus est.

Ῥέρρω eodem modo atque *Ῥέσπερος* et *Ῥεσπέριος* nullo loco suum digamma non servavit.

Ῥέτης suum digamma constanter tuetur, sed quod inde derivatum esse videtur *Ῥταιρος* vim litterae initialis Homeri aetate iam exuerat.

Ῥῆθος· qui refragari videtur versus unus *Z* 511 = *O* 268 ex inutili particula *τ'* interiecta labem traxit; sed nomini derivato *ῆθελος* in *Ψ* 94 (cf. § 147 et 692) digamma, nisi incerta moliaris, restitui nequit.

Ῥήνωψ· nullus locus refragatur.

Ῥῆρα omnibus locis digamma recipit.

ῥίπυς et *ῥιτιά* uni, qui obstrepere videtur, loco Φ 350 *πτελέαι τε καὶ ῥιτιάι* facillime digamma restitui potest.

ῥίπος tam multa et tam luculenta habet indicia digammi initialis, ut refragantes locos *E* 467. *Z* 101 = Φ 194 = Φ 411. *I* 142. *A* 101. *O* 209. Ψ 736 corrigere, *A* 705 damnare non dubitarim; maiores emendaturo praebent difficultates loci *Odysseae* β 203. ι 42. 549. λ 484. σ 273.

ῥοῖδα ῥείσομαι ῥειδῶς ῥιδυῖα dubito num umquam suum digamma abiecerint, qua de causa locos obstantes *A* 548. *Z* 367. Θ 406. *A* 792 = *O* 403 = *\Pi* 860. Ξ 235. *O* 32. *I* 421 corrigendos, Σ 185 aut corrigendum aut damnandum esse censui, neque difficiliores ad emendandum esse video locos *Odysseae* uno fortasse loco ρ 573 excepto, quem eicere quam corrigere cautius esse duxerim. Imperfecti priscam et genuinam formam *ῥείδεα ῥείδη* restitui, quandoquidem quod apud Bekkerum legitur *ῥήδεα ῥήδη* nusquam gentium audiebatur. Denique versum *Z* 151 = Υ 214, in quo aperte contra dicendi usum peccatum est, utrum damnem an corrigam ambigo.

§ 97. In alteram classem ea verba coegi, quorum digamma initiale, cum Homeri temporibus vacillare iam coepisset, non omnibus versibus suam vim obtinuit aut origine vocis non satis confirmatum est. Quodsi audacior fuisset, horum quoque verborum aut omnium aut plerorumque locos obstantes emendando ad amussim redegissem; sed sedulo re perpensata veritati propius accedere cognovi, qui incōstantiam quandam digammi statueret et praesertim in *Odyssea* et recentioribus partibus *Iliadis* minus severus esset. Hoc quoque dignum notatu est, quod reduplicatae formae, velut *ῥέφοιχα ῥέφολπα ῥέφωθα ῥεφίσκω* prius quam simplices consonae initiali abiciendae inclinabant, quod nescio an analogia verborum vocali prosthetica auctorum *ἔεδνα ἔέλομαι ἔέργω* factum sit; fiduciam autem animo in hac re addidit similis inconstantia digamma addendi aut demendi in titulo *Idaliensium* et carminibus *Alcae* et *Sapphus* conspicua (v. Tudeer de dialectorum graecarum digammo p. 126) et analogia duplicium formarum *ῥες* et *σύες*, *εἰβω* et *λεἰβω* in eodem carmine usurpatarum. Huic igitur classi adnumeranda sunt:

ῥανδάνειν huius verbi digamma in *εῦαδεν* Ξ 340. *P* 648. π 28 vocalis naturam induit, prorsus suam vim amisisse videtur in π 387. Duo alii qui repugnant loci *H* 45 et Γ 173 corruptelae labem traxisse videntur.

ῥαρός cum sui digammi vim pluribus locis defendat, non

dubitavi locos repugnantes Γ 103. 119. X 263 corrigere et in Odysseae quoque versibus δ 85 et ι 226 Nauckii emendationes probare; scrupulum tamen iniecit digamma procul dubio neglectum nominis derivati ἀρνειός.

Ἑθεῖρα· unus qui repugnat locus T 382 quomodo emendari possit, non video; sed nescio an totus versus una cum antecedente damnandus sit.

Ἑθώ· ut verbum simplex suum digamma retinuit I 540. II 260, ita reduplicatum ἔωθε et εἰώθει abiecit Θ 408. 422. ρ 394; sed in vetere carmine E 766 μάλιστα Ἑῖωθε pro μάλιστ' εἰώθε reponere non dubitavi.

Ἑκάστος digamma, quod ex sua origine acceptum habuerit, plurimis locis Iliadis et Odysseae obtinuisse Leo Meyer K. Z. XXII 359 sqq. luculenter docuit. Sed cum non pauci loci consonae initiali restituendae refragentur, velut I 180. K 215. 388. A 11 = Ξ 151. O 189. 288. 505. P 252. T 302. 332. Ψ 55. 107. 370. Ω 1. γ 7., ne tritam quidem versus clausulam μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου vexavi, licet genuinam antiquissimorum Iliadis carminum lectionem μένος θυμὸν τε ἑκάστου fuisse concedam.

Ἑλίσσω Ἑλίξ Ἑλίκωπες· qui digamma respuunt loci N 204. Ψ 309. 846 facile emendantur, sed corrigere neque potui omnes neque volui B 575. Σ 401. Ψ 320. μ 355. ν 24. Audacior fuit Cobetus, misc. crit. p. 278, qui pro ἐλέλιξεν ἐλελίχθη ubique ἐφέλιξεν ἐφελίχθη reponi iussit, id quod nonnullis quidem locis, velut A 588 στήτε ἑλελιχθέντες (στήτ' ἐλελιχθέντες codd.), E 497. Z 106. A 214 οἱ δ' ἐφελίχθησαν (οἱ δ' ἐλελ. codd.) καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, si comparaveris M 76 ἐλελιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν admodum arrisit neque tamen ita nos captos tenuit, ut verbum ἐλελίξειν radicitus evelleremus, qua de re scite Zeckmeisterus in egregia censura Nauckianae editionis Iliadis disseruit Zeitschr. f. österr. Gymn. 1879 p. 753.

Ἑλπομαι et ἑλπίς tam multa et insignia habent digammi indicia, ut locos obstantes, qui promptam haberent emendationem Θ 526. Σ 194. X 216. β 91. ν 380 haud cunctanter correxerim; sed qui maiorem praebebant difficultatem locos O 539. Ω 491. ι 419 intactos reliqui neque moratus sum reduplicatae formae ἑολπα neglectum digamma T 186. Φ 583. θ 315. ω 313.

Ἑπος cum sexagesimo quoque versu recurrit, octo tantum locis Iliadis digamma respuit, quorum tres B 213. H 108. O 398 emendavi, quartum E 683, cum medela a Benteleio suppeditata paulo audacior esset, intactum reliqui; reliquis quattuor locis O 35.

89. 145 (cf. β 269. ε 117. η 236. θ 442. 460. ν 290. ψ 34) φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα, X 81 δάκρυ χέουσ' ἔπεα πτερόεντα traditam lectionem retinere quam insolitam contractionem *ἔπη* de coniectura textui inferre malui, praesertim cum in *Odyssea* iam saepius digamma huius nominis suo loco cecidisse videatur (δ 484. 706. ε 96. ι 258. 363. κ 500. λ 146. 561. ξ 509. ο 375. π 193. 469. ρ 374. τ 214. ω 161).

ἑπειν, quod cum nomine *ἑπός* cohaerere et ex *ἑῑῑῑῑῑ* ortum esse patet, iam paullo saepius praesertim in *Odyssea* digammi vim exuisse videtur; qua de causa intactos reliqui A 106. B 70. H 68 = 349 = 369 = Θ 6 = T 102. H 300. I 688. A 791. M 317. T 250. Sed quibus locis facile digamma restitui potuit A 64. 230. Z 281. H 277. 375. P 260 pristinum nitorem versibus reddere non dubitavi.

ἑννυμι *ἑίματα* *ἑἄνός* digammo vix umquam in *Iliade* cauerunt. Nam Ξ 383 facillime emendatur et in Γ 57 *λάινον ἑσσο χιτῶνα* duae priores syllabae vocabuli *λάινον* synizesi coaluisse veri simile est; sed *Odysseae* versus η 259 *ἔμπεδον εἵματα* digammo restituendo fortiter obstat. Praeterea *ἑσθής* consonam initialem aspernatur in *Odyssea* ξ 83. ξ 510 et, si codices sequaris, etiam ω 67.

ἑργον cum tam frequentia et tam manifesta indicia servati digammi habeat, dubito an loci, qui refragari videantur, corrupti sint omnes. Atque fidenter viris prudentissimis ducibus emendavi A 395. A 470. Z 289. I 128. 238. 270. M 412. X 450. Ψ 671, sed aliorum locorum B 751. A 703 = ρ 313. P 279 = λ 550. Ω 354. ξ 228. 344. λ 474 digammi vim neglectam patienter tuli. Etiam minus tentare ausus sum neglectum digamma verborum *ἑργω* et *ἑργάζομαι* K 503. α 293. ε 342. 360. θ 490. λ 80. χ 422, et reduplicati perfecti *ἑέφοργα* Γ 351. X 347. χ 318.

ἑργω *ἑργάθω* digamma abiectum videtur in *ἑρχαται* Π 481. P 354 et *ἑρχατόωντο* ξ 15, sed versui P 571 *ἦ τε καὶ ἐργομένη* eiecta inutili particula *τε* et revocata sollemni forma *ἐεργομένη* digamma cum Bekkero restitui.

ἑρέω digamma Homeri temporibus neque prorsus oblitteratum neque satis firmum et stabile fuisse videtur; tres qui repugnant loci A 176. Ψ 787. μ 156 emendari vix possunt. In tanta litterae inconstantia etiam traditas lectiones *ἑγὼν ἑρέω* et *ἑξερέω* intactas relinquere tutius esse duxi.

ἑέρση et *ἑερσήεις* digamma habuisse formae amplificatae

ἔερση et ἔερσήεις declarare videntur; sed simplex ἔρσήεις digammo caret in naeniis ultimi libri Ω 757 et etiam Ξ 348, si codicum fidem sequimur. (caruisse videtur.)

Φέρω diversum illud a φύμαι, quod ex σφύμαι ortum esse Leo Meyer K. Z. XIV 88 docuit, iam Homeri aetate digamma abicere coepisse apparet ex Α 141 = θ 34 = π 348. Δ 492. Ρ 635. 713. Τ 311. Ψ 21. Ω 16; sed quominus prorsus iam abiectum digamma fuisse opinemur, multis locis; quibus suam vim tuetur, velut δὲ Φερυσάμενος, πάλιν Φερύσασα prohibemur. In versu O 29 τὸν μὲν ἔγων ἐνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς verbum ῥυσάμην, cum extrahendi, non servandi vim habeat, a poeta Φρυσάμην i. e. Φ(ε)ρυσάμην pronuntiatum esse videtur.

Φέτος digamma huius nominis, cuius certa et indubitata indicia Homericis carminibus deesse Knoesius p. 108 monuit, neglectum est uno loco τοσαῦτ' ἔτεα Β 328, quod qui τοσαῦτα Φέτη scribunt, ex Scylla in Charybdim incidunt.

Φηδύς et Φῆδος, quae cum Φανδάνω cohaerere patet, digamma instabile habuisse videntur, qua de causa Α 576. Α 318. σ 404 traditam lectionem ἐσθλῆς ἔσσεται ῆδος retinere quam pessimis numeris cum Heynio et Bekkero ἐσθλῆς ἔσται Φῆδος scribere malui, neque cuiquam auctor sim emendandi sex Odysseae locos γ 51. θ 64. ι 210. ν 80. τ 510. ω 95. Idem tamen in Iliade emendavi Δ 131 ὄ (ὄθ' codd.) Φηδέι et inveteratum errorem νήδυμος genuina forma Φήδυμος, cuius memoria in schol. Ξ 242 servata est, revocata expuli. Denique ἄσμενος an Φάσμενος poeta dixerit, non potest discerni.

Φῆκα digamma habuisse minus ex origine vocabuli incerta quam ex diphthongo finali αὐτοῦ in thesi ante ῆκα producta ρ 254 probabile fit; unus qui obstat locus σ 92 facile emendatur.

Φηχή et Φηχήεις cum digammo Homeri aetate pronuntiata esse ex duobus locis Α 157 θάλασσά τε Φηχήεσσα et δ 72 δώματα Φηχέεντα efficitur, sed traditam lectionem πολέμοιο δυσηχέος in πολέμοιο δυσΦηχέος (Β 686. Η 376. 395. Α 524. 590. Ν 535. ΙΙ 442. Σ 307. 464. Χ 180) corrigere non ausus sum, quoniam etiam in ὑψηχῆς vis digammi neglecta est.

Φιάχω et Φιαχή a digammo olim exorsa esse ex aeolica forma αὐίαχος merito concludunt, medii autem digammi ΦιΦάχω nulla iam comparent indicia. Sed initiali quoque consonanti spiranti imperfectum ιαχε, cuius quidem vocalis ι producta est, adversatur, ut μεγάλ' ιαχε, ἐπὶ δ' ιαχε, περὶ δ' ιαχε, quod cum ex ἐΦιαχε ortum sit, si quid mutandum censerem, non cum Hartelio ὑίαχεν

sed *εἶλεν* ad analogiam aoristi *εἶδον* scriberem (cf. Io. Wackernagel K. Z. XXV 279). Ingeniose vero *B* 316 pro *ἀμφιαχύναν* Ahrensius Rh. M. II 178 *ἀμφεφαχύναν* reponendum esse censuit.

Εἶδον cum saepissime occurrat, aliquot locis (*A* 203. *B* 269. *Γ* 224. 453. *Δ* 232. 240. 508. 516. *H* 21. *M*. 333. *Π* 232. *X* 61. 254. 407. 450. *Ψ* 485. *Ω* 307. 337. *β* 152.) digamma ita aspernatur, ut corrigere eos religioni habuerim. Quin etiam iterati digammi asperitatem, velut *οἷ* *φε* *Εἶδοντο* *Δ* 374, contra librorum fidem poetae tersissimo inculcare dubitavi fortasse magis quam par erat scrupulosus, quandoquidem huius verbi digammi vim diu viguisse ex scriptura aliquot codicum *ἐγὼ* *ιδέειν* *E* 475 Hoffmannus, quaest. Hom. p. XX sagaciter collegit. Alios locos, cum lenissimam admitterent emendationem, velut *B* 82. 384. *E* 166. 475. *Θ* 453. *M* 389. *Ξ* 294. *O* 155. *X* 450, emendare non veritus sum. Indicativus *εἶδον* in antiquissimo carmine *A* 112 et praeterea in *T* 393 metro stabilitus est, reliquis locis diductas syllabas *ἔϕιδον* probavi, utpote quibus numerorum facilitas aperte faveat, velut *E* 516 *ὥς* *ἔϕιδον* *ζωόν* *τε* *καὶ* *ἀρτεμέα* *προσιόντα*. Cognata vocabula *ϕινδάλλομαι* numquam, *ϕεῖδωλον* bis (*E* 451. *λ* 213) digamma abiecit videntur.

ϕίεμαι = *ἐπιθυμῶ*, cuius de origine conferas L. Meyerum in Bezz. Beitr. I 301, digamma abiecit *Σ* 501. *β* 327. *κ* 246. *ξ* 142.

ϕίκελος et *ϕέκελος* semper exceptis duobus locis *T* 282 et *λ* 207 digamma accipiunt; item nusquam aspernantur *ϕέικε* *ϕίσκω* *ϕεικῶς*; formarum reduplicatarum *ϕεϕίκτην* *ϕεϕίσκω* *ϕέϕοικα* *ϕεϕικνῖτα* digammo ut plurimi loci favent, ita alii repugnant, velut *B* 233. *Γ* 286. 459. *Δ* 286. *T* 371. 372. *Φ* 379. *Ψ* 66. 649. *β* 383. *ε* 337. *ξ* 60. *θ* 146. *ι* 321. *λ* 363. *ρ* 511. Denique *ἐπέοικε* ex prisca forma *ἐϕέϕοικε* similiter atque *ἐφάνθανεν* ex *ἐϕάνθανε*, *νήδυμος* ex *ϕήδυμος* sex locis Iliadis *A* 126. *Δ* 341. *I* 392. *K* 146. *X* 71. *Ω* 595 ortum esse acute perspexit Hoffmannus, quaest. Hom. II 102.

Ἴλιος digamma huius nominis et origine vocis et usu Homeri ab Osc. Meyero in quaest. Hom. spec. I praeclare comprobatum est; at tamen undecim loci *E* 204. *Z* 386. *H* 345. *N* 349. *P* 145. *Σ* 270. *Φ* 128. *Ω* 67. *θ* 578. *ξ* 238. *ρ* 104 (cf. Cypr. fr. 1) ei restituendo obstant; qua de causa ne nominis proprii duplex forma circumferretur, omnibus locis *Ἴλιος* omisso digammo scripsi.

ϕίον *ϕιοδνεφής* *ϕιοϕειδής* digamma horum vocabulorum locis Homeri neque requiri neque respui Knoesius p. 124 recte dicit.

Ἰφίς nomen proprium suum digamma, si codices audis, ter abiecit *E* 353. 365. *Ψ* 198, nomen appellativum semel *A* 27.

Ἔς *Ἔφι* *Ἔφια* *Ἔνιον* digamma permulti versus requirunt et qui repugnant loci plerique *A* 287. *E* 606. *A* 261. *M.* 367. *Φ* 356. *λ* 284 facile emendantur, sed restant alii difficiliter sanandi *B* 720. *Z* 478. *P* 739. *λ* 597, in quibus graviora moliri nolim, praesertim cum etiam *Ἰφίτος* et *Ἰφθιμος* digammo Homeri aetate caruisse videantur.

Ἐτώσιος omnibus locis excepto uno versu ultimi libri *Odysseae* *ω* 282 digamma recipit, quapropter huic voci, licet origo eius non satis explorata sit, digamma praefixi.

Φοῖκος *Φοῖκοι* *Φοῖκοθεν* *Φοῖκαδε* *Φοῖκλον* *Φοικέω* digammo horum vocabulorum restituendo repugnant *Iliadis* loci perpauci, plures *Odysseae*. *Iliadis* qui repugnant loci *A* 19. *B* 750. *H* 364. 391. *Ω* 572 nescio an omnes emendandi sint. Praeterea cum digamma initiale augmento temporali adversetur, *Φοῖκεον* *Φοῖκηθεν* pro *ῥακεον* *ῥακηθεν* reponere debebamus.

Φοῖνος *Φοῖνοπα* *Φοινίζομαι* similiter se habent atque *Φοῖκος* eiusque nomina derivata. In *Iliade* perpauci versus *H* 467. 472. *I* 224. *Σ* 545 digamma aspernantur iique omnes praeter extremum locum carminis recentissimi facilem admittunt emendationem; in *Odyssea* longe plures loci neque tam facile emendandi (*β* 52. *η* 326. *ι* 530. *κ* 35. *μ* 135. *ν* 42. 127. 305. *ξ* 223. 318. *ο* 21. 66. *π* 70. 303. 463. *ρ* 84. *σ* 419. *υ* 232. *φ* 211. *χ* 35. *ω* 208) digammo reponendo adversantur. Praeterea nomina propria *Οἰνόμαος* *E* 706 et *Οἰνέως* *B* 641 et *E* 813 digammi vim exuerunt.

§ 98. Tertia denique classis complectitur ea verba, quae digamma initiale Homeri aetate ita iam abiecisce videntur, ut aut nullis aut perpaucis locis pristina vis eius deprehendi possit. Obsoletum hoc digamma in Homeri textu scribere aequè perversum esset, ac si quis in Apollonio aut Quinto Smyrnaeo *Νηρῆι Φάνακτι* vel *ἀλλά* *Ἔε ταρχύσαντο* scribere vellet. Pertinent autem ad hanc verborum classem:

ὄραώ *ὄχος* *ὀνίνημι* *Ὀρτυγίη* *ὄρχος* *ὄρκος* *ὄπλον* *ὀπνίω* *ὤντος* *ὤθέω* *ὤρη* *οὐρανός* *οὔρος* *οὐλή* *οἴγννμι* *οἶσω*, denique omnia vocabula, quorum initialis syllaba *φα* apud Graecos in *o* vel *ou* abierat. His enim in vocabulis digamma, cum eam vim, ut sequens vocalis *α* vel *ε* obsurdesceret, exercuisset, ipsum prorsus abiectum esse plane similiter atque apud Germanos septentrionales ex 'wormr wort wundr' 'ormr ord undr' facta essent, egregie nuper Leo Meyer *K. Z.* XXIII 49 docuit. Fuerunt tamen nonnulla

verba, ut *φόσ φοῖκος φοῖνος φοῖδα*, quae sui digammi etiam tum tenacia fuisse supra vidimus; sed quae praeter illa tenuia digammi vestigia in Homeri carminibus ostendunt vel ostendere videntur, ut *οὐλαμός* *Α* 251. 273. *Υ* 113. 379, *ὄαρ* *Ε* 486. *Ι* 327, *ὄπα* *Σ* 222. *λ* 421. *μ* 52, *ὄσσε* *Ε* 310. *Α* 356, *ὄλκα* *Ν* 707. *σ* 375, *οὔλος* *Β* 6. 8. *Φ* 536, *οὔρα* *Κ* 351. *Ψ* 431. *θ* 124, *οῖση* *Ψ* 441, *ὄς* *Β* 781. *Α* 482. *Ε* 476. *Α* 172. *Ν* 178, iis digamma praefigere veritus sum, quia plures loci digammo restituendo ad-versantur et ex remotiore tempore, quo digamma nondum abiectum erat, vestigia quaedam litterae initialis in Homeri aetatem delata esse veri non dissimile est.

ἐρέσσω εἶρω ὄσσομαι ὠθέω οὐτάω. Horum et similium verborum initialis consonantis vis solum in formis compositis et augmento auctis conspicitur, velut in *προέρεσσαν* *Α* 435, *ἐπιάλ-μενον* *Η* 15, *ἀποαιρείσθαι* *Α* 230, *ἀποαίννμαι* *Ν* 262, *κατα-σχεταί* *ι* 122, *μεταῖζειν* *Π* 362, *ἐπιόψομαι* *Ι* 167, *προτιόσσομαι* *Χ* 356, *ἐπιόσσομαι* *Ρ* 381, *ἄοντον* *Σ* 536, *ἄωροι* *μ* 89, *πυ-λαωρός* *Φ* 530. *Χ* 69. *Ω* 681, *ἀλλέες* *Ε* 498, *Ι* 89, *ἀπέωσε* *Π* 410, *ἐάφθη* *Ν* 543. *Ξ* 419, *ἔηκε* *Α* 75, *καταείδατο* *Α* 358, *ἐπειόσομαι* *Α* 367. *Υ* 454, *ἐπεισαμένη* *Φ* 242, *είδατο* *Ο* 415. 544¹⁾, *ἀναοίγεσκον* *Ω* 455, *ἀνέφρεν* *Π* 221. *Ω* 228, *ἐερέμενη* *Ε* 89. Haec igitur vocabula ex remotis temporibus ad Homeri aetatem de-lata priscam formam, quamvis temporum vicibus lingua admodum mutata fuerit, nondum exuisse inde maxime perspicitur, quod cum una littera spirans labialis sive digamma suam vim Homeri tempo-ribus servarit, sibilans prorsus iam evanuerit, nonnullas inter for-mas istas compositas eo tempore, quo sibilans etiamtum viguit, ortas esse origine earum exploratum est. Constat enim sibilante *s* aut semivocali *j* vocales olim discretas fuisse verborum *ἐπι(σ)άλμενον* *κατα(σ)ίσχεται* *ἀμφι(σ)άλω* *(σ)ε(σ)ερχόμενον* *ἐ(σ)άφθη* *ἐ(j)ηκε*.

Aliorum denique verborum, quae a digammo olim incepisse vi-deantur, littera ista initialis paucis tantum locis hiatui excusando vel syllabae producendae inservit, velut *ἐλεῖν* *Ε* 118. 576. *Β*. 332. *Ο* 71. *Χ* 253. *ρ* 457, *ἔλωρ* *Α* 4. *Ε* 488. *Ρ* 667, *φερχίον* *Ε* 90. *σ* 102, *ἐξ* *Ε* 270. *Ω* 604. *κ* 6, *ἄριστον* *Ω* 124. *π* 2, *ἐάων* *Ω* 528, quibus accedunt alia, quae num a digammo olim ince-perint dubium est, *ἡρίον* *Ψ* 126, *Ἀλήιον* *Ζ* 201, *ἰκμάς* *Ρ* 392, *ἐρματα* *Ξ* 182. *Σ* 296, *ἰωή* *Α* 276. *Α* 308. *Π* 127, *ἰωκή*

1) Has formas ex *ἐήσατο* prognatas videri dixit Io. Wackernagel Bezz. Beitr. IV 269; idem p. 304 ut verbo *φοίγνμι* suum digamma resti-tueretur, *ῥοίγνντο* ὡξε scribendum esse parum verisimiliter coniecit.

E 521. 740, *la* *I* 319. *Φ* 569, *Ἡρη* *A* 551. 568. *A* 50. *Θ* 198. 218. *O* 83. *Π* 439. *Σ* 361.

Denique prorsus suum digamma Homeri aetate iam abiectis videntur *Ἑλένη* *Ἑκάβη* *Ἥλις* *ἔλος* *ἐμέω* *ἦλος* *ἰδιος* *ιδίω* *ιδρώς*. Nescio tamen an merito coniecturis verbo *ἐμέω* digamma Leo Meyerus K. Z. XXIII 52 restituere tentarit.

De digammo initiali cum alia littera consonanti coniuncta.

§ 99. Supra iam disputavimus de sibilante digammo olim praemissa in pronomine tertiae personae *σφέο* *σφοῦ* *σφέ* *σφός* et nominibus *σφεκρός* *σφέθος* *σφόσαρ* *σφιδρώς*, quorum vocabulorum sibilans in aëolicis formis *φοι* *φέ* *φός* plane abiecta est, in vulgaribus *οἷ* *ἐκρός* *ιδρώς* abiecto digammo in spiritum asperum transiit. Quodsi quis Homero *σφέο* *σφέ* reddendum esse censeret, equidem quo refellerem non haberem, nisi quod surda vocali *ο* formarum *οῦ* *οἷ* *ὄς* vim digammi consumptam esse dicerem.

Deinde difficultate duas consonas initiales pronuntiandi ortae esse videntur epicae formae *ἔισος* sive *ἔφισος* ex *ἔδφισος*, *ἐέικοσι* sive *ἐφέικοσι* ex *ἐδφέικοσι*, *ἔεδνα* sive *ἔφεδνα* ex *ἔδφεδνα*, quae priore consona sensim abolita alteram aliquamdiu retinuisse videntur, sicuti apud Francogallos *écu* ex *escutum*, *être* ex *exstare* procreatum esse pueri sciunt. Vocabulorum vero *ἐέλδωρ* *ἐέρση* *ἐέλπεται* *ἐέργει* *ἐέλσαι* vocalem prostheticam cum littera liquida *ρ* et *λ* cohaerere suspicor; sicut enim prisci Latini vltup dicebant et Graecos veteres *ἀπόφρας* *ἔφληρα* *ἐφρός* *ἐφλαπίνη* *πολύφρηνης* *καλάφροπα* *ἔσφαθα* dixisse coniciunt, sic *ἐφέργω* ex *ἐφρέγω*, *ἐφέρση* ex *ἐφρέση*, *ἐφέλπεται* ex *ἐφλέπεται* ortum esse videtur. Quae cum ita statuerem, consentaneum fuit, ut his quoque vocabulis suum digamma concederem. Quod autem vulgo his addebatur *ἰείσάμενος*, id nihili esse omnibusque locis (*B* 22. 795. *Γ* 389 = *ξ* 24. *Π* 720 = *P* 326 = *P* 585 = *Υ* 82. *λ* 241) *ἰεισάμενος* reponi posse et debere scite docuit Im. Bekkerus Hom. Bl. I 156.

§ 100. Multis vero vocibus a consona *ρ* in vulgari lingua incipientibus antiquitus digamma praefixum fuisse et etymologia et testimoniis titulorum dialectorumque dudum comprobatum est. Harum in numerum Knoesius p. 290—305 referendas esse docuit *φρήγνυμι* *φρηξήνωρ* *φρηγμῖνι* *φρώξ* *φρωγαλέος* *φρίζα* *φραδινός* *φροδανός* *φρέα* *φρηδῖος* *φράκος* *φρέζω* *φρέπω* *φρόπαλον* *φρίπτω* *φριπή* *φρίμφα* *φρηθεῖς* *φρητός* *φρητήρ* *φρησις* *φρυγος* *φριγέω* *φριγεδανίς* *φρινός* *φρόδον* *φροδοδάκτυλος* *φρυμός* *φρυσός* *φρύσιον*

Φρυτήρ Φλύκος. Atque apud Homerum quidem antiqua littera spirans suam vim exercuit et producta vocali antecedente, velut in ἄλλοι δὲ Φρινοῖς, ἄλλοι δ' ἀντῆσι βόεσσι, et duplicata littera ρ velut in ἐρρηξε ἀναρρήξας ἄρρηκτος ἐρρήγησεν παραρρητός ἐπιρρέπω ἐρρηψε ἐρρηξε. Sed inde nondum efficitur digamma Homeri aetate etiam integrum viguisse, quoniam sibilans initialis, quamvis Homeri aetate iam abiecta fuerit, similem tamen vim in verbis ἐρρεεν βαθύρροος κατὰ ῥόον exercuit. Immo quod Homerus plus vices ἐρεξεν atque ἐρεξεν dixit et vim digammi vocabulorum ῥεῖα ῥίγησεν ῥίμφα ῥυμῶ λύνκος haud raro neglexit, his quidem verbis integrum sonum digammi Homeri aetate non fuisse demonstrat, unde ne iis quidem locis, quibus etiamtum suam vim exercuit, litteram spirantem praefigere ausi sumus. Neque omnino de digammo liquidae ρ in Homeri carminibus praefigendo cogitasset, si duplicata littera ρ omnibus locis vis evanescentis litterae exprimi posset neque adulterina forma ὑπαί in lectione ὑπαί ῥιπῆς expellenda esset. Sed tribus rationibus, ut digamma nonnullis ex his vocabulis ad analogiam formarum Φράτρα ἘΦρητάσαντο ἘΦρεξε titulum fide comprobatarum (v. Tudeer p. 182) restituerem, commotus sum. Primum quod durantis adhuc litterae indicia sunt nomina ταλαύρινον E 289. H 239. T 78. X 267 et ταλαύροπα Ψ 845; deinde quod in thesi pedis brevis vocalis producta est in hemistichiis πολλὰ Φρυστάζεσκεν Ω 755, πικνὰ Φρωγαλέος ν 438. ρ 198. σ 109; denique quod non solum in nominibus cum praepositionibus arcte coniunctis, ut in ὑπὸ ῥιπῆς, sed etiam in aliis minus inter se cohaerentibus vocabulis, ut ἄλλοι δὲ Φρινοῖς H 474, χαλκοῦ τε Φρινοῦ II 636 eadem metrica vis conspicitur. Quam ob rem exarandum curavi digamma nusquam neglectum nominum:

Φρινός A 447. E 308. H 248. 474. K 155. 334. M 263. N 406. II 636. T 276. Φ 392. ε 426. χ 278, cuius digammo restituendo qui adversari videtur versus ε 281 Aristarcho suspectus fuit et si minus eiciendus, at saltem emendandus est,

Φρητός Φ 445, Φρητήρ I 443, ἄφρητος P 37. Ω 741. ξ 466, παράφρητος I 526 N 726,

Φριπή M 462. O 171. T 358. Φ 12. θ 192,

Φρυτός I 503. A 674, Φρυστάζεσκεν Ω 755, Φρυτήρ II 475, Φρόπαλον A 559. M 561. ι 319,

Φρήγνυμι M 198. 308. N 323. O 617. P 751. T 55. Ψ 673, Φρηξήνορα H 228. N 324. II 146. 575, Φρωχμός Ψ 420, Φρωγαλέος B 417. ν 438. ρ 198. σ 109, Φρηγμῖνι A 437. B 773. Θ 501. II 67. T 229, denique ἘΦρηξεν Γ 348. H 259. M 291.

N 124. P 44, ἄφρηκτος N 360. Ξ 56. 68. O 20. Φ 447, ἀναφρήξας H 461. Σ 582. Τ 63.

Ceterum intacta reliqui in recentissimis carminibus ἄφρηκτος et ἀπορρώξ et ἐρριψεν, neque ἐπὶ δὲ ῥίξαν A 846 digammo augere ausus sum, quia in versu ι 390 σφαραγεῦντο δέ φοι πυρὶ ῥίξαι nomen ῥίξα digammo carere patet.

§ 101. Denique dentali initiali vocabulorum δφέος δφεῖσε δφεινός δφεῖμος δφῆν θεοδφής¹⁾ digamma olim subiectum fuisse metricis indiciis et etymologia diu cognitum et titulo cippi Corinthiaci ΔΦΕΝΙΑ (v. Curtius Stud. VIII 465) nuper confirmatum est. Homero autem digamma horum vocabulorum reddere haud cunctatus sum, quia ut saepe ante continuas litteras, etiam si nullae partes digammi erant, ita numquam paene ante durantes praeterquam illorum nominum vocalem brevem producere Homerus consuevit. Pauci autem ex innumeris loci, quibus digamma illorum vocabulorum neglectum esse videtur (Θ 133. O 626. H 117. N 163. 278. β 66. μ 203. ω 534), dubito an vel audaciore emendatione cum reliquis conciliandi sint. Idem tamen neque δφηρόν neque δφειλός neque δφειδία δφειδοικα δφειδω²⁾ δφειδίσσομαι δφειδήμων, licet de eadem stirpe prognata sint, scribere ausus sum, ne iusto plures locos violentius tentare cogerer.

De medio digammo.

§ 101. Medii digammi restitutio longe gravissimos nobis iniecit scrupulos, non quod Homeridas eo usos esse umquam dubitavimus, sed quod metricis indiciis, quae in initiali digammo restituendo viam tutissimam monstrarunt, hic fere prorsus destituti sumus. His autem eo aegrius caremus, quo magis viri docti, num digamma aliam vim quam quae metro fulciendo serviret Homeri temporibus exercuerit, valde inter se dissident. In his tenebris solae nobis facem praeferunt cum origines verborum tum testimonia lapidum. Atque in titulis quidem, ut Tudeeri indicem locis non adscriptis excerpam, haec scripta sunt digamma media: ἀνλαφνδός καθαφαφνδός κωμαφνδός ῥαφαφνδός τραφαφνδός ἐρφηληθίωντι ἄφεθλα ἐφργάσατο ἐφρεξε κατεφερξοδν εὐφεργεσίας

1) Sic, non θεονδής scribendum esse docuit Fritzsche in Curt. Stud. VI 91 sqq.

2) δειδω nisi apud Homerum et in initio versus non legitur; duobus locis Ξ 44 et ε 473 varia lectio δειδία tradita est, quam alii, ut Cobettus, omnibus locis esse restituendam, alii in δειδοα corrigendam, ut Mahlow K. Z. XXIV 294, audacter censuerunt.

κατεφόρκον ἔφρατάσαντο φίκατιφέτιες εὐφειρις ἐπίφοικον πε-
δάφοικοι Ὀνασίφοικος Ἐτεφάνδρω ἀφντάν αἰφεί Αἰφας οἰφω
βόφα Διφός Διφί Διφείθεμις δοφέναι δυφανοίγη Πολυνόφας
Ναφπακίων Ὀρφος ὀρόφον Φιόλαφος Αάφινος ῥόφω ῥοφαῖσι
ἰλήφω κλέφω στονόφεσσαν τιμάφεσσα Διδαίφω κόρφαι πρό-
ξενφω Ξένφω βασιλέφω Ἐδαλιέφες Κετιέφες ἐδήδοφας ἐδήδοφε
κατεσκεύασε ἀριστεύφοντα ἀφντοῦ Εὐφωγόρω Τιμοχάριφος
Γίλγαφος Τλασίαφο, quibus accedunt ex Aeolibus poetis et
grammaticorum testimoniis ὄφεις Αἰφω φόν δάφιος Ααφοκό-
φω ἀνάτα εὔαδε εὔιδε εὔωθα εὐάλωκε ἀνήφ φαῦος ναῦος,
denique ex dorica dialecto θαβελός ἀβείδω ἀβώφ ἀβέλιος ἐβῶ.
Haec vero vocabula, si Τλασίαφο spirantem falso interpositam et
κατεσκεύασε ἀριστεύφοντα ἀφντοῦ spirantem cognatae vocali u
supperadditam excipias, omnia digamma olim habuisse etymologia
et comparatione affinium linguarum compertum est, quas origines
qui diligentissime rimati sunt, insuper ἐννέφα θοφός πίφω βοφή
ἡφέ κήφαντες θυσοκόφος Ἄφιδος scribunt. Verum enim vero
si cum maxime constat in vetere graecitate digammo medio
haec et similia vocabula adornata fuisse, inde nondum efficitur, ut
Homerum etiam et veteres rhapsodos eo usos esse dicamus, prae-
sertim cum medium prius quam initiale digamma sensim evanuisse
videatur. Equidem cum diu, quibus finibus Homeri usum circum-
scriberem, fluctuassem, tandem haec principia in revocando medio
digammo mihi proposui:

1) Quae vocabula simplicia a digammo incipiunt, servant id
cum aliis nominibus composita. Hanc ob causam scripsimus ὀβρι-
μόφεργος μελιφηδής πολύφαρμι πενταφέτηρος ἡεροφειδής ἐρίφη-
ρος ἀμετροφεπής Ἀνκόφοργος περιφάγννται ὑποφείκει ἀποφέρσε
ἀμφιφέλισσα ἐπιφεικές ἀφέων ἀφεικής ἀφελλής. Verum φεκά-
εργος, non φεκάφεργος scripsi, quia, utrum radix φερφ an σεργ
in altera parte nominis lateat, viri docti dissident, neque ἀφείδω
scribere ausus sum, quoniam simplex verbum φείδω ab Homero
usurpatum non invenitur; cur vero ne Ἄφιδος quidem vel ἄφεθλα
probaverim, infra apparebit.

2) Quae verba in praesentis temporis formis a digammo in-
cipiunt, id non amittunt augmento aucta vel reduplicata. Inde
scribere non dubitavi ἐφάνασσεφ ἐφείσατο ἐφέλπετο ἐφέργαθεν
ἐφιδεν ἐφάγη ἐφειπεν φεφελμένος φέφαδε φέφοργε φεφίκτην
φεφικνῖα ἐφέφικτο. Idem recentiores, quas usus Homeri asper-
natur, formas ἦνασσεφ ἦνδανε ἦδει ἦλπετο ἐφῆκει ex Homeri
carminibus eiciendas curavi. Cur autem etiam formas digammo

initiali destitutas ἔφοικε ἔφοργε ἔφολπα ferendas putarim neque *Φιφάχω ἀπέφωσε ἀνέφωγε* scripserim, supra iam significavi.

3) Si cuius verbi digamma in *v* mutatum exstat, id documento est ceteras eiusdem stirpis formas digammo nondum prorsus destitutas fuisse. Sic cum saepe Homerus *ἔχευαν ἔχενε χεῦναι ἠλεύατο ἀλεύασθαι ἐδεύετο ἐδεύησε* dixerit, eundem *ἔχεφε* non *ἔχεε*, *ἀλέφασθαι* non *ἀλέασθαι*, *δέφησε* non *δέησε*, *ἄφέξετο* non *ἄξετο* dixisse veri simile esse iudicavimus. Haec autem cum statuisssem, consequens fuit, ut etiam *χέφει* et ad eius analogiam *ῥέφει* *πλεφούσας* *θέφων* *ἐννεφον* *ζέφε* nec non *ῥέφεθρα* *ιοχέφαιρα* *κλέφος* *ἐνρρεφός* scriberem. Contra nominum *ῥόος* *ῥοή* *πρόχοος* digammi vim surda vocali *o* absorptam esse tuo iure suspicari possis, quamquam *ΗΡΟΦΑΙΣΙ* in titulo Corcyraeo exaratum exstat. Idem tutius esse iudicavi lectionem codicum *ἐνρρεΐταιο* intactam relinquere neque analogiae et etymologiae vi eo me protrahi passus sum, ut etiam *θοφός* *σόφος* *βοφός* *νηφας* restituere auderem.

Num vocalis *i* in locum digammi substituta et ipsa digammi etiamtum vigentis testis sit, merito possis dubitare. Equidem transitum illum digammi formis *οἶες* pro *ῶτες* *i* 425, *οἰέτας* pro *ῶτέας* *B* 765, *Λειώκριτον* pro *Λεῶκριτον* *P* 344, *σπείος* pro *σπέφος* *ε* 194, *εἰῶσι* pro *ἐῶσι* *B* 132. *A* 550, *θείειν* pro *θέφειν* *Z* 507. *K* 437. *Π* 186. *Ψ* 310, *πνείοντες* pro *πνέ-φοντες* (cf. Wackernagel *K. Z.* XXV 277), *πλείοντες* pro *πλέ-φοντες*, *κλείουσι* pro *κλέφουσι*, *εἰώθε* pro *ἐῶθε*, *κρειῶν* pro *κρεφάων*, *εἰρύσσατο* pro *ἐφρύσσατο*, *λείουσι* pro *λέφουσι*, *νειοῖο* pro *νεφοῖο*, *εἶος* pro *ἔφος* vel *ῆφος*, *αἶητος* pro *ἄφητος* satis comprobatum esse duco, unde non solum *θέφων* et *κλέφος*, sed etiam *ἄφημι* *ἄφελλα* *ἄφήτην* scripsi, praesertim cum etiam vocabulum *αὔρη* digammi vim illorum verborum integram fuisse testari videatur.

4) Si quae adulterinae et falsae formae post Homeri aetatem digammo abolito in textum carminum irrepserunt, revocato digammo istas eiciendas et genuinas restituendas censeo, ut suos honos carminibus tersissimis reddatur. Quam ob rem cum Homerum *Πατροκλῆα Ἀγακλῆος ἀκλῆεις* non dixisse exploratum sit et ipsa discordia codicum modo *ἀκλῆεις* modo *ἀκλειῶς* exhibentium erroris sedem demonstrare videatur, vetustas et genuinas formas *Ἀγακλέος* *Πατροκλέα* *ἀγακλέες* *ἀκλεφίας* *ἐνκλεφίως* *ἐνκλεφίης* *Ἡρακλεΐδης* similia revocavi, atque paene me poenitet, quod non etiam *Ἡρακλεΐτη* *Ἐτεοκλεΐτη* *Φιφικλεΐτη* *κλεφίτος* (cf. o 249) reponere ausus sum. Illud verò res ipsa secum ferebat, ut cum in

nominiibus compositis digamma restituissem, idem simplicibus nominibus κλέφος κλεφεθδών non subtraherem.

5) Inter formas digammo interposito auctas et formas contractas medium locum diductae obtinent; quocirca si quo loco Homerus iam eo processit, ut vocales, quae olim digammo discretæ erant, in unam syllabam contraheret, reliquis locis medias potius quam principales formas vindicavi. Sic cum contractis vocalibus, ut accuratius sequente capite demonstrabo, in Homeri carminibus, licet recentissimis, κοῖλος ἄτη ἄσατο ἄθλον ἦρι λούση τεθνεῶτι τεχνῆσαι τιμῆς καιρουνσέων κρέα Ὀδυσσεὺς οἶος (M 451. N 599. 716.) οἶων (A 678. 696. O 323. X 501.) οἶω (E 252. I 315. O 298. T 363. Φ 535. τ 71) legantur et metro fulciantur, priscas formas κόφιλος ἀφάτη ἀφάσθη ἀφεθλον ἡφέριος λοφέσασθαι τεθνηφώς στονόφεσαν ἀστερόφεντα ὄφις οφίω κρέφας Τυδέφα alias id genus Homero vindicare veritus sum. Video hanc rationem duplici modo impugnari posse, ut aut locos repugnantes emendes aut alias leges in antiquioribus, alias in recentioribus carminibus valere dicas; sed tutiorem quam subliorem viam in re incerta sequi malui.

6) Digamma evanescens hanc viam exercuisse, ut, cum intermoreretur, vocales contiguas, plerumque priorem, rarius posteriorem aut utramque produceret, cum alii tum Hartelius Hom. Stud. III 23 docuerunt. Hinc natae sunt formae homericæ βασιλῆος βασιλῆι βασιλῆα, atticæ βασιλέως λεώς, homericæ Ἄιδος Γ 322. Z 284. T 336, φάσα π 15. ρ 39. τ 417, αἰίδη ρ 519 (cf. Hartel Hom. Stud. I 5), ἄεσα γ 151. τ 342, αἶον K 532. O 252, ἀσάμην I 116. 119. T 137. A 340 et ἀάσατο I 537. II 685. T 113. 129. 136. δ 503. φ 302, λέουσι X 362 et λείουσι E 782. H 256. O 592, denique ἦώς ἡέλιος ἐστηῶτες et ἐσταότε, μεμαῶτες et μεμαῶς, δῆιός et δέιος. His igitur in vocabulis producta vocali similiter atque in εὔαθεν ἀνίαχοι vis digammi consumpta et absorpta esse videtur. Qua de causa si quis digammo superaddito βασιλῆφος φάφσα δῆφιος scribat, a recta ratione aberrare duco. Maiore iure digamma iis formis, quae vocalem correptam retinent, insereretur, velut Ἀτρεφός Ἀτρεφίδας φᾶφος πεπτεφότες ἐσταφότα; sed ne nimis versicolor fieret textus, has quoque formas sine digammo scribere satius esse duximus.

7) Denique sunt nonnulla verba, quae utrum digamma etiamtum servarint an iam abiecerint, aequè incertum est, velut Διφός Διφί Δίφα βοφός ἄφιον ἄφντή δέφελος βοφώσι ἐφάγας λᾶφας νηφός αἰφεί. His vocabulis si quis digamma inserere velit, equidem lites

non movebo, sed ipse in hac quaestione tota cautior esse quam ingeniosior videri malui.

De vocalibus diducendis aut contrahendis.

§ 102. Veterum grammaticorum opiniones de vocalibus longis et duplicibus ab Homero metri causa dissolutis plane esse invertendas nemo, qui modo primoribus labris comparativae grammaticae disciplinam hausit, infitias ibit. Namque veteres poetae non sonos, qui in vulgari sermone suorum popularium iam coaluerant, ut versuum numeris accommodarent, denuo diducebant, sed quos recentior aetas atticorum scriptorum contrahere consuevit, eos etiamtum diductos in cotidiano sermone inveniebant. Hunc autem rerum cursum fuisse origines verborum luculentissime confirmant, utpote quae evincant plerasque vocales in attica dialecto contractas olim consonanti aliqua separatas fuisse, ut γένους ex γένεσος natum, θυράων ex θυρέσων, πόληος ex πόλεϊος, Ἑρμῆς ex Σερμέας, τιμᾶ ex τιμάει, πονεῖ ex πονέει, τελεῖ ex τελέει τελέσει, ἄτη ex ἄτάτη, ἄθλον ex ἄθεθλον, κοῖλος ex κόφίλος, βασιλεῖ ex βασιλέφι, θεῖος ex θέφιος, Ἡρακλεῖ ex Ἡρακλεέσι, Ἀτρεΐδης ex Ἀτρεφίδης, ἄκων ex ἄφέκων, συγγεῖ ex συγγέφει, εἶδον ex ἔφιδον, ἐστὼς ex σεσταφῶς. Atque digamma, cum Homeri aetate aut integram vim habuerit aut tardo pede suo loco cedere coeperit, maxime impedimento fuisse patet, quominus vocales expulsa media littera contraherentur. Sed ne ceterorum quidem verborum vocales, quae sibilante s aut semivocali dentali j disiungebantur, contra usum populi contractas aequo animo homines ferebant. Nimirum pedetemptim lingua progreditur et inter litteram mediam evanescentem et vocales contractas aliquantum temporis interfluxisse consentaneum est. Mature autem semivocalis j, si in affinem vocalem i non transibat, cum in aliis vocibus tum in verbis contractis plane intercidisse videtur. Tenacior fuit sibilans, quam non ita longe ante Homeri aetatem evanuisse multa sunt indicia. Quid? quod etiam aliquot saeculis post Homerum Iones vocales secretas servare quam conflare malebant, qua de re accuratius, quam antea factum erat, nuper disputavit Erman in Curt. Stud. V 287—298. At Ionum tarditatem redactores carminum Homeri attici praevertabant, quos multis locis contractas suae aetatis et gentis formas veteribus carminibus intulisse nostra memoria viri docti cum alii tum Imm. Bekkerus et Aug. Nauckius praeclare demonstrarunt. Hanc autem illi demonstrandi viam inierunt, ut collectis omnibus locis, si semper in thesi, quae et longas singulas et breves binas syllabas admittit,

numquam in arsi, quae longam requirit, diphthongum collocatam inveniebant, contractam formam a grammaticis et Pisistrateis redactoribus Homeri carminibus inculcatam, diductam ab Homero ipso profectam esse concluderent. Sic cum nullo loco Iliadis aut Odysseae tetrasyllabam mensuram nominis *Ἀτρεΐδης* excludi Bekkerus vidisset, *Ἀτρεΐδην* vel *Ἀτρεΐδην*, non *Ἀτρεΐδην* poetam pronuntiasse collegit. Sed singula exempla veteris usus Homericī infra recensbo; hic duas alias res antea attingere visum est.

§ 103. Quamvis iure levitatem eorum reprehendant, qui poetis licere arbitrentur prorsus ex ludibrio metri causa linguae leges usu dicendi sancitas migrare, hoc tamen vel Homerus numerorum necessitati dandum esse putavit, ut, si quae verba integra metro dactylico includi non possent, in contrahendis vocalibus similiter atque in obsoletis formis adhibendis paullo maiorem libertatem sibi sumeret et fines synizesis ultra quam alias consuevit promoveret. Qua de causa verborum creticum pedem efficientium, ut *πρωτέων*, aut in quatuor pluresve syllabas breves excurrentium vel a tribus brevibus incipientium, ut *πρωτοπαρέα* et *κεφαλέων*, mediam vocalem, si altera vocali excipiebatur, facilius quam ceterorum verborum contrahebat vel pronuntiando conlabat. Sic, ut supra iam vidimus, terminationem gen. plur. nisi in creticis vel paeonicis nominibus, velut *βουλέων ναυτέων ἐφετμέων κεφαλέων ἀγορέων ὀθονέων πελεκέων* contrahere verebatur. Similem vero excusationem habent contractae formae *πρωτοπαρεῖς* *E* 194, *πρωτοπαρέα* *Ω* 267, *αἰνοπαθῆ* *σ* 201, *τεμένη* *λ* 185, *ὑπερεφεία* *δ* 757, *ἀλλοφιδέα* *ν* 194, *ἀσινέας* *λ* 110. *μ* 137, *Ἀγέλεως* *χ* 131. 247, *Βριάρεων* *A* 403, *Ἐρέβενς* *Θ* 368. *λ* 37, *ἀγκῶς* *X* 336, *νικεῦσ'* *T* 254, *εἰλεῦντο* *Φ* 8, *ὀχλεῦνται* *Φ* 261, *θηεῦντο* *H* 444. *K* 524, *σφαραγεῦντο* *ι* 390. 440, *γουνούμενος* *O* 660. *X* 240, *λελουμένος* *E* 6, *φοβέμενος* *Θ* 150, *αἰρεύμενος* *Π* 353, *ικνεύμεναι* *ι* 128, *ποντοπορούσης* *λ* 11, *θαρσῶν* *E* 129, *ἀελπτέοντες* *H* 310, *πλυνέουσαι* *ξ* 31, *ὁμαρτέων* *Ω* 438, *εἰνοχοεῦντες* *γ* 472, *οἰκέοιτο* *A* 181, *καμῖται* *B* 389, *ὁμῖται* *I* 274, *ὀλεῖται* *B* 325. *H* 91, *μαχεῖται* *T* 26, *ἀμφιβαλεῦμαι* *χ* 103, *ἀγλαεῖσθαι* *K* 331, *περιούσι* *A* 455, *ἐρουῶσι* *A* 454. *O* 351. *X* 67, *λωτεῦντα* *M* 283, *ἐννεόργναι* *λ* 312. Denique eadem est causa nominum cum praepositione coniunctorum, ut *προπαρόιθε πόλεως* *B* 811. *Φ* 567¹⁾, nisi haec verba emendare malis.

§ 104. Ultimi quoque pedis proprietates effecit, ut verba in

1) Sine hac excusatione Theognis 774 *τῆσδε πόλεως* dixit.

pyrrichium vel iambum excurrentia in versus clausula facilius contrahere poeta auderet. Sic hoc loco leguntur *θεοειδέα* Γ 27. 450. Ω 483. φ 277, *Διομήδεα* Δ 365. Ε 881, *τεύχεα* Η 207. Χ 322. ω 524, *Πολυδενκέα* Γ 237. λ 300, *ἄλγη* Ω 7, *Εὐ-πεΐθει* ω 465, *ἐπιδευεῖς* Ι 225. Ν 622, *ἐναργεῖς* Τ 131. η 201. π 161, *ἐπόρθεον* Δ 308, *ἀντεν* Μ 160, *ἐγεγώνεν* ι 47. μ 370. ρ 161, *ἐδένεο* Ρ 142, *χρεώ* Ι 197. Δ 409. Σ 406. Φ 322. Ψ 308. α 225. δ 707, *ἀναστῇ* σ 334, *κηλέω* Σ 346. Χ 374. 512. θ 435. ι 328.

Praeterea facilius vocalis *ι* cum antecedente vocali coaluit, unde factum est, ut quae nomina in genetivo et accusativo vocales diductas semper servabant, dativum hic illic contraherent, velut *γήρα* δέπα *σέλα* iuxta *γήραος κνέφαος τεράων δεπάων*, "*Ἄρει* iuxta "*Ἄρεος Ἄρεα*, *κελαινεφεῖ* Φ 520, *ὑπερμενεῖ* Δ 727, *προ-αλεῖ* Φ 262, *καταπρηνεῖ* Π 792. ν 164, *ἐνστρεφεῖ* Ν 599 iuxta *κελαινεφεά ὑπερμενέα ὑπερμενέων καταπρηνέες ἐνστρεφείας ἐν-στρεφεῖς* *Εὐπεΐθεια*, "*Ἄργει γένει* iuxta "*Ἄρεος γένεος γένεα*, *πόλει ὕβρει δυνάμει πήχει* iuxta *πόληος πόλιος ὕβριος ἐννεα-πήχεις*.

Denique verborum contractorum aliae formae aliis facilius contractionem admittebant. Sic *εει* et *εε* etiam praeter necessitatem metri in *ει* haud raro coaluerunt, ut *καλεῖ κάλει φιλεῖ ἀπειλεῖς ἀπειλεῖτε*, item vocales *οω* in *ω* et *οο* in *ου* fere contrahebantur, quamquam vix casu factum est, ut omnibus locis pro *δήουν* (Ε 452. Δ 71. Μ 425. Ο 708. Π 771) *δήοον*, pro *γουνόμαι* (Φ 74, ξ 149. λ 29. χ 312. 344) *γουνόομαι* scribi possit.

Quae praeterquam contractiones inveniuntur neque tam facile emendando tolli possunt, pleraque in *Odyssea* et in recentissimis *Iliadis* partibus exstant, nempe.

verba contracta:

καλεῦνται Β 684, *ἠνώγεον* (?)¹⁾ Η 394, *σπεῖο* Κ 285, *με-θῶμεν* Κ 449, *ἄφρεον* (?) Δ 282, *ἐρεῖο* Δ 617, *λούση* Ξ 7, *ῶσι* Ξ 274, *ἠλάστεον* Ο 21, *κτενεῖ* Ο 65. 68, *βαλῶ* (?) Ρ 451, *νεῦμαι* (?) Σ 136, *ἠγίνεον* Σ 493, *ώμῖλεν* Σ 539, *ἐκφανεῖ* Τ 104, *ῆσιν* Τ 202, *δατεῦντο* Τ 121, *ῶκρον* Τ 218, *μεμνῶτο* Ψ 361, *κατακτενεῖ* Ψ 412, *χρεώμενος* Ψ 834, *εὔχευ* (?) Ω 290, *αἰδεῖο* Ω 503, *ἐθρήνεον* Ω 722, *κάλεον* θ 550, *ἀνεροῖπτον* ν 78, *ἐφόρεον* χ 456, *ῆτεον* ω 337, *φιλεῦντας* γ 221, *καλεῦν-*

1) Quibus locis signum interrogationis appinxi, eorum scripturam incertam et dubiam esse sentio.

τες κ 229. 255. μ 249, ποθεῦσα τ 136, ἰσχεο ω 323, σπειο ι 269, φιλεῖν ο 74, νεῖσθαι ο 88, χεῖσθαι κ 518, αἰδεῖο ι 269, οὔσης τ 498, ὄντας η 94, ὦσι ω 491, μεμνώμεθα ξ 168, λούσατε ξ 210, ἀπολούσομαι ξ 219¹⁾, λοῦσθαι ξ 216, τεθνεῖσι τ 331, βεβῶσα υ 14, πλέων α 183, ἡνώγεα ι 44. κ 263. ρ 55, ἐτεθήπεας (?) ω 90, ἄλφοιν υ 383, φθέωμεν π 383, φθέωσι ω 437, ἀναβῇ β 358, βῶσι ξ 86, πιστωθήτον φ 218.

nomina contracta:

χρύσειον Z 220. Σ 611. Ω 111. τ 34, χάλκεον B 490, χαλκίῳ E 387, ἐύξον K 373, Kῶς (?) B 677, σάκεα (?) A 113, ζαχρειῶν (?) E 525, τιμῆς I 605, πολεῖς (?) A 708, κρηνεῖς A 179, ζαχρηεῖς (?) M 347. 360. N 684, βέλη (?) O 444, τιμῆντα Σ 475, Ἑρμῆς T 71, νόον Ω 534, πλέονες σ 247, τεχνῆσαι η 110, καιρουσέων η 107, Ἑρμῆς ε 54. θ 334. ξ 435. ω 1, θέρους η 118, γένους ο 533, θάμβους ω 394, ἥρω θ 483, ἥρωος ξ 303, Ὀδυσσεῦς ω 398, ἀκραῇ (?) β 421, Εὐπειθέα ω 523, θυρέων φ 41, θύρεον ι 240, νοῦς κ 240, νεῖς ο 248, συκαί η 116. ω 341.

vocabula contracta:

εἶ (?) E 256, χρεῶ I 75. 604, ἄθλον I 266, κηλέω (in quarto pede) Θ 217, ἀθλοφόροι A 699, καρῆτι O 75, ὑπερῶ Π 184, αἵροντας (?) P 724, σῶς (?) X 332, ἄτη T 88, ἄσατο T 95, ἐῶμεν (?) T 402, Ἑωσφόρος Ψ 226, ἄτη Ω 28, ἀθλεύων Ω 734, δαέρων Ω 769, ἄσε λ 61, ἄσαμεν π 367, ἄθλων θ 160, ἥλιος θ 271, κοῖλος χ 385, νέα (an ναῦν?) ι 283, κρέα ι 347, ἐξῆς θ 449. 580. ι 104. 180. 472. 564. μ 147, ξα ψ 77, πλέονες σ 247, στέρτος φ 178, χρεῶ ι 136, προὔπεμψ' ω 360.

§ 105. Medium locum inter formas diductas et contractas obtinent ὀρώω γελώω κρεμόω ἀντιώω, ὀρώων εἰσορόωντι μειδιόων βοούων βοόωντα κρεμόωντας ὀρώωσα γεγώωσα τηλεθώωσαι γαμώωσαι, ὀράας ἰσχανάας ἐάας, ἀσχαλάα δαμάα πεδάα, ἀσχαλάα ἐλάαν περάαν, ὀράασθαι εὐχετάασθαι, ἀγοράασθε μητιάσθε, ὀρώωσι δαμώωσι καρχαλόωσι βοόωσι ὀρόωμεν ὀρόωτε εὐχετοώμην, ἄλόω, de quibus copiose et subtiliter nuper disseruerunt Leo Meyer, Vocalvorschlag Vocalzerdehnung Distraction K. Z. X 45—48, Mangold de diectasi Homerica in Curt. Stud. VI

1) Contra ἴκαιο πλέων δ 474, ἰχθυόοντα πλεούσας I 360. H 88, δὲ πλέων K 252 non contractis vocalibus, sed positionis vi neglecta recitanda sunt, qua de re vide A. Buth, zur Positionsbildung im Homer, in Phil. XXXIX 551—6.

141—213, Io. Wackernagel, Die epische Zerdehnung in Bezz. Beitr. IV 259—312, G. Curtius in Leipzig Stud. III 197—200. Has formas grammatici ita olim interpretabantur, ut primum *ὄράω* *ὄράεις* *ὄράουσιν* in *ὄρῳ* *ὄρᾳς* *ὄρῳσι* contracta, dein metri causa vocali longius protracta in *ὄρόω* *ὄράας* *ὄρόωσι* iterum diducta esse dicerent. Veterem autem et late diffusam hanc fuisse opinionem inde cognoscitur, quod simili modo *ῥον* pro *οῦ* B 345 et α 70, *ἔης* pro *ἤς* II 208, *ἀάατον* pro *ἄᾱτον* Ξ 271. φ 91, *ὑπνώοντας* pro *ὑπνόοντας* Ω 344. ε 48. ω 4, *ιδέειν* *βαλέειν* *πιέειν* pro *ιδεῖν* *βαλεῖν* *πιεῖν* (vide supra § 88), *νηπιᾶς* α 297 pro *νηπιᾶς*, *ἐκραιώνεν* E 508, *μενοινῶω* N 79, *μενοινήησι* O 82, *ἡγάασθε* ε 122, denique *ἵπποιν* *φῶως* *θῶωκος* *αὐτοχόωνος* in codicibus omnibus leguntur, sive distractae hae formae poetæ ipsi, quod minus mihi probatur, placuerunt, sive a rhapsodis et redactoribus Pisistrateis falso veteribus carminibus illatae sunt.¹⁾ Atque verba in *ωω* magis quam cetera ad vocales contrahendas inclinasse inde colligas, quod nulla fere persona horum verborum non contracta apud Homerum invenitur. Nihilominus admodum mirum esset, si iam Homeri aetate verba contracta inverso gyro contractam vocalem iterum distrabere coepissent. Huc accedit quod diductae vocales non exstant nisi earum formarum, quarum posterior vocalis iam ipsa longa est, numquam autem *ὄράατε* *ὄρόωμεν* *ὄράατο* usurpata inveniuntur. Quae cum ita essent, Leo Meyerus *ὄρόω* *ὄρόωντες* non ex *ὄρῳ* *ὄρῶντες* diducta, sed ex *ὄράω* *ὄράοντες* assimilata priore vocali alteri procreata ideoque *ὄρόοντες* *μηχανόοντο*, non *ὄρόωντες* scribenda esse statuit. Ingeniose ille quidem et accomodate ad persuadendum, praesertim cum similis orationis processus etiam in *σῶος* *φαάνθη* *φαάντατος* ex *σᾶος* *φαένθη* *φαέντατος* prognatis inveniatur et formae *ἡβῶοντα* I 446. Ω 604, *μνώοντο* A 71. II 771. λ 287, *μνώόμενος* δ 106, ο 399 optimorum codicum consensu confirmatae sint. Neque moror quod in Herodoti quoque libris *ἡγορέωντο* VI 11, *κομόωσι* IV 191 leguntur; haec enim, ut multa alia ex Homeri textu, qualis tum ferebatur, in Herodoti libros migrasse videntur. Tamen esse quod displiceat in Meyeri coniectura, prudenter monuit Wackernagelius: primum quod in aliis vocabulis, ut *θυράων* *θυρέων*

1) De dubia fide aoristorum *ιδέειν* *βαλέειν* *τεκέειν*, genetivi *ῥον*, dualis *ἵπποιν* supra §§ 88. 79. 63 iam disputavi; de *ἔης* *ἀάσχετον* *ἀάατον* vide quae in adnotationibus suo loco adnotavi; denique *φῶως* ideo grammatici commenti esse videntur, quod alteram syllabam nominis *φῶος* vi ictus productam (B 49. O 741. T 64. Ψ 226) volebant.

θυρῶν, Ἀτρεΐδαο Ἀτρεΐδεω Ἀτρεΐδου, μενοίνεον *M* 59, ἦντεον *H* 423, ὁμόκλειον *O* 658, φ 360, 367, ποτέομαι ω 7, φοιτέοντες ἐμμηχανέοντο ὀρέων (vide Bredow de dial. Herod. p. 382) vocalis α, priusquam sequente vocali hauriretur, non alteri vocali assimilata, sed in tenuiorem vocalem ε mutata est, deinde quod priscarum formarum ὀράεις ὀράει ὀράειν magis exilem alteram vocalem ε vocali plena α haustam (ὀραῖς) quam illi assimilata esse exspectamus. Atque priore ratione equidem non magnopere commoveor; cur enim duas vias vocales contrahendi linguam iniisse et hac quoque re recentiore Ionum dialectum ab aeolica dialecto abhorruisse negamus? sed altera difficultas non video quomodo elevari possit. Quin etiam genuinas, unde illae ortae sunt, formas ὀράω ὀράεις ὀράει ὀράειν ut restituamus, ipsorum librorum lectionibus κραδάων *H* 213. *N* 583. *T* 423. τ 438, ναιετάουσι *A* 25, ναιετάοντες *Z* 370. 497, ναιετάοντων β 400. τ 30. . . , ναιετάω ι 21, εἰσελάων κ 83, τηλεθάοντας *Π* 367. *X* 423, στιχάει *O* 635, πεινάων *Γ* 25. *Σ* 162. *Π* 758, διψάων λ 584 nos adduci videmur. Verum enim vero facilius fuit Wackernagelii grammatici provincia quam mea editoris; nam si textum Homeri edendi curam ille suscepisset, non tot tantasque turbas moturum eum fuisse crediderim. Equidem in tantis rerum angustiis sic fere statuo: primum formas ὀρώω ὀρόοντα ὀρώωσι ὀρώωσα ὀρόονται ea quam Meyerus explicavit via ex ὀράω ὀράοντα ὀράωσα ὀράονται procreatas esse, dein cum ὀρώω et ὀρόων ex ὀρῶ et ὀρῶν aequae atque εἶπον ex εἶπον, ἔηκε ex ἔηκε, εἰσάμενος ex εἰσάμενος productione longae vocalis vel diphthongi orta esse falso sibi persuasissent, ad eorum analogiam etiam ὀράας ὀράα ὀράαν μητιάσθε μνάσθαι φόως ἔην ἦην dicere ausos esse. Illud vero difficillimum est ad definiendum, quo tandem tempore foetus illi falsae analogiae nati et propagati esse videantur. Equidem, si in re incerta coniecturam facere licet, auctorem antiquissimorum Iliadis carminum ὁ ἥτιόντο εἰσορόοντες ἡβῶιμι ὀρώω καρχαλώωσι γοώωσα φόος φόοσδε ἰδέμεν dixisse, sed aliquanto ante Pisistrati aetatem rhapsodos necnon recentiorum carminum auctores ipsos, cum sonoram modulationem magis hominibus placere vidissent necdum scriptis litteris coacercentur, canoras illas trium et quatuor morarum formas εἰσορόωντας βοόωντα βοάα ἑάας περάαν μνάσθαι ἰδέειν ἀάατον ἀάαχετον ὑπνώωντας paulatim invexisse iudico. In textu autem constituendo a codicum fide fere nihil discessi, nisi quod codicum portenta δηϊόωντο *N* 675 et δηϊόντες *A* 153, ἐστρατώντο *Γ* 187. *A*

378¹⁾ sustuli. Simili ratione hiatum concurrentium vocalium μηδὲ ἔα B 165. 181, με ἔα P 16. X 339. κ 536, οὐδὲ ἐῶσι δ 805, δὲ ἐῶμεν σ 420 revocatis formis εἶα ἐῶσι (vide B 132. A 550. P 659. T 139) potius quam coniecturis ἐάωσι et ἐέαν removendum esse censui.

§ 106. His rebus expositis ut ad rem inceptam redeamus, indicem omnium vocabulorum, quorum vocales aut ipsi diduximus aut alii diducendas censuerunt, conficiemus et illustrabimus.

Vocabulorum formae solutae:

ἄφέων pro ἄων omnibus locis scribi potest et a Bekkero iam repositum est.

ἄφᾶτη olim dictum fuisse Pindarico ἀνάτα Pyth. II 28 et III 24 satis constat; distractam formam Homero restitui Nauckius iussit, cui quominus oboedirem, prohibuit contracta nominis forma metro stabilita T 88 et Ω 28. Nam Γ 100 et fortasse etiam Z 356 Ἀλεξάνδρου ἔνεκ ἀρχῆς potius quam Ἀλεξάνδρου ἔνεκ ἀτης probandum esse merito ille monuit. Accedit quod verbi quoque, unde nomen ἄτη deflexum est, contractae formae ἄσατο T 95 et ἄσε λ 61 convelli nequeunt. Sed cum diductae formae ἄσασθαι ἄσασατο ἄσᾶται crebrius occurrant, pessimos numeros versus θ 237 τῇδ' ἄτη ἄσας καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπεύρας reposita forma ἄσας perpolire non dubitavi.

ἄτος cum omnibus locis E 388. 863. Z 203. A 430. N 746. X 218. ν 293. Hes. theog. 714. scut. 59 insatiatum vel insatiabilem significet, ex ἄατος ἄσατος (cf. Curtius Etym. p. 398 et L. Meyer K. Z. XXII 470) ortum esse apparet; quam diductam formam ne ex codicibus Hesiodi theogoniae (cf. v. l. X 218) revocemus, non nihil obstande vocalem longam ceterarum formarum ἄσαι ἄσασθαι ἄσεσθε ἄμεναι monuit Buttmannus in Lexil. I 230. Sed tamen excusatur et defenditur audacia Meyeri et Nauckii ἄατον omnibus locis restituentium vocali ambigua cognatorum verborum ἄδην E 203, ἔδην N 315. I 423. ε 290 et brevi vocali latini nominis 'satur'.

Ἀτρεΐδης Πηλεΐδης Τυδεΐδης Πηλεΐωνος diductis mediis vocalibus iam Bekkerus scripsit, cui doctius quam scitius oblocutus est W. C. Kayserus in recensione ceteroquin accuratissima editionis Bekkerianae in Philol. XVIII 660. Nos quidem diductas formas, cum nullus locus eas aspernetur, adeo non sprevimus, ut tantum

1) Etiam verbum στιχόμαι dubito an falso grammatici commenti sunt, diducta forma ἐστιχόωντο (corr. ἐστιχόοντο) in errorem inducti.

non veteres formas *Ἀτρεΐδης Πηλεΐδης* revocaremus. Quae praeterea Nauckius scripsit *Πηνελός Ἀλφειός Σπερχειός Ἀργεῖην Καδμεῖωνες*, *Πρόϊτος* ea, cum etymologia non firmentur, nisi in versus clausula comprobare non ausi sumus, praesertim cum contracta forma *Καδμεῖοι* *Α* 391 metro stabilita sit.

ἔως et τέως contractis duabus vocalibus nusquam dixisse Homerus videtur. Qui, si codices audis, repugnant loci *P* 727. *β* 148. *ε* 123. 386. *ρ* 358. *τ* 530. *κ* 348. *ο* 231. *π* 370. *ω* 162, omnes Nauckius feliciter sanavit, cui eo magis fidem habemus, quod duae vocales harum particularum olim digammo discretae erant.

Θρείκες fuisse qui dicerent Stephanus geographus memoriae prodidit: τὸ ἐθνικὸν φασι καὶ *Θρείκες* καὶ *θηλυκῶς Θρείσσαι*, quam veterem formam ionica, opinor, litteratura oblitteratam Homeri carminibus Nauckio praeunte omnibus locis *Α* 537. *Z* 7. *I* 5. 72. *K* 464. 470. 506. 518. *Α* 222. *N* 4. 301. *Ξ* 227. *T* 485. *Ω* 234 restitui. Fraudi autem veteribus grammaticis et librariis fuit, quod iuxta formas *Θρείκες* *Θρεῖκη* *Θρεῖκηθεν* in Homero *Θρηῖκιος* *Θρηῖκή* invenerunt, in quibus formis similiter atque in *ἀδάνατος ἀνάματος* *Ζεφυρίη* *ἡερέθονται* *ἡνεμόεις* prima ex tribus brevibus syllabis vi metrici ictus producta est.

θεῖος et *δῖος* ita ab Homero distingui, ut prius nomen tres, alterum duas syllabas expleat, acute Nauckius intellexit, quam sententiam ut comprobaremus, inprimis iis versibus adducti sumus, in quibus *θεῖοιο* in fine versus collocatum est, ut *O* 25 *ἀζηχῆς ὀδύνη Ἥρακλεΐδος θεῖοιο*. cf. § 65. Inde Nauckium etiam *B* 22 variam lectionem cod. Venet. *Α* *προσεφώνεεν οὔλος Ὀνειρος* et *θ* 539 *δῖος ἀοιδός* vulgatae *προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος* et *θεῖος ἀοιδός* praeferentem secutus sum.

θεοί. si Homerus diductis syllabis *θέτος* semper pronuntiavit, nominis simplicis *θεοῦ* syllabas umquam eum contraxisse perquam veri dissimile est. Quod Bentleius cum bene vidisset, inveteratum mendum versus *A* 18 *ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν* ingeniose sustulit scribendo *ὑμμι θεοὶ μὲν δοῖεν*, quam emendationem equidem in textum recepi, licet paulo difficilior sit ad emendandum versus Odysseae § 251 *θεοῖσιν τε ῥέξειν* (*ῥεζέμεναι τε θεοῖς* conl. Na.) *αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι*.

κόιλος tres syllabas omnibus locis explere praeter unum Odysseae *χ* 385 primus monuit M. Hauptius in Rh. M. XX 304.

κρεῶν (*κρειῶν* codd.) *A* 551 audacter reposuimus, quia in hymno Merc. 130 vetus forma *κρεῶν* etiamtum servata exstat. De formis similiter diducendis *Πατροκλεΐδος Ἥρακλεΐν* *σπέφει* *σπέφεις*

iam suo loco dictum est; hoc solum addo offensionem, quam Nauckianae scripturae Ἡρακλέος et Ἡρακλεῖτη trium quatuorque vocalium immensus hiatus merito excitavit, a nobis restituto digammo vitatam esse.

ῥάρεσσι, quod e σφοδάρεσσι ortum est, in versu *E*. 486 λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ῥάρεσσι ut cum Nauckio restitueremus, numeris tantum non coacti sumus. Priscas et solutas formas ῥάρων et ῥαρίζει reliquis locis ipsi codices tuentur.

σόον pro σῶν ad analogiam formarum σόοι σόους quominus *A* 117. Θ 246. *N* 773. *P* 367 editores restituerent, Aristarchi auctoritate lectionem σῶν praeferentis prohibiti esse videntur. Difficultatem solus versus *X* 332 peperit, quam quo pacto removendam esse censeamus, vide quae ad hunc locum adnotavimus.

χρεῶ iuxta χρεῖω eundem poetam extra clausulam versus, quam peculiarem habere excusationem supra docuimus, dixisse non magis probabile est atque formas ξως et εἰος promiscue usurpatas esse. Qua de causa *A* 606 τί δὲ χρεῖος (δέ σε χρεῶ) ἐμεῖο emendandum et *I* 75. 607. ο 201 χρή pro χρεῶ cum Nauckio restituendum esse iudico, nisi postremos locos recenti origine carminum excusatos esse malis.

Ῥαρίωνα veteres usque ad Pindari aetatem dixisse cum ex Pindaricis versibus *Isth.* III 67 φύσιν Ῥαριωνεῖαν, *Nem.* II 12 Ῥαρίωνα νεῖσθαι compareat et bis apud Homerum Σ 486 et λ 310 Ῥάριονος in clausula versus positum sit, Nauckium et hic et reliquis locis diductam formam Ῥαρίωνος revocantem comprobo. Quid? quod Callimachus etiamtum in exemplaribus Homeri diductam formam legisse videtur, quam nisi in suo Homero legisset, vix ipse in hymno *Dian.* 265 dicere ausus esset Οὐδὲ μὲν Ῥαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

οὐατόεντα, non ὠτώεντα Ψ 264 et 513 itemque ἐπ' οὔατ' ἄλειψε, non ἐπ' ὠσιν ἄλειψε μ 200 poetam dixisse ex formis οὔας οὔατος οὔασι Heynius collegit. Equidem cum certa testimonia desiderentur, in recenti carmine nihil novavi.

Verba cum praepositione πρό composita προέθηκε προέπεμψε προέφαινε προέχει uno loco ultimi libri *Odysseae* ω 360 excepto in diphthongi societatem coire negavit Nauckius *mel.* IV 95, quam sententiam cum quater in versus clausula Θ 367. Ψ 453. ζ 138. μ 394 soluta forma flagitetur, non probare non possumus.

§ 107. Declinationum formae solutae:

Πείροος (*Πείρωος* codd.) Δ 520. 525 scripsimus ad exemplar diductae formae Πείροος ἥρωος *B* 844.

Πανθόου (*Πάνθου* codd.) *O* 522. *P* 9. 23. 59 Bekkerus emendavit, ne sine iusta causa alia his locis nominis forma circumferretur atque *Γ* 146.

νοῦς coalitis duabus vocalibus uno *Odysseae* versu *κ* 240 legitur, qui quin corruptus sit, equidem non dubito. In *Iliadis* versu *Ω* 354 *φραδέος νόου ἔργα τέτυκται* digamma neglectum facilius quam contractas vocales fero.

χάλκεον et *ἐύξον* praeterquam in *E* 387 singulis locis novissimorum carminum *Iliadis* *B* 490 et *K* 373 extremas syllabas contraxerunt. At saepissime nominis *χρύσεος* aut prima syllaba correpta est aut duae posteriores coaluerunt. Priori sententiae, id quod flocci facio, usus posteriorum poetarum epicorum favet (v. Lehrs, quaest. ep. 263), altera duabus vocalibus nominis *χρυσέω* in mensuram unius brevis syllabae redactis in versu notissimo *χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ ἑλλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς* adiuvari videtur. Ut enim unam vocalem longam ante vocalem in thesi corripiendi libertate saepe poetae utebantur, ita vix umquam in duabus vocalibus synizesi coalitis hanc libertatem sibi concessam esse putabant. Sed satius est hoc loco de coniectura scribere *χρυσέω ἂν σκήπτρῳ* et similiter *Γ* 152 *δένδρει* (*δενδρέω* codd.) *ἐφεξόμενοι* et *τ* 230 *ὥς οἱ χρύσειοι ὄντες* (*έόντες* codd.) reponere. Verum cum in veteribus carminibus istarum corripiendi vel contrahendi licentia forma in longam vocalem exeuntium admissa esset, auctores versuum *Ω* 101. *Z* 220. *Σ* 611. *τ* 34 etiam accusativi *χρίσειον* contracta forma usi sunt.

Neutra in *ος* et nomina in *ης ες υς υ* nisi iis, quos peculiarem excusationem habere supra § 104 docuimus, locis contractam formam usurpasse non videntur; qua de causa corruptelae suspicionem movent *ἵπαι δέιους* *K* 376, *ἐυρρεῖος ποταμοῖο* *Z* 508. *Ξ* 433. *O* 265. *Φ* 1. *Ω* 692, *θάρσευς* *P* 573, *ἦντ' ὄρευς* *Γ* 10, *εὐεργέος* *Π* 743, *σάκεα* *Δ* 113, *στήθεα* *Δ* 282, *βέλη* *O* 444, *πολεῖς* *Δ* 708, *πελεκεῖς* (*πελεκέας*) *Ψ* 581, *ἀκλεις* *M* 318, *ζαχρειῶν* *E* 525, *ζαχρηεῖς* *M* 347. 360. *N* 684, quae aut emendata in textu scripsimus aut quomodo emendanda essent, in adnotationibus monuimus. Ante vocalem vero elisas formas *δυσκλεφε'* *Ἄργος* *B* 115. *I* 22, *ἀκλεφε'* *ἐκ δ* 728, *κλέφε'* *ἀνδρῶν* *I* 189. 520 cum Nauckio restituere quam codicum lectionem *δυσκλέα* et *κλέα* propagare maluimus. Porro in *τοσαῦτ' ἔτα* *B* 328, *χέονσ' ἔπεα* *X* 81, *φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα* *O* 35. 89. 145. *β* 269. *ε* 117. *η* 236. *θ* 442. 460. *υ* 290. *ψ* 34 utrum poeta digammi delitescantis vim neglexerit an vocales contraxerit an aliter orationem

conformaverit, in medio relinquere satius duxi. Denique facilima ratione contractiones revocatis priscis formis *νῦ* X 302. Σ 144. 458, *νῖες* E 464. ω 387 vel diductis *νίε*, *νίεες* T 81. ω 497 removeri possunt; relinquitur solus versus o 248 τοῦ δ' *νίεες ἐγένοντο*, in quo nescio an recte Nauckius *νῖες ἐγένοντο* proposuerit.

Nomina in *εὗς* uno loco ultimi Odysseae libri ω 398 excepto nunquam vocales, utpote quae digammo antiquitus disiunctae fuerint, contraxisse pro certo habeo neque de paucis, qui obstrepunt, nominibus emendandis *ἱππεῖς* A 151, *Τυδῆ* A 384, *Μηκιστῆ* O 339, *Πορθεῖ* Ξ 115, *Ἀχιλλεῖ* Ψ 792, *Πηλέος νιέ* A 489. T 216, *Μηκιστέος νιός* B 565. Ψ 678, necnon *νέα* ι 283, *Ὀδυσσεῖ* ε 398. ν 35, *Ὀδυσῆ* τ 136 desperandum esse video.

Nominum in *ώς* contractas formas *Ἡοῦς Ἡῶ αἰδοῦς Ἀητοῦς* *ἰδρῶ* num dissolvere nobis liceat, equidem vix discernere audeo. Iusto longius progressum esse Nauckium, cum Homerum a contractione horum quoque nominum abhorruisse diceret, apparet ex formis *ἦοῦς* Θ 470. 525. δ 188, *αἰδοῦς* ν 171, *Ἀητοῦς* A 9. Ξ 327, *Ἡυθοῖ* I 405. θ 80, *χραιοῖ* Θ 57, *ἰδρῶ* P 745, *Καλυψώ* ψ 333 nullis machinis amovendis. Altera ex parte contractis formis tam hebetes fiunt numeri nonnullorum versuum, velut K 572 et 574

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπεννίζοντο θαλάσση,
αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν,

ut audaciae quam stupiditatis crimen subire maluerim.

ἦμέων ὕμέων cum alio modo versui includi non possent, duas vocales *εω* contrahere vel synizesi conflare eo minus Homerus dubitasse videtur, quod etiam dativi *ἄμμιν* et *ῥμμιν* elisa vel non interiecta vocali *ε* formati erant. Praeterea *σφάς* non *σφέας* scripsi, quia *σφάς* E 567 et *ἦμας* π 372 syllabam *ας* corripuerunt.

§ 108. Verborum contractorum formae solutae.

Verba contracta Homeri temporibus vocales *εε* saepe diductas servabant et vocales *εο* perraro nec nisi certis versus sedibus in Iliadis antiquis carminibus contrahebant. Inde si quo loco metrum diductas vocales non solum admittebat, sed etiam commendabat, codicum auctoritati non ita addicti fuimus, ut formas, quas Homero magis in usu fuisse cognoveramus, restituere veriti simus. Sic probavimus et recepimus *μή μοι σύγχεε* (*σύγχει* codd.) *θυμόν* I 612, *ἔρρεε* (*ἔρρει* codd.) *δ' αἶμα* P 86, *ἀλλ' οὐχ ἦρεε* (*ἦρει* codd.) *φῶτας* P 463, *ἠνώγεεν* (*ἠνώγειν* codd.) *ιήσασθαι*

E 899, *ταρβέει* (*ταρβεῖ* codd.) οὐδὲ φοβεῖται *Φ* 575, *ποιεόμην* (*ποιεύμην* codd.) *I* 495, *αἴγειον κνέε* (*κνή* codd.) *τυρόν A* 639. Quid? quod etiam *Σ* 136 ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι Nauckium bene emendasse reponentem ἡῶθεν νέομαι γὰρ putamus et in *Odyssea* quoque *μυθέειαι θ* 180 νέειαι *λ* 111 potius quam *μυθείται* et *νεῖται* scribendum esse censemus. Cur autem in primo pede contractas formas *θάροσει A* 184. *Θ* 39. *K* 383 et ἡσκειν *Γ* 388 remove non ausi simus, supra § 67 explanavimus neque quidquam causae esse videbatur, quare cum Nauckio traditam formam *ἐσύλα* cum interpolata *ἐσύλει* mutaremus.

λοέω vel *λοφέω* antiquam et Homero comprobata formam fuisse vel ex librorum traditione colligas, siquidem ea viginti quinque locis in codicibus servata exstat; cf. Nauck. *mél.* IV 53—6. Quo cum accedat quod contracta forma, si excusatum *λελουμένος E* 6 excipis, uno recentissimi carminis *Iliadis* loco *Ξ* 7 et tribus *Odysseae* locis *ξ* 210. 216. 219 metro confirmata est, diductas formas *λόεσεν E* 905. *Π* 679, *λόεσαν Σ* 350. *Ω* 587, *λοέσαντο Z* 576 revocare non dubitavimus. Iidem autem *λύνεσθαι Z* 508 tuiti sumus, utpote quod ex *λόφεσθαι* liquefacto digammo ortum esse videatur.

§ 109. Coniunctivi *στέωμεν A* 348. *X* 231, *ἔωμεν T* 402, *κτέωμεν χ* 216, *θέωμεν ω* 485, si codicum fidem sequemur, contractis duabus vocalibus pronuntiandi erunt. Sed ut duritiem huius contractionis praeteream, ipsa forma, si plenos coniunctivos *θειόμεν στείμεν ἐρείμεν τραπέμεν* respicimus, offensionē est; quamobrem *στέωμεν ἔωμεν κτέωμεν θέωμεν* reposuimus, contractas autem formas *φθέωμεν π* 383, *φθέωσι ω* 437, *βῶσι ξ* 86 recentiori poetae et Herodoteas *ἐπιβέωμεν VII* 50, *θέωσι IV* 71 falsae imitationi epicae poesis tribuendas esse censuimus.¹⁾

Secundae personae medii et passivi generis contractae formae vitari possunt et debent aut elisione ultimae vocalis admissa aut ultima vocali ante vocalem correpta non solum, ubi codices addicunt, velut *βέβληαι οὐδ' ἄλιον A* 380, *ὄψεται ἦν ἐθέλησθα A* 353. *I* 359, *ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους Ω* 202, sed etiam, ubi contractas formas codices exhibent, velut *ἦ οὐ μέμνη' (μεινή codd.) ὅτε O* 18. *T* 188. *Φ* 396. *ω* 115 (cf. *μέμνησαι Ψ* 648 et *μέμνηται Φ* 442), *ὄψε' (ὄψει codd.) ἐν Ἀργείοισι Ψ* 620, *ὄψε' (ὄψει*

1) Leo Meyer K. Z. XXII 437 iusto audacius *στάμεν πτάμεν ᾠόμεν* corrigi iubet; similiter autem plena vocalis α, priusquam contractione hauriretur, in tenuem vocalem ε mutata est in ionicis formis *Ἀτρεΐδεω ἔστεωτες θυρέων νεῶν*.

codd.) Ὀδυσσεὺ μ 101, πῶλε' ἐπεὶ δ 811, τεύξε' ἐπεὶ τ 314 et fortasse etiam ἐπεφράσα' ὅσσον ἀρείων Φ 410, ἐκτῆσα' ἀκοιτὶν ω 193, ἴξε' (ἴξεν codd.) ἐμεῖο Γ 162. I 54, γένε' (γένεν codd.) ὦδ' E 897. Z 280, ἐπλε' (ἐπλεν codd.) ἀριστος Ψ 891 etc. Recte vero Naberus, quaest. Hom. p. 131 κρέμας' ὑπόσε O 18 pro κρέμω ὑπόσε emendandum esse censuit. Denique cum δέξαι nisi ante vocales non inveniatur, nescio an δέξε' ἀποινα scribendum sit.

§ 110. Participii perf. act. terminationem olim a digammo incepisse veteresque Graecos τεθνηφότες ἐστηφότες μεμαφότες γεγαφότες πεπτηφότες dixisse satis inter omnes constat. Itaque non possumus non mirari, quod mediae vocales participiorum τεθνεῶτι τ 331 et περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ν 14 eiecto digammo synizesi in unam syllabam coactae sunt. Sed ut in Odyssea hanc contractionem patienter feras, reliquos locos, quibus vocales εω in thesi leguntur, haud cunctanter recentis litteraturae errore sublato correxi, unde non solum probavimus, sed etiam in verborum contextum recepimus πεπτεότ' (πεπτεῶτ' codd.) ἄλλυδες ἄλλα Φ 503, πεπτεῦτας (πεπτεῶτας v. l.) πολλούς χ 384, ἔσταότ' (ἐστεῶτ' v. l.) ἐν δίφρῳ Ω 701, ἔσταότ' (ἐστεῶτ' v. l.) εἰν Αἶδαο ω 204 et Hes. scut. 61, ἔσταότ' (ἐστεῶτ' v. l.) οἱ δέ μιν ψ 46. Prorsus infeliciter autem hanc rem tractavit Imm. Bekkerus, qui non solum illa menda codicum intacta reliquit, sed etiam de suo inexit portenta dictionis ἐστεῶτ' ἄρχ' Αἰέντος O 434, ἐστεῶτ' οὐδ' ὅ γε B 170, alia, quae iusto verecundius dubia dixit von der Pfordten, Zur Geschichte des griech. Perfects p. 54.

§ 111. Verbi substantivi ἐσ in Homeri carminibus diductae, quae genuinis proxime accedebant, formae crebro usurpatae exstant, velut ἔασι ἔω ἔησι ἔοι ἔών ἔα ἦα ἔησθα ἦεν ex ἔασι ἔσω ἔσησι ἔσοι ἔσών ἔσα ἦσα ἔσησθα ἦσε procreatae. Contractae autem vel quae abiecta vocali ε natae sunt formae perpaucae nec nisi in recentioribus partibus Iliadis et Odysseae leguntur ὦσι Ξ 274. ω 491, ὦσι T 202, οὔσης τ 489, ὄντας η 94. τ 230, quorum locorum Ξ 274 et τ 230 alia vocali praecedente (μάρτυροι ὦσι, χρούσει οὔτες) paratam habent excusationem et η 94 subditicius versus esse videtur. Inde miratio animum subit, quod ἔεν quam expectamus formam in nostris codicibus non invenimus, saepissime scriptum invenimus quam aegre ferimus formam contractam ἦν. Sed non ita analogiae et grammaticae rationis circulos dubia fide codicum et traditionis turbare sinemus, ut Meyerum Nauckiumve

diductam formam *ἔεν* Homero reddentes reprehendamus aut sequi non audeamus. Atque certum priscæ illi formæ praesidium numerorum legibus paratum est in versibus, quales sunt

ἦμιστος δ' ἔεν (ἦν codd.) αὐτὸς ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους (*Ψ* 531).

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἔεν αἰχμητῶν (*B* 846),
et *Z* 14. *N* 428. 512. *P* 464. Verum cum contracta forma *ἦν* non paucis locis (*Α* 211. *E* 9. *Z* 140. *Θ* 66. *K* 314. *Α* 84. *N* 663, *O* 699. *Π* 60. *Σ* 460. *Ψ* 670.) metro firmata sit, longius in emendando procedere nolui, quamvis persuasum mihi sit Homerum etiam in quarto pede non *ἦν*, sed *ἔεν* pronuntiare consuesse. Similiter codicum lectionem *ἔην*, de qua inter viros doctos acres lites exarserunt, intactam reliqui, licet longe plurimis locis genuina forma *ἔεν* facile restitui possit. *Odysseae* quidem tres loci *τ* 283. *ψ* 316. *ω* 343 formam *ἦην* exhibent, quæ ut vocali *η* falso diducta orta est, ita formæ *ἔην*, cuius similis est origo, patrocinari videtur. Recentiora quidem *Iliadis* carmina et *Odyssea* non solum in caesura* (*K* 351. *X* 410. *γ* 180. *τ* 530. *χ* 25. *ω* 104), sed etiam in ceteris versus sedibus (*B* 687. *Ω* 630. *δ* 248. *ο* 361) utique in arsi ante vocalem productam alteram syllabam verbi *ἔεν* vel *ἔην* præbent; vide Hartel *Hom. Stud.* I² 67.

Similis est ratio temporis plusquamperfecti activi, utpote quod adiecto imperfecto verbi *ἔσα* ortum esse constet. Sed quamquam haud raro diductæ formæ *ἦδεα ἦδεε ἦνώγεα* in codicibus servatæ sunt, tamen contracta forma *ἦδη* (vel *Feίδη*) *βεβήκει* tam saepe metro confirmata est, ut temerarius esset qui ubique contractas formas coniectura summovere vellet.

§ 112. Ad postremum inconstantiam excusandam mihi esse video non meam, sed librorum in scribendis formis contractis. Multum enim librarii fluctuarunt, utrum vocales synizesi conflandas integras servarent, an in diphthongum contractas scriberent; unde aliis locis *θεοειδέα Διομήδεα σάκεια ἄσινέας ἐπόρθεον ἐθρήνεον*, aliis *τεμένη αἰνοπαθῇ τεύχη πρωτοπαγεῖς ἐναργεῖς αὐτέων φιλεῦντας*, quin etiam *ἀνεργίπουν* (*ρ* 78) codices exhibent. Quid? quod eodem loco alii libri contractam, alii solutam formam exhibent, ut *Α* 388. *H* 207. *M* 283. *P* 86. *Φ* 241. *Ω* 483. *β* 5; cf. La-Roche, *Hom. Unt.* p. 146. Equidem vocales integras servandi morem antiquiorem et iustiorē esse duco, quia et gradatim lingua a diductis vocalibus ad synizesin, deinceps ad contractionem progressa esse videtur et in ionicis quoque titulis *EO* pro *ET* exaratum invenimus; cf. Renner in *Curt. Stud.* I 179 et Erman

ibid. V 294. Hac de causa Dindorfii rationem ubique contractas formas η pro $\epsilon\alpha$ et $\epsilon\upsilon$ pro $\epsilon\omicron$ revocantis sprevi et contempsi, sed ne contractas quidem formas omnibus locis expellere diductasque revocare ausus sum, praesertim cum in recentioribus partibus contrahendi vocales consuetudinem iam amplius progressam esse veri simile sit. Sed ne prorsus vacillare incertoque iudicio a codicibus solis pendere viderer, banc legem mihi tuli, ut in clausula versus diductas formas servarem, in medio versu contractionem praeoptarem.

§ 113. Cursum peractum si iterum mente permetior et quo pacto carmina Iliadis recognoscenda curarim considero, tantum abest ut temeritatis ob neglectam codicum veterumque grammaticorum fidem me incusem, ut paene me poeniteat, quod non plus etiam rationi tribuerim et in restituendis veteribus formis non maiore constantia usus sim. Carmina enim, quae non ex scriniis litteratorum poetarum, sed ex ore ingeniosorum vatium profluxerant et priusquam litteris mandarentur, per tria vel quattuor saecula memoria rhapsodorum propagabantur, fieri non potuit quin multas vices subierint et una cum vulgari sermone sensim mutato et ipsa de genuina forma aliquantum desciverint. Quodsi lumine comparativae grammaticae admoto et artis legibus subtilius examinatis veterem formam quasi de inferis resuscitare et aeruginem decursu temporum tersissimis carminibus obductam rursus detergere contigit, maiorem quoque, benevole lector, in hoc quam in aliis poetis libertatem pristinum nitorem revocandi editori condonare debes. Sed cum tot tantique viri, quibus quam maxime meam rationem probari velim, Aristarchum suum anili quadam, ut quod sentiam fatear, superstitione exosculari non desinant, vereor ne iam iusto audacius in textu recensendo grassatus esse nonnullis videar. Qui si textum carminum evolventes librorum ordinem mutatum, digamma restitutum, contractionem vocalium sublatam, denique Aristarchi praecepta non magis observata quam spreta et contempta indignantur, legant, priusquam librum stomachabundi abiciant, haec mea prolegomena, ut quam caute et circumspecte in tradita forma commutanda versatus sim cognoscant neque me damnent causa inaudita.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΕΠΗ Μ.

ΜΗΝΙΣ.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, Α 1
 οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, 5

Versus paralleli: 1^b = A 322. I 166. Π 269 . . . 5^b = I 297.
 Cyp. fr. 1, 7.

Codicum et grammaticorum notae: A = cod. Ven. 454 C = cod.
 Laur. XXXII 3 D = cod. Laur. XXXII 15 schol. A = scholia cod.
 Ven. A schol. V = scholia cod. Victoriani Zen. = Zenodotus
 Ar. = Aristarchus Eust. = Eustathius, de his et aliis subsidiis cri-
 ticiis vide proleg. § 50.

VV. 1–9 duo alia prooemia memoriae prodidit anecd. Rom. p. 5
 ed. Os.: ἡ δοκοῦσα ἀρχαία Ἰλιάς λεγομένη δὲ ἀφ' Ἑλικῶνος προοίμιον
 ἔχει τοῦτο·

Μούσας αἰείδω καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·

ὥς καὶ Νικάνωρ μέμνηται καὶ Κράτης ἐν τοῖς διορθωτικοῖς, Ἀριστόξενος
 δ' ἐν α' Πραξιδαμαντίων φησὶν κατὰ τινὰς ἔχειν·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ μῆνις τε χόλος θ' ἔλε Πηλεΐωνα,
 Ἰητοῦ <τ'> ἀγλαὸν υἱόν· ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθείς

V. 1 fort. Πηληϊάδα', cf. prol. § 81 2 ἔθηκε CD Ambr., v ἐφειλ.
 κυστικόν in fine versus adiectum aut omissum non iam notabo
 3 ψυχὰς codd et Ar.: κεφαλὰς Apoll. Rhod. — Ἄϊδι et Φειδώρια et
 Λιμός poetam dixisse veri simile est 4 et 5 damnavit Zen. 5 πᾶσι
 δαίτα Zen. teste Athen. I p. 12e, Zenodoteum lectionem Aeschilo Suppl.
 801 et Sophocli et Euripidi obversatam esse probarunt Lehrs de Arist.²
 p. 161 et Nauck mél. græco-rom. IV 428, unde tamen non efficitur
 coniectura ab Aristarcho πᾶσιν Homero illatum esse — γρ. βουλῇ schol. A.

- ΞΕ ΟΥ ΔΗ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΙΑΣΤΗΤΗΝ ΕΡΙΣΑΝΤΕ 1
 Ἀτρεΐδης τε Φάναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 τίς τ' ἄρ' εἴπωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς
 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί, 10
 οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμασεν ἀρητῆρα.
 Ἀτρεΐδης. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 λυγόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματα ἔχων ἐν χερσὶ Φεκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσεῖν ἂν σκήπτρῳ, καὶ λίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς, 15
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὅμμι θεοὶ μὲν δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἐκπέριαι Πριάμοιο πόλιν καὶ Φοῖκαδ' ἱκέσθαι,
 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι 20
 ἄλζομενοι Διὸς υἱὰ Φεκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί
 αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι Φάνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν 25

12—3 cf. Ω 501—2 17. = Ψ 272. 658

7 Ἀτρεΐδης codd., cf. prol. p. 177 — ἄναξ codd., digamma huic et
 milibus vocabulis nos addidimus 8 σφῶε codd. et Ar.: σφῶι Zen.
 hic et K 546. A 751, cf. La Roche Hom. Textkrit. p. 356 9 ὃ CD:
 ὁ A, equidem hic et reliquis locis rationem et praecepta veterum gram-
 maticorum secutus articulum loco pronominis more antiquo positum
 accentu notavi 11 ἠτίμασεν A Ambr.: ἠτίμησ' C ἠτίμησεν D
 13 φέροντ' A 14 στέμματα codd. et Ar.: στέμμα τ' varia lectio fuisse
 videtur — χερσὶν ἐκηβόλου codd., digamino restituto v. ἐφελκ. hic et re-
 liquis locis expulimus 15 χρυσεῖν ἀνὰ codd., corr. Nauck, cf. prol.
 p. 179 — λίσσεται A Ar.: ἐλίσσεται CD 16 γρ. Ἀτρεΐδας schol. A
 17 Ἀτρεΐδα coni. Heyne 18 ὅμμι θεοὶ μὲν Bentley: ὅμιν μὲν θεοὶ
 codd., quod Odysseae loco ξ 451 male defendunt, cf. prol. p. 178
 19 καὶ Φοῖκαδ' Bentley collatis I 393 et Ω 287: εὐ δ' οἴκαδ' codd.,
 quam lectionem ex fabulis poetarum cyclicorum ortam esse sentio
 20 δ' ἐμοὶ ACD: δέ μοι alios scripsisse arguit schol. A — λῦσαι τε φί-
 λην τὰ τ' Wolf: λύσατε φίλην τὰ δ' A λύσατε φίλην τὰ δ' CD —
 δεχέσθαι AD: δέχεσθε C, λύσαντε φίλην τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε Bentley
 collatis Ψ 273. Ω 429. Θ 403 21 νῖδον ἐκ. codd. 24 Ἀτρεΐδων
 Ἀγαμέμνονος Zen. — ἦνδανε codd.

„μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
 ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὐτίς ἰόντα,
 μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ κῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 ἡμετέρῳ ἐνὶ Φοίκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης,
 ἵστων ἐποικομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσσαν.
 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, καώτερος ὥς κε νήαι.“

ὥς ἔφατ', ἔδφεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ,
 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡρᾶθ' ὁ γεραιός
 Ἀπόλλωνι Φάνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ·
 „κλυθὶ μευ, ἀργυρότοξ', δε Χρύσην ἀμφιβέβηκας
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Φίφι Φανάσσεις,
 Σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πτόνα μηρί' ἔκηα
 ταύρων ἡδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐφέλδωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.“

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφορεφέα τε φαρέτρην.
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦε νυκτὶ Φεφοικίως.
 ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν,
 δφεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπῶχετο καὶ κύνας ἀργούς,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεῖς
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμεῖαι.

34 = I 182 39—41 cf. q 240—2 43 = A 457. II 527 44 = I

26 κοίλῃσι codd., de diaeresi diphthongi confer prol. p. 178.
 27 αὐτίς: αὐθις C hic et saepe alias, cf. prol. p. 133 29—31
 τοῦνται schol. A 33·ὥς non ὥς quotiescunque idem quod οὕτως i-
 ficat, secundum praeceptum Tryphonis grammatici (Et. M. 824
 exaravit Bekker — ἔδφεισεν Ar. ἔδδφεισεν codd. et sic semper
 prol. § 101 — δὲ γέρων hic et quocunque loco articulus rem
 poterat coni. Nauck 34 ἀχέων Zen. 38 γρ. Κίλλον Eust. 41
 τὸ δὲ Ar. 42 τίσαιεν Zen. 43 δ' ἔκλυε hic et alias codd., rece-
 lectionem commendavit Bekker Hom. Bl. I 141, cf. prol. p. 122
 46—7 damnavit Zen. 47 νυκτὶ ἐλυσθείς Zen. 52 θαμεῖαι
 et Ar.: θαμεῖαι al.

ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο, 1
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη· 55
 κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤτερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
 ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, 60
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα
 ἢ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν —,
 ὅς φεῖπῃ ὃ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχλωλὴς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἐκατόμβης, 65
 αἶ κέν πως Φαρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλητ' ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.“
 ἦ τοι ὃ γ' ὥς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
 ὅς φεῖδῃ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα, 70
 καὶ νῆεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω
 Γῆν διὰ μαντοσύνην, τὴν Φοῖ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, διίφιλε, μυθήσασθαι

57 = Q 790. β 9 58 = T 55. I 52 59—60 = v 5—6
 60—1 cf. v 4—5. 68 = B 70. H 354. 391 72^b = A 72. O 441
 73 = A 253. B 78. 283. H 326 . . .

56 θνήσκοντας A θνήσκοντας ceteri codd. et sic fere, cf. La Roche
 Hom. Text. p. 282 — ὄρητο Zen. 57 ὁμηγερέες codd. dett.
 59 παλιμπλαγχθέντας Ar.: πάλιν πλ. varia lectio fuit 60 οἷ κεν
 Zen. αἶ κεν C 63 damnavit Zen. 64 ὅς φεῖπῃ Bentley: ὅς κ'
 εἴποι ACD 65 εἰ θ': ἢ δ' ACD, cf. A 93 66 κνίσης AD Ar.:
 κνίσσης C hic et fere semper, γρ. κνίσσης schol. A 67 βούλητ'
 ἀντ. Curtius Verb. II 72: βούλεται ὄντ. codd. 68 ἐκατόμβη Zen.
 69 Κάλχας: μάντις Zen. — post. v. 69 Porphyrium duos versus legisse
 testatur Eustathius ἐν οἷς Εὐβοεύς τε φαίνεται εἶναι καὶ Ἄβαντος
 ἀπόγονος Κάλχας 70—2 damnat Ansems Bedeutung von διὰ p. 37
 70 φεῖδῃ: ἢ δῃ ACD Ambr., ἢ δεα codd. dett., quod ubique reponi
 inssit Cobet misc. crit. p. 300, cf. prol. p. 158 71 Ἴλιον vetus
 poeta pronuntiasse videtur, cf. prol. p. 162 73 ὅς μιν ἀμειβόμενος
 ἵππευ πτερόεντα προσηύδα Zen. — ὃ σφιν AC Ar.: ὅς σφιν D m. sec.
 Ambr., cf. W. C. Kayser in Phil. XVII 704.

μῆνιν Ἀπόλλωνος Φεκατηβέλεταο Φάνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼ Φερέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὄμοσσον,
 ἢ μὲν-μοι πρόφρων Φέπесιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἢ γὰρ ὀίομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει καὶ Φοι πείθονται Ἀχαιοί.
 κρείσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρη·
 εἴ περ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέσῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 ἐν τήθεσσι ἐοῖσι. σὺ δὲ φράσαι εἴ με καώσεις.“

τὸν τ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „θαρσύνας μάλα Φειπὲ θεοπρόπιον ὃ τι Φοῖσθα·
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα διίφιλον, ψ̣ τε σύ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὐ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
 κοῖλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίει
 κυμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα Φείπης,
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.“

καὶ τότε δὴ θάρσυνε καὶ ἡῦδα μάντις ἀμύμων·
 „οὐτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐθ' ἐκατόμβης,
 ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, ὃν ἡτίμης' Ἀγαμέμνων
 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα,
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Φεκηβόλος ἡδ' ἔτι δώσει.
 οὐδ' ὃ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀφεικέα λοιγὸν ἀπώσει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Φελικῶπιδα κούρην
 ἀπριάτην ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ἐς Χρῦσιν. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπύθοιμεν.“

ἦ τοι ὃ γ' ὥς Φειπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

84 = A 215. I 307 . . . 91 = B 82 93 = A 65 101
 A 68 102 = H 322. N 112

76 ἐγὼ Φερέω Bekker, cf. prol. p. 160 77 ἡ μὲν Bekker hi
 quocunque loco versus permisit 80 damnavit Zen. — κρείσσω Zen
 81 γρ. καταπέσοι C 82 ἀλλά γε C 83 φράσων Zen. — σωσση
 85 θεοπροπείων Nauck, cf. Π 50 — οἶσθας alios legisse testantur ac
 A et Eust. 86 Κάλχα D et Zen. 91 Ἀχαιῶν Zen. Aristoph. .
 ἐνὶ στρατῷ ACD 93 οὐθ': οὐδ' ACD, cf. A 65 95 ἀθιτε
 schol. A 97 λοιμοῖο βαρείας χεῖρας (κῆρας coni. Marcland) ἀφ
 Zen. 100 τότε: αὖ Zen. 102 ἐνὶ κρείων A

ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι 1
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ Φοι πυρὶ λαμπετόωντι φερίκτην.
 Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσρόμενος προσέφειπεν· 105
 „μάντι κακῶν, οὐ πῶ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες.
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι,
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω φεῖπες φέπος οὔτ' ἐτέλεσσας.
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφι φεκηβόλος ἄλγεα τεύχει, 110
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔθελον δέσασθαι, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτήν
 Φοῖκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδίης ἀλόχου, ἐπεὶ οὐ φεθὲν ἐστὶ χερεῖων
 οὐδέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι φέρτα. 115
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον·
 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
 Ἄργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ φέφοικεν.
 λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.“ 120
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
 πῶς τ' ἄρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 οὐδέ τί που εἶδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ,
 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, 125
 λαοὺς δ' οὐδὲ φέφοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶι πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοί
 τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.“

103—4 = δ 661—2

121 = Σ 181

129 = Θ 241

104 λαμπετόωντι: λαμπετόονται rectius scribi exposui prol. § 105.

106 τὰ κρήγυα φεῖπας Bentley τὸ κρήγυον ἔσπες Fick — εἶπες A: ξειπες C ξειπας D εἶπας Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 239

108 γρ. οὐδὲ . . . οὐδ' schol. A, cf. A 553. Φ 195 — εἶπες D: εἶπας AC

110 ἀθετεῖται schol. A 116 καὶ ὥς A secundum praeceptum Aristarchi: καὶ ὥς CD, quam discrepantiam codicum non iam notabo

117 damnavit Zen. — σόον AC: σῶν Ar. σῶον D σάον Apollonius de conl. p. 489, 16 120 λεύσετε CD et sic fere, vide La Roche Hom. Text. p. 305

122 κέρδιστε Bentley — φιλοκτεανέστατε Aristoph.

123 τὰρ A γὰρ CD 124 γρ. που A et Ar.: πω ACD 126 οὐδὲ

φεῖφοικε Hoffmann: οὐκ ἐπέοικε codd., cf. prol. p. 162 129 Τροίην: Τροίην ACD Ar.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 1
 „μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑών, θεοφείκελ' Ἀχιλλεῦ, 131
 κλέπτε νόψ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις.
 ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτως
 ἦσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135
 ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 ἢ τεδὼν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος.
 [ἄξω ἑλών· ὃ δέ κεν κεχολώσεται ὄν κεν ἵκωμαι.]
 ἀλλ' ἢ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, 140
 νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρηον
 βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς 145
 ἢ ἐς κύ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
 ὄφρ' ἡμῖν Φεκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.“
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ὦ μοι, ἀναιδείῃν ἐπιφειμένε, κερδαλεόφρον,
 πῶς τίς τοι πρόφρων Φέπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν 150
 ἢ ὁδὼν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσι Φίφι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 δεῦρο μαχηόμενος, ἐπεὶ οὐ τί μοι αἵτιοί εἰσιν·
 οὐ γάρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβύλακι βωπτιανείρῃ 155
 καρπὸν ἐδηλήσαντ', ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ μεταξὺ,

131 = T 155 137 = A 324 141 = Θ 34 146 = Σ 170.
 148 = X 344. Ω 559.

Τρωίην Apollonius Soph. in lex. Hom. p. 155, 12 *Τρωήν* Ahrens Phil. VI 5 — *εὐτείχεα* omnibus locis, modo hiatum post quartum pedem ferendum statuas, reponi posse monuit Nauck 131 *μὴ δὲ* La Roche Hom. Unt. 281 133—4 *ἀθετοῦνται* schol. A 133 *ἔχεις* C 136 *ἄρσαντες* A Ar., cf. prol. p. 132 137 *δῶσαι* requiro, cf. prol. § 90 139 *ἀθετεῖται* schol. A, qui versum tuentur alii post *γέρας* alii post *ἔλωμαι* interpungunt 142 et 309 *ἐν δ'* Ar. 143 *damnat* Zen. 147 *ἡμιν* A ex praecepto Herodiani enclitici pronominis priorem syllabam acui iubentis, cf. La Roche Hom. Text. p. 274 et prol. p. 130 153 *μαχήσομαι* codd. Ar.: *μαχέσσομαι* Heracleo, cf. prol. p. 108. 156 *μεταξύ* codd.: *μεσηγύς* Bekker Hom. Bl. I 212.

οὐρεά τε κσιόεντα θάλασσά τε Γηγήεσσα· 1
 ἀλλὰ κοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρης,
 πημὴν ἀρνύμενοι Μενελάω κοί τε, κυνώπα,
 πρὸς Τρώων. τῶν οὐ τι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις· 160
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ ἔπι πολλὰ μόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 οὐ μὲν κοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσω· ἐνυαίόμενον πτολίεθρον·
 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο 165
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται,
 κοί τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων·
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερόν ἐστιν 170
 Φοῖκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδέ κοὶ οἴω
 ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν."
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „Φεῦτε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἐμοὶ γε καὶ ἄλλοι,
 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς. 175
 ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι διοτρεφῶν βασιλῆων·
 [αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε.]
 εἰ μάλα καρτερός ἔσσι, θεός που κοί τό γ' ἔδωκεν.
 Φοῖκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ κοῖς ἐτάροισιν
 Μυρμιδόνεσσι Φάνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, 180
 οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὠδε·
 ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον

160 = M 238 164 = B 133 176—7 = E 890—1.

157 σκιάωντα Ar. — Γηγήεσσα Bekker, cf. Knös de dig. hom. p. 61
 et prol. p. 161 159 γρ. ποινην Et. M. 758, 46 — ἀρνύμενος Zen.
 160 damnat Zen. 162 πολλὰ μόγησα Ar.: πολλ' ἐμόγησα codd.
 163 οὐδ' ὅτ' Zen. 164 εὐ ναιομ. ACD 168 ἐπεὶ κε κάμω Ar.:
 ἐπὶν κακάμω codd., cf. H 5. P 658 169 Φθίην Zen. 170 σοι οἴω
 Thieruch: σ' οἴω codd., cf. E 252. Φ 535, fort. οὐ σοι οἴω 171 ἀφύ-
 ξειν: fort. ἀφέξειν 174 παρ' Α 177 obelo cum asterisco notatus
 in A, cf. schol. ad E 891, versum hoc loco damnavit M. Haupt lñ. Mus.
 IV 269, vv. 176—7 eiciendos censuit Füssi 179 σὺν νηὶ τε σῇ coni.
 Nauck, cf. prol. § 85 184 Βρησηίδα Fick in Bezz. Beitr. VII 151,
 Iliad, ed. Christ.

αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας, ὄφρ' εὖ Φειδῆς **1**
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέη δὲ καὶ ἄλλος **186**
 Ἴκον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.“
 ὣς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ Foi ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριζεν,
 ἦ ὃ γε φάσανον ὀξὺ Φερυσσάμενος παρὰ μηροῦ **190**
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἦε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 εἶος ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα εἶφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, **195**
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
 στή δ' ὀπιθεν, Ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 οἴῳ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐ τις ὄρατο.
 θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δφεινῷ δέ Foi ὅσσε φάνανθεν. **200**
 καὶ μιν φωνήσας Φέπεα πετρόεντα προσήυδα·
 „τίπτ' αὐτ', αἰτιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουσας;
 ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 ἀλλ' ἔκ τοι Φερέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω·
 Φῆς ὑπεροπλῆσι τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσῃ.“ **205**
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ἦλθον ἐγὼ παύκουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθηαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.

193 = K 507. A 411. P 106. Σ 15 195—6 = A 208—9 201 = B 7.
 A 312. 369 . . . 203^b = B 9. Γ 193. H 176 . . . 206 = H 33.
 Θ 357. X 177 . . . 208—9 = A 195—6.

ut puella similiter atque Chryseis ab oppido Lesbiaco *Βοῦρη* denominata
 sit; ut vide Strabo XIII p. 585 — *καλλιπάρηον* ACD et sic fere, *καλλι-*
πάρειον Choeroboscus in Theod. 663, 3 185 *τεὸν* coni. Nauck collato
 A 207 188—222 damnat Bischoff in Phil. XXXII 568, defendit Kammer,
 Einheit d. Od. p. 380 192 *ἀθετεῖται* schol. A — *ἦε* A *ἦ* CD, quam
 discrepantiam iam non notabo 193 *ἔως* codd., quod alii *εἶος* alii *ἦος*
 corrigunt, cf. prol. p. 113 194 *ἦλθεν* Ath. coni. Nauck 195 et 196 obelo
 cum asterisco notati in A 197 *γε. Πηλεΐωνος* schol. A 198 *ὄφρητο*
 Zen. 203 *γε. ἰδῆς* schol. A, *ἐφ'* ὕβριν ὀρᾶς Bentley, fort. *ἦ ὕβριν*
φιδέμεν 204 *τελέεσθαι* Ar.: *τετελέσθαι* ACD *τετελεσμένον* ἔσται Zen.
 205 fort. *Φῆς ὑπεροπλῆσι* — *ὀλέσσαι* CD 207 *τὸ σόν*: *τεὸν* Eust., quod
 hic et Z 407. II 40. Σ 457 reposuit Nauck 208—9 damnat Zen.

ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί· 1
 ἀλλ' ἦ νοι Φέπessin μὲν ὀνειδίζον ὥς ἔcεται περ. 211
 ὤδε γὰρ ἐκφέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔcται·
 καὶ ποτέ τοι τρίς τόσσα παρέccεται ἀγλαὰ δῶρα
 ὕβριος εἵνεκα τῆcδε. cὺ δ' ἴcχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 215
 „χρὴ μὲν cφωίτερόν γε, θεά, Φέπος εἰρύcασθαι,
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥc γὰρ ἄμεινον. .
 ὅc κε θεοῖc ἐπιπείθεται, μάλα τε κλύον αὐτοῦ.“

ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κύπῃ cχέθε χεῖρα βαρεῖαν,
 ἄψ δ' ἐc κουλεὸν ὤcε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθcεν 220
 μύθῳ Ἀθηναίης. ἦ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 δῶματ' ἐc αἰγίοχοιο Διὸc μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖσι Φέπessin
 Ἀτρεΐδην προσέΦειπε, καὶ οὐ πῳ λῆγε χόλοιο·
 „Φοινοβαρές, κυνὸc ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, 225
 οὔτε ποτ' ἐc πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι
 οὔτε λόχονδ' ἰέναι cὺν ἀριστήccιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ Φεΐδεται εἶναι.

ἦ πολὺ λυῖόν ἐcτι κατὰ cτρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖcθαι ὅc τις cέθεν ἀντία Φεΐπῃ. 230

δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὔτιδανοῖσι Φανάccεις·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὤcτατα λωβῆcαιο.
 ἀλλ' ἔκ τοι Φερέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι.
 ναὶ μὰ τὸδε cκῆπτρον, τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ ὄζους
 φύcει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεccι λέλοιπεν, 235
 οὐδ' ἀναθελῆcει· περὶ γὰρ ῥά Φε χαλκὸc ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν υἷεc Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃc φορέουσι δικαcπόλοι, οἳ τε θέμιcτας

212 = Θ 401. Ψ 410. 672. π 440 . . . 215 = A 84 229^b = A 478.
 484. B 489. A 209 . . . 232 = B 242 233 = v 229.

212—4 damnat Duentzer Arist. p. 21 212 τετελέσθαι ὁίω Zen.
 216 εἰρύσασθαι ACD: εἰρύσσασθαι vulgo 218 ὅς τε malo — αὐ
 τοῦ Doederlein em. hom. p. 11 219—20 ὥς εἰπὼν πάλιν ὥcε
 μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθῃσεν Zen. 222 ἀταρτηροῖς ἐπέccει codd., cf.
 prol. § 85 225—83 damnat Zen. 227 ἰέναι hoc et sedecim aliis
 locis Iliadis exhibent codices, quam lectionem expellere veritus sum,
 licet Homeridas solis duabus formis ἴμεν et ἴμεναι (cf. T 32. 365) nro
 esse existimem 230 ἀντία Bentley: ἀντίον codd. 235 ἐπειδὴ codd.,
 cf. prol. p. 121 238 παλάμῃc: παλάμαιc ACD παλάμῃ conl. Nauck.

πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται υἱᾶς Ἀχαιῶν
 κύμπαντας· τότε δ' οὐ τι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραϊσμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
 χυώμενος, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιςας·“

ὥς φάτο Πηλεΐδης, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ
 χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔζετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
 Φηδυφεπὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέφεν αὐδή.
 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθίαθ', οἱ Φοῖ πρόσθεν ἅμα τράφον ἢδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοις Φάνασσαν.
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἰκάνει.
 ἦ κεν γηθῆσαι Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοιν,
 οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμείο.
 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἤε περ ὑμῖν
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐ ποτέ μ' οἷ γ' ἀθέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους Φίδον ἀνέρας, οὐδὲ Φίδωμαι,
 οἷον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν
 Καινεά τ' Ἑξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον
 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν].
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφον ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις μάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκόισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν·

244 = A 412. Π 272 245 = β 80 246^a = A 633 253 =
 254 = H 124 265 = Hes. scut. 182 266^b = A 394. A 60.

241 τότε A Ar.: τοῖς CD 244 delendum censuit Bentley
 249 γλυκίῳ Zen. cf. A 80 251 οἷ: αἷ Zen. 251 et 266 τ,
 Buttman Gram. II 307: τράφον codd. 254 ὦ πόποι AC 256
 λῆν AC m. pr. Ar.: βουλῇ D et C supra lin. 265 om. ACD, h
 Vrat. aliiq. codd. dett., novit Pausanias X 29, 10 267 καρι
 ἐμάχοντο codd. 268 Φηρσὶν: θηρσὶν Lips. φηρσὶν vulgo.

καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν, 1
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
 καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὐ τις
 τῶν οἷ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι μαχέοιτο.
 καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιεν, πείθοντό τε μύθῳ.
 ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἑὼν ἀποαίρεο κούρην, 275
 ἀλλ' ἔα, ὥς Φοι πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
 μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, 'θελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 ἀντιβίην, ἐπεὶ οὐ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτούχος βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, 280
 ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσι φανάσκει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομ' Ἀχιλλῇ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο."
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
 „ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔφειπες.
 ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πᾶσιν δὲ φανάσκει,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, 290
 τοῦνεκά Φοι προθέουσιν ὀνεΐδεα μυθήσασθαι;"
 τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 „ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ σοὶ πᾶν φέργον ὑποφείζομαι, ὅττι κε φείπης.
 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε. 295
 [εἰρήμαιν· οὐ γὰρ ἐγὼ γ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶω].
 ἄλλο δέ τοι φέρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὐ τοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,

285 = A 130 286 = Θ 146. K 169. Ψ 626. Ω 379 297 = J 39.
 E 259. I 611 . . .

269 μέθ' ὁμ. Ar. 270 ἀπίης Ar., Ἀπίης alii probaverunt
 ἐμνοτὸν Zen. 273 ξύνιον CI) 279 σκηπτόσχος Nauck hic et
 ubique 288. πᾶσιν δὲ Bentley: πάντεσσι δ' codd. 291 προεισιν
 Heyne προθέωσιν Freytag 294 εἴ σοι πᾶν ἔργον ὑποείζομαι coni.
 Nauck: εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπέιζομαι codd. 296 ἀθτεῖται schol. A
 298 ὅτι Eust. — μαχήσομαι ACI) et Aristophanes atque Aristarchus
 cum veteribus editionibus plerisque, μαχέσσομαι Heracleo, cf. prol. p. 108.

οὔτε κοὶ οὔτε τι ἄλλω, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
 τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἔστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀφέκοντος ἐμείο.
 εἰ δ', ἄγε μήν, πείρησαι, ἵνα γνῶμαι καὶ οἶδε·
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήκει περὶ δουρί·“

ὣς τῷ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω Γεφείεσσιν
 ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
 ῥιε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ Φοῖς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαδε προφέρουσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐφείκοσιν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 βῆσε θεῶν, ἀνὰ δὲ Χρυσίδα καλλιπάρηον
 εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἀνώγει.
 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλα λύματα ἔβαλλον,
 φέρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλδος ἀτρυγέτοιο·
 κνίσχῃ δ' οὐρανὸν ἴκε Φελισσομένη περὶ καπνῷ·

Λ Ι Τ Α Ι.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλῃς Ἀχιλῆι,
 ἀλλ' ὃ γε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέφειπεν,
 τῷ Φοί ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θεράποντε·
 „ἔρχεσθον κλισίῃν Πηληιάδῃω Ἀχιλῆος,
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον.

303 = π 441 309 = Α 142 312 = Ο 474 315 = Θ

299 ἐπεὶ ῥ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι Zen. 302 μὲν αὐτ μὰν req
 304 μαχησαμένω Ar.: μαχισσαμένω ACD 305 hoc versu primu
 men apte claudere poterant, si qui seorsum id recitabant 306
 ἐρέτας Ar., cf. Α 142 313 ἄνωγεν codd., equidem ancipitem scri
 veteris litteraturae ANOΓΕ ita transcripsi, ut ἄνωγε praesentis
 ἀνώγει praeteriti vim haberet 314 λύματα βάλλον schol. Β
 num carmen, de quo dividendo vide prol. p. 9, sic exorsu
 comicio Ἀτρεΐδης οὐ λῆγ' ἔριδος ἦν πρῶτον ἀπείλει, ἀλλ'

εἰ δέ κε μὴ δῶψιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι 2
 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό Φοι καὶ ῥίγιον ἔσται.“ 325

ὣς Φειπὼν προῖει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 τὼ δ' ἀκέοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλδος ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
 τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῷ γε Φιδῶν γήθησεν Ἀχιλλεύς. 330
 τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο·
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω Φῆσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
 „χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 ἄσσαν ἴτ'· οὐ τί μοι ὕμεις ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων, 335
 ὁ σφῶι προῖει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεες, ἔξαγε κούρην
 καὶ σφῶιν· δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων
 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε δ' αὐτε 340
 χρειῷ ἐμείο γένηται ἀφεικέα λοιγὸν ἀμύναι
 τοῖς ἄλλοις. ἡ γὰρ ὁ γ' ὀλοίῃσι φρεσὶ θύει,
 οὐδέ τι Φοῖδε νοῆσαι ἅμα πρόσσῳ καὶ ὀπίσσῳ,
 ὅπως Φοι παρὰ νηυσὶ κόοι μαχεοίατ' Ἀχαιοί.“

ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ, 345
 ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 δῶκε δ' ἄγειν. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἢ δ' ἀφέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθείς
 θῖν' ἐφ' ἄλδος πολιῆς, ὁρώων ἐπ' ἀπείρονα πόντον· 350

324 = A 137 328 = I 185. 652 329 = K 74. N 267
 332—3 = Θ 445—6 345 = I 205. A 616.

324 δῶψιν A δῶψιν C δῶψιν D 325 ξὺν Ambr. σὺν ACD
 327 ἀκέοντε Bentley: ἀέκοντε codd. 332 γρ. οὐδέ τε schol. A
 336 ὁ AC Ar.: ὁς D, cf. A 73 — σφῶιν Zen. 337 Πατρόκλεις ACD
 et sic semper, cf. prol. p. 169 338 μάτρε C 340 ἀπηνέος: ἀναι-
 δέος Seleucus — δὴ αὐτε Bekker 341 ἀμύνειν C 342 ὀλοίῃσι A:
 ὀλοῇσι CD ὀλωῇσι Vind. L, cf. X 5 344 μαχεοίατ' Barnes: μαχέονται
 codd., μαχέονται Thiersch 348—429 et 493—611 alius esse poetae
 docebant Lachmann Koechly alii 348 ἀκέουσ' Nauck 349 ἄφαρ:
 ἄτερq Naber quaest. hom. p. 128. 350 ἐπ' ἀπείρονα Ar.: ἐπὶ οἴνοπα codd.

πολλά δὲ μητρὶ φίλῃ ἡρήκατο χεῖρας ὀρεγνύς·
 „μήτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ. ἐόντα,
 τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἡτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.“

ὥς φάτο δάκρυ χέφων, τοῦ δὲ κλύε πότνια μήτηρ
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἀλὸς ἤγυ' ὀμίχλῃ,
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέφοντος,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, Φέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 ἔξαυδα, μὴ κεῖθε νόψ, ἵνα Φεῖδομεν ἄμφω.“

τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς
 „Φοῖσθα· τίη τοι ταῦτα Φιδυίη πάντ' ἀγορεύω;
 ψυχόμεθ' ἐς Θῆβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
 τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.
 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱες Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς Φεκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λυσιόμορος τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείς' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ Φεκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσεῖψ ἄν κήπτρῳ, καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
 αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι Φάνδανε θυμῷ,

354^b = Hes. fr. 172, 3 355 = A 102 356 = A 507.
 I 111 358 = Σ 36 361 = E 372. Z 485. Ω 127. 362—3 = Σ
 363 = Π 19 364 = Σ 78 371—9 = 12—6. 22—25.

351 ὀρεγνύς: γρ. ἀνασχών schol. B, cf. A 450. Σ 75, ἀναπτὰ
 χειρ' ἀναπιτνάς Cobet misc. crit. p. 251 collato I 392 353 δ
 Nauck, cf. prol. p. 131 364 στενάχων Ar.: στεναχῶν Dionysi
 donius 365 ταῦτ' εἰδυίῃ codd., correxit Ahrens Rh. Mus. II
 ἀγορεύσω Lips. 366—92 ἀλλότριοι οἱ στίχοι schol. A 3
 ροντ' Δ 374 χρυσέῳ ἀνὰ codd. — λίσσετο A: ἐλίσσετο CD
 378 ἦνδανε codd.

ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. 2
 χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὤχετο. τοῖο δ' Ἀπόλλων 380
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα Φοῖ φίλος ἦεν,
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
 θνητῶν ἐπασσύτεροι, τὰ δ' ἐπύχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 εὖ Φειδῶς ἀγόρευε θεοπροπίας Φεκάτοιο. 385
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεισθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, αἶψα δ' ἀναστάς
 ἠπειλῆσεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ Φελίκωπες Ἀχαιοὶ
 ἐς Χρυσὴν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα Φάνακτι· 390
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηῖος, τὴν μοι δόσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παῖδός ἐοῖο.
 ἔλθοι' Οὐλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι
 ἦ Φέπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἡέ τι Φέρτῃ. 395
 πολλάκι γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεΐ Κρονίωνι
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀφεικέα λοιγὸν ἀμύναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 Ἥρη γ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. 400
 ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 ὥχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰτῶν· ὃ γὰρ αὐτε βίη Φοῦ πατὴρ ἀμείνων·
 ὅς σε παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίῳ. 405

392^b = 162 405 = E 906. Θ 51. A 81

381 εὐξαμένοι' ἦκ. hic et similibus locis reponi iussit Lugebil in
 Jahrb. f. Phil. Suppl. XII 214, at v. prol. § 80 — ἐπεὶ δὲ νυ editt. Cypria
 et Cretensis 388 μῦθον ἐπηπείλησεν coni. Nauck 393 ἔῃος C,
 ἔῃος AD hic et alias secundum praecepta grammaticorum inter ἔῃος =
 ἄγαθοῦ et ἔῃος = εἰοῖο distinguendum, de qua re confer Buttman
 lex. I 86 et prol. p. 132, εἰοῖο Zen., quod bene defendit Brugman,
 Problem d. Hom. Krit. p. 53 395 ἡέ τι Bentl.: ἡέ καὶ codd., cf.
 E 879 396—406 damnavit Zen. 400 καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Zen., cf.
 schol. Φ 444 404 βίην Ar. — οὐ πατὴρ ἀμείνων: πολὺ φέρεται ἀπὸ
 τῶν ὁπόσοι (ἦεν τῶν ὁπόσοι emend. Bentley) ναίων' ὑπὸ Τάρταροι
 εὐραίνετα Zen.

τὸν καὶ ὑπέδφεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδῃσαν. 2
 τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζοο καὶ λαβὲ γούνων,
 αἶ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρήξαι,
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα φέλσαι Ἀχαιοῦς
 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
 γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν."
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέφουσα·
 „ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;
 αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων 415
 ἦσθαι, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὐ τι μάλα δφίην·
 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ διζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ· αἵσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 τοῦτο δέ τοι Φερέουσα Φέπος Διὶ τερπικεραῦνψ
 εἶμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ κε πίθηται. 420
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν
 μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο ἀμπαν·
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, 425
 καὶ τότε ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσσεσθαι οἶω."
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήκετο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐυζώνοιο γυναικός,
 τήν ῥα βίῃ ἀφέκοντος ἀπένυρων. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς 430

411—2 = Π 273—4 413 = Σ 94. 428 416^b = Ν 573. γ 473
 428—9^a = Β 35—6^a 429 cf. Ψ 760 430 cf. δ 646.

406 ὑπέδδειςαν codd. ὑπέδειςαν Ar., cf. La Roche Hom. Text. 390
 et prol. § 101. 412 ἀάτην Nauck, cf. prol. p. 176 — ὃ τ' Bekker ut
 Aristoph. ε 357: ὅτ' codd. 418 τῷ ACD et sic fere, cf. prol. p. 141
 423 ἐς: ἐπ' C — γρ. μετὰ Μέμνονος Αἰθιοπῆας Eust. 424 κατὰ ex vetustis
 exemplaribus restituit Ar.: μετὰ ACD, cf. γ 72. 106. ι 253 — ἔπονται
 Ar. teste Didymo, ὅτι τινὲς γράφουσι ** μετὰ δαίμονας ἄλλους (cf. Α 222).
 διὸ ἀθετεῖται schol. A, cf. prol. p. 48 428 δὲ λίπ' La Roche, ut
 B 35 430—92 interpolatori deberi post Lachmannum nuper demon-
 stravit Hinrichs in Herm. XVII 59, quod si recte statuunt, mora duode-
 cim dierum (v. Α 425) interpolator ingeniosius quam vetus poeta
 usus est. 430 ἀπηύρων codd., ἀπηύραν genuinam formam fuisse
 suspicatus est L. Meyer, Griech. Aoriste p. 89; de diphthongo εν vide
 Sonne in K. Z. XIII 434 et prol. p. 112.

ἐς Χρύσην ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην. 2
 οἷ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες
 καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσσαν ἑρετμοῖς. 435
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
 ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς. 440
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέφειπεν·
 „ὦ Χρῦση, πρό μ' ἐπεμψε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα Φάνακτα,
 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.“ 445
 ὣς φειπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλῳ. τοὶ δ' ὦκα θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἔξιής ἔστησαν ἐϋδμητον περὶ βωμόν,
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὖχετο, χεῖρας ἀνασχών· 450
 „κλυθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Φίφι Φανάσσεις.
 ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὖξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐφέλδωρ· 455
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀφεικέα λοιγὸν ἄμυνου.“

432 = π 324 434 = hymn. II 326 435-7 = ο 497-9
 437 = hymn. II 327 438^b = A 373 441 = A 585 446 = Ψ 565.
 624. 797. ο 130 450 = Γ 276 451-2 = A 37-8 453-5 =
 II 236-8.

432 ἐντὸς: ἰγγὺς Ar. 433 στείλαν τε θέσαν τ' conl. Wakefield
 silv. crit. II 127 434 ἀφέντες Ar. 435 προέρεσαν ex vetustis
 exemplaribus Ar.: προέρεσαν codd. — ἑρετμῶ conl. Nauck 438 Ἀπόλ-
 λωνι κλυτοτόξῳ conl. Ameis 444 ἀθετεῖται schol. A — ἱλασόμεθα D,
 unde ἱλασώμεθ' codd. interpolati 446-7 ὡς εἰπὼν (εἶπεν emend.
 Bekk.), τοὶ δ' ὦκα θεῶ ἱερὴν ἑκατόμβην Zen. 446 δὲ δέξατο AC
 447 τοὶ δ': οἷ δ' Ambr. — κλειτὴν codd.: ἱερὴν Ar. 449 προβάλλοντο
 Eust. 453 ἡμὲν δὴ ex II 236 reposuit Spitzner: ἦδη μὲν AC
 454 τιμήσας praefert Bekker Hom. Bl. II 19.

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων. 2
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 ἀνέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν 460
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 καίτε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα φοῖνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
 μίστυλλόν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, 465
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, φερούσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πάσαντο πόνον τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐφίσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοτο, 470
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν,
 οἳ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν αἰείδοντες παίηονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες φεκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπειτ' ἀκούων.
 ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν, 475
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ προμνήσια νηὸς.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἵκμενον οὐρον ἴει φεκάεργος Ἀπόλλων.
 οἳ δ' ἴστων στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480
 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἱάχε νηὸς ἰούσης·
 ἥ δ' ἔθεφεν κατὰ κῦμα διαπρήσσούσα κέλευθον.

457 = A 43 458—61 = B 421—4 461—5 = γ 458—62
 464—9 = B 427—32 465—8 = H 317—20 469 = H 323. I 92. 222.
 Ψ 57. Ω 628 470—1 = I 175—6. γ 339—40. φ 271—2 472^a = P 384
 473 = X 391 475—6 = μ 31—32 475—7 = ι 168—70 477 = Ω 788.
 β 1. γ 404... 479 = β 420. ο 292 480 = ι 77. 481—3 = β 427—9.

459 ἀφφέρυσαν Cobet misc. crit. 266, at v. prol. p. 129
 464 μῆρε κἀη Ar. — σπλάγχνα πάσαντο Ar.: σπλάγχν' ἐπάσαντο codd.
 465 τ' ἄλλα ACD ex placito Herodiani 469—74 Duentzer, Hom.
 Abh. p. 188 uncinis inclusit, quod si facere dubitaveris, versus 467—70
 hunc in modum contrahas: πᾶσαντο πόνον δαίσαντό τε δαῖτα, κοῦροι
 μὲν κρητῆρας 473 eiecit Bekker 474 ἀθετεῖται schol. A
 482 μέγα φιάχε Bentley, cf. prol. p. 161.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, 2
 νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσσαν 485
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν,
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.

αὐτὰρ ὃ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 διογενὴς Πηλῆος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν 490
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
 αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμένων 495
 παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦ γ' ἀνεδύκετο κῦμα θαλάσσης,
 ἡερίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε.
 εὖρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων
 ἄκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμπιοι.

καὶ ῥα πάροισ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων 500
 σκαιή· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερώωνος ἐλοῦσα
 λισσομένη προσέφειπε Δία Κρονίωνα Φάνακτα·
 „Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἦ Φέπει ἦ Φέργῳ, τόδε μοι κρήνον ἐφέλδωρ·

τίμημόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων 505
 ἔπλει· ἀτὰρ μιν νῦν γε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ κύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί.
 υἱὸν ἐμόν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ Fe τιμῇ.“ 510

ὣς φάτο· τὴν δ' οὐ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 ἀλλ' ἀκέων δφὴν ἦστο. Θέτις δ' ὡς ἥπατο γούνων,
 ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτίς·

484^b = A 229 485 = π 325 486 = hymn. II 329 491^a = 226
 492^b = Z 328 493 = Ω 31 498—9 = E 753—4 499 = Θ 2
 507 = A 356

484 μετὰ AD: κατὰ C Ar., ut recte scriptum est A 229 486 ψα-
 μάθοιο et ψαμάθοιο codd. dett. 487 δὲ σκίδναντο Bekker
 488—92 dampnavit, 491 ne scripsit quidem Zen. 489 Πηλῆος Harl.:
 Πηλῆος A Πηλέως CD, cf. prol. p. 180 496 ἀνεδύσετο Ar. et γρ. A:
 ἀνιδύσατο ACD 505 σύ μοι coni. Menrad.

„νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, 2
 ἢ ἀπόφειπ', ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δφέος, ὄφρ' ἐὺ Φειδῶ, 515
 ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.“
 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „ἦ δὴ λοίγια φέργ', ὃ τε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοιςι φέπεσσιν.
 ἦ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰὲν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν 520
 νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίς ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ
 Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
 εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·
 τοῦτο γὰρ ἔξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον 525
 τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν
 οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.“
 ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὄφρυσι νεῦσε Κρονίων·
 ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο φάνακτος
 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπων. 530
 τὴν γ' ὥς βουλευέσσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἄλαδ' ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 ἔξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἕστησαν ἅπαντες. 535
 ὥς ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 ἡγνοίησε φιδούς· ὅτι Φοῖ συμφράσσατο βουλὰς
 ἀργυρόπεζα θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 „τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς; 540
 αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα

517 = J 30. H 454 528 = P 209 531 = γ 439 540 = δ 462.

515 οὔτι CD — ἔπει C: ἔπει AD 518 γρ. ἡδη Eust., cf. A 573 —
 ὃ τε Bekker: ὅτε codd. 519 Ἥρη A: Ἥρη CD Ar. — ὄνειδείοις
 ἐπέεσσιν codd., cf. § 85 520 αἰὲν Hermann ad hymn. Ven. 202:
 αἰεὶ ACD 520 αὐτως A, cf. prol. p. 132 522 μή τι Ar.: μή
 σε codd. 524 γρ. ἐπινεύσομαι schol. A 528 κυανέοισιν C
 530 κρητὸς Zen. — ἐλέλιξεν Cobet misc. crit. p. 278, cf. prol. p. 159
 531 διέτμαγον vitiose ab aliis scribi adnotat schol. A 532 εἰς ἄλαδ'
 Bentley collato κ 351: εἰς ἄλα codd. ἄλτο codd. 534 ἐδέων ACD: γρ.
 ἐδέων schol. A — ἄλτο Bekker Hom. Bl. II 11, cf. prol. p. 127
 540 δὴ αὖ Bekker, v. A 131 — δολομήτι Nauck 541 ἀπὸ νόσφιν codd.

κρυπτάδια φρονέοντά δικαζέμεν· οὐδέ τί πύ μοι 2
πρόφρων τέτληκας Φειπεῖν Γέπος ὅττι νοήσης·

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

„Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιφέλλεο μύθους 545

Φειδῆσειν· χαλεποί τοι ἔσονται ἀλόχῃ περ ἐούσῃ.

ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιφεικὲς ἀκουέμεν, οὐ τις ἔπειτα

οὔτε θεῶν πρότερος τὸν Φείσεται οὔτ' ἀνθρώπων·

ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοήσαι, 550

μὴ τι σὺ ταῦτα Φέκαστα διεῖρεο μηδὲ μετάλλα·

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔΦειπες;

καὶ λῖν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι οὔτε μεταλλῶ,

ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζειαι, ἅς ἐθέλῃσθα.

νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα μὴ σε παρείπη 555

ἄρτυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·

ἤερ' ἡ γὰρ σοὶ γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

τῇ σ' οἷω κατανεύσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα

τιμῆσθαι, ὁλέσθαι δὲ πολὺς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 560

„δαίμονι, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω,

πρῆξαι δ' ἔμπης οὐ τι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ

μᾶλλον ἐμοὶ ἔσται· τὸ δέ τοι καὶ ρίγιον ἔσται.

εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.

ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, 565

μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ

ἄσσαν ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω·

ὥς ἔφατ', ἔδΦεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,

551 = J 50. II 439. Σ 360. T 309 552 = J 25. Θ 462. Ξ 330.
Π 440. Σ 361 556 = A 538 560 = E 764. Θ 469 562 = β 191
566—7 cf. Σ 443. O 105.

543 νοήσεις C 547 κ': σ' Wakefield 548 τόν γ' codd.
549 ἐθέλωμι Hermann op. II 38: ἐθέλοιμι codd. 553 γρ. οὐδὲ με-
ταλλῶ schol. A, unde οὐκ εἶρομαι οὐδὲ μεταλλῶ coniecit Mayhoff de
Rhiani stud. p. 45 554 ὅττι θέλῃσθα Dionysius Sidonius 555 πα-
ρείπη: παραιφῇ coni. Bekker Hom. Bl. II 233, παρέλθῃ coni. Nauck,
Thiersch Gramm. § 339 collato ε 300 557 σ' ἢ γε Bekker
Hom. Bl. II 232 559 τιμῆσθαι ὁλέσθαι AC: τιμήσεις ὁλέσεις D m. pr.,
τιμήσεις ὁλέσεις Naber quaest. hom. 99 — πολὺς scripsi duce Zeno-
doto: πολέας codd., cf. prol. § 86 560 γρ. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας
schol. A 567 ἰόνθ' codd.: ἰόντε Zen. ἰόντι Ar. — ἀέπτους Aristoph.

καί ῥ' ἀκέουσα καθήστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίῳνες·
 τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 μητρὶ φίλῃ ἐπὶ Φῆρα φέρων, λευκωλένῃ Ἥρῃ·
 „ἦ δὴ λοίγια Φέργα τάδ' ἔσσεται. οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
 εἰ δὴ σφῷ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
 ἐν δὲ θεοῖσι κολῳδὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτός
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικά.
 μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεοῦσῃ,
 πατρὶ φίλῃ ἐπὶ Φῆρα φέρειν Δίί, ὅφρα μὴ αὐτε
 νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 ἔξ ἐδέων στυφελίζαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
 ἀλλὰ σὺ τὸν γε Φέπεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.“

ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον
 μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέφειπεν·
 „τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ,
 μὴ σε φίλῃν περ ἐοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι Φίδωμαι
 θεινομένην. τότε δ' οὐ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ
 χραιμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 Φρῖψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 ἔνθα με Κίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.“

ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ,
 μειδήσασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
 αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν

570* = O 101 575—6 = σ 403—4 585 = A 441 586 =
 588 = A 241 595 = Ξ 222. Φ 434.

569 ἐπιγνάμψασα D 572 ἐπὶ ἦρα Herodianus: ἐπίηρα Ar., v
 Roche Hom. Text. 257 — φέρων τετιημένην ἤτορ scribendum fuisse
 schol. B 573 γρ. ἤδη Eust., cf. A 518 — οὐδέ τ' C 574 σ.
 et ceteris locis (A 782. N 47. O 146) reponi iussit Cobet mis
 p. 259, cf. prol. p. 115 576 ἔσται Φῆδος Bentley, ἔσσεται
 Φῆδος Nauck, cf. prol. p. 161 581 ἐδέων ACD, cf. A 534 -
 φελίξει Bentley 585 χειρὶ cum edit. Massil. Ar.: χερσὶ ACD
 recte se habet A 441 593 γρ. ἐς Λῆμον schol. A.

Φοινοχόει γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. 2
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλος μακάρεσσι θεοῖσιν,
 ὡς Φίδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. 600
 ὣς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐφίσης,
 οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἡελίοιο, 605
 οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν Φοῖκόνδε Φέκαστος,
 ἦχι Φεκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυῖαις
 Ἥφαιστος ποίησε Φιδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 Ζεὺς δὲ ἐὼν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. 610
 ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΟΝΕΙΡΟΣ ΔΙΑΠΕΙΡΑ.

Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί B 1
 εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε Γήδυμος ὕπνος,
 ἀλλ' ἴ γε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 τιμήσει', ὀλέσαι δὲ πολλὺς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

599 = D 326 601 = T 162. Ω 713 602 = A 468 606 = Ψ 58
 608 = T 12 610 = τ 49.
 B 1-2 = K 1-2. Ω 677-8. ο 4-7 4 cf. A 559.

598 οἶνοχόει ex vetustis exemplaribus Ar.: ὀνοχόει ACD 599 γέ-
 λος Bentley: γέλως codd., cf. prol. p. 111 606 γρ. δὴ κείοντες schol. I
 607 ἦχι Ar.: ἦχι A 608 ποίησεν ἰδ. A ποίησ' εἰδ. CD 609 ἐὼν
 (imm. o Feōn) λέχος scripsi, πρὸς ὃν codd., ἐπ' ἐφ' ὃν Bekker collato
 K 336, πρὸς λέχος Bentley 611 ἐνθ' ἐκάθενδ' Zen. versum ab
 rhapsodo nescio quo additum indicat Bergk Griech. Litt. p. 496; ab
 altero hoc carmine et ad tertium sive B 1 et ad decimum sive A 1
 transire rhapsodis licuit.

Librum B si minus ex tribus, saltem ex duabus partibus constare iam
 titulis libri indicatum esse monui in prol. § 4; prior pars sive Ὀνειρος
 καὶ Βουλὴ γερόντων (B 1-47. 53-58) a carmine Διαπίρας primum
 afuisse et postea, quo arctius secundus liber cum primo coniungeretur,
 veteri illi carmini praetexta esse videtur; aliam et audaciorem viam in
 separandis his partibus libri inierunt Lachmannus et Koechlius.

V. 1 ὄλλοι Zen. 2 γρ. ἡδυμος schol. A: νήδυμος codd., cf. Buttmann
 Lexil I 179 et prol. p. 161 3 ὅ γε AD: ὅδε C 4 γρ. τιμήσει A,
 τιμήσει' . . ὀλέσαι Bekker: τιμήσῃ . . ὀλέσῃ A in textu et CD — πολλὺς
 Zen.: πολέας codd., cf. prol. § 86.

ἦδε δέ Φοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή, 3
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον. 6
 καὶ μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „βάσῃ ἴθι, οὐλος Ὀνειρε, θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἔλθων ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὥς ἐπιτέλλω. 10
 θωρήξαι ἦε κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγνιαν
 Τρώων· οἱ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.“ 15
 ὥς φάτο, βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τον δὲ κίχανεν
 εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυνθ' ὕπνος.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληϊφῶ νῆϊ Φεικοῦς, 20
 Νέστορι, τὸν ᾧ μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων.
 τῷ μιν Φεισάμενος προσεφώνεεν οὐλος Ὀνειρος·
 „εὔδεις, Ἀτρεὺς νῆε δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
 οὐ γρὴ παννύχιον εὐδαιν βουληφόρον ἄνδρα,
 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται καὶ τόσσα μέμηλεν. 25
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὄκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ ἀνευθεν ἑὼν μέγα κήδεται ἰδ' ἐλαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 30
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

5 = K 17. 𐀓 161 7 = A 201 8* = A 186. Θ 399
 17^b = A 12 26 = B 63. Ω 133 27 = Ω 174 28—32 = 11—15.

8 οὐλος Naber quæst. hom. p. 136 collato Δ 189: οὐλε codd.
 9 ἐς AD: δ' ἐς C 12. 29. 66 πανσυδίῃ ACD Ar.: πασσυδίῃ dett.
 codd., cf. La Roche Hom. Text. 395 11 κάρη κομόωντας A et sic
 fere 12 ἔλοι ACD Zen.: ἔλοις Ar. 14 ἐπέγναψε C et sic fere
 variant codd. 15 Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται codd.: δίδομεν (διδόμεν
 Hippias) δέ οἱ εὐχος ἀρέσθαι (= Φ 297) Aristoteles soph. el. p. 166^b 7 et
 poet. p. 1461^a 23 18 δ' ἐκίχ. codd. 22 ἐφεισάμενος codd., cf. prol.
 p. 165 — γρ. οὐλος schol. A: θεῖος ACD, quod ab usu Homericō ab-
 horrere monui prol. p. 178 27 et 64 damnat Ar. 28 σ' ἐκέλευσε
 AC σε κέλευσε D.

ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
αἰφρείω, εὐτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνείη.
ὥς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσето, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
φῆ γὰρ ὅ γ' αἰρήσειν Πριάμον πόλιν ἡματι κείνῳ,
νήπιος, οὐδὲ τὰ Φεῖδῃ ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο Φέργα·
θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
Τρωσὶ τε καὶ Λαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
ἔρχετο δ' ἐξ ὕπνου. θεῖη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ.
ἔξετο δ' ὀρθωθείς, μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
καλὸν νηγάτεον, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον, ἄφθιτον αἰεὶ·
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
Ὡὗς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσето μακρὸν Ὀλυμπον
Ζηνὶ φῶς Φερέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων
Νέστορέη παρὰ νηὶ Πυλιογενέος βασιλῆος.
τοὺς ὅ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
ἡχλῦτε, φίλοι. θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἤλθεν Ὀνειρος
ἄμβροσίνην διὰ νύκτα, μάλιστα δὲ Νέστορι δίφ

35 = A 428 42 = α 436 44 = K 22. 132. Ξ 186. Ω 340
45 = Γ 334. Π 135. Τ 372 46^b = N 22 50—2 = B 442—4. β 6—8
50 = I 10 55 = K 302 56 = ξ 495 57^a = K 41. 142. Ω 363.
404...

34 ἀνήη codd. et Ar., cf. prol. § 90 35 ἀπεβήσето D — δὲ λίπ' A
36 ἔμελλον Ar.: ἔμελλε ACD Zen. 38 ἤδη AC ἤδει D, cf. prol. p. 158
44 ὁπότε γρ. ὑπάλ Eust. 48 προσεβήσето CD 50 κέλευσε CD 48—52 si
veteris fuerunt carminis, sic fere audivisse videntur Ὡὗς μὲν . . . ἀθανά-
τοιςιν | Ἀτρεΐδης δὲ Φάναξ ἀνδρῶν κήρυξι κέλευσεν | κηρύσσειν ἀγορήνδε
καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς· | οἳ μὲν ἐκήρυσσον κ. τ. λ. vv. 53—86. 143. 194
ab eodem poeta interpolatos esse docuit Lachmann Betr. p. 12 53 βου-
λὴν ACD Zen.: βουλὴ Ar. 54 Πυλιογενέος CD 55 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ'
ἤγεθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων
Ἀγαμέμνων Zen., cf. Schoemann de reticentia Homeri p. 3 56 θεῖον
Zen. — ἐνὺπνιος D.

Φεῖδός τε μέγεθός τε φυνήν τ' ἄγχιστα Φεφοίκει. 3
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 ,εὐδεις, Ἀτρείος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο; 60
 οὐ γὰρ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σεῦ ἄνευθεν ἔων μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει.
 θωρηξάι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς 65
 πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυνάγνιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν· ὥς ὃ μὲν εἰπὼν 70
 ᾗχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼ φέπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήφισι κελεύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν φεπέεσσιν.“ 75
 ἣ τοι ὅ γ' ὥς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο φάναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν, 80
 ψευδὸς κεν φαίμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δὲ φίδ' ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
 ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.“
 ὥς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἥρχε νέεσθαι,
 οἳ δ' ἐπανέστησαν πεύδοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.

58 = ζ 152 59 = Ψ 68. Ω 682. H 46 60—70 = 23—33
 73^b = Ψ 581. Ω 652. I 33. γ 45. λ 451 76 = A 68 78 = A 73
 79 = I 17. K 533. A 276 . . . 81 = Ω 222 82 = A 91 83 = 72
 84^a = Z 116. 369. P 188 . . . 85 cf. A 273. B 105.

58 ἐφκει codd. 60—70 Zenodotus hunc in modum contraxit:
 ἡνώγει σε πατήρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ
 Ἴλιον· ὥς ὃ μὲν εἰπὼν 64 damnat Ar. 65 σε κέλευσε A σ' ἐκέ-
 λευσε C σε κέλευσε D, cf. B 28 70 ὃ γε φειπὼν Bekker 73 ἣ CD:
 ἣ A, cf. prol. § 84 76—83 ἀθετούνται schol. A 82 Ἀχαιῶν: ἐνὶ
 στρατῷ Eust., cf. A 91.

ἤνυτε Φέθνε' ἴασι μελισσάων ἀδινάων, 3
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσι Φειαρινοῖσιν·
 αἶ μὲν τ' ἔνθα Φάλις πεποτήσεται, αἶ δέ τε ἔνθα· 90
 ὥς τῶν Φέθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἡϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 τετρήχει δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα 95
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἔεν. ἐννέα δέ σφας
 κήρυκες βοῶντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' αὐτῆς
 σχοῖατ', ἀκούσκειαν δὲ διοτρεφῶν βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔζητο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας
 παυσάμενοι κλαγγῆς. ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων 100
 ἔστη κήπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳνι Φάνακτι,
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ Φάναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ, 105
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκε Ἀτρεὶ ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύφαρμι Θυέστῃ,
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῇσιν νήσοις καὶ Ἀργεῖ παντὶ Φανάσσειν.
 τῷ δ' ὅ γ' ἐρεϊσάμενος Φέπε' Ἀργείοις μετηύδα· 110
 ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδῃσε βαρείῃ,
 σκέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευεν
 ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσθαι, καί με κελεύει 115
 δουκλέφει' Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

109 = Θ 496 110 = Ζ 67. Ο 733. Τ 78 111—8 = Ι 18—25
 113 = Β 288. Ε 716. Ι 20.

87 in vetere carmine vv. 48—52 antecessisse videntur — ἔθνε' ἴασι
 Bentley collato Π 160: ἔθνεα εἴσι codd. — ἀδινάων Α: ἀδινάων CD
 et sic fere, cf. prol. p. 133 93 ἐλάδων Α m. pr. 95 στεναχίζετο Α:
 στεναχίζετο CD 96 σφάς C: σφέας AD — ἦν codd. 102 ἔδωκε
 Bekker 108 ab Argivo rhapsodo additum esse opinatur Bergk Gr.
 lit. p. 548 111 μέγα ACD: μέγας Ar. 112—118 om. Zen.
 113 ἐτείχεα reponi iubet Nauck, cf. ad Α 129 115 δουκλέα codd.,
 cf. prol. p. 180.

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι, 3
 δς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα
 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι,
 μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν 120
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐ πῶ τι πέφανται.
 εἴ περ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεὺς τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
 Τρῳᾶς μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἕασιν, 125
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἀνδρά Φέκαστοι ἐλοίμεθα Φοινοχοεῦιν,
 πολλαὶ κεν δεκάδες δευοῖατο Φοινοχόοιο.
 τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἱᾶς Ἀχαιῶν
 Τρῳῶν, οἳ ναῖοις κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπικούροισι 130
 πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπαλοὶ ἄνδρες ἕασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσι καὶ οὐκ εἰῶς ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπέρσαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 καὶ δὴ δοῦρα κέσχηε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, 135
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
 εἶατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ Φέργον
 αὐτῶς ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ Φείπω, πειθώμεθα πάντες.
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν· 140
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.“

116 = N 226. \mathfrak{A} 69. 119 = ϕ 255 133 cf. A 164. \mathcal{A} 33. Θ 288.
 I 402. N 380. Φ 433 139—41 = I 26—8. 139 = I 26. 704. M 75 . .

116—8 *damnat Bekker Hom. Bl. II 111* 124 *ἀθετεῖται* schol. A
 125 *Τρῳᾶς* AD: *Τρῳᾶς* C, aliam lectionem *Τρῳᾶς* fuisse obscure
 significat schol. A, qua de re confer Friedlaenderum Ariston. fr. p. 61
 126 *διακοσμηθῆμεν* C *διακοσμηθείμεν* D 127 γρ. *ἕκαστοι* schol. A:
ἕκαστον codd. 129 *εὐτελέεα* conl. Nauck 130—8 *ἀθετεῖνται* schol. A
 131 *ἐγγεσπάλοι* A nescio an recte — *ἕασιν* codd.: *ἐνεῖσιν* in altera edit.
 Ar. 133 *Ἴλιον* Ar.: *Ἴλιον* codd., Aristarchi auctoritatem secutus sum,
 licet lectio codicum similibus locis E 642. H 345. Φ 126 defendi possit
 137 *εἶατ' ἐνὶ* C et γρ. A: *εἶατ' ἐν* A in textu et D, *εἶαται ἐν* Hera-
 clides, ionicae formae *εἶαται* et *εἶατο* veteres et genuinas *ῆαται* et *ῆατο*
 summovisse videntur; cf. prol. p. 113 — fort. *μεγάροισι δεδεγμένοι*
 141 *παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί* Eust.

ὥς φάτο, τοῖσι δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν 3
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἄγορῇ φῆ κύματα μακρὰ θαλάσσης,
 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρύς τε Νότος τε 145
 ὄρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθών,
 λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦι ἀσταχύεσσιν,
 ὥς τῶν πᾶς ἄγορῇ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῷ
 νῆας ἐπ' ἐκσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερχε κονίη 150
 ἵστατ' ἀειρομένη. τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
 ἄπτεσθαι νηῶν ἢ δ' ἐλκόμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν
 Φοῖκαδε Φιεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 ἔνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, 155
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 οὔτῳ δὴ Φοῖκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 καὶ δέ κεν εὐχολῇν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν 160
 Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
 σοῖς ἀγανοῖσι Γέπεσσιν ἐρήτυε φῶτα Γέκαστον,
 μῆδ' εἷα νῆας ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιφελίσσας.“ 165
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξασα,
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

142 = Γ 395. Δ 208. Z 51 . . 156 = Θ 426 157 = E 714.
 Φ 420 158 = ε 204 160 = Δ 173 167 = Δ 74. H 19. X 187.
 Ω 121. 168 = 17.

143 ἀθετεῖται schol. A 144 φῆ Zen.: ὡς ACD Ar. 147—8 eiecit Bekker, ipse potius 144—6 a recentiore poeta, qui in insula aliqua Aegei maris habitavit, factos esse existimo 147 κινήσει C
 148 ἐπαΐσων Aristoph. 156—9 hunc in modum contraxit Zen.: εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Οὐλύμπου· εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα
 160—2 ἀθετοῦνται schol. A 161 Ἀργεῖν θ' Ἑλένην Zen. 163 κατὰ AC: μετὰ D 164 ἀθετεῖται schol. A — ἀγανοῖς ἐπέεσσιν codd.
 165 et 181 μῆδ' εἷα scripsi: μῆδ' εἷα codd. μῆδ' εἷα Heyne μῆδ' εἷαν Nauck, cf. prol. p. 115 168 om. AC, in marg. addit D m. rec.

εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μήτιν ἀτάλαντον
 ἐσταότ'· οὐδ' ὃ γε νηὸς ἐυσσέλμοιο μελαίνης
 ἦπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε·
 ἄγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτῳ δὴ Φοῖκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήφισι πεσόντες,
 καὶ δέ κεν εὐχλωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς;
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει,
 σοῖς δ' ἄγανοῖσι Φέπεσσιν ἐρήτυε φῶτα Φέκαστον,
 μῆδ' εἴα νῆας ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιφελίσσας.“

ὥς φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης,
 βῆ δὲ θέφειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς Φοι ὀπήδει.
 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν
 δέξατό Φοι κῆπτρον πατρώιον, ἄφθιτον αἰεῖ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσχον ἄνδρα κιχεῖν,
 τὸν δ' ἄγανοῖσι Φέπεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 „δαιμόνι', οὐ σέ Φέφοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι,
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυσ λαούς.
 οὐ γάρ πω κάφα Φοῖσθ' οἶος νόος Ἀτρεΐωνος·
 νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἵψεται υἱας Ἀχαιῶν·
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον ἔφειπεν.
 μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἱας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος,
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δέ Fe μητίετα Ζεὺς.“

ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα Φίδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,

169 = K 137. 173 = J 358. Θ 93. I 308 174—181 = 154
 182 = K 512. ω 535 186—7 = 46—7.

171 ἦπτετ' Lange obs. crit. II 14: ἄπτετ' codd. 179 κα
 μετὰ CD — μὴ δ' ἔτ' C 180 et 189 ἄγανοῖς ἐπέεσσιν codd. 18
 codd. et Ar.: βᾶς Zen. 192 Ἀτρεΐωνος Aristoph. et Ar.: Ἀτρεΐδας
 193—7 ἀθετοῦνται schol. A. 194 cf. adn. ad B 55 196 διοτ
 βασιλῆος AC Ar.: διοτρεφέων βασιλῆων D Zen. et Arist. rhet. II
 198 δήμου τ' CD: δήμου A, fort. δήμοό τ', cf. prol. p. 136.

ἰὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ· 3
 „δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, 200
 οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,
 εἰς βασιλεύς, ὃς δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.“ 205
 [σκήπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ].
 ὥς ὃ γε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἳ δ' ἀγορήνδε
 αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Γηχῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210
 ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας·
 Θερσίπης δ' ἔτι μόνος ἀμετροφειῆς ἐκολῶσα,
 ὃς Φέπεια φρεσὶ Γῆσιν ἄκοσμά τε πολλά τε Φεῖδῃ
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύειν,
 ἄλλ' ὃ τί Φοι Φεΐαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν 215
 ἔμμεναι· αἰσχίος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.
 Φολκὸς ἦν, χυλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ Φοι ὤμῳ
 κυρτῷ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθεν
 φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ· 220
 τῷ γὰρ νεικεῖσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίψ
 ὀξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί
 ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
 αὐτὰρ ὃ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
 „Ἄτρεΐδῃ, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι ἡδὲ χατίζεις; 225
 πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες

205^b = B 319. A 75. I 37. M 450. Π 431 . . . 206 = I 99
 = Z 347 222 cf. ε 5.

205 δῶκε Ar.: ἔδωκε codd. — ἀγκυλόμητις conl. Nauck 206 om.
 ACD, habent GL, cf. Dio Chrys. I 11 — ἐμβασιλεύῃ Barnes 210 με-
 γάλα Herwerden quaest. ep. 2 213 ὅς: ὁ D — ὃ' ἔπεια codd. — ἦδη A
 ἦδαι CD 217 ἔην: ἔεν ubique reponi iusserunt Leo Meyer et Aug.
 Nauck, cf. prol. § 111 218 συνοχωκότε ACD: συνοχωχότε ex Hesychio
 restitui iussit Cobet misc. crit. p. 303, at vide Bekker Hom. Bl. II 42
 220—3 damnat Zen. 225 ὃ ἃ αὐτ' Zen. 226 πλεῖαι δὲ γυναικῶν
 omissis vv. 227 et 228 Zen.

εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ 3
 πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύεαι, ὃν κέ τις οἶσει
 Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἱὸς ἄποινα, 230
 ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν,
 ἥε γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγῃ' ἐν φιλότῃτι,
 ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχη'; οὐ τι Φέφοικεν
 ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, 235
 Φοικαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῷμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα Φίδηται
 ἦ ῥά τί Φοι χήμεις προσαμύνομεν ἥε καὶ οὐκί.
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, Φέο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 ἠΐμηνσεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. 240
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.“
 ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
 Θερσίτης. τῷ δ' ὤκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν ὑπόδρα Φιδῶν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ· 245
 „Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 ἴσχεο, μῆδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεύειν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χερείτερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, 250
 καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσοις.
 οὐδὲ τί πω κάφα Φίδμεν ὅπως ἔσται τάδε Φέργα,
 ἦ εὖ ἥε κακῶς νοστήσομεν υἱες Ἀχαιῶν.
 τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι Φοι μάλα πολλὰ διδοῦσιν 255
 ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.

236* = Π 205 240 = Α 356 242 = Α 232 245 = Ρ 141.

227—8 damnat Zen. 231—4 damnat Zen. 232 *μίσγειαι* et 233
καταΐσχειαι codd. 238 οὐ τι scripsi: οὐ μὲν codd. οὐ σε Bentley
 οὐδὲ Heyne 239—42 duce Lachmanno eiecit Bekker, cf. prol. p. 23
 239 ἐοῦ Zen. 250—3 post 264 transponendos censet Lehrs de Arist.* 438
 250 τῷ ACD et sic fere, cf. prol. § 84 252—6 ἀθετοῦνται schol. A
 254—6 seclussit Wolf.

πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεςσι βροτοῖσιν,
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέσταν
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἥλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 ὥς τε γὰρ ἦ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες
 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται Φοῖκόνδε νέεσθαι.
 ἦ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 καὶ γάρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ Φῆς ἀλόχοιο
 ἀσχαλάα σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ὃν περ Ἀελλαι
 χεიმέραι Φειλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα·
 ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοῦς
 ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχροὺς τοι δηρόν τε μένειν κενοὸν τε νέεσθαι.
 τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
 ἢ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἢ καὶ οὐκί.
 εὖ γὰρ δὴ τότε Φίδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.
 χθιζὰ τε καὶ πρῶιζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδι νῆες Ἀχαιῶν
 ἡγερέθοντο κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμούς
 Φέρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέφεν ἄγλαον ὕδωρ·
 ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα. δράκων ἐπὶ νῦτα δαφοινός,
 μερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωδε,
 βωμοῦ ὑπαΐξας πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοισι ὑποπεπτηῶτες,
 ὀκτῶ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἔεν, ἥ τέκε τέκνα.

288 = 118 302^b = ξ 207 311^b = Α 118.

286 οὐδέ τι C 288 εὐτειχέα conl. Nauck 291 ἦ μὴν codd.,
 cf. prol. p. 127 — ἀνέχεσθαι conl. A. Spengel in Philol. XXIII 547
 293 ὃν: ἦν C 294 εἰλέωσιν CD Ἀέωσιν A ἔλωσιν conl. Nauck
 295 ἔννατος Nauck hic ot Θ 266 297 ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι (μίμνοντ'
 ἐπὶ νῆεσσ' corr. Bekker) Zen. 299 ἐπὶ: ἔτι Zen. 300 ἦ A Ar.: εἰ
 CD et γρ. A — οὐκί codd. et Ar.: γρ. οὐκί schol. A 302 μάρτυρες
 Zen., cf. Γ 280 303 πρῶιζα ὅτ' Αὐλίδι susp. Nauck 307 ὄθεν: γρ.
 ὄθι Eust. 309 φώωδε D quod nescio an recipiendum fuerit 311 ἔνθ'
 ἔσαν C 313 et 327 ἔεν Nauck: ἦν codd.

ξνθ' ὃ γε τοὺς ἐλεεῖνὰ κατήσθιε τετρίγοντας· 3
 μήτηρ δ' ἀμφεποτάτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα· 315
 τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκεν θεός, ὃς περ ἔφηνεν·
 [λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·]
 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν οἶον ἐτύχθη. 320
 ὡς οὖν δφεινὰ πέλωρα θεῶν εἰςῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 „πίπτ' ἄνεψ ἐγένεσθε, κερηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς
 ὄψιμον ὀψιτέλεστον, ὃο κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται. 325
 ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ξεν, ἥ τέκε τέκνα,
 ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν·
 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται. 330
 ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰς ὃ κε Γάστῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.“
 ὡς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μὲγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 μερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο. 335
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶ Φοῖοιότεις ἀγοράασθε
 νηπιάχοις, οἷς οὐ τι μέλει πολεμήμια Φέργα.
 πῇ δὴ συνθεσῆαι τε καὶ ὄρκια βῆσεται ἡμῖν;

319 cf. *M* 450 320 = Ω 394 322^b = *A* 109 327 = 313
 330 = Ξ 48. σ 271 333—4 = Π 276—7. ρ 541—2.

314 *τετρίγοντας* scripsi prol. p. 129: *τετριγώτας* codd. *τιτίζοντας* Zen. 316 δὲ *φελεζάμενος* Cobet misc. crit. 278 — *πετρώγος* Ar., cf. *Lehrs de Arist.* 3 p. 301 — *ἀμφιάχουσας* Ambr. *ἀμφεφαχυῖαν* conl. Ahrens *Rh. Mus.* II 178 318 *ἀΐδηλον* Ambr. et Et. M. p. 31, 53 (*ἀείζηλον* Apoll. Soph. 41, 43 *ἀΐδηλον* Et. M. 41, 43) et Ar. (cf. Friedlaender ad *Aristonicum* h. l.) et Cic. de div. II 30, *ἀρίδηλον* Zen. *ἀρίζηλον* ACD, *ἀΐδηλον* scribere ausus sum ut *Πολύφιδον* E 148 (cf. Hartel *Hom. Stud.* III 84) 319 *ἀθετεῖται* schol. A, cf. prol. p. 20 — *ἔθηκε* A: *θῆκε* CD 321 eiec. Bekker 323 *ἄνεψ* A: *ἄνεω* CD 325 ὃο Buttman Gram. I 299: *δον* codd., cf. prol. p. 135 328 *τοσσαῦτα* *φέτεα* Bekker, equidem *τοσάδε* *φέτεα* malo — *πολεμίζομεν* C *πτολεμίζομεν* D 330 *τῶς* vel *τόσσ'* Ar.: *θ'* ὡς codd. 333 δ' *ἐπιφίαχον* Bentley.

ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίαιτο μήδεά τ' ἀνδρῶν 3
 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἥς ἐπέπιθμεν. 341
 αὐτως γάρ ῥα Φέπεσς' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάθ' ἐόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ' ὥς πρὶν ἔχων ἄστεμφέα βουλήν
 ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, 345
 τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ', ἄνυσις δ' οὐκ ἔσsetαι αὐτῶν.
 πρὶν Ἀργοςδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διδὸς αἰτιόχοιο
 γνῶμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐκί.
 φημί γὰρ οὖν κατανεύσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναΐσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μὴ τις πρὶν ἐπειγέσθω Φοῖκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τίνα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει Φοῖκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἦς νηὸς εὐσκέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 ἀλλὰ Φάναξ αὐτός τ' ἐν μήδεο πείθεό τ' ἄλλῳ. 360
 οὐ τοι ἀπόβλητον Φέπος ἔσsetαι, ὅττι κε Φεῖπω.
 κρῖν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήτῃ, φύλα δὲ φύλοισι.
 εἰ δέ κεν ὥς Φέρξης καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 γνῶσε' ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἢθ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔστι· κατὰ σφὰς γὰρ μαχέονται·

341 = A 159 350^b = Θ 470 351^a = B 743. Γ 189. Θ 475.
 I 253. 439. Ξ 250. O 76. Σ 85. Τ' 60. 89. 98. Φ 77. Χ 359. 471 353 cf.
 I 236—7 356 = 590.

340 τε: κε Madvig adv. crit. I 186 341 ante 340 collocavit
 Nauck 342 ῥ' ἐπέεσσι codd. 347 βουλεύωσ' ACD et Ar.: βουλεύσασ'
 Vrat. — αὐτοῖς Lips. — ἄνυσις . . αὐτῶν parenthesi alii includunt alii
 post αὐτῶν virgulam ponunt 349 εἴ τε . . εἴτε ACD: ἢ τε . . ἢ
 Bekker 351 ἐν AD: ἐπ' C 353 in suspicionem vocavit Heyne, fort.
 ἀστράπτωντ' . . σήματ' Ἀχαιοῖς 354—9 ab alio poeta illatos esse
 probabat Bekker Hom. Bl. II 7 355 τινι coni. Doederlein em. hom.
 p. 10 παρ': περ Ar. 356 suspectum hoc loco habuit Heyne — ὄρ-
 μήματα: οἰμήματα Apoll. Soph. 119, 27 362 Ἀγαμέμνων Vrat. nescio
 an vere 364 πείθονται CD 365 γνώσῃ codd. 366 σφέας codd.

γνώσκει εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξει
ἢ ἀνδρῶν κοκότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.“ 3

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. 370

αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο Φάνακτος
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι Φαλοῦσά τε περθομένη τε.

ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. 375

[καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
ἀντιβίοις Φέπεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.]

εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρῳαὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν. 380

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,

εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶ Φιδῶν πολέμοιο μεδέσθω,

ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηι. 385
οὐ γὰρ παυσαλὴ γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,

εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσφιν

ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται·
ἰδρώσει δέ τευ ἵππος ἐύξοον ἄρμα τιταίνων. 390

ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὗ Φοῖ ἐπειτα

ἄρκιον ἔσσειται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς.“
ὥς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κύμα

ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν, 395

371 = Δ 288. H 132. Π 97 373—4 = Δ 290—91 374 = N 816
381 = T 275 385 = Σ 209 391 = Θ 10 394 = 333.

367—8 alius esse poetae videntur atque 365—6 367 γνώσκει εἰ
Barnes: γνώσκει δ' εἰ codd. γνώσκει δ' εἰ Nauck — εἰ: ἢ Duentzer collato
Π 243 — ἀλαπάξει Bekker Hom. Bl. II 27 370 ἢ μὴν Bekker

371 Ἀπολλων codd., cf. prol. p. 123 375 ἄλγε' ἔδωκεν Eust.
377—8 damnavit Koechly 377 μαχησάμεθ' Ag.: μαχεσάμεθ' codd.,
cf. prol. p. 108 378 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν codd. 380 γρ. οὐ δὴ βαιόν
schol. A 384 ἀμφὶς codd. 388 στήθεσφιν AC: στήθεσσιν D

391 δέ κ': δ' ἄν Ambr., cf. Θ 10 — ἐθέλοντα: πτώσσοντα Arist. eth.
Nic. III 11 394 cf. 333 395 κινήσει C.

προβλήτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰείγενετῶν,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ δ' βοῦν ἱέρευσε Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα πενταφέτηρον ὑπερμενεί Κρονίωνι,
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα Γάνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
 ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ Φοι ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φεῖδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονεῖτο.
 βοῦν δὲ περίστησάν τε καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 „Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
 πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δεῖοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 χαλκῷ Φρυγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 πρηγέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοῖατο γαῖαν.“

ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα πῶ Φοι ἐπεκράαινε Κρονίων,
 ἀλλ' ὃ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὔρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' ἐχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,

402—3 = H 314—5 416 = Π 841 419 = Γ 302 42
 = A 458—61.

397 γρ. γένεται schol. A 398 ἀστάντες alios legisse arguit sc.
 ὀρόωντο C 401 γε φυγεῖν κατὰ μῶλον Meineke in Herm. III 26
 410 περιστήσαν τε Bekker hic et μ 356 collato J 532: περιστή
 codd. 412 γρ. Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων (= Γ 320) schol. A
 415 πλῆσαι Ar. — δηλοῖο codd., cf. prol. p. 112 419 πῶς conl. J
 420 ἀμέγαρτον: ἀλίσστον Ar. 421 οὐλοχύτας ἀνέλοντο codd. in
 423 κνίσῃ (οὐδετέρως) Ar.

σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες ὑπεύρεχον Ἡφαίστοιο. 3
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, Φερύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐφίσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „Ἀτρεΐδῃ κύδιτε, Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μηκέτι νῦν δῆθ' αὐθι λεγώμεθα, μῆδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλώμεθα Φέργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει·
 ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγείροντων κατὰ νῆας,
 ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσαν ἐγείρομεν ὀζὺν Ἄρῃα.“ 440
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις κέλευσεν
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 οἳ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες 445
 θῦνον κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰτίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγῆραον ἀθανάτην τε,
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύεοι ἠερέθονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ Φέκατος.
 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν 450
 ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὤρσε Φεκάτω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖς δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 ἥντε πῦρ ἀφίδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην 455
 οὐρεὶ ἐν κορυφῇσι, Φεκάς δέ τε φαίνεται αὐγῇ,

427—32 = A 464—9 434 = I 96. T 146 442—4 = 50—2
 442 = Ψ 39 452 = A 12. Ξ 152 453—4 = A 13—14.

425 σπλάγχνα πάσαντο Ar.: σπλάγχν' ἐπάσαντο codd. 435 δῆθ' αὐθι AD Ar.: δῆτ' αὐθι C, νῦν <δῆ> ταῦτα Zen., δῆ νῦν αὐθι Calistratus
 436 ἐγγυαλίζει A Ar.: ἐγγυαλίζει C ἐγγυαλίζει D
 447 ἀγῆραον ACD: ἀγῆρων Ar. 448 ἠερέθοντο Zen. 455—8 eiec. Bekker. 456 κορυφῇσι ἐκάς Nauck: κορυφῆς ἐκάθεν codd.

ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
αἶγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν Φέθνεα πολλὰ,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἄσιψ ἐν λειμῶνι Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέφεθρα
ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσιν,
κλαγτηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν,
ὥς τῶν Φέθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.
*ἡύτε μνιάων ἀδινάων Φέθνεα πολλὰ,
αἷ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἡλάσκουσιν
ᾧρη Φειαρηνῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγεα δεύει,
τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί
ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.*

τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν,
ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόμεον ἐνθα καὶ ἐνθα
ὕσμινηνδ' ἰέναι, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄμματα καὶ κεφαλὴν Φίκελος Διὶ τερπικραύνῃ,
Ἄρεϊ δὲ Ζῶνῃ, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
ἡύτε βοὺς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
ταῦρος· ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·
τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῃ,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὥς εἴ τε πυρὶ χθῶν πάσα νέμοιτο·
γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὥς τερπικραύνῃ
χωομένην, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωθεί γαῖαν ἰμάσσει

460 = O 692 464—69 = 427—32 468 = ι 51 471 = ι
474 = Α 679.

461 Ἀσίω C et Verg. georg. I 183: Ἀσίω AD Ar. 462 ἀγαλλ.
A Ar.: ἀγαλλόμεναι CD 463 λειμών: γαῖα Ar. 465 et 467 Καμάν
codd. interpolati 468 γίνεται ACD quod in γίνεσθαι contra ve-
παράδοσιν corrigere nolui 469—73 alius esse fabricae intellexit Be
cf. prol. p. 25 471 ᾧρη ἐν codd., ἐν deleri iussit Bentley et
ε 485 et Hes. opp. 494. 534 478—9 damnat O. Franke 481 ἀγ-
νοισι C 494—877 om. D 782 ἰμάσσει C.

- εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς. 3
 ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο. 785
 Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 πὰρ Διὸς αἰγίοχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ·
 οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν
 πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις· 790
 Φείατο δὲ φθογγὴν υἱὶ Πριάμοιο Πολίτη,
 ὃς Τρώων σκοπὸς ἴζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
 τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰκυήταο γέροντος,
 δέχμενος ὀππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.
 τῷ μιν Φεισαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις· 795
 „ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλῖατος ὄρωρεν.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὐ πῶ τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
 λίην γὰρ φύλλοις Φεφοικότες ἢ ψαμάθοισιν 800
 ἔρχονται πεδίοιο μαχηόμενοι προτὶ Φάτυ.
 Ἔκτορ, κοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὠδέ γε ῥέξαι.
 πολλοὶ γὰρ κατὰ Φάτυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι πολυπερέων ἀνθρώπων·
 τοῖσι Φέκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσί περ ἄρχει, 805
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.“
 ὣς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' οὐ τι θεᾶς Φέπος ἡγνοίησεν,
 αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
 πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 πεζοὶ θ' ἵππηές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. 810
 ἔστι δὲ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη,

785 = Γ 14. Ψ 364. 786^b = E 368 789 = H 415 et I 36
 790 = Γ 129. A 199. Ω 87 804^a = τ 175 809—10 = Θ 58—9
 811 cf. Φ 567.

post 783 fuisset qui adderent *χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι* "Τδης ἐν πτόνι δῆμῳ
 refert Strabo XIII p. 626. 784 *στοναχ.* C 785 *διέπρησον* C 786 *Ἴρις*
 Bekker, cf. prol. p. 162 791—5 *ἀθροῦνται* schol. A 791 *νίει* A 792 fort.
ποδωκείῃσι, cf. prol. § 83 794 *δέχμενος* Cobet misc. crit. 360: *δέγμε-*
νος codd. 795 *ἑισαμένη* codd. — γρ. *μετέφη* A 798 *ἤδη μὲν* Ar.
 801 *προτὶ* Zen. Aristoph. Ar.: *περὶ* codd. 802 *ὠδέ γε*: *ὠδέ δὲ* AC
 811 *πόλιος προπάροιθεν* (corr. *προπάροιθ'*) Apoll. Soph. 102, 3: *προ-*
πάροιθε πόλιος codd., *πόλεος* conji. Nauck, cf. Φ 567 et prol. § 103.

ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, 3
 τὴν ἥ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυκάρθοιο Μυρίνης·
 ἔνθα τότε Τρῳεὺς τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι. 815

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι — B 484
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε πάρεστε τε ἴστε δὲ πάντα,
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδὲ τι φίδμεν —
 οἳ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεόν δέ μοι ἦτορ ἐνείη. 490
 [εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίεσθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν Φερέω νῆας τε προπάσας.]
 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον
 Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε, 495
 οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσαν
 Χροῖνόν τε Κωῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπειαν Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
 οἳ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρα, 500
 οἳ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἡδ' Ὑλιν καὶ Πετεῶνα,
 Ὠκαλήν Μεδεῶνά τ', ἐκτίμενον πτολίεθρον,

484 = A 218. B 508. Π 112 488 = δ 240. λ 328. 517 491 cf.
 B 598 et Hes. theog. 25. 52. 966. 1022.

Catalogum navium non integrum, sed recentibus additamentis auc-
 tum Iliadis carminibus insertum videri exposuimus prol. § 21; veterem
 formam restituentibus facem praetulit Koechlianus in dissertatione de
 genuina catalogi Homericæ forma, cum catalogum ipsum ex strophis
 quinum versuum compositum esse doceret, quod ita nobis persuasit,
 ut strophis istis aliquoties epilogos binum versuum (509—10. 601—2.
 636—7) subiectos, quin etiam strophas trinum (650—2. 753—5), fortasse
 etiam quaternum versuum (569—580. 603—614. 756—9) similiter atque
 in Hesiodæ theogonia intermixtas esse statuerimus. Denique catalogum,
 qui a Pisistrato medius inter versus veteris carminis interiectus est, cur
 peculiaris carminis vice fungi maluerim, disserui prol. § 9 484—493 to-
 tum prooemium dubito an recens praefixum sit 484 Ὀλυμπιάδες
 βαθυκόλποι Zen. 485 γρ. παρῆστε schol. A 487 om. C
 491—2 damnavit Heyne, 491—3 eiecit Bekker 494—877 om. D et
 cod. Townl. 496 γρ. οἱ Θυρίην schol. A 499 Θέσπιαν A
 500 ἡδ' : ἰδ' C

- Κυῶπας Εὐτρεσίην τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην, 4
οἷ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλίαρτον,
οἷ τε Πλάταιαν ἔχον ἢδ' οἷ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
οἷ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐκτίμενον πτολίεθρον, 505
Ὀτχηστὸν θ' ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλκος,
οἷ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἷ τε Μίδειαν
Νισάν τε Ζαθέην Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσαν.
τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ Φεκάστη 510
κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ Φεῖκοι βαῖνον,
οἷ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
τῶν ἤρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἄρηος,
οὓς τέκε Φακτύοχῃ δόμῳ Ἄκτορος Ἀζειδαο,
[παρθένος αἰδοίῃ, ὑπερώϊον εἰσαναβάσας,]
Ἄρηι κρατερῷ· δὲ δὲ Φοι παρελέξατο λάθρη. 515
τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώωντο.
αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἤρχον,
υἱέες Ἰφίτοο μεγαθύμου Ναυβολίδαο,
οἷ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν
Κρίσαν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήν, 520
οἷ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
οἷ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
οἷ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
οἷ μὲν Φωκῆων τίχας ἴστασαν ἀμφιέποντες, 525
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερά θωρήεσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχύς Αἴας,
[μείων, οὗ τι τόσος γε ὄκος Τελαμῶνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθύρηξ,
ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς,]
οἷ Κύνον τ' ἐνέμοντ' Ὀπδοντά τε Καλλιάρων τε 530
Βῆσσαν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς
- 506 hymn. Apoll. Pyth. 52 506^b = ζ 266 514^b = ρ 101. II 184
= 602. 680. 733 527^b = N 66 528^b = Δ 473 529^b cf.
B 830. 530^a = Π 808
- 502 Θίσβην: Μέσσην Zen. 504 Γλισάντα AC, cf. schol. B et Eust.
et 507 secl. Koechly opusc. p. 24 — ὑπὸ Θήβας C 507 Ἄρνην:
σην Zen., γρ. Τάρνην (an Ἰάρνην?) Strabo IX p. 413, cf. Lehrs Arist.²
p. 228 508 Νισαν codd.: Ἴσον vel Κρεῦσαν vel Φαράς alios scripsisse
antur Strabo IX p. 405 et Eust. 511 Ἀσπληδόν' ἔναιον C
test. 514 secl. Koechly 516 τῶν A in textu: τοῖς A sup. lin. et C et Ar.,
cf. prol. § 85 517 γρ. Φωκείων Ar. 518 Ἰφίτον codd., cf. prol.
§ 80 520 Κρίσαν dett. codd. — καὶ Πανοπέων Zen. 521 γρ.
Ἀνεμώρειαν Strabo IX p. 424 524. 710. 737. 747. 759 τεσσεράκοντα A
525—6 damnat Bergk Gr. Lit. p. 558 — 525 ἴστασαν C 527 γρ. ὁ Ἰλῆος
schol. A 528 damnat Zen. 529—30 ἀθροῦνται schol. A, cf.
N 681—722 532 Σβῆσαν C Βῆσαν Zen.

Τάρφην τε Θρόνιον τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·	4
τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιnai νῆες ἔποντο.	
[Λοκρῶν, οἳ ναῖουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.]	535
οἳ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μένεα πνεῖοντες Ἀβαντες,	
Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυτάφυλόν θ' Ἰστίαian	
Κήρινθόν τ' ἔφαλον Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,	
οἳ τε Κάρυστον ἔχον ἠδ' οἳ Cτύρα ναιετάασκον,	
τῶν αὐθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος,	540
Χαλκιδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·	
τῷ δ' ἄμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅππῃ κομόωντες,	
αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν	
θώρηκας ῥήξειν δεῖων ἀμφὶ στήθεσσιν.	
τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιnai νῆες ἔποντο.	545
οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,	
δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη	
θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ Ζεῖδωρος ἄρουρα·	
[κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἔψ ἐν πίοι νηψ·	
ἐνθα δέ μιν ταύροι καὶ ἀρνείοις ἰάονται	550
κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·]	
τῶν αὐθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·	
[τῷ δ' οὐ πῶ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ	
κοσμηῆαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·	
Νέκτωρ οἶος ἔριζεν· ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν.]	555
τῷ δ' ἄμα πεντήκοντα μέλαιnai νῆες ἔποντο.	
Αἴας δ' ἐκ Καλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.	
[στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες.]	
οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,	
Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,	560
Τροίην Ἠιδόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,	

536^b = Γ 8 540^b = B 663. 703 541 = Δ 464 552 cf. Δ 327
554 = II 167.

535 damnat Koechly op. 34 537 τ' Ἰστίαian A 544 στήθεσιν
AC: στήθεσφι anecd. Bekk. 836, 9 549--51 secl. Koechly 549 ἐν
πίοι Bekker, cf. Hom. Bl. I 145 552 τῶν δ' αὐθ' C 553--55 dam-
navit Zen., Pisistratum intercalasse narrat Diogenes Laert. I 57, eosdem
agnovit Herodotus VII 161; repugnant isti versus legi strophicae, nisi
totius huius capituli unum versum 551 expellere malis 558 om. A,
habet C, damnavit Ar, ἄγεν νέας ἐκ τε Πολίχνης | ἐκ τ' Αἰγυροῦσης Νι-
σαίας τε Τρίποδός τε Megarenses legisse narrant Strabo IX p. 394,
Diogenes Laert. I 57, Eustathius; equidem ut versum 558 a catalogo
navium abhorrere iudico, ita antecedentem quoque versum ex pleniore
commemoratione Salaminiorum et Aiacis Telamonii abbreviatum esse
sentio hac in re consentiens cum Jordano Jahrb. f. Phil. CXXI 369
560 Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην auctor cert. Hom. 282.

οἳ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσχητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν, 4
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 καὶ Κθénéλος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίε, Φιδόθεος φῶς, 565
 Μηκιτῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο Φάνακτος·
 συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδῶκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 οἳ δὲ Μυκῆνας εἶχον, ἑκτίμενον πτολίεθρον,
 ἀφνειὸν τε Κόρινθον ἑκτιμέναν τε Κλεωνάς, 570
 Ὀρνειὰς τ' ἐνέμοντο Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
 καὶ Κικυῶν', 8θ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 οἳ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο
 Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἄμφ' Ἑλικὴν εὐρείαν, 575
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύετο νώροπα χαλκὸν
 κυδιῶν, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
 οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. 580
 οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα καιετάεσσαν,
 Φαρίν τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειὰς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγειαὶ ἐρατεινάς,
 οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 οἳ τε Λάαν εἶχον ἥδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, 585
 τῶν Φοῖ ἀδελφεὸς ἤρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίε Φῆξι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ Γίετο θυμῷ

565^b = A 428. Ψ 677 566 = Ψ 678 578 = A 16 581 = δ 1
 584 = h. Ap. Pyth. 232 588 cf. B 491.

562 γρ. νῆσόν τ' Αἴγιναν Strabo VIII p. 375 563 τῶν δ' C —
 post 563 auctor cert. Hom. addit: Τυδείδης οὐ πατρὸς ἔχων μένος
 Οἰνείδαο 565 Εὐρύπυλος cert. Hom. 288 566 Μηκιστέος A Μη-
 κιστέως C — post 568 addit cert. Hom. ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες
 ἐστιχόωντο | Ἀργεῖοι λινοθώρηκες κέντρα πτολέμοιο 571 Παραιθυρέην
 Zen. 570 et 572 damnat Koechly 572 Argivo rhapsodo deberi putat
 O. Mueller Gr. Lit. I 94 573 Γονόεσσαν: Δονόεσσαν veterem lectionem
 ante Pisistratum fuisse narrat Pausanias VII 26, 13 577—80 damnat
 Bergk Gr. Lit. 568 578 ἐδύσατο C 579—80 damnat Zen.
 579 πᾶσιν δὲ Zen. et edit. alt. Ar.: ὅτι πᾶσι AC 581 γρ. καιετάεσσαν
 schol. A, quod Zenodotum probasse docemur scholio Od. δ 1: κητάεσσαν
 codd. 582 γρ. Φάρεν Eust. — Μέσσην: Θίσβην Max. Tyr. XVI 7, cf.
 B 502 585 οἳ Τύλον Tyrannio, οἳ Λᾶάν τ' conl. Menrad iuvenis amicus
 587 fort. ἀπάτερθεν δ' ἐστιχόοντο 588 ἥφι προθυμίῃ conl. Nauck.

τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.	4
οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν	591
καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔυκτιτον Αἰπύ,	
καὶ Κυπαρισσέηντα καὶ Ἀμφιγένηναιον ἔναιον	
καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι	
ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,	595
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·	
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἰ περ ἂν αὐταὶ	
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·	
αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν	
θεσπεσίην ἀφέλονται καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν·	600
τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,	
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.	
οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,	
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἴν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,	
οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον	605
Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐνίσπην,	
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,	
Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,	
τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ	
ἔξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ Φεκάκτῃ	610
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.	
αὐτὸς γὰρ σφιν ἔδωκε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων	
νῆας εὐσκέλμους περὰν ἐπὶ Φοῖνοπα πόντον,	
Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὐ σφὶ θαλάσσια Φέργα μεμήλει.	
οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναιον,	615
ᾧσιν ἐφ' Ὑρμίνῃ καὶ Μύρρινος ἐσχατόωσα	
πέτρῃ τ' Ὠλενίῃ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔφέρει,	
τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ Φεκάκτῳ	
νῆες ἔποντο θααί, πολέες δ' ἐμβαίον Ἐπειοί.	
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,	620
οὐκ ἔστι δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε·	

590 = B 356 592 = h. Ap. Pyth. 245, cf. A 711. 597 cf. Θ 526
 598^b = Z 420 601^b = A 317 602 = B 516, cf. γ 7 et Gemoll,
 Herm. XVIII 44 613^b = A 350 614^b = ε 67 617 cf. A 757.

590 Messeniorum indiculus ab interpolatore catalogi eiectus esse videtur; eius reliquiae nescio an lateant in versibus I 149—153
 592 *Εὐκτιτον αἰπύ* Pherecydes 596—600 utrum auctori catalogi an eius interpolatori debeantur dubitare possis 597 *στεῦτο γὰρ ἐρχόμενος* C
 601 *τῶν δ'* C 607 et 614 damnat Koechly 609 Stentoris praeter Agapenorem versibus subditiciis hoc loco mentionem factam esse arguit schol. E 785 612—14 damnat Zen. 612 *ἔδωκε* Nauck: *δῶκε* codd., cf. prol. § 66 616 *Ἐρμίνῃ* Zen. 617 *Ἀλείσιον* codd.: γρ. *Ἀλήσιον* Eust. *Ἀλίσιον* Hesychius, cf. A 757 621 *ἄρ'* om. C, unde *Κτεάτοιο* ὁ δ' conji. Nauck — *Ἀκτορίωνε* A: *Ἀκτορίωνος* C.

- τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διῶρης· 4
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοφειδής,
 υἱὸς Ἀγασθένης Αὐγυγιάδαο Φάνακτος.
 οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἑχινάων θ' ἱεράων 625
 νήων, αἱ ναῖουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα,
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἄρηι,
 Φυλεΐδης, δν τίκτε διήφιλος ἱππότη Φυλεύς,
 [ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.]
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630
 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεταθύμους,
 οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνόςφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον ἡδ' οἱ Κάμον ἀμφενέμοντο,
 οἱ τ' ἤπειρον ἔχον ἡδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος,
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλιτοπάρησι.
 Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὠλεον ἡδὲ Πυλὴνην
 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν. 640
 [οὐ γάρ ἔτ' Οἰνῆος μεγάλητορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, θάνε δὲ Ξανθὸς Μελέαγρος,]
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο Φανακκέμεν Αἰτωλοῖσιν.
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν, 645
 οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον Γόρτυν τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον Μίλητόν τε καὶ Ἀργινόεντα Λύκακτον
 Φαιστόν τε Ῥυτίον τε, πόλις ἐν ναϊεταῦσας,
 ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν 650
 Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεΐφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἡρακλεΐδης ἥς τε μέγας τε
 ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερῶχων,
 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κομμηθέντες, 655

627^b = K 110 629 = o 254 637 cf. ι 159 649 cf. I 383
 651 = H 166. Θ 264. P 259. 653 = E 628 et Γ 167.

626 αἶ: οἱ Zen. 627 τῶν δ' C 628 ἔτικτε conl. Nauck 629 secl.
 Koechly 631 obelo notatus in A — Κεφαλήνας C m. pr. 634 et 636
 secl. Koechly. 634 Σάμην Zen. 635 ἀντιπέραια νέμοντο Bekker, at
 auctorem catalogi versus in tetrasyllaba vocabula exeuntes adamasse
 bene observavit W. C. Kayser in Phil. XVIII 688 641—2 damnat Zen.
 post 642 cod. Mosc. addit: καὶ Τυδεὺς [ἐν] Θήβαις ὅτ' ἀπώλετο λαὸς
 Ἀχαιῶν (= Z 228) 646 Κνωσσόν C 648 πόλις A: πόλεις C, cf.
 prol. § 86 649—51 seclussit et 652 τῷ δ' ἄρ' ἅμ' scripsit Koechly.

Λίνδον Ἰηλυκόν τε καὶ ἀργινόμεντα Κάμειρον. 4
 τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν.
 ὃν τέκε Φαστυόγεια βίη Ἡρακλεΐη,
 τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος,
 πέρσας Φάστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν. 660
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐνπηκτῷ,
 αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρηος.
 αἶψα δὲ νῆας ἐπηξε, πολὺν δ' ὃ γε λαὸν ἀγείρας
 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γὰρ οἱ ἄλλοι 665
 υἱέες υἱῶνολ τε βίης Ἡρακλεΐης.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 τριχθαὶ δὲ Φοίκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν
 ἐκ Διός, ὃς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι φανάσσει,
 καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίαν. 670
 Νιρεὺς αὖ Κύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
 Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόπου τε Γάνακτος,
 Νιρεὺς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 ἄλλ' ἀλαπαδνὸς ξην, παῦρος δὲ Φοι εἶπετο λαός. 675
 οἱ δ' ἄρα Νίκυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε
 καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήους τε Καλύδνας,
 τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγηράσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δῶα Ἡρακλεΐδαν Γάνακτος.
 τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώωντο. 680
 νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον·
 οἱ τ' Ἄλον οἱ τ' Ἀλόπην οἱ τε Τρηχίν· ἐνέμοντο,
 οἱ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῖντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. 685

659 = O 531 660^b = J 280 674 = P 280. l 470. 551
 680 = B 516.

656 Κάμειρον A: Κάμιρον C 657 τῶν δὲ vetus lectio fuisse videtur
 658—670 veteri catalogo ab interpolatore additi sunt
 661 τράφ' ἐνὶ AC: τράφη ἐν Barnes, ut in codicibus scriptum est Γ 201
 et A 222 665 βῆ φεύγων codd. et Ar.: τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος 'βῆ φεύγειν'
 προφέρεται schol. A — γὰρ οἱ codd. 667 αὐτὰρ: αἶψα δ' Zen. 668 ᾤκη-
 θεν codd. 669 ἀθετεῖται schol. A 672 Χαρόποιο τ' ἀν. codd.
 673—5 damnavit, medium ne scripsit quidem Zen., primum saltem agnovit
 Aristoteles rhet. III 12 677 Κόον Nauck, cf. J 255. O 28. h. Ap. Del. 42
 678 τῶν δ' C 680 τῶν A: τοῖς C 681 οἱ δ' Ἄργος εἶχον τὸ Πε-
 λασγικὸν οὐθαφ ἀρούρης Zen. 682 γρ. οἱ θ' Ἄλον οἱ θ' Ἀλιούνηθ'
 Strabo IX p. 432 686—94 damnavit Zen., prisco catalogo ab eodem
 poeta quo versus 699—709 et 721—728 et 760—778 et 658—70 additi
 esse videntur.

ἀλλ' οἷ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο· 4
 οὐ γὰρ ἔην ὅς τις σφιν ἐπὶ στήχας ἡγήσαιο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βοισηίδος ἡυκόμοιο,
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἔξελετο πολλὰ μογήσας, 690
 Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τεύχεα Θήβης,
 καὶ δὲ Μύννητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 υἱέας Εὐννοῖο Σεληπιάδαο Σάνακτος.
 τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, 695
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων,
 ἀγχιάλον τ' Ἀντρώνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποῖην,
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήιος ἡγεμόνευεν
 ζωὸς ἑὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο 700
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
 νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺν πρώτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος,
 Φιφίκλοιο υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, 705
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου
 ὀπλότερος γενεῇ· ὃ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρως Πρωτεσίλαος ἀρήιος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν εἶοντα.
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 710
 οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἑκτιμένην Ἰαωλκὸν,
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν
 Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν Φεῖδος ἀρίστη. 715
 οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,

688^b = A 121 690^b = ε 449 691^b = Δ 378 696^b = B 730
 701^b = Π 807 704^b = B 540 707 = τ 184 709^b = X 176.

686 πολέμονο δυσῆχέος Bekker 690 ἐν Λυρνησσῶ Zen.
 694 ἀστήσεσθαι Zen. 696 γρ. Σιτώνα Eust. Σιτώνα Doederlein em.
 Hom. p. 10 697 ἀγχιάλην Zen. 699—709 postea additos esse docet
 Kammer, Zur hom. Frage I 35 701 Δάρδανος ἀνὴρ: φαίδιμος Ἐκτωρ
 Demetrius Scephsius teste Tzetzē in Lycophr. p. 673, ut in Cypriis rela-
 tum esse Proclus testatur 703 γε τὸν ἀρχόν coni. Nauck
 704 σφέας codd. 705 Φιφίκλοιο Nauck: Φιφίκλου codd., cf. B 566
 707 ἅμα Ar.: ἄρα AC 708—9 damnavit Wolf 711 παρὰ Βοιβηίδα
 λίμνην: γρ. ἰδὲ κρήνην Ἰπέρειαν schol. Pind. Pyth. IV 221 712 καὶ
 Γλαφύρας: τε γλαφυράν Steph. Byz. s. v. Βοίβη 717 καὶ Πιτύειαν
 ἔχον Steph. Byz. s. v. Ὀλιζῶν.

τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων ἐὺ Φειδῶς,	4
ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα	
ἐμβέβασαν, τόξων ἐὺ Φειδότες ἴφι μάχεσθαι.	720
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,	
Ἀθήμω ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν	
ἔλκει μοχθίζοντα κακῷ δλοόφρονος ὕδρου.	
ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον	
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο Ἔανακτος.	725
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·	
ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,	
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρθῳ.	
οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,	
οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,	730
τῶν αὐθ' ἡγείσθην Ἀσκληπίου δύο παῖδε,	
Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλεῖριος ἡδὲ Μαχάων.	
τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώωντο.	
οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ὑπέρειαν,	
οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,	735
τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαῖμονος ἀγλαὸς υἱός,	
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.	
οἱ δ' Ἀργεῖσσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,	
Ὀρθὴν Ἠλώνην τε πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν,	
τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,	740
υἱὸς Πειριθόιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —	
τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια	
ἡματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίεατο λαχνήεντας,	
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασεν —	
οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεύς δζος Ἄρηος,	745
υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο.	
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.	
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ Φείκοι νῆας·	

718^b = A 196. M 350 720^b = A 151 721 = ε 13 722^a = Φ 58 726 = B 703 733 = B 516 736^b = H 167 741^b = Ξ 434
743^a = B 351.

718 τῶν αὐτῶν ἡγεμόνευε Φιλοκτῆτης ἀγὼς ἀνδρῶν Zen. 719 δὲ *Ἰφι* Bekker 720 *Ἰφι*: ἡδὲ conl. Nauck 721—8 veteri catalogo abiudicat Kammer, Zur hom. Frage I 37 724—5 damnat Zen. 726 ἀλλὰ: τοὺς δὲ Zen. 729 κλωμακόεσσαν C: κλωμακόεσσαν A 731 Ἀσκληπιοῦ codd., cf. prol. § 80 733 τοῖς codd. et Ar., alios non dativum τοῖς, sed genitivum τῶν legisse significat schol. A, cf. B 516. 680 734 post 735 collocatum habet A 738 Ἀργεῖσσαν A Ἀργισαν C, γρ. Ἀργεῖαν Eust. 741 in suspicionem vocavit Hercher, Ebene von Troja p. 107 — ἀθάναν Zen. 742—6 seclussit et 747 τῷ δ' ἅμα scripsit Koechly 744 Αἰθιόπεσσι Democritus 747 fort. τοῖν, sed vide K 196

τῷ δ' Ἐνιήνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί, 4
 οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο, 750
 οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
 δε ρ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ.
 [οὐδ' ὃ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη,
 ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἡὔτ' ἔλαιον·
 δρκου γάρ δεινοῦ Κυγῶς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.] 755
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱός,
 οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνόςφυλλον
 ναῖεσκον. τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν,
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν. 760
 τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν ἡδ' ἔππων, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 τὰς Εὐμήλος ἔλαυνε ποδῶκεας ὄρνιθας ὥς,
 ὄτριχας οἴετας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐφίσας· 765
 τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἀθηος φορεούσας.
 ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσια ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ξηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες
 τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασι Φοῖσι φέκαστος 775
 λατὼν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον
 ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπνυκασμένα κεῖτο φανάκτων
 ἐν κλισίῃς. οἳ δ' ἀρχὸν ἀρηίφιλον ποθέοντες
 φορέων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

752^b = M 33. Hes. fr. 202 755^b = κ 514 760 = B 487
 761^a = A 8 770^b = K 323 771—2 = H 229—30 771 = τ 182
 774 = δ 626. ρ 168 775^b = Θ 544.

749 Ἐνιᾶνες: γρ. ἄρ' Ἴωλοι Steph. Byz. s. v. Ἴωλοι 750 δυσχεί-
 μερα Bentley 751 ἔργα νέμοντο Ar. 753 προΐει codd. — ἀργυρο-
 δίνης conl. Bergk in Phil. XXXII 130 — 753—5 damnavit Koechly
 760 ἦσαν: ἔσαν C 760 catalogi finem fuisse statuit Koechly op. 30
 765 ὄτριχας ὀφέτεας malo, ἀντιτῇ glossa Hesychii 766 Πιερίῃ C
 Πηρείῃ A Πηρείῃ Eust. ut Steph. Byz. s. v. Πήρεια, Φηρείῃ v. l. in Macrob.
 sat. I 17, 44, Φηρείῃ conl. Valckenaer 769 γρ. φέρτερος schol. A
 776 ἐλεοθρ. C.

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγγείησιν.	B 816
Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν ἔνς πάϊς Ἀγχιόω
Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχιόω τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,	820
Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶ εὐνηθείσα,
οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἱε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐν Φειδότε πάσης.	
οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδῆς,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσίοιο,	825
Τρῶες, τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.	
οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρεῖς ὄρος αἰπύ,	
τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφίος λινοθώρηξ,
υἱε δύω Μέροπος Περκασίου, ὃς περὶ πάντων
Φεῖδεε μαντοσύνας, οὐδὲ Φοῦς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τῷ δέ Φοι οὐ τι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.	830
οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο
καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην,	835
τῶν αὐθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.	
Ἰππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγγεσιμῶρων,
τῶν οἳ Ἀρίσαν ἐριβόλακα ναιετάσσκον.	840
τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἀρηος,
υἱε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τενταμίδαο.	
αὐτὰρ Θρήικας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρας,
ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔφερεν.	845
Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
υἱὸς Τροϊζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.	
αὐτὰρ Πυραίμης ἄγε Παλονας ἀγκυλοτόξους
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἅπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.	850

821^a = A 105 822—3 = M 99—100 831—4 = A 329—32
838—9 = M 96—7 841 = P 172 848^b = K 428 849 = Π 288
850 = Φ 158.

816 incipit ΤΡΩΙΚΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ, de quo vide prol. p. 31
828 γρ. δὲ Ἀδρήστειαν Eust. 846 ξεν recenti huic versui reddere veritus
sum — post 848 schol. B ad Φ 140 et Eust. p. 1228, 37 nonnullos ad-
didisse narrant Πηλεγόνης θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος 849 Ἀβυ-
δῶνος Steph. Byz. s. h. v. 850 γρ. αἶη Eust.

Παφλαγόνων δ' ἤγειτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ 4
 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,
 οἳ ῥα Κύταρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο
 ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
 Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. 855
 αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον
 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμυς ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χειρὶ ποδάκεος Αἰακίδαο 860
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραίεζε καὶ ἄλλους.
 Φόρυκς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής
 τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμινι μάχεσθαι.
 Μήσοισιν αὖ Μίσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 υἱε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη, 865
 οἳ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρώῳ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἳ Μίλητον ἔχον Φθιωῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον
 Μαιάνδρου τε βοᾶς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 [τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης Ἀμφίμαχος τε, Νομόνος ἀγλαὰ τέκνα,]
 ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν ἥυτε κούρη,
 νήπιος, οὐδέ τί τοι τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χειρὶ ποδάκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων. 875
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
 τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήμεντος.

858 = P 218 860^b = B 874. Π 134. 165. 865. P 388. 486.
 873 = Z 16 874 = B 860 876 = Ξ 425 877^b = E 479.

852 Ἐνετῆς Zen., ἐκ *Ἐνετῶν* Cornelius Nepos apud Plinium n. h. VI 2 855 γρ. *Κρῶμναν Καββαλόν τε* Strabo XII p. 545 et Steph. Byz. et schol. Apoll. Rhod. B 942; at vide Niese Hom. Schiffscatalog p. 55 — schol. Vict. ad T 329 *τινὲς δὲ καὶ φέρουσι Κανύκωνας* <δ> αὐτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς Ἀμειβος, | οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναίων, cf. Strabo XII p. 542 856 γρ. *Ἀλιζώνων* vel *Ἀμαζώνων* Strabo XII p. 550, γρ. *Ὀλιζώνων* Eust. 857 *ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης*, ὅθ' Ἀμαζονιδῶν γένος ἐστίν Ephorus teste Strabone XII p. 540, γρ. ἐξ Ἀλύβων et ἐκ Χαλύβων vel ἐκ Χαλύβης et ἐξ Ἀλόπης vel ἐξ Ἀλόβης Eust. 859 *ἐρύσατο* GL: *ἐρύσσατο* AC 860—1 *ἀθετοῦνται* schol. A 864 γρ. *Μέστρης* Eust. 865 *Γυγαίη*: *γυγαίως* (an *Γυγαίη*?) ed. Massil. — *Γυγαίῃ τέκε λίμνη* Chaeris et Diodorus — *λίμνη* Spitzner — post 866 exemplar Euripideum addidisse narrat Eust.: *Τρώῳ ὑπὸ νιφόεντι Τῆς ἐν πῶνι δῆμῳ* (= T 385), cf. Strabo XIII p. 367, 2 867 *Νάστης*: *Μάσθλης* Strabo XIV p. 661 868 *Φθιωῶν* AC et Herodianus: *Φθειρῶν* HL et Hesychius s. h. v. 870—1 *damnat* L. Müller in Phil. XI 176 — 874 et 875 obelo notati sunt in A.

ΟΡΚΙΑ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσι Φέκαστοι, Γ 1
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς,
 ἥύτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρῶς,
 αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων, 5
 ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
 ἡέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
 ἧτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὁμίχλην, 10
 ποιμέσιν οὐ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω·
 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀφ' ἑλλῆς
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησεν πεδίοιο.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής,
 παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 καὶ εἶφος· αὐτὰρ δ' δοῦρε δῶα κεκορυθμένα χαλκῷ
 πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇτι. 20

8^b = B 536 14 = B 785 15 = E 14. 630. 850. Z 121 . .
 18 = A 43 20 = H 40. 51.

Libri ΓΔΕ filum narrationis libro B incolatum aptissime pertexunt ut sex carmina 3. 5. 6. 7. 8. 9 et uno tenore deinceps a poeta composita et a rhapsodis coniunctim recitari solita esse videantur; tamen videtur quae ad Γ 15 et Δ 223 adnotavimus. V. 2 κλαγγῇ τ' CD: κλαγγῇ A 3 οὐρανόθι πρῶς coni. Ahrens Rh. Mus. II 166: οὐρανόθι πρῶς codd., οὐρανόθεν πρῶς fuisse qui conicerent testatur Apollonius de adv. 608, 20; cf. prol. p. 112 5 πέτονται D 10 ἧτ' ed. Chia et Massil.: εἴτ' codd. (cf. T 386), ἧτ' ὄρεος vulgo, fort.: ὥς τ' ὄρεος 11 γρ. ἀμείνω schol. A 12 τις ἐπὶ D 13 κονισάλου Aristoph. — Γ 15 usque ad Δ 446 si abessent non magnopere se desideraturum dicit Schoemann op. III 11, a versu 15 ad Δ 446 rhapsodis transire licuisse exposui prol. p. 12 18—20 damnavit Zen., 19—20 damnavit Ar. 18 δ' δοῦρε ACD: δ' om. Zen. Aristoph. Ar.

τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηίφιλος Μενέλαος 5
 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβάντα,
 ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρύων ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτόν 25
 σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί·
 ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοφειδέα
 ὀφθαλμοῖσι φιδῶν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς 30
 ἐν προμάχοις φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ,
 ἄψ δ' ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεφείνων.
 ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα φιδῶν παλίνορκος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 ἄψ δ' ἀνεχώρησεν, ὥχρος τέ μιν εἶλε παρειάς, 35
 ὡς αὐτίς καθ' ὁμίλον ἔδου Τρώων ἀγερώχων,
 δφείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσσε φιδῶν αἰσχροῖσι φέπεσσι·
 „Δύσπαρι, φεῖδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά,
 αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. 40
 καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 ἢ οὕτω λύβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που κατχαλώωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν
 φεῖδος ἔπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή. 45
 ἢ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροις νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφῃρας ἀγείρας,
 μιχθεὶς ἄλλοδαποῖσι γυναικ' εὐφειδέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν,
 πατρί τε σὺ μέγα πῆμα πόλῃ τε παντί τε δήμῳ; 50

21^a = Γ 30. Α' 248 24 = Ο 271 25 = Φ 24 28^b = ν 121
 29 = Γ 419. Ε 494. Ζ 103 . . 30 = Α 581 32 = Α 585. Ν 566.
 596. 648. Ξ 408 . . 34 = Α 87 et Ξ 506 39^b = Ζ 325 39 = Ν 769.

22 βιβάντα Bekker: βιβῶντα codd. 27 θεοφειδῆ C 28 τίσεσθαι A:
 τίσασθαι CD — ἀλείτας Zen. 31 κατεπλήγη C 35 ἄψ τ' Bekker — πα-
 ρεῖα Ixion παρηά Dionys. Sidon. 38 αἰσχροῖς ἐπέεσσι codd., cf. prol. § 85
 40 ἄγαμός τ' ἔμεναι ἄγονος τε Suet. vit. Aug. 65 — post 40 Dionysium
 Scytobrachionem addidisse refert Eust.: μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι
 φίλον νύον (= I 455) 42 ἐπόψιον Aristoph. 46 τοιοῦτος ἐὼν Bentley.

[δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ·]
οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηίφιλον Μενέλαον·
γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
ἣ τε κόμη τό τε Φεῖδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὄσσα Φέφοργας·

τὸν δ' αὖτε προσέφειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής·

„Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν —
αἰεὶ σοὶ κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστὶν ἀτειρής,
ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νήιον ἐκτάμνησιν, ὁφέλλει δ' ἀνδρὸς ἔρωήν·
ὥς σοὶ ἐνὶ στήθεσσι νόος ἐστὶν ἀτάρβητος —
μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·
οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὄσσα κεν αὐτοὶ δῶσι, Φεκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλδιτο.
νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσοι καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαθ' ἐλὼν ἐν πάντα γυναῖκά τε Φοῖκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα·

ὥς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέφερε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες·
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.

53 cf. v 237. φ 202 54 = A 387 58—9 = Z 332—3
x 329 68 = H 49 71 = σ 46 76—8 = H 54—6.

51 induxi, quem versum Aristarchus antecedentibus, Zenodot
quenti versui coniunxit — κατηφείην codd. et sic cum edit. Ar
Aristoph. et Ar.: κατηφείη Zen. 53 γνοίης θ' Vrat. 54 χρ
Bekker — γρ. κίθαρις schol. A 55 μιγείης Thiersch Gr. §
56 δειδήμονες: ἐλεήμονες Zen. 57 λαῖνον codd. quod duarum hi
syllabarum statuit Heyne 64 χρυσῆς ACD 65 οὔτι D 71 π
Zen. 74 ναίοιμεν Zen. 78 om. A 80 τε om. CD.

αὐτὰρ δ μακρὸν αὔσε Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 5
 „Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 στεῦται γάρ τι Γέπος Φερέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἔσχοντο μάχης ἀνεψ' τ' ἐγένοντο
 ἐσσυμένως. Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔφειπεν· 85
 „κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὸν δ' ἐν μέσῳ καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον 90
 οἷους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
 ὅππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἐλὼν ἐὺ πάντα γυναῖκά τε Φοῖκαθ' ἀγέσθω·
 οἳ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. 95
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 „κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη
 Ἀργεῖους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπασθε 100
 εἵνεκ' ἐμῆς ἐρίδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 οἴσσετε Φάρν', ἕτερον λευκὸν ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσσομεν ἄλλον· 105
 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ Φοῖ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
 μὴ τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δὲ γέρων μετέησιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω 110
 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.“

85—6 = H 66—7 87 = H 374 90—4 = 69—73 95—6 =
 K 218—9 95 = H 92. 398. Θ 28 . . . 100^b = Z 356. Ω 28.

post 86 add. C: ὅφρ' εἶπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει
 (= Θ 349) 92 κρείσσω Zen. 99 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες Zen. — πέπασθε
 A Ar.: πέπασθε CD et γρ. A 100 ἀρχῆς codd. et Ar.: ἀτης Zen., cf.
 prol. p. 176 103 δ' ἄρνε codd. 105 ἄξετε ACD et Ar., alios ἄξετε
 scripserunt arguit schol. A 109 οἷς: ὅς conl. Nauck, εἰ malo — δὲ
 γέρων scripsi: δ' ὁ γέρων codd.

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεὺς τε, 5
 Φελομένοι παύσεσθαι διζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. 115
 Ἔκτωρ δὲ προτὶ Φάστῳ δύω κήρυκας ἔπεμπε
 καρπαλίμως Φάρνας τε φέρειν Πριάμῳ τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλοῦβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἰδὲ Φάρν' ἐκέλευεν
 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίψ. 120

ΤΕΙΧΟΣΚΟΠΙΑ.

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῃ ἄγγελος ἦλθεν, Γ 121
 Φειδομένη γαλόψ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν Φεῖδος ἀρίστην.
 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῃ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν, 125
 δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς Φέθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμῶν.
 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 „δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα Φέργα Φίδηαι 130
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδακρυν Ἄρηα
 ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 οἳ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπαυται —
 ἄσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. 135
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχέσονται περὶ σείο·
 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλῃ κεκλήσῃ ἄκοιτις.“
 ὥς Φειπούσα θεὰ γλυκὺν ἱμερον ἔμβαλε θυμῷ

124 = N 365 127 = Γ 131. 251. Θ 71 129 = B 790.

112 παύσεσθαι Bekker: παύσασθαι codd., cf. Naber quaest. hom. p. 101 116 ἔπεμψε C 119 ἰδὲ Φάρν' Bentley: ἡδ' ἄρν' codd. — ἐκέλευσεν CD 121 Τειχοσκοπίας carmen, carmini Ὀρκίων ut intexeretur destinatum, suo quoque talo stare potuit, cf. prol. § 4 126 πορφυρέην Zen. Aristoph. Ar.: μαρμαρέην ACD 134 fort. τοὶ δὲ, cf. Z 422.

- ἀνδρός τε προτέρου καὶ Φάστεος ἡδὲ τοκῆων. 6
 αὐτίκα δ' ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀθόνησιν 141
 ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέφουσα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.
 [Αἶθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις.]
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὄθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145
 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἡδὲ Θυμοίτην
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν,
 γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταί 150
 ἐσθλοί, τεττίγεσσι Φεφοϊκότες, οἳ τε καθ' ὕλην
 δένδρεϊ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν·
 τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὥς οὖν ἐφίδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους Φέπεα πτερόεντ' ἀγόρευον· 155
 „οὐ νέμεσις Τρώας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα Φέφοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίῃ περ ἐοῦς, ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.“ 160
 ὧς ἄρ' ἔφαν, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσσαν φωνῇ·
 „δεῦρο πάροισ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὄφρα Φίδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε·
 οὐ τί μοι αἰτὶν ἐσσι· θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολὺδακρυν Ἀχαιῶν· 165
 ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἔξονομήνης,
 ὅς τις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε.
 ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἕασιν·
 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πῶ Φίδον ὀφθαλμοῖσιν,
 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῇ γὰρ ἀνδρὶ Φέφοικεν.“ 170
 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 „αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε Φεκυρέ, δφεινός τε·

143 = α 331. σ 207, cf. B 822. A 413 147 = T 238 155 = Ω 142.
E 274 167^b = Γ 226. A 221.

140 προτέρου codd. 144 ἀθετεῖται schol. A 147 ex T 238
illatum suspicatur Friedlaender Jahrb. f. Phil. Suppl. III 821 152 δέ-
δρει Zen.: δεινδρέω ACD Ar. 155 ἴκα: ὦκα Zen. 163 ἰδης C.

ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅππότε δεῦρο 6
 υἱεί cῳ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα
 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν. 175
 ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίονσα τέτηκα.
 τοῦτο δέ τοι φερέω, ὃ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάς.
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφοτέρων βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.
 δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.“ 180
 ὡς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἡγάσσατο, φώνησέν τε·
 „ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήσονται υἱες Ἀχαιῶν,
 ἥδη καὶ Φρυγίην εἰσέλυθον ἀμπελόεσσαν,
 ἔνθα Φίδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας, αἰολοπῶλους, 185
 λαοὺς Ὀτρήος καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο,
 οἳ ρά τότε ἔστρατόοντο παρ' ὄχθας Καρχαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι Φελίκωπες Ἀχαιοί.“ 190
 δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα Φιδῶν ἐρέειν ὁ γεραίός·
 „Φεῖπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὁδ' ἔστιν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισι Φιδέσθαι.
 τεύχεα μὲν Φοι κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, 195
 αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
 ἀρνεῖσθαι μιν ἔγωγε Φερίκω πηγεσιμάλλω,
 ὅς τ' οἶων μέγα πῶς διέρχεται ἀργεννάων.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 „οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
 ὅς τράφεν ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης
 Φειδῶς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.“

177 = η 243 180^b = Α 762. Ω 226 . . 190^b = Α 389
 196^b = Α 231. Α 264 198^a = Α 696.

173 μοι ἄδειν AC μοι ἄδδεν D με φαδεῖν Bentley με ξλεῖν Nauck
 με λαβεῖν Naber 176 τά γ': γε. τά κ' schol. A 180 εἴ: ἡ coni.
 Nauck 183 δεδμήσονται υἱες Ἀχ. Barnes: δεδμήατο κοῦροι Ἀχ. codd., quam
 lectionem defendebat Wolf praef. p. 76 187 ἐστρατόωντο codd., cf. prol.
 p. 176 188 ἐλέγμων Strabo XII 552 et XIV 681 193 κεφαλῇ Ar.
 198 ὁ Φιδῶν veteris huius carminis auctorem pronuntiasse sentio, cf. X 101
 et prol. p. 169 201 τράφεν Buttmann Gr. Gr. II 307: τράφη codd.

τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα· 6
 „ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο Φέπος νημερτὲς ἔφειπες·
 ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς 205
 σεῖ' ἔνεκ' ἀγγελίην, σὺν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους, 210
 ἄμφω δ' ἐζομένω γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος
 οὐδ' ἀφαμαρτοφειής· ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς;
 ττάσκεν, ὑπαὶ δὲ Φίδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 κῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΦίδρεϊ φωτὶ ΦεΦοικύς·
 φαίης κε Ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτῶς. 220
 ἀλλ' ὅτε δὴ ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη
 καὶ Φέπεα νιφάδεσσι ΦεΦοικότα χειμερίησιν,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 [οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.“]
 τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα Φιδὼν ἐρέειν' ὁ γεραίος· 225
 „τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε,
 ἔΞοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὦμους;“
 τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
 „οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς 230
 ἔστηκ', ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἄγοι ἠγερέθονται.
 πολλάκι μιν Ξείνισσεν ἀρηίφιλος Μενέλαος

203 = A 822.

206 σεῖ' Lugebil: σεῦ godd. σῆς Zen. — ἀγγελίην Bentley collato
 A 140: ἀγγελῆς codd., cf. N 252. O 640 207 τοῦσδε δ' ἐγὼ ξειν.
 Cobet misc. crit. 421 210 στάντες Bentley 211 ἐζομένων D Zen.,
 at vide H 306. K 224 212 ἔφαινον Casaubonus 215 ἦ καὶ A εἰ
 καὶ CD 219 αἰδοι D man. pr. 220 κεν ἄκοτον conl. A. Spengel in
 Phil. XXIII 549 221 δῆ εἰ Heyne — εἰ C 224 rhapsodi pannum
 esse perspexit Heyne 225 τίς γὰρ Trypho apud Apoll. de conl. 506, 32
 227 τε καὶ Aristoph. Ar.: ἦδ' codd. 231 ἠγερέθοντο D.

Φοίκῃ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο. 6
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὀρῶ Φελίκωπας Ἀχαιοὺς,
 οὓς κεν ἐὺ γνοίην καὶ τ' οὔνομα μυθηαίμην. 235
 δοιῷ δ' οὐ δύναμαι Φιδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἵπποδάμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἦ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἔξ ἐρατεινῆς;
 ἦ δεύρω μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν, 240
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἃ μοι ἔστιν;
 ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυρίζοος αἶα
 ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

κήρυκες δ' ἀνὰ Φάστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά, Γ 245
 Φάρνε δῶω καὶ Φοῖνον εὐφρόνα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἄσκῳ ἐν αἰγείῳ. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὠτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος Φεπέεσσιν·
 „ὄρσο, Λαομεδοντιάδῃ· κεύουσιν ἄριστοι 250
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείρῃ μαχέσονται ἀμφὶ γυναικί·
 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο· 255
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέονται
 ἄργος ἐς ἵπποβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.“
 ὣς φάτο, ρίγῃσεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευε δ' ἐταίρους
 ἵππους Ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο. 260
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡγία τεῖνεν ὀπίσσω·

237—43 = 1 300—1 238 = T 293 244^b = B 140 251 = 127
 253—5 = 136—8.

235 καὶ τοῦνομα C 236 ἰδέειν codd., Φιδέμεν et similia hic et in
 omnibus veteribus carminibus scribendum esse monui prol. p. 146
 237 ἵπποδάμον rectius scribas παραδόσεως errore expulso — Πολυδεύκεα
 AD: Πολυδεύκη C, vide prol. § 104 240 δεύρω ACD: δεῦρο codd.
 dett. 241 νῦν δ' αὖτ' C 244 φίλῃ: ἐγ Zen. — ἐνὶ Clemens Alex.
 protr. II 26 252 τάμῃ D 259 ἐταίρους GLS: ἐταίροις CD Zen.
 Ait. ἐτέροις A ἐταίρους alios legisse significat schol. A.

πὰρ δέ Φοι Ἀντήνωρ περικαλλέα βήκετο δίφρον. 5
 τῷ δὲ διὰ Cκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 ἔξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν 265
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις. ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ Φοῖνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεὺσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον. 270
 Ἀτρεΐδης δὲ Φερυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ Φοι πὰρ Σίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
 Φαρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις,
 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὖχετο χεῖρας ἀνασχῶν· 275
 „Ζεῦ πάτερ, ἴδθην μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
 Ἥελιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσθον, ὃ τίς κ' ἐπίορκον ὁμόςσῃ,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά. 280
 εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ Ξανθὸς Μενέλαος,
 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, 285
 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἣν τε Φέφοικεν,
 ἧ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς 290

263^b = A 760· 265 = A 619 271—2 = T 252· 3 275 = A 450
 276 = Γ 320. H 202. Ω 308, cf. B 412 279 = T 260.

262 βήκετο C et γρ A 270 ἔχευον C Ar. et γρ. A: ἔχευαν Al)
 272 ἄορτο D: ἄωρτο AC secundum praeceptum Herodiani, cf. prol. p. 107
 273 ἀργέων Zen. 274 νεῖμαν ἀγοῖσιν conl. Nauck 276 Ζεὺ κύδιστε
 μέγιστε κελαινιφῆς αἰθέρι ναίων (= B 412) Heraclitus alleg. Hom. c. 3 et 23,
 Anon. de barb. p. 198 Valek. 279 τίνυσθον ACD Ar., alii τίνυσθε le-
 gisse videntur — ὅστις κ' CD 280 μάρτυρες Zen., cf. B 302 283 om. C
 286 τιμὴν τ' D — ἣν τε Heyne: ἣν τιν' eodd. 290 μαχήσομαι ACD Ar.

αὖθι μένων, εἶος κε τέλος πολέμοιο κιχείω.“

5

ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους Φαρνῶν τάμε νηλεί χαλκῷ.

καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας

θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἶλετο χαλκός·

Φοῖνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοί δεπάρεσσιν

295

ἔκχερον, ἦδ' εὖχοντο θεοῖς αἰγιγενέτησιν.

ὣδε δέ τις Φεῖπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

„Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνειαν,

ὠδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ρέφοι ὥς ὅδε Φοῖνος,

300

αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοις δαμεῖεν.“

ὥς ἔφαν, οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράϊαινε Κρονίων.

τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔφειπεν·

„κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί.

ἦ τοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἥλιον ἠνεμόεσσαν

305

ἄψ, ἐπεὶ οὐ πῶ τλήσω· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι

μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ·

Ζεὺς μὲν που τό γε Φοῖδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.“

ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον Φάρνας θέτο Φισόθεος φῶς,

310

ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσσω·

πὰρ δέ Φοι Ἀντήνωρ περικαλλέα βήκετο δίφρον.

τῷ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἥλιον ἀπονέοντο·

Ἔκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς

χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα

315

κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,

ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.

λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·

ὣδε δέ τις Φεῖπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

„Ζεῦ πάτερ, Ἥδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,

320

ὀππότερος τάδε Φέργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,

τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,

ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.“

292 = T' 266 302 = B 419 311—2 = 261—2 313 = **Σ** 330
316 = Ψ 861. κ 206 318—9 = H 177—8 320 = 276.

291 εἰως codd. 292 ἀπὸ: γρ. ἐπὶ schol. A 295 ἀφυσσόμενοι C
et γρ. A et Ar.: ἀφυσσάμενοι AD 301 δαμεῖεν A: μιγεῖεν CD et γρ.
Eust. 308 τό γε AC: τόδε D 312 βήσατο C 318 θεοῖς ἰδὲ C Nicanor.

ὥς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ 5
 ἄψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. 325
 οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἦχι Φεκάστῳ
 ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο·
 αὐτὰρ ὃ γ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλὰ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν 330
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπιφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 φοῖο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
 χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. 335
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δφεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ Φοι παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὥς δ' αὐτως Μενέλαος ἀρήιος ἔντε' ἔδυνεν.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν Φεκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, 340
 ἐς μέσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο
 δφεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσπορώντας
 Τρῳάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ
 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345
 πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντος' ἐφίστην·
 οὐδ' ἔφρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφη δέ Φοι αἰχμὴ

324 = H 181 326^b = A 76 329 = Θ 82. A 500. N 766 330-2 =
 A 17-19 330-8 = Π 131-9. T 369-74 331 = B 45 336-8 =
 O 480-2. γ 123 6 337 = A 42. H 138 338 = ρ 4 340 = Ψ 813
 341 = 266 342-3 = Δ 79-80, cf. Γ 251 347 = Γ' 356. H 250.
 P 517. T 274 348-50 = P 44-6 348 = H 259.

326 ἐκάστων Ar. 327 ἔκειντο C 328 ἐδύσατο CD 329 Φελένης
 Homerum pronuntiasse ex hoc loco et A 369. 505. N 114 collegit
 Osc. Meyer quaest. hom. 22 330-8 interpolati aut male ex Π 131-8
 repetiti esse videntur, nisi praecedentia verba sic corrigere velis αὐτὰρ
 Ἀλέξανδρος ἐκορύσσετο νόρῳπα χαλκόν 334-5 damnat Zen.
 338 γρ. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ (= K 135. O 481) schol. A —
 post 338 Zen. addidit ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' ἀσπίδα τερσανόεσσαν
 340 fort. ὁμίλοσ, cf. prol. § 65 343 eiecit Koechly 348 χαλκός A
 Ar.: χαλκόν C et D m. pr. — ἀνεκάμφθη D.

ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ 5
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350
 „Ζεῦ Φάνα, δὸς τίσασθαι ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
 ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων
 ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.“
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, 355
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντος' ἐφίσην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. 360
 Ἀτρεΐδης δὲ Φερυσσάμενος Ξίφος ἀργυρόηλον
 πληῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὦμωΞε Φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 „Ζεῦ πάτερ, οὗ τις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσι Φάγη Ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἥιχθη παλάμφηφι Φετώσιον, οὐδὲ δάμασσα.“
 ἦ, καὶ ἐπαΐζας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς· 370
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς Φοι ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρετο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 ἦ Φοι Φρήξεν ἱμάντα βοὺς Φίφι κταμένοιο· 375

355—6 = P 516—7 355 = E 280. H 244. A 349 . . 356 = 347
 357—8 = H 251—2. A 435—6, cf. J 135—6 360 = H 254
 361 = N 610 364 = Φ 272 365 = υ 201. Ψ 439 367 cf. Π 801
 373 = Σ 165 374 = E 312.

349 ἀσπίδ' ἐνὶ codd. dett.: ἀσπίδι ἐν ACD et hic et P 45, sed vide
 H 272 351 κάκ' ἔρξεν Cobet misc. crit. 401 352 ἀφεται schol. A
 — δαμῆναι Ar. 354 ὅς κεν D 357 ὄβριμον C et sic fere, quam
 scripturam noviciam et a Byzantinis scribis invectam esse docet W. C.
 Kayser in Philol. XVIII 655 359 παρὰ AC: παρὰ D, cf. H 253
 362 αὐτῇ Ar. 364 οὐρανὸν αἰπύν Zen. 366 τίσεσθαι Cobet misc.
 crit. 328: τίσασθαι ACD, cf. I' 112 368 οὐδ' ἐδάμασσα Ammonius
 373 ἐξείρυσσε καὶ Aristoph. — ἦρετο Cobet misc. crit. 401: ἦρατο codd.

κεινή δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ. 5
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Φριψ' ἐπιδιδήσας, κόμισαν δ' ἐρίφηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
 ἔγχεϊ χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη 380
 ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καθ' δ' εἰς' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέους' ἴε. τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὕψηλῳ, περὶ δὲ Τρῳαὶ Φάλις ἦσαν.
 χειρὶ δὲ νεκταρέου Φεανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα, 385
 γρηῃ δέ μιν Φεφικυῖα παλαιγενεὶ προσέφειπεν,
 εἰροκόμῳ, ἥ Φοι Λακεδαιμόνι ναιεταώσῃ
 ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 τῇ μιν Φεισαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 „δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ Φοῖκόνδε νέεσθαι. 390
 κείνος ὃ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
 κάλλει τε τίλβων καὶ Φείμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ' ἢ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.“
 ὥς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν. 395
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, Φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἡπεροπεύει;
 ἦ πῇ με προτέρῳ πολίων ἐὺ ναιομενάων 400
 ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 νικῆσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ Φοῖκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; 405
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόφεικε κελεύθου,

380—1 = T 444—5 381 = A 752 395 = B 142 401 = Σ 291.

383—448 praeunte Lachmanno eiecit Benicken 384 et 411 Τρῳαὶ
 ACD, sed 420 Τρῳᾶς A 387 ναιετωώσῃ Ar., cf. La Roche Hom. Text.
 p. 310 388 ἦσκει D 389 ἐφισαμένη codd., cf. prol. p. 165
 391 δεινωτοῖσι A 392 καὶ ἀλείμμασιν com. Nauck 393 μαχεσσάμε-
 νον CD 396—416 ἀθετοῦνται schol. A 400 γρ. προτέρων Eust.
 406 ἀπόειπε κελεύθου Ar.: ἀπόειπε κελεύθους codd.

μηδ' ἔτι κοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον οἴζυε καὶ Φε φύλασσε,
 εἰς ὃ κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὃ γε δούλην.
 κείσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —
 κείνου πορκυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.“

τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 „μή μ' ἔρεθε, σκετλή, μὴ χωσαμένη σε μεθεῖω,
 τὼς δέ σ' ἐπεχθήρῳ ὥς νῦν ἔκπαγλα φίλησα,
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι.“

ὥς ἔφατ', ἔδφεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 βῆ δὲ κατασχομένη Φεανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
 κυγῇ, πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
 αἶ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ Φέργα τράποντο,
 ἢ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμείδης Ἀφροδίτη
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 ἔνθα καθίζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
 „ἦλυθες ἐκ πολέμου· ὥς ὤφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 ἢ μὲν δὴ πρίν γ' εὖχε' ἀρηιφίλου Μενελάου
 σὴ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηίφιλον Μενέλαον
 ἔξαυτίς μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 παύεσθαι κέλομαι, μὴδὲ Ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀφραδέως, μὴ πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.“

410^b = Ξ 336. Ω 463. χ 489 412^b = Ω 91 416^a = H 277.

409 ἀθετεῖται schol. ad δ 12 411 κείνω Grasshof — πορκυνέουσα
 πορσανέουσα AD Ar. 412 ἀκριτόμυθα D 415 ἔκπαγλα φίλησα A
 ἔκπαγλ' ἐφίλησα ACD 416 μέσσω D, fort. ΜΕΣΣΟΙ i. e. μὴ σοὶ
 σοὶ δὲ μετ' — ἔχθεα A: ἄχθεα CD, utrumque Ar., γρ. ἄλγεα schol.
 417 del. Doederlein gloss. hom. III 2462 423—6 αὐτὴ δ' ἀντίον i.
 Ἀλέξανδροιο ἀνακτος Zen. 424—6 ἀθετοῦνται aned. Bekk. 737, 9
 432—6 ἀθετοῦνται schol. A 434 παύεσθαι C Ar.: παύσασθαι AD
 436 δαμείης: δαμείης CD δαμασθῆς A δαμήης Ar. ut videtur, cf. H

- τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέφειπεν· ὅ
 „μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε.
 νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν. 440
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπεῖομεν εὐνηθέντε·
 οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὠδέ γ' ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροις νέεσσιν,
 νῆσσι δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ, 445
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.“
 ἦ ῥα, καὶ ἦρχε λέχοςδε κιὼν· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις.
 τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέεσσιν,
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα θηρὶ φεφοικώς,
 εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοφειδέα, 450
 ἀλλ' οὐ τις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε ἄρηιφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 φῖσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 455
 „κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι.
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἄρηιφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἦν τε φέφοικεν,
 ἦ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.“ 460
 ὥς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

441—2 = Ξ 314—5 449 = E 528 et A 546 451^b = A 220
 456 = H 348. 368. Θ 497 460 = 287.

438 μῦθον ἐνισπε D 441 εὐνηθέντες D 442 ἔρας codd., γρ.
 ὠδὲ φρένας ἔρος Eust., cf. prol. p. 110 443 πρότερον C 445 κρα-
 νάῃ A 447 ἦρχε Barnes: ἄρχε codd. 453 ἐκύνθανον aut ἐκενθον
 αὖ Naber quaest. hom. 100 — εἴ τις ἴδοιτο codd.: εἴ κε φίδοιτο Bentley
 459 ἀποτινέμεν codd. et Ar.: ἀποτίνετον Zen. ἀποτίνετε conl. La Roche
 459 ἦν τε: ἦν τιν' codd., cf. Γ 286 460 seclutit Benicken.

ΟΡΚΙΩΝ ΣΤΓΧΤΣΙΣ

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο Δ 1
 χρυσεῷ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφι πότνια Ἥβη
 νέκταρ ἐφοινοχόει· τοὶ δὲ χρυσεόισι δέπασσιν
 δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην 5
 κερτομίοισι Φέπεσσι παραβλήδην ἀγορεύων·
 „δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰς θεάων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖν καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη.
 ἀλλ' ἦ τοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
 τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη 10
 αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κήρας ἀμύνει,
 καὶ νῦν ἔξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 ἀλλ' ἦ τοι νίκη μὲν ἀρηιφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε Φέργα,
 ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν 15
 ὄρκομεν, ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ Φηδὺ γένοιτο,
 ἦ τοι μὲν Φοικέοιτο πόλις Πριάμοιο Φάνακτος,
 αὖτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.“
 ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρην. 20
 πλησίαι αἶ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι Φεῖπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρην δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 „αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες. 25
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον

1 = H 443 8 = E 908 14 = Ξ 61. T 116. ρ 274 17^b = H 387
 20—25 = Θ 457—62 25 = A 552.

Librum Δ ab antecedente libro Γ unquam separatim fuisse nega-
 vimus prol. p. 46 — V. 3 ἐφοινοχόει codd. et Herodianus: ἐνοινοχόει Zen. —
 χρυσεόισι δέπασσι Nauck: χρυσεόις δέπασσιν codd. hic et Θ 162. M 311,
 cf. prol. § 85 6 κερτομίοις ἐπέσσει codd. 10 φιλομειδῆς C
 17 αὖ πως Ar.: αὐτως ACI Aristoph. 18 γένοιτο codd. et Aristoph.:
 πέλοιτο Ar.

ἰδρὸα θ', δν ἴδρωσα μόγῳ, καμέτην δέ μοι ἵπποι 7
 λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοιό τε παῖσιν.
 Φέρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι·
 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 30
 „δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ρέζουσιν, ὃ τ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
 Ἥλιον ἔξαλαπάξαι ἐυκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ 35
 ὤμῶν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἔξακέσαιο.
 Φέρξον ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι Φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο κῆσιν· 40
 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἔξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάσιν,
 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα Φεκῶν ἀφέκοντί γε θυμῷ.
 αἶψά γ' ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι 45
 ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάνων μοι περὶ κῆρι τίεσκετο Ἥλιος ἱρή
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐφίης,
 λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς·“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη· 50
 „ἦ τοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
 Ἄργος τε Σπάρτη σε καὶ εὐρυάγυια Μυκλήνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
 τάνων οὐ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.
 [εἰ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰὼ διαπέρσαι, 55
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐσσι.]
 ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον·
 καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὄθεν σοί,

29 = Π 443. X 181 30 = A 517 33 = Θ 288 39 = A 297
 47 = A 165. Z 449. Θ 552 48—9 = Ω 69—70 50 = A 551.

27 *ἰδρῶ* codd. — *ἱππῶ* Cant. 33 *Ἥλιον*: *Ἥλιον* codd., vide B 133
 41 *ἐγγεγάσιν* A: *ἐγγεγάσιν* CD 43 *δῶκ' ἀέκων* Trypho 45 *ναιε-*
τάσιν D 47 *ἐϋμμελίῳ* A 55—6 *ἀθετοῦνται* schol. A 56 *γρ.*
φείρετατος A 58 *δ' ἐμοὶ* Wolf, at vide Bekker Hom. Bl. I 221.

Nias, ed. Christ.

καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, 7
 ἀμφοτέρων γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 60
 κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι Φανάσσεις.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦθ' ὑποφείζομεν ἀλλήλοισιν,
 σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
 ἀθάνατοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίη ἐπιτεῖλαι
 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν, 65
 πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρῃσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.“
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 αὐτίκ' Ἀθηναίην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, 70
 πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρῃσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.“
 ὣς Φειπῶν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
 οἶον δ' ἄστέρ' ἔηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, 75
 ἢ ναύτησι τέρας ἢ ἐστρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
 λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἵενται·
 τῷ Φεφικυῖ ἦιξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῴας θ' ἵπποδάμους καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς. 80
 ὣδε δέ τις Φεῖπεσκε Φιδῶν ἐς πλησίον ἄλλον·
 „ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 ἔσσεται, ἢ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.“
 ὣς ἄρα τις Φεῖπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε. 85
 ἦ δ' ἀνδρὶ Φικέλῃ Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε

60—1 = Σ 365—6 65 = Π 256 68 = Π 458 69 = Ε 713.
M 365. *T* 20. Θ 361 73 = *T* 349. *X* 186. 74 = *B* 167 79—80
 = Γ 342—3 81 = *B* 271 82—3 cf. 15—6 83—4 = ω 475—6
 84 = *T* 224 88—9 = Ε 168—9.

59 ἀγκυλόμητις conl. Nauck 62 ἐπιείζομεν Apoll. de synt. 123, 13
 75 ἀστέρ' ἔηκε Bentley: ἀστέρα ἔηκε codd. 81—5 vexat Duentzer
 Hom. Abh. p. 250 86 καταδύσεθ' A: κατεδύσαθ' CD 88—9 διζη-
 μένη, εἴρε δὲ τόνδε Zen.

έσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστῶν 7
 λαῶν, οἳ Φοῖ ἔποντο ἀπ' Αἰσὶήποιο βροῶν. 91
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ἦ ρά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
 τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν,
 πᾶσι δέ κε Τρῳέεσσι χάριν καὶ κύδος ἄροιο, 95
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆι.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κε Φίδῃ Μενέλαον ἀρήιον Ἀτρείος υἱόν
 εἷ βέλει δηθέεντα πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 ἀλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, 100
 εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεὶ κλυτοτόξῳ
 Φαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην
 Φοῖκαδε νοστήσας ἱερῆς ἐς Φάστῳ Ζελεΐης.“

ὥς φάτ' Ἀθηναίη, τῷ δὲ φρένας ἄφροني πείθεν.
 αὐτίκ' ἐκύλα τόξον ἐύεσον ἱξάλου αἰγός 105
 ἀγρίου, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας
 πέτρης ἐκβαίνοντα, δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
 καὶ τὰ μὲν ἀκῆσας κεραοξόος ἥραρε τέκτων, 110
 πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ κάκεα σφέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν,
 πρὶν βλήσθαι Μενέλαον ἀρήιον Ἀτρείος υἱόν. 115
 αὐτὰρ ὃ κύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰόν
 ἀβλήτα πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνῶν·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν οἰστόν,
 εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεὶ κλυτοτόξῳ

92 = J 203. N 462. Ξ 356 . . . 102 = J 120. Ψ 804. 873
 119—21 = 101—3.

92 ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη Lips. 94 ἐπι προέμεν Ar.
 97 παρ' codd. dett. 100—3 damnavit Koechly 102 πρωτοτόκων Et.
 Gud. 78, 58 103 et 121 εἰς ἄστυ codd. 105 et 106 ἐσύλεε Nauck
 113 παρὸ δέ Φοῖ σάκεα conl. Menrad 115 ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν C, cf.
 J 195 117 ἀθετεῖται schol. A — μελαινέων A μελαινάων CD με-
 λαινάων Apoll. Soph. 76, 32 — ἔρμα ex ἔσμα 'semen' ortum puto
 118 κατεκόσμεε NS Capl.: κατεκόσμει ACD."

Φαρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην 7
 Φοίκαδε νοστήσας ἱερῆς ἐς Φάτυ Ζελεΐης. 121
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ κίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
 λίγξε βίος, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἰστός 125
 ὄξυβελῆς, καθ' ὁμίλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη,
 ἥ τοι πρόσθε σῆμα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
 ἥ δὲ τόσον μὲν ἔφεργεν ἀπὸ χροός, ὥς οὔτε μήτηρ 130
 παῖδός ἐφέργη μυῖαν, ὃ Φηδέϊ λέξεται ὕπνῳ,
 αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὄθι Ζωστῆρος ὀχῆς
 χρύσειοι κύνεχον καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ.
 ἐν δ' ἔπεσε Ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
 διὰ μὲν ἄρ Ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο, 135
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο
 μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἥ Φοι πλείστον ἔρυτο· διαπρὸ δ' εἰείατο καὶ τῆς.
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεφεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὤτειλῆς. 140
 ὥς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μῆνῃ
 Μηονίς ἢ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ·
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο
 ἵππῆες φορέειν· βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφοτέρων κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κύδος· 145
 τοῖοι τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ
 εὐφυέες κνήμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

132-3 = T 414-5 136 = Γ 358 148 = A 254.

124 ante 123 collocavit Zen — 123 damnat Naber quæst hom. p. 60
 129 τοι codd. et Ar., alii σοι legisse videntur 131 ἔεργε CD — δ
 Bentley: ὄθ' codd. 137 ἔρυμα codd. et Ar.: ἔλυμα Zen. et Aristoph.
 138 δὲ εἰσατο codd., δ' ἐείσατο vel potius ἐήσατο scribi iussit Wacker-
 nagel in Bezz. Beitr. IV 270 139 ἄρα χαλκός Zen. 140 ἀθρετίζεται
 schol. A 141 ἐλέφαντα codd. et Ar.: γρ. ἐλεφαντὰ schol. A 142 γρ.
 Κάειρα Eust. — ἵππω (an ἵπποιν?) Aristoph., unde ἵππω Bekker: ἵππων
 ACD et Ar., ut videtur, ἵππων Eust. 145 ἵππων D 146 μῖανθεαν
 coni. Nauck 147 τ' ἰδὲ hic et Z 469. Θ 162. K 573. M 311. P 534.
 Φ 351. X 460 scripsit Heyne, τε Φιδὲ Bekker.

ὥς ἔφιδεν μέλαν αἶμα καταρρέφον ἔξ ὤτειλῆς, 7
 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηίφιλος Μενέλαος· 150
 ὥς δὲ φίδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 ἄψορρόν Φοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀτέρθη.
 τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 „φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον, 155
 οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον αἰμά τε Φαρνῶν
 [σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἥς ἐπέπιθμεν.]
 εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, 160
 ἐκ δὲ καὶ ὀψὲ τελεῖ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε Φοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρή
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμμελίῳ Πριάμοιο, 165
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεῖησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος κέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 αἶ κε θάνῃς καὶ πότμον ἀναπλήρης βιότοιο. 170
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην·
 αὐτίκα γὰρ μνήσκονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖν Ἑλένην. κέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα
 κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ Φέρῳ. 175

154 cf. A 488 et X 429 159 = B 341 163--5 = Z 447--9
 165 = 47 173 = B 160.

149 ἀφεται schol. A 153 τοῖς δὲ ACD: τὸν δὲ LN, quo re-
 cepto versus 154 delendus erit — προσέφη C 157 ὡς θανυστικὸν
 ἐπίφημα dicit Hesychius, virgulam post μάχεσθαι posuit Bekker — σ'
 om. D 158 πέλοι C 159 eiecit Koechly 161 ἐκ δὲ Bekker: ἐκ
 τε codd. — τελέσει Zen., ὀψὲ καὶ ἐκτελέσει conl. Nauck — τίσουσιν Zen.
 163--5 delendos censuit Bentley, orationem Agamemnonis ex duabus re-
 censionibus 155--170 et 155--157. 171--182 conflatum esse probabat
 Friedländer in Phil. IV 578, at vide Bekker Hom. Bl. I 212 170 πότ-
 μον Ar.: μοῖραν codd. 171 καὶ κεν: ἡ κεν Charax in Bekkeri an gr.
 1155 — ἐλέγχιστος codd.: ἐλέγχιστος καὶ ἐλέγχιστον Ar. 173 λίποιμεν
 A: λίποιεν CD.

καί κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων 7
τύμβῳ ἐπιθρῦσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
,αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὥς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν,
καὶ δὴ ἔβη Φοῖκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 180
σὺν κεινῇσι νέεσσι, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
ὥς ποτέ τις Φερέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθύν·“
τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη Ξανθὸς Μενέλαος·
„θάρσее, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
οὐκ ἐν καιρίῳ δέῃ πάγῃ βέλως, ἀλλὰ πάροιθεν 185
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἡδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες·“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„αἶ γάρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε.
ἔλκος δ' ἱητῆρ ἐπιμάσσεται, ἡδ' ἐπιθήσει 190
φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων·“
ἦ, καὶ Ταλθύβιον θέϊον κήρυκα προσηύδα·
„Ταλθύβι, ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
ὄφρα Φίδῃ Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 195
ὃν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐὺ Φειδῶς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέφος, ἅμμι δὲ πένθος·“
ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα Φοι κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
ἐσταότ'. ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἳ Φοι ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἵπποβότοιο.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὄρς', Ἀσκληπιάδῃ. καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄφρα Φίδῃς Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205

182 = Θ 150 194 = Α 518 198 = Μ 351 199 = Κ 186
201—3 = 90—2 205—7 = 195—7.

176 ὥδ': ὡς Hoffmann quaest. hom. II 101 181 κεινῇσι νέεσσι
Nauck: κεινῇσιν νηυσὶ ACD, σὺν κεινῇσιν χειρὶ Cant. 184 πω codd.
et Ar.: γρ. πω schol. A 191 παύσῃ σε Herwerden Rev. de phil.
II 195 193 ὅτι A 195—7 damnat Ar. 195 ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν C
et γρ. A 196—197 om. D 203 προσηύδα: γρ. ἀγόρευεν A
205 ἀρήιον Ἀτρεΐδης υἱόν D.

- ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐν Φειδῳς, 7
 Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέφος, ἄμμι δὲ πένθος.“
 ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν·
 βᾶν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι Ξανθὸς Μενέλαος 210
 βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι
 κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο Φιδόθεος φῶς,
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν φάγην ὀξέες ὄγχοι.
 λῦσε δέ τοι ζωστήρα παναίολον ἦδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκήεις κάμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Φίδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα Φειδῳς
 πάσσε, τὰ Φοῖ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπίστων·
 οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ΕΠΙΠΩΛΗΣΙΣ.

- Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα Φίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, 8
 οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. 225
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 [Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραῖδαο,]
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα· 230
 αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἔων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.

208 = B 142 216 = 187 221 = A 412. P 107 230 cf.
 α 192 231 = A 230 et Γ 196.

212 κύκλος Ar., cf. schol. P 392 213 ἔλκεν Ar.: ἐλκεν ACD
 219 cf. ᾧ conl. Nauck 222 seclutit Benicken 223—241 utrum
 continuo post priorem partem huius libri compositi, an aliquanto post
 interiecti sint non liquet; coniecturam si facere licet in re incerta, soli
 versus 223—250 veteris Iliadis erant et versus 250 olim versu 422 ex-
 plebatur 228 damnat Friedländer in Jahrb. f. Ph. Suppl. III 821
 229 παρσασχέμεν CD 230 διακοιρ. ACD.

καί ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπύλων, 8
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος Γεπέεσσιν·
 „Ἀργεῖοι, μὴ πῶ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός, 235
 ἀλλ' οἱ περ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἢ τοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται,
 ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.“
 οὐς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο, 240
 τοὺς μάλα νεικεῖεσκε χολωτοῖσιν Γεπέεσσιν·
 „Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχεά, οὐ νυ cébecθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἤυτε νεβροί,
 αἱ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέφουσαι,
 ἐστάς, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίνεται ἀλκή. 245
 ὥς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ὄφρα Φίδητ' αἱ κ' ὕμνιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;“
 ὣς ὃ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. 250
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιῶν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, ὕϊ Φείκελος ἀλκὴν,
 Μηριόνης δ' ἄρα Φοῖ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
 τοὺς δὲ Φιδῶν γήθησε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, 255
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
 „Ἰδομενεῦ, περὶ μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπύλων
 ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἡδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ Φέργῳ
 ἡδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθωπα Φοῖνον

233^b = Γ 249 234^b = Δ 418. E 718 . . 240 = Z 330
 250^b = 231 253^b = P 281 255 = Δ 283. Θ 278 257 = Θ 161.

232—250 et 268—72 una cum Γ 1—Δ 222 a vetere Iliade afuisse
 putat Kammer, Zur hom. Frage I 26 233 et 240 ἴδοι codd.: ὄρα
 Bentley, καί ῥ' ὃν μὲν σπεύδοντα Φίδοι Wakefield 235 ψευδέσσι
 codd. et Ar.: ψεύδεσσι alii grammatici, inter quos Hermappias 238 δ'
 αὐτ' ACD: αὐτ' Ar. 242 ἐλέγχεα Ahrens collato E 787: ἐλεγχεῖς
 codd. 243 ἔστητε D 245 τίς σφι ACD Ar.: γρ. τί σφι schol. A, cf
 Z 438 — γίνεται A 251 Φουλαμὸν hic et T 113. 379 Bekker, cf. prol.
 § 98 253 προμάχοισ' ὕϊ Nauck: προμάχοις σὺν codd., cf. prol. p. 142.

- Ἄργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται. 8
 εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοί 261
 δαιτρὸν πίνουσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ' ὥς περ ἐμοί, πιέμεν ὅτε θυμὸς ἀνώγη.
 ἀλλ' ὄρσει πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι.“
 τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤυδα· 265
 „Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίφηρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχευαν
 Τρῶες. τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω 270
 ἔσσειτ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.“
 ὡς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
 ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν·
 τῷ δὲ κορυστέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς ἔφιδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ 275
 ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 τῷ δέ τ' ἀνέυθεν ἐόντι μελάντερον ἤυτε πῖσσα
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 ῥίγησέν τε Φιδῶν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφῶν αἰζηῶν 280
 δῆιον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 κυάνας, κάκεσιν τε καὶ ἔχχεσι πεφρικυῖαι.
 καὶ τοὺς μὲν γήθησε Φιδῶν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφας φωνήσας Φέπεια πτερβόντα προσήυδα·
 „Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285
 σφῶι μὲν — οὐδὲ Φέφοικ' ὄτρυνέμεν — οὐ τι κελεύω·
 αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετε Φῖφι μάχεσθαι.
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,

263 = Φ 70 265 = N 221. 259. 274. 311 271 = 236
 273 = 251 285 = M 354 288 = B 371.

260 κρητῆρι Ar.: κρητῆρσι ACD — κερῶνται Nauck 263 πιέμεν N: πῖεσιν ACD, cf. prol. p. 146 — ἀνώγη conl. La Roche: ἀνώγοι ACD ἀνώγει LNO 264 ὄρσο πολ. conl. Nauck 270 δ' αὖ: δὲ C 277 ἰόντι Zen. — ἡέ τε πῖσσα conl. Bekker Hom. Bl. I 313 282 κυά- νει: ἡρώων Zen. — πεφρικυῖαι καὶ βεβριθυῖαι Ar. 284 σφέας codd. 286 οὐδὲ Φέφοικε Bentley: οὐ γὰρ φοικε codd., οὐ τι φοικ' ὄτρυνέμεν, οὐδὲ κελεύω conl. Nauck. 287 ἀνώγετον codd. 288 Ἀπολλων codd.

τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο Φάνακτος

25

χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι Φαλοῦσά τε περθομένη τε.“

ὣς Φειπῶν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.

ἔνθ' ὃ γε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,

Φοὺς ἐτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,

ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα Ἀλάστορά τε Χρομίον τε

26

Αἰμονά τε κρείοντα Βιάντά τε ποιμένα λαῶν.

ἵππῃας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,

πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,

ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,

ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.

3

ἵππεύσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνῶγει

σφοὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·

„μηδὲ τις ἵππος σὺν τε καὶ ἡγορήφιν πεποιθῶς

οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,

μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.

30

ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ Φῶν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,

ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερον οὕτως.

ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρθεον,

τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.“

ὣς ὁ γέρων ᾤτρυνε πάλαι πολέμων ἐὺ Φειδῶς.

310

καὶ τὸν μὲν γήθησε Φιδῶν κρείων Ἀγαμέμνων,

καὶ μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·

„ᾧ γέρον, εἴθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,

ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βῆ δέ τοι ἔμπεδος εἴη.

ἀλλὰ σε γῆρας τεῖρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

315

ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·

290—1 = B 373—4 292^a = A 364. Σ 468. ρ 254 297^b = E 219.

M 119 298^b = Q 204 312 = A 201 313^b = A 360. N 73

317 = Θ 151. K 102. 128. 143 . . .

289 ἅπασιν conl. Nauck, cf. prol. p. 119 294 ὀτρυνέοντα C

296 Μέγην Πελάγοντά τ' Bentley 296 κρείοντα Θάωνά τε Δηίπυρόν

τε Apoll. Soph. 14, 9 299 ἔλασεν codd. et Ar.: γρ. ἔεργεν schol. A

301 μὲν AD: γὰρ C et γ A 303 ἱπποσύνησι καὶ D 307 οὕτω

ACD, cf. prol. p. 123 308 ὥς δὲ καὶ D — πόλιας CD et γρ. A:

πόλιας A Ar. — ἐπόρθεον A: ἐπόρθεον CD 315 fort. ὁμίλιον, ut ἁ

sanscrito amīva = aerumna descendat et cum adiectivo ἁμός cohaereat,

ὁμοῖον codd. et sic semper.

„Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός 8
ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρευθαλίωνα κατέκταν.
ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν· 820
εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ὀπάζει.
ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι ἡδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἳ περ ἐμεῖο
ὀπλότεροι γεγάσι πεποίθασιν τε βῆφιν.“ 825
ὥς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόκυνος κῆρ.
εὖρ' υἱὸν Πτετεῶο Μενεσθῆα πληΐπιπον
ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστῳρες αὐτῆς.
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναί 330
ἔσταν. οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἳ δὲ μένοντες
ἔσταν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών
Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. 335
τοὺς δὲ Φιδῶν νεέκεσσε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καὶ σφας φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ υἱὲ Πτετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,
τίπτε καταπτύσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους; 340
σφῶιν μὲν τε Φέφοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
ὀππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί.

321 = Θ 103. Ψ 623 326 = 272 328^b = N 93. Π 759
333^b = B 230 337 = 284 342 = M 316.

318 μὲν τοι ACD: μὲν κεν codd. dett. 319 κατέκτον C et γρ. A
320 damnat Ar. 321 ὀπάζει Ar.: ἰκάνει AC ἰκάνοι D 325 βίγησι C
ut saepe in codicibus peccatum est 327 et 338 Πετέφο Cobet misc.
crit. 298 329 εἰστήκει CD 331 fort. λαῶν σφιν ἀκούετ' αὐτῇ
333—335 eiecit Köchly 333 Τρώων D Ar.: Τρώων θ' AC 334 πύρ-
γος Ἀχαιῶν . . . ἄρξειαν codd. et Ar.: κέν τις ἐναντίον . . . ἄρξειεν·
ἐν τῇ πολυστίχῳ 337 σφέας codd. 338 υἱὸς Πτετ. Ahrens in Phil.
IV 598 339 κεκασμένε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ Zen. 341 τ' ἐπέοικε codd.,
cf. prol. p. 162 343 καὶ δαιτὸς: καλέοντος con. Nauck 344 ἐφο-
πλίζοιμεν CD.

ξνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἡδὲ κύπελλα 8
 Φοίνου πινέμεναι μελιγῆδέος, ὄφρ' ἐθέλητον· 346
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόψτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεί χαλκῷ.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε Φέπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 350
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρῃα,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλῃσθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλην,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμύλια βάζεις.“ 355
 τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὥς γινῶ χωρόμενοιο· πάλιν δ' ὃ γε λάζετο μῦθον·
 „διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεικίῳ περιώσιον οὔτε κελεύω·
 Φοῖδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 360
 ἤπια δῆνεα Φοῖδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ.
 ἀλλ' ἴθι· ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.“
 ὣς Φειπῶν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα 365
 ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δέ Φοι ἐστήκει Κθένελος Καπανῆιος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νείκεσσε Φιδῶν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἵπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 οὐ μὲν Τυδεί γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δεῖοις μάχεσθαι,

350 = Ξ 83. α 64 352 = T 237 353 = I 359 355^a = 333
 356 = Θ 38. K 400 357^b = ν 254 358 = B 173 360^b = 313
 364 = 292 366 = A 198 368 = 336 369 = A 201 370 = B 23
 371^b = Θ 378. 553. A 160. T 427.

345—6 fuisse qui damnarent testatur schol. A 351 signum in-
 terrogationis alios post Ἄρῃα posuisse testantur Nicanor et Eust.
 353 ἦν κ' ἐθ. A — ἐθέλῃσθα codd. 362 ἀνεσσόμεθ' conl. Nauck
 363 μεταμῶνια CD 365 Διομήδην conl. Nauck, at v. prol. § 104
 367 εἰστήκει CD 369 in marg. habet A 371 οπιπεύεις codd. dett.
 373 δηλοῖσι codd.

ὡς φάσαν οἱ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε 8
 ἦντης· οὐδὲ Φίδον· περὶ δ' ἄλλων φασι γενέσθαι. 375
 ἦ τοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 Ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέψ Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων,
 οἱ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 οἱ δ' ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον· 380
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραΐσια σήματα φαίνων.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὦχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον λεχεποῖν,
 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδέα τεῖλαν Ἀχαιοί.
 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δὲ κιχήσατο Καδμεῖωνας 385
 δαινωμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήϊης.
 ἔνθ' οὐδὲ Ξεῖνός περ ἔων ἱππηλάτα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦθος ἔων πολέσιν μετὰ Καδμεΐοισιν,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
 ῥηιδίως· τοίη Φοι ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη. 390
 οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 ἄψ ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης ἐπιφείκελος ἀθανάτοισιν,
 υἱός τ' Αὐτοφρόνιο μενεπτόλεμος Πολυφόντης. 395
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀφεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἴει Φοῖκόνδε νέεσθαι·
 [Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.]
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 τείνατο Φεῖο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω. 400

374—5 = δ 200—1 389—90 = E 807—8 392 cf. Z 187
 394^b = A 265 398^b = Z 183.

374 ὡς Hentze — οἱ *φε* *φίδοντο* Bentley, cf. prol. p. 161 — οὐ γὰρ
 usque ad *Αἰτώλιος* v. 399 eiecit Köchly 377 *ξεῖνος*: γρ. *κεινος* schol.
 A 378 οἱ δὲ τότε A — *ἐστρατόωνθ'* codd. 382 ἰδὲ: ἦδὲ D
 383 *Ἀσσωπὸν* C 384 *ἐπι* Heyne — *Τυδέα τεῖλαν* scripsi: *Τυδῇ* (*Τυδεῖ*
 D) *στεῖλαν* codd., *ἀγγελίην Τυδῇ' ἐστεῖλαν* Nauck, cf. prol. p. 180
 392 *ἄψ ἄρ' ἀνερχ.* Bentley: *ἄψ ἀναερχ.* codd. 395 *Πολυφόντης* A:
Λυκοφόντης CD et γρ. A et Statius Theb. II 610 398 a cyclico poeta
 additus esse videtur — *Μαλονά ῥα* Cant. 399 τὸν: *φὸν* Brugman
 Probl. p. 50 400 *χέρηα* C m. sec. et Crameri an. Par. III 375: *χέρεια*
 ACD Ar., fort. *μάχῃ χεῖρω* vel *χείρωνα φεῖο μάχῃ* — *ἀμείνων* A Ar.

ὥς φάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, 8
αἰδесθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
τὸν δ' υἱὸς Καπανήος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
„Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος κάφα Φειπεῖν.
ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. 405
ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος ἄρειον
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἄρωγῇ·
κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.“ 410
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθον.
οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
ὄτρυνοντι μάχεσθαι ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 415
Τρῶας δηρώσῃσιν ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν,
τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηωθέντων.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θοοῦριδος ἀλκῆς.“
ἦ ῥα, καὶ ἔξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·
δφεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Φάνακτος 420
ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δφέος εἶλεν.

ὥς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεί κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑπο κινήσαντος·
πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα 425
χέρσῳ Φρηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλός ἄχνην·
ὥς τότε' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ Φοῖβι Φέκαστος
ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν — 430

409 = α 7 411 = E 251. K 446 413^b = B 254 418 = E 718
419 = Γ 29.

407—409 ἀθετοῦνται schol. A 412 τέττα: τέτλα Helladius in
Phot. bibl. 531^b, 12, unde τέτλαθι σιγῇ θ' conl. Bentley 416 Τρώων
ἐκπέρσας' εὐ ναιόμενον πτολίεθρον schol. B ad A 407 424 μέν τε
A: μέν τε CD 426 ἴων Ar.: ἰόν codd.

αἰτῇ, δειδιότες σμῆάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν 8
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ Φειμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρώες δ', ὥς τ' ὅιες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαι ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 ἄζηχες μεμακύναι ἀκούουσαι ὅπα Φαρνῶν, 435
 ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει·
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσε' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, 440
 Ἄρεος ἀνδροφόνιο κασιγνήτη ἐτάρη τε,
 ἦ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω
 ἐρχομένη καθ' ὁμίλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. 445
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον Φρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκοσθηρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' αἶμα' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν 450
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέφε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
 κρουσῶν ἐκ μεγάλων, κοίτης ἔντοσθε χαράδρης·
 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν· 455
 ὥς τῶν μισγομένων γένετο Φιαχὴ τε πόνος τε.
 πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,

440 cf. E 739 446—51 = 060—5 451^a = A 83 456 = II 366.

433 πολυπάμμονος CD Hesychius: πολυπάμμονος A, receptam lectionem defendit Hinrichs de hom. eloc. vest. aeol. p. 59, cf. prol. p. 127.
 434 ἐστήκασιν codd. dett. 440—445 damnat Duhn de Menelai itinere p. 47 441 om. Townl. 446 sqq. exordium libri tertii Γ 1—15 excipere poterant 449 ἀλλήλοισι CD 452 ῥέοντες C, fort. χεῖμαρροι 453 μισγάγκειαν D A 493 restituendam esse mihi persuasit Sittl 455 τηλόσε: γρ. τηλόθι Harl. 456 πόνος Ar.: φόβος ACD, ut recte legitur II 366.

ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὄστέον εἴσω 8
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν, 461
 ἥριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἑλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων,
 ἔλκε δ' ὑπὲκ βελέων, λελημένος ὄφρα τάχιστα 465
 τεύχεα κυλήσειε· μίνυνθα δέ Φοι γένεθ' ὄρμη.
 νεκρὸν γάρ Φερούοντα Φιδῶν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
 πλευρά, τά Φοι κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη,
 οὔτῃσε Ξυτῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 ὥς τὸν μὲν λίπε θυμός, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη 470
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ λύκοι ὥς
 ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἥθεον θαλερὸν Τιμοείσιον, ὃν ποτε μήτηρ
 Ἰδῆθεν κατιοῦσα παρ' ὄχθης Τιμόεντος 475
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἔσπετο μῆλα Φιδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Τιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ Φοι αἰῶν
 ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος παρὰ μαζὸν 480
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχοις
 ἦλθεν. ὃ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἵθερος ὥς,
 ἥ ῥα τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκη
 λείη, ἀτὰρ τέ Φοι ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνι κιδήρῳ 485
 ἐξέταμ', ὄφρα Φίτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἥ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Τιμοείσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας διογενής· τοῦ δ' Ἀντιφῶς αἰολοθύρῃς
 Πριαμίδης καθ' ὁμίλον· ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί. 490

459—62 = Z 9—11 461^b = J 530. 526. N 575. Ξ 519 . .
 464 = B 541 469 = J 260 478—9 = P 302—3 485^b = H 473. α 184.

467 γὰρ ἐρ. C: γὰρ ῥ' ἐρ. AD — ἐρούοντα: ἔλκοντα D 470 ἐπ'
 αὐτῷ Ἑργον coni. Heyne 472 ἐδνοπάλιξεν Vrat., ut Apoll. Soph.
 59, 22 478 θρεπτὰ Zen. 483 πεφύκη Hermann op. II 44:
 πεφύκει codd. 490 γρ. ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ (= J 496) A — δουρὶ:
 χαλκῷ D.

τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἑταῖρον 8
 βεβλήκει βουβῶν', ἐτέρωσσε νέκυν Φερύοντα·
 ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ Foi ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη,
 βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ, 495
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 ἄμφι F ἐ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 ἀλλ' υἷον Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
 ὃς Foi Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκείων. 500
 τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς ἐτάριοιο χολωσάμενος βάλε δουρὶ
 κόρην· ἥ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν,
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ· 505
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα Γιάχον, Φερύσαντο δὲ νεκρούς,
 ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. νεμέσχησε δ' Ἀπόλλων
 Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 „ὄρνυσθ', ἵππόδαμοι Τρῶες, μὴ Φείκετε χάρμης
 Ἀργείοις, ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος 510
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠκυκόμοιο
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.“
 ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δφεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη τριτογένεια, 515
 ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 ἔνθ' Ἀμαρυγκεῖδην Διῶρεα μοῖρα πέδῃσεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι
 κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγρὸς ἀνδρῶν,

494 = N 660 495 = E 562. 681. P 3. 87. 592. T 111 496 = E 611.
 A 577. P 347 496—8 = O 573—5 500 cf. O 547—8 504 = E 42.
 540. N 187. P 50. 311 505—6 = P 316—7 505 = Π 588
 509^a = M 440 515 = γ 378 516^b = M 268. N 229.

492 βουβῶν' ἐτέρωσσε νέκυν Fer. Heyne: βουβῶνα νέκυν ἐτέρωσ' ἐρ.
 codd. 493 γρ. ἔκφυγε χειρός Eust. 508 ἐκκαθορῶν Bentley
 509 μὴ Φείκετε Bekker: μῆδ' εἴκετε codd. 516 μεθιέντας ACD: με-
 θιέντα N, nescio an vere 517 μοῖρα πέδῃσε Ar.: μοῖρ' ἐπέδῃσε codd.
 518 ὀκρυόεντι C.

Πείροος Ἰμβρακίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει. 8
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀνακτῆς 521
 ἄχρῃς ἀπηλοίησεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας
 θυμὸν ἀποπνείων. ὃ δ' ἐπέδραμεν ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 Πείροος, οὔτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι 525
 χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἀπεσσύμενον βάλε δουρί
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀτχιμόλον δέ Φοι ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχεος
 ἐσπᾶσατο στέρνοιο, Φερύσατο δὲ εἴφος ὀξύ, 530
 τῷ ὃ γε γαστέρα τύψε μέσῃν, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίσταν γὰρ ἐταῖροι
 Θρήικες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ φε μέγαν περ ἑόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν
 ὤσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη. 535
 ὣς τῷ γ' ἐν κονίῃσιν παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἧ τοι ὃ μὲν Θρεῖκων ὃ δ' Ἑπειῶν χαλκοχιτώνων
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 ἔνθα κεν οὐκέτι Φέργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
 ὃς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ 540
 δινεῦοι κατὰ μέσسون, ἄγχοι δέ φε Παλλὰς Ἀθήνη
 χειρὸς ἐλοῦσα, ἀτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν·
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίῃσιν παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ἐνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη E 1
 δῶκε μένος καὶ θάρρος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν

522-3 = N 548-9 526 = Φ 181 528^b = T 486 534-5 =
 E 625-6 535 = N 148 539^b cf. N 127. P 399.

520 et 525 *Πείροος* scripsi, ut scriptum exstat B 844: *Πείρωος* ACD
 522 *ἀπηλοίησεν* C 527 *ἀπεσσύμενον* et *ἐπισσύμενος* Ar., *ἐπεσσύμε-*
νον ACD 528 *πλεύμονι* Phot. lex. 433, 18 337 *Θρηκῶν* codd., cf.
 prol. p. 177. 542 *ἀτὰρ* A: *αὐτὰρ* CD et γε. A.

Librum E et ex duabus partibus arte inter se cohaerentibus con-
 stare et magnis additamentis auctum videri exposuimus prol. § 6 et 34;

Ἄργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέφος ἐσθλὸν ἄροιτο. 9
 δαϊέ Φοι ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα 5
 λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὀκεανοῖο.
 τοῖόν Φοι πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων,
 ὥρσε δέ μιν κατὰ μέσسون, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς ἀμύμων,
 ἱρεὺς Ἥφαιστοιο· δύω δέ Φοι υἱέες ἤστην, 10
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης ἐὺ Φειδότε πάσης.
 τῷ Φοι ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὀρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
 οἱ δ' ὅτε δὴ cχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Φηγεὺς ῥα πρότερος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος, 15
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκή
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον, 20
 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεόο κταμένοιο·
 οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, κάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ Φοι μὴ πάγῃ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
 ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός 25
 δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κοῖλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάρθυμοι ἐπεὶ Φίδον υἱὲ Δάμητος
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχρεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὸς ἐλούσα Φέπεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα· 30
 „Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα,

7 cf. P 205 8 = Π 285 9^a = K 314. N 663. I 508 . . .
 14 = Γ 15 16--8 = II 478--80 18 = I 376 26 = Φ 32
 27^a = A 459.

sed quos longo temporis intervallo interiecto additos diverso litterarum genere significavi versus (471-493 et 607-698) utrum eadem, cui veterem libri partem, an recentiori alicui poetæ ascribam, incertus fluctuo. V. 10 ἦσαν C 12 ἀποκριθίντε CD Ambr. — ἐναντίον codl. dett. — ὀρμηθήτην AD Ambr.: ὀρμηθήτην C 13 om. C — fort. ἵπποιιν, cf. prol. p. 115 21 ἀδελφειοῦ codl., cf. prol. p. 135 30 ἰλοῦς ἐπέεσσι ACD 31 τειχεσιβλήτα Zen.

οὐκ ἂν δὴ Τρῳᾶς μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς 9
 μάρνασθ', ὅπποτέροις πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ;
 νῶϊ δὲ χαζῶμεσθα, Διὸς δ' ἀλεφώμεθα μῆνιν."

ὣς Φειπούσα μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα. 35
 τὸν μὲν ἔπειτα καθείσεν ἐπ' ἠϊόντι Καμάνδρῳ,
 Τρῳᾶς δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα Φέκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου·
 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν 40
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν
 Βύρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ 45
 νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.

τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐκύλευον θεράποντες·
 υἱὸν δὲ Στροφίοιο Καμάνδριον, αἵμονα θήρης,
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι, 50
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ Φοι τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέφαιρα,
 οὐδὲ Φεκηβολίαι, ἦσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο·
 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος 55
 πρόσθε Φέθεν φεύγοντα μετάφρενον οὐτασε δουρί
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 ἥριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, Τέκτονος υἱόν
 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα 60
 τεύχειν. ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἐφίσας

40—2 = Θ 258—60. A 447—9 42 = J 504 46·7 = Π 343—4
 56 = T 402. A 338 57—8 = E 41—2 58 = E 294. Θ 260.

33 ὀρέξει C 36 Καμάνδρῳ C in ras. 42 om. AC 43 Μαίονος
 C 49 Καμάνδριον C in ras. 53 χραῖσμεν θανάτοιο πύλωρα Zen.
 55 δουρὶ κλυτὸς AC 57 om. ACD, in marg. add. A 58 δὲ
 περινης: δ' ἐξ ὀχέων codd. dett., ut scriptum exstat E 294 60 πάντα:
 πολλά ed. altera Aristarchi.

- ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο 9
 Φοῖ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα Φεῖδη.
 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, 65
 βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρό
 ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.
 γυνὲ δ' ἔριπ' οἰμῶξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.
 Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,
 ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῷ, 70
 Φίκα φίλοις τέκεσσι, χαριζομένη πόσει Φῷ.
 τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ Φινίον ὀξεί δουρί·
 ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τάμε χαλκός.
 ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν. 75
 Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,
 υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Cκαμάνδρου
 ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ,
 τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός
 πρόσθε Φέθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλας ὤμον, 80
 φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
 αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 ὥς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, 85
 ἢ μετὰ Τρώεσσι ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
 θύνη γὰρ ἄμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ΦεΦοικῶς
 χειμάρρῳ, ὃς τ' ὤκα ῥέφῳν ἐκέδασσε γεφύρας·
 τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανόωσιν,
 οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, 90
 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ Φέργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν.

67 = N 652 68 = T 417 72^b = A 396. 74^b = K 33
 A 58 . . 83 = Π 334. T 477 84^b = A 190 91^b = M 286.

64 ἀθετεῖται schol. A 66 διὰ πρό D, cf. Spitzner exc. XVIII
 75 κονίη C: κονίης AD, cf. prol. § 85 — γρ. ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων schol. A
 77 Cκαμάνδρου C in ras. 86 ἢ Jαναοῖσιν conl. Nauck, cf. prol. p. 143
 88 χειμαρόω malo — ἐκέασσε conl. Nauck collato ε 132 89 ἐερμέναι
 Δγ.: ἐεργμέναι codd. 91 ἐπιβρίσει CD.

- ὡς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες 9
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἑόντες.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός 95
 θύνοντ' ἄμ πεδῖον πρὸ Φέθεν κλονέοντα φάλαγγας,
 αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνεται καμπύλα τόξα,
 καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. 100
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 „ὄρνυθε, Τρῶες μεγάρθυμοι, κέντορες ἵππων·
 βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν, οὐδέ Γεφμη
 δῆθ' ἀνσχέεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἔτεόν με
 ὤρσε Γάναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.“ 105
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασεν,
 ἀλλ' ἀναχωρήσας πρόσθ' ἵπποιν καὶ ὄχεσφιν
 ἔστη, καὶ Θένελον προσέφη Καπανήιον υἱόν·
 „ὄρκο, πέπον Καπανηιάδῃ, καταβήσεο δίφρου,
 ὄφρα μοι ἔξ ὤμοιο Φερύσσης πικρὸν οἰστόν.“ 110
 ὡς ἄρ' ἔφη, Θένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 πᾶρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐκφέρει· ὤμου·
 αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 δὴ τότε ἔπειτ' ἠράτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτῶνη· 115
 εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
 δηῖω ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη,
 δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὀρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν
 ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν
 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.“ 120
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλύε Παλλὰς Ἀθήνη,
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,

114 = K 278 115 = K 278. δ 762 117—8 = K 280—1
 121 ·2 = Ψ 771· 2 121 = K 295 122 = N 61.

104 δῆθ' ἀνασχέεσθαι C 115 μεν Harl. aliiq. codd. dett.:
 μοι ACI), quod ex usu recentiorum poetarum huc illatum esse docuit
 La Roche 117 φίλε' CD 118 δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα codd.: γρ. τότε
 τέ μ' ἄνδρα schol. A, ut locum laudat Aristonicus ad P 119, δὸς δέ μοι
 ἀντιάσαι coni. Nauck, ἐς ὀρμὴν F' ἔγχεος coni. Herwerden Rev. de
 phil. II 195.

ἀτχοῦ δ' ἵσταμένη Φέπεια πτερόεντα προσηύδα· 9
 „θαρωῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώιον ἦκα 125
 ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε κακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,
 ὄφρ' εὐ γινώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 μή τι κύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι 130
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃς· ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.“
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς Φειποῦς· ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι, 135
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥς τε λέοντα,
 ὃν ρά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις δίοεσιν
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει, 140
 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.
 ἐνθ' ἔλε Φαστύνοον καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν,
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῇρεϊ δουρί, 145
 τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληφίδα παρ' ὤμων
 πληῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐφέρπαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἕας, ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύφιδον,
 υἱέας Εὐρυδάμαντος ὄνειροπόλοιο γέροντος,
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους, 150
 ἀλλὰ σφας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
 βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε Φαίνοπος υἱε,

134 = Θ 99 145 = Α 108 et 712 148* = Α 148.

128 *γινώσκῃς* codd. dett.: *γινώσκεις* ACD — ἠδ' ἄνθρωπον Zen.
 132 *τὴν γ'* et *τὴν* Ar. — *οὐτάσσει* Zen. 136 *ἔλεν*: *ἔχεν* Ptolemaeus
 Orosandae 138 *χραύσει* . . . *δαμάσσει* C 141 *ἀγχιστῖναι* D: *ἀγχι-*
στῖναι AC 144 fort. *ποιμένε* 146 *τοῦ δ'* *ἔτερον* Zen. 148 *Πο-*
λύειδον codd. GN, quae vera nominis forma fuisse videtur, sed iam
 Sophoclis temporibus errorem scripturae circumlatum esse docet schol.
 ad V 663 et Et. M. 681, 22 151 *σφέας* codd.

ἄμφω τηλυτέτω· ὃ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ, 9
 υἷον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὃ γε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν 155
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γούνῃ καὶ κήδεα λυγρὰ
 λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκνοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.
 ἔνθ' υἱας Πριάμοιο δῶμα λάβε Δαρδανίδαο
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμονά τε Χρομίον τε. 160
 ὡς δὲ λέων ἐν βουτὶ θορῶν ἐξ αὐχένα φάσῃ
 πόρτιος ἠδὲ βοός, Ξύλοχον κάτα βοσκομενάων,
 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱός
 βῆκε κακῶς ἀφέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐκύλα·
 ἵππους δ' αὐθ' ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν. 165
 τὸν δὲ Φίδ' Αἰνείας ἀλαπάζοντα κτίχας ἀνδρῶν,
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
 εὖρε Λυκάονος υἷον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 κτῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, Φέπος τέ μιν ἀντίον ἦῶδα· 170
 „Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες διστοὶ
 καὶ κλέφες; ὦ οὐ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
 ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφεες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ Φέφοργεν 175
 Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσι
 ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 „Αἰνεία Τρῶων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων, 180
 Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφροني πάντα Φερίκω,
 ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλεῖῃ,

151^a = A 488 160^a = E 609. A 103. 127 167 = T 319
 168—9 = J 88—9 175—6 = H 424—5 180 = P 485. N 463. T 83.

155 ἐνάριξε D 156 ἀμφοτέρων Zen. — κήδεῖ A 161 ἄξι C
 162 πόρτιος· βοσκόλου Zen. — ἡδὲ Bentley: ἡδὲ codd. 165 δ' αὐθ'
 Heyne: δ' οἷς codd. 178 ἐπιμῆνις CD Ar. 181 μιν et μὲν Ar.
 182 γινώσκων C, scripturas γινώσκειν et γίνεσθαι antiquas Aristarche-
 isque probatas, γινώσκειν et γίνεσθαι recentes et ab Heraclide invectas
 esse docet W. C. Kayser in Philol. XVIII 657.

ἵππους τ' εἰσορόων· κάφα δ' οὐ Φοῖδ' εἰ θεός ἐστιν. 9
 εἰ δ' ὃ γ' ἀνὴρ ὄν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 οὐχ ὃ γ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι 185
 ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
 ὃς τούτου βέλος ὥκ' κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 ἦδη γάρ Foi ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο,
 καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνῇ προΐαψεν, 190
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην.
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροις Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχές· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 πέπτανται· παρὰ δέ σφι Φεκάστῳ δίζυγες ἵπποι 195
 ἐστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκᾶων
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα
 ἀρχεῦειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας· 200
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοῖατο φορβῆς
 ἀνδρῶν Φειλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην.
 ὥς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίευνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ, ἐκ δ' ἀμφοτέροιν
 ἀτρεκέες αἰμ' ἔσσευα βαλὼν, ἥγεια δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἵσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἥματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν 210
 ἤγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίῳ.
 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν

192 = Ξ 299 195 = K 473 196 = Θ 564 200 = B 345
 201 = X 103 204^b = A 230.

183 ἀθετεῖται schol. A 187 damnat Zen. 191 τίς: τοι C
 194 damnasse fertur Zen. 203 ἄδην Ar.: ἄδην AC et γρ. schol. A
 ἄδην D, cf. prol. p. 133 205 ἔμελλον C: ἔμελλον AD 206—8 da-
 mnavit Lachmann Betr. 20 210 ὅτε τ' C 211 μεταγράφουσί τινες
 'Τρώεσσι φέρων χάριν ἱποδάμοισιν' schol. A.

- πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα, 9
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην 215
 χερσὶ διακλάσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.“
 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ἤδα·
 „μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῷ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν
 ἀντιβῖν ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. 220
 ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα Φίδηναι,
 οἳοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 τῷ καὶ νῷ πόλινδε σαώσεται, εἴ περ ἂν αὐτε
 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ. 225
 ἀλλ' ἄγε νῦν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 ἢ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 „Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῷ ἵππῳ· 230
 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 οἷσεται, εἴ περ ἂν αὐτε φεβύμεθα Τυδέος υἱόν·
 μὴ τῷ μὲν δφείσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερεμένον πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
 νῷ δ' ἐπαῖζας μεγαθύμου Τυδέος υἱός 235
 αὐτῷ τε κτεῖνῃ καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σὺ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῷ ἵππῳ,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.“
 ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὤκέας ἵππους. 240
 τοὺς δὲ Φίδεο Θένελος Καπανήιος ἀγλαὸς υἱός,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,

214 = π 102 221—3 = Θ 105—7 226—7 = P 479—80
 243 = E 826. K 234. A 608.

219 *πρὸ* Cobet misc. crit. 259 — τῷδ': τῷ D 121—5 *sollicitavit*
 M. Schmidt mel. hom. II 12 227 *ἐπιβήσομαι* C Zen.: *ἀποβήσομαι*
 AD Ar. 231 *εἰωθότι* ACD Ar.: *εἰωθότε*, quod exhibet cod. Vind. L,
 alios legisse significat schol. A 234 *ποθέοντες* D 237 *ἀλλ' αὐτός*
σὺ γ' C 239 *φωνήσαντε* — *βάντε* codd. dett.

ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ κοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, 9
 εἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὃ μὲν τόξων ἐὺ Φειδιῶς, 245
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
 Αἰνεΐας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
 εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ Φοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτως
 θῦνε διὰ προμάχων, μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσης. 250
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „μή τι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω·
 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι
 οὐδὲ καταπτύσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν.
 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτως 255
 ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐῷ Παλλὰς Ἀθήνη.
 τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίετο ὠκέες ἵπποι
 ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δέ τοι Φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο κῆριν.
 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ 260
 ἀμφοτέρω κτείναι, σὺ δὲ τούτῳ μὲν ὠκέας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἔξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
 Αἰνεΐας δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωί περ εὐρύοπα Ζεὺς 265
 δῶχ' υἱὸς ποινήν Γανυμήδεος, οὐνεκ' ἄριστοι
 ἵππων ὄσσοι ἕασιν ὑπ' ἡῷ τ' ἡέλιόν τε,
 τῆς γενεῆς ἔκλεψε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους.
 τῶν Φοί ΦῆΞ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης 270

247—8 = T 208—9 250^a = A 342 251 = A 411 259 = A 297
 264 = N 401.

245 ἔχοντες codd. dett. 247 θ' υἱὸς C — μεγαλήτορος D et γρ. A: μὲν ἀμύμονος AC 249—50 damnasse videri Zenodotum dicit Aristonicus 252 fort. πείσαι οἶω 253 ἐμοὶ Nauck 255 ὀκνήω aeolicum reponi iubet Fick in Bezz. Beitr. VII 145 256 τρεῖν μ' οὐκ εἰς Ἀθήνη Ahrens in Phil. VI 29, τρεῖς μὲν con. Nauck, τρεῖν μ' οὐκ εἰς γὰρ Ἀθήνη con. Menrad — εἰς A et Herodianus 257 ὠκέας ἵππους C in text. 258 αἶ κ' con. Nauck 260 ὀρέξῃ κῦδος Ἀθήνη collato π 282 con. Menrad 263 Αἰνεΐας (Αἰνεῖας corr. Friedländer collato E 323) Zen. 264 ἐξελάσαι A in text. 265 ἥς: ἦν con. Bekker Hom. Bl. II 13 267 post ἡέλιόν τε plene interpunxerunt ante Bekkerum 270 γενέθλης Wolf: γενέθλη AD γενέθλη C.

τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ, 9
 τῷ δὲ δὴ Αἰνεία δῶκεν, μῆστῳρι φόβοιο.
 εἰ τοῦτ' γε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέφος ἐσθλόν.
 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους. 275
 τὸν πρότερος προσέφειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 „καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσκατο, πικρὸς οἰστός.
 νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.“
 ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχοι 280
 καὶ βάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα· ἡ δὲ διαπρό
 αἰχμὴ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 „βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 δηρὸν ἔτ' ἀνσχέσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.“ 285
 τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶι γ' οἶω
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἡ ἕτερόν γε πεσσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.“
 ὥς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἵθυσεν Ἀθήνῃ 290
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρυσεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρήσας,
 αἰχμὴ δ' ἐξέλυθεν παρὰ νεῖατον ἀνθρεῶνα.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 αἰόλα παμφανόωντα, παρέτρεσσαν δέ Φοι ἵπποι 295
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δφείσας μὴ πῶς Φοι Φερυαῖατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

272^b = Θ 108 273^a = Θ 196 274 = E 431. H 464. Θ 212.
 N 81 . . . 280 = Γ 355 283 = 101 285^b = A 288 286 =
 A 384. T 430 288—9 = X 266—7 289 = T 78 294 = 58
 296 = Θ 123. 315.

272 *μῆστῳρι* variam lectionem fuisse arguit schol. A et sic legit
 Plato Lach. 191 B: *μῆστῳρε* ACD Ar., cf. Θ 108 273 *τούτῳ γε* J. H.
 Voss: *τούτῳ κε* codd. 279 *τύχωμι* A: *τύχοιμι* CD 281 *ἡ δὲ* La
 Roche collatis E 66. H 260. T 276: *τῇς δὲ* codd. 288 *ἀποπαύσεσθαι*
 D et γε. A: *ἀποπαύσασθαι* AC 293 *ἐξέλυσθεν* scribendum esse docui
 Rh. Mus. XXXVI 37, quod, ut sero cognovi, iam occupaverat Ahrens
 Phil. IV 601: *ἐξελύθη* A Ar. *ἐξεσύθη* CD Zen. *ἐξεχύθη* Mosc.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς ἀλκὶ πεποιθώς, 9
 πρόσθε δέ Foi δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην, 300
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 σμερδαλέα Φιάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα Φέργον, ὁ οὐ δύο κ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν βέα πάλλε καὶ οἶος.
 τῷ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρός. 305
 ἰσχύϊ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ Foi κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω φρῆξε τένοντε·
 ὥς δ' ἀπὸ Φρινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὁ γ' ἦρωσ
 ἔστη γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νῦξ ἐκάλυπεν. 310
 καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Φάναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὁζὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχιση τέκε βουκολέοντι·
 ἀμφὶ δὲ Φὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχες λευκῷ,
 πρόσθε δέ Foi πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυπεν, 315
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μὴ τις Δαναῶν ταχυπύλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 ἦ μὲν ἐὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανήος ἐλήθετο συνθεσιῶν
 τῶν, ὅς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης, 320
 ἀλλ' ὁ γε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μῶνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἔξ ἄντυγος ἠνία τείνας,
 Αἰνείαιο δ' ἐπαῖξας καλλιτρίχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ ἐτάρῳ φίλῳ, δν περὶ πάσης 325
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι Foi φρεσὶν ἄρτια Φεῖδῃ,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν. αὐτὰρ ὁ γ' ἦρωσ

300—1 = P 7—8 302—4 = T 285—7 302 = Θ 321
 304 = M 449 309—10 = A 355—6 312 = Γ 374 317* = A 381
 321—3 = 262—4 324 = N 401 327* = A 274. O 259.

300 πρόσθε δέ οἱ Zen. in P 7 301 ἀντίον D 303 δύο κ' ἄνδρε
 Naber quæst. hom. p. 100 collato M 447: δύο γ' ἄνδρε AC δύο ἄνδρε
 D, ὁ κ' οὐ δύο ἄνδρε coni. Nauck 306 ἰσχύϊ: ἰνίφ anecd. Oxon. II 372
 310 δέ J' ὅσσε Herwerden quæst. ep. 6 314 δὲ δν A δ' ἐόν CD,
 cf. prol. p. 155 317 ἔλοιτο codd. et Ar., quem ὄλοιτο scripsisse falso
 referre videtur schol. A: ἔλγεται Ven. N 318 ἦ μὲν Φὸν malo
 323 Αἰνείω (Αἰνείω cod. A) Zen. quod in Αἰνείω ὁ diducendum esse
 existimat Menrad 326 ἦδαι C.

Φῶν ἵππων ἐπιβάς ἔλαβ' ἥνια ciγαλόεντα, 9
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθ' ἔπε κρατερώνυχας ἵππους
 ἐμμεμαῶς. ὃ δὲ Κύπριν ἐπύχετο νηλεὲς χαλκῷ, 330
 γινώσκων ὃ τ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
 τάων, αἳ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 οὗτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμιλον ὀπάζων,
 ἔνθ' ἐπορεζάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός 335
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῳ δουρί
 ἀβληκρῆν· εἴθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρρηεν
 ἄμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν αἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. ῥέφε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέφει μακάρεσσι θεοῖσιν· 340
 οὐ γὰρ σῖτον ἔδους, οὐ πίνουσ' αἶθοπα Φοῖνον·
 τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.
 ἦ δὲ μέγα Φιάχουσα ἀπὸ Φέο κάββαλεν υἷον.
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανὴν νεφέλην, μὴ τις Δαναῶν ταχυπύλων 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο·
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „Φεῖκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δημοτῆτος.
 ἦ οὐ Φάλις ὅττι γυναῖκας ἀνάγκιδας ἠπεροπεύεις;
 εἰ δὲ κύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἦ τέ σ' οἶω 350
 ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθεται.“
 ὣς ἔφαθ', ἦ δ' ἄλυσος' ἀπεβήσετο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὁμίλου

● 334^b = P 462 346 = 317 347 = 101.

329 *Τυδεΐδην μέθεπεν* codd. *Τυδεΐδην ἔπεχεν* conl. Nauck — *κρα-
 τερωνύχας' ἵπποις* Zen. 330 fort. *Κύπριδ* 336—635 interciderunt
 in A 336 *δουρί: χαλκῷ* Lips. 338 *ᾧ Φοι* conl. Heyne *ὃν αἱ* conl.
 Nauck, vulgata lectio iam obversata est auctori Cypr. fr. 3 et fortasse
 etiam Il. Ξ 178, cf. prol. p. 155 340 *ἰχώρ οἶον* conl. Nauck
 343 *κάββαλεν* C 344 *ἐρύσαστο* D: *ἐρύσαστο* C, duplicem litteram σ
 ubique in Homeri quidem carminibus, sive evellendi sive servandi vim
 verbum haberet, exarandam esse docuit Buttmann Lex. I 63
 346 *ἔλγεται* C 348 *θυγάτηρ* C 350 γρ. *εἰ δὲ καὶ ἐς* schol. V
 351 *πόλεμόνδε* C in textu et D 352 *ἀλύνος: ἀκόνος* Et. Gud. 25,
 24 et Orion 4, 1 — *ἀπεβήσαστο* C 353—431 interpolatos esse pro-
 babat La Roche Z. f. ö. G. 1863 p. 167 353 *τὴν ἄρα Φίρις* conl. Thiersch.

ἀχθομένην ὀδύνησι· μελαίνετο δὲ χρῶα καλόν. 9
 εὔρεν ἔπειτα μάχης ἔπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα 355
 ἥμενον· ἥερι δ' ἔγχεος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
 ἦ δὲ γνύξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο
 πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 „φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με δός τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν· 360
 λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἄν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.“
 ὣς φάτο, τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 ἦ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ·
 παρ δὲ Φέ' Ἴρις ἔβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν, 365
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέεσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον.
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 λύσας· ἔξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ·
 ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διῶνης δι' Ἀφροδίτῃ, 370
 μητρὸς ἑῆς. ἦ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα Φῆν,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, Φέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων
 μασιδίῳς, ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;“
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ· 375
 „οὔτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης,
 οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.“ 380
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη διὰ θεῶν·
 „τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ·
 πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

360 = Θ 456, cf ξ 42 365^b = P 482 366 = Θ 45. X 400.
 A 281 368—9 = E 775—6. N 34—5. Θ 49. 50 372 = A 361
 373—4 = Φ 509—10 375 = Ξ 193 382 = A 586.

359 κασίγνητ' ἐκκόμισαι A rec. — δός τέ C: δός δέ D 365 ἔε
 Cobet misc. crit. 413 collato χ 233: οἱ codd. 366 ἄκοντε CD
 374 γρ. ἐνωπῇ (corrige ἐνωπὶ) schol. B.

τλῇ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης, 9
 παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ· 386
 χαλκῷ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
 καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄατος πολέμοιο,
 εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἡερίβοια
 Ἑρμεία ἔηγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα 390
 ἤδη τειρόμενον, χαλεπὸς δέ γε δεσμός ἐδάμνα.
 τλῇ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἰκτῷ τριγλώχινι
 βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 τλῇ δ' Αἰδης ἐν τοῖσι πελώριος ὤκυν οἰκτόν, 396
 εὖτέ μιν ὡτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 [σκέτλιος, ὀβριμοφεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἵσυλα ῥέζων, 403
 ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοῦς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.]
 αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον 398
 κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἰκτός
 ὦμῳ ἔνι στιβαρῷ ἡλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν. 400
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων
 ἠέκεατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 406
 νήπιος, οὐδὲ τὸ Φοῖδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δημοτῆτος.
 τῷ νυν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστίν, 410
 φραζέσθω μὴ τίς Φοι ἀμείνων σείῃ μάχεται,

393^a = A 507 400^b = A 458 401—2 = 900—1 404^b =
 E 890. N 68. Q 427 410 = N 316.

385 Ἐφιάλτης Heraclid. all. c. 32 et Clemens protr. p. 26
 388—381 spurii 388 ἀπολώλε· coni. Herwerden in Herm. XVI 355 —
 ἄατος codd., cf. prol. p. 177 390 Ἑρμεία ἔηγγειλεν scripsi: Ἑρμείαι ἐξ.
 A rec. Ἑρμεία ἐξ. CD 391 ἐδάμνη Nauck, cf. prol. p. 148 394 καὶ
 μιν et κέν μιν Ar. teste schol. V καὶ περ C 397 πύλῳ ἀντὶ τοῦ πύλῳ
 Ar. 398 402 eiecit Köchly, equidem spurios versus 403—4 ut ante
 versum 398 collocarentur destinatos duco 403 αἰσνλοεργός Ar. — ὅς:
 ὅτ· schol. V 406 κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν Eust. 407 μάχοιτο C
 408 γρ. οὐδέ τί μιν schol. V.

μῆ δ' ἦν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστήν 9
 ἔξ ὕπνου γούωσα φίλους Φοικῆας ἐγείρη,
 κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν.
 [ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.“] 415

ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶρ χεῖρὸς ὁμόργνυ·
 ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόντων βαρεῖαι.
 αἶ δ' αὖτ' εἰσορώσας Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 κερτομίοις φέπεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 420
 „Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσας ὅττι κε φείπω;
 ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιάδων ἀνιείσας
 Τρῳσὶν ἅμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλα φίλησεν,
 τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιάδων ἐυπέπλων
 πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα Φαριήν.“ 425

ὣς φάτο, μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·
 „οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῖα φέργας,
 ἀλλὰ σύ γ' ἡμερόεντα μετέρχεο φέργας γάμοιο·
 ταῦτα δ' Ἄρηι θεῶ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.“ 430

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Αἰνείας δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γινώσκων ὅ Φοι αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, φίτο δ' αἰεὶ
 Αἰνείαν κτείνειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 435
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίωνων,
 τρὶς δὲ Φοι ἐκτυφέλιξε φαινήν ἄσπιδ' Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι Φίocos,
 δφεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη Γεκάερτος Ἀπόλλων·
 „φράζεο, Τυδείδῃ, καὶ χάζεο, μὴδὲ θεοῖσιν 440

421 = E 762. α 158 426 = O 47 431 = E 274 437 cf.
 II 703—4 438—9 = II 705—6. T 447—8.

415 ante 413 collocari iussit Cobet misc. crit. p. 369, ipse uncinis
 inclusi 416 ἰχῶ Ambr. — χερσὶν Zen. 418—431 damnavit Haupt in
 Iachm. Betr. 106, atque apte quidem versu 417 carmen finire poterat.
 419 κερτομίοις ἐπέεσσι codd., cf. prol. § 85 422 ἐνιείσας Ambr.
 423 ἅμ' ἐσπέσθαι A rec. et Ambr.: ἅμα σπέσθαι CD soloecce ... ἔκπαγλ'
 ἐφίλ. codd. 424 Ἀχαιάδων βαθυκόλπων Plut. symp. IX 4, 2
 425 χερσὶ codd. — καταμύξατο Ar.: κατεμύξατο CD 427 χερσὶν codd.
 431 ab hoc versu ante partes Sarpedonis veteri Iliadi invectas altera
 pars libri incipiebat, cf. E 471.

ἦς ἔθελε φρονέειν, ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.“
 ὣς φάτο, Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὁπίσσω, 9
 μῆνιν ἀλευάμενος Φεατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Αἰνεΐαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων 445
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι Φοῖ νηός γ' ἐτέτυκτο.
 ἦ τοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέφαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε·
 αὐτὰρ ὁ Φεΐδῳλον τευῆ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 αὐτῷ τ' Αἰνεΐα Φίκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, 450
 ἀμφὶ δὲ Φειδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας,
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆιά τε πετρόεντα.
 δὴ τότε θοῦρον Ἄρῃα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 „Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα, 455
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης Φερύκαιο μετελθών,
 Τυδεΐδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι Φῖκος.“
 ὣς Φειπῶν αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ, 460
 Τρῳᾶς δὲ στίχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
 Φειδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν.
 υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 „ὦ υἱες Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; 465
 ἦ ἐς ὃ κ' ἀμφὶ πύλης εὐὸ ποιητῆσι μάχωνται;
 κεῖται ἀνὴρ, ὃν Φῖκον ἐτίομεν Ἑκτορι δίῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίαιου.
 ἀλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο καῶσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον“
 ὣς Φειπῶν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 470

443—4 = II 710—11 452—3 = M 425—6 455 = 31 458^b =
 P 601 468 = 247 470 = Z 72. A 291. N 155. O 500 . .

443 τυτθὸν codd. Ar.: γρ. πολλὸν schol. Lips. 444 ἀλευόμενος Ar.
 446 ἐν CD 447 κήδενον vel κήδαινον Herwerden in Herm. XVI 355
 451 δ' ἄρ' codd. 452 δῆρουν conl. Nauck — στήθεσσι AC: στήθεσφι D
 461 Τρῳᾶς D et γρ. Eust. — οὐλος: γρ. ἡλὸς epim. Hom. 442, 15
 463 κέλευεν C 464 υἱες Nauck: υἱεῖς codd. 465 Ἀχαιῶν C, unde
 μαί νεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιῶν conl. Nauck 466 ἐς ὃ κ' Nauck: εἰσόκειν
 CD — ποιητῆσι CD Zev.: ποιητοῖσι Ar. 469 φλοίσβον C 470 θυμὸν
 τε ἐκάστου Bentley, cf. prol. p. 159

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΑΙ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΙ.

Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νεΐκεσεν Ἴκτορα δῖον· 10
 ἥ Ἴκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 οἷος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 τῶν νῦν οὗ τιν' ἐγὼ φιδέειν δύνάμ' οὐδὲ νοῆσαι, 475
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λείοντα·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἳ πέρ τ' ἐπικούροι ἔννευεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἴκω·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ Ξάνθῳ ἐπὶ δινήμενι·
 ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, 480
 καὶ δὲ κτήματα πολλά, τὰ φέλλεται ὅς κ' ἐπιδενής·
 ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτός·
 ἀνδρὶ μαχέσασθαι· ἀτὰρ οὗ τί μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοιεν.
 τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὀρέσσιν.
 μή πως, ὥς ἀψῖσι λίνου φαλόντε πανάγρῳ,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γέννησθε·
 οἳ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' ἐν ναιομένην πόλιν ὑμῖν.
 σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ. 490
 ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλειτῶν ἐπικούρων
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆρ·
 ὥς φάτο Σαρπηδὼν, δάκε δὲ φρένας Ἴκτορι μῦθος.

471^a = E 1 471 ηρρ. cf. P 140 ηρρ. 483^a = Γ 393. N 118

471—909 hoc alterum carmen libri quinti cum priore et arcte coniunctum et uno tenore, ut videtur, punctum ita tamen rebus Sarpedonis et Lyciorum invectis amplificatum et, ut prope novum carmen fieret, in quo laudibus Diomedidis laudes Sarpedonis adiectae sunt, cf. E 508—511 et prol. p. 30 471—496 eiecit Köchly, 471—492 damnavit Gieseke Hom. Forsch. p. 235 475 ἐγὼν ἰδέειν CD ἰγὼ ἰδέειν GMO
 477 δ' αὖ: τε C 478 ἴκω Bekker: ἦκω codd., cf. La Roche Hom. Text. 287 481 τά τ' CD — ὅς τ' C 483 μαχέσασθαι C μαχίσσασθαι D 486 ὥρεσσι codd., cf. Bekker Hom. Bl. I 39 et prol. p. 179
 487 λίνου πανάγρῳ φαλόντες Bentley λίνου φαλόντε παν. Heyne
 488 γέννησθε C 489 ἐκπέρσουσιν D 491 τηλεκλιτῶν C 192 κρατερῇ CD: χαλεπὴν codd. dett.

αὐτίκα δ' ἔξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε, 10
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντη, 496
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἳ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἄργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱεράς κατ' ἀλψάς
 ἀνδρῶν λικμύντων, ὅτε τε Ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότ' Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἄψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἥνιοχῆς. 506
 οἳ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσι ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραιάινεν ἐφετμάς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃς μιν ἀνώγει
 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ εἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην 510
 οἴχομένην· ἣ γάρ ῥα πέλεν Λαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἔξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὥς ἔφιδον ζωὸν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα 516
 καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα. μετάλλησάν γε μὲν οὐ τι·
 οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν ἀργυρότοξος ἔγειρεν
 Ἄρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
 τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 ὤτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ 520
 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς.
 ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσι φεφοικότες, ὥς τε Κρονίων

494 = Γ 29 494—7 = Z 103—6. A 211—4. 497 = P 343
 507—11 cf. Ξ 391 516 = H 308 522^b = A 27.

494 Ἐκταρ δ' αὐτίκα olim initium versus fuisse coniecit Gieseke l. l.
 496 δοῦρε Bekker collatis Γ 18. A 43. Π 139. μ 220. χ 25: δοῦρα codd.
 497 ἐφελίχθησαν codd.; cf. prol. p. 159 501 κρίνη A rec.: κρίνει CD
 503 κονισάλα codd. dett. 508—511 spurios esse et in versu 512 Φοῖβος δ'
 Αἰνείαν reponendum esse docuit Haupt in Lachm. Betr. p. 107, cf. prol.
 p. 23 508—593 damnavit Holm de aliquot Iliadis carm. p. 5, dubito
 an vere, ut paene me poeniteat quod hos versus non inclinatis litteris
 describendos curavi 508 ἐκράφαινε coni. Wackernagel 511 ἀρηγῶν
 Ar.: ἀρηγός CD 516 οὐθέν D 521 φωκάς Bekker.

νηνεμής ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν 10
 ἀτρέμας, ὄφρ' εὖδῃσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 Ζαχρειῶν ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκιόνετα 525
 πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀφέντες.
 ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων·
 „ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλασθε,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας. 530
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες κόοι ἢ ἐφάνται·
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέφος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.“
 ἦ, καὶ ἀκόντις δουρὶ θοῶς, βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι 535
 τῖον, ἐπεὶ θεὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
 τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἰσατο χαλκός,
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. 540
 ἔνθ' αὐτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
 υἱὲ Διοκλεΐδος Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε,
 τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐυκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ
 ἀφνειὸς βιότοιο, γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
 Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέφει Πυλίων διὰ γαίης· 545
 ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἀνδρεςσι Φάνακτα,
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλεΐα μεγάθυμον,
 ἐκ δὲ Διοκλεΐδος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης ἐὺ Φειδότε πάσης.
 τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν 550
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

525^b = A 63. M 157 527 = O 622 528 = Γ 449 529—31 =
 O 561—4 538—9 = P 518—9 540 = A 504 549^b = 11
 552 cf. A 159.

525 *ζαχρειῶν* codd. *ζαχρειῶν* et *ζαχρηῶν* Hesychius et Eust., fort. *ζαχαφέων*, cf. M 347 528—589 expulit Köchly 531 *αἰδομένων ἀνδρ.*
 O 563 534 *Αἰνείεω* CD 538 δὲ *εἰσατο* codd. — *χαλκός* A rec.: *καὶ τῆς*
 CD, cf. P 518 542 *Διοκλήος* codd. hic et 547. 548., cf. prol. p. 169.
Κρήθωνά D 543 *Φηρῇ*: fort. *Φηραῖς*, sed vide prol. p. 104 546 *ὅς*
ῥα τέκ' malo — γρ. *Ὀρσίλοχον* D 547 *Ὀρσίλοχος* Zen.

ἄρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν. 10
 οἷω τῷ γελέοντε δὺν ὄρεος κορυφῆσιν
 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης· 555
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ Φίφια μῆλα
 σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃ κατέκταθεν ὀξεί χαλκῷ·
 τοίῳ τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
 καππεσέτην, ἐλάτῃσι Φεφοϊκότες ὑψηλῆσιν. 560
 τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 κείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείῃ.
 τὸν δὲ Φίδ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός, 565
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι·
 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θεός περ ἔων πολεμιστής,
 ὡς ἔφιδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς φέρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δφειλῷ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 αὐτῷ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρῶτοισι μαχέσθην. 575
 ἔνθα Πυλαιμένα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι,
 ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἐσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληφίδα τυχήσας·
 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα, 580
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους —
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν

561 = P 346 562 = J 495 565^b = N 400 566^a = J 495
 571 = O 585 579^b = M 189 580^b = Q 119. M 111.

· 551 οἷω θῖρε λέοντε conl. Nauck τῷ οἷω τε λέοντε conl. Foerster-
 mann 560 εἰσικότε codd. dett. — ὑψηλοῖσι C 567 πάθοι LO: πά-
 θῃ CD — σφας schol. V: σφέας CD σφε conl. Abrens in Phil. VI 26
 576—589 una cum N 658 9 in suspicionem vocavit Od. Müller Gr. Lit.
 I 91 — Ζηρόδοτος ἔγραψε ὅτε μὲν (E 576) Πυλαιμένα ὅτε δὲ (N 643)
 Κελαιμένα cod. Ven. A fol. 8 576 ἐλέτην et 684 ἐλέω poetam
 pronuntiasse ducō, cf. A 4 578 δουρικλυτός CD.

ἥνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν. 10

Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐζας ξίφει ἤλασε κόρσιν·

αὐτὰρ ὃ γ' ἀσθμαίνων εὐφεργέος ἔκπεσε δίφρου 585

κύμβαχος ἐν κονίησιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

δηθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ρ' ἀμάθοιο βαθείης —,

ὄφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίησιν,

τοὺς ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν.

τοὺς δ' Ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς 590

κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες

καρτεραί. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἐνυώ,

ἥ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος·

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃ πελώριον ἔγχος ἐνώμα,

φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἑκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν. 595

τὸν δὲ Φιδῶν ρίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,

στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέφοντι,

ἀφρῷ μορμύροντα Φιδῶν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω,

ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, Φεῖπέ τε λαῶ· 600

„ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἑκτορα δῖον

αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.

τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·

καὶ νῦν Φοῖ πάρα κείνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ Φεφωκίῳ.

ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω 605

Φείκετε, μὴδὲ θεοῖς μενεαίνετε Φίφῃ μάχεσθαι.“

ὥς ἄρ' ἔφη, Τρωῆες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.

ἐνθ' Ἐκτωρ δὺο φῶτε κατέκτανε Φειδότε χάρμης

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενεσθῇ Ἀγχίαλόν τε.

τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας, 610

στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,

584^b = N 576 585 = N 399 590—1 = A 343—4 596 =

A 345 597 cf. J 244 602 = II 493. X 269 603 = T 98

609^a = 160 610 = 561 et 364 611 = J 496.

587 ἐστήκει Ar.: εἰστήκει codd. — γὰρ ἀμάθοιο codd. dett.

589 offensio est propter simile principium versus sequentis — τοὺς

codd.: τοὺς δ' ἵμας Bekker 598 στή C 603 πάρ' ἔεις con. Nauck

606 Θεῶ con. Nauck, cf. prol. § 85 — μενεαίνετε Heyne: μενεαινέμεν

codd. 608—698 eiecit Köchly, 628—698 damnavit Gieseke Hom. Forsch.

p. 235 609 Μενεσθῇ scripsi: Μενεσθῆν Ar. Μενέσθην codd., γρ.

Μενέστην schol. V.

καὶ βάλεν Ἀμφιον Σελάγον υἱόν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῶ 10
ναῖε πολυκτῆμων πολυλήϊος· ἀλλὰ ἦε μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσονται μετὰ Πριάμῳ τε καὶ νῆας.
τόν ῥα κατὰ ζωστήῃρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας, 615
νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δ' ἐπέθραμε φαίδιμος Αἴας
τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
ὀξεία παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνδέξατο πολλά.
αὐτὰρ ὃ λᾶξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος 620
ἐσπᾶσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ᾧμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
δῖεῖσε δ' ὃ γ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
οἳ ἦε μέγαν περ ἰόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν 625
ᾧσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
ὥς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεΐδην ἦν τε μέγαν τε
ᾠρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόει μοῖρα κραταιή.
οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 630
υἱὸς θ' υἱονὸς τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τόν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
„Σαρπηδὸν Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο 635
εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδύεαι ἀνδρῶν,
οἳ Διὸς ἐξεγένοιτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
ἄλλοιόν τινά φασι βίην Ἡρακλεΐην
εἶναι, ἔμον πατέρα θρασυμένμονα θιμολέοντα,
ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος 640
ἕξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν

615^a = P 578 617 = J 504 et H 187 620—2 = N 509—11
625—6 = J 531—5 627 = 84 628 = B 653 629^b = 83
630 = Γ 15 632 = N 306. π 460.

612 ἐν Ἀπαισῶ auctor catalogi B 828 legisse videtur 614 ἦκ' C
620 προσβὰς CD 630 γρ. ἰόντε schol. Lips. 636 ἔμμεν coni. Nauck
638 ἀλλ' οἶον Ar. — Ἡρακλεΐην Zen. 640 ὅς: ὡς Ambr. 641 οἷῃσιν
νηυσὶ D, dubito an recte, nisi transpositione οἷῃς' ἕξ σὺν locum sanare
navis, cf. prol. § 85.

- Ἴλιου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνιάς. 10
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν οἴομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, 645
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀίδαο περήσειν.
 τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ἦ᾽δα·
 „Τληπόλεμ', ἦ τοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν, ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 ὅς ῥά μιν εὖ φέρεξεντα κακῷ ἡνίπαπε μύθῳ, 650
 οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
 ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.“
 ὣς φάτο Σαρπηδὼν, ὃ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος 655
 Τληπόλεμος. καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 ἐκ χειρῶν ἤϊξαν. ὃ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἶχμῃ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινὴ·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρὸν ἀριστερόν ἔγχει μακρῷ 660
 βεβλήκειν, αἶχμῃ δὲ διέσσυντο μαιμώωσα,
 ὅστέφω ἐγχριμφθεῖσα· πατήρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 οὐ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίῳ ἐταῖροι
 ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν
 ἐλκόμενον. τὸ μὲν οὖν τις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησεν 665
 μῆροῦ ἐκφερύσαι δόρυ μέλινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
 σπενδόντων· τοιοῦτον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δίος Ὀδυσσεύς
 τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ Φοι φίλον ἦτορ. 670
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ προτέρω Διὸς νίον ἐριγδούποιο διώκοι,

652—4 = A 443—5 654 = Π 625 659 = N 580. X 466
 671 = v 10.

646 ἐμοῦ codd. dett. 651 τῶν A 656 ἀμαρτῇ AC Ambr.
 ὀμαρτῇ D ἀμαρτῇ Ar. 657 ἤϊξεν Ambr. 661 βεβλήκειν Ar.: βε-
 βλήκει codd., cf. La Roche Hom. Text. 194 665 γρ. τό οἱ οὗτις
 schol. A.

ἦ ὃ γε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο. 10
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
 ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξεί χαλκῷ. 675
 τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 ἐνθ' ὃ γε Κοίρανον εἶλεν Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
 Ἄλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε Νοήμονά τε Πιρύνανιν τε.
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε διος Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ. 680
 βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 δφείμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα Φοι προσιώντι
 Σαρπηδὼν Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔφειπεν·
 „Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 εἶσθαι, ἀλλ' ἐπάμυννον. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρα μέλλον ἔργωγε
 νοστήσας Φοῖκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλῃν καὶ νήπιον υἱόν.“
 ὣς φάτο· τὸν δ' οὗ τι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ παρήειπεν, λελιμμένος ὄφρα τάχιστα 690
 ὤσαι· Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἷ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδὼνα διοὶ ἑταῖροι
 εἶσαν ἱπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεί φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα Φοι μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε
 ἰφθιμος Πηλέων, ὅς Φοι φίλος ἦεν ἑταῖρος. 695
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέας
 ζώγρει ἐπιπνεῖουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρῃ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρῃ.

673 = K 506 674—5 cf. Φ 291 679 = Φ 211 681 = Δ 495
 687^b = B 140.

673 ὃ γ' ἔτι πλεόνων conl. Nauck 682 Διὸς υἱὸς Σαρπηδὼν
 προσιώντι ἔπος Bentley, ipse tentavi χάρις δ' ἄρα σοι — νίε ἔπος δ'
 ὀλοφυνδὸν ἔφειπες 684 ἔλωρ Bekker 695 Σιλάων I' tolemaeus Oroandae
 697 γρ. ἐμπνύνθη schol. A, quod Aristarchus probasse dicitur schol. ad
 X 476, ἀμπνύνθη A in textu, quod recipi iussit Herwerden Rev. de phil.
 II 195 699 ante versus 607—698 interpositos incepisse videtur ab ὧς
 ἔφατ' Ἀργεῖοι δ' ὑπὸ 700 γρ. προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ schol. A.

- ξνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξαν 10
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης;
 ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλῆξιππον Ὀρέστην, 705
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
 ὃς ῥ' ἐν Ὑλῇ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· πᾶρ δέ Φοι ἄλλοι
 ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες. 710
 τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην Γέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.“
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ἦ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους 720
 Ἥρῃ πρέεβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο·
 Ἥρῃ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέω ἄξονι ἄμφις.
 τῶν ἦ τοι χρυσὴ Φίτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα φιδέσθαι· 725
 πλημναὶ δ' ἀργύρου εἰςὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν.
 δίφρος δὲ χρυσεόισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 ἐντέταται, δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαθνα 730

703 = A 299. II 692 708^b = N 297 711—2 cf. H 17—18
 713 = J 69 714 = B 157 716 = B 113 718^b = J 418
 719—21 = Θ 381—3 721 = Ξ 194. 243.

703 *ἐξενάριξαν* AC Ar.: *ἐξενάριξεν* D et γρ. schol. A 706 *Τρῆχον*
τόντ' A 708 *Ἄτθῃ Zen.* — *μεμηλώς*: *μεμαώς* seu *μεμηώς* conl. Nauck
 mél. IV 584 711—792 et 907—11 et Z 1 *damnat* Haupt, Betr. p. 108,
 cui rei favet quod versus E 791 ex N 107 *sumptus esse* videtur.
 712 om. D 716 *εὐτείχεα* conl. Nauck 722 *ὀχέεσσι* C: *ὀχέεσφι* AD
 723 *χάλκει* Bentley — *ὀκτώκνημα* Cobet misc. crit. 413 725 γρ.
ὀπίσσωτρα schol. A 727 *χρυσέησι καὶ ἀργυρέησιν* D 729 *πέλει*
 Bentley — *ἄκρῳ*: *αὐτῷ* D.

κάλ' ἔβαλε, χρύσει'. ὑπὸ δὲ Ζυγὸν ἦγαγεν Ἥρη 10
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδαι,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν· 735
 ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
 δφεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωται,
 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή, 740
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλὴ δφεινοῖο πελῶρου,
 δφεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 ἐς δ' ἄχεα φλόγεα ποσὶ βῆσέτο, λάζετο δ' ἔγχοις 745
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι τίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε, 750
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 εὖρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἤμενον ἄλλων
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη 755
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέφειπεν·
 „Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ Φέρτα,
 ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐμοὶ δ' ἄχος; οἱ δὲ Φέκῃλοι

733—7 = Θ 384—8 738 = B 45 et Φ 400 739 = A 36
 741 = I 634 742^b = M 209 743 = A 41 745—52 = Θ 389—396
 746—7 = α 100—1 748 cf. P 430 751 = I 525 753—4 =
 A 498—9 759^a = B 214.

734—6 damnavit Zen. 736 γρ. ἡδὲ schol. A 738 *θυσσανόεσσαν*
 A m. pr. 739 *ἐστεφάνωται* A: *ἐστεφάνωτο* CD 741 *πολίων* A:
πόλεων CD et γρ. A 746 *δάμνησι* CD: *δάμνησι* A Ar. 749 *αὐτό-*
ματοι Eust. 750 *ἐπιτέτραπται* Bergk collato Athen. IV p. 134
 756 *ἐξήρετο* C 757 *Ἄρει* C: *Ἀρη* AD — *καρτερὰ ἔργα* ACD Ar.: γρ.
ἔργ. *αἰδῆλα* schol. A et Apoll. Soph. 16, 31.

- τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων 10
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, δς οὐ τίνα Φοῖδε θέμιστα. 761
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „ἄγρει μὲν Φοῖ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελεῖην, 765
 ἦ Φε μάλιστα Φέφωθε κακῆς ὁδύνηςι πελάζειν.“
 ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 ὅσσον δ' ἠεροφειδὲς ἀνὴρ Φίδεν ὀφθαλμοῖσιν 770
 ἤμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ Φοῖνοπα πόντον,
 τόσσον ἔπ' θρῦσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην Ἴξον ποταμῷ τε ῥέφοντε,
 ἦχι ῥοὰς Κυμώεις κυβάλλετον ἠδὲ Κκάμανδρος,
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη 775
 λύσας· ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Κυμώεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 τῷ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον ὄθι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
 ἔσταςαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 Φειλόμενοι, λείουσι Φεφοϊκότες ὠμοφάγοισιν
 ἦ κυεὶ κάπροιςιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 ἐνθα στᾶς ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Στέντορι Φεισαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ, 785
 δς τόσον αὐδῆσαςχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 „αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, Φεῖδος ἀγῆτοί.

762^a = E 421 764 = A 560 768 = K 530. A 519. E 366
 769 = Θ 46 775—6 = 368—9 782—3 = H 256—7 784^a = A 10
 787 = Θ 228.

763 μάχης ἐξ ἀποδίωμαι A 764 γρ. τὴν δ' αὐτε προσέειπε πα-
 τὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε schol. A 765 μὲν Φοῖ: μάν οἱ codd. νῦν μοι
 Apoll. Soph. 6, 20 766 μάλιστ' εἶωθε codd. 778 τῷ δὲ schol.
 Soph. El. 977. Oed. Col. 1676 Eur. Alc. 902, unde Aristarcheum eam
 fuisse lectionem probavit W. C. Kayser in Philol. XVII 708: αἶ δὲ codd.
 782 εἰλούμενοι A 785—792 sollicitat Friedlaender Kritik p. 65
 786 ἐν τισιν οὐκ ἦν ὁ στίχος schol. B 787 ἐλέγχεα ACD: ἐλεγχέες Ar.
 — ἀγῆτοί et ἄριστοι Ar.

ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς, 10
οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος· 790
νῦν δὲ Φεκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.“

ὥς Φειπούς ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
εὔρε δὲ τὸν γε Φάνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰψ. 795
ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα,
ἄν δ' ἴσχωι τελαμῶνα κελαινεφές αἴμ' ἀπομόργνυ,

ἵππειον δὲ θεὰ Ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε· 800

„ἦ ὀλίγον Φοῖ παῖδα Φεφαιότα γείνατο Τυδεύς,
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμιζέμεν οὐκ εἶσκον
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
ἄγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμεΐωνας·
δαίνυσθαί μιν ἀνύγῃ· ἐνὶ μεγάροισι Φέκῃλον· 805

αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων Φὸν καρτερόν, ὥς τὸ πάρος περ,
κούρους Καδμεΐων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
[ῥηιδίως· τοίη Φοῖ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα.]

σοὶ δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι· 810
ἀλλὰ σευ ἡ κάματος πολυαῖε γυῖα δέδουκεν,
ἦ νύ σέ που δφέος ἴσχει ἀκήριον. οὐ σύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„γινώσκω σε, θεὰ θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο· 815
τῷ τοι προφρονέως Φερέω Φέπος οὐδ' ἐπικεύσω.

791 = N 107 807—8 = J 389—90 814 = A 316.

791 δὲ ἐκάς ACD Zen. Aristoph.: δ' ἔκαθεν Ar. — κοίλης ἐπὶ νηυσὶ: fort. πολέος (ἢ σπιθέος ἢ μέσσου) πεδίαιο, ne versum ex N 107 translatum suspiceris. 792 θυμὸν τε Φεκ. Bentley. 794 τὸν γ' ἀπάνευθε Naber. 797 εὐκύκλου ἢ ἀμφιβρότης Eust. — τείρετο A Ar.: τρίζετο CD et γρ. A. 798 ἀπεμόργνυ D. 802 πολεμίζειν codd. — ἔασκεν conl. Nauck. 805 ἀνάγῃ ἐνὶ scripsi: ἡνωγον ἐνὶ codd., cf. prol. p. 114. 808 om. Ar., habuit Zen. — οἶ: τοι C. 811 δέδοικεν C m. pr. 814 γρ. τὴν δ' αὐτε προσέειπε <βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης> schol. A.

οὔτε τί με δφέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνος, 10
 ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ὥς ἐπέτειλας.
 οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη 820
 ἔλθῃς ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα Φαλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γινώσκω γάρ Ἀρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα·
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις, Ἀθήνη· 825
 „Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύ γ' Ἀρηα τό γε δεῖδιθι μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθός εἰμι.
 ἀλλ' ἄγ' ἐπ' Ἀρηι πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους,
 τύφον δὲ σκεδῆν, μῆδ' ἄζωο θυῶρον Ἀρηα 830
 τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον,
 ὃς πρῶπῃ μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχέσσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν,
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσι δμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.“
 ὣς φασμένη σθένελλον μὲν ἀφ' ἵππων ὥς χαμᾶζε, 835
 χειρὶ πάλιν Φερύσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν·
 ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινοσ ἄρων
 βριθοσύνη· δφεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
 λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840
 αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηι πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἡ τοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἷον.
 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 δύν' Αἰδος κυνέην, μὴ μιν Φίδοι ὄβριμος Ἀρης. 845
 ὥς δὲ Φίδε βροτολοιγὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,
 ἡ τοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν

820. 1 = 131—2 826 = 243 827^b = 342 828 = 808
 835^b = A 143. 320. T 461.

818 σῶν ACD: σίων Ar. 827 ἄλλων Cant. 830 τυκτὸν Herwerden in Herin. XVI 355 838—9 ἀθετοῦνται schol. A 838 γρ. πῆδινος Eust. 839 ἄνδρα δ' Ar. post 841 legitur 846 in AC
 842 ἐξενάριζεν AD Ar.: ἐξενάριξεν C et γρ. schol. A 844 ἐνάριξε AC Ar.: ἐνάριξε D.

κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν, 10
 αὐτὰρ δ βῆ ρ' ἰθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ χρεδὼν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850
 πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ Ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ὤσεν ὑπὲκ δίφροιο Γετώσιον αἰχθῆναι.
 δεῦτερος αὖθ' ὠρμάτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης 855
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
 τῇ ρά μιν οὔτα τυχῶν, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν,
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. δ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι 860
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ζυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε
 δφείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄατος πολέμοιο.
 οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
 καύματος ἕξ ἀνέμοιο δυσαφέος ὀρνυμένοιο, 865
 τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὀλύμπον,
 παρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων,
 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα καταρρέφον ἐξ ὤτειλῃς, 870
 καὶ ρ' ὀλοφυρόμενος φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὀρῶν τάδε καρτερὰ φέρῃ;
 αἰεὶ τοι ρίγις θεοὶ τετληότες εἰμέν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν δ' ἄνδρες φέροντες.
 κοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην, 875
 οὐλομένην, ἣ τ' αἰὲν ἀφίσυλα φέρῃ μέμηλεν.

849^a = A 101 850 = Γ 15 855 = K 283 857^a = A 381.
 Π 821 860—1 = Ξ 148—9 864^a = A 62 869 = A 405
 871 = A 815. Σ' 72 872 = 757.

848 *πρῶτα* C 852 *ἐλίσσθαι* A Ambr.: *ὀλίσσαι* CD et γρ. A
 855 *δεύτερον* D 857 *ζωννύσκετο*: γρ. *στελλέσκετο* schol. A — *μίτρη* Ar.
 859 *ἐν δὲ* A 860 γρ. *ἐννεάχειλοι* et *δεκάχειλοι* Eust. 863 *ἄτος* codd.
 872 γρ. *ἔργ' αἰδῆλα* schol. V et codd. dett. 873—4 *damnat Bekker*
 Hom. Bl. II 68 874 *χάριν δ'* ACD Ar.: *χάριν* codd. dett. 876 *ἀφί-*
συλον scripsi, unde *αἰσύλον* eiecto digamma contractum est: *ἀήσυλον*
 codd. *ἀφάισυλον* Benfey Wurzellex. II 222.

ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ, 10
 κοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα Φέκαστος·
 ταύτην δ' οὐ Φέπει προτιβάλλει οὐδέ τι Φέρῳ,
 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' Ἀφίδηλον· 880
 ἢ νῦν Τυδέος υἱὸν ὑπερφίαλον Διομήδεα
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι Φίος.
 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν 885
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπήσιν·“

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

„μὴ τί μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε.
 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν· 890
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
 μητρός τοι μένος ἔστιν ἀνάσχετον, οὐκ ἐπιφεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι Φέπεσσιν.

τῷ δ' οἷω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν δ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα· 895
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἔξ ἄλλου γε θεῶν γένεω ὧδ' Ἀφίδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλοι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανίωνων·“

ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγειεν ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσцен. 900
 [ἠέκατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.]
 ὣς δ' ὅτ' ὅπως γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 ὑγρὸν ἰόν, μάλα δ' ὤκα περιτρέφεται κυκλώνντι,

883—4 = 458—9 890 = A 176 et E 404 891 = A 177
 895^a = P 41 900—1 = 401—2.

879 οὐ Φέπει προτιβάλλει οὐδέ τι scripsi: οὐτ' ἔπει προτιβάλλει
 οὔτε τι codd. 880 ἀνιείς ACD 881 ὑπέρθυμον C et γρ. schol. A
 886 fort. Ἰίδι πήματ' 887 γρ. εἴ κεν Eust. — ζῶς Herodianus: ζῶς
 Ptolem. Ascal. 892 ἀάσχετον codd., ἀνάσχετον Wackernagel in Bezz.
 Beitr. IV 302, vulgatam excusat Bekker Hom. Bl. I 158 893 δάμνημ'
 ἐπέεσαι codd. 894 εἰνεσίησιν con. Nauck 895 οὐ μὲν malo
 897 fort. γένε' ὦδ', cf. prol. § 109 898 ἦσθα C: ἦσθας AD —
 ἐνέρτατος Zen. 899 ἀνώγειεν scripsi: ἀνώγειν AC ἀνώγεν D, cf.
 prol. p. 117 900 πάσцен ACD Ar.: πάσσω codd. dett. 901 om.
 CD ignoravit Ar., habet A sed in eodem A adnotatum est, ἐν ἄλλῳ ὁ
 στίχος οὐχ εὔρηται 902 ἐπειγόμενον D 903 περιτρέφεται Hero-

ὥς ἄρα καρπαλίμως ἵηκατο θοῦρον Ἄρῃα. 10
 τὸν δ' Ἦβη λόεσεν, χαρίεντά τε Φείματα Φέσцен· 905
 πᾶρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίῳν.
 αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἦρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ,
 παύσασαι βροτολογιὸν Ἄρῃν ἀνδροκτασιάνων.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΟΜΙΛΙΑ.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ· Ζ 1
 πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἵθυσσε μάχῃ πεδίοιο
 ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ροάων.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν, 5
 Τρώων φρῆξε φάλαγγα, φύως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 ἄνδρα βαλὼν ὅς ἄριστος ἐνὶ Θρεϊκεσσι τέτυκτο,
 υἱὸν Εὐσσώρου Ἀκάμαντ' ἧν τε μέγαν τε.
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασειῆς,

906 = E 869. A 405 908 = Δ 8.

Z 4^b = Θ 560 5^a = M 378 9—11 = Δ 459—61.

dianns et Apoll. Soph. 130, 14: *περιστρέφεται* codd. 905 *λοῦσεν*
 codd., cf. prol. p. 181 — *τε* Vrat.: δὲ ACD 906 *damnassee* Zenodotum
 narrat schol. B, *damnassee* Aristarchum narrat schol. V 909 *Ἄρη*
 ACD et Herodianus: Ἄρη Cant., dubito an vere.

Liber Ζ sive carmen undecimum, licet ab Herodoto II 116 ita laudetur, tamquam pars integra *Διομήδους ἀριστείας* fuerit, tamen non solum aptissimum erat, quod seorsum cantaretur, sed etiam a colore et consilio libri quinti cum aliis rebus differt tum hoc, quod Diomedes, qui illo libro deorum reverentia omni exuta ferocissime Venerem et Martem aggressus erat, iam hoc libro v. 129 cum diis manum conserere se summopere vereri dicit. Arcte autem hoc carmen cohaeret cum iis carminibus, in quibus res gestae Sarpedonis et Glauci regum Lyciorum illustrantur, quae omnia uni poetae assignanda eodemque litterarum genere describenda censui. 1—4 carmini antecedenti finem imponendo aptiores quam novo carmini auspicando sunt, unde dubito an et hi versus rectis litteris exscribendi fuerint et undecimi carminis *vetus* exordium, quo post dubium Martem tandem Troianorum aciem labefactari coeptam esse significabatur, socordia Pisistrati diasceuastrorum intercederit. 4 *μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρον καὶ στομαλίμνης altera* editio Aristarchi, *μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρον καὶ Σιμόεντος* Chaeris 5 *Αἴας*
 5 *Αἴας* δ' αὖ vel ἔνθ' *Αἴας* genuinum carminis initium fuisse puto
 7 *Θρηϊκεσσι* codd., cf. prol. p. 177.

- ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 11
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 11
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὅς ἐναιεν ἐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἐν ἀνθρώποισιν·
πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῶ ἐπὶ Φοικία ναίων. 15
ἀλλὰ Φοι οὐ τις τῶν γε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον
πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπέυρα,
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τότε ἔππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν· 20
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε νύμφη
νῆς Ἀβαρβαρέῃ τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος
πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δὲ Φε γείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ, 25
ἣ δ' ἵποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε.
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδίμα γυῖα
Μηκιστηιάδης, καὶ ἀπ' ὧμων τεύχε' ἐσύλα.
Φαστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκῶσιον ἐξενάριξεν 30
ἐγγεῖ χαλκείῳ, Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης, Ἐλατον δὲ Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ναῖε δὲ Σατυριόεντος ἐυρρεΐταιο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως 35
φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ζῶν ἐλ'· ἔππω γάρ Φοι ἀτυζομένῳ πεδίοιο
ὄξω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
Φάξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην, 40

16 = B 873 18^a = N 331 25^a = A 106 32^b = A 496
34—35 cf. Φ 86.

14 ἦν codd., cf. prol. p. 117 et 183 16 τὸν γε A 17 ἀπύρα
codd. 18 Καλέσιον Fick 21 Πήδασον: Πήρεχον Ar. 26 ἵποκυσα-
μένη ACD 29—36 ab alio poeta atque 37—65 factos esse existimo
31 γρ. ἄρ' Ἐτάονα schol. A 34 ὅς ναῖε (scribe νάε) Σατυν. Zen. —
fort. ἐυρρεΐταιο — ὄχθαις Strabo XIII p. 606 35 Φύλακον: Σχεδίων
Herodianus περὶ μον. λεξ. 18, 6 40 πρώτῳ ἐνὶ ρυμῷ Φάξαντ' malo.
20*

πρὸς πόλιν, ἣ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, 11
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη 42
 πρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα. πὰρ δέ Φοι ἔσθη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων· 45
 „ζώγρει, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια χεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίζαιτο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“ 50
 ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δάσειν Φῶ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας Φέπος ἡὔδα· 55
 „ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως
 ἀνδρῶν; ἣ σοὶ ἄριστα πεποιήται κατὰ Φοῖκον
 πρὸς Τρώων; τῶν μὴ τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον
 χεῖράς θ' ἡμετέρας, μῆδ' ὄν τινα γαστέρι μήτηρ
 κοῦρον ἐόντα φέροι, μῆδ' ὅς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἰλίου ἑξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.“ 60
 ὣς Φειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρωος
 αἰσιμα παρφειπῶν· ὃ δ' ἀπὸ Φέθεν ὤσατο χειρὶ
 ἥρω' Ἀδρηστον. τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνιτράπετ', Ἀτρεΐδης δὲ
 λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. 65
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλετο μακρὸν ἄνυσας·
 „ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται,
 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ Φέκηλοι 70
 νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.“

41 = Φ 4 42 = Ψ 394 45^b = Φ 71 46—50 = A 131—5
 48—50 = K 379—81 51 = B 142 61^b = H 120. N 788
 64 = Ξ 447 66^b = Z 110. Θ 172. A 285 . . . 67 = B 110.

50 αἴ κεν Lips. 51 ἔπειθεν AD: ὄρινε C et A supra lin.
 54 ἀντίον Zen. 58 post ἡμετέρας plene interpunxerunt Nicanor et
 Wolf 61 παρέπεισεν A: ἔτρεψεν CD et γρ. A — ἀδελφειοῦ codd., cf.
 prol. § 79 62 ἀπό: γρ. ἀπαι Eust. 71 Τρώων ἅμ πεδίον συλήσομεν

ὥς φειπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων. 11
 ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι φεῖπε παραστάς 75
 Πριαμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος·
 „Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ, ἐπεὶ πόνοσ' ὕμμι μάλιστα
 Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε,
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυνάκετε πρὸ πυλάων 80
 πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεῖνοντας πεσέειν, δέιοισι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὐθι μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγῃ 85
 Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, φεῖπὲ δ' ἔπειτα
 μητέρῃ σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς
 νηὸν Ἀθηναίης γλανκώπιδος ἐν πόλει ἄκριμ,
 οἶξασα κληΐδι θυῖας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὃ Φοι δοκέει χαριέστατος ἥδὲ μέγιστος 90
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ καὶ Φοι πολὶ φίλτατος αὐτῇ,
 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο,
 καὶ Φοι ὑποσχέσθαι δυοκαῖδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
 ἦνις ἡκέστας ἱερυσέμεν, αἵ κ' ἐλεήσῃ
 Γάστρῃ τε καὶ Τρῶων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, 95
 αἱ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆστωρα φύβοιο,
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,

72 = E 470 73—4 = P 319—20. Π 303 90—7 = 271—8
 94^b = I 172. Ω 301 95 = P 223.

ἔντεα νεκρούς Zen. — τεθνηῶτας A τεθνηῶτας CD, quam discrepantiam scripturae non iam notabo 72 θυμόν τε Jek. Bentley 74 ἀναλκείησι CD: ἀναλκίησι A ἀναλκίηφι conl. Nauck 76 Ἑλένος μάντις τ' οἰωνοπόλος τε Aristarcheam lectionem fuisse tradidit Ammonius
 81 πρὶν γ' conl. Nauck, ut etiam I 403. N 172. II 322. 840. X 156. δ 660, at vide Hartel Hom. Stud. I 109 82 δηῖοισι τε D 87 γε. γεραῖας (corr. γεραιάς) schol. V, cf. Z 270 89 damnat Koechly opusc. p. 111 90 ὃ Bentleio duce Hermannus ad Orph. p. 778: ὧς codd. 96 ὧς κεν Ar.

ὃν πέρ φασι θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὃδε λίην 11
 μαίνεται, οὗ τις Φοι δύναται μένος ἀντιφερίζειν.“ 100
 ὥς ἔφαθ', Ἴκτωρ δ' οὐ τι κασιγνήτῳ ἀπίδθησεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε,
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντῃ
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν. 105
 οἳ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο,
 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὥς ἐφέλιχθεν.
 Ἴκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσα· 110
 „Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἥδὲ γέρουσιν
 εἰπὼ βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν
 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.“ 115
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 ἄμφι δέ μιν σφινρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν,
 ἄντυξ ἣ πυμάτῃ θέφεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΟΤ ΣΤΥΜΒΟΛΗ.

Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς καὶ Τυδεὸς υἱός
 εἰς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. 120
 οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθυνητῶν ἀνδρώπων;

103—6 = E 494—7 110 = Θ 172. O 346 111 = I 233. A 564
 112 = Θ 174. A 287. O 487. 734. Π 270. P 185 116 = Z 369. P 188.
 118^b = A 259 120 = T 159. Ψ 814. 121 = Γ 15 123^a = O 247.
 Ω 387.

101 οὗ τις Bentley: οὐδέ τις codd. — ἀντιφερίζειν Bentley: ἰσοφαρίζειν codd., cf. Φ 357 104 δοῦρε Bekker collato E 495: δοῦρα codd.
 106 ἐφελίχθησαν codd., cf. prol. p. 159 109 κατελθέμεν, ὡς Bekker — ἐφελίχθεν codd. 112 ἔστε θεοὶ καὶ ἀμύνετον ἀστεὺς λῶβην Zen.
 113 ὄφρ' ἂν et ὄφρα κ' Ar. 115 δ': Θ' Eust. 119—236 μετατιθέασιν τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν schol. A, a recentiore poeta eam insertam esse docebat Gieseke Hom. Forsch. p. 235; vide prol. p. 6 et quae ad Τειχοσκοπίαν sive Γ 121 adnotavimus 120 ἀμφοτέρῳ A
 121 ἰόντες Zen. Aristoph.: ἰόντες codd., cf. La Roche Hom. Unt. 169.

- οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ 12
 τὸ πρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων 125
 σὺ θάρσει, ὅ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὔκ ἄν ἐγώ γε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος 130
 δφῆν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 • σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσήιον· αἶ δ' ἄμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκούργου
 θεινόμεναι βουπλήγῃ. Διώνυσος δὲ φοβηθείς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὁδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δφῆν
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν. 140
 οὐδ' ἄν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι.“
 τὸν δ' αἶθ' Ἰππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
 „Τυδεΐδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις; 145
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέφει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθώσασα φύει, φέρος δ' ἐπιγίνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ, ἣ μὲν φύει ἣ δ' ἀπολήγει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐν Φειδῆς, 150
 [ἡμετέρην γενεὴν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.]

127 = Φ 151 128 = η 199 139^b = Θ 126. Ψ 690. β 36 . . .
 143 = T 429 145 = Φ 153 150—1 = T 213—4 151^b cf.
 v 239.

124 μάχῃ σ' ἐνὶ Herwerden quæst. ep. 7 128 οὐρανὸν Ar.
 130—141 ex alio carmine huc translato indicat La Roche Z. f. δ. G.
 1868 p. 170 130 Λυκούργος codd. dett. 134 κατέχευον codd. dett.
 — ἀνδροφόνου Λυκούργου Nauck: ἀνδροφόνου Λυκούργου codd.
 135 φοβηθείς: χολωθείς Zen. 145 ἐρεεῖνεις 148 τηλεθώσασα
 Aristoph. — ἐπιγίνεται C — ὥρη A Aristoph. 149 ἡμὲν — ἦδ' Alexio
 150 post ἐθέλεις distinxit Nicanor et Ar. teste Aristonico ad T 213 et
 Φ 487 151 damnat Bentley -- δὲ ἴσασιν μιν ἄνδρες Heyne.

ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο, 12
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἷόν,
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην. 155
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνρορέην ἐρατεινὴν
 ὥπασαν. αὐτὰρ Φοῖ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ,
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺν φέρτερος ἦεν,
 [Ἀργείων· Ζεὺς γάρ Φοι ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.]
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄντεια, 160
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὐ τι
 πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 ἣ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσηύδα·
 ,τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἣ κάκτανε Βελλεροφόντην,
 ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. 165
 ὣς φάτο, τὸν δὲ Φάνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν.
 κτείνει μὲν ῥ' ἀλέφεινε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ,
 πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρην δ' οὐ γέ σήματα λυγρὰ,
 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,
 δεῖξαι δ' ἡνώγει Φῶ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο. 170
 αὐτὰρ ὃ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε Ξάνθον τε ῥέφοντα,
 προφρονέως μιν τίε Φάναξ Λυκίης εὐρείης·
 ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἴερευσεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ροδοδάκτυλος ἠώς, 175
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦτε σῆμα φιδέσθαι,
 ὅττι ῥά Φοι γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥά Χίμαιραν ἀμυμακέτην ἐκέλευσεν
 πεφνέμεν. ἣ δ' ἄρ' ἔην θέλον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων, 180
 πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,

152^b = γ 263. B 287 175 = Ω 785.

155 αὐτὰρ ὁ Γλαῦκος D — τίκτεν Ar. -- Ἐλλεροφόντην Zen.
 156—9 alterius recensiois esse verisimiliter statuit Friedlaender in Phil.
 IV 579 157 κακὰ μήσατο Ar.: κάκ' ἐμήσατο ACD 158 γρ. φέρτα-
 τος A 159 damnavit Duentzer — γάρ μιν A 160—7 damnabat
 Nitzsch Beitr. p. 149 169 πτυκτῷ C 170 ἡνώγειν A Ar. 171 ὅπ':
 μετ' Demetrius Ixion 174 ξείνισσε et ξείνιζε Ar. 179 Fe κέλευσεν
 conl. Nauck 181 adulterium ducit Milchhoefer Anfänge der Kunst p. 151.

δφεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. 12
 καὶ τήν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας,
 δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν.
 καρτίστην δὲ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν. 185
 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον. τοὶ δ' οὐ τι πάλιν φοικόνδε νέοντο·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης. 190
 ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὃ γε θυγατέρα Ἰήν,
 δῶκε δέ τοι τιμῆς βασιλίδος ἡμισυ πάσης·
 καὶ μὲν Φοι Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο. 195
 ἣ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
 Φίσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς,
 ἣ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν·
 [ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200
 ἣ τοι ὃ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλῆιον οἶος ἀλάτο,
 Φὸν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων,
 τήν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.] 205
 Φίσανδρον δέ τοι υἱὸν Ἄρης ἄατος πολέμοιο 253
 μαρναμένον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 Ἰππόλοχος δ' ἐμὲ τίκτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι. 206
 πέμπε δέ μοι ἔς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἶν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μὲν ἄριστοι

183^b = A 398 187 cf. A 392 192 = A 226 194—5 =
 T 184—5 195 = M 314 203^b = N 746 206 cf. N 452
 208 = A 784.

184 μαχέσσατο ACD 187 ἀνερχομένῳ ACD Ar.: γρ. ἐπερχομένῳ
 schol. A — δόλον: λόχον A 188 εὐρείης: ἐέκοσι Townl. et Et. M.
 p. 538, 41 194—5 miselli interpolatoris esse dicit Koechly opusc.
 p. 112 195 ὄφρα νέμοιτο CD et γρ. A: πυροφόροιο A ut legitur
 M 314 200—2 et 205 spurios esse docuit Koechly opusc. p. 113, recte
 ille quidem, nisi quod interpolator 205 post 202 collocatum voluit
 203 Ἰσανδρον: Πείσανδρον Strabo XII p. 573 et XIII p. 631 — ἄτος
 codd. 206 δέ μοι ἔτικτε codd., cf. Bekker Hom. Bl. I 322.

ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 12
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι.“ 211
 ὥς φάτο, γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐνὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὃ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 „ἦ ῥά νύ μοι ξείνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός· 215
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐφείκωσιν ἤματ' ἐρύξας.
 οἷ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά·
 Οἶνεὺς μὲν ζῶσπῃρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον, 220
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 [Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
 κάλλιψ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.]
 τῷ νυν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεξώμεθα καὶ δι' ὀμίλῳ·
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι
 κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κίχλειω,
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι.
 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οὔδε 230
 γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι.“
 ὥς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἰζαντε
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.
 ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν, 235
 χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον ἵκανεν,
 ἄμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέειν ἠδὲ θυγάτρεις
 εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε φέτας τε

211 = T 241 212 = P 567 et Z 122 219 = H 305
 232^b = A 423 237 = I 354. A 170 239^b = Π 456.

213 ἐν Bekker: ἐπὶ codd. 217 ξείνισεν ἐν A 222—3 ἄτοποι
 οἱ δύο στίχοι schol. V 226 ἔγχεσι D et γρ. A, ἀλλήλων codd. et Ar.:
 ἀλλήλους Zen. 234 Γλαύκου conl. Nauck 237 πύργον A: φηγὸν CD.

καὶ πόσιος. ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνώγει 11
πάσας ἐξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο. 241

ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλε' ἴκανε,
ξεστῆς αἰθούσῃσι τετιγμένον, ἀντάρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες 245
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
δῶδεκ' ἔσαν τέγροι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροί
κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν. 250

ἔνθα Φοι ἡπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν Φείδος ἀρίστην,
ἐν τ' ἄρα Φοι πῦ χειρὶ, Φέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;

ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν 255
μαρναμένοι περὶ Φάστν· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιφιδέα Φοῖνον ἐνείκω,
ὥς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
πρωτόν, ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῖνῃσθαι. 260
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα Φοῖνος ἀφέξει,
ὥς τύνῃ κέκμηκας ἀμύνων σοῖσι Φέτησιν.“

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
„μή μοι Φοῖνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
μή μ' ἀπογνιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. 265
χερσὶ δ' ἀνέπτοισιν Διὶ λείβειν αἶθοπα Φοῖνον
ἄζομαι· οἷδέ πη ἔστι κελαινεφεί Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο σὺν θυέσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς· 270

253 = Z 406. Ξ 232. Σ 384 265^b = X 282. 267^b = A 397.

241 γρ. πᾶσι μάλ' schol. A 243 αἰθούσῃσι A 244 ἔνεσαν
AD Ar.: ἔσαν C 245 πλησίον C et γρ. A 246 γρ. παρ' αἰδοίης A
249 πλησίον AC: πλησίον C et γρ. A 250 παρ' αἰδοίης ACD Ar.:
παρὰ μνηστῆς hic alios legisse arguit schol. A 256 μαρναμένους
Herwerden quaest. ep. 9 260 κ' αὐτὸς C ut Ptolemaeus Ascal. et schol. A
265 μένεος δ' LO: μένεος ACD et Apoll. Soph. 40, 2 et Plato Crat.
p. 415 a 266 ἀνέπτῃσι Zen. 270 γρ. γεραιάς A, cf. Z 87.

πέπλον δ', ὅς τις τοι χαριέστατος ἤδὲ μέγιστος 11
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺν φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο,
 καὶ Φοι ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
 ἦνις ἡκέστας λερυσέμεν, αἶ κ' ἐλέησῃ 276
 φάστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγχιον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 ἔρχεν· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω, 280
 αἶ κ' ἐθέλῃ Φειπόντος ἀκουέμεν. ὥς κέ Φοι αὐθι
 γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισίν.
 εἰ κεινὸν γε Φίδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
 φαίην κεν φίλον ἦτορ οἰζύος ἐκλελαθέσθαι.“ 285
 ὥς ἔφαθ', ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισιν
 κέκλετο· ται δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ φάστν γεραιάς.
 αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσεται κηῶντα,
 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι, παμποίκιλα φέργα γυναικῶν
 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς 290
 ἦγαγε Σιδονίηθεν ἐπιπλως εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' αἰραιμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. 295
 βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 τῇσι θύρας ὦϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος
 Κισσηίς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·

271—8 = 90—7 279 = 269 288 = Ω 191. ο 99 289 = ο 105
 293—5 = ο 106—8.

281 ἐθέλῃς codd. — ὥς δὲ Bekker 282 ἔτρεφε D 285 κεν:
 γρ. περ schol. V — φίλον ἦτορ Zen.: φρέν' ἀτέρπου CD φρέν' ἄτερο
 που A Ar., quod in φρέν' ἄφαρ που emendat Nauck 288 ἡ δ' εἰς
 οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν (= ο 104) Ambr. et γρ. schol. A —
 κατεβήσατο CD 289 ἐνθ' ἔσαν οἱ Ar., ἐνθα τ' ἔσαν πέπλοι coni.
 Nauck — παμποίκιλα Bentley: παμποίκιλοι codd., quod ex Od. ο 105
 illatum esse videtur 290 τὰς: ὡς Ambr., τοὺς suspicatur Welcker Ep.
 Cycl. II 94 291 ἐπιπλοῦς coni. Nauck 297 Ἀθηναίης D.

τὴν γὰρ Τρωῆς ἔθηκαν Ἀθηναίης ἰέρειαν· 11
 αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. 301
 ἢ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠνκόμοιο,
 εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 „πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, διὰ θεάων, 305
 Φᾶξον δὴ ἔγχος Διομήδεος ἡδὲ καὶ αὐτόν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάρουθε πυλάων,
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
 ἦνις ἡκέστας ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
 Φάστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.“ 310
 [ὥς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 ὥς αἶ μὲν ῥ' εὖχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδρου βεβήκει
 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες, 315
 οἳ Φοι ἐποίησαν θάλαμόν καὶ δῶμα καὶ αὐλήν
 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος ἐν πόλει ἄκρῃ.
 ἐνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε διίφιλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρός
 αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέφε πόρκης. 320
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἄσπιδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶῃσι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ Φέργα κέλευεν.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσσε Φιδῶν αἰσχροῖσι Φέπεσσιν· 325
 „δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 μαρναμένοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Φάστν τόδ' ἀμφιδέδθε· σὺ δ' ἄν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 ὃν τινά που μεθιέντα Φίδοις στυγεροῦ πολέμοιο. 330
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα Φάστν πυρὸς δεῖλοιο θέρεται.“

303 = 92 308—10 = 274—6 316^b = γ 494 318—20 = Θ 493—5
 325 = Γ 38 327^b = Α 181 328^b = Α 492.Π 63 330 = Α 240.

305 ἐρυσίπτολι conl. grammaticus aliquis in schol. ABV 311 ἀθε-
 τεῖται schol. A, cf. prol. § 17 319 γρ. ἔχεν δεκάπηχυν schol. A 321 περὶ
 κάλλιμα Bekker collato O 555 322 τόξα φώοντα D et γρ. schol. A
 325 αἰσχροῖς ἐπέεσσι codd., cf. prol. § 85 330 εἰ τινα ACD: ὃν τινα Ag.

τὸν δ' αὖτε προσέφειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής· 11
 „Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεις οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι φερέω· σὺ δὲ σὺνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 οὐ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι 335
 ἦμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρ' προτραπέσθαι.
 νῦν δέ με παρφειποῦς ἄλοχος μαλακοῖσι φέπεις
 ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 λῶιον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρχία τεύχεα δύω· 340
 ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.“
 ὧς φάτο· τὸν δ' οὐ τι προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ.
 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσήυδα μελιχίοισιν·
 „δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου κρυοέσσης,
 ὧς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 345
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 εἰς ὄρος ἢ ἐς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 ἐνθα με κύμ' ἀπόφερσε, πάρος τάδε φέργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὠφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὅς φειδῇ νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τούτῳ δ' οὐτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι οἷτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε καὶ ἕξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης,
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.“
 τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 „μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις· 360
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω

332—3 = Γ 58—9 334 = ο 318 345 cf. τ 355 347 = Β 209
 356^b = Γ 100 358^b = θ 580 360^b = Α 132.

335 νεμέσσι Α: νεμέσσει CD 337 μαλακοῖς ἐπέεσι codd.
 343 γρ. προσήυδα διὰ γυναικῶν Α ἀμείβετο διὰ γυναικῶν Cant.
 344 κακομηχάνου κρυοέσσης codd., emendavit Payne Knight, cf. prol.
 § 80 347 εἰς κύμα codd. 349 θεοὶ διετεκμήραντο D 352 et 460
 ὀπίσσω Α 352 ἄρ νῦν codd. 353 τῷ κέν μιν C et γρ. Α 354 ἄγε
 νῦν codd. et Ar. 356 αἵτης: ἀρχῆς Nauck; ut recte scriptum est
 Γ 100, cf. prol. p. 177.

Τρώεσσι, οὐ μέγ' ἐμεῖο ποδὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. 11
 ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἴοντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼ φοῖκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα φίδωμαι 365
 φοικῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 οὐ γὰρ φοῖδ' ἦ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὐτίς,
 ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσι Ἀχαιῶν.
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἴκτωρ.
 αἶψα δ' ἐπειθ' ἵκανε δόμους ἐν ναιετάοντας, 370
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
 ἀλλ' ἦ γε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐνπέπλω
 πύργῳ ἐφεστήκει γούωσά τε μυρομένη τε.
 Ἴκτωρ δ' ὥς οὐκ ἐνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 ἔσθῃ ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῶῃσιν ἔφειπεν· 375
 „εἰ δ' ἄγε μοι, δμῶαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 ἦ ἢ ἐς γαλῶων ἦ εἰνατέρων ἐνπέπλων
 ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 Τρῶαί ἐνπλόκαμοι δφεινήν θεὸν ἱλάσκονται;“ 380
 τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὼν ταμὶν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „Ἴκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
 οὔτε πῃ ἐς γαλῶων οὔτ' εἰνατέρων ἐνπέπλων
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 Τρῶαί ἐνπλόκαμοι δφεινήν θεὸν ἱλάσκονται, 385
 ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 ἦ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη φεφικυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.“
 ἦ ῥα γυνὴ ταμὶν· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἴκτωρ 390
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς ἐκτιμέναις κατ' ἀγνιάς.
 εὗτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα φάστν
 Σκαιάς, τῇ ἄρ' ἐμελλε διεξιμέναι πεδίονδε,
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θέφουσα

369 = 116 373 = Ψ 106 378 = Ω 769. X 473.

365 οἶκόνδε ἐλεύσομαι codd. dett. 367 γὰρ τ' AC γὰρ ἔτι D —
 εἰ ACD, ἢ Bekker Hom. Bl. I 59 ex sententia Aristarchi ad Od. δ 712
 369 κορυθαίολος C m. pr. et D dubito an recte 373 ἐφεστήκει Ar.:
 ἐφειστήκει ACD 375 εἰ' ἄγε coni. Nauck 393 πεδίον D.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, 11
 Ἡετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, 396
 Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσι Φανάσσαν·
 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἦ Φοι ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς, 400
 Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ,
 τόν ρ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Φαστυφάνακτι· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 ἦ τοι ὃ μὲν μείδῃσε Φιδῶν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 Ἀνδρομάχῃ δέ Φοι ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέφουσα, 405
 ἐν τ' ἄρα Φοι φῦ χειρὶ, Φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἦ τάχα χήρῃ
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτενέουσιν Ἀχαιοὶ
 πάντες ἐφορμηθέντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη 410
 σεῦ ἀφαρματούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσσης,
 ἀλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦ τοι γὰρ πατέρ' ἄμμον ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων ἐν ναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ,
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεφεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 420
 οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἳ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἥματι Ἄιδος εἰσὼ
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς

395 = Θ 187 396^b = X 479 399^b = X 461 400^b = X 484
 403 cf. X 507 406 = 253 413^b = Z 429. I 561. A 452 . . .
 418^b = N 331. 719 420^b = B 598 423^b = A 121.

400 κόλπον C 407 φθείσει A 408 γρ. ἐμὸν μόρον schol. A
 409 κατακτενέουσιν hic et Ξ 481. Σ 309 restitui iussit Cobet misc. crit.
 330: κατακτανέουσιν codd. 414 ἄμμον scripsi: ἀμὸν D ut Demetrius,
 ἀμὸν AC ut Apollonius, cf. prol. p. 127 413—39 et 447—66 et 479—
 81 et 490—3 et 497—502 damnat P. La Roche in Phil. XII 395—411
 415 ναιετάωσαν Ar. 419 ἔχευεν D 422 fort. τοὶ μὲν, at vide Γ 134.

βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσσιν. 11
 μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ' ὃ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα.
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέφαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ μοί ἐσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης· 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναικα.
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἐπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι 435
 ἄμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 ἠδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἣ πού τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων ἐν Φειδῶς,
 ἣ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐπώτρυνεν καὶ ἀνώγει·
 τὴν δ' αὖτε προσέφειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 440
 „ἣ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἶ κε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι, 445
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέφους ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε φοῖδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐνμμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὐ μοι Τρῶων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω, 450
 οὔτ' αὐτῆς Ἐκάβης οὔτε Πριάμοιο Φάνακτος
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοί
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,

428^b = E 53 433^b = A 528 440 = H 233. 287. X 232
 442 = X 105 447—9 = A 163—5.

426 κτεάτοις D 432 θείης C θήης A θήης Ambr. θήης D,
 cf. prol. § 90 433—9 ἀθετοῦνται schol. A 434 ἀμβατή Callistra-
 tus 435 τῇ γ': γε. τῇδ' schol. A 437 Ἀτρεΐδα Ixion 438 τίς:
 τί A — θεοπροπίας C θεοπροπέων D 439 γε. αὐτοῦς schol. A — ἐπώ-
 τρυνεν Duentzer: ἐποτρύνει codd. 443 ὥς: γε. ἄ Eust. 447 γὰρ:
 μὲν C 449 ἐνμμελίῳ C.

ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 11
 διακρυόεσσαν ἄγεται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας. 455
 καί κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνουσι,
 καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἱπερείης
 πόλλ' ἀφεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη.
 καί ποτέ τις Φειπήσι Φιδῶν κατὰ δάκρυ χέφουσιν·
 Ἔκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι 460
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις φερέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
 πρὶν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.“ 465
 ὥς Φειπῶν Φοῦ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ἄψ δ' ὁ αἰὶς πρὸς κόλπον ἐνζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη Φιάχων πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς,
 ταφρῆσας χαλκὸν τε ἰδὲ λόφον ἱπποχαίτην,
 δφεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας. 470
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 ἀντίκ' ἀπὸ κρατος κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν,
 αὐτὰρ ὃ Φὸν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλὲ τε χερσίν,
 Φεῖπεν ἐπενξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν· 475
 „Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἱφὶ Φανάσσειν.
 καί ποτέ τις Φεῖποι, πατρὸς δ' ὃ γε πολλὸν ἀμείνων·
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα 480
 κτείνας δῆμιον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.“
 ὥς Φειπῶν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδα Φόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεῖ δέξατο κόλπῳ
 διακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

454^b = A 371 460^b = A 746 461^a = B 230 479^a = Z 459.
 H 87.

454 σεῖ' ACD: σεῦ requiri in caesura censet La Roche 456 πρὸς:
 ποτ' conl. Nauck 457 φορέεις supra εἰ scripto οἱ A 463 χήτει
 codd., cf. prol. § 66 465 γ' ἔτι C 474 ὃ γ' ὄν codd. 475 εἶπε
 δ' Ar. 478 γρ. βίην ἀγαθὸν τε A — Ἰλίου: λαοῦ Bentley 479 εἶποι
 A supra lin. et Nicanor hic et ad N 352: εἶπησι ACD — γ' ὅδε Ar.:
 δ' ὅγε ACD 483 παῖδ' ἐόν codd. 484 ἐλέαιγε D.

χειρί τέ μιν κατέρεξε, Φέπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 11
 „δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίξω θυμῷ· 486
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἴδι προΐάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 ἀλλ' ἐς Φοῖκον ἰοῦσα τέ' αὐτῆς Φέρω κόμιζε, 490
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλενε
 Φέρων ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, τοὶ Ἴλιφ ἔγγεγάσιν.“

ὥς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαιδιμος Ἴκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ Φοικόνδε βεβήκει 495
 ἐντροπαλιζομένη θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέφουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους ἐν ναιετάοντας
 Ἴκτορος ἀνδροφόνιοι, κιχήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἴκτορα Φῶ ἐνὶ Φοίκῳ· 500
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπὸ τροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ κατέδυν κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ Φάστν, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. 505
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
 δέσμον ἀποφρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λοφέεσθαι ἐνρρεφέος ποταμοῖο,
 κυδιώων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὥμοις αἰσσοῦνται· ὃ δ' ἀγλαῖῃφι πεποιθώς 510
 ῥίμῳ φε γούνα φέρει μετὰ Φήθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης,
 τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἡλέκτωρ, ἐβεβήκει

485 = A 361 489 = χ 415 et θ 553 490—8 = α 356—9.
 φ 350—3 492 = 370 502^b = H 309 506—11 = O 263—8
 513 = T 398.

490 εἰς οἶκον codd. — τέ' αὐτῆς Nauck: τὰ σαρτῆς AC τὰ σ' ἀν-
 τῆς D 493 πᾶσι μάλιστα δ' ἐμοί Hoffmann quaest. hom. II 100 colla-
 tis X 422. α 359. λ 353. φ 353. ψ 61: πᾶσιν ἐμοί δὲ μάλιστα codd. —
 ἐκγεγάσιν C 500 γόων codd. dett., γόαν coni. Fick Hom. Od. p. 2,
 στένον coni. Nauck, cf. λόον h. Ap. I 120 506 γρ. ἀγοστήσας schol. A
 507 θείει C, fort. θεύῃ, sed. cf. K 437 508 λούεσθαι codd. — ἐνρρεῖος
 codd., cf. prol. p. 168 511 ῥίμῳ ἐὰ γούνα Zen. μετὰ τ' codd.

καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα 11
 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν 515
 στρέψασθ' ἐκ χώρης, ὅθι Φῆ ὀάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέφειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής·
 „Φηθεῖ, ἧ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερνύκω
 δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ 520
 „δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 φέρον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
 ἀλλὰ φεκὼν μεθιεύς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο. 525
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶή ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.“
 ὡς φειπὼν πυλέων ἐξέσσντο φαίδιμος Ἐκτωρ, H 1
 τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 ἀμφοτέροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐφελδομένοισιν ἔδωκεν
 οὔρον, ἐπεὶ κε κάμωσιν ἐυξέστης ἐλάτῃσιν 5
 πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται,
 ὥς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐφελδομένοισι φανήτην.

517 = 122 518^a = X 229 520 = E 814 et Z 440 526 =
 J 362 528^b = E 324.
 H 6^b = N 85.

523 μεθιεύς ACD 526 ἀρεσσόμεθ' coni. Nauck 527 δῶή AD:
 δῶή C.

Libri H septem primos versus antecedenti carmini subtexendos curavimus ita, ut a particula ἔνθα (H 8) novum carmen exordiri statuere-
 mus. Hoc autem decimum tertium carmen, quamvis cum antecedente
 carmine arcto vinculo sit coniunctum, tamen num ab eodem quo illud
 poeta pinctum sit, mihi non satis constat, siquidem liber sextus in-
 genio Homeri dignissimus est, haec autem altera pugna singularis
 Hectoris et Aiacis post priorem pugnam Paridis et Menelai periurio
 Troianorum frustratam in eodem poemate ab eodem poeta designata
 vix ferri posse videtur; cf. prol. p. 38 et 54. v. 5 ἐπεὶ κε κάμωσιν
 AC: ἐπὴν κεκάμωσιν D 6 γρ. πόντον ἐρέσσοντες schol. A — τῷ:
 τοὶ Ammonius.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Ἐνθ' ἐλέτην ὃ μὲν νῖδον Ἀρηιθόοιο Φάνακτος, H 8
 Ἀρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 γείναι' Ἀρηίθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις. 10
 Ἐκτωρ δ' Ἡιονῆα βάλ' ἐγχεῖ δ' ἐξυόεντι
 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης ἐνθάλκον, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάις, Ανκίων ἀγὼς ἀνδρῶν,
 Εὐφύνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 Δεξιὰδην ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείων 15
 ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα.
 τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα
 Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων 20
 Περσγάμον ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
 ἀλλήλοισι δὲ τῷ γε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.
 τὴν πρότερος προσέφειπε Φάναξ Διὸς νῖδός Ἀπόλλων·
 «τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοι,
 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν; 25
 ἢ ἵνα δὴ Λαυαοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 δῶς; ἐπεὶ οὐ τι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 ἀλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺν κέρδιον εἴη·
 νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δημοτῆτα
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰς ὃ κε τέκμωρ 30
 Ἴλιου εὐρώσιν, ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ἵμεν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε Φάστυν.»
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 «ᾧδ' ἔστω, Φεκάργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ

8 = 137 11^b = E 50 13 = P 140 17—18 = E 711—2
 19 = B 167 21 = A 508 et N 347 22—3 cf. Φ 394—5
 26^b = Π 362 28 = v 381 29^b = M 181 30—1 = I 48—9
 31^b = Ξ 337 33 = A 206.

12 ἐνὶ κλύον D — λῦσε (λῦσαι D) codd.: λύντο Ar. 15 γε. δεξιὰδην
 schol. V 21 ἐκκαθορῶν Bentley 24 θυγάτηρ C 30 δ' αὖτε D
 32 ἀθανάτησι AC: ἀθανάτοισι D Zen. — ἀμφοτέρῃσι Aristoph.
 33 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Zen.

ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς. 13
 ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπανσέμεν ἀνδρῶν;“ 36
 τὴν δ' αὖτε προσέφειπε Φάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 „Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι, 40
 οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί
 οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.“
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπὶθῆσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τῶν δ' Ἑλένος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ
 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖς ἐπιφάνδανε μητιόωσιν. 45
 στῆ δὲ παρ' Ἐκτορῷ ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „Ἐκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 ἣ ῥά νύ μοι τι πίδιοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι.
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὃς τις ἄριστος 50
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι·
 οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 ὣς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.“
 ὣς ἔφαθ', Ἐκτορ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέφερε φάλαγγας, 55
 μέσσου δουρὸς ἐλῶν· οἱ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν ἐκκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισι Φεφιοκότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρεσὶ
 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς,
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65

40 = Γ 20 46 = Θ 280. Α 429 47 = Α 200 49 = Γ 68
 51 = 40 54-6 = Γ 76-8.

41 ἀγασσόμενοι Ar. 45 ἐφάνδανε codd., θεοῖς ἐπιφάνδανε aut
 θεοῖσιν ἐφάνδανε scribendum esse monuit Hoffmann quaest. hom. II 103
 53 ἀθετεῖται schol. A 56 οἱ δ' ΑΔ: τοῖδ' C 61 et 65 fort. ἦατο,
 cf. prol. p. 113 sq. 62 γρ. βεβριθυῖαι A 63 ἐπιφρεῖ CD 64 πόν-
 τον C m. pr. Ar. — αὐτῆς ACD: αὐτῇ Ar., αὐτοῦ variam lectionem
 fuisse testatur Didymus.

ἐν πεδίῳ. Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔφειπεν· 13
 „κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰς ὃ κεν ἢ ὑμεῖς Τροίην ἐύπυργον ἔλητε
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νήυσι δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὅν τινα θυμὸς ἐμὸι μαχέσασθαι ἀνώγη,
 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖῳ. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῷ,
 τεύχεα συλήσας φερέτω κοῖλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ Φοῖκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν
 καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Φεκάτοιο,
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐνστέλμους ἀποδώσω,
 ὄφρα φε ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ Φοι χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
 καὶ ποτέ τις φείπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 νηὶ πολυκλήφιδι πλέφῳ ἐπὶ Φοῖνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ· 90
 ὥς ποτέ τις φερέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέφος οὗ ποτ' ὀλεῖται.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδεσθέν μὲν ἀνήνασθαι, δφείσαν δ' ὑποδέχθαι.
 ὁψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέφειπεν

66—7 = Γ 85—6 68 = H 349. 369. Θ 6. T 102. η 187 . . .
 75^b = E 211. 467. H 42 79—80 = X 342—3 81 = Π 725
 85^a = Π 456 88^a = Θ 239 89 cf. Ψ 331 92 = Γ 95.

68 ὡς φείπω Heyne ὄφρ' ἔσπω Fick ὄφρα φείπω Herwerden
 69—72 eici et in versu 73 δ' omitti iussit post Heynium Haupt Betr.
 110 72 δαμείετε codd.: δαμήετε Bekker, cf. prol. § 90 73 δ' ἐν
 Ar.: μὲν ACD 74 γρ. τῶν εἰ καὶ τινα A — ἀνώγη La Roche: ἀνώγει
 codd. 81 δῶή AD δῶή C, cf. A 324. Z 527 86 χεύωσιν codd.
 dett.

νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ. 13
 „ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, 96
 ἢ μὲν δὴ λῶβῃ τάδε γ'. ἔσσεται αἰνόθεν αἰνώδης,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἴκτορος ἀντίος εἶδιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 ἦμενοι αὐθι Φέκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖες αὐτῶς. 100
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“
 ὥς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλὰ.
 ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 Ἴκτορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺν φέρτερος ἦεν, 105
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 δεξιτερὴν ἔλε χεῖρα, Φέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές, οὐδέ τί σε χρὴ
 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ, 110
 μῆδ' ἔθειλ' ἔξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἴκτορι Πριαμίδῃ, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξεν ἰὼν μετὰ Φέθνος ἐταίρων, 115
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴ περ ἀδείης τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγῃσιν
 δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.“
 ὥς Φειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεόο φρένας ἥρωος, 120
 αἵσιμα παρΦειπῶν· ὃ δ' ἐπέιθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὥμων τεύχε' ἔλοντο·

104 = Π 787 110^b = Α 586 111^b = Α 543 112 = Ο 167
 118—9 = Τ 72—3 120 = Ζ 61.

95 δὲ στεναχίζετο C 103 κατεδύσατο ACD 104 γρ. θανάτοιο
 τελευτῇ schol. A 108 δεξιτερὴν ἔλε χεῖρα Φέπος Bentley: δεξιτερῆς
 ἔλε χειρὸς ἔπος codd., cf. Ξ 137. Ω 671. α 121. σ 258 110 ἀνὰ δὲ
 σχέο AD, ut Aristarchum quoque legisse probat Dindorf in edit. schol.
 II 289: ἀνὰ δ' ἴσχεο C 113 γρ. τοῦτόν γε A 114 γρ. ἀντιμολῆσαι
 Α — ἀμείνω Zen. 117—9 damnat Koechly op. 100 117 εἰ πέρ τ'
 ἀδφείης καὶ αἰεὶ μόθου Ahrens Rh. Mus. II 173 118 fort. καμψέμεν
 120 ἀδελφείου codd., cf. prol. § 79.

Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέφειπεν· 13
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει.
 ἦ κε μέγ' οἰμῶξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, 125
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεε Φῶ ἐνὶ Φοίῳ,
 πάντων Ἀργείων φερέων γενεήν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρειαι, 130
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄιδος εἴσω.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ἡβῶμ' ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 [Φειᾶς παρ τείχεσσιν Ἰαργάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.] 135
 τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίων πρόμος ἴστατο, Φισόθεος φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηιθόοιο Γάνακτος,
 δίου Ἀρηιθόου, τὸν ἐπὶ κλῆσιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναικες,
 οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρὶ τε μακρῷ, 140
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ φρήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὗ τι κράτεϊ γε,
 στενωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ Φοι ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθάς
 δουρὶ μέσον περόνησεν, ὃ δ' ὕπτιος οὐδὲι ἐρείσθη. 145
 τεύχεα δ' ἐξενάριξε, τὰ Φοι πόρε χάλκεος Ἄρης.
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳν φίλῳ θεράποντι φορῆναι.
 τοῦ ὃ γε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους· 150

124 = A 254 132 = B 371 135^b = γ 292 145 = N 397
 et A 144 147^b = Π 245.

127 μεγάλ' ἔστανεν Zen. 128 fort. ἐρέοντα γένος 130 βαρείας
 χεῖρας variam lectionem fuisse refert Didymus 132 Ἀπολλων codd.
 133 Κελάδοντι: γε. Ἀκίδοντι Strabo VIII p. 348 135 ex o 297 et
 γ 292 a Peloponnesio interpolatore fictum iudico — Φειᾶς: Φηρᾶς coni.
 Didymus, γε. Χάας Strabo VIII p. 348, ionicam formam Φειῆς expectari
 monuit Sittl 144 ὑποφθάς et ἀναστάς Ar. 146 τεύχεα δ' A Ar.:
 τεύχεά τ' CD et γε. schol. A 149 δῶκε δ' AC Ar.: δῶκεν D in ras.
 et γε. schol. A.

οἷ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη. 13
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει Φῶ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων.
 καὶ μαχόμεν Φοι ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὐχος Ἀθήνη.
 τὸν δὲ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα 155
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶδ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη·
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὑμέων δ' οἷ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 οὐδ' οἷ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.“ 160
 ὥς νείκεσσ' ὁ γέρων, οἷ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες θοῦρον ἐπιφειμένοι ἀλκὴν,
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος 165
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ,
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἷ γ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δῖφ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέφειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ 170
 „κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐκκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 καὶ δ' αὐτὸς ἔδν θυμὸν ὀνήσεται, αἷ κε φύγῃσιν
 δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δημοτῆτος.“
 ὥς ἔφαθ', οἷ δὲ κλήρον ἐσημήναντο Φέκαστος, 175
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.

157 = A 670. Ψ 629. ξ 468 157^b = A 314 162 = Ψ 288, cf.
 Θ 256 163 = Ψ 290 164-7 = Θ 262-5 165-6 = P 258-9
 166 = B 651 170^b = B 336 174 = 119 176 cf. Ψ 352
 177-8 = Γ 318-9.

post 151 codd. dett. addunt ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιότητι
 (= H 40. 51. Γ 20) 153 θάρσει ἐμῷ Zen. 162 πρῶτος μὲν ἄναξ
 ACD: πρῶτον μὲν ἄναξ Lips. pr. m. et Cant., πρῶτιστα Φάναξ hic et
 Ψ 288 Bentley, quod ut non solum probarem sed etiam reponerem,
 obstabat mihi tertius locus Θ 256, quo lectio ὦρτο πολὺ πρῶτος metro
 stabilita est 166 βροτοφόντῃ coni. Nauck 170 fort. τοῖσιν δ' αὖ,
 cf. φ 130 et prol. p. 142 171 πεπάλασθε A Ar.: πεπάλασθε CD
 et γρ. schol. A, πεπάλασθε coni. Nauck — ὅς: γρ. ὡς schol. A
 172 οὕτως D 177 θεοῖς ἰδὲ A.

- ὥδε δέ τις φείπεσκε Φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· 13
 „Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν
 ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.“ 180
 ὥς ἄρ' ἔφην, πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
 Αἴαντος. κῆρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν·
 οἳ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνῆναντο Φέκαστος. 185
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, παίδιμος Αἴας,
 ἦ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὃ δ' ἄρ' ἐμβαλεν ἄγχι παραστάς,
 γυνῶ δὲ κλῆρου σῆμα Φιδῶν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 τὸν μὲν παρ πόδα Φὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε· 190
 „ὦ φίλοι, ἦ τοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἴκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳνι Φάνακτι
 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται, 195
 ἦε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὗ τινα δείδιμεν ἔμπης·
 οὐ γάρ τις με βίη γε Φεκῶν ἀφέκοντα δίηται,
 οὐδέ τι Φιδρεΐη, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆιδά γ' οὕτως
 Φέλομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι Φάνακτι. 200
 ὥδε δέ τις φείπεσκε Φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 „Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθαι.
 εἰ δὲ καὶ Ἴκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 Φίσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.“ 205
 ὥς ἄρ' ἔφην, Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῖ Φέσσατο τεύχεα,

180 = A 46 181 = Γ 324 187^b = E 617 199^b = γ 28
 201 = 178 202 = Γ 276 206 = Π 180 207 = Ξ 187.

189 fort. κλήροο, cf. prol. p. 136 — πόδ' ἐόν codd., cf. prol. p. 155
 193 δύνω Ar. 195—9 damnarunt Zen. Aristoph. Ar. 197 ἐκῶν:
 ἐλῶν Ar. 198 οὐδέ τι ἰδρεΐη (vel ἰδρεΐη) Ar.: οὐδὲ μὲν ἰδρεΐη Aristoph.
 οὐδέ τ' αἰδρεΐη ACD — αὐτως Vind. H, quod probavit Doederlein
 207 γρ. τεύχεα A: τεύχη A in text. et CD.

σεύατ' ἔπειθ' οἴός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης, 13
 ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὓς τε Κρονίων
 θυμοβόρου ξριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι. 210
 τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσίν
 ἦιε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον εἰσορόωντες,
 Τρῶας δὲ τρύμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα Φέκαστον, 215
 Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν·
 ἀλλ' οὐ πῶς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι
 ἄψ λαῶν ἐς Ὀμίλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥντε πύργον,
 χάλκεον ἑπταβόειον, ὃ Φοῖ Τυχίος κάμε τεύχων, 220
 σκυτοτόμων ὃχ' ἄριστος, Ἴλῃ ἐνὶ Φοικίᾳ ναίων·
 ὃς Φοῖ ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον
 ταύρων ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
 στῆ ῥα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα· 225
 „Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα φείσεαι οἰόθεν οἴος,
 οἴοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστεῖς μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα Φρηξήνορα θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν· 230
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἄν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πολέμοιο.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 „Αἴαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 μή τί μιν ἥντε παιδὸς ἀφανροῦ πειρήτιζε 235
 ἡὲ γυναικός, ἣ οὐ Φοῖδεν πολεμήια Φέργα,

215 = T 44 216 cf. N 282 217^a = P 354 219 = A 485.
 P 128 229—30 = B 771—2 229 = τ 182 230^b = B 254
 232^b = A 255 233 = Z 440 234 = I 644. A 465 236^b = B 338.

212 προσώποισι D προσώποις L 214 μὲν Ar.: μέγ' ACD
 215 ἑκάστον D 216 στήθεσφι codd. dett. 221 γρ. Τῶν Strabo IX
 p. 408 et XIII p. 626 228—230 damnat Duentzer Hom. Abh. 264
 230 ἐπιμηνίσας Ar. secundum schol. V 234 in marg. addit A Αἴαν
 ἀμαρτοεπὲς βουγάει ποῖον εἶπες (= N 824) 235 fort. ἀφανρόο, cf. H 189.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐν Φοῖδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. 13
 Φοῖδ' ἐπὶ δεξιᾷ, Φοῖδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἄζαλέην, τό μοι ἐστί ταλαύρινον πολεμίζειν·
 Φοῖδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ὠκειάων, 240
 Φοῖδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δεῖω μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἔοντα
 λάτρη ὀπιπένσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.“
 ἦ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἴαντος δφεινὸν σάκος ἑπταβόειον 245
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής,
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ Φρινῶ σχέτο. δεύτερος αὐτε
 Αἴας διογενῆς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην. 250
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 τῷ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω 255
 σὺν ῥ' ἐπεσον, λείουσι φεφοικότες ὠμοφάγοισιν
 ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οἱ δ' ἔφρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δὲ Φοι αἰχμή.
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἦ δὲ διαπρό 260
 ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα,
 τμηθὼν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκῆκιν αἶμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε· 265

239^b cf. 289 244 = Γ 355 249 = Δ 498 et Γ 355 250—4
 = Γ 356—60 355—6 = E 782—3 258^b = N 646 et O 258
 259 = Γ 348 260—1 = M 404—5 263 = Δ 255 et Γ 83
 264—5 = Φ 403—4.

238 τινὲς πειρῶνται μεταγράψαι· ἡδ' ἐπὶ δεξιᾷ ἡδ' ἐπ' ἀριστερὰ
 East. — βῶν ACD Ar.: βοῦν Aristoph., γρ. βῶ schol. A 240 post
 241 collocant D et Eust. 241 γρ. ἐπαῖξεν A — δηῖαν Ar.
 243 ὀπιπένσας codd. dett. et Eust. et Et. M. 627, 55 — τύχωμι A: τύ-
 χοιμι CD 255—7 aut 256—7 non agnovit Zen. 259 χαλκός Ar.:
 χαλκὸν ACD.

τῷ βάλεν Αἴαντος δ' Φεινὸν σάκος ἐπαβόειον 13
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας
 ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ Φῖν' ἀπέλεθρον,
 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔφαξε βαλὼν μυλοφειδέϊ πέτρῳ, 270
 βλάψε δέ Φοι φίλα γούναθ'· ὃ δ' ὕπιος ἐξετανύσθη
 ἀσπίδ' ἐνιχυριμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἤλθον, ὃ μὲν Τρώων ὃ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθε Φεῖπέ τε μῦθον
 κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα Φειδῶς·
 „μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶι φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς, 280
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τό γε δὴ καὶ Φίδμεν ἅπαντες.
 νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῶνιος Αἴας·
 „Ἰδαί', Ἔκτορα ταῦτα κελεύετε μνθήσασθαι·
 αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους. 285
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι ἢ περ ἂν οὗτος.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ·
 „Αἴαν, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔργει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηιοτήτος 290
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὃ κε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
 ὥς σύ τ' εὐφρόνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 σοὺς τε μάλιστα Φέτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295

266 = 245 268—9 = ι 537—8 273 = P 530 274 = β 38
 280 = K 552 283 = N 76, cf. B 387 287 = 233 293 = 282.

269 ἐπέρεισε A 272 ἀσπίδ' ἐνιχυρ. ΑΓ.: ἀσπίδι ἔγχρ. ACD —
 αἶψ': γρ. ἄψ schol. V 277 σχέθε Bentley: σχέθον codd. 280 σφῶε
 Ixion 285 αὐτὸς: γρ. οὗτος A 289 φέρτερος D 290 γρ. παύσω-
 μεν πόλεμον καὶ δηιότητα (= H 29) A 292 δῶή D: δῶή A δῶή C
 295 ἀθτεῖται schol. A.

αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ φάστν μέγα Πριάμοιο φάνακτος 13
 Τρῶας ἐνφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θέϊον δύσονται ἀγῶνα.
 δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 ὄφρα τις ὧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε 300
 „ἤμην ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἦδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.“
 ὧς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐντμήτῳ τελαμῶνι·
 Αἶας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν. 305
 τὸ δὲ διακρινθέντε ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦι, ὃ δ' ἐς Τρῶων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὡς ἔβριδον ζωὸν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ φάστν, ἀφελπτεῦντες σόον εἶναι. 310
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.

NEKPOH ANAIPEΣIΣ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο, H 313
 τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρσενα πενταφέτηρον ὑπερμενεί Κρονίῳνι. 315
 τὸν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,

296^b = P 160 304 = Ψ 825 305 = Z 219 308 = E 515
 309 = Z 502 et M 166 311 = E 668 313 = I 669 314—5 =
 B 402—3 316 = τ 421.

297 Τρῶας τ' C 298 γρ. θύονται schol. B . 299 δῶομεν malo
 300 ὧς φείπῃσι Hoffmann quaest. hom. II 101 — Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 D 302 ἀρθμήσαντες D 304 ἐντμήτῳ Ar. 308 ex E 515 male huc
 translatum dicit Naber quaest. hom. 164 310 ἀελπτεύοντες ACD, γρ.
 ἀέλιποντες Eust. ἀελπέοντες Hesychius 313 hinc novum carmen or-
 diri exposuimus prol. § 4, quod carmen farraginem esse versuum aliunde
 petitorum neque dignum magno nomine Homeri post Hermannum Lach-
 mannum Kayserum accurate docuit Koehly op. 121 sqq. (cf. prol. § 25);
 quin etiam veteres grammaticos magnam eius partem, hoc est versus
 443—464 damnassee scholiis cod. Veneti certiores facti sumus. Verum cum
 hoc carmen et cum antecedente carmine apte cohaereat et compluribus
 locis insequentium librorum (Θ 177—9. I 349—50. Ξ 55. 66—8), qui
 alio nomine suspecti non sunt, aperte respiciatur, eodem litterarum
 genere hoc carmen, quo libros octavum et nonum exarandum curavimus.
 316 διέχευαν supra o scripto α A.

μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόειν, 14
 ὤπτην τε περιφραδέως, φεύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. 320
 νῶτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἥρωσ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή· 325
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαιὸν ἐύρροον ἀμφὶ Κκάμανδρον
 ἐσκέδασ' Ὀδυσσεύς Ἀρης, ψυχὰς δ' Αἰδὸςδε κατήλθον· 330
 τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἄμ' ἥοι παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς
 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτούς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παιδί Γέκαστος
 Φοῖκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν. 335
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἑξαγαγόντες
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη. 340
 ἔκτοσθεν δὲ βαθείαν δρύσομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἣ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐούσα,
 μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, 345
 δφεινὴ τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 „κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

317—20 = A 465—8 321 = ξ 437 322 = A 102 323 =
 A 469 323—6 = I 92—5 326 = A 73 327 = H 385. Ψ 236
 327^a = A 17 344 = I 710 345 = Z 88 347 = Σ 249
 348 = Γ 456 349 = 68.

320 οὐδ' ἔτι A 324 τοῖς δ' ὁ Athen. V p. 187 A 327 Ἀτρεΐ-
 δαί τε C et γρ. A 333 κατακείμεν ACD, cf. La Roche Hom. Unt. 159
 334—5 ἀθετοῦνται schol. A, cf. Giseke Hom. Forsch. p. 241 sq.
 336 τύμβον τ' Ar. 337 ἐν πεδίῳ Aristoph. 339 εὔ: γρ. ἔπτ'
 schol. A 340 εἴη Hermann op. II 32: εἴη codd. 342 ἵππους γρ. D
 et Eust.: ἵππον ACD — ἐούσα: γρ. ἔχουσα schol. V 347 ἦρχ' ἀγο-
 ρεύειν CD et γρ. A: ἀντίον ἡῶδα A 349 στήθεσιν ἀνώγει D.

δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 14
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν. νῦν δ' ὄρκια πιστά 351
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νῦ τι κέρδιον ἡμῖν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὥδε].“

ἦ τοι δ' ὧς Φειπῶν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη 355
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἄντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Φοίεθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεδν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναιῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω,
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἔξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.“

ἦ τοι δ' ὧς Φειπῶν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 ὃς σφιν ἑυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπῖκουροι,
 ὕφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τὸ πάρος περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἑκάστος·
 ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοῖλας ἐπὶ νῆας
 Φειπέμεν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσχέος, εἰς δ' κε νεκροῦς
 κήομεν. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς δ' κε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶψ δ' ἐτέροισι γε νίκην.“

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδὲ πίθοντο· 380
 δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοῖλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἄρῃος,

351* = X 117 354 = A 68 355 = Γ 329 356 = O 48.
 Ψ 557 357—60 = M 231—4 365 = 354 367 = A 73
 368—9 = 348—9 370—1 = Σ 298—9 374 = Γ 87 377—8 =
 291—2 379 = I 79. Δ 133. 378 380 = A 780. Σ 298 381 = 372.

353 ἀθετεῖται schol. A — ἵνα ἂν μὴ Ar. 359 γρ. εἰ ἔτεδν schol.
 A 364 et 391 καὶ Φοίκοθεν Heyne, quod in recente carmine recipere
 dubitavi, praesertim cum etiam in vv. 375. 467. 472 vis digammi neglecta
 sit 368—9 om. A 370 γρ. κατὰ στρατὸν A 375 καὶ δὲ τόδ'
 εἰπ. codd.: καὶ δὲ τὸ Φειπέμεναι Bekker, cf. H 364 376 πολέμον
 δυσφηχέος Bekker 377 κείομεν ACD 378 δῶψ D: δῶψ A δῶψ C
 379 ἡδ' ἐπιθ. codd. 380 om. AD, habet C et D in marg.

νηί πάρα πρυμνή Ἀγαμέμνωνος· αὐτὰρ δ τοῖσιν	14
στάς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·	
„Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,	385
ἡνώγει Πριάμος τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί	
Φειπέμεν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ Γηδὺ γένοιτο,	
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν.	
κτῆματα μέν, δς' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν	
ἡγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι —	390
πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·	
κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο	
οὐ φησιν δώσειν· ἡ μὲν Τρῶές γε κέλονται.	
καὶ δὲ τόδ' ἡνώγει Φειπεῖν Φέπος, αἶ κ' ἐθέλητε	
παύσασθαι πολέμοιο δυσχέος, εἰς δ κε νεκρούς	395
κῆμεν. ὕστερον αὐτε μαχισόμεθ', εἰς δ κε δαίμων	
ἄμμε διακρίνη, δῖψῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην.“	
ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.	
ὁπρὲ δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·	
„μήτ' ἄρ τις νῦν κτῆματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω	400
μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ δς μάλα νήπιός ἐστιν,	
ὡς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.“	
ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,	
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.	
καὶ τότε ἄρ' Ἰδαίον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·	405
„Ἰδαί', ἡ τοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,	
ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιφανδάνει οὕτως.	
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαίμεν οὐ τι μεγαίρω·	
οὐ γάρ τις φρειδῶ νεκῶν κατατεθνηῶτων	
γίνετ', ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὤκα.	410
ὄρκια δὲ Ζεὺς Φίττω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.“	
ὡς Φειπῶν τὸ κκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν,	
ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.	
οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,	
πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέχμενοι ὀππότ' ἄρ' ἔλθοι	415

385 = 327 387^b = J 17 388 = 374 389—90 = X 115—6
 391 = 364 392 = T 298 et J 100 395—7 = 376—8 398 =
 I' 95 399 = I 31. 696 402^b = M 79 404—5 = I 50—1
 409^a = ξ 92 411^b = K 329. N 154.

383 πρυμνή Bekker Hom. Bl. I 179: πρύμνη codd. 385 in marg.
 habet A — ἄλλοι ἐκνήμιδες Ἀχαιοὶ D 387 εἰπέμεν C: εἰπεῖν AD
 393 μὲν: μὴν AC μιν D 394 ἡνώγει Spitzner: ἡνώγεον ACD ἡνω-
 γον Bentley 395 πολέμου δυσχεῖος Bekker 396 κείομεν ACI
 397 δῶν AD δῶν C 408 κατακαίμεν C 410 γίγνεται A
 415 ποτιδέχμενοι Cobet misc. crit. 360: ποτιδέγμενοι codd.

- Ἰδαῖος· δ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέφειπεν 14
 τὰς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὀπλίζοντο μάλ' ὤκα,
 ἀμφοτέρων νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἄργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσκέλων ἀπὸ νηῶν.
 [ὀτρύνοντο νέκυσ τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.] 420
 ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἔξ ἀκαλαρρεῖται βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα Φέκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα, 425
 δάκρυα θερμὰ χέροντες ἀμαξάων ἐπάειραν.
 οὐδ' εἶα κλαῖειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ,
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὥς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ 430
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ,
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοῖλας ἐπὶ νῆας.
 ἦμος δ' οὗτ' ἄρα πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἦγρετο λαὸς Ἀχαιῶν,
 τῷμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποῖον ἐξαγαγόντες 435
 ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τείχος ἐδειμαν
 πύργους θ' ὕψηλους, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποῖον εὐ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ δόδος εἴη.
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν, 440
 εὐρείαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
 ὥς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί·
 οἱ δὲ θεοὶ πῶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἄστεροπητῇ
 θηεῦντο μέγα Φέργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε Πόσειδάων ἐνοσίχθων· 445
 „Ζεὺ πάτερ, ἡ βῶ τις ἔστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν,

419^a = A 215. N 835 421-2 = τ 433-4 426^a = Π 3
 432^b = K 525 434 = Ω 789 435-40 = 336-41 441 = I 350
 442 = E 84 et B 323 443 = J 1 444^b = A 371 445 = Φ 287.
 E 420 446 = E 421 et Ω 342.

420 ὀτρύνοντο νέκυσ τ' Ar.: ὠτρυνον (οτρυνον D) νέκυάς τ' ACI),
 totum versum damnavit Herwerden quæst ep. 12, quo iudicio probato
 419 ante 418 collocandum censet Nauck 422 ἀκαλαρρεῖται coni. Nauck
 424 χαλεπὸν C 427 οἱ δὲ: γρ. ἀλλά A 428 πυρκαϊῇ Zen. — γρ.
 ἐπενήνεον A 433 οὐτ': οὐκ coni. Nauck — ἄρα: ἄρ codd. 434 κρι-
 τὸς sensu caret, sed ne κλυτὸς quidem, quod ex Ω 789 reponere in
 proclivi est, aptum videtur — ἦγρετο Duentzer: ἔγρετο codd. 436 ἐν
 πεδίῳ περὶ δ' αὐτὸν Aristoph. 437 θ' om. AI 443-464 damnavit
 Zen. Aristoph. Ar.

δς τις ἔπ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μήτιν ἐνίψει;	14
οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοί	
τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον	
ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτάς ἐκατόμβας;	450
τοῦ δ' ἦ τοι κλέφος ἔσται δσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς·	
τοῦ δ' ἐπιλήσονται, τό τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων	
ἦρψ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.	
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·	
„ὦ πόποι, ἔννοσίγαι· εὐρυςθενές, οἷον ἔειπες.	455
ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δφείσει νόημα,	
δς κέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε·	
κὼν δ' ἦ τοι κλέφος ἔσται δσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς.	
ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοί	
οἰχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,	460
τείχος ἀναφρήξας τὸ μὲν εἰς ἄλα πᾶν καταχεῖται,	
αὐτίς δ' ἡῖόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,	
ὥς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.“	
ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,	
δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ φέργον Ἀχαιῶν,	465
βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἔλοντο.	
νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἀγρουσαι	
πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνηος,	
τόν ρ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν.	
χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ	470
δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.	
ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,	
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,	
ἄλλοι δὲ φρινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,	
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.	475
παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοί	
δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπίκουροι·	

449—50 = M 5—6 454 = A 517 455 = v 140. Θ 201
 460 = O 499. B 140 462 = M 81 464 = E 274 468—9 cf. Φ 41
 475^b = γ 420 476^a = Σ 354.

448 ὅτι D Ambr.: ὅτε AC 449 ἐτεκτῆναντο Hesychius s. v.
 νεῶν ὕπερ 451 δὴ τοι A — ὅσον CD et γρ. schol. A: ὅσην A Ambr.
 Ar. 452 τό τ' A Ambr.: ὅτ' CD τό Ar. γρ. τὸ δ' schol. 458 δὴ
 τοι D — ὅσην A Ambr. 465 δύσετό τ' supra τ' scripto δ A: δύσετό
 τ' C δύσετό τ' D; hoc versu nescio an olim carmen finitum sit
 467 παρέστασαν Bentley, cf. A 733; equidem in recenti carmine utrum
 digamma neglectum an versum male tornatum potius feram anceps
 haereo 472 ἐνθ' ἄρα Bentley 474 αὐτοῖσι C 475 ἀθτεῖται
 schol. A, cf. H 465 — ἀνδραπόδοισι Ar.

παννύχιος δέ σφιν κακά μήδετο μητίετα Ζεύς 14
 μερδαλέα κτυπέων. τοὺς δὲ χλωρόν δφέος ἤρει,
 Φοῖνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέρον, οὐδέ τις ἔτλη 480
 πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενέι Κρονίῳ.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΚΟΛΟΣ ΜΑΧΗ.

Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Θ 1
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἀκουον·
 „κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι, 5
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσιν
 πειράτῳ διακέρσαι ἐμὸν Φέπος, ἀλλ' ἅμα πάντες
 αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε Φέργα.
 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω 10
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 πληγῇσι οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
 ἧ μιν ἑλὼν Φρίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
 τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον,
 ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, 15
 τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 γνῶσέτ' ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε, θεοί, ἵνα Φεῖδετε πάντες·

479^b = Θ 77. P 67. λ 43 . . 482 = I 713. τ 427.
 1 = Q 695 3 = A 499 5—6 = T 101—2 6 = H 68
 10 = B 391 11 = N 9 13^b = Hes. theog. 721 16 = Hes.
 theog. 720 18 cf. A 302.

481 πρὶν πιεῖν: πιέμεναι Ar. 482 una cum Θ 1 sustulit Zen.

Liber Θ post libros M—O veteri Iliadi una cum libro I adiectus esse videtur, ut et consilium Iovis ceteros deos a proeliis mortalium arcentis planius, quam in libro undecimo A 74 factum erat, aperiretur et ad legationem principum Achivorum auxilium Achillis implorantium quasi via praemuniretur. Ceterum nescio an exordium libri (Θ 1—27), quod egregia quadam maiestate et rerum et elocutionis excellit, ceteris partibus huius libri antiquius sit et primitus ut libris A—O coniunctis abiecto vetere principio libri A praefigeretur destinatum fuerit; cf. prol. p. 12 v. 1 ante versum 53 posuit Zen. 6 om. AD, habet C et D in marg. 7 θεῶν Ar. 10 ἀπάνευθε codd.: ἀπάτερθε Aristoph. μετόπισθε Zen. 15 secl. Bekker, cf. Hes. theog. 732 16 Ἀΐδιω codd. Iliadis: ὑπὸ γῆς Hes. theog. 721.

χειρὴν χρυσεῖην ἔξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,	15
πάντες τ' ἑξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·	20
ἀλλ' οὐκ ἂν Φερύσαιτ' ἔξ οὐρανόθεν πεδίονδε	
Ζῆν' ὕπατον μῆτρωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.	
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι Φερύσσαι,	
αὐτῇ κεν γαίῃ Φερύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσῃ·	
χειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ βίον Οὐλύμποιο	25
δησαίμην, τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.	
τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.“	
ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ	
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.	
ὅψε δὲ δὴ μετέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·	30
„ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδι, ὕπατε κρειόντων,	
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς Φίδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιφεικτόν·	
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,	
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.	
ἀλλ' ἢ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις·	35
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣ τις ὀνήσει,	
ὥς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.“	
τὴν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·	
„θάρσει, τριτογένεια, φίλον τέκος· οὗ νύ τι θυμῷ	
πρόφρονι μυθήομαι, ἐθέλω δέ τοι ἡπίως εἶναι.“	40
ὥς Φειῶν ὑπ' ὀχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,	
ὠκυπέτα, χρυσεῖσι Φεθείρησιν κομώντε,	
χρυδὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ, γέντο δ' ἱμάσθην	
χρυσεῖην εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήκετο δίφρου.	
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄφεικοντε πετέσθην	45
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.	
Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,	

28 = Γ' 95 29 = Ι' 431. 694 30 = ΙΙ' 94 et E 825 31 =
α 45. ω 473 32—7 = 463 8 38—40 = Χ' 182—4 46 = E 769
41—4 = Ν 23—6 45 = E 366 46 = E 769 47 = Ξ' 283. Ο 151
48 = θ' 363.

20 πάντες τ' C: πάντες δ' AD 22 μῆτρωρ': πάντων Aristot. de
part. an. c. 4 — κάμοιτε codd.: γρ. πάθοιτε A 23 πρόφρων: πρόσσω
Ptolemaeus Oroundae — ἐθέλωμι Ar. 25 et 26 damnat Zen.
28—40 ἀθετοῦνται schol. A, adiecti hi versus esse videntur, ut ne
Minerva Ulyssi et Diomedis opitulans (K 507. A 438. O 668) et Achivos
ad rem strenue agendam exhortans (P 544) cum hoc loco aperte pugna-
re videretur 29 γρ. φρασσάμενοι schol. A — ἀγόρευε D 35 ὥς
A Ar.: ἢ C εἰ D et γρ. schol. A 37 om. Zen. — τεοῖο mavnit
Dronke Rh. Mus. IX 111 44 γρ. ἐπεβήσατο A 45 ἄκοντε codd.
48 ἐνθα τε C: ἐνθα δὲ AD.

Γάρταρον, ἔνθα τέ Foi τέμενος βωμός τε θυήεις.	15
ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,	
λύσας ἔξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.	50
αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδει γαίων,	
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.	
οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί	
ρίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.	
Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὀπλίζοντο,	55
παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὕμνιν μάχεσθαι,	
χρεοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.	
πάσαι δ' ὠίνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,	
πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.	
οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ζυνιόντες ἵκοντο,	60
εἷν ῥ' ἔβαλον Φρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν	
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόμεναι	
ἐπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.	
ἐνθα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν	
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέφε δ' αἵματι γαῖα.	65
ὄφρα μὲν ἥως ἦν καὶ ἀφέετο ἱερὸν ἡμαρ,	
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.	
ἡμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,	
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,	
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο,	70
Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,	
ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' αἰσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.	
αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ	
ἔζεσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἀερθεν.	
αὐτὸς δ' ἔξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ	75
ἦκε ἐλάσας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. οἱ δὲ Φιδόντες	
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δφέος εἶλεν.	
ἐνθ' οὗτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν οὗτ' Ἀγαμέμνων,	
οὗτ' Αἴαντε δὴ μιν μενέτην, θεράποντες Ἄρηος.	
Νέστωρ οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,	80

49—50 = E 775—6 51^b = A 405 52 = A 82 58—9 =
B 809—10 60—5 = J 446—51 66 = A 84. i 56 67 = A 85.
O 319. Π 778. 68 = δ 400. Π 777 69—70 = X 209—10 71 =
Γ 127 72 = X 212 77^b = H 479 80^b = A 840.

50 κατὰ: περὶ D, cf. E 776 53 cf. ad Θ 1 54 ἀπὸ δ' αὐτοῦ:
γρ. τοὶ δ' αὐτόφθι schol. A 55 ὀπλίζοντο A: ὀπλίζοντο codd.
60 γρ. ἱκανον A 68 γρ. ἀμφιβεβήκειν schol. A 73—4 ἀθετοῦνται
schol. A 74 ἔξεσθην schol. A: ἔξεσθην ACD 77 γρ. ἤρει schol. A,
cf. H 479. P 67 79 οὗτ' Αἴαντε δὴ μιν C: οὗτε δὴ Αἴαντες A οὐδὲ δὴ
Αἴαντες D.

οὐ τι Φεκίων, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰφ
διος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,	15
ἄκρην κακ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.	
ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,	85
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ αἰσίων, τόφρ' Ἑκτορος ὠκέες ἵπποι
ἤλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες
Ἑκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὀλεσεν,	90
εἰ μὴ ἄρ' δὲ νύ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσσεύς
„διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις μετὰ νῦτα βαλὼν κακὸς ὥς ἐν ὀμίλῃ;
μὴ τίς τοι φεύγοντι μεταρρένῃ ἐν δόρῳ πῆξῃ.
ἀλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπώσσομεν ἄγριον ἄνδρα.“
ὥς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊεν κοῖλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδείδης δ' αὐτὸς περ ἑὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
στῆ δὲ πρόςθ' ἵππων Νηληιάδῳ γέροντος,	95
καὶ μιν φωνήσας Γέπεα πτερόεντα προσηύδα·
„ὦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί,
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,
ἡπεδανὸς δὲ νῦ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα Φίδῃαι,	100
οἷοι Τρῳίοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστῳρα φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων, τῷδε δὲ νῶϊ
Τρῳαίῳ ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἑκτωρ
φαίνεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.“
ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ.
Νέστορέας μὲν ἐπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην,
ἴφθιμος Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῳρ·	105
	110

82 = Γ 329 91 = Γ 374 93 = Β 173 95 = Χ 283 97^b =
I 676. K 248. Ψ 729 . . . 99 = Ε 134 101 = Α 201 103^b =
Δ 321 105-7 = Ε 221-3 108 cf. Ε 323-4 108^b = Ε 272.
Ψ 16 110 = Δ 352 et Π 242 111 cf. Π 74-5 112 = Α 516.
H 43 114^a = Ψ 511.

81 ἐτείρετο: γρ. ἐδάμνατο schol. A 83 ὅθι: ἵνα Arist. de gen.
an. V 5 87 ἀπέταμνε D 103 ὀπάζει ACD Ar.: γρ. ἐκάνει schol. A
ἐπείγει Ixion 108 ἀφτετεῖται schol. A — γρ. μήστῳρα schol. A: μή-
στῳρε ACD Ar., cf. Ε 272 109 κομείτων A Ar. et γρ. C: κομείτην
CD Zen. et γρ. A 111 εἰ CD et γρ. A: η A 113 κομείτην AD:
κομίτην C, fort. κομήτην, cf. prol. § 89 114 ἴφθιμος AD: ἴφθιμοι C.

τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην. 15
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα, 116
 μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἄγχι γέγοντο.
 τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντις Τυδέος υἱός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν, δ' δ' ἡνίοχον θεράποντα,
 υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου Ἥνιοπῆα, 120
 ἵππων ἡνί' ἔχοντα βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 ἤριπε δ' ἔξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ Φοι ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶσε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου 125
 κείσθαι, δ' δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δῖόν
 ἵπῳ δευέσθην σιμάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Φιφτιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ Φοι ἡνία χερσίν.
 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα Φέργα γέγοντο, 130
 καὶ νῦ κε σήκασθαι κατὰ Ἴλιον ἡύτε Φάρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' δέῃ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 κάδ' δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεαίου καιομένοιο, 135
 τῷ δ' ἵπῳ δφέσαντε καταπτῆτην ὑπ' ὀχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 δφέεισε δ' ὁ γ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέφειπεν·
 „Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὐτὲ φόβονδ' ἔχε μῶνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γινώσκεις ὁ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπετ' ἀλκή; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῶδος ὀπάζει,
 σήμερον· ὕστερον αὐτὲ καὶ ἡμῖν, αἱ κ' ἐθέλῃσιν,
 δώσει. ἀνὴρ δὲ κεν οὐ τι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔφειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·

118^a = A 96 119 = Φ 171 et E 580 121^a = Π 739
 122 = O 452 123 = E 296 124 = P 83 130—1 = A 310—1
 132^a = Θ 91 139^b = A 513 141 = Φ 570. P 566 146 = A 286
 147 = O 208. Π 52. σ 274.

116 σιγαλόεντα CD et γρ. A: φοινικόεντα A 123 om. D
 123 Ἐρασιπτόλεμον Zen. post 131 in nonnullis exemplaribus additos
 refert schol. V versus hos: Τρῶες ὑπ' Ἀργείων, ἔλιπον δὲ κεν Ἔκτορα
 δῖον | χαλκῷ δαμάσσειν (δηριόωντα cod.) δάμασσε δὲ μιν Διομήδης
 133 δ' ἄρα: δὲ Nauck, cf. prol. § 101 137 φύγον AC Ar.: φύγεν D
 et γρ. A — γρ. φοινικόεντα schol. A 139 δ' αὐτὲ: νῶι Zen. 140 ὅτι
 ἐκ CD.

- Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων· 15
 „Τυδεΐδης ὑπ' ἐμείο φοβούμενος ἵκετο νῆας·
 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.“ 150
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔφειπες.
 εἷ περ γάρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκη φήσκει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιδάων, 155
 τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς παρακοίτας.“
 ὥς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μῦνονυχας ἵππους
 αὐτὶς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳέες τε καὶ Ἔκτωρ
 ἡχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στυγρόντα χέροντο.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 160
 „Τυδεΐδη, περὶ μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
 ἔδρη τε κρέουσιν τε ἰδὲ πλείοισι δέπασσιν·
 νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Φέρρε, κακὴ γλῆνη, ἔπει' οὐ Φεῖξαντος ἐμείο
 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας 165
 ἄξις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δῶσα.“
 ὥς φάτο, Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν
 ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα κατὰ θυμόν,
 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητιέτα Ζεὺς, 170
 σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
 Ἔκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 „Τρῳέες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων 175
 νίκην καὶ μέγα κύδος, ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα.
 νῆπιοι, οἱ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
 ἀβλήχρ' οὐδενόσσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμμον ἐρύξει,
 ἵπποι δὲ ρέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν.

150 = J 182 151 = J 317 152 = J 370 et H 455
 159 = O 590 160 = E 101 et 347 161 = J 257 162 = M 311
 167 = N 455 168^b = Θ 255. X 223 172—4 = A 285—7. O 485—7.
 P 183—5 172 = Z 110 173 = A 286. N 150. O 425. 486.
 174 = Z 112 177 cf. H 436.

152 *ῥειπας* C 153 *φῆσιν* Cobet misc. crit. 358 collato α 168
 162 *πλείοις δέπασσιν* codd., cf. § 85 163 *ἀτιμάσσουσι* Nauck — *ἀντὶ*
τέτυξο D Ar.: *ἀντ' ἐτέτυξο* AC 164—6 *dammnarunt* Aristoph. Ar.
 166 *τοι πότμον ἐφήσω* Zen. 168 *τρέψαι* D — *ὑποτάσσουσι τινές* ἥ
μήτε στρέψαι μήτ' ἐναντίβιον μαχέσασθαι schol. A 170 *ἀπ'*: *γε. ἐπ'*
 A 177—183 vide ad H 313 177 *οἱ* Ar.: *οἱ* Dionysius Sidonius
μηχανόωνται C m. pr. 178 *ἀμόν* D *ἀμόν* AC, cf. prol. p. 127.

ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι γένωμαι, 15
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δεῖοιο γενέσθω, 181
ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσῃ, κτείνῃ δὲ καὶ αὐτούς
Ἄργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.“

ὥς Φειπῶν ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε·
„Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε διέ, 185
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἡετίωνος,
ὕμιν παρ προτέροισι μελίσφρονα πυρὸν ἔθηκεν
Φοῖνόν τ' ἐγκεράσασα πειν, ὅτε θυμὸς ἀνῶγοι,
ἢ ἐμοί, ὅς περ Φοι θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι. 190
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὅφρα λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέΦος οὐρανὸν ἵκει,
πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν,
αὐτὰρ ἀπ' ὤμοισιν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
δαϊδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων. 195
εἰ τοῦτω γε λάβοιμεν, ἔφελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονοχί νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.“

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, νεμέσῃσε δὲ πότνια Ἥρη,
σεΐσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλύμπον,
καὶ ῥα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ἤῤῃδα· 200
„ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
ἄλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
οἳ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα. σύ δέ σφι βούλεο νίκην.
εἰ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί, 205
Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκμένον εὐρύσπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἷος ἐν Ἰδῇ.“

τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐνόςιχθων·
„Ἥρη ἀπτοφepές, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι 210
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερός ἐστιν.“

ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔφεργεν,

182 = Ξ 47 183 cf. I 243 184 = Ψ 442 185 cf. T 400 187 =
Z 395 191 = Ψ 414 M 412 201 = H 455 204^b = H 21 206^b = Ξ 265.
Σ 331 208 = A 517 et A 751 210—1 = T 134—5 212 = E 274.

183 om. ACD, habent GH et Eust. — γρ. περὶ καπνῷ Eust. 185 ἀθε-
τεῖται schol. A 189 damnarunt Aristoph. Ar., supplendo et emendando
locum tentavit Friedlaender, an. hom. p. 460 -- ἀνάγει C 190 ὅς
περ: ὅστις C 191 ὅφρα ACD Ar.: γρ. αἶ κε schol. A 196 γε
Thiersch: κε codd. 197 αὐτονοχεῖ CD 206 Ζῆν' ACD Ζῆν Her-
mann, cf. prol. § 69 207 ἐνθα κάθουτ' ἀκαχήμενος Zen. 209 γρ.
ἀπτοεπές schol. A et Et. M. 133, 43, ἀεπτοεπές Wackernagel
213 γρ. ἀπὸ τάφρου πύργου schol. A — γρ. ἔρνε Ar.

πλήθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων	15
Φειλομένων· Φεῖλει δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηι	215
Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Φοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.	
καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἑφίσας,	
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη	
αὐτῷ πομπνύσαντι θοῶς ὀτρύναι Ἀχαιοῦς.	
βῆ δ' ἵεσθαι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,	220
πορφύρεον μέγα φάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,	
στή δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μετακλήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,	
ἥ ρ' ἐν μεσσάτῃ ἔσκε γεγυνέμεν ἀμφοτέρωσιν·	
[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο	
ἡ δ' ἐπ' Ἀχιλλεύῃ, τοῖ ρ' ἔσχατα νῆας ἑφίσας	225
εἵρυσαν, ἡγορήεσσιν οἱ καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]	
ἦσαν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγυνώσιν·	
„αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, Φεῖδος ἀγῆστοι·	
πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοί,	
[ἄς, ὅπῃ ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράσθε,	230
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,	
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας Φοῖνοιο,]	
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε Φέακτος	
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἐνός ἀξιοί εἰμεν	
Ἐκτορος, ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέω.	235
Ζεῦ πάτερ, ἡ ρά τίς ἦδη ὑπερμενέων βασιλῆων	
τῇ δ' ἄτη ἄσας καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπεύρας;	
οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν	
νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδε Φέρρων,	
ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκησιν,	240
Γεῖμενος Τροίην εὐτείχεον ἑξαλαπάξει.	
ἀλλὰ Ζεῦ τότε πέρ μοι ἐπικρήνον ἐφέλδωρ·	
αὐτοὺς δὴ περ ἕκον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,	
μηδ' οὕτω Τρώεσσι ξα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς·	
ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέφοντα,	245

216 = A 300. T 204 218* = ε 427. σ 158 220 = A 617.
N 167 222-6 = A 5-9 227 = A 275. 586. P 247. M 439. N 149
228 = E 787 229 cf. B 339 231^b = μ 348 232 = β 431
235 cf. O 507 241 = A 129 242 = A 455 244 = O 376
245 = P 648.

214 πλήσθεν C 217 κεν ἔπρησεν AD 224-6 (= A 7-9) om.
ACD, habet Eust. 228 ἐλέγχεα ACD, cf. E 787 230-32 a cyclico
poeta interpolati esse videntur ex genuino versu πῇ ἔβαν εὐχολαί, ἄς
πολλὰ μάλ' ἡγοράσθε, cf. prol. p. 21 231 damnavit Ar. 233 fort.
δ' ἀνθ' 234 δ' om. Ar. 235 damnarunt Aristoph. Ar. 237 ἄσας
C: ἄσας AD Ambr., cf. prol. p. 177 — ἀπηύρας codd., cf. prol. p. 112
240 ἔκησιν CD et γε. A: ἔκησιν A ἔκασιν Ambr. 241 εὐτείχεα Nauck
244 om. Ambr. 245 ὀλοφύρατο D et γε. A: ὀλοφύρετο AC.

νεύσε δέ Foi λαόν σόν ἐμμεναι οὐδ' ἀπολείσθαι. 15
 αὐτίκα δ' αἰετόν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. 250
 οἱ δ' ὥς οὖν ἐφίδονθ' ὁ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 μάλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.
 ἐνθ' οὐ τις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὖεατο Τυδεΐδαο πάρος σχήμεν ὥκεας ἵππους
 τάφρου τ' ἐξελάσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, 255
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. 260
 τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος,
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοοῖριν ἐπιφειμένοι ἀλκὴν,
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεΐφόντῃ,
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός· 265
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων,
 στῇ δ' ἄρ' ὅπ' Αἴαντος κάκει Τελαμωνιάδαο.
 ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν κάκος· αὐτὰρ ὁ γ' ἦρως
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἰστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκοι, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὤλεσεν, 270
 αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰών, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανθ'· ὁ δὲ μιν κάκει κρύπτασκε φαιινῷ.
 ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὅρεϊλοχὸν μὲν πρῶτα καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὀφελέστην
 Δαΐτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην 275
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.

246^b = A 117 247 = Q 315 252 = Ξ 441. O 380 256^b =
 A 457 258—60 = E 40—2 260 = E 294 262—5 = H 164—7
 267 = Σ 193 273^a = E 703 274^b = Φ 210.

246 ἀπολείσθαι Ar., quod collatis ι 496 et μ 230 defendit Naber
 quest. hom. 103; ἀπολέσθαι codd., ὀλέσθαι malo 249 κάμβαλε C
 γρ. θήκατο A 253 hinc novum carmen ordiri statuit Lachmann Betr.
 p. 23 257 γρ. ἔτραπεν A 260 γρ. ὀχέων ὑπερώσαν δὲ οἱ ἵπποι A
 261—5 ab interpolatore Τεῦκρον ἀριστεῖαν inserente interpolatos esse
 ducit Friedlaender an. hom. p. 464 266 ἔννατος Nauck 267 στῇ
 δ' ἄρ' ἐπ' CD et γρ. A: στῇ δὲ παρ' A 270 βεβλήκοι C Ar.: βε-
 βλήκει AD, cf. Bekker Hom. Bl. II 47 274 ἦδὲ Φολέστην H
 276 Ἀμοπάονα AD: Ἀμοπάονα C, γρ. ἄμ' ὀπάονα schol. A et Eust.

[πάντας ἑπασκυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]	15
τὸν δὲ Φιδῶν γήθησε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,	
τόξου ἀπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·	
στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·	280
„Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμῶνι, κοίρανε λαῶν,	
βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται	
πατρὶ τε σὺ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα	
καὶ σε νόθον περ ἑόντα κομίσσατο Φῶ ἐνὶ Φοῖκῳ·	
τὸν καὶ τηλόθ' ἑόντα ἐυκλέφης ἐπίβησον.	285
κοὶ δ' ἐγὼ ἐκφέρω ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·	
αἶ κέν μοι δῶμῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη	
Ἥλιον ἔξαλαπάξαι, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,	
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβῆιον ἐν χερσὶ θήσω,	
ἢ τρίποδ' ἢ δὴ δῶμα ἵππους αὐτοῖσιν ὀχεσφιν	290
ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαῖνοι.“	
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·	
„Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτόν	
δτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,	
παύομαι, ἀλλ' ἔξ οὗ προτὶ Ἥλιον ὠπάμεθ' αὐτούς,	295
ἐκ τοῦ δὴ τόξοις δεδεγμένους ἀνδρας ἐναίρω.	
ὀκτιῶ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀιστούς,	
πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν ἀρηιθόων αἰζηῶν·	
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσσητῆρα.“	
ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρήφιν ἱαλλεν	300
Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλεῖν δέ γε Φίετο θυμός.	
καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ', ὃ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,	
υἱὸν ἔνν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῷ,	
τόν ῥ' ἔξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,	
καλὴ Καστιάνειρα, δέμας Φεῖκυϊα θεῆσιν.	305
μήκων δ' ὥς ἑτέρως κάρη βάλεν, ἢ τ' ἐνὶ κήπῳ	
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσι τε Φειαρινήσιν·	
ὥς ἑτέρως ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.	
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρήφιν ἱαλλεν	
Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλεῖν δέ γε Φίετο θυμός.	310
277 = M 194. Π 418 278 = A 255 280 = H 46 281 ^b =	
H 234 282 ^b = A 223 283 ^b = X 480 286 cf. A 212 288 =	
A 33 298 = O 315 302 = 119 303 ^b = N 586 309 = O 458	
et Θ 300 309—10 = 300—1.	

277 om. ACD, habent HS 284 damnarunt Aristoph. Ar., ne
 scripsit quidem Zen., habent codd., cf. M 371 287 αἶ κεν ἔμοι Nauck
 δῶν ACD 288 Ἥλιου codd., cf. B 133 289 χειρὶ θεῖω D
 290 ἱππῳ Zen. Aristoph. 294 τοι CD: μοι A 295 γρ. παύσομαι
 Eust. 296 δεδεγμένος Herodianus 299 γρ. λωβητῆρα Eust.
 304 Αἰσύμηθεν codd.: Αἰσύμηθεν Zen. Aristoph. Ar. 305 Κασσιέπεια
 θεοῖς δέμας εἰλικυῖα Athenaeus XIV p. 632 F.

ἄλλ' ὃ γε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γάρ 'Απόλλων· 15
 ἄλλ' 'Αρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἑκτορος ἡνιοχῆα,
 Φιέμενον πόλεμόνδε βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 ἦριπε δ' ἔξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ Φοι ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε. 315
 Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκαε φρένας ἡνιόχοιο.
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶαε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖρου,
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευεν ἀδελφεὸν ἐγγυς ἐόντα
 ἵππων ἥνι' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θύρε παμφανόωντος 320
 σμερδαλέα Φιάων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ,
 βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ Fe θυμὸς ἀνώγει.
 ἦ τοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἰστόν,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαῖολος Ἑκτωρ
 αὐερύοντα παρ' ὤμον, ὅθι κληῖς ἀποφέρει 325
 αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῇ ῥ' ἐπὶ Φοῖ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρίοντι,
 Γρήξε δέ Φοι νευρήν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ.
 στή δὲ γνῦξ ἐριπών, τόξον δέ Φοι ἔκπεσε χειρός.
 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, 330
 ἀλλὰ θέῳ περὶ βῆ καὶ Φοι κάκος ἀμφεκάλυψε.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶμα ἐρῖφῃρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεὺς Ἑχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα·
 ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσι· Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν. 335
 οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς,
 Ἑκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένει βλεμεαίνων.
 ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων κυὸς ἀγρίου ἢ ἐλέοντος
 ἀπτήται κατόπιθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 ἰσχία τε γλουτοὺς τε, Φελισσόμενόν τε δοκεύῃ, 340
 ὥς Ἑκτωρ ὤπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον, οἱ δὲ φέβοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν,
 οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

311^a = N 518 313—7 = 121—5 320 = Ψ 509 321 =
 E 302 326^b = 84 329 = E 309 et O 465 331—4 = N 420—3
 337 = A 61 et I 237 342 = A 178 343—5 = O 1—3 345—7 =
 O 367—9.

311 καὶ τόθ': γρ. τοῦ μὲν schol. A 313 ἰέμενον: νισσόμενον D,
 ἵππων ἥνι' ἔχοντα βάλε Θ 121 322 ἄνωγεν D 325 αὐ ἐρόντα CI
 328 γρ. χεῖρ' schol. A 337 δ' ἐν: δὲ Ar., cf. La Roche Hom.
 Text. 393 339 διώκων A: πεποιθὼς CD et γρ. A 340 δοκεύῃ
 Nauck: δοκεύει codd. 342 δ' ἐφείβοντο D.

ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν 15
 χείρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο Φέκαστος·
 "Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργούς δμματ' ἔχων ἡὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
 τοὺς δὲ Φιδούς' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350
 αἶψα δ' Ἀθηναίην Φέπεια πετρόντα προσηύδα·
 „ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῦν
 ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ;
 οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες δλωνται
 ἀνδρὸς ἐνὸς Φριπῆ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355
 "Ἐκτωρ Πριάμιδος, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ Φέφοργεν."
 τὴν δ' αὐτε προσέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν, 360
 σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερσεύς.
 οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ Φοι μάλα πολλάκις υἱὸν
 τειρόμενον σῴεσκον ὑπ' Εὐρυςθῆος ἀέθλων.
 ἦ τοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 τῷ ἐπαλεξήουσιν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. 365
 εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε Φεῖδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
 εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προέπεμψεν
 ἔξ Ἑρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο,
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα.
 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, 370
 ἣ Φοι γούνατ' ἔκυκε καὶ ἔλλαβε χεῖρι γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν οὗτ' ἂν αὐτε φίλην γλαυκῶπιδα Φεῖπῃ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο 375
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσομαι, ὅφρα Φίδωμαι,
 ἦ νῦν Πριάμοιο πάϊς κορυθαῖολος "Ἐκτωρ
 γηθήσει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

351 = A 69 352 = B 157 354 = 34 355^b = 1 350
 357 = A 206 358^a = α 46 359^b = X 404 366^b = 3 165
 371 cf. A 500 372 = O 77 376 = E 787 et Z 365 378^b =
 A 371.

349 Γοργόνος Zen — ὄμματ' codd. Zen.: οἷματ' Ar. — ἡὲ Zen.:
 ἡδὲ codd., cf. E 783 353 Δαναῶν: γρ. Ἀργείων schol. A
 363 σάοεσκεν Nauck 367 προὔπεμψεν codd., cf. prol. p. 179
 371—2 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zeu. 376 γρ.
 ἴδωμεν A 377 νῶϊν D Zen. 378 προφανέντε A Ar.: προφανείσας
 C Herod., προφανείσα D et γρ. A, προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόν-
 των Zen., cf. Z 455 et prol. p. 127.

ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἢδ' οἰωνούς 15
 δημῷ καὶ κάρκεσσι, πεσίων ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“ 380
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἦ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρα πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο·
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδαι, 385
 ποικίλον, ὃν β' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν,
 ἦ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποτὶ βήκετο, λάζετο δ' ἔγχος
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι κτίχας ἀνδρῶν 390
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε
 ἡμὲν ἀνακλίνει πικινὸν νέφος ἢδ' ἐπιθεῖναι. 395
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ ἴδθ' ἐπεὶ εἶδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς,
 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσοπτερον ἀγγελέουσαν·
 „βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μῆδ' ἔα ἄντην
 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ κυνοϊόμεθα πτόλεμόνδε. 400
 ὣδε γὰρ ἐκφέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυνιώσω μὲν σφωὶν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 αὐτάς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα φάξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσcesθον, ἃ κεν μάρπητι κεραυνός· 405
 ὄφρ' εἰδῇ γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν Φῶ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὐ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδέ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κε φείπω.“
 ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἴρις ἀφ' Ἀελλόπορος ἀγγελέουσα,
 βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὁρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
 πρῶτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 ἀντομένη κατέρυκε, Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·

379—80 = N 831—2 381—3 = E 719—21 381 = Ξ 277.
 O 78 384—88 = E 733—7 389—96 = E 745—52 398 = A 186
 399^a = A 186. O 158. Ω 144 401 = A 212 402^b = Σ 241. Ω 14
 409 = Ω 77. 159 410 = O 79 410^a = A 196. O 169.

383 om. D 385—7 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen., habent codd. 389 *λάζετο* Ptolemaeus Oroandae 390—1 *ἀθε-
 τοῦνται* schol. A 390 *δάμνησι* Dionysius Sidon.: *δάμνησι* AI) Ar.,
 cf. prol. § 89 401 *τὸ δὲ καὶ* CD et γρ. A: ὥς καὶ A 405 *ἀπαλ-
 θήσονται* alt. edit. Aristarchi 406 fort. *ὄφρα φιδέη*, ut *φιδέω* scriptum
 est Ξ 235 408 *κεν εἶπω* Ar.: *νοήσω* ACI) 410 om. AC, habet D
 et in marg. add. AC — *δ' ἐξ* Ar. teste Aristonico ad A 196: *δὲ κατ'* codd.

- „πῇ μέματον; τί σφῶιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; 15
οὐκ ἑὰς Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
ὠδε γὰρ ἠπέλιψε Κρόνου πάις, ἣ τελέει περ, 415
γυιῶσιν μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα φάξιν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτησι κεραυνός,
ὄφρ' εἰδῆς, γλαυκῶπι, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχῃαι. 420
Ἥρῃ δ' οὐ τι τόσον νεμεσίζετο οὐδὲ χολοῦται·
αἶει γάρ Foi ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κε φείπῃ.
ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτῃ, κύον ἀδφεός, εἰ ἐτεόν γε
τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἐγχοσ ἀεῖραι.“
ἦ μὲν ἄρ' ὥς φειπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις, 425
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
„ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἐγώ γε
νῶϊ ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτῳ,
ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ τὰ φά φρονέων ἐνὶ θυμῷ 430
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιφεικός.“
ὥς ἄρα φωνήσας πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῆσιν δ' ὦραι μὲν λύσαν καλλίτριχας ἵππους,
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κἀπήσιν,
ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα· 435
αὐταὶ δὲ χρυσεόισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
μῖγδ' ἄλλοις θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἴδθηεν ἐύτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 440
ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσας·
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς
ἔζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
αἱ δ' οἶαι Διὸς ἁμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
ῆσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. 445
αὐτὰρ δ' ἔγνω φῆσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
„τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ;
οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ

416—22 = 402—8 425 = A 210. Σ 202. Q 188 426 = B 156
427 = 352 434 = δ 40 435 = δ 42. N 261 445—6 = A 332—3.

415 ἦ Ar.: εἰ ACD 420—4 ἀθετοῦνται schol. A 420 γλαυκῶ-
πις Vrat., cf. O 49. Σ 357. 385. Q 88 422 κε φείπῃ: νοήσῃ AD
νοήσῃ C, cf. 408 423 ἀδελῆς Ar. ἀδελῆς ACD 428 νῶϊν C et γρ.
schol. A, νῶ D 429 ἀποφθίσθω A 432 τράπε C 433 τῇσι δὲ
θ' ὦραι malo 439 ἔκανε θοώκους coni. Nauck 448 καμέτην Zen.,
eundem Atticismum Zenodotus K 545. A 776. 782 Homero intrusit.

ἄλλοιαι Τρῳάας, τοῖσιν κόντον αἰνὸν ἔθεσθε. 15
 πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι, 450
 οὐκ ἂν με τρέψειαν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
 σφῶιν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τε φιδεῖν πολέμοιό τε μέγμερα Φέρτα.
 ὦδε γὰρ ἐκφέρω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ, 455
 ἅψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἔστίν.“
 ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρῃ·
 πλησίαι αἱ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 ἦ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι φεῖπεν,
 κλυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει· 460
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 „αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες.
 εὐ νυ καὶ ἡμεῖς φίδμεν ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἐμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλυνται. 465
 ἀλλ' ἦ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύσεις.
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣ τις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὀλυνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „ἦοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα 470
 ὄψεαι, αἱ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύεσθαι ὄβριμος Ἔκτωρ,
 πρὶν ὀρθαὶ παρὰ ναυφί ποδώκεα Πηλεΐωνα
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται 475
 στείνοι ἐν αἰνοτάτῃ περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 χωομένης, οὐδ' εἰ κε τὰ νείατα πείραθ' ἴκηαι
 γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 ἦμενοι οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἡελίοιο 480
 τέρποντ' οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σέυ ἔγωγε -
 κλυζομένης ἀλέγῃ, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.“

454 = 401 456 = F 360 457-62 = A 20-25 462 = A 552
 463-8 = 32-7 469 = A 560 475^a = B 351 476 cf. O 426.

449 τοῖσιν: τοῖον Ar. 451 ἂν ἐμὲ Nauck 453 τ' ἰδέειν codd.,
 cf. prol. p. 147 454 κεν τετελεσμένον ἦεν A: καὶ τετελεσμένον ἔσται
 CD — ἦεν: γρ. ἔπλεον A 456 ἵκεσθον ACD: ἵκεσθε Cant. 458 om.
 C 463 ἀλαπαδνόν A: ἐπεικτόν CI et γρ. A 466-8 om. ACD, in
 marg. add. D 470 ἦοῦς: ἄας Zen. 471 αἱ κ': γρ. ἦν A — βοῶπις
 AD: βοῶπι C 474 ὠρθαι CD 475-6 ἀθετοῦνται schol. A, cf.
 prol. p. 44 476 θανόντος AD: πεσόντος C et γρ. A.

ὥς φάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 ἐν δ' ἔπες' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
 ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωεὶν μὲν β' ἀφέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 ἀσπασίη τρίλιςτος ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

15
485

Τρώων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νόσφι νεῶν ἀγαγών, ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
 ἔξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον,
 τὸν β' Ἔκτωρ ἀγόρευε δίφιλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρός
 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέφε πόρκης.
 τῷ δ' ὅ γ' ἔρειαμένος Φέπεια Τρώεσσι μετηύδα·
 „κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι·
 νῦν ἐφάμην νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἀψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐδάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ Φρηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπα τ' ἐφοπλιζόμεθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 λύσασθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφίσι βάλλετ' ἐδωδὴν.
 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ φίλια μῆλα
 καρπαλίμως, Φοῖνον δὲ μελίφρονα Φοινίζεσθε
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
 ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοὺς ἡριγενείης
 καίωμεν πυρὰ πολλὰ, ἐλάς δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη,
 μὴ πως καὶ διὰ νύκτα κερηκομώντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμῆσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβῶσι Φέκηλοι,
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ Φοῖκοθι πέσσει,
 βλήμενος ἢ ἰῶ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι

490
495
500
505
510

484 = Φ 478 491 = K 199. Ω 61 493—5 = Z 318—20
 496 = B 109 497 = Γ' 456 499 = M 115 502—3 = I 65—6
 510 = K 101 et B 323 511^b = B 159 514^b = E 50.

481 βαθὺς: πολὺς C 488 τρίλιςτος C 489 ab hoc versu novum
 carmen exordiri monuit Lachmann Betr. p. 26 489 αὐτ' Townl.:
 δ' αὐτ' ACD 493—6 damnavit Zen. 496 ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευσε
 D et γρ. A 501 νῆας ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν Zen. 503 ἐφο-
 πλίζεσθον Zen. 505 ἄξεσθε schol. A: ἄξασθε ACD 507 τ': δ' D
 509 ἦκει supra ei scripto oi C 511 φευγέμεν Nanck — ὀρμῆσονται Cant.:
 ὀρμήσονται ACD, cf. prol. p. 114 512 ἀσπουδέι CI Ambr. — ἐπιβῶσι
 Bentley: ἐπιβαῖεν codd. 513 τούτων: κείνων Aristarchum scripsisse
 retinuit Parmenisco — πέσσει Aristoph. et γρ. A.

νηός ἐπιθρῦσκων, ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος 15
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα. 516
 κήρυκες δ' ἀνὰ Φάστῳ δίφιλοι ἀγγελλόντων
 παῖδας πρῶθ' ἔβας πολιοκροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ Φάστῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισι Φεκάστη 520
 πῦρ μέγα καίωντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν λαῶν ἀπεόντων.
 ὣδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω.
 μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγίης, εἰρημένος ἔστω·
 τὸν δ' ἦοὺς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω. 525
 Φέλομαι εὐχόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ἔξελάν ἐνθὲνδε κύνας κηρρσιφορήτους.
 [οὗς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦ τοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς,
 πρῶτ' ὅτ' ὑπηῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες 530
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγείρομεν Ὀδῦν Ἄρηα.
 Φείσομαι ἢ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαίεσται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος 535
 μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὦλω,
 κείσεται οὐτ' ἔθελ' ὅς μ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 ἡέλου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 τιόμην δ' ὥς τίει' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, 540
 ὥς νῦν ἡμέρῃ ἧδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.“
 ὣς ἔκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδηναν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας.

516 = T 318 526 cf. B 597 530—1 = Σ 303—4 532^b =
 A 660 535 cf. Θ 237 536 = A 535 et Θ 180 537^b = B 417
 539 = ε 136 540—1 = N 827—8 542 = Σ 310 543 = δ 39.

515 ἀποθρῦσκων C et γρ. A 519 περὶ CD Ambr. et γρ. A : προτὶ
 A 523 damnat Franke 524—5 ἀθετοῦνται schol. A, 528—29 del.
 Bekker 526 ἐλπομαι εὐχόμενος Zen. : εὐχομαι ἐλπόμενος codd. et Ar.
 528 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen. 529 γρ. ἐπὶ νύκτα A
 530 ὅπ' ἡοίη Apoll. de adv. 573, 8 531 με Τυδ. L et Nauck 532 εἰ :
 αἰ C et Apoll. Soph. 62, 29 534 γρ. φερούμην A 532—4 aut
 535—7 (non, ut Friedlaenderus statuit, 535—7 aut 538—41) delendos
 esse censuit Ar., priores ne scripsisse quidem dicitur Zen.
 534—541 eiecit Bekker 535 αἰ κ' D et γρ. A 538 εἰ γὰρ A et
 Ar. : αἰ γὰρ CD 539 ἀγήρας A et Ar. : ἀγήραος CD 540 ignorasse
 Aristarchum ex schol. ad Θ 535 conclusit Friedlaender — δ' om. D
 543 ἔλυσαν Nauck.

δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασι Φοῖσι Φέκαστος·	15
ἐκ πόλιος δ' ἄεοντο βόας καὶ Φίφια μῆλα	545
καρπαλίμως, Φοῖνον δὲ μελίφρονα Φοινίζοντο	
κίτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλά λέγοντο.	
Φέρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,	
κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἀνεμοὶ φέρον οὐρανὸν εἴσω	
Φηδεῖαν. τῆς δ' οὐ τι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,	550
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἥλιος ἱρή	
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμελῖω Πρίαμοιο.	
οἳ δὲ μέγα φρονέοντες ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας	
εἶατο παννύχιοι, πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.	
ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην	555
φαίνεται· ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·	
ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρῶνες ἄκροι	
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεφράγη ἄσπετος αἰθήρ,	
πάντα δὲ Φεῖδεται ἄστρα, γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·	
τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων	560
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνεται Ἥλιόθι πρό.	
χίλι· ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πάρ δὲ Φεκάστῳ	
εἶατο πεντήκοντα céλαι πυρὸς αἰθομένοιο.	
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ δλύρας	
ἐσταότες παρ' ὀχεσφιν ἐύθρονον Ἥοα μίμνον.	565

544^b = B 775 545—7 = 505—7 548 = A 315 549^b =
A 44 552 = A 47 553^b = A 371 557—8 = II 299—300
561^b = K 12. N 349. Φ 581 564 = E 196.

545 ἄεοντο: ἄξαντο ACD, cf. Θ 505 548 et 550—2 in omnibus
codicibus omissos ex Platonis Alcib. II p. 149 D inseruit Barnes
548—552 eiecit Bekker 553 ἀνὰ scripsi, ut traditum est in Θ 378:
ἐπὶ hoc loco codd. — γεφύρῃ C, γρ. γεφύρῃ A, γεφύρῃ ἢ γεφύραις
Eust. 557—8 damnaverunt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen.
557 πρῶνες: πρηόνης hic et II 299 restitui iussit Wackernagel in Bezz.
Beitr. IV 309 559 δέ τ' εἶδεται ACD 560 τόσσα: γρ. τοῖα et ὥς
τὰ A 561 Ἥλιόθι πρό codd. hic et N 349. Φ 581: Ἥλιος πρό coni.
Ahrens Rh. Mus. II 164, possis quoque conicere Ἥλιόθεν πρό, nisi erro-
rem ad auctorem huius carminis ipsam referre mavis, cf. prol. p. 112
562 χίλια: μύρια Zen. — πάρ δέ: ἐν δέ Zen. 565 ἡῶ codd., cf. prol.
p. 180.

ΠΡΕΣΒΕΙΑ.

ὥς οἱ μὲν Τρῶες φυλακάς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 θεσπέσιον ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταῖρη,
 πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
 Βορρῆς καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρεΐκῃθεν ἄφῃτον, 5
 ἐλθόντ' ἑξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαϊνόν
 κορθύεται, πολλὸν δὲ παρέξ ἅλα φύκος ἔχευεν·
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄχρ' ἰσχυρὰ βεβολημένος ἦτορ
 φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων 10
 κλῖδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα Γέκαστον,
 μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
 Ἴξον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δάκρυ χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
 ἧ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀνοφερὸν χέφει ὕδωρ. 15
 ὥς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖν
 σκέτιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι, 20
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει
 δυσκλέειν Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

3^b = π 251 5^a = Ψ 195 8 = O 629. N 808 9 cf. x 247
 14—5 = Π 3—4 17 = B 79 18—25 = B 111—8.

Πρεσβεία cum amplificata memoriae tradita sit, versus a diasceuaasta additos alio genere litterarum describendos curavi; ipsam legationem veteribus carminibus Iliadis a recentiore poeta additam videri exposuit Bernhardt Gr. Litt. I p. 139, quam sententiam Friedlaendero Lachmanno Koechlio Bergkio aliis comprobata nuper Kammerus speciosiore quam subtiliore commentatione, Zur homerischen Frage III, ita refutabat, ut hunc librum non solum Homero vindicaret, sed etiam ante libros A et Π compositum diceret. Denique de ordine, quem hic liber intra Iliadis carmina obtineat et obtinere debeat, exposui prol. § 10. vv. 1—88 sollicitavit Bekker Hom. Bl. II 83, solos 9—88 damnavit Bergk Gr. Litt. 596, cf. prol. p. 33 3 damnat Duentzer Arist. p. 102 — βεβλήατο Zen. 4 ἀνέμω Aristoph. 5 Βορρῆς: Βορέης ACD Ambr. Βορέης Porphyrius 5 et 72 Θρηῖκῃθεν codd., cf. prol. p. 177 7 ἔχευεν A Ambr.: ἔχευαν CD et γρ. schol. A 9 βεβλημένος codd. dett. 14—6 χέων μετὰ δ' Ἀργείοισιν ξειπεν Zen. 16 γρ. ὡς ὁ γε δακρυχέων schol. A 18 μέγας Ar. 19 πρὶν codd.: τότε Ar. 20 ἐντείχεα coni. Nauck, cf. A 129 21 ἀπάτην: ἄτην C m. pr. et Ambr. 22 δυσκλέα codd., cf. prol. p. 180.

- οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι, 16
 ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα
 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. 25
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ Φείπω, πειθώμεθα πάντες.
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 δῖήν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν. 30
 ὅψε δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „Ἄτρεϊδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἢ θέμις ἐστί, Φάναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Λαυαοῖσιν,
 φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα 35
 Φίσας Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἤδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διανδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων,
 ἀλκὴν δ' οὐ τοι δῶκεν, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 δαιμόνι', οὕτω που μάλα Φέλπεται υἱας Ἀχαιῶν 40
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις;
 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί, 45
 εἰς ὃ κέ περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰς ὃ κε τέκμωρ
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν, 50
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότης Νέστωρ·
 „Τυδεΐδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλεν ἄριστος.
 οὐ τίς τοι τὴν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσσοι Ἀχαιοί, 55
 οὐδὲ πάλιν Φερέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκειο μύθων.

26—8 = B 139—41 29 = Γ 95 30—1 = 695—6 31 =
 H 399 33^a = B 73 34 cf. J 370 sq. 37^b = B 205 40^b =
 P 180 47 = 27 48—9 = H 30—1 50—1 = H 403—4.

23—5 *damnant* Aristoph. Ar., 23—28 *om.* Zen. 29—30 *ἦτοι ὃγ'*
ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο θυμὸν ἀχέων | τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη
κρείων Διομήδης Zen. 30 *ἄνεω* CD 32 *μαχήσομαι* *codd.* et Ar., cf.
prol. p. 108 36 *Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες* Zen. 38 γρ.
σκῆπτρον A 38 et 39 *ἔδωκε* *coni.* Nauck 42 *ἐπέσσεται ἀπονέεσθαι*
coni. Nauck 44 *ἀθετεῖται* *schol.* A 52 γρ. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε
Γεργήνιος A 53 *ἐνὶ* CD: *ἐν* A.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ κε καὶ πάις εἴης 16
 ὀπλότερος γενεῇφιν· ἅτᾳρ πεπνυμένα βάζεις.
 [Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔφειπες].
 ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν, ὅς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 60
 ἐκφέπω καὶ πάντα δίδωμαι· οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
 ὃς πολέμον ἔραται ἐπιδημίου κρυόεντος.
 ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ 65
 δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ Φέκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον θρυκτὴν τείχεος ἐπτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλευτάτος ἐσσί·
 δαῖνυ δαῖτα γέρονσι· Φέφοικέ τοι, οὗ τοι ἄφεικός. 70
 πλεῖστα τοι Φοίνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρεΐκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίῃ, πολέσιν δὲ Φανάσσεις.
 πολλῶν δ' ἄγρομένων τῷ πείσεις, ὅς κεν ἄριστην 75
 βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆμοι ἐγγύθι νηῶν
 καλοῦσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 νῦξ δ' ἦδ' ἥε διαρραΐσει στρατὸν ἥε σαώσει.
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδὲ πίθοντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο 80
 ἄμφι τε Νεστοριδὴν Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον νῆας Ἀρης,
 ἄμφι τε Μηριόνην Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 ἦδ' ἄμφι Κρείοντος νῆον, Λυκομήδεα δῖον.
 ἔπ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ Φεκάστῳ 85
 κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.
 καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρυπα Φεκάστος.

58^b = δ 206 59^b = Α 286 65-6 = Θ 502-3 67 = Τ 49
 68 = Θ 40 69 cf. Ο 95 77 cf. Θ 554 79 = Η 379 83^b = Ν 478.

57-9 spurios dicit Nanck 57 μὲν requiro 58 ὀπλότερος CD et
 γρ. Α 59 eiecit Bekker, orta esse videtur interpolatio ex duplici
 lectione ἅτᾳρ πεπνυμένα βάζεις et ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες 62 γρ.
 ἀτιμήσαι C 63-4 damnat Friedlaender anal. hom. p. 470. 64 ἐπι-
 δημίου κρυόεντος codd., cf. prol. § 80 66 φυλακτῆρας Ar. 67 παρὰ:
 γρ. περι Α 73 ὑποδεξίῃ Α — πολέεσι δ' codd. πολέσιν γὰρ Ar.
 76 ὅτι: γρ. ὅτε schol. Α 78 διαρραΐσει Ar. 79 ἦδ' ἐπίθοντο codd.
 86 ἅμα στεῖχον Ar.: ἅμ' ἔστειχον Α ἅμ' ἔστιχον CD 88 κήαντο
 scripsi, ut scriptum exstat Φ 336 et Ω 38: κείαντο ACD — δόρυπα Ar.:
 δόρυπον ACD, δαῖτα θάλειαν Zen.

Ἄτρεϊδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν	16
ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.	90
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.	
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,	
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,	
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·	
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήκατο καὶ μετέφειπεν·	95
„Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,	
ἐν κοί μὲν λήξω, σέο δ' ἀρῆσμαι, οὐνεκα πολλῶν	
λαῶν ἐσσι Φάναξ καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλισεν	
κῆρπτόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθαι.	
τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι Φέπος ἡδ' ἐπακοῦσαι,	100
κρηθῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη	
φειπὲν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεσται ὅττι κεν ἀρχῇ.	
αὐτὰρ ἐγὼ φερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.	
οὐ γάρ τις νόον ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,	
οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλοι ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,	105
ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε, διογενὲς, Βρισηίδα κούρην	
χωόμενος Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃσιν ἀπούρας	
οὐ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε	
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ	
φείσας ἀνδρὰ φέριςτον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτιαν,	110
ἠτίμησας· ἐλὼν γάρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν	
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπύθωμεν	
δώροισιν τ' ἀγανοῖσι Φέπεσσι τε μελιχίοισιν.“	
τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·	
„ὦ γέρον, οὐ τι ψεύδος ἐμός στας κατέλεξας.	115
ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναινομαι. ἀντί νυ πολλῶν	
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,	
ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.	
ἀλλ' ἐπεὶ δασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,	

91—2 = I 221—2. Ω 627—8. α 149—50 92—5 = H 323—6
 96 = B 434 99 = B 206 100^b = ρ 584 103 = I 314. N 735
 111 = A 356 114 = Ξ 64. T 184 119—20 T = 137—8.

89 ἀολλέας codd.: ἀριστέας Ar. 94 post exordium libri ad-
 auctum additus videtur, unde v. 98 olim τοῖσι δὲ Νέστωρ πρῶτος dictum
 fuisse puto 100 ἡδ' ἐπακοῦσαι codd., quod illatum videtur ex Od.
 ρ 584, ἡδὲ νοῆσαι (ἐπανύσσαι Herwerden) conicio, quod nescio an legerit
 etiam Hesiodus op. 293 104 ἄλλων C et γρ. A 106 διογενὲς C et D man.
 sec.: διογενεὺς AD 109 ἀπεμυθεόμην codd. et Ar.: γρ. ἐπεμυθεόμην
 schol. A et Apoll. Soph. et Hesychius 112 γρ. ἀρεσσόμενοι A — πεπύ-
 θωμεν D et γρ. A et Ar.: πεπύθοιμεν AC 117 φιλήσει C 118 ἔτισε δά-
 μασσε CD et γρ. A: ἔτισεν ὄλεσσε A — post 119 Dioscuridem Isocratis
 discipulum addidisse refert Athenaeus I p. 11 A (cf. Eust. 1198, 27) 'ἔ-
 οῖνφ μεθύων ἢ μ' ἐβλαψαν θεοὶ αὐτοί?.

ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπείρει' ἄποινα. 16
 ὕμιν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω, 121
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἰθωνας δὲ λέβητας ἐφείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 οὐ κεν ἀλῆιος εἴη ἀνὴρ, ὅς τ' ὅσσα γένοιτο, 125
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 δσσα μοί ἠνείκαντο ἀέθλια μῶνυχες ἵπποι.
 δῶσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα Φέργα Φιδυίας,
 Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν. 130
 τὰς μὲν Φοῖ δῶσω, μετὰ δ' ἔσsetαι ἦν τὸτ' ἀπύρων,
 κόυρη Βρισηῖος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι
 μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
 ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 Φάτυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δῶσω' ἀλαπάξει,
 νῆα Φάλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηγάσθω
 εἰσελθών, ὅτε κεν δατεύμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί,
 Τρῳιάδας δὲ γυναῖκας ἐφείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἳ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργὸς ἱκοίμεθ' Ἀχαιικόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίς μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Φιφίφανασσα· 145
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάφεδνον ἀγέσθω
 πρὸς Φοῖκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μεῖλια δῶσω
 πολλὰ μάλ', ὅς σ' οὐ πῦ τίς ἐγὼ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἐπὶ δὲ Φοῖ δῶσω ἐν ναιόμενα πολλέεθρα,

121^b = Σ 449 127^b = Α 708 133—4 = Τ 176—7.

125—7 *damnat* Bergk Gr. Lit. 597 128 ἀμύμονα ACD: ἀμύμο-
 νας Ar. — *ἔργ' εἰδυίας* codd. 130 ἔξ ἐλόμην Zen. — ἐνίκων πᾶσαν
 ἐπ' αἶαν D 131 ἀπύρων codd. ἀπηύραν hic et T 89. Ψ 560. 808. v 132
 conl. Leo Meyer, cf. Α 430 132 κόυρη C Ar.: κόυρη AD — ἐπὶ δὲ Ar.:
 καὶ ἐπὶ ACD 137 χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ C 140—156 *damnavit* Bergk
 Gr. Lit. 597, cf. adn. ad I 283 140 ἐνιοι ὑποτάσσουσι τὴν γὰρ ἀπ'
 αὐτῆς ἐγὼ δῶσω ξανθῷ Μενελάῳ schol. A 141 ἱκόμεθ' Naber quaest.
 hom. p. 97 142 *Fe Fisson* Heyne, ego cacophoniam Homero coniectura
 inferre veritas sum 146 ἀνάφεδνον codd., quod defendit Buttmann Lex.
 I 274: ἀνέεδνον Hermann op. VI 164 147 ἐπιμεῖλια Ar. 149—156
 et 291—298 propter ἄπαξ εἰρημένα coacervata et insolitam vim voca-
 buli θέμιστας in suspicionem vocavit Duentzer Arist. p. 142; mihi illi

Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν	16
Φηράς τε ξαθίας ἥδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον	151
καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.	
παῖσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·	
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες πολυβοῦται,	
οἳ κέ Fe δωτίνησι θεὸν ὥς τιμήσουσιν	155
καὶ Φοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.	
ταῦτά κέ Φοι τελέεσσι μεταλλήξαντι χόλοιο.	
δημηθῆτω — Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος·	
τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστος ἀπάντων —	
καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι	160
ἦδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὖχομαι εἶναι.“	
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·	
„Ἀτρεΐδην κύδιτε, Φάναε ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,	
δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλῆϊ Φάνακτι·	
ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα	165
ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληιάδew Ἀχιλῆος.	
εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἳ δὲ πιθέσθων.	
Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα δῖος φίλος ἡγησάσθω,	
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·	
κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἀμ' ἐπέσθων.	170
φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαί τε κέλεσθε,	
ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρηκόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.“	
ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσι FeFαδότα μῦθον ἔφειπεν.	
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,	
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,	175

153^b = A 712. 162 = A 317 163 = I 96 172^b = Z 275
 173 = σ 422 174—7 = φ 270—3. γ 338—42 174—5 = α 146—8
 175—6 = A 470—1.

instar supplementi catalogi navium ex ipso vetere catalogo additi esse videntur; cf. ad B 590 153 νέεται ACD Ar.: γρ. νέεται A νέεται Apoll. Soph. 155 τιμήσουσι codd.: τιμήσονται Ar. 157 μεταλλήξαντι AC: μεταλήξαντι D Ar. 158 δημηθῆτω: καμφθῆτω Zen. et Aristoph. 159 φησὶν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἐνιοι ὑποτάσσουσι 'οὐνεκ' ἐπεὶ κε λάβῃσι πέλωρ ἔχει οὐδ' ἀνίησιν' 160—1 seclussit Düntzer 164 διδοῖς codd et Ar.: alii δίδωσ' legisse videntur 165 κλειτούς C m. pr. 167 ἐγὼ AD Ar. — τοὶ δὲ C 168. 180. 223. 427—429. 432—623. 658—668. 690—692 recentior aliquis Homerida, cum duobus legatis veteris carminis, Ulixi et Aiacci, Phoenicem tertium adiceret, ita interpolasse videtur, ut veteres versus, qui a carmine mutato et amplificato abhorrent, partim abiceret partim novo carmini aptaret; sic versum 168 olim afuisse et 169 sic formatum esse suspicor: ἀγγελίην μὲν ἔων Αἴας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς vel ἡγείσθην Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς· vide prol. p. 29 170 ἐπέσθω D et γρ. schol. A 171 τε A: δὲ CD.

- νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. 16
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ' ὄσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαι.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 δεινδῖλλων ἐς ἑκάστον, Ὀδυσσῆι δὲ μάλιστα, 180
 πειρᾶν, ὡς πεπιθοῖεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ
 ῥηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην, 185
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
 καλῇ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν,
 τὴν ἀρετ' ἔξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσαι·
 τῇ δ' γε θυμὸν ἔτερπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέφε' ἀνδρῶν.
 Πάτροκλος δὲ Φοῖο οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ, 190
 δέχμενος Αἰακίδαην, ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, ἡγήτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἐνθα θάσασεν.
 ὣς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ εἶδε φῶτας, ἀνέστη. 195
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον — ἦ τι μάλα χρεώ —
 οἳ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔστων.“
 ὣς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,
 εἰσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησιν τε πορφυρέοισιν. 200
 αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἔγγυς ἔδοντα·
 „μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα,
 ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνε φεκάστῳ·
 οἳ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάρῳ.“
 ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ. 205
 αὐτὰρ δ' γε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' διὸς καὶ πίονος αἰγός,
 ἐν δὲ κυδὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς.
 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειρεν, 210
 πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαΐεν μέγα, Φιδόθεος φῶς.

177 = γ 342 182 = Α 34 185 = Α 328 189 cf. θ 73
 193^b = Α 777 194^b = Ο 124 201 = Α 346. 464. Ρ 484 205 =
 Α 345 211^b = Δ 212.

185 ἔκοντο C et γρ. A 189 κλέα codd., cf. prol. p. 180 191 γρ.
 δέχμενος schol. A: δέγμενος codd. 196 τῶ: γρ. τοὺς A 197 ἱκάνε-
 τον ἡμετερόνδε variam fuisse lectionem rettulit Parmenisco — fort. ἦ τε
 198 φίλτατοι CD Ar.: φιλάτω A et γρ. schol. A 202 καθίστη Naber
 quaest. hom. 84 203 κέραιε C — ἐντυνε Bentley: ἐντυνον codd.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη,	16
ἀνθρακίην στορέας ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν,	
πάσσε δ' ἄλός θεοιο, κρατευτῶν ἐπαείρας.	
αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὤπτησε καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,	215
Πάτροκλος μὲν σίτον ἑλών ἐπένειμε τραπέζῃ	
καλοῖς ἐν κανέοισιν, ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.	
αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσεύς θεοιο	
τοίχου τοῦ ἐτέροιο, θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει	
Πάτροκλον φὸν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς,	220
οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.	
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,	
νεῦς Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,	
πληγόμενος δ' οἶνοιο δέπας δεῖδεκτ' Ἀχιλλῆα·	
„χαῖρ', Ἀχιλεῦ. δαιτὸς μὲν ἐφίσης οὐκ ἐπιδευεῖς	225
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι	
ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ	
δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπήρατα φέργα μέμνηεν,	
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφές, εἰς ὁρόωντες	
δεῖδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ κόας ἔμεν ἢ ἀπολέσθαι	230
νῆας εὐσκέλους, εἰ μὴ κύ γε δύσειαι ἀλκήν.	
ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τεύχεος αὐλιν ἔθεντο	
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,	
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασίν	
σχέσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινίησιν πεσέεσθαι.	235
Ζεὺς δὲ σφί Κρονίδης ἐνδέξια χήματα φαίνων	
ἄστράπτει. Ἔκτωρ δὲ μέγα σθένεί βλεμεαίνων	
μαίνεται ἐκπάγλως πίνυος Διί, οὐδέ τι τίει	
ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δὲ φε λύσσα δέδυκεν.	

216—7 = Ω 625—6 218 = ε 198 219* = Ω 598. ψ 90
 221—2 = 91—2 230^b = Α 117 233 = Ζ 111 235 = Α 824.
 M 107. 126. P 639 237^b = Θ 337.

212 γρ. ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο παύσατο δὲ φλόξ schol. A, γρ. ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαράνθη παύσατο δὲ φλόξ schol. V 214 ἀπαείρας Ar. 215 ἔχευεν: γρ. ἔθηκεν A 221 om. D 222 ἐδητύος ἄφ ἐπάσαντο coni. Ar. 223 Φοῖνικι codd.: αὐτ' Ὀδυσῆι, νόησε δὲ κείνος ἄνανθον αὐτ' βλεφαροῖσι, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς vel tale quid reponendum fuit 224 δὲ δέπας οἶνον Heyne 225 ἐπιδευεῖς CD et γρ. A: ἐπιδευῆς A, Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ Didymus 226 γρ. ἵμεν schol. A 228 ἐπήρατα Bentley: ἐπηράτου codd. 230 κόας ἔμεν Bekker: σαωσέμεν codd., quod ex σώωσ ἔμεν ortum esse videtur 231 ἀπηύρα codd. 233 τηλεκλήτος C 234—5 cum ex versibus M 106—7 falso intellectis orti sint, aut damnandi sunt aut alienam originem produunt; cf. prol. p. 87 234 κειάμενοι ACD, cf. J 88 235 fuit cum tentarem σχήσεσθ' Ἀργεῖους, ἀλλ' ἐν νηυσὶν πεσέεσθαι.

ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἧόα διαν· 16
 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα 241
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τῆσιν ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή Φοι ἀπειλὰς
 ἐκτελέσῃ θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἵσιμον εἴη 245
 φθίεσθαι ἐνὶ Τροίῃ, Φεκάς Ἀργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῳῶν ὀρμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος 250
 βρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζεω ὅπως Δαναοῖσιν ἄλεξῆς κακὸν ἡμᾶρ.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν κοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 ,τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 δῶσους, αἶ κ' ἐθέλωσι, σὺ δὲ μεγάλητορα θυμόν 255
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 τίως Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἤδὲ γέροντες·
 ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. κοί δ' Ἀγαμέμνων 260
 ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἶθωνας δὲ λέβητας ἑφείκοι, δώδεκα δ' ἵππους 265
 πηγούς τε ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 οὐ κεν ἀλήιος εἴη ἀνὴρ, ὦ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμιν ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 δῶσει δ' ἑπτὰ γυναικῶν ἀμύμονα Φέργα Φιδυῖαν, 270
 Λεσβίδα, ἥ, ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἔλεσ' αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἶ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται ἦν τότε ἀπεύρα,
 κούρη Βρισηῖος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμείται

241 cf. Θ 180—2 243 cf. Θ 183 246^b = Z 152 249 =
 χ 345 252—3 = Α 765—6 254 cf. Α 786 254^b = Α 20 259 =
 Α 790 264—99 = 122—57 274—299 = 232—257.

240 ἧῶ codd. 241 ἀποκοψέμεν malo 242 ἐμπλήσειν Ar.
 243 ἀνυζομένους ἢ ὀρινομένους Eust., cf. Θ 183 245 fort. ἐκτελέσουσι
 — εἴη Hermann op. II 32: εἴη codd. 249 τοι ACD: σοι Spitzner
 251 ἀλεξήσης A 257—8 eiecit Bekker 261 μεταλήξαντι D, cf.
 I 157 270 ἀμύμονα C m. pr.: ἀμύμονας AD — ἔργ' εἰδυῖας ACD
 274 κούρη A Ar.: κούρη CD — ἐπὶ δὲ Ar.: καὶ ἐπὶ ACD.

μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπβήμεναι ἢ δὲ μιγῆναι,	16
ἢ θέμις ἐστί, Γάναξ, ἢ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.	276
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε	
Γάστῳ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξει,	
νῆα Γάλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηῆσασθαι	
εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί,	280
Τρωιάδας δὲ γυναικάς ἐφείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,	
αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.	
εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιικόν, οὐθαρ ἀρούρης,	
γαμβρός κέν Foi ἔοις· τίσει δέ σε Ficon Ὀρέστη,	
ὅς Foi τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.	285
τρεῖς δέ Foi εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπῆκτῳ,	
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Φιφιδάνασσα·	
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσθα, φίλην ἀνάφεδνον ἀγέσθαι	
πρὸς Φοῖκον Πηλῆος· δ' δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει	
πολλὰ μάλ', ὅς· οὐ πῶ τις ἐξ ἐπέδωκε θυγατρί.	290
ἐπὶ δέ τοι δώσει ἐνὶ ναϊόμενα πολλέεθρα,	
Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν ποιήεσσαν	
Φηράς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνθειαν βαθυύλειμον	
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.	
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεσθαι Πύλου ἡμαθρόεντος·	295
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες πολυβοῦται,	
οἳ κέ σε δατινήσῃ θεὸν ὥς τιμήσουσιν	
καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.	
ταῦτά κέ τοι τέλεεσε μεταλλήξαντι χόλοιο.	
εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μάλλον,	300
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, εὐ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς	
τειρομένους ἐλάειρε κατὰ στρατόν, οἳ σε θεὸν ὥς	
τίσους· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κύδος ἄροιο.	
νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σκεδὼν ἔλθοι	
λύσσαν ἔχων ὀλοήν, ἐπεὶ οὐ τίνα φησιν ὁμοῖον	305
Φοῖ ἔμεναι Δαναῶν, οὐς ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν·	
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·	
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,	
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποφειπεῖν,	
ἢ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται,	310

295^b = 153 307 = A 84 308 = B 173.

279 νηῆσασθαι codd. et Ar., alii νηησάσθω legisse videntur
 281 ἐλέσθω Lips. 283—298 et 388—405 a recentiore aliquo poeta
 additos putat Bergk Gr. Lit. 597 283 ἰκόμεθ' Naber, cf. I 141
 297 τιμήσουσι CD: τιμήσωσι A τιμήσονται Ar. 299 μεταλήξαντι D
 Ar. 304 ἔλθοι AD: ἔλθῃ C, cf. T 208 310 φρονέω Lips. Ar.: κρα-
 νέω ACD.

ὥς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, 16
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀῖδαο πύληιν,
 ὃς χ' ἕτερον μὲν κεῖθ' ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ φείπη.
 αὐτὰρ ἐγὼ Φερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 οὐτ' ἐμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω 315
 οὐτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δέοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέεσσι αἰεὶ.
 [Ἰσὶ μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι
 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἦδ' ἐκθλός.
 κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἄφεργος ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ φεφοργώς.] 320
 οὐδέ τί μοι περικείται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δὲ τέ Φοι πέλει αὐτῇ,
 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας Ἰαυον, 325
 ἤματα δ' αἰματόεντα διέπρησσον πολεμίζων
 ἀνδράσι μαρναμένοις ὁάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πέζος δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 τῶν ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά 330
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 δεσάμενος διὰ παῦρα δαδάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄσσα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν,
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν 335
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμίζεσθαι Τρῳέεσσιν
 Ἀργείουσιν; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο;
 ἢ μούνοι φιλέουσιν ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων 340
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται, ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητὴν περ ἐοῦσαν.

312 = ξ 156 314 = 103 317 = P 148. A 190 321^b =
 N 670 330^b = Ω 381 332^b = A 111.

311 παρήμενοι CD et γρ. A: παρήμενος A 314 ὥς καὶ τετελεσμέ-
 ρον ἔσται C et γρ. A 317 ἐπ' C Ar.: μετ' AD 318—20 eiecit
 Bekker, 320 del. Heyne et Friedlaender an. hom. p. 469 322 αἰεὶ
 codd.; cf. A 520 — πολεμίζω codd. et Ar., alii πολεμίζων vel πολεμίζω
 legisse videntur 324 δέ τε codd.: δ' ἄρα Ar. 327 μαρναμένοις
 Aldina: μαρναμένος codd. — γρ. ἀόρων schol. A 328 πόλις Bekker:
 πόλεις ACD; cf. B 648 et prol. § 80 334 ἄσσα Bekker: ἄλλα codd.
 336 γρ. εἴλετ' ἔχειν schol. BV 342 αὐτοῦ Apollonius: αὐτοῦ Ptole-
 maeus Ascal.; cf. Lehrs quaest. ep. 115 343 δουρικτητὴν C.

νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησεν, 16
 μή μευ πειράτω ἐν Φειδότοσ· οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς σὺν κοίῃ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δέιον πῦρ.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμείοι,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρείαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν· 350
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἀλλ' ὄσον ἐς Κκαϊάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν. 355
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἑκτορι δίψ,
 αὖριον ἱρὰ Διὶ βέβας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας ἐν νῆας, ἐπὶ νῆαδ' ἀλαδὲ προφερούσας,
 ὄψεται, ἣν ἐθέλῃσθαι καὶ αἰὲν κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεφούσας 360
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσκέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δὲ κεν εὐπλοῖήν δῖψ κλυτὸς Ἑννοσίγαιος,
 ἡματί κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε Φέρρων·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν 365
 ἠδὲ γυναικας εὐζῶνους πολὶόν τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσπερ ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, 370
 εἰ τίνα που Δαναῶν ἔτι φέλλεται ἑξαπατήσιν
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιφειμένους. οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίῃ κύνεός περ ἐὼν εἰς ὤπα φιδέσθαι·
 οὐδέ τί τοι βουλὰς κυμαράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον·
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιπεν. οὐδ' ἂν ἔπ' αὐτὶς 375
 ἑξαπάφοιτο φέπεσσι· φάλις δέ τοι. ἀλλὰ φέκῃλος
 φερρέτω· ἐκ γὰρ φεῦ φρένας εἴλετο μητιέτα Ζεὺς.

350 = H 441 354 = Z 237 359 = J 353 360 = ε 34 366 =
 Ψ 261 369^b = B 10 376^b = ψ 216.

346—355 *damnat* Duentzer Hom. Abh. p. 60, vide adnot. ad H 313
 349 ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον Ar. 350 ἐν: περὶ Ar. 351 Ἑκτορος ἰππο-
 δάμοιο D 356 πολεμίζειν C et γρ. A 362 δῶν D: δῶν AC
 363 Φθίηνδ' D 365 χαλκὸν καὶ χρυσὸν C 367 γρ. ἄσσα λείλογχα A
 ὥσπερ C et D m. pr. 368 γρ. ἐνυβρίζων schol. A 374 οὐδέ τι CD:
 οὐδ' ἔτι A — οὐδέ τι φέρον Bekker 376 ἑξαπάφοιτ' ἐπέεσσι codd.
 ἑξαπάφοι φέπεσσι Bentley, cf. ψ 216 377 γὰρ οἱ D.

ἐχθρά δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρδὸς αἵσῃ. 16
οὐδ' εἰ μοι δεκάκις καὶ ἑφικοσάκις τόσα δοίῃ,
ὅσσα τέ Φοι νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, 380
ἢ δ' ὅσ' ἐς Ἑρχομενὸν ποτινίσσεται, ἢ δ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
αἷ' θ' ἑκατόμυλοι εἰσὶ, διηκόσιοι δ' ἄν' ἐκάστας
ἄνδρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν·
οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, 385
οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λύβην.
κούρηγ' δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Φέργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι Φισοφαρίζοι· 390
οὐδέ μιν ὥς γαμέω· δ' δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
ὅς τις Φοῖ τε Φέφοικε καὶ ὅς βασιλευτέρός ἐστιν.
ἦν γὰρ δὴ με καὶ θεοὶ καὶ Φοῖκαδ' ἴκωμαι,
Πηλεὺς θὴν μοι ἐπειτα γυναικὰ γε μάσσεται αὐτός.
πολλοὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε, 395
κοῦραι ἄριστῶν, οἳ τε πτολίεθρα ῥύονται·
τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσω· ἄκοιτιν.
ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέεσστο θυμὸς ἀτήνηρ
γῆμαντι μνηστὴν ἄλοχον, Φεφικύϊαν ἄκοιτιν,
κτῆμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτῆκατο Πηλεὺς. 400
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν
ἴλιον ἐκτῆσθαι, ἐν ναυόμενον πτολίεθρον,
τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,
οὐδ' ὅσα λάνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντός ἐφέρτει

379—387 cf. χ 61—4 382 = δ 127 395^b = λ 496 402 =
B 133 403 = X 156 404 cf. θ 80 et hymn. Ap. Pyth. 118.

378 γρ. ἔγκαρος schol. A, fort. ἔγκατος = hili — τε καὶ εἰκοσάκις
codd. 380—4 iuxta 401—405 vix ferri posse videntur 381 γρ. οὐδ'
ὅσ' . . . οὐδ' ὅσα schol. A et Strabo IX p. 414 — Ἑρχομενὸν schol. A:
Ἑρχομενὸν codd. 382 Αἰγυπτίας hic et Od. δ 127, Αἰγύπτιος Od. δ 385
ita Homeridae pronuntiasse videntur, ut analogiam duplicium formarum
πόλεμος et πτόλεμος, πόλις et πτόλις huc quoque traherent — ὅθι: γρ. ἦ A —
ἐν C 383—4 interpolatoris rhapsodi esse intellexit Heyne — γρ. ἐκά-
στην schol. A, δὲ ἐκάστας Nauck 386—7 non legisse videtur Aristoteles
rhet. III 11 387 damnavit Helbig Rh. Mus. XVI 308 392 τ' ἐπέοικε
codd., cf. prol. p. 162 393 σώωσι Apio, σώωσι codd. et Herodianus,
σοῶσι Tyrannio, cf. I 230. 424. II 363. Φ 238 394 γε μάσσεται Ar.:
γαμέσσεται codd. 397 ἐθέλωμι Ar.: ἐθέλωμι ACD 399 γρ. γῆμαντα
schol. A, quod defendit Naber quaest. hom. 87 401 γρ. ἐμῆς schol. A
403 πρὶν γ' ἐλθεῖν coni. Nauck; at cf. Z 81 404 λάνος οὐδὸς nisi
firmatum esset hymn. Ap. Pyth. 118, λάνον ἔρκος conicerem.

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοὶ ἐνι πετρηέσση. 16
 ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ φίφια μῆλα, 406
 κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθεῖν οὔτε λείπτῃ
 οὔθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὤλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέφος ἀφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κε Φοῖκαδ' ἴκωμαι ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὤλετό μοι κλέφος ἐσθλόν, ἐπὶ δ' ἔτηρ δέ μοι αἰών. 415
 [ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη].
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθηαίμην
 Φοῖκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπινῆς· μάλα γάρ φεθεν εὐρύσπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί. 420
 ἀλλ' ὅμεις μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε — τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων —
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἥ κέ σφιν νῆας τε σάφ' καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆς, ἐπεὶ οὐ σφίσιιν ἦδε γ' ἐτοίμη, 425
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 αὐρίον, ἣν ἐθέλῃσιν ἀνάγκῃ δ' οὐ τί μιν ἄξω.“
 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέφειπεν.
 ὃψ' δὲ δὴ μετέφειπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ
 δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δὶε νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 „εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεται, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν 435
 πῦρ ἐθέλεις ἀΐδδην, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποῖμην
 οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς

410^b = A 538 411^b = N 602 414^b = B 140 416^b = ρ 476
 417^b = O 45 417—20 = 684—7 419^a = N 773 420^a = ρ 374
 422^b = J 323 430—2 = Θ 28—30 433^b = A 557 436^b =
 Ξ 207 438^b = H 125.

405 Φοίβου: νηοῦ Zen. 414 ἴκωμαι ἐὴν Brugman, Problem p. 71:
 ἴκωμι φίλην A ἴκωμαι φίλην CD ἴκωμαι ἐμὴν Bentley 416 damna-
 vit Ar., ne scripsit quidem Zen. 418 fort. ἀποπλεψέμεν 420 χεῖρα
 θ' ἐὴν . . . τεθαρσῆκασι τε Bentley, cf. prol. p. 156 424 σόω A σόη
 CD, cf. I 681 427—9 vide supra ad v. 168 433 δάκρυ' AC: δάκρυ
 D m. pr. 438 σὺν δέ μ' ἔπεμπε coni. Jacobs.

ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν 16
 νήπιον, οὗ πῶ φειδότης ὁμοίου πτολέμοιο 440
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τὰδε πάντα,
 μύθων τε φρητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε φέρων.
 ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείῳ, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑπόσταίη θεὸς αὐτός, 445
 γῆρας ἀποξύνσας θήσειν νέον ἡβώνοντα,
 οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
 ὅς μοι παλλακίδος πέρι χῶσατο καλλικόμοιο,
 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν, 450
 μητέρ' ἐμὴν. ἥ δ' αἶεν ἐμὲ λισσέσκετο γούναον
 παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἰσθεῖς
 πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' ἐρινυς,
 μή ποτε γούνασι Φοῖσιν ἐφέσσεσθαι φίλον νιόν 455
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἔπαινή Περσεφόνεια.
 [τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξέι χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 δῆμον θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων, 460
 ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεομένην.]
 ἐνθ' ἔμοι οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός
 πατρὸς χωρόμενιο κατὰ μέγαρον στροφάσθαι.
 ἦ μὲν πολλὰ φέται καὶ ἀνέψιοι ἀμφὶς ἐόντες
 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτουν ἐν μεγάροισιν, 465
 πολλὰ δὲ φίλα μῆλα καὶ εἰλίποδας φέλικας βοῦς

439 = 253 440 cf. δ 818 440^b = N 358. 635. O 670. Σ 242.
 Φ 294. σ 264. ω 543 448^b = K 266 458^a = ι 299. 462^b = N 280
 466 = Ψ 166 466—9 cf. ι 44—5.

440 ὁμοῖον πολ. ACD, ὁμοίου πτολ. Ahrens Rh. Mus. II 162, cf. prol. § 80 447 τοῖον Zen. — λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον Demetrius Scopsius 449 περιχῶσατο CD Alexio 451 γρ. λισσάσκετο A 452 τινὲς γέροντι γράφουσιν schol. Lips. 453 τῇ οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρεξα Aristodemus Nysaeensis 454 ἐρινυς C 455 οἷσιν: γρ. ἐμοῖσιν schol. A, quam eandem vim pronomem Φοῖσιν obtinere monui Rh. Mus. XXXVI 36 — ἐφέξεσθαι C ἐφέσσεσθαι D 457 ἔπαινή: γρ. ἐπ' αὐτῷ schol. V 458—61 om. codd., servavit Plutarchus de aud. poet. c. 8 et de adul. et amic. c. 33, qui priore loco eos ab Aristarcho eiectos esse refert 463 ἐνθά μοι C et γρ. A 463 γρ. στροφάσθαι Eust.: στροφᾶσθαι codd., quod ob numerorum scabritiem repudiavi, licet forma στροφᾶτ' N 557 metro stabilita sit 464—9 alterius esse recensiois statuit Friedlaender in Phil. IV 383 464 ἀμφὶς ἐόντες: γρ. ἐγγὺς ἐόντες A.

ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ 16
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαίστοιο,
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴανον 470
 οἷ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδύμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας 475
 φρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκλον αὐλῆς,
 ρεῖα λαθῶν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναικάς.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 ἐς Πηλῆα Φάναρχθ'. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480
 καὶ με φίλησ' ὥς εἴτε πατήρ ᾧ παῖδα φιλήσῃ
 μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν,
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὄπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσι Φανάσσων.
 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτι δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας
 ὄψον τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ Φοῖνον ἐπισχῶν.
 πολλάκι μοι κατέδενσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 Φοίνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα,
 τὰ φρονέων, ὅ μοι οὐ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμενην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀφεικέα λοιβὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χορή
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶς ἄνθρωποι 500

467—8 = Ψ 32—3 469^b = Ω 164 479^b = Α 222 480^b =
 υ 372 481—2 cf. π 17—9 485^b = Ι 494. Χ 279 492 = Ψ 607
 494^b = 485 495^b = Α 341 496^b = Ι 613. ΙΙ 721.

470 *εἰνάνυχες* Nauck 472 *ὑπ'*: ἐν Ar. — αἰθούσῃ A
 474 om. D 481 *παῖδα φιλήσει* CD 486 *ἐθέλεσκον* Nauck 488 *γού-*
νασαι C et γρ. schol. A, γούνασαι altera litera s supra lineam addita D
 489 τ' om. ACD 492 *πολλὰ πάθον et πολλὰ μόγησα* Ar.: πόλλ' ἔπαθον
et πόλλ' ἐμόγησα ACD 495 *ποιεύμενην* codd. 500 γρ. *λοίβης τε κνί-*
σης τε A — fort. *παρατροπῶς*.

λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη. 16
 καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι, Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 χῳλαὶ τε Φρυσαὶ τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμοί,
 αἳ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἦ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροθέσει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἳ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὃς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν καὶ τε κλύον εὐχομένοιο·
 ὃς δέ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποφείπει, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 τῷ ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 τιμὴν, ἥ τ' ἄλλων περ ἐπιγνώμπει νόον ἐσθλῶν.
 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάξοι 515
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἶν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποφρίψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἄμα τ' ἀντίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, 520
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιικόν, οἳ τε σοὶ ἀντὶ
 φιλιτατοὶ Ἀργείων· τῶν μὴ σὺ γε μῦθον ἐλέγξης
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὐ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέφε' ἀνδρῶν 525
 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο παράφρητοὶ τε ἔπεσσαν.
 μέμνημαι ποδὲ φέρον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν. ἐν δ' ὑμῖν φερέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρητὲς τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι 530
 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 Κουρητὲς δὲ διαπραθέειν μεμνώτες Ἄρηι.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χροσθρόνος Ἄρτεμς ὥρσεν,
 χῳσαμένη ὅς τοι οὐ τι θαλύσια γουνῶ ἀλώης
 Οἰνεὺς ῥέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας, 535
 οἷῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἣ λάθεται ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

506^b = Θ 1 517 = Ω 297 523 = χ 59 530^b = Α 337
 537^b = Α 340.

508 ὃς μὲν κ' conl. Geist Bl. f. bay. Gymn. X 11 509 εὐχομέ-
 νοιο Ar.: εὐξαμένοιο ACD 512 γρ. ἀποτίνη Α 513 fort. ἀλλ' Ἀχιλεὺ
 κούρησι Διὸς πόρε σοὶ ἄμ' ἔπεσθαι vel αἳ τ' ἄλλων περ ἐπίγναμψαν
 521 Ἀχαιικόν C 524 κλέα codd., cf. prol. p. 180 526 τ' ἐπέεσσιν
 codd. 533—549 damnat Moritz de Iliadis libro nono p. 11
 537 ἐκλάθεται οὐδ' Zen. — ἀάσατο C.

ἦ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος λοχέφαιρα	16
ᾠρσεν ἔπι χλοῦνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα,	
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξε Φέθων Οἰνῆος ἀλφὴν·	540
πολλὰ δ' ὃ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ	
αὐτῇσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.	
τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,	
πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέλας	
καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κε δάμη παύροισι βροτοῖσιν·	545
τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.	
ἦ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῇν,	
ἄμφι σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,	
Κουρήτων τε μεσηγνὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.	
ᾠφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηίφιλος πολέμιζεν,	550
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο	
τείχεος ἔκτοσθεν μέμνειν πολέες περ ἑόντες.	
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδω χόλος, ὃς τε καὶ ἄλλων	
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεούντων,	
ἦ τοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ	555
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,	
κούρῃ Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης	
Ἰδεῶ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν	
τῶν τότε, καὶ ῥα Φάνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον	
Φοῖβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.	560
τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ	
Ἀλκυόνην καλέσκον ἐπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς	
μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα	
κλαί', ὅτε μιν Φεακέργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.	
τῇ ὃ γε παρκατέλεκτο χόλον θυμαλγέα πέσσων,	565
ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἦ ῥα θεοῖσιν	
πόλλ' ἀχέουσ' ἤρᾱτο κασιγνήτοιο φόνοιο,	
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,	
κικλήσκουσ' Αἰδὴν καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,	
πρόχυν καθεξομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,	570

546^b = A 99 554^b = Ξ 217 561^b = Z 413. A. 452. σ 5
565^b = A 513.

538 θεῖον γένος coni. Düntzer collato Z 180 539 σὺν ἄγριον οὐδὲ
ἐφάκει θηρί γε σιτοφάγῳ ἀλλὰ ῥίφω ὑλήεντι Aristoteles hist. anim. VI 28
540 ἔρρεξεν Ammonius: ἔρδεσκεν codd. 547 ἔθηκε Eust. 551 οὐδ'
ἐθέλεσκον Aristoph. 552 ἐκτός ἑόντα μένειν coni. Nitzsch Beitr. 150,
equidem moenia castrorum intellego collato Σ 447 557—572 interpo-
latori deberi probabat Nitzsch Beitr. 71 562 αὐτῇ ἢ αὐτῆς Eust.
563 Ἀλκυόνος A 564 κλαί' ὅτε codd. et Zen.: κλαῖεν ὃ Ar. — ἀνήρ-
πασε CD et γε. A: ἀφήρπασε A 567 κασιγνήτοιο codd. et Ar.: γε.
κασιγνητοιο schol. A 569 γε. Περσεφόνειαν A.

παιδί δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐρινύς 16
 ἔκλυεν ἐξ Ἑρέβερσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὁρώρει
 πύργων βαλλομένων. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπτον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελεθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἑρηνῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι
 πεντηκοντόγνον, τὸ μὲν ἦμισυ Φοινοπέδοιο, *
 ἦμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 οὐδοῦ ἐπεμβεβῶς ὑψηροφρέας θαλάμοιο,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γοννούμενος υἱόν·
 πολλὰ δὲ τὸν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 ἐλλίσσονθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι, 585
 οἳ Φοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα φάστν.
 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐύζωνος παράκοιτις 590
 λίσσεται ὁδυρομένη, καὶ Φοι κατέλεξεν ἅπαντα
 κῆδ' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν φάστν φιλῶν·
 ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγονσι βαθυζώνους τε γυναικάς.
 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ φέρον, 595
 βῆ δ' ἰέναι, χοῦ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόοντα.
 ὥς ὃ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ
 φείδας φῶ θυμῶ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὐτως.
 ἀλλὰ σὺ μὴ μοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων 600
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 ἔρχεο· φῖσον γὰρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.

596^b = O 120

598^a = ε 126

599^a = Θ 204.

571 παιδί δόμεν θάνατον codd.; ne παιδα· δόμεν θανάτῳ ad ana-
 logiam Pindarici Κύννον θανάτῳ πόρεν (Ol. II 90) corrigamus, obstat
 elecutio τοι δαίμονα δώσω H 166 — ἔριννύς C 572 ἐρέβεσφιν codd.
 574 δὲ λίσσοντο AC Ar.: δ' ἐλίσσ. D 580 ψιλῆς sc. γῆς Ar. 582 ἐπεμ-
 βεβῶς ἢ ὑπερβεβῶς Eust. 584 γρ. κασίγνητοι schol. A 588 ἐπὶ
 πύργῳ ἢ ἐπὶ πύργων Eust. 592 ὅσα κἀν' ἀνθρ. Aristot. rhet. I 7 —
 ἀλώη A ἀλώη CD, cf. prol. § 90 593 λαοὶ μὲν φθινύθουσι Arist.
 l. l. 594 τέκνα δὲ δήιοι Zen. 596 γρ. ἐδύσατο A 601 χαλεπὸν
 AD: κάκιον C et γρ. A 602 δῶρων Ar.

εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δύης,	16
οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.“	605
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·	
„Φοῖνιξ, ἄττα γεραίέ, διοτρεφές, οὗ τί με ταύτης	
χρεῶ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἶσῃ,	
ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὃ κ' αὐτμή	
ἐν στήθεσσι μένη καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.	610
ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.	
μή μοι σύγχεε θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,	
Ἀτρεΐδῃ ἥρωι φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ	
τὸν φιλεῖν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·	
καλὸν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆδιν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.	615
[Ἴσον ἔμοι βασίλευε, καὶ ἡμῖσιν μέλροε τιμῆς.]	
οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μύμων	
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν	
φρασσομένῃ, ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἥ κε μένωμεν.“	
ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ	620
Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα	
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίαιτο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας	
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔφειπεν·	
„διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,	
ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μῦθοιο τελευτῇ	625
τῇδ' ἔ· ὀδῶ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα	
κρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔόντα,	
οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέχμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς	
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγάλητορα θυμόν,	
σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων	630
τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔσοχον ἄλλων,	
νηλῆς. καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος	
ποινὴν ἢ Φοῦ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·	
καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας,	
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίῃ καὶ θυμὸς ἀγήνωρ	635

606 = A 84 609^b = K 89 610 = K 90. Φ 388 611 = A 297
 612^b = S^o 128 613^b = 496 618^b = I 682. A 685. Q 600 620^b =
 A 528 635^b = K 220.

604 δύης: δοίης D, in quo nescio an lateat δυίης. 605 τιμῆς Ar. οὐκ ἐθ' ὁμῶς conl. Menrad. 609—10 in suspicionem vocavit Düntzer 612 σύγγει codd. — ὀδυρόμενος κινυρόζων Zen., ἐνὶ στήθεσσι ἀχεύων Ar. 616 damnavit Heyne 622. versum 431 olim talis fere versus excepisse videtur ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας post 627 Vrat. aliique codices interpolati addunt εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ (= H 373) 628 ποτιδέχμενοι Cobet misc. crit. 360: ποτιδεγμένοι AC προτιδεγμένοι D 632 τίς γε Ar. — φονῆος A Ar.: φόνοιο CD et γε. A.

ποινήν δεξαμένῃ. κοί δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμόν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἷης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔσοχ' ἀρίστας
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν,
 αἶδεσσαι δέ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔσοχον ἄλλων
 κῆδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „Αἴαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐφέισαι μυθήσασθαι·
 ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
 μνήσσομαι, ὥς μ' ἀσύφλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γάρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 Ἔκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης στήσεσθαι ὀίω.
 ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ Φέκατος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείναντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 αἳ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 κῶεά τε ῥῆγός τε λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο καὶ ἧῶ δῖαν ἔμμενεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης ἐυπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρῃος.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφις ἐύζωνος, τὴν Φοῖ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς
 Σκυῖρον ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,

641^b = Z 194 643 = A 84 644 = H 234 648 = Π 59
 651 = A 197 652 = A 328 655^b = N 747 658 = Ω 643 659 =
 621 663 = Ω 675 669 = H 313.

636 δεξαμένῃ A et CD m. pr. et Ar. secundum schol. E 286: δεξα-
 μένου CD man. rec., cf. K 188. Ξ 139 — ἄλληκτον CD 637 οὐ-
 νεκα C 641 πληθύος: ἀθρόοι Zen. 645 τι codd.: σὺ Barnes τὰ
 Bentley — γρ. εἴσαισας schol. A: εἴσαισας ACD 647 ἔρεξεν: ἔθηκε Et.
 Gud. p. 582, 20 653 γρ. κατὰ τε φλέξαι schol. A 654 ἐμῇ: μῇ
 ACD 657 λείψαντες ed. alt. Aristarchi 660 λέχος ἐγκονέουσας Zen.
 664 τῷ δὲ γυνὴ παρῆλεκτο Κάειρ' ἦν Zen. 669 κλισίῃσιν C: κλισίῃν AD.

τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόιοι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν 16
 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρέοντο· 671
 πρῶτος δ' ἔΞερέεινε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „Φεῖπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 ἦ ρ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δέιον πῦρ,
 ἦ ἀπέφειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;“ 675
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 „Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 κείνός γ' οὐκ ἐθέλει βέεσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 πιμπλάνεται μένεος, ἐὲ δ' ἀναινεται ἡδὲ καὶ δῶρα.
 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν, 680
 ὅππως κεν νῆας τε σαῶς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 νῆας εὐσκέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιφελίσσας.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
 Φοῖκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ 685
 Ἰλίου αἰπινῆς· μάλα γάρ θεθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ὣς ἔφατ'· εἰς καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κῆρυκε δῶω, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει, 690
 ὄφρα Φοῖ ἐν νῆεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 αὐρίον, ἣν ἐθέλῃσιν ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξει.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 [μῦθον ἀτασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν].
 δρῆν δ' ἄνεψ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν 695
 ὠπὲ δὲ δὴ μετέφειπε βοὴν· ἀγαθὸς Διομήδης·
 „Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μῆδ' ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· δ' δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 νῦν αὖ μιν πολὺ μάλλον ἀγηνορίησιν ἐνήκας. 700
 ἀλλ' ἦ τοι κείνον μὲν ἔακομεν, ἦ κεν ἴησιν
 ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχίσκεται, ὅπποτε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ.

670 sq. cf. O 86 sq. 672 = K 543 et A 172 673 = K 544
 677 = 96 682^b = 618 684—7 = 417—20 691—4 = 428—31
 695—6 = 30—1 701 = ξ 183.

674 γρ. ἀμυνόμεναι A 681 σαφῶς καὶ σοφῶς Ar., σόης A σόης C
 σόης D, cf. I 393 685 fort. ἀποπλεφέμεν 688—92 damnarunt
 Aristoph. Ar., 692 solum damnavit Zen. 688 τὰ φειπ. Bekker
 694 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. — γρ. μῦθον
 φρασσάμενοι schol. A — ἀγόρευε C γρ. ἀπέειπε A 698 μῆδ' C Ar.:
 μὴ AD 699 γρ. καὶ αὐτως A 700 γρ. ἀνήκας schol. A 701—3 suspen-
 ctos habent Duentzer Nauck.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες·
 νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 πίτου καὶ φοίνιοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ βοδοδάκτυλος ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
 ὁτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι."

16

705

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 μῦθον ἀτασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε Φέκαστος,
 ἐνθα δὲ κοιμήαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

710

ΔΟΔΩΝΕΙΑ.

"Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαίων
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠνκόμοιο,
 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ ἑλάσαν
 ἢ νιφετόν, ὅτε πῆρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 ἢ ποθὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο,
 ὥς πυκνὴ ἐν στηθεσσὶν ἀνεστενάχῃ Ἀγαμέμνων
 νεϊόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δὲ Φοῖ φρένες ἐντός.
 ἢ τοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν ἀθρήσειεν,
 θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων·
 αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε Φίδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθειλύνουσ' ἔλκετο χαίτας
 ὑψόθ' ἐόντι Διὶ, μέγα δ' ἔστενε κυδάμιον κῆρ.

K 1

5

10

15

704 = B 139 706 = T 161 710 = H 344 711 = H 404
 713 = H 482.

1—2 cf. B 1—2. Ω 677—8 1^b = H 159 2 = Ω 678 3^b =
 B 243 8 cf. T 313 12^b = Θ 554 16^b = Σ 33. φ 247

709 damnavit Bentley — ὄτρυνον Bentley 712 κλισίην C.

De libro K scholiasta Victorianus memoriae prodidit haec: *φασὶ τὴν ἡαφφιδίαν ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ εἶναι μέρος Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποιήσιν* cf. Eust. p. 785, 41 et Duentzer Hom. Abh. p. 2 sqq. et prol. p. 32; inde minore litterarum genere hunc librum exarandum curavimus, iidem tamen certa indicia adhuc desideramus, utrum hoc carmen ab alio poeta atque libri Θ I, an ab eodem poeta, verum non uno tractu, sed aliquanto temporis intermisso compositum sit. v. 1 ἄλλοι Zen. 10 φοβέοντο Zen.
 12 Ἰλιόθι πρό codd., cf. prol. p. 112.

ἦδε δέ Φοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή, 17
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλῆιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 εἴ τινά Φοι σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
 ἢ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο. 20
 ὀρθωθείς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐφέσσατο δέσμα λεόντος
 αἰθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, εἴλετο δ' ἔγχος.
 ὥς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος, οὐδὲ γὰρ αὐτῷ 25
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μή τι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ φέθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὕγρην
 ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλέη μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυπεν
 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν ἀείρας 30
 θήκατο χαλκείην, δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἵμεν ἀνστήσαν Φῶν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἐφάνασσε, θεὸς δ' ὥς τέτο δήμῳ.
 τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά
 νηὶ πάρα πυρμυῇ· τῷ δ' ἀσπασίος γένετ' ἐλθών. 35
 τὸν πρότερος προσέφειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 „τίφθ' οὕτως, ῥηθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 ὀτρυνέεις Τρῶεσσιν ἐπὶ σκοπόν; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὗ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε φέρον,
 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν 40
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 „χερῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, διοτρεφεῖς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἢ τίς κε φερόσσεται ἡδὲ σωῶσει
 Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. 45
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν·
 οὐ γάρ πω φιδόμην, οὐδὲ κλύον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε διφιλος νῆας Ἀχαιῶν,
 αὐτῶς, οὔτε θεῶς νῖός φίλος οὔτε θεοῖο. 50
 [φέργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσαι Ἀχαιοῦς.]

17 = B 5 21 cf. B 42 22 = B 44 27^b = δ 709 28 =
 δ 146 33^b = E 78 36 = P 560 38^b—39 = T 23. X 454
 41 = B 57 et N 343 44^b = O 290 47^b = II 76.

19 συμμῆτιν CD et γρ. schol. A — ἀμείνονα C 25 αὐτῷ A, ut
 Ptolemaeus Ascal. 26 γρ. πάθωσιν A 32 γρ. ἀστήσαν schol. A
 33 ἦνασσε ACD 38 ὀτρυνέεις Ar.: ὀτρύνεις ACD — ἐπίσκοπον Ar., cf.
 K 342 41 ἔσται AC: εἴη D et γρ. A ἐστὶ Ixio 44 σωῶση coni.
 Nauck 46 θῆχ': γρ. εἶχ' schol. A 48 ἐπ' ACD: ἐν Ar.
 51—2 damnarunt Aristoph. Ar., confer Friedlaenderum in Phil. IV 588.

ἄλλ' ἔθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα κάλεσσον 17
 ῥίμῳα θέφων παρὰ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἶ κ' ἐθέλῃσιν 55
 ἔλθειν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἧδ' ἐπιτεῖλαι.
 κείνου γάρ κε μάλιστα πιθόλατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
 σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενῆος ὁπάων
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιτράπομέν γε μάλιστα.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος· 60
 „πῶς γάρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεται ἠδὲ κελεύεις;
 αὐτὶ μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰς ὃ κεν ἔλθῃς,
 ἧ δὲ θέφω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὶν ἐν τοῖς ἐπιτεῖλω;“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 65
 „αὐτὶ μένιν, μὴ πῶς ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσὶ κέλευθοι.
 φθέγγεο δ' ἧ κεν ἦσθα, καὶ ἐργήγορθαι ἄνωχθι,
 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα Φέαστον,
 πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ·
 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα. ὧδέ που ἄμμι 70
 Ζεὺς ἐπὶ γινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.“
 ὡς φειπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτείλας,
 αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
 τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
 ἅσπῃς καὶ δύο δοῦρε φαεινῇ τε τροφάλεια.
 παρὰ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
 ζώνωνθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
 λαὸν ἄγων, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραί λυγρῷ.
 ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
 Ἀτρεΐδην προσέφειπε καὶ ἐξερεῖνέτο μῦθῳ·
 „τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίνην, ὅτε θ' εὐδονοὶ βροτοὶ ἄλλοι,
 ἢε τιν' οὐρήων διζήμενος ἢε τιν' ἐταίρων;
 φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δέ σε χρεώ;“ 85
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 γνῶσσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

53^a = B 163 61^b = T 192 63^b = M 369. N 753 68^b =
 X 415 73^a = T 484 74 = A 329 81^b = e 305 83 = K 386.
 Ω 363 85^b = α 225 86 = Ξ 103 87 = K 555. A 511. Ξ 42. γ 79.

53 γρ. Αἴαντε schol. A 54 παρὰ D Ar.: ἐπὶ AC 55 γρ. κ'
 ἐθέλῃσιν A: κε θέλῃσιν C: πύθεται AD 57 κείνῳ Cant.: κείνον ACD
 61 πῶς τ' ἄρ Duentzer 70 ἄμμι ACD, cf. prol. § 75 71 γινομέ-
 νοισι D: γεινομένοισι AC, cf. X 477. T 128. Ψ 79. Ω 280 75 ποικίλα
 κεῖτο C 84 ἀθετεῖται schol. A.

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ὃ κ' αὐτμή	17
ἐν στήθεσσι μένη καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.	90
πλάζομαι ὥδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι φήδνυμος ὕπνος	
ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.	
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δειδία, οὐδέ μοι ἦτορ	
ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι, κραδίη δέ μοι ἔξω	
στήθεων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαιδίμα γυνῖα.	95
ἀλλ' εἴ τι δρᾶίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἰκάνει,	
δεῦρ', ἐς τοὺς φύλακας καταβέλομεν, ὄφρα Φίδωμεν,	
μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἄδηκότες ἦδὲ καὶ ὕπνω	
κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.	
δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵται· οὐδέ τι Φίδμεν,	100
μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.	
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἐπὶ πότα Νέστωρ·	
„Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,	
οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς	
ἐκτελέει, ὅσα που νῦν φέλλεται· ἀλλὰ μιν οἶω	105
κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείουσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς	
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.	
σοὶ δὲ μάλ' ἐψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγέλομεν ἄλλους,	
ἡμὲν Τυδεΐδῃ δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα	
ἦδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.	110
ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,	
ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα φάνακτα·	
τῶν γὰρ νῆες ἔασι φεκάσται, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.	
ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον	
νεικέσω, εἴ περ μοι νεμεσήσῃ, οὐδ' ἐπικεύσω,	115
ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.	
νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι	
λισσόμενος· χρεὶώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.	
τὸν δ' αὖτε προσέφειπε φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·	
„ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·	120
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,	

89^b = I 609 90 = I 610 98 = μ 281 100^b = B 486
 102 = J 317 111 cf. Ω 74 115^b = E 816 117—8 = A 609—10.

91 νήδυμος codd. 93 περιδείδια D 95 στηθέων codd., fort. στηθεος
 97 καταβέλομεν CD: καταβήομεν A, cf. prol. p. 148
 98 ἄδηκ. A et Ar.: ἄδηκ. CD ἄδηκ. codd. dett., cf. prol. p. 138 — ἦδὲ καί: ἦδέη Zen. 99 κοιμήσονται Cant.: κοιμήωνται ACD, cf. prol. p. 114 105 ἐκτελέσει D — ἐέλλεται ACD, γρ. ἐέλλεται A 108 προτὶ C
 113 ἐκαστάται A, ut in eodem codice ὀπίσσω Z 352. 450 et προτέρω Σ 387. Ψ 490. 526 scriptum est, cf. Usener Jahrb. f. Phil. 1875 p. 251 115 γρ. εἰ καὶ schol. V — γρ. νεμεσήσεται A 118 ἀνεκτὴ C
 120 σε: σε conl. Nauck 121 μεθίει ACD.

οὐτ' ὄκνω Φείκων οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, 17
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καὶ μοι ἐπέστη.
 τὸν μὲν ἐγὼ πρόεῃκα καλήμεναι οὕς σὺ μεταλλᾷς. 125
 ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κηησόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι.“
 τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „οὕτως οὐ τίς σοι νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγει.“ 130
 ὥς Φειπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 ποσσὶ δ' ἐπὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περὶνήσατο φοινικίεσσιν
 διπλῆν ἐκταδίην, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ, 135
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλνθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καὶ σφας πρὸς μῦθον ἔφειπεν· 140
 „τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὃ τι δὴ χρεῖώ τόσον ἔκει;“
 τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μὴ νεμέσας· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145
 ἀλλ' ἔπε', ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὃν τε φέροιεν
 βουλάς βουλευεῖν, ἣ φευγέμεν ἢ μάχεσθαι.“
 ὥς φάθ', ὃ δὲ κλισίῃνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς
 ποικίλον ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον 150
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 εὗδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαρωτήρος ἐλήλατο, τῆλε δὲ χαλκός

128 = 102 131—2 = 21—2 135 = Ξ 12. O 482 136 =
 A 199 137 = B 169 139^b = ρ 261 142^a = 41 143 = 102
 144 = B 173 145 = II 22 146^a = N 381 147^a = K 327. 415.
 Ω 652.

123 ποτιδέχμενος Cobet misc. crit. 360: ποτιδεγμ. codd. 124 μάλ':
 μέγ' Ixio 127 φυλάκεσιν ἵνα Barnes, ἵνα περ Hermann, ἵνα τ' ἄρ.
 Bekker — σφιν: μιν Zen. — ἡγερέθεσθαι Ar.: ἡγερέεσθαι ACD
 129 οἱ AD Ar.: σοι C γρ. τοι schol. A 130 ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει
 schol. A 133 φοινικίεσσιν codd.: σιγαλόεσσιν hic et Od. ξ 500.
 φ 118 coni. Nauck 136 βῆ: βᾶν Naber quaest. hom. 128 140 σφέας
 codd. 141 κατὰ C et γρ. A: ἐπὶ AD 142 γρ. ὀφρναίην A —
 ὅτι Bekker 146 ἔπε' Townl. Ar.: ἔπευ ACD, cf. § 109 — τ' ἐποίκεν,
 codd., cf. prol. p. 162 147 suspectum habent Herwerden et Hentze
 153 σαρωτήρας Aristoph.

λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὃ γ' ἥρως 17
 εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο Φρινὸν βοδὸς ἀγραύλοιο, 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαιινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 λάξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην·
 „ὄρσεο, Τυδέος υἱέ. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
 οὐκ αἰεὶς, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο 160
 εἵεται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;“
 ὥς φάθ', ὃ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας Φέπεια πτερόεντα προσηύδα·
 „σκέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὐ ποτε λήγεις.
 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν, 165
 οἳ κεν ἔπειτα Φέκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων
 πάντη ἐποιοῦμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔφειπες.
 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ 170·
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιοῦμενος καλέσειεν·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖα βεβίηκεν Ἀχαιοὺς·
 νῦν γάρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀμυῆς
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἢ βιώναι.
 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος υἱόν 175
 ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαίρεις.“
 ὥς φάθ', ὃ δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐφέσσαντο δέρμα λέοντος
 αἰθωνος μέγαλοιο ποδηνεκές, εἵλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἵεναι, τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
 οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, 180
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὖρον,
 ἀλλ' ἐγρηγορτί σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
 ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ
 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
 ἔρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ 185
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
 ὥς τῶν Φηδύμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει

154 = A 66 158 = o 45 159 cf. κ 548 160 = O 130 et
 A 56 162^b = δ 839 163 = A 201 164^a = μ 279 167^a =
 Π 496 169 = A 286 177—8 = 23—4 180 cf. Γ 209.

154 ὥς τ' ἀστεροπὴ D 159 ὄρσεο AD: ἔγρεο C, ὄρσειο et ἔγρεο
 Ar. 161 γρ. ἀπὸ χῶρος ἐέργει schol. A 162 κραιπνῶς AD: σφο-
 δρῶς C 168 γρ. τὸν δ' ἡμέριβετ' ἔπειτα schol. A 169 τέκος
 Aristoph.: φίλος ACD — ξειπας C 171 ὑποσχόμενος Ambr. 176 γρ.
 ἄστησον schol. A 180 φυλάκεσσι συναγρ. Bentley — ἔμιχθεν AD:
 γέγοντο C et γρ. A 183 δυσωρήσονται ACD: δυσωρήσασι Apoll. Soph.
 60, 26, cf. prol. p. 114 185 ὑπ' αὐτῷ D 187 ἡδύμος codd.

νύκτα φυλάσσομένοισι κακὴν· πεδλονδε γὰρ αἰεὶ	17
τετράφαθ', ὁππότε' ἐπὶ Τρώων αἰοίεν ἰόντων.	
τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησε Φιδῶν, θάρσυνέ τε μύθῳ	190
[καὶ σφας φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα]:	
„οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος	
αἰρεῖτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.“	
ὥς Φειπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποιτο	
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.	195
τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός	
ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.	
τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἐδριόωντο	
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος	
πεπτεότων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ	200
ὁλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυπεν.	
ἔνθα καθεζόμενοι Φέπε' ἀλλήλοισι πύφασκον.	
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·	
„ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπλίθοιτο Φᾶ αὐτοῦ	
θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρώας μεγαθύμους	205
ἐλθεῖν, εἴ τινά που δεῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,	
ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,	
ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάσιν	
αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε	
ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς;	210
ταῦτά τε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι	
ἀσκηθῆς· μέγα κέν Φοι ὑπουράνιον κλέφος εἴη	
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ Φοι δόσις ἔσσεται ἐσθλή·	
ὅσσοι γὰρ νηέσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,	
τῶν πάντων Φοι ἕκαστος ὅιν δώσουσι μέλαιναν	215
θῆλυν ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·	
αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπλνῆσι παρέσται.“	
ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.	
τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·	
„Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ	220
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἰόντων,	

191 = A 201 199 = Θ 491 200 cf. A 758 204^a = σ 414
 212 = ι 264 214 = α 245. π 122. τ 130 218—9 = Γ 45—6
 220^b = I 635.

191 om. AD, habet C — σφέας codd. 200 πεπτεότων scripsi
 Renneri in ann. phil. CXXIII 379 vestigia secutus τεθνεώτων emen-
 dantis: πιπτόντων codd. — ἐπετράπετ' C 203 γρ. τοῖσι δὲ καὶ μετ-
 έεπε schol A 204 πεπλίθοιθ' εἰ codd. 211 τε Ambr. et A in
 textu et Aristonicus: κα CD et A supra lin. 216 γρ. ὑπόρρηνον schol.
 V 221 γρ. ἰόντα A.

- Τρώων. ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος, 17
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.
 σύν τε δὴν ἔρχομένω καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ, 225
 ἀλλὰ τέ Φοι βράσσων τε νόος λεπτή δέ τε μῆτις·“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι.
 ἤθελέτην Ἄλαντε δῶ, θεράποντες Ἴσῃος,
 ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός,
 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος, 230
 ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὅμιλον
 Τρώων· αἶει γὰρ Φοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 „Τυδεΐδῃ Διομήδῃ, ἐμῶ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 τὴν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσῃ, ὃν κ' ἐθέλῃσθαι, 235
 φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάσῃ γε πολλοί.
 μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρίστῳ
 καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὁπάσῃαι αἰδοί Φείκων,
 ἐς γενεὴν ὁρώων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.“
 ὣς ἔφατ', ἔδφεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 τοῖσιν δ' αὖ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελύετέ μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λατοίμην,
 οὐ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ 245
 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ με Παλλὰς Ἀθήνη.
 τούτῳ γ' ἐσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ Φοιδε νοῆσαι.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 „Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνε μῆτε τι νείκει·
 Φειδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις. 250
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἀνεται, ἐγγύθι δ' ἥώς,
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παροίχκεν δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.“
 ὣς φειπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δφεινοῖσιν ἐδύτην.
 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης 255

226^b = Ψ 590 227 sqq. cf. H 161 sqq. 230^b = E 55
 232 cf. P 68 234 = E 243 243 = α 65 244^b = 220 245^a =
 ν 301 248 = Ψ 729. ε 171 . . 250 cf. Ψ 787 254 cf. Ψ 131.

224 γρ. ἐρχομένων schol. A 225 νοήσῃ C 230 δουρικλειτὸς C
 et γρ. A, δουρικλειτὸς D 238 αἰδοί codd. 240 ἀθετεῖται, οὐδὲ ἐν
 τῇ Ζηνοδότου ἡν schol. A 241 τοῖσιν δ' αὐτῶν: τοῖς δ' αὐτοῖς codd., cf.
 prol. p. 142 246 γ' ἐσπομένοιο codd. et Ar.: γε σπομ. Ptolem. Ascal.,
 cui in hoc quidem libro favet forma σπεῖο K 285 252 παροίχκεν
 Dorotheus: παροίχκεν vel παρῳήκεν Ar. παρῳήκεν ACD — πλέων D:
 πλέω AC et Aristoteles poet. p. 1461^a, 26 253 damnarunt Aristoph.
 Ar., ne scripsit quidem Zen.

φάσγανον ἄμφηκες — το δὲ ἦδ' ὦν παρα νηὶ λείλειπτο — 17
καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ Φοι κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
ταυρείην, ἄφalon τε καὶ ἄλλοφον, ἣ τε καταίτυξ
κέκληται, ἥνεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆι δίδου βίον ἠδὲ φαρέτρον 260
καὶ ξίφος, ἀμφὶ δὲ Φοι κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
Φρινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
ἐντέτατο στερεῶς· ἐκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὕδς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα
εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει. 265
τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ' Αὐτόλυκος πνικινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι,
αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν Φῶ παιδὶ φορῆναι. 270
δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δ'φεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' εἶναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν 275
νύκτα δι' ὀφρναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἤκουσαν.
χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἥρ' αὖτο δ' Ἀθήνη·
„κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἣ τέ μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
κινύμενος. νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη, 280
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐνκλειέας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα Φέργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.“
δεύτερος αὖτ' ἥρ' αὖτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
„κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, ἀτρυγάνη.
σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ 285
ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ὁ μειλῖμιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν

259^b = Ξ 4 265^a = ν 161. Ψ 197 266 sqq. cf. H 137 sqq.
266^b = Γ 448 269^b = Α 20 272 = 254 278 = E 115
279 = ν 301 280—1 = E 117—8 283 = E 855.

256 δ' ἔδ' ὦν codd., cf. prol. p. 155 258 ἄλλοφον C 266 Ἑλεῶνος
Ptolemaeus Ascalonita, ut Thessalicam urbem ab cognomina Boeotica
(B 500) distingueret; cf. Strabo IX p. 439 268 Σκάνδειανδ' Ar., cf.
schol. A 21 γρ. Σκανδεῖα δ' Eust. 275 Παλλὰς: πελλὸν Zopyrus
278 γρ. μεν A: μοι CD et A in textu, cf. E 115 280 νῦν δ' D
281 ἐνκλειέας codd., cf. prol. p. 169 — ἐφικέσθαι A 282 μελήσει C,
quod μελήσει scribi debebat 286 ἦει: ἦλθε D ἦεν Nauck
287 Ἀσωπῷ C.

κεῖσ' ἀτὰρ ἄψ ἀπὼν μάλα μέγμερα μήσατο <i>Φέργα</i>	17
σὺν σοί, δία θεά, ὅτε Φοι πρόφρασσα παρέστης.	290
ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο καὶ με φύλασσε.	
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτεπον	
ἀδμήτην, ἣν οὐ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·	
τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας·	
ὥς ἔφην εὐχόμενοι, τῶν δὲ κλύε Παλλὰς Ἀθήνη.	295
οἳ δ' ἐπεὶ ῥήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,	
βάν ρ' ἔμεν ὥς τε λέοντε δῦω διὰ νύκτα μέλαιναν	
ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.	
οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶας' Ἔκτωρ	
εὐδαιν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκειτο πάντας ἀρίστους,	300
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες.	
τοὺς ὃ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·	
„τίς κέν μοι τόδε <i>Φέργον</i> ὑποσχόμενος τελέσειεν	
δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ Φοι ἄρκιος ἔσται·	
δώσω γὰρ δίφρον τε δῦω τ' ἐριαύχενας ἵππους,	305
οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,	
ὅς τίς κε τλαίῃ, Φοῖ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιο,	
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,	
ἥ ἐ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὥς τὸ πάρος περ,	
ἣ ἥδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέροισι δαμέντες	310
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν	
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀθηκότες αἰχμῶ.“	
ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.	
ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός	
κήρυκος θεῖοιο, πολύχρυσος πολύχαλκος,	315
ὃς δὴ τοι <i>Φεῖδος</i> μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·	
αὐτὰρ ὃ μούνοσ' ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν.	
ὃς ἦα τότε Τρώεσσι τε καὶ Ἔκτορι μῦθον ἔφειπεν·	
„Ἔκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ	
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν ἔκ τε πυθέσθαι.	320

290 = ν 391 291^b = E 809 292—4 = γ 382—4 295 =
E 121 298^b = K 469. Ψ 806 299 cf. σ 346 301^b = Ξ 144
302 = B 55 303^b = N 377 304^b = σ 358 307^b = J 95 313 =
Γ 95 314^a = E 9 315^b = Σ 289 319 = 220 320 = 308.

291 παρίσταο Zen. Ar. — καὶ πόρε κῦδος Zen. 292—4 damnat
Sittl, Wiederholungen p. 34 293 ἦν: τὴν Cant. 299 εἶασεν C
εἶαεν Nauck, fort. ἔασεν ἀγῆνορας 300 κικλήσκειτο A 306 οἳ κεν
... Ἀχαιῶν codd. et Ar.: αὐτοὺς (καλοῦς Aristoph.) οἳ φορέουσιν ἀμύ-
μονα Πηλεΐωνα Zen. Aristoph. — ἄριστοι ἔωσι Ar.: ἀριστεύουσι ACD,
ἀριστεύουσι ἢ ἄριστοι ἔωσιν Eust. 307 τλαίῃ A 317 κασιγνήτοισι
Zen.

ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον, 17
 ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης·
 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι 325
 νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν ἢ μάχεσθαι.
 ὥς φάτο, ὃ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε καὶ Φοῖ ὁμοσσεν·
 „Γίστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης,
 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος 330
 Τρώων, ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.“
 ὥς φάτο καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 αὐτίκα δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα,
 ἔεσσατο δ' ἔκτοσθεν Φρινὸν πολιοῖο λύκοιο,
 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα, 335
 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἅψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὅμιλον,
 βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέφειπεν· 340
 „οὐτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
 οὐ Φοῖδ' ἢ νήεσσιν ἐπὶ σκοπὸς ἡμετέρῃσιν,
 ἢ τινὰ συλήσων νεκρῶν κατατετνηῶτων.
 ἀλλ' ἐώμεν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν 345
 καρπαλίμως. εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεςσιν,
 αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιφειλεῖν
 ἔγχει ἐπαΐσσων, μὴ πως προτὶ φάστν ἀλύξῃ.“
 ὥς ἄρα φωνήσαντε παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκίεσσιν
 κλινθήτην· ὃ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν. 350
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην ὕσσον τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται
 ἡμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
 ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —

321^b = Π 55 323 cf. B 770 324^b = I 344 329 = ξ 158 et H 411
 336^b = κ 26 343^b = κ 530 351 cf. θ 124 353^b = N 703. ν 31

321 γρ. ἀνάσχεο schol. A 323 γρ. ποδώκεα Πηλ. schol. A
 332 ἐπώμοσε A Ar.: ἀπώμοσε C ἀπώμοσσαν D, ἐπὶ ὄρκον ὁμοσσεν
 Duentzer collato Ψ 42 334 πολιοῖο Crameri epim. hom. 344, 5
 335 γρ. ἐπ' ἐκτιδέην schol. A 336 προτὶ CD, γρ. ἐπὶ schol. A, ut
 videtur 341 τις Ar.: τοι ACD 342 ἦ: γρ. εἰ A ἐπίσκοπος codd.,
 cf. K 38 344 fort. ἀλλὰ F' ἐώμεν πρῶτα 345 αὐτὸν codd., αὐτοὶ
 coni. Doederlein — γρ. ἔλωμεν A 346 παραφθαίησι AD: παραφθήησι
 C, cf. prol. p. 149 347 ἐπὶ Ar.: προτὶ A προτὶ CD 349 ὥς ἔφατ',
 οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· ἐλθόντες δ' ἐκάτερθε παρὲς ὁδοῦ
 Aristoph. 351 ἐπίουρα φέρονται C.

τὼ μὲν ἐπιδραμέτην, ὃ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας· 17
 ἔελετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἑταίρους 355
 ἐκ Τρώων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἥ καὶ ἔλασσον,
 γυνῶ ῥ' ἄνδρας δειλους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
 φευγέμεναι· τοὶ δ' αἴψα διωκόμεν ὀρμήθησαν.
 ὥς δ' ὅτε καρχάροδοντε δῶα κύνε, φειδότε θήρης· 360
 ἢ κεμάδ' ἢ ἐλαγῶν ἐπέλεγτον ἐμμενὲς αἰεὶ
 χῶρον ἄν' ὕληντα, ὃ δὲ προθέτῃσι μεμηκῶς,
 ὥς τὸν Τυδείδης ἦδ' ὃ πολλόπορθος Ὀδυσσεύς
 λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μυχέσθαι φυλάκισσιν 365
 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ, ἵνα μὴ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 δουρὶ δ' ἐπαΐσσαν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „ἦέ μὲν' ἦέ σε δουρὶ κινήσομαι, οὐδὲ σέ φημι 370
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὀλεθρον.“
 ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκε, φεκὼν δ' ἡμαρτανε φωτός.
 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμον ἐύξου δουρὸς ἀκωνῆ
 ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη ἀρβησέν τε
 βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων — 375
 χλωρὸς ὑπὸ δφείος. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθη. ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 „ζωῶρεϊτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμητός τε σίδηρος,
 τῶν κ' ὕμμιν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα, 380
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 „θάρσει, μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

358^b = X 144 361^b = N 517 362^a = ξ 2 363^b = B 278
 365^a = A 181 368 cf. X 207 369 = A 361 374^a = X 276
 376^a = O 4 378^b = X 50 379—81 = Z 48—50 382 = K 423.
 554. T 154. 215 383 = Ω 152 et P 201.

354 ἐπιδραμέτην AD: ἐπεδραμέτην C et Ar. teste Didymo
 358 αἰψηρὰ Apoll. Soph. 17, 19 359 αἴψα: γρ. ὥκα A — διώκειν
 codd., cf. prol. p. 117 — ὀρμήθησαν A et Ar.: ὠρμήθησαν CD
 362 ὕληντα ὃ δὲ Ar.: ὕληνθ' ὃ δὲ τ' codd.: ὕληντα ὃ τε προ-
 θέτῃ Curtius Verb. II' 73 363 ἦδ' ὃ: ἦδὲ GL, cf. B 278
 368 φθαίῃ AD — ἔλθοι D: ἔλθῃ AC 371 γρ. ὑπὸ A 372 μεταγρᾶ-
 φουσάτινες 'καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν ἑκόν' schol. A — γρ. ἐφῆκεν
 A 373 ἐύξου A: ἐυξόου CD ἐυξοῦ Ptolem. Ascal. 376 ὑπὸ
 δειλους codd., cf. prol. §§ 101 et 107 380 χ' ὕμμιν D, ὕμμιν praeter
 necessitatem metri servatum est etiam Od. δ 94. v 367, confer praeterea
 K 70. N 379 et prol. § 75.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·	17
πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος	385
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;	
[ἢ τίνα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;]	
ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα	
νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;	
τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυνῆ·	390
„πολλῆσιν μ' αἴησι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ,	
ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαθοῦ μώνυχας ἵππους	
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ,	
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν	
ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυνθέσθαι,	395
ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαὶ ὥς τὸ πάρος περ,	
ἢ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες	
φύξιν βουλευούσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν	
νύκτα φυλάσσεσθαι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ·	
τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·	400
„ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,	
ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἷ δ' ἀλεγεινοί	
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι ἦδ' ὀχέεσθαι,	
ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτῃ τέκε μήτηρ.	
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·	405
ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἐκτορα ποιμένα λαῶν;	
ποῦ δέ Φοι ἔντεα κείται ἀρήϊα, ποῦ δέ Φοι ἵπποι;	
πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;	
[ἄσσα τε μητιόσιν μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν	
ἀνθι μένιν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε	410
ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.]	
τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Δόλων Εὐμήδεος υἱός·	
„τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.	
Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,	
βουλὰς βουλευέει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλον,	415

384 = K 405. Ω 380. 656. α 169 . . . 385—6 = 82—3. 387 =
343 388^b = P 252 394 = K 468. Ω 366 653 395—9 = 308—12
400 = Δ 356. γ 371 402—4 = P 76—8 405 = K 384 409—11
= 208—10 413 = K 427. π 113. α 179 . . .

385 πῇ A: πῃ CD, γρ. ποῦ A γρ. ποῖ C, πῇ δὲ Eust. — ἐπὶ codd.,
alios προτὶ, alios ἐπὶ legisse arguit schol. A 387 damnarunt Aristoph.
Ar. 388 fort. Ἐκαστα διασκοπιᾶσθαι 391 ἤπαφεν Aristoph.
397—9 damnarunt Aristoph. Ar. 397 ἦ: εἰ Ar. 398 βουλευόντι . . .
ἐθέλουσι Ar. et γρ. C m. sec.: βουλευόντι . . . ἐθέλουσι ACD 408 δ'
αἰ C: δαῖ AD Ar., δ' αὖ Duentzer 409—11 ἀθετοῦνται schol. A
413 καταλέξω AC Ar.: ἀγορεύσω D et γρ. schol. A.

νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρειαι, ἦρως, 17
 οὐ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναι τε κέλονται 420
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὐτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 εὐδοῦσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵεται οὐδὲ γυναικες·
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν 425
 εὐδοῦσ' ἢ ἀπάνευθε; δλείπέ μοι, ὄφρα δαείω.“
 τὸν δ' ἡμέμβει' ἔπειτα Δόλων Εὐμήδεος υἱός·
 „τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
 πρὸς μὲν ἄλως Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες διόλ τε Πελασγοί,
 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοί τ' ἀγέρωχοι 430
 καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε Φέκαστα;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὄμιλον,
 Θρήικες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων,
 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, πάις Ἡιονῆος. 435
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους Φίδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θέλειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 ἄρμα δέ Φοι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται.
 τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα Φιδέσθαι,
 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὐ τι καταθνητοῖσι ΦέΦοικεν 440
 ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἥ τέ με δῆσαντες λῖπετ' αὐτόθι νηλεί δεσμῷ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον καὶ πειρηθῇτον ἐμείοι,
 ἢ κατ' αἴσαν ἔφειπον ἐν ὑμῖν ἢ καὶ οὐκί.“ 445
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγελίας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἄμμας.
 εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἢ μεθ' ὧμεν,
 ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν 450

416^a = E 322 423 = 382 425^b = Π 423 426—7 — 412—3
 428^b = B 848 432^a = T 251 433^b = O 299 439^b = Σ' 83
 445^b = B 238 446 = J 411 447^b = Ψ 313 450^b = K 514, A 3.

418 μὲν AC: γὰρ D et γρ. A 420 πολὺκλήτοί τ' A 421 ἐπι-
 τροπόωσι conl. Nauck 424 γὰρ: τ' ἄρ Lips., quod probat Cobet misc.
 crit. p. 322 — νῦν CD et γρ. A: δὴ A 427 ἐγὼ καὶ CD: ἐγὼ τοι A
 — ἀγορεύσω D 430 Μυσοί D 431 ἱππόμαχοι Ar.: ἱππόδαμοι ACD
 445 ἢ κατ' Ar.: ἢ ῥα κατ' ACD 447 γρ. δολῶν schol. A 448 γρ.
 χεῖρας ἐμείοι Eust. — ἀμὰς AD ἀμὰς C, cf. prol. p. 127..

ἥ δ' διοπτρεύσων ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων· 17
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.“
 ἦ, καὶ ὃ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖον χειρὶ παχείῃ
 ἀψάμενος λίσσεσθαι, ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν 455
 φασγάνῳ αἰξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεύς 460
 ὑψὸς ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος φέπος ἦῤῥα·
 „χαῖρε, θεά, τοῖσδε σσι· σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρῆϊκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.“
 ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ φέθεν ὑψὸς αἰέρας 465
 θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρφας δόνακας μυρικής τ' ἐριθηλέας ὄζους,
 μὴ λάθῃ αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τὼ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα,
 αἶψα δ' ἐπὶ Θρῆϊκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες. 470
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφι φεκάστω δίξυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῶ δ' ὠκέες ἵπποι
 ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο. 475
 τὸν δ' Ὀδυσσεύς προπαύροιθε φιδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
 „οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
 οὓς νῶϊν τίφανεσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνονεν ἡμεῖς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χροὴ
 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τευχέσιν, ἀλλὰ λυ' ἵππους 480
 ἥ σὺ γ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.“

451^b = O 179 454^b = K 31. γ 326 455^b = γ 328. Ξ 497
 456^a = E 81 457 = γ 329 461^b = A 379 465^b = T 325
 468^b = 394 469 = I 192 et K 298 473 = E 195 481^b = E 228.

451 πτολ. D 452 δαμῆς: γρ. τυπῆς A — ὀλέσσαις Ar.
 457 γρ. φθεγγομένη Aristoteles de part. an. III 10 et Eust. 461 γρ.
 ἀνέσχετο schol. A 462 τοισίνδε coni. Nauck, cf. prol. § 85
 463 ἐπιβωσόμεθ' AD, quod ex X 254 (cf. α 378. β 143) parum commode
 huc translatum videtur: ἐπιδωσόμεθ' C Ar., ἐπιβωσάμεθ' coni. W. Ribbeck
 Rh. Mus. XXXIII 301 464 ἵππους: γρ. ἄγυριν schol. A 464. 470.
 506. 518 Θρηκῶν codd., cf. prol. p. 177 465 γρ. ὑψοῦ Ar.
 466 δέελον ACD Ar.: δῆλον Cant., δέφελον poetam dixisse verisimile est
 — δέελον δέ τε σῆμ' ἐπέθηκε Bentley 475 γρ. ἔξ schol. A
 476 Διομήδεα supra α scripto i A.

ὥς φάτο, τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη, 17
 κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀφεικῆς
 ἄορι θεινομένων, ἐρυνθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, 485
 αἶγεσιν ἢ οἰεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση,
 ὥς μὲν Θρήικας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,
 ὄφρα δυῶδεκ' ἔπεφνε. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ὃν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 τὸν δ' Ὀδυσσεύς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐκφερύσασκεν, 490
 τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλιτριχες ἵπποι
 ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ
 νεκροῖς ἀμβαλόντες· ἀτήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος υἱός,
 τὸν τρισκαίδέκατον μελιγῆδέα θυμὸν ἀπέυρα 495
 ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [τὴν νύκτ', Οἰνεῖδ' αὖ πάλιν, διὰ μῆτιν Ἀθήνης]
 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς λυέ μώνυχας ἵππους,
 σὺν δ' ἦειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανυν δόμλου
 τόξω ἐπιπλήσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαιρινὴν 500
 ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι.
 ῥοῖζησεν δ' ἄρα πιφανύσκων Διομήδει δίφρ.
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε μένων ὅ τι κύντατον ἔρδοι,
 ἢ ὅ γε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 ῥυμοῦ ἐκφερούοι ἢ ἐκφέροι ὑψὸς αἰέρας, 505
 ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρεῖκων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 εἰς δ' ἐταυθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 „νόστον δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 νῆας ἔπι γλαφυράς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς, 510
 ἣν ποῦ τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.“
 ὥς φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης,
 καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο, κόψε δ' Ὀδυσσεύς
 τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

482 = ω 520 483—4 = Φ 20—1. χ 308—9 486^b = Π 783
 491^a = B 36 495^b = λ 203 500^b = T 395 501^b = θ 68
 506 = E 673 507 = A 193 512 = B 182.

486 ἐνορούσει C 489 γρ. πλήξασκε schol. A 493 ἐμβαίνοντες
 Cobet misc. crit. p. 351 collatis Z 65 et κ 164 — ἀήθεσσον alt. lect. in
 C, ἀήθεσκον con. Gu. Meyer Gr. Gram. § 513 495 ἀπηύρα codd.
 497 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. 499 σὺν δ'
 ἱμάσιν ἔφερε con. Sittl 503 μερμήριξε A — κύντερον D τίνα κύντατα
 ἔρδοι susp. Nauck 505 γρ. ὑψὸς schol. A 506 ἢ ὅγε τῶν C, cf.
 E 673, ἢ ὅ γ' ἔτι con. Nauck 507 ἔως codd., cf. prol. p. 113
 511 ἣν πον Naber quæst. hom. p. 129 collato τ 83: μὴ πον codd.
 513 ἐπεβήσατο D et γρ. schol. A.

οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 17
 ὥς Fιδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπονσαν' 516
 τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πολὺν ὄμιλον,
 ὥρσεν δὲ Θρεϊκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 ῥῆσιν ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὃ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 ὥς Fιδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι, 520
 ἀνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός
 θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέγμερα φέργα,
 ὅσσ' ἀνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας. 525
 οἱ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἴκανον ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
 ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυνξε διήφιλος ὠκείας ἵππους,
 Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θυρῶν ἔναρα βροτόεντα
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆι τίθει, ἐπεβήσετο δ' ἵππων.
 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέσθην 530
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι ἢ ἔτυμον φερέω; κέλεται δέ με θυμός.
 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει. 535
 αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασάατο μώνυχας ἵππους.
 ἀλλ' αἰνῶς δειδοῖκα μετὰ φρεσὶ, μὴ τι πάθωσιν
 Ἀργεῖων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.“
 οὐ πῶ πάν εἴρητο φέπος, ὅτ' ἄρ' ἦλυθον αὐτοί. 540
 καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα, τοὶ δὲ χαρέντες
 δεξιῇ ἡσπάζοντο φέπεσσι τε μελιχλοῖσιν.
 πρῶτος δ' ἐξέρεεινε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „φείψ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ὅππως τούσδ' ἵππους λάβειτον, καταδύντες ὄμιλον 545
 Τρώων, ἥ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;

515 = N 10. Ξ 135. θ 285 519^b = 162 522 = Ψ 178. Ω 591.
 Π 491 523^b = Σ 218 525^b = H 432 526^a = J 210
 530—1 = A 519—20 533 = B 79 534 = δ 140 538^a = A 555
 539^b = I 248 540^a = π 11 542 = τ 415 543—4 = I 672—3.

515 ἀλαὸς σκοπιήν A ἀλαὸν σκοπιήν Zen. ἄλιον σκοπιήν comi.
 Nauck 520 ἔστασαν A 522 ante 520 collocavit Zen. 529 γρ.
 διδόν schol. A 530 ἵππους: γρ. Ὀδυσσεὺς A — ἄκοντε codd. 531 om.
 AC, habet D, versum perversa imitatione natum plerique editores
 eiciendum hoc loco significant 534 om. Zen. — ἐτυμόν τοι A 538 μετὰ
 φρεσὶ Ar., ut δ 825 539 οἱ ἄριστοι codd.: ὄριστοι Ar. 545 λαβέτην
 Zen., at vide K 361. 364 546 τις A et C ex corr.: τι CD σφωε codd.
 Ar.: σφῶι Zen., γρ. σφῶ ἐπορεν schol. A, fort. ἢ σφῶιν πόρε τις.

αἰνῶς ἀκτίνεσσι Φεφοϊκότες ἥελλιοι. 17
 αἶεϊ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμύσγομαι, οὐδέ τί φημι
 μιμνάξειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἑὼν πολεμιστής·
 ἀλλ' οὐ πω τοίους ἵππους Φίδον οὐδ' ἐνόησα. 550
 ἀλλὰ τιν' ἔμμι' ὁῶ δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶι φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 „ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 555
 ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἧς περ οἶδε,
 ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 ἵπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὓς ἐρεῖνεις,
 Θρηῖοι· τὸν δέ σφι Ἰάναντ' ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους. 560
 τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγῦθι νηῶν,
 τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί·
 ὡς Φειπῶν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους
 καγχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. 565
 οἳ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην ἐτύκτον ἔκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν ἐντμήτοισιν ἱμάσιν
 φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἕστασαν ὠκύποδες μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες,
 νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος 570
 θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρόν ἐτοιμασσάιαιτ' Ἀθήνη.
 αὐτοὶ δ' ἰδρῶα πολλὸν ἀπεννίζοντο θαλάσση
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφὶ τε μηρούς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶα πολλόν
 νύψεν ἀπὸ χρωτὸς καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, 575
 ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λοέσαντο.
 τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ
 δέλπνῳ ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 πλείου ἀφυσσόμενοι λείβον μελιηδέα Φοῖνον.

549^a = B 392 550^b = ν 318 552 = H 280 554 = 382
 555 = 87 556^a = γ 231 557^b = χ 289 560^b = π 251
 563^b = H 386 566 = Α 618 et N 240 567 = Θ 434 et Φ 30
 570^a = ο 206 575^b = N 84 576 = δ 48. ρ 87 577 = ζ 96.

548 ἀναμύσγομαι Ixio 552 σφῶε D 557 δωρήσετ' Ambr.
 561 γρ. τετρακαιδέκατον schol. A 572. 574 ἰδρῶ codd., cf. prol.
 p. 117 et 181 572 ἀπεννίζοντο codd., aut ἀπεννίζοντο aut ἀπὸ νίζοντο
 scribendum fuit 576 λούσαντο codd. 576 et 577 damnat Bergk Gr.
 Lit. p. 599 579 ἀφυσσόμενοι A Ar.: ἀφυσσάμενοι CD et γρ. schol. A.

HOMERI
ILIADIS CARMINA

SEIUNCTA DISCRETA EMENDATA

PROLEGOMENIS ET APPARATU CRITICO INSTRUCTA

EDIDIT

GUILELMUS CHRIST.

PARS POSTERIOR.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXIV.

LITSIAR, TYPE B. G. TRUBNERI.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο Λ 1
 ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἑριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἀργαλήην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.
 στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μετακλήτεϊ νηὶ μελαίνῃ, 5
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλεύῃ, τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
 εἵρυσαν, ἠγορήῃ πύκνους καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 ἔνθα στᾶς ἦσε θεὰ μέγα τε δφεινόν τε 10
 ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
 [τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἡὲ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.]
 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν ἰδὲ ζώννυσθαι ἀνώγει 15
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύκετο νύροπα χαλκόν.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,

1—2 = ε 1—2 2 = T 2 4 cf. E 593 5—9 = Θ 222—6
 10^a = E 784 11—12 = Ξ 151—2 12 = B 452 13—4 =
 B 453—5 16 = B 578 17—9 = Γ 330—2.

Liber A licet omnis uno nomine Ἀγαμέμνωνος ἀριστείας comprehensus sit, manifesto tamen ex duobus carminibus constat; prius carmen (A 1—595) praeclarissimum idemque vetustissimum, ut librum primum exciperet, primum destinatum fuisse in prolegomenis p. 57 sq. probavimus.
 v. 1 ἀγανόο coni. Nauck, cf. prol. § 65 2 φάως codd. 11 ὥρσε
 Feκάστω Bentley collato B 451 12 ἄλληκτον C 13—4 om. Zen., da-
 mnarunt Aristophanes et Aristarchus 15 ἐβόησεν: ἐνόησεν Naber quaest.
 hom. 129 — ἀνωγεν codd., cf. A 313 16 ἐδύκετο Cant.: ἐδύσατο ACD

τόν ποτέ Foi Κινύρης δῶκε Ξεινήιον εἶναι — 18
 πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέφος — οὔνεκ' Ἀχαιοί 21
 ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοὔνεκά Foi τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆι.
 τοῦ δ' ἦ τοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, 25
 δώδεκα δὲ χρυσοῦ καὶ ἑφείκοι κασσιτέριοι·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἑκάτερθ', Ἴρισι φοικότες, ἅς τε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ Foi ἦλοι 30
 χρύσειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἀορτήεσσιν ἀρηρὸς.
 ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
 καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
 ἐν δέ Foi ὀμφαλοὶ ἦσαν ἑφείκοι κασσιτέριοι 35
 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 [τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο
 δφεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δφειμός τε Φόβος τε.]
 τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἔεν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ Foi ἦσαν 40
 τρεῖς ἀμφιστεφές ἐνός αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρον
 ἵππουριν· δφεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω 45
 λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦοιο Μυκῆνης.

20^b = K 269 21^b = Φ 413 27^b = E 522 29^a = B 45
 36—7 cf. E 739 37^a = Γ 342 41 = E 743 42 = Γ 337 43 =
 II 139 et Γ 18. γ 125 46 = H 180.

21 πεύθετο . . κλέος *parenthesin esse significavi* 25 δώδεκα *codd.*:
 ἔνδεκα Naber *quaest. hom.* p. 130 — χρυσοῦ καὶ εἴκοσι *codd.* 26 σμερ-
 δάλοιο δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο Aristoph. — ποτὶ C 27 ἱρισιν: ἐρί-
 δεσιν Zen. 28 γρ. νέφει ἐστήριξε *schol.* A 32 ἄν: ἐν C *m. pr.*
 33 γρ. ἦσαν *schol.* A 35 γρ. λευκοί' *schol.*, cf. *prol.* p. 135 — ἔην:
 εἰς *coni. Barnes* 36—7 ex E 739—41 male *interpolati esse videntur*,
 cf. *prol.* p. 95 38 ἦν *codd.*, cf. *prol.* § 111 — αὐτοῦ AD Ar.: αὐτῷ C
 et γρ. *schol.* A 39 ἐλέλικτο Cobet, cf. *prol.* p. 159 40 ἀμφιστεφές
 CD et γρ. *schol.* A 45 ἐγδούπησαν Ar. et A *m. pr.*: ἐγδούπησεν A *m.*
sec. ἐκδούπησαν C δὲ γδούπησαν D.

- ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἔφ' ἐπέτελλε Φέκαστος 18
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 ῥῶοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένητ' ἡῶθι πρῶ. 50
 φθὰν δὲ μέγ' ἱππῶων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες,
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ κυδοιμόν
 ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἐφέρσας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἐμελλεν
 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἰδι προιάψειν. 55
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρῳςμῷ πεδίοιο,
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον
 ἡίθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιφείκελον ἀθανάτοισιν. 60
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἄσπιδα πάντος' ἐφίσχιν.
 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἄστῆρ
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυνέφρα σκιδόντα,
 ὥς Ἔκτωρ ὅτ' ἐμὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμψ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἱ δ', ὥς τ' ἀμητήρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
 πυρῶν ἢ κριθέων· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆρουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.

47—8 = M 84—5 49 = M 77. © 530 55 = A 3 56 = T 3.
 K 160 58^a = E 78 60^b = A 265 61 = © 337 et Γ 347
 62^a = E 864 66 = K 154 et X 221 70—1 = Π 770—1.

47—55 damnavit Giseke in annal. phil. 85, 505; versus eo consilio
 additi videntur, ut incursui Troianorum libri duodecimi (M 84 sqq.) hic
 egressus Achivorum assimilaretur 47 fort. ἔπειτα ἔφ' hic et M 84.
 Ξ 233, sed vide A 533 et prol. p. 155 sq. 48 αὐτ' A 50 ἡῶθι
 πρό codd. ἡῶθεν προὶ Ahrens Rh. Mus. II 165, cf. Γ 3 et © 561 et
 prol. p. 112 51 μέγ' AD: μεθ' C 56 Τρῶες δ' αὐτ' κόσμηθεν coni.
 Friedlaender an. hom., nescio an vere 58—61 in suspicionem vocavit
 Giseke ann. phil. 85, 506 62 γρ. αἶλιος schol. A, quod, cum in sua
 editione Homeri repperissent, Apollonius Rhod. IV 1630 et Callimachus
 (v. schol. a. h. l.) imitati sunt 63 τοτὲ AC: ὅτε D 64 ὅτε A: τοτὲ
 CD 68 ἐλαύνουσιν CD 71 δῆρουν coni. Nauck.

Φίτας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχεν, οἱ δὲ λύκοι ὥς 18
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν,
 οἱ δ' ἄλλοι οὖν σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ Φέκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἦχι Φεκάστῳ
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγριζε πατήρ· ὃ δὲ νόσφι λιασθεῖς 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδει γαίων,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀφέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίσκατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσειν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσκατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
 cíτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἰρεῖ,
 τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ Φρήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ κτίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ', ἔλε δ' ἄνδρα Βιάνορα ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 ἦ τοι ὃ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεί δουρί 95
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ Φοι χέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δέ

72^b = A 471 76 cf. A 607 76^b = Γ 326 79^b = M 174.
 δ 275 80^b = A 349 81 = Ξ 189 et Θ 51 82 = Θ 52 83 cf.
 A 451 84—5 = Θ 66—7 89^b = Γ 446 95 = Θ 118 et Π 739
 97—8 = M 185—6.

• 72—3 *damnat* Lachmann Betr. 37 72 ὑσμίνῃ . . ἔχεν Ar.: γρ. ὑσμινῇ . . ἔχον schol. A, ὑσμίνῃ D Ar.: ὑσμίνῃ AC, ἔχεν AD Ar., ἔχον C
 73 ἄρα χαίρει C 74—83 *damnat* Lachmann Betr. 37 76 γρ. οἷσιν A,
 — ἦχι C Ar.: ἦχι AD, cf. prol. p. 140 78—83 om. Zen., *damnarunt*
 Aristoph. Ar., cf. prol. p. 23 86 δεῖπνον: δόρπον Zen. 88 μακρὰ
 ἄδος A: μακρὰ ἄδος CD μάκρ' ἄδος Buttmann Lexil. II 119, cf. prol.
 p. 109 89 αἰρεῖ: εἴλεν coni. Nauck 91 ἐν C: ἄν A ἐκ D et γρ. A
 92 Βιάνορα Ar.: Βιήνορα codd., cf. prol. p. 139 94 ἀντίον Zen. Ari-
 stoph. 96 δόρυ σχέθε C 97 ἐγκέφαλόνδε eiecto versu 98 Apollonius.

ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. 18
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιίδυε χιτῶνας· 100
 αὐτὰρ ὁ βῆ Φῖσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 υἱε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας. ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοις λύγροιςιν, 105
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποιίνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί,
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐκύλα τεύχεα καλὰ, 110
 γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἔξ Ἰδης ἄτραγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηιδίως συνέφαζε λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπεύρα· 115
 ἦ δ' εἴ περ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
 χραϊμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 καρπαλίμως δ' ἦξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
 σπεύδους, ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·
 ὡς ἄρα τοῖς οὐ τις δύνατο χραϊμῆσαι ὄλεθρον 120
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοιςι φέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 οὐκ εἶαςχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ, 125
 τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων

101^a = E 849 103^a = E 160. 609 107 = A 246 et A 102
 108 = E 145 et N 186 111^b = I 332 118^b = x 150.

98 γρ. κενίητο schol. V 100 γρ. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα
 schol. A 101 βῆ Zen.: βῆ δ' codd. et Ar. 103 ἔοντε Aristoph., cf.
 P 103. 720 104 ὦ: ὦν Zen. 105 δίδει Naber quaest. hom. 84
 108 μαζοῖο βάλεν χαλκήρεϊ δουρί D 109 παρ' ὅφας Payne Knight,
 αὐτε παρ' οὖς Heyne 110—2 damnabat Düntzer ann. phil. suppl.
 III 840 112 fort.: εὐιδ' ὅτ' ἐξ 115 ἀπηύρα codd. 116 γρ. τε-
 τύχησι schol. A 123 κακόφρονος Zen.

εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους· 18
 ἐκ γάρ σφας χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλδόντα,
 τῷ δὲ κυκηθήτην. δ δ' ἐναντίον ὤρτο λέων ὥς
 Ἀτρεΐδης. τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην· 130
 „ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο πατρός κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε κίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωῷ πεπύθοιτ' ἐπὶ νησὶν Ἀχαιῶν.“ 135
 ὥς τῷ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μειλιχίοισι Φέπεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν·
 „εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἀνώγει,
 ἀγγελὴν ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ, 140
 αὖθι κατακτεῖναι μῆδ' ἐξέμεν ἄψ ἕς Ἀχαιοὺς,
 νῦν μὲν δὴ Φοῦ πατρός ἀφεικέα τίσετε λῶβην.“
 ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· δ δ' ὕπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη.
 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε· τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν, 145
 χεῖρας ἀπὸ εἵφει τμήξας ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας,
 ὄλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
 τοὺς μὲν ἕας· δ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη, 150
 ἱππῆες δ' ἱππῆας — ὑπὸ σφίσι δ' ὤρτο κονίη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —

127^a = A 103 128 = M 137 131—5 = Z 46—50 136 =
 X 90 137 = Φ 339 et 98 143^b = E 835 144^b = H 145
 148 = E 148 et O 448.

127 ἐόντας: γρ. ἐόντε L 128 σφέας codd. — φύγον codd. et Ar.:
 γρ. φύγεν schol. A 130 fort. δίφρου, cf. prol. § 65 132 Ἀντιμάχοιο
 πατρός Zen.: Ἀντιμάχοιο δόμοις AC ἀφνειοῦ πατρός D, cf. prol. § 85
 135 ζωῷ Aristoph.: ζωὸς codd. 137 μειλιχίοις ἐπέεσσι codd.
 138 κακὸφρονος Zen., ut A 123 139 ἄνωγεν codd. 142 οὐ Zen.:
 τοῦ codd. et Ar., γρ. σφοῦ schol. A 144 οὐδεὶς ἐρείσθη codd. et Ar.
 teste schol. Vict.: οὐδας ἔρριπεν Ar. teste Didymo 146 τμήξας codd.:
 πλῆξας Ar. — τ': γρ. δ' A 154 ἱππῆες D: ἱππεῖς AC — ὑπὸ σφίσι
 δ' Lehrs quaest. ep. 242: ὑπὸ δὲ σφισιν codd.

χαλκῷ δηϊόντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων 18
αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
ὥς δ' ὅτε πῦρ ἀφίδηλον ἐν ἄξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ· 155
πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, 160
ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας. οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. 165
οἱ δὲ παρ' Ἰλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κἂπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο
Γιέμενοι πόλιος· ὃ δὲ κεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ
Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο, 170
ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἷ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
ᾧς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ
πάσας· τῇ δέ τ' ἵη ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος·
τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔφαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν 175
πρωτόν, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.
ὥς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηγεῖς τε καὶ ἵπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χειρσί· περιπρὸ γὰρ ἔρχετ' ἄνυσεν. 180
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος

154^a = Θ 342 160 = Ο 453 et Δ 371 165 = Π 372 169 =
Τ 503 170 = Ζ 237 174^b = Ρ 244 175—6 = Ρ 63—4 178 =
Δ 164 et Θ 342 180 = Π 699 181 = Κ 365 et Ζ 327.

153 δηϊόντες codd. 156 φέρει: γρ. στρέφει East. 157 ἐπειγο-
μένοι codd. et Ar.: alii ἐπειγόμενους legisse videntur 163—4 damnant
Hentze et Franke, 163—184 damnabat Düntzer ann. phil. suppl. III 842
168 πόλιος Wolf: πόλεως codd. 179—180 damnavit Ar., ne scripsit
quidem Zen., equidem dubito an versus 170—180 interpolati sint, cf.
prol. p. 26 180 θνύεν Α et sic etiam Π 699. Φ 234. 324. Χ 272.
Ψ 230 181 ἐμελλον C: ἐμελλεν AD.

ἵεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 18
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
 οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δ' ἀστεροπὴν μετὰ χερσίν.
 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν 185
 „βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπες.
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα κτίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλων λαὸν ἀνῶχθω
 μάρνασθαι δεῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 190
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος ἰῷ
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε Φοῖ κράτος ἐγγυαλίσῃ
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας εὐσκέλμους ἀφίκηται
 δῦη τ' ἥελιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.“
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις, 195
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὁρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 „Ἑκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα κτίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ὑπόφεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνωχθὶ
 μάρνασθαι δεῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος ἰῷ
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίσσει
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας εὐσκέλμους ἀφίκηται
 δῦη τ' ἥελιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.“
 ἦ μὲν ἄρ' ὣς Φειπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις, 210
 Ἑκτωρ δ' ἔξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 πᾶλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντη,

182^b = A 544 185—6 = Θ 398—9 187^b = B 743 190 =
 I 317 et E 84 193—4 = P 454—5 195—6 = O 168—9 197 =
 O 239 198 = I 366 199 = B 720 200 = H 47 201 =
 δ 819 202—9 = 187—194 210 = Θ 425 211—4 = E 494—7.

184 δ' ἀστεροπὴν Ar. et γρ. A: δὲ στεροπὴν ACD 186 ἔνισπε C
 190 δηΐοισι codd., cf. prol. γ. 112 192 et 207 ἄλεται A ἄλεται C ἄλεται D
 193—4 delendos censet Lachmann Betr. 38 194 et 209 ἔλθοι C
 207 τοι: οἱ C 212 δοῦρε Harl.: δοῦρα ACD.

ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. 18
 οἱ δ' ἐφελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν.
 Ἄργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. 215
 ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρους, ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν
 ἢ ὑτῶν Τρώων ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220
 Φιφιδάμας Ἀντηνορίδης ἥς τε μέγας τε,
 ὃς τράφεν ἐν Θρεΐκῃ ἐριβύλακι, μητέρι μήλων.
 Κισσῆς τὸν γ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἰόντα
 μητροπάτῳ, ὃς τίκτε Θεανῷ καλλιπάρηον·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, 225
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὃ γε θυγατέρα Φῆν·
 γῆμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέφος ἵκετ' Ἀχαιῶν
 σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ Φοῖ ἐποντο.
 τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκῶτῃ λίπε νῆας ἐφίσας,
 αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει· 230
 ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ Φοῖ ἐτράπετ' ἔγχος,
 Φιφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας· 235
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἔλκ' ἐπὶ Φοῖ μεμαῶς ὥς τε λῖς, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πληῆ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα. 240
 ὥς ὃ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον
 οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, Φαστοΐσιν ἀρήγων,

215 = M 415 216—7 = 91—2 218 = B 484 220 = Γ 451
 221^b = Γ 167 226 = Z 192 230 = A 231 et E 204 232 =
 Γ 15 233 = N 605 235 = P 48.

214 ἐλελίχθησαν codd., cf. prol. p. 159 215 ἐτέρωθεν: ἐν τισὶν καὶ ἀν-
 τοῖ schol. A 216 ἐν δ' A: ἐκ δ' CD 219 ἀντίος ACD Zen. Aristoph.:
 ἀντίον Ar et γρ. A 222 τράφη codd. τράφ' ἐν Buttman, cf. prol.
 p. 115 — Θρήκη codd., cf. prol. p. 178 — μήλων codd.: θηρῶν Zen.
 230 γρ. ἰὼν schol. A 231 γρ. ἀντίον A 242 ἀλόχοιο C.

κουριδίης, ἥς οὐ τι χάριν Φίδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν· 18
 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη,
 αἶγας ὁμοῦ καὶ δις, τὰ Φοι ἄσπετα ποιμαίνοντο. 245
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἄν' ὁμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλὰ.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυτενῆς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ρά Φε πένθος
 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασίγνητοιο πεσόντος. 250
 στή δ' εὐράῃ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον,
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, 255
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦ τοι ὃ Φιφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὁμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 οὔτῃς ζυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα· 260
 τοῦ δ' ἐπὶ Φιφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος υἱὲς ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 αὐτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο τίχας ἀνδρῶν
 ἔγχεϊ τ' ἄορί τε μεγάλοις τε χερμαδίοισιν, 265
 ὄφρα Φοι αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἔξ ὠτειλῆς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξεῖαι δ' ὀδύнай δῶνον μένος Ἀτρεΐδαο,
 ὡς ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχη βέλκος ὀξὺ γυναιῖκα,
 δριμύ, τό τε προῖεϊσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, 270
 Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι.
 [ὡς ὀξεῖ' ὀδύнай δῶνον μένος Ἀτρεΐδαο.]

248^a = Γ 21 251 = Ο 541 253^a = Ε 100 254 = Ι 148
 255 = Η 263 et 232 257^b = Μ 371 259^b = Ζ 118 260 =
 Ι 469 263^b = Γ 322 264 · 5 = 540—1.

245 ὁίῃς C, cf. prol. § 86 246 τότε F' conl. Nauck 252 γρ. ὑπερ-
 θεν Eust. 254 τ': γρ. δ' A 257 ὁ om. C — ὄπατρον codd. et He-
 roclanus, ὄπατρον malo 261 τοιο δ' ἐπ' ἴφ. codd 263 ἔδυν AD:
 ἔβαν C 269 ὡς scripsi secluso versu 272: ὡς δ' codd. 270 τό τοι
 C 272 del. Cobet misc. crit. 375 — ὀξεῖ' ὀδύνη δύνει Bentley.

ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχῳ ἐπέτελλεν 18
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς· 275
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροιςιν
 φύλοπιν ἀργαλήην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.“
 ὣς ἔφαθ', ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἔπι γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέεσθην.
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
 Τρωαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας· 285
 „Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μῆνσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε.“ 290
 ὣς Φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 σεύη ἐπ' ἀργότερῳ κυτὶ καπρίῳ ἢ ἐλέοντι,
 ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεύε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολογίῳ φίλος Ἄρηι. 295
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 ἐν δ' ἔπες' ὑσμίνῃ ὑπεραφεί φίλος ἀφέλλη,
 ἥ τε καθαλλομένη ἰοφειδέα πόντον ὀρίνει.
 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Φοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν; 300
 Ἀσάϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἡδ' Ἀτέλαον

273—4 = 399—400 275 = P 625 et E 366 285—7 = Θ 172—4
 287 = Z 112 288^b = E 285 291 = E 470 299 = E 703
 300 = Θ 216.

274 ἐλαυνέμεν C: ἐλαύνειν AD 281 ἀέκοντε Lips.: ἄκοντε ACD
 282 fort. στήθεα δ' ἀφρέετην 283 φέροντε cod. Stuttg. 290 ὑπέρ-
 τεροι Ag. 291 θυμὸν τε φεκάστων Bentley 293 σεύει C 297 γρ.
 ὑπὲρ οὔρεος schol. A 300 ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν CD et γρ. A:
 βροτολογίῳ ἴσος Ἄρηι A 301 Ἀσσαῖον conl. Fick in Bezz. Beitr. VI 311.

- Αἴσυμνόν τ' ὦρόν τε καὶ ἱππόνοον μενεχάρμην. 18
 τοὺς ἄρ' ὃ γ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 πληθύν, ὡς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ 305
 ἀργεστάῳ Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρώφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκίδνεται ἔξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἑκτορι δάμνατο λαῶν.
 ἔνθα κε λοιγὸς ἦν καὶ ἀμήχανα Φέργα γένοντο, 310
 καὶ νύ κεν ἐν νῆεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 „Τυδεΐδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἑκτωρ.“ 315
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „ἦ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἢ περ ἡμῖν.“
 ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμάζε, 320
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο Φάνακτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶσαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρῳ
 ἐν κυκί θηρητῆρσι μέγα φρονέοντε πέσχητον· 325
 ὡς ὄλεκον Τρῳάς πάλιν ὀρμένῳ, αὐτὰρ Ἀχαιοί
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνευον Ἑκτορα δῖον.
 ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστῳ,
 υἱὲ δῶν Μέροπτος Περκυσίου, ὃς περὶ πάντων
 Φεῖδεε μαντοσύνας, οὐδὲ Φοῦς παῖδας ἔασκεν 330
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τῷ δέ Φοι οὐ τι
 πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης

305—6 cf. Φ 334 310 = Θ 130 313^b = Δ 234 314 =
 P 179 316 = E 814 318^a cf. Δ 576 320—1 = 143—4 322^a =
 Π 865 328^a = H 8 329—32 = B 831—4.

305 *στυφελίξει* C 318 *ἔσσεται ἡμέων* conl. Nauck, *ἔσται ἡῆδος*
 Bekker 319 *βούλεται* CD 322 fort. *φοῖο φάνακτος*, sed τοῖο iam
 invenit auctor Od. γ 388 325 γρ. *θηρευτῆρσι* schol. A, quod ex *θηρη-*
τῆρσι corruptum esse arguit v. l. M 41: *θηρευτῆρσι* codd. 333 γρ. *δοσφι*
κλειτὸς A *δοσυκλυτὸς* ACD.

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπεύρα· 18
Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν. 335

ἔνθα σφιν κατὰ Φῖσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων
ἔξ Ἰδης καθορών· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἦ τοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάρτροφον οὐτάσε δουρί
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐδέ Φοι ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ· 340
τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζός
θύνε διὰ προμάχων, εἶος φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἔκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ κτίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοῦς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
τὸν δὲ Φιδῶν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἑόντα·
„νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ.
ἀλλ' ἄγε δὴ στέομεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.“

ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν, 350
ἄκρην κάκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
οὐδ' ἴκετο χροά καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
τρίπτυχος αὐλῶπις, τήν Φοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μῖκτο δ' ὁμίλῳ,
στή δὲ γυνὲ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.
ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι Φοι καταείσατο γαίης,
τόφρ' Ἔκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὁρούσας
ἐξέλας' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. 360
δουρὶ δ' ἐπαῖττων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

337^b = 530 340^b = I 537 341 = J 227 342 = T 412
343—4 = E 590—1 345 = E 596 346 = I 201 348 = X 231
349 = Γ 355 353^b = A 72 354 = Π 813 355—6 = E 309—10
360^b = Γ 360 361 = K 369.

334 ἀπηύρα codd. 336—42 damnat Düntzer ann. phil. suppl. III 850
339 οὐδέ Φοι Bentley: οὐ γάρ οἱ codd., γρ. οὐδὲ γάρ A 340 ἀάσατο
codd., γρ. ἀάσσατο I 533 342 εἴως codd. 345 ῥίγησε: ἐνόησε C et
γρ. A 348 στέομεν scripsi: στέωμεν AD σταίωμεν C, cf. X 231 et
prol. p. 149 et 182 — μερόντες codd.: μέροντες Zen., cf. P 721 350 κεφα-
λήφιν A 356 damnarunt Aristoph. Ar., ne scripsit quidem Zen. —
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄσσε Bentley ἀμφὶ δὲ F' ὄσσε Nauck 358 γαίη C
359 ἄμπνυτο Aristarchum legisse probat La Roche Hom. Textkr. p. 190.

„ἔξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι 18
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσωτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὣς μέλλεις εὖχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ θήν σ' ἔξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ ποῦ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείκομαι, ὃν κε κιχέω.“
 ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν, 370
 στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῃ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦ τοι δὲ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων
 καὶ κόρυθα βριαρὴν, δὲ δὲ τόξου πῆχυν ἀνελκεν 375
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰός
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. δὲ δὲ μάλα Φηδὺ γελᾶσας
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος Φέπος ἡῦδα·
 „βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν. ὥς ὄφελόν τοι 380
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἳ τέ σε πεφρίκασι λείονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.“
 τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 „τοξότα λωβητῆρ, κέρα ἄγλαέ, παρθενοπίπα, 385
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 οὐκ ἂν τοι χραίσμῃσι βίος καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός εὔχεται αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὥς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάις ἄφρων·
 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάγκιδος οὐτιδανοῖο. 390

362—7 = T 449—54 363^b = E 344 369 = Γ 329 375 =
 X 112 et N 583 376 = E 18 378^b = B 270 379^b = K 461
 381 = E 857 et 317 384 = E 286 386^b = E 220 387^a = Γ 54.

361—8 sollicitavit Jacob Entst. d. II. p. 244 363 νῦν δ' C —
 ἐρύσσωτο ACD, vide E 344 366 γρ. εἴη Ar. 368 ἐξενάριζεν A Ar.:
 ἐξενάριξεν CD Zen. 371 τύμβῳ: ἔργῳ C m. pr. 375 ἀνελκεν A: ἀνεῖλε
 CD 376 μιν: σοι vel σευ requiro collato E 18 380 βέβλεται Thiersch
 381 γρ. ὀλέσαι (immo ὀλέσσαι) Eust. 385 κέρα A et Ar.: καίρ' supra
 ai scripto ε C, κέρα D, quae altera lectio scholiorum fuit collatis P 52
 et B 872 — παρθενοπία schol. A.

ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὃξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὃ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦθων
 πύθεται, οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἤε γυναῖκες.“ 395

ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 ἔστη πρόσθ'· ὃ δ' ὄπισθε καθεζόμενος βέλος ὦκύ
 ἐκ ποδὸς ἔλκ', ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινῇ.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἦχθετο γὰρ κῆρ. 400

οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα Φεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι
 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ρίγιον, αἶ κε Φαλῶω 405
 μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Φοῖδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο,
 ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεῷ
 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦ τ' ἔβλητ' ἦ τ' ἔβαλ' ἄλλον.“ 410

εἶος δ' ταυθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόρφα δ' ἐπὶ Τρώων κτίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν,
 Φέλσαν δ' ἐν μέσσοις, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 σεύωνται· ὃ δὲ τ' εἶσι βαθείης ἐκ Ξυλόχοιο 415
 θήτων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένυσσιν,
 ἀμφὶ δὲ τ' αἰσسونται, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 γίνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δ'φεινόν περ ἐόντα·

396^b = E 72 399—400 = 273—4 403 = P 90. Σ 5. T 343.
 Φ 53. 552. X 98. 403 sqq. cf. P 90 sqq. Φ 552 sqq. X 98 sqq. 407 =
 P 97. Φ 562. X 121. 385 411 = A 193. P 106 412 = A 221. P 107
 414^b = Γ 26 417—8 = M 149—50.

391 γρ. ἐπαύρω schol. A 392 αἶψα: ἄνδρα Ar. 394 δ' A: τ'
 CD et γρ. A 395 περίπλεες Tyrannio, cf. B 129 397 ὅξυ ἢ ὠκύ Eust.
 398 εἶλκ' codd. 400 ἦχθετο γὰρ κῆρ: γρ. ὠκείας ἵππους A 402 φό-
 βος: τρόμος coni. Duentzer 403 Φεῖπεν ἐόν Bentley, cf. prol. p. 155
 409 τὸν δὲ A ut Tyrannio: τόνδε CD ut Alexio 411 ἕως codd.
 413 δὲ μέσσοις μετὰ σφίσι Nauck, post σφίσι interpunxit Nicanor — τι-
 θέντες: δὲ ἔλσαν Zen. 415 σεύονται C 416 γναμπτοῖσι C 417 ἀμφὶ
 δὲ τ' D: ἀμφὶ τε AC.

ὥς ῥα τότ' ἄμφ' Ὀδυσῆα διίφιλον ἐσσεύοντο 18
 Τρῶες. δ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηιοπίτην 420
 οὔτασεν ὤμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξείῳ δουρί,
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἑννομον ἐξενάριξεν.
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων αἶξαντα
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 νύξεν· δ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ. 425
 τοὺς μὲν ἕας', δ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκακίγητον εὐφηνέος Κῶκοιο.
 τῷ δ' ἐπαλεξήσων Κῶκος κίε, Φισόθεος φῶς,
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „ὦ Ὀδυσσεῦ πολυάινε, δόλων ἅατ' ἤδὲ πόνοιο, 430
 σήμερον ἡ δοιοῖσιν ἐπεύξῃαι Ἰππασίδην,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας,
 ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.“
 ὣς φειπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινήης ὄβριμον ἔγχος, 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο,
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά Φέργαθεν· οὐδὲ ἕασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκαςι φωτός.
 γινῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ Φοι οὐ τι τέλος κάτα καίριον ἦλθεν,
 ἅψ δ' ἀναχωρήσας Κῶκον πρὸς μῦθον ἔφειπεν· 440
 „ἂ δεῖλ', ἡ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεσθός.
 ἡ τοι μὲν ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
 ἥματι τῷδ' ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.“ 445
 ἦ, καὶ ὃ μὲν φύγαδ' αὐτίς ὑποστρέψας ἐβεβήκει,

421^b = E 336 423 = T 401 425 = N 508, 520, Ξ 452. P 315
 428 = Θ 365 et B 565 429 = J 496 et H 46 433 = M 250
 434 = P 43 435—6 = Γ 357—8 443—5 = E 652—4.

421 γρ. ὕπερθε μετάλμενος schol. B — δουρί: γρ. χαλκῷ A 422 Ὀρ-
 μενον C 423 αἰσσοντα C et γρ. A 424 πρότμησιν A 427 εὐφην-
 νέος schol. Ψ 81: εὐγενέος codd. 430 ἅατ' codd., cf. prol. p. 177
 431 γρ. Ἰππασιδῆν A: Ἰππασίδῃσι ACD 432 ἀκαίρως προσέριπται
 'καὶ τεύχε' ἀπούρας' schol. A 433 ὀλέσσεις D 437 χροά AC Zen.:
 χροός Ar., aut οὐδ' εἰσεν aut οὐδέ τ' ἔασεν scribendum est
 439 τέλος κάτα καίριον A Ar.: βέλος κατακαίριον CD Zen. 442 μὲν
 AC: μὲν ῥ' D 444 δαμέντι D.

τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξεν 18

ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·

„ὦ Cῶχ' Ἰππάκου υἱὲ δαΐφρονος ἵπποδάμοιο, 450

φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.

ἄ δεῖλ', οὐ μὲν κοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοί

ὤμεσται Φερυοῦσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

αὐτὰρ ἔμ', εἴ κε θάνω, κτεριοῦσί γε δῖοι Ἀχαιοί.“ 455

ὥς Φειπῶν Cῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχεος

ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·

αἶμα δέ Φοι σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.

Τρῶες δὲ μεγάρυμοι ὅπως Fίδον αἶμ' Ὀδυσῆος,

κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. 460

αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσῳ ἀνεχάζετο, αὔε δ' ἐταίρους.

τρίς μὲν ἔπειτ' ἤρυσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,

τρίς δ' αἶεν Fιάχοντος ἀρηίφιλος Μενέλαος.

αἶψα δ' ἄρ' Αἶαντα προσεφώνεεν ἐγγύς ἐόντα·

„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, 465

ἄμφι μ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' αὐτή,

τῷ Fικέλη, ὥς εἴ Fe βιάτο μοῦνον ἐόντα

Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.

ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.

δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳέεσσι μονωθεῖς, 470

ἐσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γέννηται.“

ὥς Φειπῶν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο Fισόθεος φῶς.

εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα διίφιλον· ἄμφι δ' ἄρ' αὐτόν

Τρῶες ἔπον ὥς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν·

447—8 = E 40—1 448—9 = χ 93—4 449 = T 388 450 =
B 23 452^b = Z 413 454^a = X 67 458^b = E 400 459 =
E 27 460 = N 332 461 = P 108 et N 477 464 = I 201
465 = H 234 472 = O 559, Π 632, Σ 366.

451 βέλος Zen., cf. 439 454 ὀμῆσται codd., cf. prol. p. 111 — ἐρῶνται
ACD, ἐρῶνται ut κτεριοῦσαι scripsi hic et O 351. X 67 455 ἔμ' εἴ κε
Ar.: ἐπεὶ κε codd., cf. prol. p. 101 — κτεριοῦσί γε Spitzner: κτεριοῦσί
με codd. 457 τ' ἐκ C — ἔλκε Ar.: εἶλκε ACD 458 of codd. et Ar.:
οὐ Zen. 459 ὅπως AD: ἐπεὶ C et γρ. A 466 ἵκετ' αὐτῇ Ar.: ἔκετο
φωνῇ ACD 470 ἐνὶ: γρ. μετὰ A 473 γρ. αὐτῷ A 474 ἔπον La
Roche collato 483: ἐπονθ' codd.

ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ	18
ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν	476
φεύγων, ὅφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη·	
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὠκύς οἰστός,	
ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν	
ἐν νέμει κιερω· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων	480
κίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ δ' ἀπάτει·	
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην	
Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι, αὐτὰρ δ' γ' ἦρωε	
αἰσίων Φῶ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ.	
Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων κάκος ἥτε πύργον,	485
στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλουδις ἄλλος.	
ἦ τοι τὸν Μενέλαος ἀρήιος ἔξαγ' ὀμίλου	
χειρὸς ἔχων, εἶος θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους·	
Αἶας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον,	
Πριαμίδην νόθον υἱόν, ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα,	490
οὔτα δὲ Λύκανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.	
ὥς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν	
χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς δμβρῳ,	
πολλὰς δὲ δρυὶς ἄζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας	
ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει,	495
ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἶας,	
δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω ἔκτωρ	
πεύθετ', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,	
ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιστα	
ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει	500
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήιον Ἰδομενῆα.	

477^b = I 610 485 = H 219 486^b = P 729. M 461. N 279.
 ε 71 . . . 487^b = E 353 488^a = E 154 500^b = A 530. N 169.
 540. II 267.

477 *χλιαρόν* coni. Sittl — *ὀρώρει* D 480 *σκιερω*: *γλαφυρῶ* Zen.
 488 *ἔχων* ACD: *ἔλων* Townl. — *εἶως* codd. 489—91 fragmentum esse
 carminis proelium Aiacis cum Plutone narrantis suspicatus est Empe-
 rius Rh. Mus. I 447 et copiose illustravit Usenerus de Iliadis carm.
 quodam Phocaico p. 30 492 *κάτεισι*: *δίγεται* Zen., quod defendit
 Thiersch act. Mon. I 190 493 *χειμάρρους* scribi iubet Sittl — *ὀπαζό-*
μενος: *ἀεξόμενος* coni. Nauck 495 τ' om. C 497 *δαΐζων*: *δημόων*
 coni. Nauck 497—520 alius esse carminis docuit Hermann op. V 61,
 cohaerent autem hi versus cum altera parte libri.

Ἔκτωρ βὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων 18
 ἔγχει θ' ἵπποσύνη τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας·
 οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
 ἰφ' τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 τῷ ῥα περιδφεισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 μὴ πῶς μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἔλοιεν.
 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον· 510
 „ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω, ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
 ἰητροὺς γὰρ ἄνῃρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων
 ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.“ 515
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότη Νέστωρ.
 αὐτίκα φῶν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητροῦς.
 μάλιστα δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέσθην
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. 520
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν
 Ἔκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „Ἔκτορ, νῶι μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν.
 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσχερός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῖξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί. 525
 Αἶας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. εὖ δέ μιν ἔργων·
 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει κάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κεῖς ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄβρεστος ὄρωρεν.“ 530

503^a = Π 809 505 = Γ 329 507 = Ε 393 et 46 508^b =
 Γ 8 511 = Κ 87 513^b = Θ 139 515^b = Δ 218 516 =
 Θ 112 518 = Δ 194 519 = Ε 768. Κ 530 520 = Κ 531
 530 = Σ 172 et Α 500.

503 νέων: νεῶν Ar. 509 γρ. μετακλινθέντες Α 515 damna-
 runt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen. 517 δ' ὦν codd.
 519 ἵππους: γρ. ἐλάαν Α — ἄκοντε ACD 524 πολέμου δὲς Γηέος Bekker
 525 ἄλλοι: αὐτοί C m. pr. 528 κείθ' Zen. — ἄρματ' C ἄρματα D
 530 ὀρώρει D.

ὥς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 18
μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
στεῖβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἶματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, 535
ἃς ἄρ' ἀφ' ἵππείων ὀπλέων ῥαθάμιγτες ἔβαλλον
αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. δ δὲ Φίετο δῦναι δμιλον
ἀνδρόμεον Φρήξαι τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμόν
ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
αὐτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν 540
ἔρχετ' ἃς ἄορί τε μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
Αἴαντος δ' ἀλέφεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς γάρ Φοι νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν.
στῆ δὲ ταφῶν, ὀπιθεν δὲ κάκος βάλεν ἐπταβόειον, 545
τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ΦεΦοικῶς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον ῥόνυ γουνὸς ἀμείβων.
ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῳται,
οἳ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πίναρ ἐλέσθαι 550
πάννυχοι ἐργήσσοντες· ὃ δὲ κρεάων ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίον αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καϊόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ 555
ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῶων τετιημένος ἦτορ
ῆιε, πόλλ' ἀφέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

531 = B 84 et A 280 533 = P 458 534—7 = T 499—502
540—1 = 264—5 543^b = H 111 546 = P 603 et Γ 449 549 =
O 272 550—7 = P 659—66.

537 γρ. ἀπὸ πισσώτρων schol. A 538 τε: γρ. δὲ A 539 δουρί
Ar. 540—43 damnat Lachmann Betr. 39, a rhapsodo Aiacis virtutum
praecone aequae atque E 608—626. Π 358—363. B 528—30. N 681—722
additi videntur 543 om. codd., affert Aristoteles rhet. II 9, Plutarchus
de and. poet. c. 6 et 14, Pseudoplutarchus vit. Hom. c. 132 — νεμέσασκε
Aristoteles l. l. 546 δι' ὀμίλον Aristoph. 548—57 damnat Zen.,
contra 558—74 damnat Welcker Ep. Cycl. II 361, cf. prol. p. 25
549 ἐσσεύαντο Hermann op. II 49 collato O 272: ἐσσεύοντο ACD
551 κρεῖων codd., cf. prol. p. 178 553 ἀντίον CD Ar.: ἀντίοι A.

ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας 18
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ Φρόπαλ' ἀμφὶ Φεφάγῃ,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον· οἳ δέ τε παῖδες 560
 τύπτουσι Φροπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι 565
 νύσσαντες ἔυστοῖσι μέσον κάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέφερε θεῶας ἐπὶ νῆας ὁδεύειν,
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσσηγύς 570
 ἱστάμενος. τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ἄλλα μὲν ἐν κάκῃ μεγάλῃ πάγεν ὄρμενα πρόσσω,
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἵσαντο, λιλαιόμενα χρόος ἄσαι.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός 575
 Εὐρύπυλος πυκινόϊσι βιαζόμενον βελέεσσιν,
 στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντις δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπιδάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων. 580
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοφειδῆς
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπιδάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρόν δις τῷ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
 ἄψ δ' ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἄλεφείων, 585
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτε Φελιχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμᾶρ

564 = Z 111 573—4 = O 316—7 575 = A 248 et B 736
 577—9 = P 347—9 577 = A 496 579 = N 412 580 = N 550
 581 = Γ 30 585 = Γ 32 586—7 = 275—6.

559 ἀμφὶς ἐάγῃ codd., ἐάγῃ Bekker 562 σπουδῇ τ' ACD: σπουδῇ δ'
 L. 564 πολυηγερέες Ar.: τηλεκλειτοί ACD Ambr. 568 fort. τροπαίσκετο
 566—574 eiecit Bekker, 566—596 damnabat Duentzer ann. phil. suppl.
 Π 859 573 λευκόν: γρ. χαλκόν Eust. 583 εἴλκεν CD et γρ. A
 585 εἰς ἔθνος codd. 588 στήτ' ἐλελιχθέντες codd., cf. prol. p. 159.

Αἶανθ', δς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ Φέ φημι 18
 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχεός. ἀλλὰ μάλ' ἄντην 590
 ἵστασθ' ἄμφ' Αἶαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν·

ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτόν
 πλῆσιοι ἔστησαν, κάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
 στήν δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο Φέθνος ἐταίρων. 595

ΟΜΙΛΙΑ ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο· 596
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ Φιδῶν ἐνόησε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρυμνῇ μεγακῆτεϊ νηί, 600
 εἰσπορῶν πόνον αἰπὺν ἰώκᾳ τε δακρυόεσσαν.

αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλεΐᾳ προσέφειπεν,
 φθεγγόμενος παρὰ νηός· δ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας
 ἔκμολε Φίος Ἄρηι, κακοῦ δ' ἄρα Φοι πέλεν ἀρχή.
 τὸν πρότερος προσέφειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός· 605

„τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεῷ ἐμείο;“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 νῦν ὀλω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 λισσομένους· χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε διίφιλε, Νέστορ' ἐρεῖο,
 ὃν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦ τοι μὲν τά γ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα Φέφοικεν
 τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐ Φίδον ὄμματα φωτός·
 ἵπποι γὰρ με παρήϊεαν πρόσσω μεμαυῖαι.“ 610

Ὡς φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ,
 βῆ δὲ θέφειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν. 615

590 = Σ 307 591 = 563 593 = N 488 595 = O 591
 P 114 596 = N 673. Σ 1 599 cf. π 160 599^b = Π 5 602^b =
 Π 125 605^b = M 1 607 = A 84 608^b = E 243 609—10 =
 K 117—8 616 = A 345 617 = Θ 220.

589 Αἶανθ' ὁς: Αἶαντος Zen. 590 cf. 524 592 ἀντῶ D
 594 δ' ἀντίος: γρ. δὲ σχεδὸν A 596 inde ab hoc versu altera pars
 libri A incipit, de qua vide prol. p. 35 597 Νηλήϊοι Ambr., γρ. Νη-
 λῆιον schol. V 600 ἐστήκει Ar.: εἰστήκει ACD 601 γρ. ἰὼ κατα-
 δακρυόεσσαν schol. A 602 Πατροκλῆα codd. 605—7 damnat Bekker
 606 fort. τί δ' ἐμῷ χρεῶ vel τί δὲ χρεῖος ἐμείο, cf. prol. p. 178
 608 ἐμῷ: μῶ A μῶ CD Ambr. 610 ἀνεκτὴ C 611 ἐρεῖο Curtius
 Verb. II 46: ἔρειο ACD 617 γρ. δ' ἵεναι A — νῆας ἑίσας C.

οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληιάδew ἀφίκοντο, 19
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος 620
ἔξ ὀχέων. τοὶ δ' ἰδρὸ' ἀπεψύχοντο χιτῶνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
τοῖσι δὲ τεύχε κυκειῷ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς, 625
θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἦν Φοι Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
ἦ σφωιν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλὴν κυανόπεζαν εὐέσον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμμον ποτῶ ὄψον 630
ἤδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἄλφίτου ἱεροῦ ἄκτῃν,
πάρ δὲ δέπας περικαλλές, δ Φοῖκοθεν ἦτ' ὁ γεραίος,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὖατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶ Φέκαστον
χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. 635
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλεῖον ἑόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ βὰ σφι κύκησε γυνὴ Φεῖκυια θεῆσιν
Φοίνῃ Πραμνεΐῳ, ἐπὶ δ' αἶγιον κνέε τυρόν
κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν, 640
πινόμεναι δ' ἐκέλευεν, ἐπεὶ ῥ' ὀπλίσσε κυκειῷ.
τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες,
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, Φιδόθεος φῶς.
τὸν δὲ Φιδῶν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαεινοῦ, 645
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγει.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, Φεῖπέ τε μῦθον·
„οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
αἰδοῖος νεμεσητὸς δ με προέηκε πυθέσθαι,
ὄν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ἀλλὰ καὶ αὐτός 650

618 = Ω 448 619 = Γ 265 621 cf. X 2 623^b = Θ 436
632^a = Ω 234 633^a = Α 246 636 sq. cf. II 140 sqq. 638^b =
Θ 305. T 286 640^b = κ 520 642—3 = ψ 300—1 646^b = γ 35
647 = I 666 et H 277 648 = Ψ 205 et Α 132 650 = 612.

621 ἰδρῶ codd., cf. prol. p. 181 622 γρ. στάν τε schol. A στάν
δὲ C — πνοιῇ C 629 γρ. αὐτῇ A 631 γρ. ἱερὸν Eust. 632 γρ.
εἶχ' Ar. 634 ἀμφὶ C: ἀμφὶς AD 635 ὑπὸ πυθμένες A Ar.: ὑπο-
πυθμένες CD 636 γρ. ἄλλος καὶ ἄλλ' ὅς schol. A 639 κνέε Ar.:
κνή codd., cf. Heraclides ap. Eust. in II. p. 68, 30 et in Od. p. 273, 33
640 κνήστι χαλκείῃ παρὰ δὲ κρόμμον ποτῶ ὄψον Plato Ion p. 538 C —
λευκὰ πάλυνε CD et γρ. A: λεύκ' ἐπάλυνε A 646 ἄνωγεν codd.

γινώσκω, ὁρώ δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν. 19
 νῦν δὲ Γέπος Φερέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆι.
 εὖ δὲ σὺ Φοῖσθα, γεραιὲ διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δφεινός ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ· 655
 „τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἱας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται; οὐδέ τι Φοῖδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης, 660
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἡδ' Ἀγαμέμνων·
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρόν δις τῷ·
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο
 ἰψὸν ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει. 665
 ἥ μένει εἰς ὃ κε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀφέκητι, πυρὸς δεῖοιο θέρωνται,
 αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπιχειρῶ; οὐ γὰρ ἐμὴ *ῥίς*
 ἔσθ' οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, 670
 ὥς ὅπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα
 ἐσθλὸν Ἰππειροχλίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάσκειν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὃ δ' ἀμύνων *ῥῆσι* βόεσσιν
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, 675
 καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροῖῳται.
 ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἡλῖδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πάεα οἰῶν,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, 680
 πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἶσω

654^b = v 135. N 775 655 = J 317 657^b = A 343 659 =
 λ 394. Ω 359 670 = II 157 671 cf. A 737 et φ 303 675 =
 M 306 679 = ξ 101. B 474.

653 ἀνὴρ οἷος καὶ ἀναίτιον αἰτιάσθαι Plutarchus de adult. c. 26
 660 ὁ del. Nauck 662 om. A, in marg. add. CD, versum intempestive ex
 II 27 repetitum auctori huius carminis quam librariis irrogare satius duxi.
 664—762 interpolatori deberi probaverunt Hermannus in epist. ad Ilgenum
 p. VIII et Nitzschius Sagenpoesie p. 129; mihi potius vv. 668—763 in-
 terpolati esse videntur, quod cum statuisssem, versum Ω 359 ad exemplar
 versus A 669 factum non damnare non potui 668 *ῥμοι* codd. dett
 670 τέ AD: δέ C 672 βοηλασίῃ AC Ar., γρ. βοηλασίης schol. A,
 βοηλασίης D 678 οἰῶν: μῆλων cod. L, cf. Strabo X p. 453.

ἐννύχιοι προτὶ Φάστν· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς, 19
 οὔνεκά μοι τύχε πολλὰ νέω πόλεμόνδε κιόντι.
 κήρυκες δ' ἐλγαινον ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν 685
 τοὺς ἔμεν, οἷσι χρεῖος ὀφέλλετ' ἐν "Ηλιδι δῖη·
 οἳ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρενον· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὀφείλλον,
 ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἤμεν.
 ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλεΐη 690
 τῶν προτέρων Φετέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀνύμνος υἱέες ἤμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἳ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
 ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἑπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. 695
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 ἔειλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφέλλετ' ἐν "Ηλιδι δῖη,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ἔχουσιν,
 ἐλθόντες μετ' αἶθλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι Φάναξ ἀνδρῶν Ἀργείας
 κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων Φετέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν
 δαιτρεύειν, μὴ τίς Φοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ Φέκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε Φάστν
 Φέρομεν ἱρὰ θεοῖς· οἳ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,

685^b = I 618 691^b = γ 108 695 = ρ 588 696^b = O 323.
 μ 299 697^b = φ 19 699^b = Θ 290 703 cf. A 395 et 504. E 879
 705 = ι 42 706 = μ 16.

686 χρεῖος Aristophanes et C m. pr.: χρέως A et Ar., χρέος D et C
 ex corr., cf. prol. p. 109 — ὀφέλλετ' AC Ar. ὠφέλλετ' D, alios ὀφέλλετ'
 legisse arguit schol. A 688 ὀφείλλον C et γρ. schol. A: ὕφειλον AD
 Ar. 689 ὥς D et γρ. schol. A — Πύλῳ: γρ. πόλει schol. A
 690 ῥ' om. C 691 γρ. ἔκταθεν Eust. 694 Ἑπειοί: γρ. Ἀχαιοὶ schol.
 A 697 κρινὰς μῆλα 698 ὀφέλλετ' codd. 699 damnat schol. B
 ad Θ 185 702 τῷ δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον Naber quaest. hom.
 130 ante 703 contumelias (τὰ ἔπεα) veteris carminis pelopon-
 nesiaci intercidisse statuit Aug. Mommsen in Phil. VIII 721 — ἠδὲ τε
 Bentley, nos in recente carmine quidquam novare religioni duximus
 705 om. Zen., damnat Ar., sed totus locus 689—705 offensiunculas
 movet 705 ἴσῃς: αἰσῇς conl. Bentley collato v 138 706 διεί-
 λομεν fuit cum coniecerem — τε C et γρ. A: δὲ AD 708 fort.
 πολέες καὶ.

πανσυνδίη· μετὰ δέ σφι Μόλῳνε θωρήσσοντο 19
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐ πω μάλα Φειδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρῡνέσσα πόλις, αἰπεία κολώνη,
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλον ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφοστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες,
 ἄλλο τε πᾶν πεδίον μετεκλίσθον, ἅμμι δ' Ἀθήνη 715
 ἄγγελος ἦλθε θέφουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
 ἔννυχος, οὐδ' ἀφέκοντα Πύλον κάτω λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμιζέμεν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη Φίδμεν πολεμῆμα Φέργα, 720
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζὸς περ ἑὼν, ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήμιος εἰς ἅλα βάλλων
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέλαιμεν ἡὶά δι' ἄν
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεφε Φέθνεα πεζῶν. 725
 ἔνθεν πανσυνδίη σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 ἔνδριοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥοόν Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν 730
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι Φοῖσι Φέκαστος
 ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαρραῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα Φέργον Ἀρης· 735
 εὔτε γὰρ ἥελιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἔεν Αὐγείας, 740
 πρεσβυτάτην δὲ θύγατ' εἶχε ξανθήν Ἀγαμήδην,
 ἥ τόσα φάρμακα Φείδῃ, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

710^b = O 527 711 cf. B 811 et B 592 712^b = I 153
 713^b = B 473 715 = Σ 167 720^b = α 525 722 cf. 711
 723^b = ε 151 725^b = 49 729^b = ρ 181 730 = H 380
 732^b = Ψ 694 734 cf. M 416 739^b = N 428.

712 νεάτη: πνμάτη Strabo VIII p. 349 713 sq. μεμαῶτες, ἄλλο
 τε πᾶν Bekker: μεμαῶτες. ἀλλ' ὅτε πᾶν codd. 715 Ὀλύμποσ conī.
 Nauck 717 πολεμίζειν codd. 723 ἡῶ codd. 724 ἐπέρρεεν C:
 ἐπέρρεον AD 730 δόρπον: δεῖπνον Zen. 733 ἀμφέσταν Bekker collato
 Σ 233, ἀμφίσταντ' ἄρα Heyne, ἴστυν δὴ ἀμφίσταντο malo — διαρραῖσαι
 AD: διαπραθῆειν C et γρ. A 737 Ἐπειῶν: γρ. Ἀχαιῶν schol. A 739 ἦν
 codd., cf. prol. p. 117 741 ἦδη AD ἦδε C ἦδε Cobet misc. crit. 300.

τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί, 19
 ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν. ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἑπείοι
 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ Ἰδὸν ἄνδρα πεσόντα 745
 ἡγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ καίλαπι Ἰῖσος,
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ Ἑκάστον
 φῶτες ὁδὰς ἔλον οὐδας ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, 750
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρεῖων Ἐνὸςίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλισεν
 τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίῳ,
 κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους
 πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλκείου ἐνθα κολώνῃ
 κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον ἴππον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἄψ ἀπὸ Βουπρασίου Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὥς ἔον, εἴ ποτ' ἔον γε, μετ' ἀνδράσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 οἷος ἦς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν κοί γε Μενότιος ὦδ' ἐπέτελλεν 765
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ διος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους ἐὺ ναιετάοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα καλλιγύναικα. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρῳα Μενότιον εὕρομεν ἔνδον
 ἡδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς

742 = ν 267 743 = E 75 et A 359 746^b = Z 460 749^b =
 444 751^b = Θ 208 752^b = Γ 381 753^b = P 613 757 cf.
 B 617 758 cf. K 200 760^b = Γ 263 765—6 = I 252—3
 771^b = κ 516 772^b = H 125.

745 ἐπόρουσα AC: ἐνόρουσα D et γρ. A 748 ἀμφίς codd.
 754 διὰ σπιδέος AC: δι' ἀσπιδέος C 757 Ἀλκείον A Ἀλκείον CD,
 Ἀλκείον Eust. et Steph. Byz. s. h. v. quod etiam recentiore nomine
 Ἀλκείαιον (Strabo p. 341) commendari videtur 762 ἦ ποτ' Curtius
 Stud. I 2 p. 286 — εἴ ποτ' ἔον Lips.: εἴ ποτ' ἔην ACD, ἦ ποτ' coní.
 Nauck 763 ἦς Bentley: τῆς codd., ἔης mavult Hartel Hom. Stud.
 III 74 — ἦ μιν ὁίω coní. Nauck 767—85 damnarunt Aristoph. Ar.
 767 δέ τ' editiones inde a Florentina: δὲ codd. 768 μεγάροισιν ἀκούο-
 μεν Nauck — ὥς ἐκέλευε C 770 γρ. Ἀχαιίδα καλλιγύναικα A.

πίονα μηρί' ἔκαιε βοός Διὶ τερπικεραύνῃ 19
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλειον,
 σπένδων αἶθοπα Φοῖνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν. 775
 σφῶι μὲν ἀμφὶ βοός ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 ἐς δ' ἄγε χειρός ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἀνώγειν,
 Ξεινιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἃ τε Ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μῦθοιο, κελεύων ὕμν' ἄμ' ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἀμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν Φῶ παιδί γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὤδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἀκτορος υἱός· 785
 'τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
 πρεσβύτερος δὲ σὺ ἔσσι· βίῃ δ' ὃ γε πολλὸν ἀμείνων.
 ἀλλ' ἐὺ Φοι φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι
 καὶ Φοι σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.'
 ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν 790
 ταῦτ' εἴποισι Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πύθεται.
 τίς Φοῖδ', εἴ κέν Φοι σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
 παρφειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφρασις ἐστὶν ἐταίρου.
 εἰ δὲ τίνα φρεσὶ Φῆσι θεοπροπίνην ἀλεφείνει
 καὶ τινὰ Φοι παρ Ζηνός ἐπέφραδε πότνια μήτηρ, 795
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσσω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φάος Δαναοῖσι γένηαι.
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότῳ πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ Φίσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσῃ δ' ἀρήιοι υἱὲς Ἀχαιῶν 800
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 βρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κέκμηότας ἀνδρας αὐτῇ
 ὤσαιθε προτὶ Φάκτυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.“
 ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρinen,

775^b = μ 362 777^b = I 193 778 = 646 780 = ε 201
 784 = Z 208 785^b = Π 14 786 cf. I 254 790 = I 259 791^b =
 A 420 792—3 = O 403—4 794—7 = Π 36—9 797^b = Θ 282
 799—801 = Π 41—3. Σ 199—201 803—4 = Π 44—5 803 = 146
 804 = B 142.

773 ἔκρη ACD καὶ ε Ar. 778 ἄνωγεν A ἄνωγε CD, cf. prol.
 p. 114 779 fort. ξείνοισιν ξοικεν, cf. prol. § 85 781 μύθοισι D
 782 ἠθέλετην Zen., cf. Θ 448 785 ὠίδ' A 788 γρ. ἠδ' ὑπακούσαι
 Eust. 791 τὰ Φείποισι ταῦτ' Bentley, cf. A 703 792 τίς Φοῖδ' Bekker:
 τίς δ' οἶδ' codd. 794—5 damnavit Zen. 797 εἴ κεν codd.: ἦν που
 Π 39 — φάος codd. 799 ἴσκοντες codd. et Zen. εἴσκοντες Ar.
 802—3 ἀθετεοῦνται schol. A 802 κεκμηῶτας A — ὤσεσθε C.

βῆ δὲ θέφειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα. 19
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θεΐοιο 806
 Ἴεε θέφων Πάτροκλος, ἴνα σφ' ἀγορὴ τε θέμις τε
 ἦεν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχато βωμοί,
 ἔνθα Φοι Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν διςτῷ, 810
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέφεν ἰδρώς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ Φιδῶν ψεκτεῖρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος φέπεα πτερόεντα προσηύδα· 815
 „ἄ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 ἄσκειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπέ, διοτρεφέες Εὐρύπυλ' ἦρωε,
 ἢ ῥ' ἔτι που στήθεσσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί, 820
 ἢ ἤδη φθίσκονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες.“
 τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 „οὐκέτι, διογενὲς Πατρόκλεφε, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μέλαισιν πεσέονται.
 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, 825
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν
 νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε, 830
 ἐσθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
 ἱητροὶ μὲν γάρ Ποδολεῖριος ἡδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρῆζοντα καὶ αὐτὸν ἀμόμονος ἱητῆρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 „πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε φέρτα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρωε;

807^a = γ 288 810 = 662 811^b = Ψ 715 812^b = Π 528
 814 = Π 5 et A 605 815 = E 871 816 = A 587. 2 526 817^b =
 Π 539 819^a = K 384 821^b = 444 822 = Γ' 203 824 =
 I 235 825—6 = Π 23—4 826 = 659 827^a = Σ 11 835^b =
 518 837 = 605.

808 ἦην codd. 809 ἀντιβόλησεν hoc et reliquis locis (N 210. 246.
 Π 790. 847) reponi iussit Buttmann Lex. I 279 818 γρ. κύνας ἢ δ'
 οἰωνός A 822 βεβλημένος AD: πεπνυμένος C et γρ. A 823 Πατρό-
 κλεις codd. 828 νῆας Ἀχαιῶν D 831 δεδάσθαι Zen. 838 εἰσι:
 ἔην vel potius ἔην Zen.

έρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλῆι δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω, 19
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ εἴω μεθήσω τειρομένοιο."

ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ Φιδῶν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἔκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 δ'εὺ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν 845
 νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ Φοι ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας. τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρπετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΤΕΙΧΟΜΑΧΙΑ.

ᾧς δ' μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός M 1
 ἰδὲ Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἳ δὲ μάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 τάφρος ἐτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον 5
 ἦλσαν — οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας —
 ὄφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληῖδα πολλήν
 ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀφέκητι τέτυκτο
 ἀθανάτων· τὸ καὶ οὗ τι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς 10

840 = Θ 40 848 = 267.
 1* = A 605 5—6 = H 449—50.

841 μεθήσω: ἀμελίσω Zen. 846 χλιαρῷ codd. dett.

Liber M a libro A eo differt, quod et moenibus castra Achivorum cincta et Sarpedonem Lycium Troianis opitulatum fingit; eundem hunc librum ab alio poeta atque librum nonum compositum esse, inde efficitur, quod versus huius libri M 106—7 perperam ab auctore legationis I 234—5 intellecti sunt. Magis possis dubitare, utrum hic liber primum carmen separatum effecerit, an inde ab initio cum libris NΞO in unius corporis societatem coierit. — Carminis principium hoc olim fuisse Koeschlianus coniecit: ὧς οἳ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες κ. τ. λ., neque ii audiendi sunt, qui totum exordium (M 1—36) recens additum putant, quoniam hoc, si quod aliud, prooemium notam vetustatis et Homereae poesis prae se fert; sed mihi a deorum potius numine poeta carmen exorsus esse videtur in hunc fere modum: Ζεὺς ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν μέγα κύδει γαίην | Ἴδης ἐν κορύφῃσι καθήμενος, οἳ δὲ μάχοντο vel Ζεὺς ἄλλους γε θεοὺς Φέρξας κατὰ δώματ' Ὀλύμπου | αὐτὸς ἀνευθε καθῆσσι' ἀνὰ Γαργάρω, οἳ δὲ μάχοντο. v. 2 δὲ
 μάχοντο A: δ' ἔμαχ. CD Ambr. 5 ἀμφὶ τε Ambr. m. pr.

καὶ Πριάμοιο φάνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν, 20
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἳ μὲν δάμεν οἳ δὲ λίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ, 15
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.
ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέφουσιν,
Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε Καρησός τε Ῥοδῖος τε 20
Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος διός τε Σκάμανδρος·
[καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·]
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ὅς δ' ἄρα Ζεὺς 25
συννεχές, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεύχεα θείη.
αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν
ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπει
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,
λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, 30
αὐτίς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
κὰρ ῥόον, ἧ περ πρόσθεν ἱεν καλλίρροον ὕδωρ.
ὥς ἄρ' ἐμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδῆει 35

21 sq. cf. Hes. th. 341 sqq.
31 = H 462.

25^b = ξ 457

29^a = Φ 314

14 δὲ λίποντο A: δ' ἐλίπ. CD Ambr. 16 ἐς πατρίδα γαῖαν ἔβη-
σαν D 17 Ποσιδάων A et sic fere semper, quod Aristarchus propter
lectionem Ποσιδῆιον B 506. ζ 266 probasse videtur 18 εἰσαγαγόντες
exspectes 20—24 offensionem sunt recente usu nominis ἡμιθέων, eos-
dem tamen iam respicit Hesiodus theog. 340—5, unde unum Simoentem,
ut qui in mare non ipse influat, interpolatum esse crediderim 20 Κά-
ρησος D 21 διός codd.: θεῖος Hesiodus l. l. 23 κονίη καὶ ἀρηιθόων
Axt. coni. hom. 9 25 ἐν δ' ἡμαρ Callistratus — ἴει codd., quod eiectis
versibus 20—24 in ἱεν corrigendum erit 26 συννεχές A: συνεχές rell.
codd. Aristoph. Ar. 28 θεμέθλια χεῖρε θύραζε Cornutus c. 22
30 γρ. ἐποίησαν schol. A 33 ἱεν CD et γρ. A: ἴη A ἴει Herodianus
34 ὥς ἡμελλεν Zen.

Iliad, ed. Christ. II.

έρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλῆι δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
δν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν·
ἀλλ' οὐδ' ὥς περ εἶο μεθήσω τειρομένοιο.“ 19
840

ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
ἐς κλισίην· θεράπων δὲ Φιδῶν ὑπέχευε βοείας.
ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
δευ' βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν 845
νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν
χερὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ Φοι ἀπάσας
ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΤΕΙΧΟΜΑΧΙΑ.

Ὡς δ' μὲν ἐν κλισίῃ Μενoitίου ἄλκιμος υἱός 1
ἰάτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἳ δὲ μάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον 5
ἤλασαν — οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας —
ὄφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληῖδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀφέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὗ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς 10

840 = Θ 40 848 = 267.
1^a = Α 605 5—6 = Η 449—50.

841 μεθήσω: αμελήσω Zen. 846 χλιαρῷ codd. dett.

Liber *M* a libro *A* eo differt, quod et moenibus castra Achivorum cincta et Sarpedonem Lycium Troianis opitulatum fingit; eundem hunc librum ab alio poeta atque librum nonum compositum esse, inde efficitur, quod versus huius libri *M* 106—7 perperam ab auctore legationis I 234—5 intellecti sunt. Magis possis dubitare, utrum hic liber primum carmen separatum effecerit, an inde ab initio cum libris *NΞO* in unius corporis societatem coierit. — Carminis principium hoc olim fuisse Koechlius coniecit: ὥς οἳ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες κ. τ. λ., neque ii audiendi sunt, qui totum exordium (*M* 1—36) recens additum putant, quoniam hoc, si quod aliud, prooemium notam vetustatis et Homereae poesis prae se fert; sed mihi a deorum potius numine poeta carmen exorsus esse videtur in hunc fere modum: Ζεὺς ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν μέγα κύδει γαίην | Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθήμενος, οἳ δὲ μάχοντο vel Ζεὺς ἄλλους γε θεοὺς φέρξας κατὰ δώματ' Ὀλύμπου | αὐτὸς ἀνευθε καθῆσθ' ἀνὰ Γαργάρω, οἳ δὲ μάχοντο. v. 2 δὲ μάχοντο *A*: δ' ἔμαχ. CD Ambr. 5 ἀμφὶ τε Ambr. m. pr.

καὶ Πριάμοιο φάνακτος ἀπόρθητος πόλις ἐπλεν, 20
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἳ μὲν δάμεν οἳ δὲ λίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, 15
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέφουσιν,
Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε Καρησός τε Ῥοδῖος τε 20
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος διός τε Σκάμανδρος·
[καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλεια
κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·]
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐννημαρ δ' ἐς τεῖχος ἔει ῥόον· ἔε δ' ἄρα Ζεὺς 25
συννεχὲς, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χεῖρεσσι τρέλαιναν
ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίῃσι κύμασι πέμπεν
φιντῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,
λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, 30
αὐτίς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
καρ ῥόον, ἧ περ πρόσθεν ἔεν καλλίρροον ὕδωρ.
ὥς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει 35

21 sq. cf. Hes. th. 341 sqq.
31 = H 462.

25^b = ξ 457

29^a = Φ 314

14 δὲ λίποντο A: δ' ἐλίπ. CD Ambr. 16 ἐς πατρίδα γαίαν ἔβησαν D 17 Ποσειδάων A et sic fere semper, quod Aristarchus propter lectionem Ποσιδῆιον B 506. ξ 266 probasse videtur 18 εἰσαγαγόντες exspectes 20—24 offensionem sunt recente usu nominis ἡμιθέων, eosdem tamen iam respicit Hesiodus theog. 340—5, unde unum Simoentem, ut qui in mare non ipse influat, interpolatum esse crediderim 20 Κάρησος D 21 διός codd.: θεῖος Hesiodus l. l. 23 κονίη καὶ ἀρηιθέων Axt. conl. hom. 9 25 ἐν δ' ἡμαρ Callistratus — ἔει codd., quod eiectis versibus 20—24 in ἔεν corrigendum erit 26 συννεχὲς A: συνεχὲς rell. codd. Aristoph. Ar. 28 θεμελίῃσι χεῖρεσσι Cornutus c. 22 30 γρ. ἐποίησαν schol. A 33 ἔεν CD et γρ. A: ἔη A ἔει Herodianus 34 ὥς ἡμελλεν Zen.

Hias, ed. Christ. II.

3

τεῖχος ἐύδητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων 20
 βαλλόμεν', Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι φεφελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἔκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 αὐτὰρ ὃ γ', ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο Ἴσος ἀφέλλῃ. 40
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητήρσιν
 κάπριος ἦε λέων στρέφεται σθένει βλεμεαίνων.
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίον ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμείας
 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐ ποτε κυδάλιμον κῆρ 45
 ταρβέει οὐδὲ φοβέεται, ἀγνηροῖη δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ φείκουσι στίχας ἀνδρῶν·
 ὥς Ἐκτωρ ἂν ὁμίλον ἰὼν ἐφελίσσεθ' ἐταίρων,
 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν, οἳ δέ Φοι ἵπποι 50
 τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι
 ῥηιδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφές περὶ πᾶσαν
 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν 55
 ὀξέσιν ῥήρει, τοὺς ἴστασαν νῆες Ἀχαιῶν
 πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δεῖων ἀνδρῶν ἀλεφωρήν.
 ἐνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος ἐύτροχον ἄρμα τιταίνων
 ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα φεῖπε παραστάς· 60
 „Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἄγροι ἡδ' ἐπικούρων,

39^b = Z 97 42^b = Θ 337 43 = N 152 46^a = Φ 575
 47^b = O 615 50^b = N 339 57^b = O 533 58^b = B 390 60 =
 M 210. N 725 61 = P 335.

38 ἐελμένοι AD ἐεργμένοι C 40 πρῶτον C — ἐμαίνετο Aristoph.
 41 fort. ἡύτε δ' . . στρέφεται vel ὥς ὁπότ', cf. Curtius Verb. II 73 —
 γρ. θηρητήρσι schol. A: θηρευτήσι codd., cf. M 170 et A 325 44 ἀν-
 τίον Ar. 36 ἀγνηροῖη ACD et Ar., alii ἀγνηροῖη legebant 48 τῇ
 φείκουσι Bekker: τῇ τ' εἰκουσι codd. 49 ἐλλίσσεθ' Aelian nat. an.
 VI 6, ἐφελίσσεθ' Cobet misc. crit. 277: ἐλλίσσεθ' AD ἐλίσσεθ' C —
 ἐταίρων Gerhard lect. Apoll. 224: ἐταίρους codd. 50 οὐδέ τῳ Weil
 Rev. de phil. IV 2, 124 52 γρ. χεῖλει ἐσταότες Eust. 53 γρ. οὐ
 γὰρ C 54 διὰ πᾶσαν Aristoph. 56 ἴστασαν Spitzner exc. V: ἔστα-
 σαν codd. Ar., cf. B 525. Σ 346. Θ 435 58 ῥεῖ ἵππος coni. Ahrens —
 γρ. ἐύξοον Eust. 59 καββαίη Zen. Aristoph. 61 γρ. ἐπικούροι A.

ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους. 20
 ἥ δὲ μάλ' ἀργαλέη περᾶαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' οὐ πως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι 65
 ἱππεῦσι· στείνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.
 εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ φίστ' ἀρήγειν,
 ἦ τ' ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι καὶ ἀντίκα τοῦτο γενέσθαι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς· 70
 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλῖωξις δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρνκτῇ,
 οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 ἄψορρον προτὶ φάστῳ Φελιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ Φείπω, πειθώμεθα πάντες. 75
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται·
 ὥς φάτο Πουλυδάμας, φάδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων, 80
 ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέθοντο,
 ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ φίδον Ἔκτορα δῖον.
 ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλε Φέκαστος
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ· 85
 οἳ δὲ διαστάντες, σφῆας αὐτοὺς ἀφτύναντες,
 πένταχα κοσμηθέντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 οἳ μὲν ἄμ' Ἔκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 οἳ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος Φρηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. 90

70 = N 227. 71 = 70 72 cf. O 344 74^a = Π 376 75 = B 139
 77 = A 49 79^b = H 402 80—1 = N 748—9 81 = Γ 29
 84—5 = A 47—8 89 = 197.

62 διὰ: γρ. περὶ A — γρ. ἐλαύνετε μώνυχας East. 63 ἀν' αὐ-
 τῇ C 64 ποτὶ A: περὶ C προτὶ D 66 ἱππῆας Zen. Aristoph.
 67 τοὺς Aristoph. teste Didymo, Ar. secundum schol. V: δὴ ACD
 68 ἔστ', οὕτως πᾶσαι schol. A: βούλετ' ACD 69 et 70 parenthesi in-
 clusit Franke 75 ἄγε τῶς Zen. 79 πείρατ' Zen. 82—107 damnat
 Holm de aliquot Iliadis carm. p. 12 84 cf. A 47 87 ἔποντο: γρ. ἔκα-
 στοι schol. A 90 τεῖχος τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας (= M 198) Vrat.

καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν 20
 ἄλλον Κεβριόναο χερεῖονα κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ,
 τῶν δὲ τρίτων Ἑλένος καὶ Διήφορος θεοφειδής,
 υἷε δ'ὺω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρωρ, 95
 Ἄσιος Ἰρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰθωνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς πάις Ἀργήσαο
 Αἰνείας, ἅμα τῷ γε δ'ὺω Ἀντήνορος υἷε,
 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐν Φειδότε πάσης. 100
 Σαρπηδὼν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήιον Ἀστεροπαῖον·
 οἳ γάρ Φοι Φείσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν, 105
 βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λειλημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
 σχήσεσθ' ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοὶ τ' ἐπικούροι
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 ἄλλ' οὐχ Ἰρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, 110
 αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν· 115
 πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσῶνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔργει Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδας.
 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ' Αἰχαιοί
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.
 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν 120
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα,

96—7 = B 838—9 99—100 = B 822—3 103^b = O 108
 104^a = B 674 106 = Π 552 107 = I 235 115 = Θ 499
 119^b = J 297.

95 δύο CD 96 δν: τὸν C 106 οὐδέ τ' codd. 107 cf. prol.
 p. 87 112 πελάσαι Naber quaest. hom. 93 113—7 damnat Köchly,
 cf. prol. p. 64 sq. 116 δυσῶνυμον A 118 τῇ περ usque 124 ἔχε,
 127—136, 141—153, 162—174, 175—181, in suspicionem vocat Lach-
 mann Betr. 46 119 νίσσοντο D, cf. La Roche Hom. Text. 316.

ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἄνδρες, εἴ τιν' ἐταίρων 20
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ δ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς 125
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,
 νῆπιοι, ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,
 νῆας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
 τὸν μὲν Πειριθόου νῆα κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δὲ Λεοντῆα βροτολοιστῶ Φίσον Ἀθη. 130
 τὼ μὲν ἄρα προπάραιθε πυλάων ὑψηλάων
 ἕστασαν ὥς ὅτε τε δρῦες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
 αἷ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυταί·
 ὥς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίῃφι 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδὲ φέβοντο.
 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκον μέγ' αἰάλατ' ἄλαλητῶ
 Ἀσιον ἀμφὶ Φάνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦ τοι τῆος μὲν ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αἰτάρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο Φιαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ αἰξάντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσι Φεφιοκότε, τῷ τ' ἐν οὔρεσιν
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' αἰσسونτε περὶ σφίσι Φάγνυτον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων

122 cf. Φ 531 125^a = B 222 130^b = A 295 143—4 =
 O 395—6 144^b = A 456 149—50 = A 417—8.

125 κεκλήγοντες ACD Herodianus: κεκληγῶτες Bekker, cf. Π 430.
 P 756. 759. § 30; illud possis dubitare, an etiam κεκληγῶς in κεκλήγων
 corrigi debeat 127 ἄνδρε εὖρον ἀρίστω Zen. Aristoph. 128 νῆε
 ὑπερθύμω Zen. Aristoph. 130 τινὲς ἐπάγουσιν· νῆον ὑπερθύμοιο Κο-
 ρωνοῦ Καινείδαο (= B 746) Eust. 131—40 vel 141—153 damnas-
 se nullo refert Porphyrius 138 κίετην Zen. Aristoph. 141 τῆος
 Nauck: εἰως ACD, cf. O 277 — ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί C man. sec.
 142 ὄρνυον AD Ambr.: ὄρνυον C — ἐόντας Ambr. 147 δέχεται
 Ambr. 149 ἐκτάμνοντες C.

γίνεται, εἰς ὃ κέ τις τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται. 20
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός 151
 ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίῃφι.
 οἳ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐνδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πῖπτον ἔραξε,
 ἄς τ' ἄνεμος ζαφῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέζον, ἡμὲν Ἀχαιοῶν
 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖρον αὐτεον 160
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 δῆ ῥα τότε ὤμωξεν καὶ Φῶ πεπλήγετο μῆρῳ
 Ἄσιος Ἰφτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔειπε ἡῦδα·
 „Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοῖς 165
 σήξειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἡὲ μέλισσαι
 Φοικία ποιήσονται ὁδῶ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κότιλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων, 170
 ὥς οἳδ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δὴ' ἐόντε
 χάσσεσθαι πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν ἡὲ Φαίῳναι.“
 ὥς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ Φοι θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἀλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃν· 175
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύει·
 πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 λαῖνον. Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη

150^b = E 317 154^b = Π 700. X 195 158^b = Γ 89 162 =
 ν 198. O 397 166^b = A 169 172 = O 557 174 = O 596
 175 cf. O 414.

150 γίγνεται Ambr. 151 fort. κόμπει, at vide prol. p. 121 —
 στήθεσσι D 153 λάττειν Zen. 159—161 sollicitat Duentzer
 160 γρ. αὐτεον Eust.: αὐτεον ACD, cf. prol. § 112 161 βαλλόμεναι
 ACD Zen.: βαλλομένων Ar. et γρ. A 162—181 damnat Benicken Stu-
 dien p. 362 162 τε καὶ ὦ codd. 168 ποιήσονται C: ποιήσονται AD,
 cf. prol. p. 114 171 οἳ γ': οἳδ' D — ἐόντες D 175—180 om. Zen.,
 damnarunt Aristophanes et Ar. 176 γρ. ἀγορεύειν A 178 λαῖνον:
 fort. δήιον.

νηῶν ἡμύνοντο. θεοὶ δ' ἀκαχήατο θυμόν 20
πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν. 180
κύν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δημοτῆτα.

ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυπόιτης
δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρήν·
οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διαπρό
αἶχμῃ χαλκείῃ Φρῆξ' ἰστέον, ἐγκέφαλος δέ 185
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.

αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος
Ἰππόμαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστήρα τυχήσας. 190

αὐτίς δ' ἐκ κολεοῖο Φερυσσάμενος ξίφος ὄξυ
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλον,
πληξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἅπ' ἔντεα μαρμαίροντα, 195
τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος τε Φρήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας,
οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.

ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν, 200
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐφέργων,
φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὐ πῶ λήθετο χάρις·
κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιῶν,

ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὃ δ' ἀπὸ Φέθεν ἦκε χαμᾶζε 205
ἀλγῆσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ,
αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.

Τρῶες δ' ἐρρήγησαν, ὅπως Φίδον αἰόλον ὄφιν

181^b = H 29 183—6 = T 397—400 185—6 = A 97—8
190^b = Ξ 496. T 284. Φ 116 191^b = P 293 192 = P 294 et H 145
194 = Θ 277 195 = O 343 197 = 89 205 = Θ 375 et P 299.

179 ἀκαχήατο codd. dett.: ἀκαχίατο ACD — γρ. θυμῶ schol. A
185 χαλκείῃ ACD: ἱεμένη Townl. 187 Ὀρμενον C 193 γρ. Ἰαμενὸν
schol. A 197 om. A in textu 198 ῥῆξαι et ἐνιπρήσαι D
199 τάφρον D 206 κάββαλ' C 208 ἄλλοι ὄφιν μετέγραψαν Eust.,
ὄφιν αἰόλον εἶδον dici potuisse arbitratur Demetrius de interpr. c. 205.

κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. 20
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἴκτορα φεῖπε παραστάς· 210
 „Ἴκτορ, αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορηῶν
 ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ φέβοικεν
 δῆμον ἔοντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἶν' ἀφέξειν·
 νῦν αὖτ' ἐκφερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 215
 μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὥδε γὰρ ἐκτελέεσθαι δίομαι, εἰ ἑτεὸν γε
 Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐφέργων,
 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον 220
 ζῶν· ἄφαρ δ' ἀφένκε, πάρος φίλα Φοικί' ἰκέσθαι,
 οἷδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
 ὥς ἡμεῖς, εἰ πέρ τε πύλας καὶ τείχος Ἀχαιῶν
 φρηξόμεθα σθένει· μεγάλῳ, φείξωσι δ' Ἀχαιοί,
 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα· 225
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοί
 χαλκῷ δηώσωσιν ἀμννόμενοι περὶ νηῶν.
 ὥδέ γ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
 Φειδείῃ τεράων καὶ Φοι πειθοίατο λαοί.“
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 „Πουλυδάμαν, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις· 231
 Φοῖσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἑτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 ὃς κέλειαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι 235
 βουλέων, ἃς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τῆν γ' οἶωνοῖσι τανυπτερίγεσσι κελεύεις

209^b = E 742 210 = 60 212^b = φ 319 213^b = B 202
 215 = I 103 218—21 = 200—3 229^b = Ξ 93 230—1 =
 Σ 284—5 231—4 = H 357—360 236^b = B 112.

212 δῆμον ἔοντα Herwerden in Herm. XVI 358 214 γρ. δὲ κλέος A
 215 γρ. ἄριστον Eust. 218 ἐπῆλθε ACD: ἤλθε Ar. coniectura, ni fallor;
 at cf. v. 200 219 om. C, in marg. add. AD 224 εἴξουσι C
 227 δηώσωσιν D: δηιόσωσιν C δηώσουσι A 229 πεπιθοίατο Ambr.
 230 τὸν δ' ἡμεῖς βετ' ἔπειτα μέγας Zen. 231 Πουλυδάμαν Zen. et Cha-
 maeleo, Πουλυδάμα codd. Ar. 233 δ' om. Ambr.

πείθεσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, 20
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε,
 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα. 240
 ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανάσσει.
 εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺν δειδοικας πόλεμον καὶ δημοτῆτα;
 εἰ περ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινόμεθα πάντες 245
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δφέος ἔστι ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺν δημοτῆτος ἀφέξει, ἡέ τιν' ἄλλον
 παρφάμενος φεπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 αὐτίκ' ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.⁶ 250
 ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Φηγῇ θεσπεσίῃ. ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἣ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν. 255
 τοῦ περ δι' τεράεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφι
 φορήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων φέρουν, καὶ ἔρειπον ἐπάλξις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοί
 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων· 260
 τὰς οἱ γ' ἀνέρουν, φέλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 φορήξειν. οὐδέ νῦ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
 ἀλλ' οἱ γὰρ φρινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξις
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δειούς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 ἀμφοτέρω δ' Αἰαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων 265
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν.
 ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖσι φέπεσσιν

238 = A 160 240^b = v 241 250 = A 433 251—2 = N 833—4
 255^b = O 327. Π 730.

239 ἡῶ codd. 244—50 damnavit Bekker 246 ἐπ': ἐπ' Zen.
 248 ἡέ: εἴ τέ C 249 ἀποστρέψεις CD 258 ἔρειπον AD
 258. 263. 308. 375 ἐπάλξις Bekker: ἐπάλξεις codd., cf. prol. § 86
 266 γρ. φοιτεῖτην East., cf. prol. § 89 — post Ἀχαιῶν virgulam posuit
 Hentze, ipse vv. 266 et 267 deleverim 267 στερεοῖς ἐπέεσσι codd., cf.
 prol. § 85.

νείκεον, ὃν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα φίδοιεν· 20
 „ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήμεναι
 ὅς τε χειριότερος, ἐπεὶ οὐ πῶ πάντες ὅμοιοι 270
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἐπλετο φέρον ἅπασιν·
 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πῶ γινώσκετε. μή τις ὀπίσσω
 τετράφθω προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας,
 ἀλλὰ πρόσσω φέσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 αἱ κε Ζεὺς δῶησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς 275
 νείκος ἀπώσαμένους δειούς προτὶ φάστυ δέσθαι.“
 ὣς τῶ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
 τῶν δ', ὧς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμνέται
 ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκόμενος τὰ φᾶ κῆλα· 280
 κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἐμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους
 καὶ πεδιά λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πύονα φέργα,
 καὶ τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκτῇ,
 κύμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα 285
 εἴλνται καθύπερθε, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 ὣς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι πατώοντο θαμνέται,
 αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δοῦπος ὀρώρει.
 οὐδ' ἄν πῶ τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ 290
 τείχεος ἐφρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
 εἰ μὴ ἄρ' ὑλὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς

268^b = A 516 273^b = Ψ 452 275^b = A 580 282^b = Θ 557
 286^b = E 91.

273 προτὶ DS: προτὶ AC — ἀκούσας A: ἀκούων CDS et γρ. A
 274 πρόσσω S: πρόσσω ACD, cf. L. Meyer in Bezz. Beitr. I 306 275 κεῖν
 D — δῶησιν AD: δῶησιν C δῶησιν S 276 νείκος C Ar. 277 γρ.
 προβοῶντε schol. A — ὤτρυνον D 278 πίπτουσι D 281—6 sollici-
 tavit Friedländer Beitr. II 74 281 κοιμήσας C — ἐμπεδον: ἄσπετον ed.
 Massil. 283 λωτεῦντα ACD: λωτοῦντα Ar. et ed. Massil., πεδί' ἀν-
 θεμόεντα coni. Menrad 284 ἀκτῇ scripsi: ἀκταῖς codd., cf. prol. § 85
 285 ἄλλα δὲ Heyne 286 εἴλνται CS et γρ. A — ἐπιβρίσει C
 287 ἀμφοτέρωσθε Eust. — fort. ποτέοντο, cf. B 315 et 462 289 βαλ-
 λόντων coni. Köchly 290—429 interpolatos esse statuerunt Nitzsch,
 Sagenp. p. 282 et Giseke, Hom. Forsch. p. 237; eosdem ita tuitus est,
 ut 290—1 eiciendos et 292 δὴ τότε ἄρ' scribendum censeret Benicken
 Z. f. d. G. XXX 493.

ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὥς βουσί Φέλιξιν. 20
 αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐφίστην
 καλὴν χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεύς 295
 ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας
 χρυσέῃσιν ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
 τὴν ἄρ' ὃ γε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 βῆ ὃ' ἵμεν ὥς τε λέων ὄρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 δηρὸν ἔη κρεάων, κέλεται δέ Fe θυμὸς ἀγῆνωρ 300
 μῆλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 εἴ περ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διέσθαι,
 ἀλλ' ὃ γ' ἄρ' ἦ ἥρπαξε μετάλμενος ἦε καὶ αὐτός 305
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι.
 ὥς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
 τεῖχος ἐπαῖξαι διὰ τε Φρήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχοιο·
 „Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα 310
 ἔδρη τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοισι δέπασσιν
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὥς εἰσορώουσιν;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.
 τῷ νῦν χροὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας 315
 ἐστάμεν ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι,
 ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 „οὐ μὰν ἀκλεφέες Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πύονα μῆλα
 Φοῖνόν τ' ἔξαιτον μελιφθόα· ἀλλ' ἄρα καὶ τίς 320
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.

294 = Φ 581. E 300 299 = ζ 130 300—1 = ζ 133—4
 306 = A 675 311 = Θ 162 314 = Z 195 315—6 = A 341—2.

294 πρόσθεν σχέτο ex L recepit Nauck 295 ἐξήλατον Ar.
 296 ἐξέλασ' Zen. 297 χρυσέῃσιν Nauck: χρυσεῖς codd. 300 κρεῖων
 codd. 301 γε. ἐς A: εἰς ACD 302 παρ' αὐτόφι D παρ' αὐτόφι Bekker
 305 ἥρπαξε D 309 et 387 πᾶν coni. Nauck 310 δὴ om. A δὲ S
 311 πλείους δεπόμεσιν codd., cf. A 3 314 πυροφόροιο C 315 ἔοντε
 coni. Nauck 316 καυστειρῆς D 317 ὥς εἴπῃ Hoffmann quaest. hom.
 II 101 318 ἀκλεεῖς ADS ἀκλεεῖς C ἀκλέες Ar. — κοιρανέουσιν S
 319 τε om. S

ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε 20
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μαχοίμην
οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν· 325
νῦν δ' — ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφesiᾶσιν θανάτοιο
μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
ἴομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν ἥε τις ἡμῖν.“
ὡς ἔφατ' οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησεν·
τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα φέθνος ἄγοντε. 330
τοὺς δὲ Φιδῶν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
πάπτηνεν δ' ἀνὰ τεῖχος Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
ἡγεμόνων, ὃς τίς Φοι ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύναι·
ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δῶν, πολέμου ἀκορήτω, 335
[ἔσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίῃθην ἰόντα,]
ἐγγύθεν. ἀλλ' οὐ πῶς Φοι ἔην βῶσαντι γεγώνειν·
τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔκινε.
βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχματο, τοὶ δὲ κατ' αὐτάς 340
ἰστάμενοι περῶντο βίῃ φρήξαντες ἐσελθεῖν.
αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντε προῖει κήρυκα Θωώτην·
„ἔρχεο, δῖε Θωῶτα, θέλων Αἴαντε κάλεσσον,
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος. 345
ὥδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνοιο καὶ νεῖκος ὄρωρεν,

325^b = A 225 328 = N 327 331^a = E 596 334^b = Π 512
338^b = B 153.

322 φυγόντες DS 325 μάχην ἀνὰ C 328 τινὲς ὑποτιθέασιν
στίχον 'δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν' schol. A
329 ἐπετράπετο C 330 ἄγοντες alios scripsisse arguit schol. A
331 ῥίγησεν C ῥίγησ' A 333 τεῖχος Bekker: πύργον codd., εἴ τιν'
ὀρώτο Heyne 336 post insertum librum octavum additus esse videtur,
v. prol. p. 65 337 γεγώνειν Ptolem. Asc.: γεγωνεῖν Ar., cf. prol. p. 129
340—1 damnat Holm 340 πᾶσαι A: πάσας CDS — ἐπώχματο A Ar.:
ἐπώχματο CDS Zen. ἐπώχματο Spitzner 342 et 343 Αἴαντε S Zen.: Αἴαντα
ACD 347 et 360 fort. ζαχραφέες 348 ἀνέκτισε Zen.

ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας, 20
καί Φοι Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐν Φειδῶς." 350

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἄρα Φοι κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δὲ θέφειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶδαρ δὲ προσηύδα·
„Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορες χαλκοχιτώνων,
ἡνώγει Πετewο διοτρεφέος φίλος υἱός 355

κεῖσ' ἴμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσῃτον,
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
εἶη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὕλεθρος·
ὥδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας. 360

εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας
καί Φοι Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων ἐν Φειδῶς."

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔεπεα πτερόεντα προσηύδα· 365

„Αἴαν, σφῶι μὲν αὖθι, σὺν καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετε Φίφι μάχεσθαι·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιὴν πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν ἐν τοῖς ἐπαμύνω."

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας, 370
καί Φοι Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

[τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.]
εὖτε Μενεσθέης μεγαθύμον πύργον ἵκοντο
τείχεος ἐντὸς ἰόντες — ἐπειρομένοισι δ' ἵκοντο,
οἳ δ' ἐπ' ἐπάλξις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι Φίσοι, 375
ἰφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες —
σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτή.

351 = A 198 353 = P 707 354 = A 285 357—63 =
344—50 365 = A 69 368—9 = N 752—3 371^b = A 257
376^b = B 79.

350 *damnarunt* Aristoph. Ar. 350 et 363 ἄμ' ἐσπέσθω A: ἄμ' ἐπέσθω CD ἄμα σπέσθω S 352 παρὰ AD: κατὰ CS et γρ. A
353 δ' ἄρ' ἐπ' Eust. 359 ὥδε: κεῖσε Zen. 360 κρατερὴν ὑσμίνην S
363 ἀθετεῖται schol. A 365 αὐτίκ' ἄρ' Ὀϊλιάδην Zen. 366 σφῶε Zen.
367 ὀτρύνετον codd. 368 κεῖθι Zen. 369 ἐπιτεῖλω ἢ ἐπαμύνω Eust.
371 ὄπατρος: cf. A 257 et B 765 372 ἀθετεῖται schol.
V, cf. prol. p. 142 374 om S.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα, 20
 Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλεΐα μεγάθυμον,
 μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντός 380
 κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 χεῖρεςσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς'. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἐμβαλ' αἰέρας,
 θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι φοικῶς 385
 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός.
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο
 ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῦ,
 ἧ Φίδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης.
 ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν 390
 βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόφτο πέπεσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος,
 αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης,
 ἀλλ' ὃ γε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυγχῆσας
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρί 395
 πρηνῆς, ἀμφὶ δέ φοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χειρὶ στιβαρῇσιν
 ἔλχ'· ἧ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὃ μὲν ἰῶ 400
 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινόν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρυμνῇσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, οὐδὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἐγχεῖν, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. 405

378 = Z 5 et N 170 380^a = ι 499 383^a = E 304
 385 - 6 = II 742 - 3. μ 412 - 4 395^a = N 178 396 = N 181. Ξ 420
 402^a = B 389 404 - 5 = H 260 - 1.

379 Ἐπικλῆα codd. 381 κε om. D, οὐδέ κε ρεῖα χειρὶ μιν ἀμφ.
 coni. Nauck 382 χεῖρεςσ' ἀμφοτέρῃς C Ar.: χειρὶ γε τῇ ἑτέρῃ A καὶ αἱ
 κοινότεραι, χεῖρεςσιν ἀμφοτέροισιν D — ἔχοι: φέροι A 388 γρ. ὃ δέ
 μιν ῥέα πάλτε καὶ οἶος A 384 θραύσε ἢ θλάσσε Eust. 386 ὑψη-
 λοῦ: γρ. εὐεργέος A, cf. II 743 389 ἧ ῥ' ἰδε codd. — δ' om. D
 391 εὐχετόφτ' ἐπέεσαι ACDS 393 ὃ δ' οὐδ' ὥς λήθετο Lehrs. de
 Arist.² 157 395 δ' ἐσπόμενος codd.: δὲ σχόμενος Hesychius 401 στή-
 θεσφι AD: στήθεσσι CS 404 οὐδὲ Ar. et γρ. A: ἧ δὲ ACD.

χῶρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὃ γε πάμπαν 20
 χάζετ', ἐπεὶ Φοι θυμὸς ἐφέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 κέκλετο δ' ἀντιθέοισι Φελιξάμενος Λυκίοισιν·
 „ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίτετε θούριδος ἀλκῆς;
 ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἰόντι, 410
 μούνην Φρηξάμενῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων τοι Φέργον ἄμεινον.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δὲ Φάνακτος ὑποδφείσαντες ὁμοκλήν
 μαῖλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ Φάνακτα.
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας 415
 τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται Φέργον·
 οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 τείχος Φρηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον,
 οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν. 420
 ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δὴν ἀνέρε δηριάσασθον,
 μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 ὦ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ Φίσης,
 ὥς ἄρα τοὺς διέφεργον ἐπάλξεις· οἳ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 δῆγουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας, 425
 ἀσπίδας ἐνκύνκλους λαισῆμά τε πτερόεντα.
 πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεὶ χαλκῷ,
 ἡμὲν ὅτεφ στρεφθέντι μετάρφρενα γυμνωθεῖη
 μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
 πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν 430
 ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερσητὶς ἀληθής,

408 = Π 421 410 = Τ 356 412^a = Θ 191 413 = Ψ 417.
 447. Ω 265 415 = Α 215 416^b = χ 149 418 = 411
 425—6 = Ε 452—3.

406 χῶρησαν C 407 γρ. ἐέλδετο A · 412 ἐφομαρτεῖτε S: ἐφο-
 μαρτεῖτον ACD ἐφαμαρτεῖτε Ar. — δέ τε Hermannus ad hymn. Ven. 86,
 δέ τοι codd., alii δὲ eicere malunt 416 ἔντοσθε C 423 ὀλέγη ἐνὶ
 χώρῃ Zen. 424 αὐτῶν D — post 424 addunt GL: βάλλον ἀμυνό-
 μενοι χαλκήρεσιν ἐγγείησιν 425 στήθεσφι Vrat. 428 ὅτεφ ACDS
 Ambr.: ὅτεφ Zen. 430 δ' ἢ Tyrannio 432—5 alius esse recensio-
 nis atque 415—31 docebat Wold. Ribbeck Jahrb. f. Ph. 1862 p. 87 similiter
 atque Friedlaender Phil. IV 587 433 ὅτε Herodianus — ἀλήτης Apoll.
 Soph. 24, 9, dubito an recte.

ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει 20
 Φισάζουσ', ἵνα παισὶν ἀφεικέα μισθὸν ἄρῃται. 435
 ὧς μὲν τῶν ἐπὶ Φῖσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἴεκτορι δῶκεν
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 ἦνυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
 „ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, Φρήγνυσθε δὲ τείχος 440
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ.“
 ὧς φάτ' ἐποτρύνων, οἳ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες. οἳ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον ἀκάχημενα δούρατ' ἔχοντες,
 Ἴεκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων 445
 ἐστήκει πρόσθε, πυρμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 ὀξύς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμον ἀρίστω
 ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 [τόν Φοι ἐλαφρὸν ἔθῃκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.] 450
 ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἶος
 χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει,
 ὧς Ἴεκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰείρας,
 αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 δικλίδας ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες 455
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρσισάμενος βάλε μέσσας,
 εὖ διαβάς, ἵνα μὴ Φοι ἀφανρότερον βέλος εἴη,
 Φρήξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες 460
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

436 = O 413 438 = Π 558 439 = Θ 227. N 149 410^a =
 Δ 509 444^b = P 412 447^b = Δ 328 448^b = ι 242 449 =
 E 304 450 cf. B 319 457^a = Δ 496.

435 ἀεικέα codd. Ar.: γρ. ἀνεικέα schol. A 437 ὑπέρτατον Ambr.
 442 ἔφατ' A 444 ἐπέβαινον ἐπεὶ θεοῦ ἔκλονον αὐδὴν (O 270) Zen.
 446 ἐστήκει C Ar.: εἰστήκει AD 448 ὀχλήσειαν D 449 damnat
 Lachmann Betr. 46 450 om. Zen., damnarunt Aristoph. Ar., potius
 v. 449 damnandum censet Lachmann Betr. 46 454 αἷ ῥα τε S
 457 γρ. δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών A 459 ἀπ' A: ἐπ' CS, om. D
 461 διέτμαγον D.

λαὸς ὑπὸ Φριπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἴκτωρ 20
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔφεστο περὶ χροῖ, δοιὰ δὲ χερσὶν
 δοῦρ' ἔχεν· οὐ κέν τις μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας 465
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσι φελιζάμενος καθ' ὄμιλον
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίδοντο.
 αὐτίκα δ' οἳ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἳ δὲ κατ' αὐτάς
 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν 470
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὄμαδος δ' ἀλίστος ἐτύχθη.

ΜΑΧΗ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΝΑΤΣΙΝ.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωᾶς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πέλασσαν, N 1
 τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν
 νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαιινῷ,
 νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρεϊκῶν καθορῶμενος αἶαν
 Μυσῶν τ' ἀγχεμάων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν 5
 γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαιινῷ·
 οὐ γὰρ ὃ γ' ἀθανάτων τινα φέλλετο φόνι κατὰ θυμόν
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 οὐδ' ἀλασκοπὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων 10
 καὶ γὰρ ὃ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε

462^a = θ 192 470—1 cf. Π 295—6 471^a = Α 520.
 2^b = θ 529 3^b = Φ 415 8^b = ψ 345 9 = Θ 11 10^a =
 K 515.

462 ὑπαὶ C 465 ἔχον S — οὐ κεν Ar.: οὐκ ἄν ACDS — ἐρύ-
 κακεν Ar.: ἐρυκᾶκοι ACS ἐρυκᾶκη D 466 sollicitat Duentzer — δε-
 δήει: singularem verbi duali nominis similiter coniunctum habes Ψ 477
 et ζ 131 et praeterea inter varias lectiones N 617 et T 17 468 ὀτρύ-
 ναντι alios legisse arguit schol. A.

Liber N fundamento librorum A M nititur et cum sequentibus libris
 Ξ O ita cohaeret, ut quinque hi libri intra fines fabulae Iliacae quasi
 provinciam separatam efficiant, cf. prol. § 41 v. 2 παρὰ: περὶ Zen.
 Aristoph., γρ. πρὸς schol. V — ἐχέμεν Zen. teste schol. V 4 Θρηκῶν
 codd., cf. prol. p. 177 5 Μοισῶν coni. Posidonius teste Strabone VII
 p. 296 6 τ' Ἀβίων τε D — δικαιοτάτων codd. et Ar.: γρ. δικαιοτά-
 των τ' schol. A, ἀβίων τε δικαιοτάτων τε Nauck 8 ὃ γ': ἔτι Aristoph.
 — τιν' ἐέλλετο codd. 10 ἀλᾶς σκοπὴν A, cf. K 515 11—20 da-
 mnat Hoffmann quaest. hom. II 231.

- ὑποῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης 21
 Θρηικίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 ἐνθ' ἄρ' ὃ γ' ἐξ ἀλὸς ἔξετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοῦς 15
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἀντίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλόεντος,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
 τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμων, 20
 Αἰγᾶς, ἐνθα τέ Φοι κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης
 χρύσεια μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτα, χρυσέησι φεθείρησιν κομόωντε,
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην 25
 χρυσεῖην ἐτύκτον, εἰοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου,
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. ἄταλλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἡγνοίησε φάνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο. τοὶ δὲ πέτοντο
 ῥίμφα μάλ' οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. 30
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρον παιπαλοέσσης·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ 35
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας
 ἀφρήκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 νοστήσαντα φάνακτα. ὃ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρωῆς δὲ φλογὶ φῖστοι ἀολλέες, ἥ δὲ θυέλλη,
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο, 40

16 = 353 18^a = ρ 27 21 = ε 381 22^b = B 46 23—6 =
 Θ 41—4 32^a = B 811 34—5 = E 368—9 37 = θ 275.

12 ἀκροτάτης κορυφῆς Aristoph. — Σάμου: γρ. Σάου schol. A
 17 γρ. κατεβήσατο A, post 18 addit Longinus de subl. c. 9: καὶ κορυφαὶ
 Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν (= T 60) 18—88 damnat Schoe-
 mann op. III 27 21 τε Hermannus ad hymn. Ven. 59: δὲ codd.
 27 γρ αὐτῶ A 28 ἡγνοίησαν Ar. et γρ. A 29 γηθοσύνη A Aristoph.:
 γηθοσύνη CD Ar. — δ' ἐπέτοντο codd. 39 ἥ δὲ: ἥ δὲ P.

ἄβρομοι ἀνίαχοι· Φέλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν 21
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παραντόθι πάντας ἀρίστους.
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος
 Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθῶν,
 Φεισάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν. 45
 Αἶαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτό.
 „Αἶαντε, σφῶ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δειδία χεῖρας ἀάπτους
 Τρώων, οἷ· μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ· 50
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
 ἦ ῥ' ὃ γ' ὁ λυσσώδης φλογὶ Φείκελος ἡγεμονεύει,
 Ἔκτωρ, ὃς Διὸς εὖχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
 σφῶν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν, 55
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
 τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
 ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.“
 ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἀμφοτέρῳ κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο, 60
 γυῖα δ' ἔθνηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 αὐτὸς δ', ὥς τ' ἱρηξ ὠκύπετρος ὄροτο ἐπέεσθαι,
 ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθείς
 ὀρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
 ὥς ἀπὸ τῶν ἦιξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 65
 τοῖν δὲ γυνῶ πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 αἴψα δ' ἄρ' Αἶαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 „Αἶαν, ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἷ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

45 = P 555 et X 227 46 = Π 555 59 = Q 247 et N 677.
 61 = E 122 67^b = E 108 68^b = E 404.

41 ἄβρομοι ἀνίαχοι scripsi collato Γ 2: ἄβρομοι ἀνίαχοι codd., ἀνίαχοι
 Chrysippus et Dionysius Thrax 42 παρ' αὐτόθι CP, παρ' αὐτόφι
 AD — ἀρίστους C et γρ. A: Ἀχαιοὺς AD 47 σφω Cobet — μέν τε:
 μέν κε DP 51 στήσουσιν Aristoph. 53 ὃ γ': γρ. ὃδ' A — λυσση-
 τήρ coni. Menrad 54 damnat Payne-Knight 57 fort. ἐσσύμενός περ
 ἐρωήσει' ἀπὸ νηῶν 58 καί: κέν C et γρ. A — ἐγείρει C et γρ. A
 60 κεκοπῶς ACD: κεκοπῶν ed. Chia et Antimachi, κεκοπῶς et κεκοπῶς Ar.
 64 ὀρμήσῃ A: ὀρμήσει CD 66 δ' ἔγνω codd. et editt., cf. prol. § 66.

μάντει Φειδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι — 21
 οὐδ' ὃ γε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής· 70
 ἶχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἥδ' ἐκ κνημῶν
 ῥεῖ' ἐγνων ἀπρόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —
 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 μᾶλλον ἐφορμᾶται πολέμιζεν ἥδ' ἐκ μάχεσθαι,
 μαιμῶσιν δ' ἐνεργε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεύ. 75
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 „οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
 μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὄρωρε, νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.“ 80
 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 χάρμη γηθόσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ·
 τίφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν γαιήοχος ὄρσεν Ἀχαιοὺς,
 οὐ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
 τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85
 καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγένετο δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 τοὺς οἱ γ' εἰσορόωντες ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
 οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲρ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
 ῥεῖα μετεϊσάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας. 90
 Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Αἴητον ἦλθε κελεύων
 Πηνελέων θ' ἥρωα Θόαντά τε Διόπυρόν τε
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀντὶς.
 τοὺς ὃ γ' ἐποτρύνων λέπεα πετρώοντα προσήύδα·
 „αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι. ὕμμιν ἔγωγε 95
 μαρναμένοισι πέποιθα σασσέμεναι νέας ἄμμας·
 εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 νῦν δὴ Φεῖδεται ἡμαρ ὑπὲρ Τρώεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι,

73 = E 313 76 = H 283 80 = 40 81 = E 274 84^b =
 K 575 85 = H 6 87 = 50 89^a = O 700 90^a = P 285
 93 = 479 94 = N 480. P 219. o 208 99 = O 286. T 344. Φ 54. τ 86.

69 μάντι D 71 ἶχματα Zen. et Aristoph. γρ. ἰθματα schol. A
 78 νέρθε πόδεσσιν A in textu 92—3 damnat Lachmann Betr. 49,
 versibus 91—93 deletis τὰς ὃ γ' in versu 94 scribi iussit Benicken Stu-
 dien p. 298 92 Πηνέλεον Aristoph. 96 ἄμᾶς D ἄμᾶς AC, cf. prol. § 73.

- δ' Φεινόν, ὃ οὐ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον, 21
 Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας, οἷ τὸ πάρος περ 101
 φρυγακινήσ' ἐλάφοισι Φεβοίκεσαν, αἶ τε καθ' ὕλην
 θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἥια πέλονται
 αὐτῶς ἡλάσκουσαι ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη.
 ὥς Τρῶες τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν 105
 μίμνυν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 νῦν δὲ Φεκάς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
 ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνησί τε λαῶν,
 οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς. 110
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 οὔνεκ' ἄρ' ἠτίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
 [ἡμέας γ' οὐ πῶς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἀκεώμεθα θάσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἑσθλῶν.] 115
 ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς
 πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅς τις πολέμοιο μεθείη
 λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι περὶ κῆρι.
 ὦ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον 120
 τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε Φέκαστος
 αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν.
 Ἐκτῶρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοῇν ἀγαθὸς πολεμίζει
 καρτερός, ἔφρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 ὥς ῥα κελεντιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς. 125
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
 καρτεραί, ὥς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἳ γὰρ ἄριστοι

105^b = Z 502 107 = E 791 112 = A 102 113^b = Θ 474
 115^b = O 203 116^b = M 409 127^b = A 539 127—8 = P 398—9.

103 παρδαλίων AD 104 ἐπὶ χάρμη Bekker collatis ξ 92. π 325:
 ἐπὶ χάρμη AC ἐπὶ χάρμη D 107 δὲ ἐκὰς Zen. Aristoph.: δ' ἔκαθεν
 codd. Ar. 108—15 damnat Duentzer Arist. p. 117 113 οὔνεκ' ἄρ'
 ἠτίμησε Cobet misc. crit. 305: οὔνεκ' ἀπητίμησε codd. 114—5 expulit
 Bekker, cui obsequi quam vv. 116—124 eicere malui; 99—107 et 116—9
 ejusdem atque 120—124 esse poetae negat Friedlaender in Phil. IV 585 —
 γρ. ἀκεσταί τε schol. A 118 μεθείει AC 119 om. C m. pr.
 125 κελεντιῶν Hesychius 127 οὔτ' ἄρ' κεν Herwerden quaest. ep. 20.

κρινθέντες Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον, 21
 φράξαντες δόρῳ δουρί, σάκος σάκει προθελύμνω. 130
 ἄσπις ἄρ' ἄσπιδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἔγχεα δὲ πτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135
 Τρωῆς δὲ προέειπεν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοότροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 ὃν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεϊμάροος ὥσῃ,
 Φρήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ὕψι δ' ἀναθρόσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
 ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλέως θέφει ἐμπεδον, εἶος ἵκηται
 Γισόπεδον· τότε δ' οὗ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ.
 ὥς Ἑκτωρ εἶος μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
 στῆ ῥα μάλ' ἐγχειμφοθείς. οἳ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν
 ὥσαν ἀπο σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
 „Τρωῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 150
 παρμένετ'· οὗ τοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 ἀλλ', ὁῶ, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτέόν με
 ὥρσε θεῶν ὄριςτος, ἐρίγδουπος πόσις Ἴηρης.“
 ὥς Φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
 Δηίφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἄσπίδα πάντοσ' ἐφίσην,

131—3 = Π 215—7 134^b = A 553 136 = O 306. P 262
 141 = ν 86 144^b = Θ 220 147 = Ξ 26. O 278. Π 687. P 731
 148 = Δ 535 149 = M 439 150 = Θ 173 152 = M 43 155 =
 E 470 156^b = A 296 157 = 803.

136 προέειπεν codd. 137 ὀλοότροχος AD: ὀλοότροχος C, ratio
 requirit aut ὀλοότροχος aut ὀλοότροχος 138 ὥσει C 140 ὕψι τ' C
 141 εἶος: ἔως A εἶως C ὄρ' ἄν DS 142 εἶως codd. τῆρος Nauck
 144 ῥέα διελ. Ar.: ῥεῖα δ' ἐλ. ACDS et γρ. schol. V, fort. ῥᾶ διελ. hic
 et T 263. P 461 148 χάσσατο πολλὸν ὀπίσω Zen. 149—55 vexat Lach-
 mann Betr. 50 151 τοι: τι C 156—169 damnat Lachmann Betr. 50.

κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. 21
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην 160
 ταυρεῖην. τῆς δ' οὐ τι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἐν καυλῷ ἐφάγη δολιχὸν δόρυ. Ληϊόφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ Φέο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος. αὐτὰρ ὃ γ' ἦρως
 ἄψ ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς 165
 ἀμφοτέρων νίκης τε καὶ ἔγχος, ὃ ξυνέφαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ Φοι κλισίῃφι λέλειπτο.
 οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα, 170
 Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυτίπου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἱὰς Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυνθον ἀμφιφέλισσαι,
 ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 175
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίε Φῖσα τέκεσσιν,
 τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὐατος ἔγχεϊ μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν μελήϊ ὥς,
 ἦ τ' ὄρεος κορυφῇ Φέκαθεν περιφαινομένοιο
 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσει. 180
 ὥς πέσεν, ἀμφὶ δὲ Φοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι.
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα Φιδῶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος 185
 νισόμενον πόλεμόνδε κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.

159 = N 370. Δ 496 160 = Δ 350 et Γ 347 165 = Γ 32 et
 Θ 397 167 = Θ 220 169^b = Δ 500 170 = M 378 174 - 6 =
 O 549-51 178^a = M 395 181 = M 396 183^b = Δ 496
 184 = N 404. 503. Π 610. P 305. 526 186 = O 577.

163 εἰς δ' Φεῖσε Ahrens Rh. Mus. II 173 165 ἄψ δ' S 166 ξυνέηξε
 Zen. 168 ὃ: γρ. ἄ schol. V collato μ 97 172 ὃς ναῖε C ὃς νάε
 Zen. 177 τὸν δ' S 178 αὐτ': γρ. αἰψ' A 179 κορυφῇ DS et
 γρ. schol. A, κορυφῇσι ἐκάς Nauck 180 τεμνομένη S — πελάσσει C
 186 νισόμενον AC: νεισόμενον DS, cf. Benicken Studien p. 946.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. 21
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυίαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ 190
 Ἐκτορος. ἀλλ' οὐ πη χρώς· φείσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 ὥς τε δέ μιν σθένει· μεγάλην. ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων, τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 Ἀμφιμάχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεύς, 195
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότες θούριδος ἀλκῆς.
 ὥς τε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότων
 ἀρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνά,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε· 200
 ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δῖω Αἴαντε κορυσταίᾳ
 τεύχεα συλήτην. κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο,
 σφαιρηδὸν δέ μιν ἦκε Φελιξάμενος δι' ὀμίλου.
 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν. 205
 καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Πόσειδάων ἐχολώθη
 νῆωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δημοτῇτι,
 βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὄτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φοῖ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν, 210
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ Φοῖ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενούνα
 ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνوسίχτων, 215

187 = Δ 504 190^b = Δ 496 197^b = Δ 234 207^b = Ν 603.
 Γ 20 208 = 167.

190 ὀρέξατο: γρ. ἀκόντισε schol. A 191 οὐπω C — χρώς Zen.:
 χρῶς codd. et Ar. 195 Στιχίος: γρ. Σχεδῖος schol. V — θεῖος coni.
 Nauck 196 λαόν: γρ. ἔθνος A 198 αἶγε Zen. 200 ἔχοντε ACD:
 ἔχοντες S 201 ἔχοντο A 203 κόψεν ἄρ' Ἰλιάδης Zen. 204 σφαι-
 ρηδὸν δέ μιν ἦκε coni. Heyne: ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν codd., σφαιρηδὰ
 collato § 143 Bekker 207 ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ S 210—232 sollicitat
 Payne-Knight 214 ἐκ κλισίης D.

Φεισάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆι Θίαντι, 21
 ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσι Φάνασσε, θεὸς δ' ὧς τίετο δῆμῳ·
 „Ἰδομενεὺ Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;“ 220
 τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤῤα·
 „ὦ Θόαν, οὗ τις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἐργα
 γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν.
 οὔτε τινὰ δφέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνω
 Φείκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτως 225
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεί Κρονίωνι,
 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήιος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα Φίδηαι·
 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ Φεκάστῳ.“ 230
 τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 „Ἰδομενεὺ, μὴ κείνος ἀνὴρ εἴτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κινῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 ὃς τις ἐπ' ἥματι τῷδε Φεκῶν μεθιῇσι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χοή 235
 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δὴ ἔοντε.
 συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.“
 ὧς Φεῖπων ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' ἅπινον ἀνδρῶν·
 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην ἐντυκτον ἵκανεν, 240
 δύσσετο τεύχεα καλὰ περὶ χοοῖ, γέντο δὲ δοῦρε,
 βῆ δ' ἱμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦν τε Κρονίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

216^a = B 791 218^b = E 78 221 = J 265 226 = B 116
 227 = M 70 229^b = J 516 231 = H 445. T 132 236^b =
 M 171 239 = Π 726. P 82 240^b = K 566 243^b = A 532.

post 218 add. D in marg. man. rec. τῷ μιν Φεισάμενος προσέφη
 κρείων ἐνοσίχθων 222 ὦ πέπον D — νῦν γ' Ar.: νῦν δ' Aristoph.
 νῦν ACDS 223 πολεμίζειν CD 224 οὔτε: γρ. οὐδὲ schol. A
 225 γρ. ἀδδύεται schol. V 227 ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς CDS et γρ. A: νῆας
 Ἀχαιῶν A 228 ἦσθα: ἐσσί Duentzer 229 οἷς μεθίησι πόνοιο Zen.
 — ὅθι DS et γρ. schol. A: ὅτε AC 230 κέλευε δὲ S 233 ἐληθρα
 coní. Nauck 234 μεθεῖσι S 236 ἔοντε ACDS: ἔοντες G 237 συμ-
 φερετὸς δὲ βίη Zen.

δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ Φοι αἰγαί. 21
 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέφοντος. 245
 Μηριόνης δ' ἄρα Φοι θεράπων ἐνὺς ἀντεβόλησεν
 ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
 „Μηριόνη Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταδ' ἐταίρων,
 τίπτ' ἤλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηιοτῆτα; 250
 ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή,
 ἦέ τευ ἀγγελίην μετ' ἐμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτός
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.“
 τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤϋδα·
 „Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 255
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἐγγὺς ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεφάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 ἀσπίδα Δηιφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.“
 τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤϋδα·
 „δούρατα δ', αἰ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἔν καὶ φείκοσι δήεις 260
 ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρῶια, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶω
 ἀνδρῶν θυσμενέων φεκάς ἰστάμενος πολεμίζεῖν·
 τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.“ 265
 τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤϋδα·
 „καί τοι ἔμοι παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 πόλλ' ἔναρα Τρῶων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν . 270
 ἵσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ φίδμεναι αὐτὸν οἶω.“

244^b = X 27 245 = X 82 250 = H 29 254 = Π 619
 255 = 219 259 = 221 261^b = Θ 435 265^b = T' 359 266 =
 254 267 = A 829 270^b = Δ 225 272^b = Δ 371.

245 περὶ: ἐνὶ Zen. Aristoph. — στήθεσφι codd. dett. 246 θερά-
 των ἐνὺς: δουρικλυτός Zen. 252 ἀγγελίην Buttman Lex. II 202: ἀγγε-
 λῆς codd., τιν' ἀγγελίην coni. Nauck, cf. Γ' 206 255 om. AS, in marg.
 add. CD 256 τοι codd.: πον Herodianus, nescio an vere 257 κατ-
 εἴξαμεν Zen., γρ. κατέαξα μὲν schol. A 260 δ' AD: γ' C τ' S —
 καὶ φείκοσι scribi iussit Benicken, Studien p. 1132, cf. N 609.

τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίου ἠῦδα· 21
 „Φοῖδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; 275
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαφείδεται ἀνδρῶν,
 ἐνθ' ὃ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —
 τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῶς ἄλλυδις ἄλλη,
 οὐδέ Φοι ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, 280
 ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέροισι πόδας ἵξει,
 ἐν δέ τέ Φοι κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
 κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χροῶς, οὔτε τι λήν
 ταρβεῖ, ἐπεὶ κεν πρῶτον ἐσίξῃται λόχον ἀνδρῶν, 285
 ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖ λυγρῇ —
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἰ περ γὰρ κε βλῆο πονεύμενος ἦε τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἦ στέρνων ἦ νηδύος ἀντιάσειεν 290
 πρόσσω φεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστίν.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα νηπύτιοι ὥς
 ἐσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῆσῃ·
 ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἔλεν ὄβριμον ἐργος.“
 ὥς φάτο, Μηριόνης δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηι 295
 καρπαλίμως κλισίηνθεν ἀνείλετο χάλκεον ἐργος,
 βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής
 ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν· 300
 τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θωείκης Ἐφύρους μετὰ θωρησέσθην
 ἦε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷ γε

274 = 221 280^b = I 462 282 cf. H 216 292 = T 244
 295^b = Θ 215 297^b = E 708 301 cf. Π 218.

278 ὃ τε δειλὸς ἀνὴρ: ὅς τε δειλός, ὅς τ' Nauck, numerosius scribas
 ὅς δ' εἰλὸς ἀνὴρ 285 ἐπεὶ κεν Bekker: ἐπειδὴν codd., ἐπὶν δὲ Thiersch
 287 γε: τε L, quod alios legisse significat schol. A 288 κε: καὶ codd.
 interpolati — βλῆο Cobet: βλῆο C βλεῖο AD 289 γε. οὐ κεν schol. A
 301 Θωείκης codd., cf. prol. p. 177 — θωρήσσεσθον codd., θωρήσσαντο
 Strabo IX p. 442, θωρησέσθην poetam dixisse, θωρήσσεσθον librario-
 rum errori deberi existimo, cf. N 613 et Θ 456.

ἔκλινον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν· 21
 τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν
 ἦσαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἰθοπι χαλκῷ. 305
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;
 ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
 ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ φέλλομαι οὕτως
 δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοῦς.“ 310
 τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγρὸς ἀντίον ἠΰδα·
 „νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δὴ Τευκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 οἷ μιν ἄδην ἐόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. 315
 [Ἔκτορα Πριαμίδην, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν.]
 αἰπὺ Φοῖ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν. 320
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐ φείξει μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 χαλκῷ τε φρηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ φρηξήνορι χωρήσειεν
 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐ πῶς ἐστιν ἐρίζειν. 325
 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 φείδομεν, ἢ ἐτῶ εὐχος ὀρέξομεν ἢ ἐτις ἡμῖν.“
 ὥς φάτο, Μηριόνης δὲ θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηι
 ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνώγει.
 οἷ δ' ὥς Ἰδομενῆα φίδον φλογὶ φείκελον ἀλκῆν, 330
 αἰτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,

305^b = J 495 306 = E 632 311 = 221 316^b = E 410
 318^b = M 166 319^a = O 702 322^b = Φ 76 323^b = A 265
 327 = M 328 328 = 295 330^b = Σ 154 331 = Π 279 et Z 418.

309 γρ. οὐ ποτε schol. V — οὕτω C 315 ἐλόωσι codd. γρ. ἐάσουσι
 (ἄσουσι corr. La Roche) schol. A, ἐόωσι Cobet misc. crit. 417, dubito an
 vere — πολεμίζειν Zen. 316 om. AC, habet D in marg. man. rec. —
 εἰ καὶ scriptum est E 410 318 κείνου alios legisse arguit schol. A —
 ἀέπτους Aristoph. 320 δαφελὸν hic et O 421 coni. Sittl 331 δαιδα-
 λέοισιν: γρ. μαρμαίροντας A, ut legitur Π 279.

κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ προμνησὶ νέεσσιν.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄφελλαι
 ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, 335
 οἷ δ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην,
 ὥς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξέι χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐργείησιν
 μακροῆς, ἃς εἶχον ταμείχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν 340
 αἰγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων
 θωρήκων τε νεοσμήκων σακῶν τε φαιινῶν
 ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 ὅς τότε γηθήσειε Φιδῶν πόνον οὔδ' ἀκάχοιτο.
 τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶω Κρόνου υἱε κραταιῷ 345
 ἀνδράσιν ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδ' ὃ γε πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικὸν Ἴλιόθι πρό,
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ υἷα καρτερόθυμον. 350
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάθρη ὑπεΐσανδρος πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρη·
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονε καὶ πλείονα Φεῖδῃ. 355
 τῷ ῥα καὶ ἀμπαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέφεινεν,
 λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ Φεφουκάς.
 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πτολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν
 ἄφρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυεν. 360

332 = A 460 339 cf. H 62 343^b = K 41 347 = H 21
 349^b = Θ 561 353 = 16 355^b = T' 219 356^a = H 196
 358^b = I 358 360 = N 37 et E 176.

333 γρ. ὁμός' schol. V 335 aut 336 delendum esse censet Friedlaender an. hom. p. 19 — οἷ δ' Heyne: οἷ τ' codd. 343 κε A
 345—60 damnarunt Bekker Lachmann alii, 352—7 damnat Nauck, cf. prol. § 17 346 γρ. ἐτεύχετον A: τετεύχετον AD τετεύχεται C
 347 μὲν ἄρα D et γρ. schol. A: μὲν ῥα AC Ar. 348 οὐδ' ὃ γε CD
 Aristoph.: οὐδέ τι A 349 ὀλέσσαι C — Ἴλιόθι πρό codd., cf. prol. p. 112
 350 ἀθροίζεται schol. A 351 ὥτρυνε Zen. Aristoph.
 355 ἦδη AD ἥδει C 356 ἀμπαδίην D: ἀμπαδίη A ἀμπαδίη C
 358 τοὶ AC: οἱ D et γρ. schol. A — ὁμοίον πολ. (πιολ. D) codd., cf. prol. § 80
 359 ἀμφοτέροισι καὶ ἀλλήλοισι Ar.

ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας 21
 Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἰόντα,
 ὃς ἴα νέον πολέμοιο μετὰ κλέφος εἰληλούθει,
 ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν Φείδος ἀρίστην 365
 Κασσάνδρην ἀνάφεδνον, ὑπέσχετο δὲ μέγα φέρον,
 ἐκ Τροίης ἀφέκοντας ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· ὃ δὲ μάρναθ' ὑποσχέσῃσι πιθήσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
 καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπέυξατο φώνησέν τε
 „Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅς ὑπέστης 375
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὃ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα Σῆν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν,
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν Φείδος ἀρίστην,
 ἄρρεος ἑξαγαρόντες, ὀπνιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
 Ἴλιον ἐκπέρσῃς ἐν ναιόμενον πτολίεθρον. 380
 ἀλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάρμῳ, ἐπεὶ οὐ τοι ἐφδυνώται κακοὶ εἶμεν.“
 ὡς Φειπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρως Ἰδομενεὺς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ
 πρὸς πρόσθ' ἱππῶν· τὼ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων 385
 αἶεν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων. ὃ δὲ φίετο θυμῷ

362^b = A 544 365 = Γ 124 368^b = B 112. M 236 370 =
 159 373 = Δ 504 et K 532 378^b = K 303 380 = B 133
 381^a = K 146 383 = P 289 384^b = Ξ 449. O 540.

362 γρ. Τρώεσσιν ἐπάλμενος A 363 Ὀθρυονῆ' Ἐκάβης νόθον υἱόν
 edit. Argolica 364 μετὰ: κατὰ Aristoph. 366 Κασσάνδρην C — ἀνά-
 εδνον codd., cf. I 146 367 γρ. ἀπώσμεν schol. A — τινὲς ἐπάγου-
 σιν· φοιτῶν ἔνθα καὶ ἔνθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· schol. V 371 βι-
 βῶντα alios scripsisse arguit schol. A 372 πῆξεν: τύπεν D 373 γρ.
 ὃ δὲ κερτομέων ἔπος ἠῶδα schol. V 374 Ἀθρυονεῦ S — γρ. αἰνίζο-
 μαι schol. A: αἰνίσσομαι Zen. αἰνίζομαι codd. 379 ἄμμιν AS: ἄμμι
 CD, cf. K 70, utrum ἦμιν an v. 377 ἄμμες corrigerem dubitavi
 380 Ἴλιον: Ἴλλιον codd., cf. B 133 382 ἦμεν C ἔσμεν D 383 ἔλκε
 Ar.: εἴλκε codd. — κατὰ SD et γρ. A: διὰ AC, cf. P 289 — γρ. κρατε-
 ρῆς ὑσμίνης schol. V 384 ἦλθ' ἐπαμύντωρ Ar.

Ἴδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνθρεωῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 ἦριπε δ' ὥς ὅτε τις θρῦς ἦριπεν ἢ ἀχερωῖς
 ἢ ἐπίτυς βλωθρῇ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι·
 ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυνοσθείς,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἐκ δέ Φοι ἠνίοχος πλήρη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 οὐδ' ὅ γ' ἐτόλμησεν, δέϊων ὑπὸ χειρὰς ἀλύξας,
 ἄψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μεσθ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων ἐνφεργέος ἔκπεσε δίφρου,
 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐκκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ληϊόφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἴδομενῆος,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα φιδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 Ἴδομενέως· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐφίσῃ,
 τὴν ἄρ' ὅ γε Φρινοῖσι βοῶν καὶ νόροπι χαλκῷ
 δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐβάλῃ, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
 καρφαλέον δέ Φοι ἀσπίς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν
 ἔγχος. οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Ληϊόφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν ἀύσας·
 „οὐ μὰν αὖτ' αἴτιος κεῖτ' Ἀσιος, ἀλλὰ Φέ φημι
 εἰς Ἀιδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
 γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεὶ ῥά Φοι ὥπασα πομπόν.“
 ὥς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·

388^b = O 342. Π 309 389—93 = Π 482—6 392^b = T 483
 397 = H 145 et N 371 398 = 372 399 = E 585 400 = E 565
 401 = E 324 403—4 = 183—4 408^b = X 275 410^b = Φ 590
 412 = A 579 413 = N 445. Ξ 453. 478 417—8 = Ξ 458—9.

389 γρ. ἀχελῶις Eust. 391 νεῖον C m. pr. 399 γ' om. Ar.
 406 γε CD: γ' ἐν A Ambr. 408 τὴν D 411 ἀλλὰ βάλ' D.

ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου, 21
 ἀλλὰ θέων περίβη καὶ φοι σάκος ἀμφεκάλυψεν. 420
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίφηρες ἑταῖροι,
 Μηριστεὺς Ἐχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπι γλαφυράς φερέτην βαρέα στενάχοντα·
 Ἴδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, φίετο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι 425
 ἢ αὐτὸς δουνῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρω' Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἔεν Ἀρχίσαιο,
 πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν Ἰποδάμειαν,
 τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ 430
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ φέργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 τὸν τόθ' ὑπ' Ἴδομενῇ Ποσειδάων ἐδάμασσαν
 θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα· 435
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέφασθαι,
 ἀλλ' ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
 ἀτρέμας ἐσταότα στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρως Ἴδομενεὺς, φρήξεν δέ φοι ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, ὅς φοι πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὄλεθρον· 440
 δὲ τότε γ' αὖτον ἄυσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἢ ῥά φοι ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 Ἴδομενεὺς δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο μακρὸν ἀύσας· 445

419—23 = Θ 330—4 428^b = A 739 430^b = Z 413 431^b =
 Π 808 437 = P 434 et δ 458 440^b = O 534 442^a = Δ 504
 443—4 = Π 612—3. P 528—9 445 = 413.

421—3 secl. Franke 422 in marg. add. A 423 στενάχοντα CD
 Zen.: στενάχοντε A 424 Ἴδομενεὺς CD: Ἴδομενεὺς A, cf. Φ 305.
 γ 63 426 Ἀχαιῶν cod. Mor. 428 γρ. ἦρων schol. V — ἦν codd.,
 cf. prol p. 117 433 τινὲς ὑποτάσσουσι· πρὶν Ἀντινορίδης τραφέμεν
 καὶ Πανθόου υἱας Πριαμίδας θ' οἱ Τρωεὶ μετέπρεπον ἵπποδάμοισιν, ἕως
 ἔθ' ἱβὴν εἶχεν ὄφειλλε δὲ κούριον ἄνθος· schol. V et Eust. 441 ἐρι-
 κόμενος A 442 ἐπεπήγει D: πεπήγει AC 443 πελέμιξεν C et γρ.
 schol. A.

„*Ληίφοβ' ἤ ἄρα δὴ τι φερίσκομεν ἄξιον εἶναι* 21
τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὖχεαι οὕτως,
δαιμόνι'. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
ὄφρα φίδῃ οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον· 450
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λευκαλίωνα,
Λευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε πολέσσ' ἄνδρεςσι Φάνакτα
Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνειακον
σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.“

ὣς φάτο· *Ληίφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,* 455
ἢ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων
ἄψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιο καὶ οἷος.

ὣδε δέ *Φοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,*
βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. τὸν δ' ὕστατον εὔρεν ὁμίλου
ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δῖῳ, 460
οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἔοντα μετ' ἀνδράσιν οὐ τι τίεσκεν.

ἀργοῦ δ' *ἱστάμενος φέπεα πτερόεντα προσηύδα·*
„Αἰνεῖα Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἰ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει.
ἀλλ' ἔπεν, Ἀλκαθόφ ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος γε 465
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἔοντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.“

ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι *ῥοιεν,*
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς, 470
ἀλλ' ἔμεν' ὥς ὅτε τις σῶς οὔρεσιν ἀλλεὶ πεποιθώς,
ὃς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεν·
ὀφθαλμῷ δ' ἄρα Φοι πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαώς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας. 475
ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

452^a = τ 181. Z 206 455 = Θ 167 457^a = A 440 458 =
 Ξ 23. Π 652 462 = J 92 463^a = E 180 466 = A 223
 468 = B 142 469 = 297 471^b = E 299 473^a = P 54.

446 τι codd. et Ar.: γρ. τί σ' schol. A 447 αὐτῶς Zen. 448 ἐναν-
 τίος C et γρ. A 449 ἰδῆ Ar.: ἰδῆς A ἰδῆς CD 456 ἢ AD Ar.: εἰ
 C et γρ. schol. A 465 γρ. ἐπαμύναι schol. V, unde ἐπαμυνόμεν conl.
 Nauck — πάρος περ Eust. 475 ἀλεξέμεναι Bekker Hom. Bl. I 319.

Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἐταίρους, 21
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν Ἀφαρῆά τε Διήλυρόν τε
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς.
 τοὺς ὃ γ' ἐποτρύνων φέπεα πτερόεντα προσηύδα· 480
 „δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε. δεῖδία δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἐπεισιν,
 ὃς μάλα καρτερός ἐστί μάχη ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, 485
 αἰψά κεν ἢ φέροιτο μέγα κράτος ἢ φερούμεν.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες
 πλησίον ἐστησαν, σάκε' ὅμοιοι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο Φοῖς ἐτάροισιν,
 Διήφοβόν τε Πάριον τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον, 490
 οἳ Φοι ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὥς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πιδμέν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
 [ὣς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 ὥς Φίδε λαῶν φέθνος ἐπισπόμενον εἰς αὐτῷ.] 495
 οἳ δ' ἄμφ' Ἀλκαθίῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 σμερδαλέον κονάβιζε τιτυσκομένων καδ' ὅμιλον
 ἀλλήλων. δύο δ' ἄνδρες ἀρήιοι ἔρχον ἄλλων,
 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηι, 500
 Φίεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεὲ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα Φιδῶν ἠλευάτο χάλκεον ἔγχος,
 αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ᾗχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. 505

477^b = A 461 478^b = I 83 479—80 = 93—4 484^b =
 B 118 486 = Σ 308 488 = A 593 489 = O 501 490^b =
 A 59 496 = 526 497^b = Φ 254 498^a = B 466 501 = Π 761
 503 = 184 504—5 = Π 614—5.

480 ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται schol. V 482 ὥς μοι coni. Nauck
 485 ὀμηλική CS: ὀμηλική A ὀμηλικίην D Zen., confer dualem Ἰππασι-
 δῆιν A 431 — ἐπὶ: ἐν C 486 ἢ κε φερούμεν S 491 οἳ: τοί S
 494—5 damnavit Payne-Knight, cui morem gessi propter soloecas formas
 ἐπισπόμενον et εἰς 499 ἔρχοι CD et γρ. schol. V — γρ. ἄλλως schol.
 V 502 πρῶτος: πρόσθεν Aristoph.

Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην, 21
 φρῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀροστῶ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυσ δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπάσας, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά 510
 ὤμουιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἔεν ὀρμηθέντι,
 οὔτ' ἄρ' ἐπᾶϊται μετὰ φὸν βέλος οὔτ' ἀλέφασθαι·
 τῶ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν αἰνέτο νηλεὲς ἦμαρ,
 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. 515
 τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Ἀγίφοβος· δὴ γάρ Φοῖ ἐχεν κότον ἐμμενὲς αἰεῖ.
 ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκαλάφον βάλε δουρί,
 νιδὼν Ἐνναλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀροστῶ. 520
 οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
 νῖος εἶτο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χροσέοισι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλῇσι φεφελμένος, ἐνθα περ ἄλλοι
 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐφεργόμενοι πολέμοιο. 525
 οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν·
 Ἀγίφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαεινὴν
 ἦρασε, Μηριόνης δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηι
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρός
 αὐλῶπις τροφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. 530
 Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 ἐκφέρυσε προμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος,
 ἅψ δ' ἐτάρων ἐς φέθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
 αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσῳ χεῖρε τιτήνας,
 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους 535

507—8 = P 314—5 509—11 = E 620—2 514^b = A 484
 515^b = P 700 516 = A 596. Ξ 461 517^b = K 361 518^a =
 Θ 311 519—20 = Ξ 451—2 526 = 496 528 = 295 530^b =
 Π 118. σ 397 533 = Γ 32 535—8 = Ξ 429—32.

510 γρ. ἄρα τᾶλλα schol. A 512 ἦν codd., cf. prol. p. 117
 513 μεθ' εἶον codd. 521—5 ab rhapsodo aliquo, quo arctius hoc car-
 men cum carmine vicesimo tertio vel O 110—142 coniungeret, interpola-
 tos esse suspicatus est Payne-Knight 523 ὑπὸ: ἐν S 535 πολέμον
 δυσφηχέος Bekker.

ὠκέας, οἳ Φοι ὀπισθε μάχης ἡδὲ πολέμοιο
ἔστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἱ τὸν γε προτὶ φάστρ' φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοντάτου ἔρρεφε χειρός.

οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὁρώρει. 540

Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαιμὸν τύψ', ἐπὶ Φοῖ τετραμμένον, ὅξέι δουρί·
ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη
καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ Φοι θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας 545

οὔτας' ἐπαῖξας, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἧ τ' ἀνὰ νῶτα θέφουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἰκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.

Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων 550

παπαίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο
εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροά νηλεῖ χαλκῷ

Ἀντιλόχου· περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος νῖδ' ἐρυντο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. 555

οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δεῖων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
στρωφᾷτ'· οὐδέ Φοι ἔγχος ἔχ' ἀτρεμάς, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶ ψῆσιν
ἧ τευ ἀκοντίσσαι ἢ ἐσχεδὸν ὀρμηθῆναι.

ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον 560

Ἀσιάδην, ὃ Φοι οὔτα μέσον σάκος ὅξέι χαλκῷ
ἐγγίθεν ὀρμηθεὶς· ἀμενήνωσεν δέ Φοι αἰχμὴν
κνανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγέρας.

καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν' ὥς τε σκῶλος πυρρίκαστος,
ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίῃς. 565

540 = 169

543 = χ 17 et Ξ 419

544 = Π 414. 580

548—9 = Α 522—3

550 = Α 580

559^b = Ψ 817.

541 γρ. Αἰνείας δ' schol. A: ἐνθ' Αἰνείας AC ἐνθ' Αἰνείας D, lectio optimorum librorum inde nata esse videtur, quod rhapsodi nonnulli novum canendi initium ab hoc versu capiebant, cf. M 182 543 ἐάφθη AC Ar.: ἐάφθη D, cf. prol. p. 132 544 δέ μιν Π 414 et 580 — θυμοραϊστής Glaucus ad Π 414 et Bekker Hom. Bl. I 157 546 ἀπό: διὰ Zen. 551 παρασταδὸν Zen. Aristoph. 560 Ἀδάμαντα Barnes 561 ὅς οἱ codd. 565 γαίῃ C.

ἄψ δ' ἐτάρων ἐς φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἄλεφείνων. 21

Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί
αἰδοίων τε μεσηγνὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἐνθα μάλιστα
γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν.

ἐνθα Φοι ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος περὶ δουρί 570
ἥσπαιρ' ὥς ὅτε βοῦς, τὸν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δῆσαντες ἄγουσιν.

ὥς ὃ τυπεῖς ἥσπαιρε μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δφῆν,
ὄφρα Φοι ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσας ἔγγνύθεν ἐλθῶν
ἦρος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν. 575

Δηϊπύρον δ' Ἐλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρην
Θρηκίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.

ἦ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, καὶ τις Ἀχαιῶν
μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν. 580

Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλένῳ ἦρωι φάνακτι,

ὃς δὲ δόρυ κραδᾶων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν.

τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήδην ὃ μὲν ἔρχεῖ ὀξυόεντι
φίειτ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῶ. 585

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.

ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλφῆν
θρῶσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι

πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῇ, 590
ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο

πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς φεκάς ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.

Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
τῇ βάλεν, ἣ δ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ

566 = Γ 32 569^b = δ 197 573^b = Α 416. γ 473 575^b =
Δ 461 576^b = Ε 584 580 = Ε 659 581^b = Δ 220 583 =
Τ 423 et Α 375 584^b = Ε 50 586^b = Θ 303 587^a = Ε 99
590^a = Ψ 215 591^b = Δ 100.

post 566 add. Harl. πάντοσε παπταίνων μή τις χροά καλὸν ἐπαύρη
567 μεθεσπόμενος hic et P 190 corrigendum fuit 570 γρ. δὲ σπόμενος
schol. A, cf. M 395 573 τυπεῖς: δαμείς Aristarchum legisse docet Lehrs
de Arist.² 54 583 ἀνείλκε CD 584 ὀμαρτήδην Ar.: ὀμαρτήτην codd.
589 θρῶσκωσι C — κυανόχροες Macrob. sat. V 14 — φερέβινθοι Legerlotz in
K. Z. X 379 594 τῇ conl. Nauck: τήν codd. — ἣ AD Ar.: ἦ C et γρ. schol

ἀντικρὺ διὰ χειρος ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος. 21
 ἄψ δ' ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεφείνων, 596
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς Φέρυσεν μεγάθυμος Ἀγνήωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐυστρεφεὶ οἷος ἄωτῳ,
 σφενδόνη, ἣν ἄρα Φοι θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν. 600
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦιε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δημοτῆτι.
 οὔ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ Φοι ἐτράπετ' ἔγχος, 605
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶ Φῆσι χάρη καὶ Φέλπετο νίκην.
 Ἀτρεΐδης δὲ Φερυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον 610
 ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλήν
 ἀξίνην ἐνυχαλκον, ἐλαῦν' ἀμφὶ πελέκῃ,
 μακρῷ ἐνξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφικέσθην.
 ἦ τοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, ὃ δὲ προσιόντα μέτωπον 615
 ῥινὸς ὕπερ πυμάτης· λάκε δ' ὅστέα, τῷ δέ Φοι ὄσσε
 παρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 ἰδυνώθη δὲ πεσών. ὃ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ ἐνχόμενος Φέπος ἡϋδα.
 „λείψετε θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυνώλων, 620
 Τρῶες ὑπερφίαλοι, δφεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς,
 ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες, — οὐδέ τι θυμῷ

596 = 566 602^b = I 411 604 = Γ 15 605 = A 233
 609^b = O 539 610 = Γ 361 614 = A 459 619 = P 537. Φ 183
 620^b = E 345.

599 ἐυστρεφεὶ Ar.: εὐστρόφῳ codd. 608 γρ. ἔσχετο A 609 ἔλπετο
 CD: ἐέλπετο A, cf. N 260, μέγα δ' ἦλπετο Zen. 610 ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι
 μάχαιραν Zen. 611 καλῆς requirit Lehrs de Arist.² 450 613 ἐφικέσθην
 scripsi: ἀφικέσθην Aristoph. γρ. ἀφίκεσθον schol. A, ἐφίκοντο ACD Ar.,
 γρ. ἀφίκοντο Eust., cf. N 301 617 γρ. αἱματόεντε schol. B: αἱματόεντα
 codd. — πέσεν alios scripsisse significat schol. A, cf. La Roche Hom.
 Text. p 384.

Ζηνὸς ἐριβριμέτεω χαλεπὴν ἐδφείσατε μῆνιν 21
 ξεινίου, ὅς τέ ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν· 625
 οἳ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 μᾶψ οἷχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ —
 νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
 πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος. 630
 Ζεὺ πάτερ, ἣ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 ἀνδρῶν ἧδ' θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται·
 οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πτολέμοιο. 635
 πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐφέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
 ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν·“
 ὥς Φειπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα 640
 συλῆσας ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 ἔνθα Φοῖ νιὸς ἐπᾶλτο Πυλαιομένεος βασιλῆος
 Ἀρκαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμῖζων
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαίαν· 645
 ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι,
 ἄψ δ' ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεφείνων,
 πάντοσε παπταίνων, μὴ τις χροῖα χαλκῷ ἐπαύροι.
 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκήρε' οἰστόν 650
 καὶ ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός

629^b = O 702 637 = ψ 145 642 = E 134 646 = O 528
 et H 258 647 = 607 648 = Γ 32 649^a = P 674.

625 πόλιν αἰπὴν AD πόλιν αὐτήν C πόλιν αἰπὴν Nauck 626 γρ.
 κτήμαθ' αἰμ' αὐτῇ schol. A 627 οἷχεσθον ἄγοντες Zen. — παρ' et
 περ A et Ar. — αὐτῆς D 635 ὁμοίου πολ. (πτολ. D) codd.
 636—9 damnat Franke 637 περισσὸν εἶναι φασί τινες schol. B
 641 ἐτάροις ἐδίδου C 643 Πυλαιομένεος: conf. ad E 576 644 πτολε-
 μίζων Heyne: πτολεμῖζων ACD 649 ἐπαύροι Hermann opusc. I 288:
 ἐπαύρη codd.

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν. 21
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων
 θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
 κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέφε, δεῦε δὲ γαῖαν. 655
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν
 ἀχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων,
 ποινή δ' οὐ τις παῖδός ἐγίνετο τεθνηῶτος.
 τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη· 660
 ξείνος γάρ Φοι ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὅ γε χωόμενος προῖει καλκήρε' ὀιστόν.
 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ Πολυίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι Φοικία ναίων,
 ὅς ῥ' ἐν Φειδῶς κῆρ' ὀλοήν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. 665
 πολλάκι γάρ Φοι ἔφειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος
 νοῦσφ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι Φοῖς ἐν μεγάροισιν
 ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' αἶμα τ' ἀργαλέην θωγὴν ἀλέφεινε Ἀχαιῶν
 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. 670
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὥκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο διίφιλος, οὐδέ τι Φεῖδῃ,
 ὅτι ῥά Φοι νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόοντο 675

652 = x 567 et E 67 654^a = Δ 524 655 = Φ 119 657 =
 ξ 280 et H 82 660 = Δ 494 661^a = ω 104 663^a = E 9
 664 = P 576 et Z 15 670^b = I 321 671—2 = Π 606—7
 673 = Δ 596.

652 κατὰ: διὰ A 653 καταῦθι Bekker 657 ἀθετεῖται schol. B
 — δ' om. A — ἀναθέντες Apollonius Rhodius 658—9 damnavit Ari-
 stophanes, damnandos aut homonymia excusandos censuit Aristarchus,
 656—9 damnavit Payne-Knight, μετὰ δ' οὐ σφι πατὴρ fuisse qui corri-
 gerent testatur schol. A, Κυλαιμένεος N 643 vel Κυλταιμένεα E 576 scri-
 psit Zen.; equidem rhapsodum Cretensem, ut lugubrem finem carmini
 N 210—659 imponeret, mortem Pylaemenis regis E 576—589 relatam
 neglexisse aut verbo ἐλέτην illius loci (E 576) vim occidendi denegasse
 exposui in Jahrb. f. Phil. a. 1881 p. 158, cf. prol. § 31 663 Πολυεί-
 δου et 666 Πολυίδος S, cf. E 148 674 ἤδη AD ἥδει C
 675 δηϊόωντο codd., cf. prol. p. 176.

λαοὶ ὑπ' Ἀργείων. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν 21
 ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν.
 ἀλλ' ἔχεν ἦ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐσάλτο,
 Φρηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστῶν, 680
 ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου
 θῖν' ἐφ' ἄλδος πολιῆς εἰρυμέναι, αὐτὰρ ὕπερθεν
 τείχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι.
 ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες, • 685
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόνεντες Ἐπειοὶ
 σπουδῇ ἐπαῖσσοντα νεῶν ἔχον, οὐδὲ δύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ Φείκελον Ἑκτορα δῖον.
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλεγεμένοι, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετewῶ Μενεσεύς, οἱ δ' ἄμ' ἔποντο 690
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης Ἀμφίων τε Δρακίος τε,
 πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
 ἦ τοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θεΐοιο
 ἔσκε Μέδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητριῆς Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Οἰλεύς·
 αὐτὰρ ὁ Φιφίλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο.
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο· 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Οἰλῆος ταχὺς υἱὸς
 ἵστατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἡβαιόν,

682^b = A 350 684^b = A 525 685 cf. hymn. Ap. Del. 147
 688 = 148 et 53 694—7 = O 333—6.

679—724 delendos censuit H. A. Koch in Phil. VII 599, cf. A 502—520
 684 fort. *ζαχραφέες* — *μάχης* S 681—700 cum versibus A 5 et M 85
 adversarentur, interpolationis manifesta vestigia habere dixit Heyne,
 685—700 eiecit Köchly (cf. Benicken Jahrb. f. Phil. CXV 111—116 et
 Studien p. 220 sqq.), quorum virorum iudicia si sequeris, illud *Αἴας δ'*
οὐκ ἐστὶ πάμπαν Οἰλῆος ταχὺς υἱὸς ἵστατ' ἀπ' Αἰαντος (N 701) non ad
 verum N 695, quo Ajax Oilei filius ab Medone, eiusdem Oilei filio spurio,
 discernebatur, sed ad M 365—70, quibus versibus Aiace Telamonium
 ab Aiace Oiliade discessisse narratum est, spectare existimes oportebit,
 quod cum parum probabile sit, Kochium versus 679—724 eicientem pro-
 prius veritatem accessisse ratus totum locum 679—722 minoribus litteris
 exscribendum curavi 687 *οὐδ' ἔδυν*. D 690 *ἦρχεν υἱὸς* Nauck
 696 *ἐν Φυλάκῃ*: *Θανμακίῃ* suspicatur Bergk Gr. Lit. p. 609 691 *Βίας*:
Ἰασος ex O 332 huc trahendum acute intellexit M. Schmidt mel. hom. I
 692 *Μέγης τ'* Zen. 702 *ἵστατ'*: *χάζετ'* Zen.

ἀλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ· βόε Φοῖνοπε πηκτὸν ἄροτρον, 21
 ῖσιον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν 705
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον ἐύεσον ἀμφὶς ἐφέργει
 ῖσιμένω κατὰ ὤλκα, τεμῖν ἐπὶ τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιν.
 ἀλλ' ἦ τοι Τελαμυνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ 710
 λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ Φοι κάκος ἐξεδέχοντο,
 ὀππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἵκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγάλῃτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γὰρ σφι σταδίῃ ὑμῖνι μῖνε φίλον κῆρ·
 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδαρείας,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα, 715
 ἀλλ' ἄρα τόεσιν καὶ εὐστρεφεῖ οἶδς αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιθότες, οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες Τρώων φρήγνυντο φάλαγγας.
 δὴ ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ, 720
 οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμησιν
 Τρώες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.

ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν,
εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα φεῖπε παραστάς. 725
„Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραφροτοῖσι πιθέσθαι.
οὐνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμῆια φέργα,
τοῦνεκα καὶ βοιυλῇ ἐθέλεις περιφιδμεναι ἄλλων.
ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆια φέργα, 730
[ἄλλω δ' ὀρχηστὴν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδὴν.]
ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,

703^b = K 353 704^a = P 720 705^b = Ψ 507 707^b = Σ 544
 709^b = Δ 298 724^b = Γ 305 725 = M 60 727^b = B 338.

705 ἀνεκηκίει supra ε scripto α A ἀνεκήκειεν S 707 φῶλκα Bekker, fort. ἄφολκα — τέμει δέ τε AC, τέμνει δέ τε DS, ἔν' ἰκοῖατο coni. Bentley, τεμῖν ἐπὶ coni. Herwerden quaest. ep. 24, τέμει δέ τε τέλσον ἄροτρον coni. Spitzner 708 ἀλλήλοισιν S 710 λαοί: αἰὲν Heyne 712 ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ Zen. 713 σφι AD Ar.: σφιν C et Aristophanes — σταδὶς ὑμῖνις ἔργα μέμηλεν (cf. B 614) Strabo X p. 449, γρ. ἔργ' ἐμεμήλει schol. V 728 γρ. περιέμμεναι Eust. 731 om. AC, in marg. habet D, Ζηνόδοτος προστίθησιν schol. V 732 νόον τίθει Aristoph. 733 πολλὸν Aristoph.

καί τε πολὺς ἐσάωσε, μάλιστα δέ τ' αὐτὸς ἀνέγνω. 21
 αὐτὰρ ἐγὼ φερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 735
 πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδην·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἐβησαν,
 οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. 740
 ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν,
 ἢ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήφισι πέσωμεν,
 αἱ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 πᾶρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἢ γὰρ ἔγωγε
 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὼν ἀποστήσονται Ἀχαιοί 745
 χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἅατος πολέμοιο
 μῖμναι, ὅν οὐκέτι πάγχυ μάχης σήεσθαι δίω.
 ὥς φάτο Πουλυδάμας, φάδε δ' Ἴκτορι μῦθος ἀπήμων.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 καὶ μιν φωνήσας φέπεα πτερόεντα προσηύδα· 750
 „Πουλύδαμαν, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους,
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν ἐν τοῖς ἐπιτείλω.“
 ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι φεφοικώς,
 κεκληγώς, διὰ δὲ Τρῶων πέτετ' ἠδ' ἐπικουρῶν. 755
 οἳ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἴκτορος ἔκλυον αὐδὴν.
 αὐτὰρ ὁ Διήφοβόν τε βίην θ' Ἐλένοιο φάνακτος

735 = I 103 737^a = E 27 742 = B 175 746^b = Z 203
 747^b = I 655 748—9 = M 80—1 750 = A 201 752—3 =
 M 368—9 757^b = O 270.

734 πολὺς: πολέας AD πολεῖς C, cf. prol. p. 144 — δέ τ' Hermannus op. IV 21: δέ κ' codd., cf. § 185 741—7 damnat Düntzer, equidem Pulydamantem versibus antiquis, quos recenti interpolationi cessisse auguror, suasisse puto, ut conglobati uno impetu hostes invaderent eorumque ordines disicerent 742 ἢ κεν ἐν νήεσσι coni. Ahrens Rh. Mus. II 170 744 ἐλθόμεν CD 745 ἀποστήσονται Crameri epim. hom. p. 119, 18 et 280, 16: ἀποστήσονται A ἀποτίσονται C ἀποτίσονται D, cf. prol. p. 114 846 ἅατος codd., cf. prol. p. 177 749 om. A, habent CD 751 Πουλυδάμα codd., cf. M 231. § 470 752—3 ex M 368—9 inepte repetiti sunt, unde totus locus ἐξ ὀχέων usque ad ἦ ῥα καὶ nescio an interpolatus sit.

Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον Ἐρτάκου υἱόν 21
 φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760
 τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους,
 ἀλλ' οἳ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρυμνήσιν Ἀχαιῶν
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες,
 οἳ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης 765
 δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠνυκόμοιο,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 ἀργοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖσι Φέπεςσιν·
 „Δύσπαρι, Φεῖδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπεντά,
 ποῦ τοι Διήφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο Φάνακτος 770
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος Ἐρτάκου υἱός;
 ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὄλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
 Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σόος αἰπὺς ὄλεθρος“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπεν Ἀλέξανδρος θεοφειδής
 „Ἔκτορ, ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι, 775
 ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
 μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκη γεῖνατο μήτηρ·
 ἔξ οὔ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγείρας ἐταίρων,
 ἐκ τοῖ δ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
 νωλεμέως. ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ. 780
 οἷω Διήφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο Φάνακτος
 οἴχεσθον, μακροῖσι τετυμμένω ἐργείησιν
 ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
 νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
 ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
 ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δυνάμεις γε πάρεστιν.
 παρὸς δυνάμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.“
 ὣς Φειπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρωας.

760^b = A 88 763 = Ω 168 764^b = A 659 766 = Γ 329
 767 = P 117. 683 768—9 = Γ 38—9 770—1 = 758—9 773 =
 I 419 et ε 305 774 = Γ 58 775^b = A 654 776^b = T 170
 778^b = P 261 779^b = A 523 781 = 770 785—6 = Ψ 127—8
 788 = Z 61.

763 κέεται C 768 αἰσχροῖς ἐπέεσσι codd. 772 γρ. κατὰ κρῆς
 schol. A 773 σῶς codd. 785 δ' ἐμμεμαῶτες A Ar.: δὲ μεμαῶτες CD
 et γρ. schol. A 788 ἀδελφειοῦ codd., cf. prol. § 79.

βὰν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν 21
 ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀνύμονα Πουλυδάμαντα, 790
 Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφύτην
 Πάλμυν τ' Ἀσκάνιον τε Μόρυν θ', υἷ' Ἰπποτίωνος,
 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί
 ἦοι τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὥρσε μάχεσθαι.
 οἳ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀφέλλῃ, 795
 ἣ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, 800
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτῶρ δ' ἡγεῖτο βροτολοισφῷ Φῖσος Ἄρηι,
 Πριαμίδης· πρὸ Φέθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην,
 Φρινοῖσιν πυκνὴν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 ἀμφὶ δέ τοι κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ. 805
 πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
 εἰ πῶς τοι Φεῖξειαν ὑπασπίδια προβιβάντι·
 ἀλλ' οὐ σύγχευε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
 „δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τίη δειδίσσειαι αὐτως 810
 Ἀργείους; οὗ τοί τι μάχης ἀδαήμενός εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμνημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐφέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 ἦ κε πολὺν φθαίῃ ἐν ναιομένη πόλιν ὑμή 815
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι φαλοῦσά τε περθομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων

798^b = B 209 801^b = M 67 802^b = A 295 803 = 157
 804^b = P 493 807^b = Π 609 808^b = I 8 809^b = O 676
 814^b = Γ 440 815^b = E 489 816 = B 374.

791 Φάλκην τ' Bentley, at vide Benicken Studien p. 1273 792 Μό-
 ρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα collato Ξ 514 Naber quaest. hom. p. 179.
 797 δ' codd. et Ar., omisisse alios innuit Didymus 803 πρὸ ἔθεν C
 et schol. A: πρόσθεν AD et codd. N 157 807 προβιβῶντι codd.
 808 σύγχει codd. — ὑποτάσσει Ζηνόδοτος· λίην γὰρ σφιν πᾶσιν ἐκέκριτο
 θάρσει πολλῷ 808—837 damnat Payne-Knight 809 μακρὰ βιβάσθων
 ACD: μακρὰ βιβάσκων L φώνησεν τε S 810 οὕτως CS 811 ἐσμέν C.

ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν 21
 θάσσοντας ἱρήκων ἔμεναι καλλιτέριχας ἵππους,
 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.“ 820
 ὥς ἄρα Φοι Φειπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς Ἀχαιῶν
 θάρσυνος οἶωνῳ. ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἴκτωρ·
 „Αἴαν ἀμαρτοφepές, βουγαίε, ποῖον ἔφειπες.
 εἰ γὰρ ἐγὼν οὔτω γε Διὸς πάις αἰγιόχοιο 825
 εἶην ἡματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιοίμην δ' ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 πᾶσι μάλ', ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφῆσαι, αἶ κε ταλάσσης
 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρόα λειριόεντα 830
 δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἶωνούς
 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.“
 ὥς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φηχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς ὀπισθεν.
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835
 ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 Φηχῇ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΑΠΑΘΗ ΔΙΟΣ.

Νέκτορα δ' οὐκ ἔλαθεν Φιαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, Ξ 1
 ἀλλ' Ἀσκληπιάδην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „φράζεο, διε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε Φέργα·
 μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα Φοῖνον, 5
 819^b = A 280 821 = o 160 822^b = M 201 827—8 =
 Θ 540—1 831—2 = Θ 379—80 833 = M 251 834 = M 252
 et P 723 835^a = H 419.
 2^b = 201 3^b = A 14.

824 ἀμετροεπές coni. Nauck, idem Γ 215 οὐδ' ἄρ' ἀμετροεπῆς scribi iussit — βουγαίε codd. Ar.: βουγῆι Zen. γρ. βουκαίε schol. A — ξειπας C 825 εἰ D: αἶ ACS 832 γρ. παρὰ νηυσὶν A 837 γρ. αὐλὰς schol. V — a fine huius libri ad O 515 transire poterant rhapsodi et primum transisse videtur poeta.

Libri Ξ versus 1—152 ab recentiore poeta vetera carmina arctius inter se copulante et quasi consuente adiectos esse docuit Hermannus op. V 62, unde eodem eos litterarum genere quo versus O 390—405 et A 596—848, utpote quos ab eodem consarcinate adiectos esse sentiam, describendos curavimus. γρ. μέμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσιν schol. V.

- εἰς δ' κε θερμὰ λοετρά ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη 22
 θερμήνῃ καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 αὐτὰρ ἔγνων ἐλθὼν τάχα εἵσομαι ἐς περιωπήν,“
 ὣς Φειπὼν κάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἐοῖο,
 κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρακυμήδεος ἵπποδάμοιο, 10
 χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' ἐσφιδε Φέργον ἀφεικές,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν. 15
 ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 ὀσσύμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρῳσε,
 πρὶν τίνα κεκρίμενον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,
 ὥς ὁ γέρων ὤρμαινε δαιζόμενος κατὰ θυμόν 20
 διχθαδί, ἧ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπύλων
 ἢ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὣδε δὲ Φοῖ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην· οἳ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον
 μαρνάμενοι· λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής 25
 νυκκομένων Ζίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Νέστορι δὲ Εὐμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες
 πᾶρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες 30
 θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 εἵρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἑὼν ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί·
 τῷ ῥα προκρόσας Φέρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης 35
 ἡϊόνος τόμα μακρόν, ὅσον κυνεΦέρταθον ἄκραι.
 τῷ ῥ' οἳ γ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἄθροοι· ἄχυντο δὲ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὃ δὲ Εὐμβλητο γεραιός.
 [Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.] 40

7^b = H 425 8^b = x 146 12 = K 135 13 cf. v 197 14 = O 7
 17 = O 620 21^b = Q 295 22 = K 3 23 = N 458. o 204
 24^b = A 337 26 = N 147. II 637 31^a = A 350 40^b = 808.

8 *ῥεῖσομαι* Bekker 11 *παμφαίνων* D 13 *εἵσιδεν* codd.
 15 *ἔφριπτο* Leo Meyer 16 *πορφύρει* C Zen. — *κωφῶ*: γρ. *πηγῶ* schol.
 V 21 γρ. *διχθαδίῃ* schol. A 30 *ῥ'* om. codd. dett. 32 *πρύμνησιν*
 codd. et Herodianus: *πρυμνήσιν* Crates 36 *μακρόν* codd.: *πολλόν* Zen.
 Aristoph., *μακρόν καὶ πολλόν* Ar. 37 *ὀψαίνοντες* Zen. 38 *ἄθροοι* A
 Ar.: *ἄθροοι* CD, cf. prol. p. 132 40 *ἀθετεῖται* schol. A — γρ. *πλήξε*
 schol. V — *ἐταίρων* Zen.

- τόν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 22
 „ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπῶν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ Φέπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων, 45
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτείνειν δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς, 50
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλω
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.
 τεῖχος μὲν γάρ δὴ κατερήριπεν, ὦ ἐπέπιθμεν 55
 ἄφρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλίσκτον ἔχουσιν
 νωλεμές. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπάζων,
 ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὥς ἐπιμῖΞ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. 60
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε Φέργα,
 εἴ τι νόος βρέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύνεμαι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 „Νέστορ, ἐπεὶ δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῇσι μάχονται, 65
 τεῖχος δ' οὐκ ἔχραιμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 οἷς ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, Φέλποντο δὲ θυμῷ
 ἄφρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι,
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς. 70
 Φεῖδεα μὲν γάρ σφι πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν,
 Φοῖδα δὲ νῦν σφι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.

41 = ξ 439 42 = K 87 45 cf. Θ 180 sqq. 47 = Θ 182
 48 = B 330 49^b = A 149 51^b = N 333 52 = Δ 317
 56 = 68, cf. H 338. 437 60^b = B 153 61 = Δ 14 64 = I 114
 68 = 56 69 = B 116 70 = M 70.

43 φθισήνορα δεῦρο ἰκάνεις A 44 δεῖδια Aristoph. 45 ὥς
 AD Ar.: ὅς C Aristoph., cf. X 236. Ω 388 48 τῶς A: θ' ὥς CD γρ.
 γ' ὥς schol. A 56 damnat Nauck 58 γνοίη Aristoph. 62 γρ.
 γ' ἔρξει schol. A 67 οἷς ἐπὶ et ἦ ἐπὶ Ar., ἦ ἐπὶ codd. 70 om. D,
 in marg. addunt AC 71 ὅτε ACD Ar., ὅτι variam lectionem fuisse
 arguit schol. A.

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες.	22
νῆες δεῖαι πρῶται εἰρύονται ἄγχι θαλάσσης,	75
ἔλκωμεν, πάσας δὲ φερούσμεν εἰς ἅλα διαν,	
ὕψι δ' ἐπ' εὐνῶν ὀρμίσσομεν, εἰς ὃ κεν ἔλθῃ	
νύξ ἄβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο	
Τρῶες. ἔπειτα δὲ κεν φερούμεθα νῆας ἀπάσας.	
οὐ γάρ τις νέμεσις φυγῆειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.	80
βέλτερον δε φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ἐφάλη.	
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·	
„Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε φέπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.	
οὐλόμεν', αἶθ' ὤφελлес ἀφεικελίω στρατοῦ ἄλλου	
σημαίνειν, ἡδ' ἄμμι φανασόμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς	85
ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν	
ἄρταλέους πολέμους, ὅφρα φθιώμεσθα φέκαστος.	
οὕτω δὴ μέμονας Τρῶων πόλιν εὐρυάγυιαν	
καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλά;	
εἴγα, μὴ τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ	90
μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,	
ὅς τις ἐπίστατο φῆσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν	
κιηπτοῦχος τ' εἴη, καὶ Φοι πειθοίατο λαοὶ	
τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργεῖοις φανάσσεις·	
νῦν δὲ σὺ ὠνοκάμην πάγχι φρένας, οἷον ἔφειπες,	95
ὅς κέλεαι πολέμοιο συνεστατός καὶ αὐτῆς	
νῆας εὐσκέλους ἅλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μάλλον	
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουσι περ ἑμης,	
ἡμῖν δ' αἰπὺς ὀλεθρος ἐπιρρέπῃ. οὐ γάρ Ἀχαιοὶ	
σχέουσιν πόλεμον νηῶν ἅλαδ' ἐλκομένων,	100
ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.	
ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.	
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·	
„ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ	
ἀρταλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀφέκοντας ἄνωγα	105
νῆας εὐσκέλους ἅλαδ' ἐλκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.	

74 = B 139 75^a = O 654 78^b = A 799 83 = A 350
 90 = τ 486. § 493 92 = θ 240 93^b = M 229 95 = P 173
 97 = I 683 103 = K 86.

75 νῆας D 77 ἔλθοι C 81 ἡ: γε. ἡ περ. Eust. — ἀλώη A ἀλώη C
 ἀλώη D, cf. I 592, totum versum damnat Friedlaender an. hom. p. 17
 84 ἀεικέλιω στρατοῦ ἄλλω Nauck 89 καλλείψειν: ἐκπέσειν Zen.
 95 damnant Aristoph. Ar., acute illi quidem, nisi forte culpa versus ex
 P 173 inepte huc translatis ipsi auctori recentis carminis irroganda est
 98 γένοιτο C 99 ἐπιρρέποι C 101 ἀποπαπτανέουσιν Hesychius:
 ἀποπαπτανέουσιν ACD 102 ὄρχαμε λαῶν: οἱ ἀγορεύεις Plato legg. IV
 p. 706 E.

- νῦν δ' εἴη δὲ τῆσδ' ἔγ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, 22
 ἢ νέος ἢ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 „ἔγγυς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε 110
 πείθεσθαι καὶ μὴ τι κότῳ ἀγασσέσθαι Φέακτος,
 οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὕμιν·
 πατρὸς δ' ἔξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδέος, δὲ Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει.]
 Πορθεί γάρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, 115
 Φοῖκευ δ' ἐν Πλευρώϊν καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἡδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔσχεος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μένει, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη
 πλαγχθεὶς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι. 120
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βίοτιο, Φάλις δὲ Φοῖ ἦσαν ἄρourke
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ Φοῖ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐγχεῖν. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν, εἰ ἐτεὸν περ. 125
 τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάγκη φάντες
 μῦθον ἀτιμῆσαιτε πεφασμένον, δὲ κ' ἐὺ φείπω.
 δεῦρ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηιοτήτοσ
 ἐκ βελέων, μὴ ποὺ τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται· 130
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
 θυμῷ Φῆρα φέροντες ἀφεστᾶς οὐδὲ μάχονται.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδὲ πίθοντο.
 βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφι Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε κλυτὸς Ἴννοσίγαιος, 135
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ Φεβοικῶς,
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,

108 cf. β 29 109 = H 399 113 = φ 335 115 = T 231
 116 = N 217 118* = τ 180 125 cf. δ 94 133 = H 379
 134 = 384 135* = K 515.

108 καὶ *Φασμένῳ* Bekker 111 γὰρ *χόλω* Eust. 113 *ἀγαθοῖο καὶ*
αἵματος Clemens Alex. protr. I 127, cf. δ 611 114 in A notatum
 damnasse Zen. et omisisse Aristophanes narrantur — *καλύπτει* AC:
κάλυψε D Ar. 115–127 damnat Nitzsch Beitr. p. 373 115 *Πορθεί*
codd. 116 *ῥέον* codd. — δ' om. anon. Oxon. III 260 118 *ἐμεῖο* Zen.
 119 γὰρ αὐτοῦ schol. A — γὰρ *μῦμε* schol. A 122 *ἀφνειός* cod. H, ut
 Erotianus p. 49 125 *εἰ* Ar.: *ὥς* codd. 131 γὰρ *ἀνήσομεν* schol. A
 133 δ' ἄρα AD: *δέ γε* C — *ἡδὲ πῖθ.* EL: *ἡδ' ἐπῖθ.* ACI 134 βᾶν *φ'* D
 135 *ἀλαὸς σκοπιῇν* A *ἀλαὸν σκοπιῇν* Zen. 135–152 damnat Geppert
 Ursprung I 86 post 136 Zen. addit: *ἀντιθέω Φοίνικι ὀπάονι Πηλείω-*
νος (= Ψ 360).

καί μιν φωνήσας Φέπεια πτερόεντα προσηύδα· 92
 „Ἄτρεΐδῃ, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 γηθεὶ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν 140
 δερκομένων, ἐπεὶ οὗ Φοι ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἤβαιαι.
 ἀλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ Fe σιφλώσειεν·
 τοὶ δ' οὐ πῶ μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν,
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες 145
 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, σὺ δ' ἐπόψαι αὐτός
 φεύγοντας προτὶ Φάστῳ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.“
 ὣς Φειπῶν μέγ' ἔδυσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ, ἔριδα ἔυνάγοντες Ἄρης,
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων ἐνοσίχθων 150
 ἤκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα θένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληλκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.

Ἥρῃ δ' εἰσέβριθε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 σῖτ' ἐξ Οὐλύμπιο ἀπὸ θύον· ἀντίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν, 155
 αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδῆς
 ἤμενον εἰσέβριθε, στυγερός δέ Φοι ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 ὅπως ἔξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο. 160
 ἦδε δέ Φοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 ἐλθεῖν εἰς Ἰδην ἐν ἐντύνασα Fe αὐτήν,
 εἴ πως ἡμεύεται παραδραθέειν φιλότῃ
 Φῇ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε

138 = A 201 141^b = φ 288 144^b = K 301 146 = A 803
 147^b = X 26 148—9 = E 860—1 151—2 = A 11—12 156^b =
 Φ 423. X 224. Θ 483... 161 = B 5 162 cf. P 551 164^b = ε 268.

141 δερκομένον EG, cf. I 636 142 περισσὸς ὁ στίχος καὶ ἡ
 λέξις νεωτέρων schol. V — ὡς CD: ὡς A, cf. α 497 143 γρ. σοῦ
 δ' οὐ ποι schol. V 145 κονίσουσιν codd. — γρ. αὐτούς schol. A
 148 δ' D Aristoph.: τ' AC Ar, ut recte scriptum est E 860 151 ὥρσε
 Φεκάστω Bentley 152 ἄλληλκτον CD 153 hinc vetus carmen ἀπάτης
 Διὸς orditur, cuius principium ante praefixos versus 1—152 hoc fuisse
 sentio: Τρῳαῖν καὶ Δαναοῖσι μάχῃ παρὰ νηυσὶ δεδῆει | Ἥρῃ δ' εἰσέβρι-
 θεν χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν, nisi prolixiore exordio et qui rerum status
 esset et quid Iuppiter edixisset expositum fuisse statuere mavis
 157—8 om. S 157 γρ. πολυπιδάκον schol. A 162 ἐντύνασα Fe
 Bentley: ἐντύνασαν ἔ codd., cf. P 551 163 εἴ πως: γρ. ὅπως schol. A.

χεύει' ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν. 22
 βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, τὸν Φοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν 166
 Ἵφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 κληΐδι κρυπτῇ· τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 ἔνθ' ἦ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.
 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος 170
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
 ἀμβροσίῳ ἐδανῶ, τό ῥά Φοι τεθυμένος ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ
 ἔμψης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 τῷ ῥ' ἦ γε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας 175
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς
 καλοὺς ἀμβροσίους ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβροσίον Φεανὸν Φέσαθ', ὃν Φοι Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ·
 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. 180
 ζῶσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐντροῖσι λοβοῖσιν
 τρίγλῃνα μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο διὰ θεῶων
 καλῶ νηγατέω· λαμπρὸν δ' ἦν ἡέλιος ὤς· 185
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσομένη δ' Ἀφροδίτην
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅττι κε Φείπω; 190
 ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσομένη τό γε θυμῶ,
 οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;“

165^b = Θ 366 166—7 = 338—9 173^b = Φ 438. 505
 177^b = Α 530 183 = σ 298 186 = Β 44 187 = Η 207
 190^a = Η 48.

165 χεύει' Thiersch: χεύη codd. 166 βῆ ῥ' S 168 γρ. τὴν δὲ
 et τὸν δὲ schol. B 169 γρ. πύλας schol. V, θύρας ἐπιθεῖσα φαεινὰς
 Zen. 172 ἐδανῶ: ἐανῶ Athen. XV p. 688 E, nescio an vere 173 κατὰ
 Ar: ποτὶ ACDS 177 ἀμβροσίους: καὶ μεγάλους Zen. et Aristoph.
 179 πολλά: πάντα D 180 ἐνετοῖσι C 181 ζώνην ACDS: ζώνη Ar.
 teste Didymo — γρ. ἀραρυῖη A 182 δ' ἄρα: δὲ οἱ — fort. Φέρματα
 183 γρ. τρίγλῃν' ἀμορόεντα schol. A 185 λευκόν: γρ. λαμπρὸν schol. A.

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη· 22
 „Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 αὖδα ὅ τι φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, 195
 εἰ δύναιμι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.“

τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσήνδα πότνια Ἥρη·
 „δὸς νυν μοι φιλότητα καὶ ἥμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
 δαμνᾷς ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβον πείρατα γαίης, 200
 Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἷ με σφοῖσι δόμοισιν ἐν τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Πείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθείσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω· 205
 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 εἰ κείνω γε φέπεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃ,
 αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.“ 210

τὴν δ' αὖτε προσέφειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 „οὐκ ἔστ' οὐδὲ φέφοικε τὸν φέπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.“
 ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα
 ποικίλον, ἐνθα τέ Φοι θελκτήρια πάντα τέτυκτο· 215
 ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
 πάρφασις, ἣ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 τὸν ῥά Φοι ἔμβαλε χερσὶ, φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἑγκάτθεο κόλπῳ,

193 = E 375 194 = E 721 195—6 = Σ 426—7. ε 89—90
 197 = Ξ 300. T 106 207^b = I 436 212 = Θ 358 217^b = I 554
 218^b = A 361.

195 γρ. ἀνώγει schol. A 198 δὸς μοι νῦν C et γρ. A, νυν Cobet
 misc. crit. 393: νῦν codd. 199 δαμνᾷς D δαμνᾷ AC δάμνα S δάμνα
 Ar. δάμνασαι Cobet misc. crit. 368; equidem si quid mutandum cense-
 rem, reponerem δάμνης ad analogiam formae δάμνημι, sed vide prol.
 p. 148 202 με ACD Ar.: μ' ἐν S et A in marg., cf. Ξ 303
 203 Πείας Aristoph. et Ar. 208 κείνους Zen. et Aristoph. — γ' ἐπέεσσι
 codd 213 damnaverunt Aristoph. et Ar. 215 τε A: δὲ CDS — τέ-
 τυκται Lips. et Naber quaest. hom. p. 109 216 γρ' ἡδ' ὀαριστὺς schol.
 A 217 ad explicandum vocabulum ὀαριστὺς dubito an additus sit —
 φρονεόντος Aristot. eth. Nic. VII 7 219 τῇ D.

ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 222
 ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.“ 321
 ὥς φάτο, μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 μειδήσασα δ' ἔπειτα ἔῳ ἐγκάτθετο κόλπω.
 ἦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίην ἐρατεινήν
 σεύατ' ἔφ' ἱπποπόλων Θρεϊκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 ἐξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο κυμαίνοντα,
 Ἀῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230
 ἐνθ' ὕπνω ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 ἐν τ' ἄρα Φοι πῦ χειρὶ, Φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „ὕπνε Φάναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν Φέπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 πεῖθεις· ἐγὼ δέ κέ τοι Φιδέω χάριν ἡματα πάντα. 235
 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
 αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 χρύσειον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θορήννυ ποσὶν ἦσει, 240
 τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Γῆδυμος Ὕπνος·
 „Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 ἄλλον μὲν κεν ἐγώ γε θεῶν αἰγιγενετάων

222^a = A 595 225 = T 114 226^a = ε 50 232 = Z 353
 238^b = B 46 240^b = τ 57 243 = 194 244^b = H 53.

221 γε νέεσθαι: γενέσθαι Demetrins — φρεσὶν ἦσι D 223 ἔῳ CD:
 μέσῳ A Ar., μέσῳ ἢ ἔῳ Eust. 227 γρ. ἔσσυτ' A — γρ. ἱππονόμων
 schol. V — Θρηκῶν codd. 229 ἐπὶ: ἐς Zen. et Aristoph. — ἐβήσατο
 DS 230 θείοιο ἄνακτος D 231 τινὲς γράφουσιν· ἐρχομένῳ κατὰ
 γῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν schol. V 234 ἦ μὲν Wolf: ἡμὲν
 codd., γρ. εἰ μὲν Eust. 235 ἰδέω χάριν ACDS: χάριν εἰδέω Ar., γρ.
 εἰδέω χάριν schol. A 236 κοίμισον C — ὑπ': ἐπ' Zen. 237 παρα-
 λέξομαι φιλότῃ Eust. 240 τεύχει S m. pr. 241 ἐπισχοίης D:
 ἐπίσχοιες AC ἐπίσχοιαις S, cf. Osann an. Rom. 286 -- τινὲς ἐπάγουσιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ νῶι κατεννηθέντε ἰδθαι, ἀγγεῖλαι τὰδε πάντα Ποσειδάωνι
 ἄνακτι schol. V 242 γρ. προσεφώνεειν ἧδυμος schol. A, προσεφώνεε
 νήδυμος codd. et Ar.

ῥεῖα κατευνήσαιοι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέφεθρα 22
 Ὀκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται 246
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουος ἄσσον ἰκοίμην
 οὐδὲ κατευνήσαιοι, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἦ ἐπίνυσσες ἐφετμῇ,
 ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς 250
 ἐπλεφεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 φήθυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ φοι κακὰ μήσαο θυμῷ,
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀφῆτας,
 καὶ μιν ἔπειτα Κόονδ' ἐὺ ναιομένην ἀπένεικας, 255
 νόσφι φίλων πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινεν,
 ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ζήτει· καὶ κέ μ' ἄφιστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πόντῳ,
 εἰ μὴ Νῦξ δμῆτιρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.
 τὴν ἰκόμην φεύγων, ὃ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ 260
 ἄξετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια φέροδι.
 νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 „Ἵπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 ἦ φῆς ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν', 265
 ὥς Ἡρακλεφὸς περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο,
 ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 δώσω ὀπνιέμεναι καὶ σὴν κεκληῆσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιδέην, ἧς αἶν ἐφέλδεται ἥματα πάντα.]
 ὥς φάτο, χήρατο δ' Ἵπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 270

249^a = A 590 253^b = Ψ 63 254^a = λ 400 255 = O 28
 257 = Ω 113 264^b = 221 265^b = A 206.

post 246 Crates addidit: ἀνδράσιν ἥδ' ἐθεοῖς πλείστην ἐπὶ γαίαν
 ἵησιν 249 ἄλλοθ' ἐῖ ἐπίνυσσες ἐφετμῇ Brugman, Problem p. 64: ἄλλο
 τεῖ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ AC Ar ἄλλο τεῖ . . ἐφετμῇ DS Zen. ἄλλοτε σὴ
 ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ Cant. ἄλλοτε ἦ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ Lips. 252 ἔλεξα
 ACDS: ἐθελεξα L 253 νήθυμος codd. 255 Κόονδ C et γρ. Eust. ut
 Callistratus: Κόωνδ' AD 258 ζήτει: δίξετο Herwerden in Herm.
 XVI 358 259 δμῆτιρα codd. et Ar.: μήτιρα Zen. et Aristoph.
 261 θοῇ: γρ. φίλῃ schol. B 263 γρ. ὥς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευ-
 κώλενος Ἥρη, χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν schol. V 265 Ζῆν' codd., cf. prol.
 p. 169 266 Ἡρακλῆος codd., cf. prol. p. 169 269 om. AS, add.
 in marg. CD — ἐέλδεται D: ἐμείρειαι C.

„ἄρρει νῦν μοι ὁμοσσον ἁάατον Στυγὸς ὕδωρ, 22
 χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 τῇ δ' ἑτέρῃ ἄλλα μαρμαρέην, ἵνα νῶιν ἅπαντες
 μάρτυροι ὦσ' οἱ ἐνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες,
 ἣ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
 Πασιδέην, ἣς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.“
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ὦμνυε δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον, 280
 τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου φάστν λιπόντε,
 ἡέρα Φεσσαμένω, ῥίμφα πρήσσετε κέλευθον.
 Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
 βήτην, ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285
 ἐνθ' Ἵπνος μὲν ἔμεινε πάρος Διὸς ὅσσε Φιδέσθαι,
 εἰς ἐλάτῃν ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ
 μακροτάτῃ πεφνυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
 ἐνθ' ἦστ' ὄξοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 ὄρνυθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦν τ' ἐν ὄρεσσιν 290
 χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἴηρ δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· Φίδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 ὥς δὲ Φιδ', ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃ, 295
 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντε τοκῆας.
 στή δ' αὐτῆς προπάροιθε, Φέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

274^b = O 225 276 = ε 210 277 = Θ 381 280 = β 378
 282 = Ψ 501 283 = Θ 47 294^a = T 16. T 424 297 = Ω 286.

271 ἁάατον AD ἅατον C ἁάατον Dawes misc. crit. 328, ipse
 ἀνάφατον requiro 273 νῶι C 274 μάρτυρες Zen., cf. Γ 280 — Κρόνον
 Stuttg. 275 ἣ μὲν μοι Paus. IX 35, 4 276 ἣς τ': ἣς Zen. Aristoph.
 277 βοῶπις πότνια Ἥρη S 278 ὦμνυ Herwerden quaest. ep. 25
 279 προσγράφουσι τινες· ὦμνυε δ' ἐκ πέτρης καττιβόμενον Στυγὸς ὕδωρ
 Eust. 281 γρ. Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστυ schol. V 285 ὑπο σείετο
 Zen. Aristoph. Ar.: ὑπεσείετο codd., ὑπο ἐσείεθ' coni. Ahrens Phil. IV 601
 286 μὲν: αἶν C — γρ. ἔμεινε A 288 μακροτάτῃ S ἀκροτάτῃ Plut.
 vit. Hom. c. 95 292 προσεβήσατο SD 294 δ' ἴδεν codd. — ἔρος
 E: ἔρως ACD 295 γρ. οἶος schol. A — πρῶτόν περ AC Ar.: πρῶ-
 τιστον DS et γρ. schol. A.

- „Ἡρη, πῇ μεμανῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; 22
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.“
 τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300
 „ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὠκεανόν τε, θεῶν γενέσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ με σφοῖσι δόμοισιν ἐν τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον.
 τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται 305
 εὐνῆς καὶ φιλόττος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 ἵπποι δ' ἐν πρυμνωφείῃ πολυπίδακος Ἰδῆς
 ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τίδ' ἱκάνω,
 μή πῶς μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ 310
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „Ἡρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὄρμηθῆναι,
 νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῳ τραπέομεν εὐνηθέντες.
 οὐ γὰρ πῶ ποτέ μ' ὥδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός 315
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
 οὐδ' ὁπότε ἡρακάμην Ἰεονίης ἀλόχοιο,
 ἣ τέκε Πειρίθοον θεόφιν μῆτῳρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλιφύρου Ἀκριειῶνς,
 ἣ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν· 320
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἣ β' Ἡρακλεΐα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 ἣ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάσμα βροτοῖαν· 325

299 = E 192 300 = 197 301—3 = 200—2 304—6 =
 205—7 312 = A 560 314—5 = Γ 441—2 314^b = Θ 292
 318^b = H 366 320^b = A 248 325^b cf. μ 125.

299 τῶν κ': τῶν Zen. Aristoph. 302—6(?) ἀθετοῦνται οἱ στίχοι
 schol. B 303 με ACD, cf. Ξ 202: μ' ἐν S et γρ. A 304—6 da-
 mnavit Zen. post 306 iterum Ξ 208—9 exhibit S 307 πολυπίδακος
 S: πολυπιδάκον ACD 310 μετόπισθε D Zen. Aristoph. 314 εὐνη-
 θέντες DS 315 ἔρος S: ἔρως ACD 317—27 damnarunt Aristoph.
 Ar. 320 Περσῆα τέκεν coni. Nauck — γρ. πολὺ φίλτατον ἀνδρῶν
 schol. V 321 fort. τηλεκλειτοῖο, cf. prol. p. 117 322 Μίνω τε
 ACD Zen.: Μίνων τε Ar. Μίνωά τε S γρ. Μίνωνα schol. V 323 καὶ
 Ἀλκμ. D.

οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο Φανάσσης, 22
οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σέο αὐτῆς,
ὥς σέο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἰρεῖ.
τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες; 330
εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφονται ἅπαντα,
πῶς κ' εἶσι, εἴ τις νῶι θεῶν αἰεγενετῶν
εὖδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην 335
ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
ἐνθ' ἵομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὖαδεν εὐνή.“ 340
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
„Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δείδιδι μήτε τιν' ἀνδρῶν
ᾧψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
χρύσειον. οὐδ' ἂν νῶι διαδράκοι ἡέλιός περ,
οὐ τέ καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι.“ 345
ἧ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς Φῆν παράκοιτιν.
τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
λωτὸν ἔφροσέντα ἰδὲ κρόκον ἥδ' ὑάκινθον
πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψός' ἔφεργεν.
τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν φέσαντο 350
καλὴν χρυσεῖην· στιλπνὰ δ' ἀπέπιπτον ἔφερσαι.
ὥς ὃ μὲν ἀτρέμας εὖδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
ῥ' ἔπνυ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν·

328 = Γ 446 329 = 197 330 = Α 552 332^a = Α 183
336^b = Γ 410 337^b = Η 31 338—9 = 166—7 340^b = Ρ 647
341 = Α 560 352 = ν 92 et Ο 152.

330 ξειπας C 332 fort. ἀπάντη — post ἅπαντα plenius interpungit Franke 340 εὐνή (εὐνήν em. Bekk.) Zen. Aristoph.
342 θεῶν CD: θεόν A 342—3 τιν' ἄλλον ἀθανάτων· τοῖον S
348 θ' ἐφροσέντα codd. — ἰδὲ: ἡδὲ D m. pr. 349 μαλακὸν ἔν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθην Zen. — ἔφεργε ACDS Ar.: ἔκανε ed. Chia, γρ. ἄειρε καὶ ἔεργε schol. A 350 δεξάσθην A 351 ἐπέπιπτον (ἀπέπιπτον secundum schol. V) Zen. ἐπάγουσι δέ τινες· δὴ ῥα τότε ὀφθαλμοῖσι Διὸς χύτο νήδυμος ὕπνος schol. V.

βῆ δὲ θέφειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ῥήδνμος Ὕπνος, 22
 ἀγγελίην φερέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ. 355
 ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος φέπεα περὶόνετα προσηύδα·
 „πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμννον,
 καὶ σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὔδῃ
 Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 Ἥρῃ δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.“ 360
 ὥς φειπὼν ὃ μὲν ὄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων,
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
 „Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ καὶ κῦδος ἄρῃται; 365
 ἀλλ' ὃ μὲν οὔτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
 κείνου δ' οὔ τι λήην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες. 370
 ἄσπιδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέρισται,
 φεσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίδησιν κορυθήσσειν
 κρύψαντες, χερσὶν δὲ τὰ μακρότατ' ἔργχ' ἐλόντες,
 ἵομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν μάλα περ μεμαῶτα. 375
 ὃς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχῃ δ' ὀλίγον κάκος ὦμψ,
 χεῖρονι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.“
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδὲ πίθοντο.
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων· 380
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήια τεύχε' ἀμειβον.

356 = A 92 359^b = σ 201 370 = B 139 378 = H 379
 380 = 29.

354 νῆδνμος codd. 357 Ποσειδάων (Ποσιδ. S m. pr.) CS: Ποσί-
 δαον AD, cf. prol. p. 108 — ἐπάμννον C Choeroboscus can. 277, 21 et
 Et. M. 79, 4: ἐπάμννε ADS 358 περ: τι C 359 κῶμ' ἐκάλυψα D
 et γρ. A 363 ἐκέλευε S 364 μεθίεμεν A 366 εὔχεται: ἔλπεται
 Zen. 371 ἄσπίδας DS 376—7 om. Zen., damnarunt Aristoph. Ar.
 376 ἔχῃ ACDS: ἔχει Ar. teste Didymo 378 ἡδ' ἐπίθ. codd.
 379—82 ab eodem quo 1—152 poeta adiecti esse videntur, 370—88 da-
 mnat Lachmann Betr. 58.

ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείροني δόσκειν. 22
 αὐτὰρ ἐπεὶ φέσσαντο περὶ χοροὶ νώροπα χαλκόν,
 βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δφεινὸν ἄρ' τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ, 385
 φείκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 ἐν δαῖ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δφέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἴκτωρ.
 δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἐριδα ποτολέμοιο τάνυσσαν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ, 390
 ἦ τοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἳ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέῳ ἀλεγεινῇ· 395
 οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 οὔτ' ἄνεμος τόσος γε περὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 ἠπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,
 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή 400
 δφεινὸν ἀυσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ
 ἔρχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ Φοι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 τῇ ῥα δῶν τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
 ἦ τοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνον ἀργυροήλου· 405
 τῷ Φοι ἔρυσάσθην τέρενα χροᾶ. χῶσατο δ' Ἴκτωρ,
 ὅττι ῥά Φοι βέλος ὠκὺ φετώσιον ἐκφυγε χειρός,
 ἃψ δ' ἐτάρων ἐς φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεφείνων.

383 = ω 467 384 = 134 387^b = N 286 388^a = Θ 55
 390 = N 563 et Ξ 388 391 cf. E 507—11 392^a = ι 484 397^a =
 Γ 34 401^b = Π 430 402^a = N 502 406—7 = X 291—2
 408 = Γ 32.

382 χέρηα Cramerī epim. hom. 350, 25: χέρηα ACDS — δόσκειν
 ACDS, γρ. δῶκεν schol. A, γρ. δόσκον Eust. 384—393 damnavit Jacob
 Entst. p. 280 388 ἐκόσμει codd. 389 τάνυσσεν alios legisse signi-
 ficat schol. A 394—5 post 399 collocavit Zen. 395 βορέω: ἀνέ-
 μου C 396 πέλει Et. M. 214, 36: ποτὶ ACDS 397 ὤρετο: γρ. ὤρορε
 schol. A 398 τόσος γε codd. et Ar.: τόσος γε Zen. — περὶ AD: ποτὶ
 CS — ἱεροφροισιν Agathocleum legisse refert Eust. 400 ὅσση: τόσση
 DS 401 ἀυσάντων C 402—507 olim versum A 596 excepisse
 statuit Lachmann Betr. 41 406 ἐρυσάσθην S

τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας 22
 χειρμαδίῳ, τὰ ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἐν αἰέρας
 στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς,
 στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυῖς
 πρόρριζος, δφεινὴ δὲ θεοῖον γίνεται ὁδμή 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐ περ ἔχει θράσος ὅς κε φίδηται
 ἐγγὺς ἑὸν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 ὥς ἔπεσ' Ἐκτορος ὄκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη
 καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ Φοι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα φιάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 φελπόμενοι φερούεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμείας
 αἰχμᾶς. ἀλλ' οὐ τις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι οἷδ' βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ δῖος Ἀγνήωρ· 425
 [Σαρπηδὼν τ' ἀρχὸς Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων]
 τῶν τ' ἄλλων οὐ τίς φευ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύνκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χειρσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ Φοι ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τὸν γε προτὶ φάστν φέρον βαρέα στενάχοντα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵξον ἐρρεφέος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δέ Φοι ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,

416^b = P 93. Σ 467 419^b = N 543 420 = M 396 422^b =
 M 44 429—32 = N 535—8 433—4 = Φ 1—2. Ω 692—3.

412 βεβλήκειν Zen. Aristoph.: βεβλήκει codd. γρ. ἐβεβλήκει Eust.
 414 ὑπαι C — πληγῆς A: φηγῆς CDS et γρ. A 416 τιν' ἔχει θράσος
 ὅς τις Aristoph. 418 πέσειν Ambr. — ὠκὺ Ar. 419 ἐάφθη AD:
 ἐάφθη C, cf. N 543 419 et 420 vexat Düntzer, 420 om. A Ambr.
 422 ἐρούεσθαι Ambr. 424 ἄριστοι: γρ. ἅπαντες A 426 damnavit
 Giseke Hom. Forsch. p. 236 427 τῶν τ' Zen.: τῶν δ' codd. — ἐν
 codd.: fort. φε' — ἀκήδεσεν et ἀκηδέσατο Ar., fort. ἀκηδής 433 ἐνρ-
 ρεῖος codd. 434 damnavit Hercher, Ebene von Troia p. 107 — ἀθά-
 νατον Zen., cf. Φ 2 436 ἀμπνύνθη La Roche.

ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσσεν. 22
 αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δέ Φοι ὄσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν Φίδον Ἑκτορα νόσφι κίοντα, 440
 μάλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 ἔνθα πολὺν πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
 Ἵνιοπιδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε νηὶς ἀμύμων
 Ἵνιοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος. 445
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 Πανθοῖδης, βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον, 450
 υἱὸν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὦμον δ' ὄβριμον ἐγχος
 ἔσχεν, ὃ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·
 „οὐ μὰν αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοῖδαο
 χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα, 455
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ, καὶ μιν οἶω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄιδος εἰσω.“
 ὥς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
 Αἶαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα. 460
 καρπαλίμως δ' ἀπιδόντος ἀκόντιζε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν
 λικριφὶς αἵξας, κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός

440—1 = Θ 251—2 440 cf. A 284 442^b = B 527 446^b =
 E 72 447^a = Z 64 448 = Π 764 449^b = N 384 451—2 =
 N 519—20 453 = N 413 458—9 = N 417—8 461 = N 516
 462^b = Γ 360 463^a = τ 451.

437 ἀπέμεσσεν Ag.: ἀπέμασσαν ACD Zen. γρ. ἀπέσεισεν schol. V,
 αἶμα φέμεσσαν L. Meyer K. Z. XXIII 52 438 τῷ δέ: καδδὲ D et γρ.
 A 440 νόσφι κίοντα D et γρ. A: νόσφιν κίοντα AC 444—5 Οἶνο-
 πίδην et Οἶνοπι Strabo XIII p. 619 445 ὄχθης (inimico ὄχθης) Zen.
 ὄχθαις Strabo XIII p. 605 — γρ. Σαγγαρίοιο schol. V 447 οὔτα κατὰ
 λαπάρην scripsi, ut traditum est Z 64: οὔτασε καλλάπαρην codd.
 449 ἦλθεν: γρ. ἦεν schol. V 453 γρ. ἐκπαγλος schol. V — μακρὸν
 αὔσας CD et γρ. A: μακρὰ βεβάσθων A.

- Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. 22
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ ἀνχένος ἐν συννεοχμῷ, 465
 νεΐατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῇ στόμα τε ῥίνες τε
 οὔδ' ἐπλήντ' ἢ περ κνήμαι καὶ ροῦνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὖτ' ἐγεγώνε' ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 „φράζεο, Πουλυδάμαν, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες· 470
 ἢ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ τι κακὸς μοι φεΐδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο
 ἢ αἰὲς· αὐτῷ γάρ γε γενεὴν ἄγχιστα φέφοικεν.“
 ἢ ῥ' ἐν γινώσκων, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν. 475
 ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὔτασε δουρί,
 ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
 τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαργλον ἐπέυξατο μακρὸν ἀύσας·
 „Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
 οὔ θ' ἴθι οἰοισὶν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἰζὺς 480
 ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτενέεσθε καὶ ὑμεῖς.
 φράξεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μὴ τι κασιγνήτοιο γε ποιῇ
 δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ τέ τις εὔχεται ἀνὴρ
 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.“ 485
 ὥς ἔφατ', Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Πηνελόεω δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμόν ὄρινεν.
 ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέωο φάνακτος. ὃ δ' οὔτασεν Ἴλιον ἦ
 υἷον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490

466^b = K 456 470^b = γ 101 471 cf. N 447 478 = N 413
 479^a = Δ 242 486—7 = 458—9.

467 πρότερον E 469 ἐγεγώνε' scripsi: ἐγέγωνεν codd., cf. prol. p. 114 — ἀμύμονα Πουλυδάμαντα Zen. 470 Πουλυδάμαν Zen., Πουλυδάμα codd. — ἐνίσπες A: ἐνίσπε CD 472 οὐ τι κακὸς μοι φεΐδεται Herwerden quaest. ep. 29: οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδ. codd., cf. Ψ 585
 474 γάρ ῥα φωνήν Aristoph. — ἔφκει codd. 481 κατακτενέεσθε Cobet misc. crit. 330, cf. Z 409: κατακτανέεσθε codd. 482 ὅμιν Cant.
 483 ἵνα μὴ τι: γφ. μὴ τοί τι A 484 ἔη ἄτιτος Heyne — καί τε H et Hermannus opusc. IV 41: καὶ κε codd. 485 μεγάροισιν ἀρῆς Zen.: μεγάροις ἀρεως (Ἀρεω Ar.) ACD Ar. 489 Πηνελέωο A Πηνελέοιο CD, cf. prol. p. 138.

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν· 22
 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἴλιονῆα.
 τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρό
 καὶ διὰ Φινίου ἦλθεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας 495
 ἄμφω. Πηνέλεως δὲ φερυσσάμενος ξίφος ὀξύ
 αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
 αὐτῇ σὺν πῆληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὃ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών
 πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος φέπος ἠῦδα· 500
 „Φειπέμεναί μοι, Τρῶες, ἄγαντοῦ Ἴλιονῆος
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοημέναι ἐν μεγάροισιν·
 οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηορίδαο
 ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῆ
 ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.“ 505
 ὣς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 πάπτηνεν δὲ Φέκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγῳι' Ἀχαιῶν
 ἦρετ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510
 Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Τρῳτιον οὔτα
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτιῶνα κατέκτα,
 Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφρήτην. 515
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἰπερήνορα ποιμένα λαῶν
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἐντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλήν

495—6 = Φ 115—6 497^a = K 455 500^b = K 461 506^b =
 Γ 34 507 = Π 283. γ 43 508—9 = Α 218—9 513—4 cf.
 Ν 791—2 517 = Ξ 447 et Ν 507 518^b = Ρ 86.

499 δὲ φῆ Zen.: δὲ φῆ Α, δ' ἔφη CD, sic vel δὲ φῆ omisso versu
 500 Ar. 505 σὺν ἐν Zen. Aristoph. 506 χλωρὸν δέος εἶλεν (cf. H 479.
 γ 42) D et γρ. Α 508—22 damnavit W. Ribbek Phil. VIII 498
 509 (an 508—510?) τινὲς ἀθετοῦσι schol. Α 510 γρ. ἦρετ' East.: ἦρατ'
 codd. 511 ῥα: μὲν C 512 γρ. βαρβαροφώνων schol. V 515 Περι-
 φρήτην: Πολυφρήτην ex Ν 791 sagaciter restituit M. Schmidt 517 οὔτα
 κατὰ λαπάρην D et γρ. Α: οὔτασε καλλαπάρην AC, cf. Ξ 447
 518 ἀφαιτέλην ex Hesychiana glossa γατελαιῖ elicuit Fick.

ἔσσυτ' ἐπειγομένη, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν. 22
 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν Ὀϊλῆος ταχὺς νείεσσι· 520
 οὐ γάρ τοι τις ὁμοῖος ἐπισπένθαι ποσὶν ἦεν
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΠΑΛΙΩΞΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἐβησαν O 1
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χειρῶν,
 οἳ μὲν δὴ παρ' ὄρεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 χλωροὶ ὑπὸ δφέτος πεφοβημένοι, ἔγχετο δὲ Ζεὺς 5
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας, εἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν
 Ἀργείους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα φάνακτα.
 Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ εἶδε κείμενον, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 10
 εἶαθ'· ὃ δ' ἀργαλέον ἔχει ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
 αἶμ' ἐμείων, ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλλ' Ἀχαιῶν.
 τὸν δὲ φιδῶν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 δφεινὰ δ' ὑπόδρα φιδῶν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη, 15
 Ἔκτορα δῖον ἔπανσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοὺς.
 οὐ μὲν τοῖδ', εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
 πρώτη ἐπαύρηαι καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.

519^b = A 461.

O 1—3 = Θ 343—5 4^a = K 376 5^a = A 183 6^a = v 197
 7 = Ξ 14 10 cf. Π 109 12 = Θ 350 et A 544, cf. Π 431.

522 γρ. ὅτε δὴ θεός schol. V. — ὄρσῃ supra η scripto ε A: ὥρσεν CD.

Librum O in tres partes diremimus, quarum prima cum antecedente libro arctissime cohaeret, ultima ab Patroclea male a grammaticis divulgata est, media carminibus 20—23 cum Patroclea coniungendis destinata fuit; denique quarto loco ponendi sunt inepti versus 367—404 a consarcinatore Iliadis interiecti, ut Patrocleo ad Achillem in principio libri XVI redeunti praeluderent. 4 ὑπὸ Lips: ὑπαὶ ACD — δείονος codd., quod non solum ab usu Homeri, sed etiam a ratione grammatica abhorret, δέεος Nauck, ego ut duplicem hiatum vitarem, mediam formam praeoptavi 5 προστιθέασι καὶ τὸ ἔξετο δ' ὀρθωθεῖς, μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα (= B 42) schol. V 10 κῆρ ἀπινύσσων Aristoph., γρ. κῆρα πινύσσων schol. A 15 δὲ λαοὺς: δ' Ἀχαιοὺς schol. V 16 μὲν οἷδ' codd., cf. E 765.

Ilias, ed. Christ. II.

ἧ οὐ μέμνη' ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν 23
 ἄκμονας ἦκα δύνω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἱηλα
 χρύσειον ἄφρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
 ἐκρέμω, ἡλάστεν δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἴκοιτο
 γῆν ὀλιγηπελέων. ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 ἀζηγῆς ὀδύνη Ἡρακλεφῆος θεῖοιο, 25
 τὸν σὺν ξύν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' ἐν ναιομένην ἀπένεικας.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα. 30
 τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξεῃς ἀπατάων,
 ὄφρα Φιδῆς, ἣν τοι χαρίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἣν ἐμίρης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο καί μ' ἀπάτησας.
 ὥς φάτο, ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα περόεντα προσηύδα 35
 „Ἔϊστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅς τε μέγιστος
 ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νοώτερον λέχος αὐτῶν
 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μᾶψ ὁμόσαιμι· 40
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

18^a = T 188. Φ 396 23 cf. A 591 23^b = N 141. κ 65 28 =
 Ξ 255 34 = Γ 259 et A 551 35 = A 201 36—8 = ε 184—6.

18—31 vel 18—33 sive τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας damnasse et ne scripsisse
 quidem fertur Zen. 18 μέμνη ὅτε codd., cf. prol. § 109 — τε κρέμω
 Bekker: τ' ἐκρέμω codd. τ' ἐκρέμας Naber quaest. hom. 131 21 ἐκρέ-
 μας Naber l. l. 22 τινὲς γράφουσιν· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἀπέλυσα πεδῶν
 μύθους δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσυμένοισι πνθίσθαι
 schol. V 23 ἴκοιτο Naber quaest. hom. 98: ἱκῆται codd., quod ex N 141
 falso huc translatus videtur, cf. p. 298, nisi forte totus versus ἀπὸ βηλοῦ
 usque ὀλιγηπελέων interpolatus est 24 θυμὸν: γρ. θυμός schol. A
 25 Ἡρακλῆος codd. 28 Κόωνδ' codd., cf. Ξ 255 29 ῥύμην coni. Nauck,
 fort. ῥουσάμην quod ex ῥουσάμην correptum iudico — ἀνήγαγον: γρ.
 ἀπήγαγον schol. V 31 ἀπολλήξεῃς D Ar., cf. La Roche Hom. Text.
 p. 390 32 ἰδῆς ACD ἰδῆ Ar., cf. La Roche Hom. Text. p. 285
 33 om. Zen. Aristoph. 35 φωνήσασα ἔπεα Bekker, ipse hic et 89
 malo ἀμειβομένη ἔπεα 41 μὴ τι ἐμῇ ἰότητι Ansems, Bedeutung von
 διὰ p. 38.

πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει, 23
 ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐπώτρυνεν καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶ Φιδῶν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς.
 αὐτὰρ τοι καὶ ἐκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην 45
 τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σύ, κελαινεφές, ἡγεμονεύης.
 ὥς φάτο, μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, 50
 Φῖσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλ' αὖ βούλεται ἄλλη,
 αἴψα μεταστρέψει νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον 55
 Ἴδριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
 ὅφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἔλθῃ, καὶ Φείπῃσι Ποσειδάωνι Φάνακτι
 παυσάμενον πολέμοιο τὰ Φὰ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι,
 Ἑκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτὶς δ' ἐμπνέσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτὶς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάγκη δ' αὖ φύζαν ἐνόρσας.
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδῃσι Ἀχιλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει Φὸν ἑταῖρον
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἑκτωρ 65
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Καρπηδόνα διόν.

43 = Z 439 45^b = I 417 47 = E 426 48 = H 356
 54^b = J 193 56 = J 199 62 cf. 366 66^a = Φ 104. X 6.

43 ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114 44 κτεινομένους
 editt. Argol. Massil. Aristoph. 45 καὶ ἐκείνῳ scripsi: καὶ κείνῳ AC Ar.
 κακείνῳ D et γφ. schol. A 46 ἡγεμονεύης A: ἡγεμονεύεις CD
 49 βοῶπις CD Aristoph.: βοῶπι A Ar. 50 μετ': γφ. ἐν schol. V —
 καθίζεις: γφ. θεοῖσι schol. A 54 κάλεσσον: γφ. κέλευσον schol. A
 55 κλυτότοξον: χρυσότοξον C m. pr., γφ. κλυτὸν αὐδὴν schol. V
 56—77 damnavit Aristoph. et Ar. 63—4 ἀθετοῦνται ὅτι ψεῦδος schol.
 A, 64—77 ne scripsit quidem Zen., 64—71 solos damnat Bergk Gr. Lit.
 p. 613, cf. prol. § 18 64 ἀνστήσει ὃν ACD: γφ. ἀνστήσειεν schol. A
 65 Ἰλίου codd.: Ἰλίου Abrens Rh. Mus. II 161, quod in versibus recens
 interpolatis comprobare dubitavi — πολεῖς AD: πολοὺς C, veterem for-
 mam πολῶς consulto huic loco non reddidi — ὀλέσονται A.

τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἑκτορα διος Ἀχιλλεύς. 23
 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς δ' κ' Ἀχαιοὶ 70
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλωσιν Ἀθηναίης διὰ βουλὰς.
 τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ,
 ὣς Φοι ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα καρῆτι, 75
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμείο θεὰ Θέτις ἦψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὄρεων εἰς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὥς δ' οὔτ' ἂν αἴξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλήν 80
 γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πενκαλίμῃσι νοήσῃ
 ,ἐνθ' εἶην ἢ ἐνθά' μενοινήσῃ τε πολλά,
 ὥς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.
 ἵκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἳ δὲ Φιδόντες 85
 πάντες ἀνῆξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἦ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφῳ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέφουσα,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἥρη, τίπτε βέβηκας; ἀτυξομένη δὲ Φέφοικας· 90
 ἦ μάλα δὴ σε φόβησε Κρόνον πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης.“
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 „μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρεο· Φοῖσθα καὶ αὐτή,

75 cf. A 528 76 = B 351 et A 512 77 = Θ 372 78 =
 Θ 381 79 = Θ 410 86^a = Ψ 203 88^b = Z 394.

71 αἰπὺν Harl., quod in vetere carmine non aspernarer collatis
 N 625. T 97 et Lehrsio de Arist.² p. 359 — ἔλωσιν C: ἔλοιεν AD, Ἴλιον
 ἐκπέρωσιν Aristarchum legisse Didymus refert 72 παύσω C m. sec.
 et D: παύω A et C m. pr. et Ar., οὔτ' ἂν ἐγὼ παύω Cobet misc.
 crit. 374 — ἄλλων D 75 πρῶτον C m. pr. — καρῆτι scripsi: κάρητι
 codd. 78 βοῶπις πότνια Ἥρη Harl. — τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσι·
 Ζῆν' ὑποταβήσασα, νόος δὲ οἳ ἄλλα μενοινᾶ schol. V 79 δ' ἐξ codd.
 Zen., δὲ κατ' varia lectio fuit, cf. Θ 410 82 εἶην AC Ar.: εἶη D in
 ras. et γε. schol. A, εἶην et εἶη et ἦην Eust. — μενοινήσῃ Ar.: μενοι-
 νήσειε codd. 86 γρ. κάλεόν τέ μιν εἰς ἔγκαστος (= Ψ 203) schol. A
 — ἐδεικανόωντο C — δέπασσιν: ἐπέεσσι Zen. 88 ἦλθε φέφουσα Lips.,
 ut legitur Z 394 89 φωνήσας ἔπεα: cf. ad O 35 91 σ' ἐφόβ. C
 92 γρ. βοῶπις πότνια schol. A 93 διήρεο C.

- οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. 23
 ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς ἐφίσης· 95
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσσαι ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ φέρογα πιφάνσκειται. οὐδέ τί φημι
 πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν
 οὔτε θεοῖς, εἰ πέρ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὖφρων·“
 ἢ μὲν ἄρ' ὥς φειποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη, 100
 ὦχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ἢ δ' ἐγέλασεν
 χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
 „νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες.
 ἦέ τί μιν μέμαμεν καταπανσέμεν ἄσσον ἰόντες 105
 ἢ φέπει ἦε βίη· ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει
 οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 τῷ ἔχεθ', ὅττι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησι φεκάστω.
 ἦδη γάρ νῦν φέλομαι Ἄρηι γε πῆμα τετύχθαι· 110
 υἱὸς γάρ Φοι ὄλωλε μάχῃ ἐνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησι φὸν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης·“
 ὥς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσω, ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
 „μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, 115
 τίσεσθαι φόνον υἱὸς ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 εἰ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν·“
 ὥς φάτο, καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δφειμόν τε Φόβον τε
 ζευγνύμεν, αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα. 120

94^b = Ψ 611 95 cf. I 69 100 cf. A 101 101^a = A 570
 105 cf. A 567 106—7 = A 180—1 108 = P 322 et M 103 111 cf.
 N 518 sqq. 113^b = M 162 114 = O 398. v 199 115^b = E 383
 118^b = Π 639 119^b = A 37 120^b = I 596.

94 ἐκείνου ACD: κείνου Ar., cf. prol. § 66 99 εἴπερ τις νῦν
 δαίνυται ἐύφρων Ahrens Rh. Mus. II 174 104 γρ. ἐριδαίνομεν ἀφρο-
 νέοντι schol. V μενεαίνομεν ἰσοφαρίζειν Heraclitus alleg. Hom. c. 2 —
 ἀφραδέοντες C et γρ. A 105 ἦε τι L: ἦ ἐτι ACD 109 ὕμμι: γρ.
 ἄμμι Eust. 110—142 in suspicionem vocavit W. Ribbek Phil. VIII
 499 114 δὲ προσηύδα CD: δ' ἔπος ηὔδα A Ar. 116 γρ. τίσεσθαι A
 120 ἐδύσατο C et A m. pr.

ἐνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος 23
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδφείσασα θεοῖσιν
 ὦρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἐνθα θάασεν·
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων, 125
 ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 χάλκεον· ἣ δὲ φέπεσσι καθάπτετο θυῶρον Ἄρηα·
 „μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας. ἣ νύ τοι αὐτως
 οὔατ' ἀκονέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
 οὐκ αἶεις ἅ τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 130
 ἣ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 ἣ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 ἄψ ἱμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φρυεῦσαι;
 ἀντίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς 135
 λείπει, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον,
 μάρψει δ' ἐξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.
 τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον νῖος ἑοῖο·
 ἦδη γάρ τις τοῦ γε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
 ἣ πέφατ' ἣ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ 140
 πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.“
 ὧς φειποῦς ἴδρυσε θρόνῳ ἐνι θυῶρον Ἄρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός
 Ἴρίν θ', ἣ τε θεοῖσι μετὰγγελος ἀθανάτοισιν·
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 145
 „Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα φίδῃσθε,
 φέρδειν ὅτι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.“
 ἣ μὲν ἄρ' ὧς φειποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη,
 ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' ἀΐξαντε πετέσθην. 150

124^b = I 194 133^b = M 178 141^b = H 128.

121 κέ τις D 124 δι' ἐκ: γρ. μὲν ἐκ Eust. 126 ἀπὸ: ἐκ C et
 γρ. A 127 ἣ δ': γρ. ἡδ' schol. A 134 ἄλλοισι θεοῖς μέγα πῆμα
 Zen. 138 νῖος ἑοῖο Zen.: νῖος ἑῆος ACD, cf. A 393 139 τοῦ γε A
 Ar.: τοῦδε CD Zen. Aristoph. 144 μετὰγγελος D: μετ' ἄγγελος AC
 145 φωνήσας ἔπεα: cf. O 35 146 σφῶ codd., σφῶ Cobet, quod hoc
 loco ante vocalem mihi quoque probatur 147—8 damnarunt Aristoph.
 Ar. 148 ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει D.

Ἴδην δ' ἱκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, 23
 εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 ἦμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
 τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 στήτην· οὐδὲ σφωε Φιδῶν ἐχολώσατο θυμῷ, 155
 ὅτι Φοι ὦκα φέπεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ προτέρην φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι φάνακτι
 πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἥδ' ἐπτολέμοιο 160
 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἄλλα διαν.
 εἰ δέ μοι οὐ φέπεσσ' ἐπιπείσεται ἄλλ' ἀλογήσει,
 φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσση
 μέναι, ἐπεὶ φέο φημι βίη πολὺν φέρτερος εἶναι 165
 καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄνεται φίλον ἦτορ
 φέσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.“
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις,
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἥε χάλαζα 170
 ψυχρὴ ὑπὸ Φριπῆς αἰθρηγενέος Βορέας,
 ὥς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο ὠκέα Ἴρις.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 „ἀγγελίην τινά τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο. 175
 παυσάμενόν σε κέλευε μάχης ἥδ' ἐπτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἄλλα διαν.
 εἰ δέ Φοι οὐ φέπεσσ' ἐπιπείσεται ἄλλ' ἀλογήσεις

151 = Θ 47 152 = Α 498 et Ξ 352 158^a = Θ 399 160^b =
 Ν 536 163 = α 294 167 = Α 187 et Η 112 168-9 = Α 195-6
 171 = Τ 358 172 = 83 176-8 = 160-2.

155 σφωε Heyne: σφωιν codd. — θυμόν D 156 ὦκ' ἐπέεσσι
 codd. 161 γρ. ἔρχεσθ' ἢ schol. Α 162 μοι: γρ. μου schol. V
 163 δῆπναιτα codd. 164 ταλάσση: γρ. θελήση schol. V 165 ἔο CD:
 εὖ Α 166-7 ἀθετοῦνται schol. Α 169 δὲ κατ': δ' ἐξ Zen., cf.
 O 79 171 ὑπὸ S: ὑπὰν ACD 176 γρ. σε κέλευε schol. Α: σε κέλε-
 ται AC σε κέλευσε SD.

ἡπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων 23
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέψασθαι ἀνώγει 180
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι
 καὶ γενεῇ πρότερος. σὺν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
 Φίσον Φοι φάσθαι, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι·“

τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 „ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔφειπεν, 185
 εἰ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίη ἀφέκοντα καθέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκε Ῥεῖη,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδῆς ἐνέροισι Φανάσσων.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 ἦ τοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ 190
 παλλομένων, Αἰδῆς δ' ἔλαχε ζόφον ἡρόεντα,
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.
 γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλύμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὐ τι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ Φέκῃλος,
 καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ. 195
 χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὧς δειδισσέσθω·
 θυγατέρεςσιν γάρ τε καὶ νύκτι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλοισι φέπεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός,
 οἳ φέθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη·“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεὶτα ποθήνεμος ὠκέα Ἴρις· 200
 „οὕτω γὰρ δὴ τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε,
 ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 φοῖσθ' ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑρινύες αἰὲν ἔπονται·“

τὴν δ' αὖτε προσέφειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 205

181—3 = 165—7 184 = Θ 208 185^b = P 170 198 = Θ 77
 et A 515 200 = 92 et 168 205 = A 206 et O 41.

179 ἀκείνος D καὶ ἐκείνος malo — πολεμίζων A Ar. πτολεμίζων D: πτολεμίζων C πολεμίζων S Zen., aeolicum colorem formae πολεμίζων offensionis grammaticis fuisse docuit Osann anecd. Rom. p. 287 180 ἄνωγε D 182—3 suspectos habent Duentzer Nauck 183 ἴσον ἐμοὶ S, unde ἴσον ἐοῖ conicias — τε: τοι C 187 τ' ἐκ AC Ar.: τε S ἐκ D — τέκε Ῥεῖη v. l. apud Eust. et Plut. vit. Hom. c. 97: τέκετο Ῥέα ACDS, cf. Ξ 203 et prol. p. 111 192 εὐρὺν: αἰπὺν Zen. 196 δειδισσέσθω S 197 γρ. νύκτι schol. V — βέλτερον Ar.: κέρδιον codd. κάλλιον Aristoph. 198 ἐκπάγλοισι ἐπέεσσιν codd., cf. prol. § 85 203 τι: τε S 204 Ἑρινύες CDS.

„Ἰρι θεά, μάλα τοῦτο φέπος κατὰ μοῖραν ἔφειπες· 23
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἰσίμα φειδῇ.
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅπποτε φισόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἶση
 νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν φεπέεσσιν. 210
 ἀλλ' ἢ τοι νῦν μὲν γε νεμεσσηθεὶς ὑποφείξω·
 ἄλλο δέ τοι φερέω, καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελεύς
 [Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιω φάνακτος]
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει 215
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 φίστω τοῦθ', ὅτι νῶιν ἀνήμεστος χόλος ἐσται.“
 ὧς φειπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιικὸν Ἐννοσίγαιος,
 δύνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 220
 „ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἦδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 οἴχεται εἰς ἅλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, 225
 οἳ περ ἐνέρετροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
 ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺν κέρδιον ἡδέ Φοι αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόφειξεν
 χεῖρας ἐμάς, ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
 ἀλλὰ σύ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μάλ' ἐπισσεῖων φοβέειν ἦρωας Ἀχαιούς. 230
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, φεκατηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 τόφρα γάρ οὖν Φοι ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.

206 = § 141 208—9 = Π 52—3 208 = Θ 147 220 =
 Π 666 225^b = Ξ 274 231^a = 305 233 = Σ 150. Ψ 2.

206 γρ. ἔπος νημερτὲς Eust. 207 fort. ὅ τ' — εἰδῇ: εἶπη Zen.
 209 ὅπποτε Bentley: ὅπποτ' ἂν codd. 211 γε ACD et Ar.: κε S et
 γρ. schol. A 212—7 ἀθετοῦνται schol. A 214 damnavit Bothe,
 versus adiectus esse videtur a rhapsodo, qui deorum contionis T 33 sqq.
 memor fuit — Ἥρης θ' S, at vide O 302 — τινὲς Ἡφαίστον τε καὶ
 Ἑρμείω schol. A, dubito an recte 222—231 damnat Lachmann Betr. 54
 224 κε Eust.: καὶ S τε ACD 225 ἐνέρετροι D et γρ. A: νέρετροι AC
 νέρετατοι Zen. 228 eiecit Bekker 230 τὴν C: τῇ AD 231—5 da-
 mnarunt Aristoph. et Ar., cf. Benicken Studien p. 204 232 ὄφρ' ἂν
 AC: τόφρ' ἂν D Ar.

κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι φέρον τε φέπος τε, 23
 ὥς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο. 235
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκονόστησεν Ἀπόλλων,
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρέων, ἱρῆκι Φεφοικῶς
 ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν.
 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἴκτορα δῖον,
 ἦμενον, οὐδ' ἔτι κείτο, νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, 240
 ἀμφὶ φέ γινώσκων ἐτάρους, ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρώς
 παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη Φεκάεργος Ἀπόλλων·
 „Ἴκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 ἦς' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;“ 245
 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 „τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἶρεαι ἄντην;
 οὐκ αἶεις ὅ με νηυσὶν ἐπι πρυμνῆσιν Ἀχαιῶν,
 Φοῦς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς; 250
 καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἰδάο
 ἥματι τῷδ' ἵξεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Φάναξ Φεκάεργος Ἀπόλλων·
 „θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
 ἐξ Ἰδῆς προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, 255
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
 ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπυνὸν πολίεθρον.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότηρνον πολέεσσιν
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἱπποισι κέλευθον 260
 πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.“
 ὥς Φειπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

236—7 = Π 676—7, cf. O 168—9 239 = A 197 240^b = Φ 417
 243^a = B 172 et E 439 245^b = Π 516 246 = Π 843. X 337 247^a =
 Z 123 259 = E 327 262 = T 110.

235 γρ. ὥς τε A 240 ἐσαγείρατο CD 245 κείσ' ἄλλοφρονέων
 Aristoteles metaph. III 5 et de an. I 2 252 ὄψεσθαι: ἵξεσθαι Ar. —
 fort ἄφεον 253 Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων C 254 θάρσει coni. Nauck
 256 περ A: γε CD et γρ. A 258—261 et 270 damnat Benicken Jahrb.
 f. Phil. CIX 152 260 sq. κελεύσω ἐς μόθον διέναι C, quod corruptum
 est ex κελεύσω ἐς μῶλόνδ' ἵέναι.

ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτιν, 23
 δεσμὸν ἀποφρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λοέεσθαι ἐν ῥοεφείῳ ποταμοῖο, 265
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὤμοις αἰσσοῦνται· ὃ δ' ἀγλαΐῃ πεποιθὼς,
 ῥίμῃ φερούνα φέρει μετὰ φήθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς Ἴκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν. 270
 οἱ δ', ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖωται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσας, οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ Φιαχῆς ἐφάνη λῆς ἡνυγένειος 275
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὥς Δαναοὶ τεῖος μὲν ὁμιλαδὸν αἶν ἐποντο,
 νύσσοιτες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Φίδον Ἴκτωρ ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμὸς. 280
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὃχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ φε παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.
 ὃ σφιν ἐνφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν· 285
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι,
 οἷον δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας,
 Ἴκτωρ, ἦ θῆν μιν μάλα φέλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρυσάτο ἢ δὲ σάωσεν 290
 Ἴκτωρ, ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,

263—8 = Z 506—11 269 = X 24 270^b = β 297. N 757
 271 = Γ 24 272 = A 549 277—8 = P 730—1 278 = N 147
 285 = A 73 286 = N 99 290^b = ξ 279. K 44.

264 θελεῖ D, fort. θεύῃ 265—8 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen. 265 λοέεσθαι codd. — εὐροεῖος ACD, cf. prol. p. 168 268 μετὰ τ' codd. 269 γούνατ': γρ. γυῖα schol. V 270 γρ. ὀτρυνέων schol. V 272 ἐσσεύαντο Ar.: ἐσσεύοντο codd. 274 ῥύσατο Nauck 277 τεῖος Zen., εἰως codd. et Ar. 290 ἐρρυσάτο AD ἐρύσατο D, cf. E 344 — ἢ δὲ σάωσεν Bekker Hom. Bl. II 2 collatis K 44. * 286: καὶ ἐσάωσεν codd.

ὥς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε 23
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται ὧδε μενουινῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι 295
 αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἶω καὶ μεμαῶτα
 θυμῷ δφείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον."

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπιδόντο. 300
 οἳ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα φένακτα,
 Τεῦκρον Μηριόνην τε Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηι,
 ὑσμίνην ἥρτηνον, ἀριστεῖας καλέσαντες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 ἦ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. 305

Τρῶες δὲ προέειπεν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 μακρὰ βιβιάς. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
 φειόμενος ὥμοισιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θυοῦριν
 δφεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκένυς
 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. 310
 τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων ἠγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, ὥρτο δ' αὐτὴ
 ὄξεϊ' ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ νευρῆφι δ' οἰστοί
 θροῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' ἀρηιθίων αἰζηῶν, 315
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, πίπτε δὲ λαός·
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατ' ἐνώπα φιδὼν Δαναῶν ταχυνώλων 320

294 = B 139 298^a = A 594 299^b = K 433 300 = H 379
 306 = N 136 312 = E 498 et M 377 314^b = A 553 315 =
 Θ 298 316—7 = A 573—4 317 cf. Φ 168 319 = Θ 67.

295 ποτὶ C 297 εἰ CD et γρ. A: ὥς A 300 ἦδ' ἐπίθ. codd.
 301 Αἴαντε Zen. Aristoph. et γρ. A 302 Μέγην Ar.: Μεγῆν Ptolem.
 Ascal., cf. Lehrs de Arist.² p. 299 306 προέειπεν codd., cf. prol.
 p. 179 307 βιβιάς ACD: βιβῶν Ar. βωῶν Zen. βιβῆς ἢ βιβῶν Eust.
 308 ὥμοισιν D: ὥμοισιν AC — αἰγίδα: γρ. ἀσπίδα Eust. 315 πῆγνυτ':
 πῆγνυτ' Θ 298.

σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄνσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμόν 23
 ἐν στήθεσσι ἐθέλξει, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 οἳ δ', ὥς τ' ἤε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶν μέγ' οἴων
 θῆρε δ' ὡς κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 ἐλθόντ' ἑξαπίνης σημάντορος οὐ παρεόντος, 325
 ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 ἦκε φόβον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων, 330
 τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
 Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
 ἦ τοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θεῖοιο
 ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 335
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρύϊς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτένκτο,
 υἱὸς δὲ Σφήλαιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μημιστῆα δὲ Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης 340
 πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε δῖος Ἀγῆνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νεῖατον ὦμον ὀπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 ὄφρ' οἳ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ 345
 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ
 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·
 „νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴν δ' ἔναρα βροτόεντα.
 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 αὐτοῦ Φοῖ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τὸν γε

322^b = Π 357 323^b = Α 696 325^a = Ε 91 327 = Μ 265
 328 = Π 306 333 - 6 = Ν 694-7 342^b = Ν 388 343 =
 Μ 195 346 = Ζ 110.

324 κλονέωσι Α: κλονέουσι CD 330 γρ. καρτεροθύμων Α
 333-8 ab Attico rhapsodo additos esse suspicatus est La Roche Z. f. δ.
 G. a. 1863 p. 163 339 Μημιστῆα δὲ Nauck: Μημιστῆ (Μημιστῆν C m.
 pr.) δ' ἔλε codd. 342 προμάχοισι: γρ. πυμάτοισι schol. B 345 τεῖ-
 χος: νῆας Kœchly opusc. p. 147 347 ἐπισσεύεσθον Zen.

γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 23
 ἀλλὰ κύνες Φερουῦσι πρὸ Φάστεος ἡμετέροιο.“ 351
 ὥς Φειπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρῶεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ συν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον Φερυσάρματα ἵππους
 Φηχῇ θεσπεσίῃ. προπάρουθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
 ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἢδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 γίνεται, ὅππότε' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἦσιν.
 τῇ δ' οἱ γε προχέροντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων 360
 αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
 ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων.
 ὥς ῥα σύ, ἦι Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζύν 365
 σύγχεφας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΑΧΗ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΝΑΤΣΙΝ.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Ο 367
 ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο Φέκαστος.
 Νέκτωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν, 370
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 „Ζεῦ πάτερ, εἰ ποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 ἦ βοὸς ἦ διὸς κατὰ πτόνα μηρία καίων
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευας,
 τῶν μνήσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ, 375
 μῆδ' οὕτω Τρῳέεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.“
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,

353^a = A 91 355^a = Θ 159 357^b cf. Φ 245 358^a = Φ 251
 361 = B 447 et Ξ 15 367—9 = Θ 345—7 370 = Θ 80 371 =
 ι 527 373 = δ 764 376 = Θ 244 377^b = Θ 170.

351 κύνες: καὶ ἐς A — ἐρύουσι vulgo, cf. A 454 353 ἐπὶ στίχας
 ACD κατὰ στίχας A 91 356 ποσσὶν: χερσὶν Zen. 359 γίγνεται S—
 ἦσιν: ἦσει S 360—366 a vetere carmine ἀπάτης Διὸς afuisse putat
 Wold. Ribbeck Jahrb. f. Phil. a. 1862 p. 30 361 πολύτιμον D
 363 ποιήσει C 365 ἦι codd. et Crates: ἦι Ar. 366 ξύγχεφες Payne
 Knight — versu 366 carmen Διὸς ἀπάτης finiri demonstravi prol. p. 9;
 inde qui sequuntur versus 367—405 cohaerent cum recentibus Iliadis addita-
 mentis A 596—848 et Ξ 1—152 370 δ' αὐτε S 377 ἔκτυπε: ἔκλυε Zen.

ἀράων αἰών Νηληιάδαο γέροντος.	24
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγίοχοιο,
μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.	380
οἱ δ', ὡς τε μέγα κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε' ἐπείγῃ
ῥις ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
ὡς Τρῶες μεγάλη Φαχὴ κατὰ τείχος ἔβαινον,
ἵππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο	385
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάνων ἐπιβάντες
μακροῖσι εὐστοῖσι, τὰ ρά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα Φειμένα χαλκῷ.	
Πάτροκλος δ', εἶος μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἑκτοθι νηῶν,
τόφρ' ὃ γ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
ἦστό τε καὶ τὸν ἑτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε μελαινάνων ὀδυνάνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν	395
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο Φαχὴ τε φόβος τε,
ψμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δὲ προσήυδα·
„Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι χατέοντί περ ἔμπηξ
ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν·
ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἔγωγε
σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν Φοῖς σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
παρΦειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.“	400
τὸν μὲν ἄρ' ὡς Φειπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο
παυροτέρους περ ἑόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.	405

378 = Ψ 199 et Θ 100 380 = Θ 252 395—6 = M 143—6
397—8 = O 113—4. v 198—9 400^a = N 122 403—4 = A 792—3
405 = Σ 148.

384 γρ. ἔβησαν AC 387 ἀποβάντες Ambr. 389 χαλκὸν Ambr.
390 εἰως codd. 393 λόγοις: γρ. λῶων (corrigere λῶων) schol. V
394 ἀκέσματ' D: ἀκήματ' ACS Ambr. 395 νῆας ἐπεσσε. eiectis libris
N et Ξ et O 1—389 scribendum esse statuit Kammer, Zur hom. Frage
III 13 397 δὴ ῥα τότε' ὥμωξεν καὶ ἔω coni. Nauck, equidem in re-
cente carmine nihil novandum duxi 398 δὲ προσήυδα CD: δ' ἔπος
ἦυδα A et Ar. 403 τίς Φοῖδ' Bekker 405 ante insertos versus
367—404 sic fere audivisse videtur ὡς τοὺς νηοὶ πάλιν πέλασεν θεός·
αὐτὰρ Ἀχαιοί; dubito tamen an versus 405—414, in quibus usus vocabuli
σοφίης ab Homeri usu dicendi abhorret, recentioris, versus 379—389
antiquioris poetae sint; quod si statueris, sic fere carmen exorsum esse
colligas: Τρῶες θ' ὡς διὰ τάρφρον ἔβαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ, μᾶλλον.

οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας 24
 Ἐρηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι ἤδ' ἐ νέεσσιν.
 ἀλλ' ὥς τε ττάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει 410
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ Φειδῇ σοφίῃς ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὣς μὲν τῶν ἐπὶ Φίσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 Ἔκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰείσατο κυθαλίμοιο. 415
 τὰ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
 οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὔθ' ὃ τὸν ἄψ ᾤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί· 420
 δούπησεν δὲ πεσῶν, δαλὸς δὲ Φοι ἔκπεσε χειρός.
 Ἔκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῶσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀνύσας·
 „Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε,
 ἀλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σάώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἄγωνι πεσόντα.“
 ὡς Φειπῶν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δ' ἐπεὶ Λυκόφρονα Μάστορος νιόν, 430
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναῖ, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ξαθέοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεί χαλκῷ,
 ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὃ δ' ὕπιος ἐν κονίῃσιν
 νηὸς ἄπο πρυμνῆς χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυνῆα. 435
 Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηγύδα·
 „Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἑόντα
 Φίσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·

413 = M 436 414 = M 175 418^b = Φ 93 421 = Δ 504 et
 Θ 329 422^a = Α 284 424 = Α 285 425 = Θ 173 428 =
 Π 500 429^b = Δ 496 430^a = Δ 491 434^b = Δ 522 435^b =
 H 16 438^b = N 363.

409 γε. ἡδὲ A: οὐδὲ ACD 411 δαίμωνος A 412 εὖ εἰδὼς Her-
 mias in Plat. Phaedr. p. 181, at cf. M 229 417 νῆας codd.: νῆα Ar.
 423 νεὸς A: νεὼς CD 430 Μήστορος C 439 τέκεσιν Zen.

τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοί 24
ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;“ 441
ὥς φάθ', ὃ δὲ ξυνέηκε, θέλων δέ τοι ἄγχι παρέστη,
τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
ιοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήμερος ἀγλαὸν υἱόν, 445
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἄγαντοῦ Πανθοῖδαο,
ἠνία χερσὶν ἔχοντα. ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
τῇ γὰρ ἔχ', ἣ ῥα πολὺν πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό τοι οὐ τις ἐρύκακε φειμένων περ. 450
ἀνθένει γάρ τοι ὅπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
ἦριπε δ' ἔξ ὀρέων, ὑπερώησαν δέ τοι ἵπποι
κείν' ὄχεα κροτέοντε. φάναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
τοὺς μὲν ὁ Φαστυνόφ Προτιάονος υἱεὶ δῶκεν, 455
πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἰσχεῖν εἰσορώοντα
ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰστὸν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν. 460
ἀλλ' οὐ λήθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥα φύλασσεν
Ἐκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπέυρα·
ὅς τοι ἐνστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
φρῆξ' ἐπὶ τῷ φερόντι· παρεπλάγχθη δέ τοι ἄλλῃ
ἰὸς χαλκοβαρῆς, τόξον δέ τοι ἔκπεσε χειρός. 465
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
„ὦ πόποι, ἣ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει

442 = B 182 et O 649 448^b = A 148 449—450 = P 291—2
452 = Θ 122 453^a = A 160 454^b = ξ 278 457 = E 134
458^a = Θ 309 460^b = P 678 465 = φ 423 et Θ 329 466 = 436
467^b = Π 120.

444 βέλεα CD: βέλη A m. rec., fort. βέλος, cf. prol. p. 180
449—51 ἀθετοῦνται schol. A 450 ἰμένω C et γρ. schol. A
451 ὅπισθε: πρόσθε Aristoph. 453 κροτέοντες codd. 454 ἐναντίον
D 455 ὃ γ' Ἀστυνόφ codd. 459 μάχην D Aristoph. Ar.: μάχης AC
Zen. 461 ῥ' ἐφύλασσεν codd. 462 ἀπήυρα codd. 467 πόποι:
γρ. πέπον schol. A.

δαίμων ἡμετέρης, ὃ τέ μοι βίον ἐκβαλε χειρός, 24
νευρὴν δ' ἐξέφρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
πρώιον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀιστούς.“ 470

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὦ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγέρας·
αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὦμω
μάρναό τε Τρώεσσι καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. 475
μὴ μὰν ἀσπονδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
νῆας ἐυσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.“

ὥς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν,
αὐτὰρ ὃ γ' ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν, 480
[ἵππουριν, δφεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ἄκα θέφων Αἴαντι παρέσθη.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἔφιδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμα,
Τρωσὶ τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέλετο μακρὸν ἀνύσας· 485
„Τρῶες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Ἀάρθανοι ἀγχιμαχῆται,
ἄνδρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ Φίδον ὀφθαλμοῖσιν
ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή, 490
ἡμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
ἦ δ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν,
ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὅς δέ κεν ἡμέων
βλήμενος ἦε τυπείς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, 495
τεθνάτω. οὐ Φοὶ ἀφεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
τεθνάνει· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,

469 cf. Θ 328 471 = P 715 476^a = Θ 512 479 = χ 122
480—2 = Γ 336—8 484^a = Π 818 485—7 = Θ 172—4 490^a =
ζ 108 495^b = B 359.

469 γρ. ἐνέστροφον schol. A 470 πρόφην Zen. 476 ἀσπονδέι
CD 478 δὲ ACD: δ' αὖ L, nescio an vere 481 om. A, habent CD
491 ἐγγυαλίξει C 492 μινύθει τε C μινύθῃσι S 494 νηυσὶ διαμπε-
ρὲς Lycurgus adv. Leocr. 103 — ἡμέων Bentley: ὑμέων codd.
495 ἐπίσπει C 497 παῖδες ὀπίσσω: νήπια τέκνα Lycurgus l. l.

καὶ Φοῖκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 24
οἰχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.“
ὥς Φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 500
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο Φοῖς ἐτάροισιν·
„αἰδώς, Ἀργεῖοι. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι
ἢ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
ἢ Φέλπεσθ', ἢν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἴκτωρ,
ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; 505
ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἴκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
οὐ μὰν ἐς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
ἡμῖν δ' οὐ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖρας τε μένος τε. 510
βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον ἢ βιῶναι,
ἢ δητὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇ
ὥδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.“
ὥς Φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
ἐνθ' Ἴκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν, 515
ἄρχον Φωκίων, Αἴας δ' ἔλε Αἰοδάμαντα
ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
Φυλιῖδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
τῷ δὲ Μέρῃ ἐπόρουσε Φιδῶν· ὃ δ' ὕπαιθα λιάσθη 520
Πουλυδάμας. καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
εἶα Πανθόου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
αὐτὰρ ὃ γε Κροῖσμον στήθεος μέσον οὐτάσε δουρὶ.
δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς ἐν Φειδῶς, 525
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐρέινατο φέρετατος ἀνδρῶν,

499 = H 460 500 = E 470 501 = N 489 509 sq. cf. ζ 182 sq.
512 = μ 351 et X 64 514 = 500 515 cf. 306 523^b = H 258
524 = J 504 et X 368.

498 καὶ κλῆρος καὶ οἶκος Lycurg. 501 οἷς ἐτάροισιν: μακρὸν ἀύσας
Lips. 508 γε: τε S 51 αὐτοσχεδίην Harl. 511—513 damnat Bekker
Hom. Bl. I 275 513 ὅπ': γρ. ἐν Eust. — γρ. ἀνδράσι παντοτέροισιν Eust.
515—521 ut hoc loco apte se habent, ita finem libri N excipere poterant
516 Φωκίων: Φωκίων S et γρ. schol. A, γρ. Ἀθηναίων schol. V, cf.
P 306 522 Πανθόου Bekker: Πάνθον codd., cf. Γ' 146 523 Κροῖσμον
coni. La Roche 526 Λαμπίδης Payne Knight — φέρετατος ἀνδρῶν D.

Λαομεδοντιάδης, εὖ Φειδότα θούριδος ἀλκῆς· 24
 ὃς τότε Φυλεῖδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς. πυκινὸς δέ Φοι ἤρκεσε θώρηξ,
 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεύς 530
 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος·
 ξεῖνος γάρ Φοι ἔδωκε Φάναξ ἀνδρῶν Ἐυφῆτης
 ἐς πόλεμον φορέειν, δαΐων ἀνδρῶν ἀλεφωρήν·
 ὅς Φοι καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 τοῦ δὲ Μέρης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης 535
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔρχετ' ὀξυόεντι,
 Φρῆξε δ' ἄφ' ἱππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαιινός.
 εἶος ὃ τῷ πολέμιζε μένων δ' ἔτι φέλλετο νίκην,
 τόφρα δέ Φοι Μενέλαος ἀρήιος ἦλθεν ἀμύντωρ, 540
 στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·
 αἶχμῇ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρόσσω φειμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγὴς ἐλιάσθη.
 τῷ μὲν ἐεισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὦμων
 συλῆσιν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπεν
 ἱφθιμον Μελάνιππον, ὃ τόφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δαΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυνθον ἀμφιφέλισσαι,
 ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δέ μιν τίε φίλα τέκεσσιν.
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπε, φέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „οὔτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιόο καταμένοιο;

527^b = A 710 528 = N 646 529 = N 562 et 371 531 =
 B 659 533^b = M 57 534^b = N 440 538^a = M 23 539^b =
 N 609 540^b = Ξ 449 541^a = A 251 542^b = E 661 547—8
 cf. A 500. 549—51 = N 174—6 553—4 = α 59—60.

531 γρ. ἡγάγετ' schol. A 534 περιττός ὁ στίχος schol. V — ἤρ-
 κει D 539 ἕως codd. — μένων δ' ἔτι Bentley: μένων ἔτι δ' codd.
 μένων καὶ Hoffmann — ἦλπετο codd. 540 γρ. ἦλθ' ἐπαμύντωρ schol.
 A 545 συλῆσονθ' Herwerden quaest. ep. 32 — κέλενε S 546 ἐν-
 ἐνιπτεν D 547 τόφρα Nauck: δ' ὄφρα codd. 551 om. S
 552 τὸν ῥ': τόνδ' S 554 ἀνεψιοῦ codd.

οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν; 24
 ἀλλ' ἔπεν· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργεῖοισιν 556
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν κτάσθαι τε πολίτας·“

ὥς Φειπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο Φισόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560
 „ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 αἰδομένων ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἢ πέφανται·
 φευνόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέφος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή·“

ὥς ἔφαθ', οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο φέπος, φράξαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 „Ἀντίλοχ', οὐ τις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω· οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἰ τινά που Τρῶων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα·“

ὥς Φειπὼν ὃ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 ἀμφὶ φέ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν, 575
 ἀλλ' Ἰκετάονος νιδὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 δοῦπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
 βλημένῳ αἶξι, τὸν τ' ἐξ εὐνῇφι θορόντα 580
 θηροτῆρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
 ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,

557 = M 172 559 = A 472 560 = N 44 et 321 561—4 =
 E 529—32 565 = Π 562 572—6 = A 496—9 577 = N 186 et
 A 480 578 = Π 325. A 502. T 388.

556 ἔπε' malo 561 καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε E 529 562 om.
 D, habent AC 563 αἰδομένων D Ar.: αἰδομένων δ' AC 567 ἔρκει
 D et A in marg.: ἔγχει AC 568—591 interpolatos esse iudicat La
 Roche Z. f. d. G. 1863 p. 174 572 ἐπέσσυτο C 577 νισσόμενον ACD
 578 πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ D: πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε
 κάλυπεν AC, quod cur offendat docet Bekker Hom. Bl. II 162
 580 αἶξει C.

ὅς ῥά Φοι ἀντίος ἦλθε θέφων ἀνὰ δημοτῆτα. 24
 Ἀντίλοχος δ' οὐ μέινε, θοός περ ἑὼν πολεμιστής, 585
 ἀλλ' ὃ γ' ἄρ' ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ΦεΦοικώς,
 ὅς τε κύνα κτείνας ἱ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν
 φεύγει, πρὶν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.
 ὥς τρέσε Νεστορίδης, ἐπὶ δὲ Τρωῆς τε καὶ Ἑκτωρ
 Φηχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέφοντο. 590
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο Φέθνος ἐταίρων.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑ.

Τρωῆς δὲ λείουσι ΦεΦοικότες ὠμοφάγοισιν
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς,
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔχειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμόν
 Ἀργείων καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν. 595
 Ἑκτορι γάρ Φοι θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξει
 Πριαμίδη, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαῆς πῦρ
 ἐμβάλοι ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαΐσιον ἀρήν
 πᾶσαν ἐπικρήνεια· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεύς,
 νηὸς καιομένης céλας ὀφθαλμοῖσι Φιδέσθαι. 600
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
 θηcéμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξειν.
 τὰ φρονέων νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἔχειρεν
 Ἑκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 μαίνεται δ' ὥς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπαλος ἦ ὀλοὸν πῦρ 605
 οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τῷ δέ Φοι ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο,

584 = P 257 585 = E 571 590 = Θ 159 591 = A 595
 592 = E 782 593^a = 347 596 = M 174 603 cf. Θ 531
 604 cf. Ξ 375 605 cf. Φ 5 606^b = E 555.

586 γ' ἄρ: γὰρ ACD 587 ἀμφὶ οἱ ἀντὶ Zen. 592 hinc exordium novi carminis statuendum esse exposui prol. p. 10, quod carmen olim sic fere exorsum esse videtur: Τρωῆς ἐπεὶ διὰ τάρφρον ἔβαν ἐφίποντες Ἀχαιοὺς νηυσὶν ἐπεσσεύοντο 592 δὲ ACD: δ' αὐτὸ Lips. 598 ἐμβάλοι Hermannus op. I 288: ἐμβάλῃ codd. 601 μέλλε Aristoph. 602 ὀρέξειν D et γρ. A: ὀρέξει AC 608 βλοσυροῖσιν C 609 μαρναμένοιο: μαινομένοιο Aristarchum legisse arguit schol. A ad Φ 5.

Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ Φοι ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ 25
 Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα 611
 τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ Φοι ἐπώρυνε μόρσιμον ἦμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.
 καὶ ῥ' ἔθελε Φρῆξαι κτίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων 615
 ἥ δὴ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο Φρῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥ τε πέτρῃ
 ἠλίβατος μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγυὺς ἐοῦσα,
 ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα 620
 κύματά τε τροφόντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέροντο.
 αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἐνθορ' ὀμίλῳ,
 ἐν δ' ἔπεσ' ὥς ὅτε κύμα θυῶν ἐν νηὶ πέσσειν
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές· ἥ δέ τε πᾶσα 625
 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμον δὲ δφεινὸς ἀφῆτη
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὁ γ' ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν, 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 μυρίαί, ἐν δέ τε τῇσι νομεῦς οὐ πω κάφα Φειδῶς
 θηρὶ μαχήσασθαι Φέλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦ τοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
 αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὕφ' Ἑκτορί καὶ Διὶ πατρί

613^b = x 175 615^b = M 47 620 = Ξ 17 621^a = γ 290
 622 = E 527 628 cf. X 202 629 = I 8 631 = J 483.

610—614 damnavit Ar., ne scripsit quidem Zen., trium recensio-
 num particulas 605—622, 623—629, 630—637 agnoscere sibi visus est Fried-
 laender in Phil. IV 584 621 τροφόντα A — αὐτήν ACD Ar.: αὐτῇ
 G, ἀκτὴν ἢ ἀκτῇ ἢ μάλλον αὐτήν Eust. 622 γρ. ἐξ ἀλὸς ὥς Δαναοὶ
 schol. A — οὐδ' ἐφείβ. D, totus versus hoc loco suspectus 625 ὑπὸ
 Wolf: ὑπαὶ codd. 626 ἄχνη C Zen. — δέ: τε C — ἀνέμοιο δὲ δει-
 νὸς codd. — ἀήτη A 633 μαχέσασθαι codd. 635 ὁμοῦ στιχάει
 Bekker.

πάντες, ὃ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, 25
 Κοπρήος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυεσθῆος ἀέθλων
 ἀγγελίην οἴχνεσκε βίῃ Ἑρακλεΐῃ· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρώτοις Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥα τόθ' Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλισεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἀντυγί πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 τῇ ὃ γ' ἐνὶ βλαφθεῖς πέσεν ὕπτιος, ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοις πεσόντος.
 Ἑκτωρ δ' ὅξυ νόησε, θέφων δέ Foi ἄτχι παρέστη,
 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων 650
 κτεῖν', οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
 χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἑκτορα δῖον.
 εἰτωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
 νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη 655
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς
 καὶ δέος· ἄλχηδες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα Φέκαστον· 660
 „ὦ φίλοι, ἄνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων, ἐπὶ δὲ μνήσασθε Φέκαστος
 παίδων ἡδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκήων,
 ἡμὲν ὅτεψ ζώουσι καὶ ψ κατατεθνήκασιν.
 τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων 665
 ἐστάμεναι κρατερῶς· μὴδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.“

649 = A 343 et O 442 651^b = Θ 125 654^a = Ξ 75
 659 = 370 661 = 561 663^a = ι 115 665 cf. λ 66 666^a = A 410.

639 ἀέθλων A in marg.: ἀνακτος ACD, utramque lectionem testatur Eust. 640 ἀγγελίην Zen.: ἀγγελίης codd., cf. Γ 206 642 γρ. παντοίην ἀρετήν Eust., cf. δ 725 645 πάλτο: γρ. ἄλτο schol. A
 646 ποδηνεκὲς C 652 μάλ' ἐδείδισαν D 653 εἰσωποί: cf. prol. p. 41 656 πρωτέων AC: προτέρων D, γρ. πρώτων καὶ προτέρων καὶ πρωτέων schol. A — αὐτοῦ CD: αὐτοὶ A 658 γὰρ: τ' ἄρ conl. Nauck
 666 τρωπᾶσθαι A m. pr. τροπᾶσθε codd. dett.

ὥς Φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. 25
 [τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὤσεν Ἀθήνη
 θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φάος γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πτολέμοιο· 670
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασαν οὐδὲ μάχοντο,
 ἡδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.]
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγάλῃτορι Φάνδανε θυμῷ
 ἐστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν· 675
 ἀλλ' ὃ γε νηῶν ἱκρί' ἐπύχετο μακρὰ βιβάσθων,
 νῶμα δὲ Ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαῖε Φεικοσίπηχυ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν ἐὺ Φειδῶς,
 ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύργους συναίρεται ἵππους, 680
 σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ Φάκτῳ δίηται
 λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες δέ γε θηήσαντο
 ἄνδρες ἡδὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·
 ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν 685
 φοῖτα μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ Φοι αἰθέρ' ἵκανε,
 αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοῶν Δαναοῖσι κέλευεν
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτῶν·
 ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων 690
 Φέθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 ὥς Ἔκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο

667 = E 470 676^b = N 809 686^b = Σ 214 692 = B 460.

667 ὤτρυνε A 668—73 ἀθετοῦνται schol. A, contra excidisse nonnulla putaverunt scholiasta Victorianus et Schoemannus op. III 6, mihi versus isti et fortasse etiam 659—667 e simili fabrica atque P 545—6 et Σ 182—7 profecti esse videntur 669 φάος codd. 670 πρὸς: γρ. πὰρ Eust. — ὁμοίου πολ. (πτολ. CD) codd. 674 ἦνδανε codd. 675 ἐφίστασαν C Ambr. 678 δυωκαῖε Φεικοσίπηχυν codd. 679 κελητίζειν Ambr. 680 συναίρεται A: συναγείρεται CD Ambr. 681 δίηται AD: διώκη C Ambr. et γρ. A 682 δέ Vrat.: τε ceteri codd. — θεήσαντο A 686 βιβάς: γρ. βιβών A, cf. O 307 689 τινὲς ἐπισυνάπτουσι τοῦτο τόνδε· ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν γένος οὐδενὶ εἰκων (= X 459) schol. V 692 om. C 693 et 704 νεῶς CD.

ἀντίος αἶξας. τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὄπισθεν 25
 χειρὶ μάλα μεγάλη, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. 695
 αὐτὶς δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη.
 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦ τοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπὲρ κακοῦ ἀλλ' ὀλέεσθαι, 700
 Τρωσὶ δὲ φέλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Φεκάστου
 νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέεσταν ἀλλήλοισιν·
 Ἔκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἦψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαίαν.
 τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳεὲς τε
 δῆουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν, οὐδ' ἄρα τοί γε
 τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἳ γ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο
 καὶ εἴφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέφε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715
 Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐ τι μεθίει
 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 „οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὀρνυτ' αὐτήν.
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
 νῆας ἐλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀφέκητι μολοῦσαι 720

700 = N 89 702 = N 819 et 629 710^b = Π 219. P 267
 715^b = T 494 716^b = Π 762.

694 ἀντίος codd. Ar.: γρ. ἀντίον schol. A — αἶξας D et γρ. A:
 αἰσσαν AC — ὤσεν Ar.: ὥρσεν ACD 696 αὐτὶς: haec altera pugna
 non pugnae apud naves libro N narratae, sed pugnae in planitie et
 ante moenia commissae opponi videtur, nisi versus 696—703 postea ad-
 ditos putare mavis 701 Τρῳαῖν δ' ἥλπετο codd. 702 κτανέειν D
 706 ἀπήγαγε: γρ. ἀφίκετο schol. V 711 ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος schol. B
 712 ἀθετεῖται schol. A 714 πέσον A Ar.: πέσειν CD, cf. N 617
 716 οὔτι μεθίει schol. Apoll. I 1089: οὐκ ἐμεθίει Zen. οὐχὶ μεθίει
 codd., οὐ τι hic et Π 762 restitui iubet Bekker Hom. Bl. I 152
 718 ὥρνυτ' A 719 πάντως Ζεὺς αἰσίον coni. Nauck.

- ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων, 25
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν
αὐτόν τ' ἰσχανάσκειν ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἄνωγεν.“ 725
ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, διόμενος θανέεσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐφίσης.
ἔνθ' ἄρ' ὁ γ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ 730
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅς τις φέροι ἀκάματον πῦρ.
αἰεὶ δὲ κμερνὸν βοῶν Δαναοῖσι κέλευεν·
„ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
ἦέ τινὰς φαμεν εἶναι ἀορσητῆρας ὀπίσσω, 735
ἦέ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἦ κ' ἀπαμυναίμεσθ' ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν,
πόντῳ κεκλιμένοι, Φεκάς ἡμεθα πατρίδος αἰῆς· 740
τῷ ἐν χερσὶ φῶως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.“
ἦ καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅς τις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεδυμένος ἔγχεϊ μακρῷ. 745
δώδεκα δὲ προπάρειθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ὣς οἳ μὲν περὶ νηὸς εὐσκέλμοιο μάχοντο· Π. 1
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,

727 = Π 102 728^b = Δ 12 732 = 687 733 = Β 110
734 = Ζ 112 736^b = Δ 407 739 cf. Φ 277.

725 ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114 730 εἰστήκει CD 731 φέ-
ρει D 736 λοιγὸν ἀλάλοισι codd. in Φ 539 737 τι D Ar.: τις AC
738 γρ. ἐπαμυναίμεσθ' A ἐπαμυνέμεσθ' C — δῆμον: δῆριν conl. Nauck
739 πεδίῳ: γρ. ὁμάδῳ A 741 fort. φάος — μειλιχίῃ ACD Ar.: μειλιχίῃ
GL 744 καταλέω ex glossa Hesychiana καταλέον restituit Fick Odys.
p. 321 745 ἔγχεϊ μακρῷ: ὀξείῃ χαλκῷ C 746 δέ: δὲ ἢ δὴ Eust.

Carmen de Patrocli laudibus iam supra a versu O 653 exorsum esse

δάκρυα θερμὰ χέϋων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος, 25
 ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέϋει ὕδωρ.
 τὸν δὲ Φιδῶν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 5
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεϋες, ἥύτε κούρη
 νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέϋους ἀνελέσθαι ἄνωγεν,
 εἵανου ἀπτομένη, καί τ' ἐςσυμένην κατερύκει,
 δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέσκειται, ὅφρ' ἀνέληται· 10
 τῇ Φίκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
 ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι; ἦ ἐμοὶ αὐτῷ;
 ἦέ τιν' ἀργελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασι Μενόιτιον Ἄκτορος υἱόν,
 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 15
 τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 ἦέ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 ἔξαύδα, μὴ κεῖθε νόψ, ἵνα Φεῖδομεν ἄμφω.“
 τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη, Πατρόκλεϋες ἵππευ· 20
 „ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης, 25
 οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων,
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν δις τῷ.
 τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 ἔλκε' ἀκείόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
 μὴ ἔμεγ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, 30

3-4 = I 14-5 5 = Ψ 534 6 = A 201 9^b = Z 518
 11^b = Γ 142 19 = A 363 21 = T 216. λ 478. 22 = K 145
 23-4 = A 825-6 24-7 = A 659-62.

suo loco monuimus, quamvis iam Aeschylus, quod ex principio fabulae Myrmidonum fr. 133 concludas, eodem, quo grammatici Alexandrini, loco Patrocleam exordientem legisse videatur. Partes carminis post libros M et I additas alio litterarum genere describendas curavimus.

v. 5 ᾤκτειρε: θάμβησε Ar. 7 Πατρόκλεις codd. et sic semper, cf. prol. p. 169 8 ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114 9 fort. ἀπτομένη Φεανού 10 προσδέσκειται Zen. 16 ἀκαχήμεθα C 21 Πηλῆος ACD 25 μὲν Τυδεΐδης Aristoph. 29 ἀκείόμενοι D: ἀκείάμενοι AC 30 φυλάσσεις C.

αἶναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ, 25
 αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἄφεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
 νηλεές, οὐκ ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἦν ἱππότης Πηλεΐδης,
 οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα
 πέτραι τ' ἠλίβατοι, οἳ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. 35
 εἰ δέ τινα φρεσὶ κῆρι θεοπροπίην ἀλεφεΐνεις
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπαρσεν
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φάος Δαναοῖσι γένωμαι.
 δὸς δέ μοι ὦμοιιν τὰ καὶ τεύχεα θωρηχθῆναι, 40
 αἶ κέ με σοὶ φίσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσῃ δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὤσαιμεν προτὶ Φάστῳ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων. 45
 ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 Φοῖ αὐτῷ θανάτον τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ὦ μοι, διογενὲς Πατρόκλες, οἷον ἔφειπες.
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα Φοῖδα, 50
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι
 καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὃ τε κράτει προβεβήκη·
 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. 55
 κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέσρας,
 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων

32^b = A 341 35 = ν 196 et Ψ 484 36—9 = A 794—7
 41—5 = A 799—803 48 = Σ 97. T 419. X 14, cf. A 364 50 =
 α 415 51 = 37 52—3 = O 208—9 52 = Θ 147 55^b =
 I 321 56 = Σ 444 58 = Σ 445.

31 αἶναρέτη codd. et Ar.: αἶν' ἀρετῆς schol. A 35 ὅτι codd.: ὅτε Ar.
 39 ἦν ποῦ: αἶ κε ν legitur A 597 — φάος codd. 40—5 a vetere carmine
 afuisse statuit Bergk Gr. Lit. 616, cf. II 134 et 793—804 41 ἴσκειν-
 τες codd.: εἴσκοντες Ar. 47 λιπέσθαι C 49 ξειπας C 50 ἦν
 τινα codd.: εἴ τινα Ar. 53 δῆ: τις Ar. 54 ὃ τε: fort. ὅτε, cf. ad
 II 35 — προβεβήκει C m. pr. 58 μ' ἔλετο Doederlein em. hom. p. 11.

Ἀτρεΐδης ὥς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην. 25
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 60
 ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἥ τοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηϊθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δῇ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀντὶ τε πτόλεμός τε.
 τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῶθι, -
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι, 65
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως, οἱ δὲ Φρηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἄργεῖοι. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοις μέτωπον 70
 ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλησίαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια Φειδεῖη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι· 75
 οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὁπὸς ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἔκτορος ἀνδροφόνου
 Τρωεὶ κελεύοντος περιφάγνυται, οἱ δ' ἀλαλητῷ
 πᾶν πεδὶον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων 80
 ἔμπες ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσῃσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλυνται.
 πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείῳ·
 ὥς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 85

59 = I 648 60^a = Σ 112. T 65 61—3 cf. 650—3 61^b =
 X 280 63^b = Z 328 74—5 cf. Θ 111 78^b = B 149.

59 μεταναστεῖν (an μετανάστιν?) Rhianus cum edit. Massil.

60—79 postea additos iudicavit Köchlius, similem rationem secuti Bergkius
 vv. 69—73, Nitzschius vv. 69—79, Düntzerus vv. 69—82 interpolatos esse
 statuerunt; equidem ambigo, utrum versus 56—63 interpolatos an versus
 60—2 in locum genuini versus οὐ μὲν ἐγὼ Τρώεσσι μαχήσομαι, ἀλλ'
 ὅπότ' ἂν δῇ suppositos dicam 66 εἰ δῇ: γε. ἥ δῇ schol. B 71 γε.
 ἐπαύλους schol. A 73 ἦπια: ἄρτια coni. Nitzsch Sagenp. 181
 76 ὁπὸς: γε. ἔπος schol. A 80 ἀλλ' ἄγε δῇ eiectis versibus 69—79
 scribendum censet Nitzsch Sagenp. p. 181 84—6 damnavit Jacob
 Entst. p. 298.

ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἄγλαα δῶρα πόρωσιν. 25
 ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ κύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοποτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις· 90
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῇτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
 μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 ἐμβήῃ· μάλα τοὺς γε φιλεῖ Φεκάερτος Ἀπόλλων·
 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν 95
 θείης, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδῖον κάτα δηριάσθαι.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν. 100
 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν.
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ
 βάλλοντες· δφεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιρινὴν
 πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ 105
 καπ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὃ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν
 ἔμπεδον αἶεν ἔχων κάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
 ἄμφ' αὐτῷ πελεμίζειν ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀρταλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, καδ δέ Φοι ἰδρώς
 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεφεν, οὐδέ πη εἶχεν 110
 ἀμπνεύσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

88^b = H 411 91^b = H 29 97 = B 371 100 cf. ν 388
 101 = E 274 102 = O 727 109 cf. O 10.

86 ἀποδάσσωσιν conl. Bekker 88 δῶη AD δῶη C 89—90 da-
 mnat Zen. 91—6 in suspicionem vocavit Nitzsch Sagenp. 253 91 μὴ
 σύ γ' ἀγαλλόμενος Zen 92 ἡγεμονεύειν: σίπν δέσθαι Zen., cf. Lehrs
 de Arist.² 359 93—6 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα λάβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Zen. 95 τρωπᾶσθαι D: τρωπάσθαι A τρωπάσθαι C 96 θείης:
 θήης ACD 97—100 ἀθετοῦνται schol. A, 97—129 secl. Köchly
 99 νῶι EL, equidem in recente lacinia barbarismos remove nolo
 103 δάμνη Naber quaest. hom. 84 104 δεινὴν C et Herodianus: δεινὴ
 AD — κροτάφοισι φαιρινὴ ex N 805 labem traxisse et poetam ἀμφὶ κρο-
 τάφοισι μένοντες vel περὶ κροτάφοις ἀραρυῖα dixisse probabat Lehrs de
 Arist.² 450 105 βάλλετο: γρ. τέπτετο schol. A 106 καπ φάλαρ' codd.:
 καὶ φάλαρ' Ar. 107 οὐδ' ἐδύν. CD.

ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 25
 ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἔκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστάς
 πληῆ' ἄορι μεγάλην, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὅπισθεν, 115
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γυνῷ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ρίγησέν τε,
 Φέργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρεν 120
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὣς τὴν μὲν πρυμνὴν πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μηρῷ πληξάμενος Πατροκλεΐα προσέφειπεν· 125
 „ὄρσο, διογενὲς Πατρόκλεες, ἵπποκέλευθε·
 λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δεῖοιο ἰωήν·
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται·
 δύσεο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.“
 ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεῦτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι δυνεν
 ποικίλον ἀστερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον 135
 χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα κάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δφεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ Φοῖ παλάμηφιν ἀρήρει.

112 = B 484 118^b = N 530 120 = O 467 121 = Ξ 54 et
 H 21 128^b = Θ 299 130^b = H 206 131—3 = Γ 330—2
 135—9 = Γ 334—8.

120 κείρει D et γρ. schol. A, ut recte legitur O 467 121 βούλετ'
 ἀρήγειν D 124 τῆς μὲν πρύμνης D 125 Πατροκλήα codd. et sic
 semper 126 ἵπποκελευστά Bentley 127 ἰωήν: ἐρωήν ed. Massil.
 post 129 addit D in marg.: Μυρμιδόνων ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γέ-
 νηαι (= Π 39) 134 ποδώκεος Αἰακίδαο: γρ. κακῶν βελέων ἀλεωρήν
 schol. V, quae nescio an genuina lectio fuerit.

ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 25
 βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν 141
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῃ τάμε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς Ζευγνύμεν ἀνώγει, 145
 τὸν μετ' Ἀχιλλῆα Φρηξήνορα τίε μάλιστα,
 πιστότατος δέ Φοι ἔσκε μάχῃ ἔνι μείναι ὁμοκλήν.
 τῷ δέ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε Ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέεσθην,
 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἄρπυια Ποδάργη, 150
 βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 ἐν δὲ παρηορίησιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
 τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἦταγ' Ἀχιλλεύς,
 ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπεθ' ἵπποισι ἀθανάτοισιν.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155
 πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ λύκοι ὡς
 ὡμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 οἱ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δηώσαντες
 δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν·
 καὶ τ' ἀτελεθδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160
 λάψοντες γλώσσησι Φαραίῃσιν μέλαν ὕδωρ
 ἄκρον, ἐρευτόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 τοῖσι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο 165
 ῥύοντ'. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήιος ἵστατ' Ἀχιλλεύς
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἧσιν Ἀχιλλεύς

141—4 = T 388—91 149—50 cf. T 400 151^b = λ 21
 156^b = A 471. A 72 164^b = B 79 165 = P 388 167 = B 554.

140 damnavit, 141—4 ne scripsit quidem Zen. 143 γρ. τάμε schol.
 A: πόρε ACD 144 ἐν κορυφῇ Ar. 145 ζευγνύμεν Bekker Hom.
 Bl. I 69 — ἀνωγε codd. 145—154 diasceustae deberi existimavit
 Bergk Gr. Lit. p. 617 150 γρ. Ποδάργη C πόδαργος Zen. 151 γρ.
 ῥόον Ἡριδάνοιο Eust. 152—4 damnat Lachmann Betr. 71 153 ἦρετ'
 Ach. conl. Nauck 156 πάντη Zen. 161 λάψαντες Zen. 168—199
 supplementum esse catalogi navium exposui prol. p. 31, sed etiam se-
 Ilias, ed. Christ. II. 9

ἐς Τροίην ἡγεῖτο δίφιλος· ἐν δὲ Φεκάστη 25
 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι. 170
 πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἐΓάνασθεν.
 τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο διυπετέος ποταμοῖο,
 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη 175
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρῳ Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια Φέδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος ἀρήιος ἡγεμόνευεν,
 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη, 180
 Φύλλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόντης
 ἡράσατ', ὀφθαλμοῖσι Φιδῶν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινής.
 ἀντίκα δ' εἰς ὑπερῶ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρη
 Ἑρμείας ἀκακήτα, πόρην δὲ Φοι ἀγλαὸν υἱόν 185
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχύν ἥδ' ἀπαιτῆν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε μογροστόκος Εἰλείθυια
 ἐξάγαγε πρὸ φάοςδε καὶ ἡέλιον Φίδην ἀνγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχελῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 ἡγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία Φέδνα· 190
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας ἐν ἔτρεφεν ἥδ' ἀτὰλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος ὥς εἴ θ' ἐὼν υἱὸν ἐόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήιος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
 ἔγχεϊ μάρνασθαι μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον. 195
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 στῆσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

178^b = τ 529 184 cf. B 514 186 = γ 112. δ 202 188^a =
 T' 118 190^b = X 472 191^b = Ξ 202 196^b = I 432
 199^b = A 326.

quentes versus 200—211 ut ab eodem interpolatore additos esse sta-
 tuerem, cum aliis causis tum falsa forma ξης v. 208 commotus sum.
 169 δέ: δ' ἄρ' C 171 τοῖσι πεποιθεῖ Nauck 172 ἦνασθεν codd.
 175 ὃν AC et Ar. Aristoph.: τὸν D et γρ. schol. A — Πολυδώρη: Κλεο-
 δώρη Zen. teste schol. V 181 Φύλλαντος D 183 ἀθετεῖται schol. V
 186 θείειν, cf. K 437 188 πρὸ φάοςδε C: πρὸ φάωσδε D Zen., φάωσδε
 (omisso πρὸ) A et Aristoph. et Ar., cf. prol. p. 174 sq. 189 scriptu-
 ram codicum Ἐχελῆος in recente carmine retinere quam Ἐχελεφέος
 novare malui 196 γρ. γερήμιος ἱππότηα Φοῖνιξ schol. B.

- „Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λειπαθείσθω, 25
 ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλέετε Τρώεσσιν 201
 πάνθ' ὑπὸ μνηϊθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε φέκαστος·
 ,σχέτιλι Πηλέος νιέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
 νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀφένοντας ἑταίρους.
 Φοίκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν 205
 αὐτίς, ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
 ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 φυλοπίδος μέγα φέρον, ἔης τὸ πρὶν γ' ἐράσασθε.
 ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.“
 ὣς φειπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων. 210
 μαῖλλον δὲ στίγες ἄφθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 ὥς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινόϊσι λίθοισιν
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεφείνων,
 ὥς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔριιδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ· 215
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 πάντων δὲ προπάροιθε δὴ ἀνέρε θωρηccέσθην,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς 220
 βῆ ρ' ἵμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωφρεν
 καλῆς δαιδαλέης, τὴν Φοῖ Θέτις ἀργυρόπεζα
 θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄρεσθαι, εὐ πλῆσασα χιτῶνων
 χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὐλῶν τε ταπήτων.
 ἔνθα δὲ Φοῖ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 225
 οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα Φοῖνον,
 οὔτε τέψα σπένδεσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διὶ πατρί.
 τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεεῖψ

205 = B 236 206^b = I 436 210 = E 470 213 = Ψ 713
 215—7 = N 131—3 218 cf. N 301 219^b = O 710.

201 ἀπειλεῖτε codd. 202 μ' ἠτιάσθε: μητιάσθε Zen.
 207 ταῦθ' ἅμα S, ταῦτά μοι ἀγειρόμενοι Wunder advers. in Soph. Phil.
 p. 96 207 θαμὰ βάζετε Ar. 208 ὃο πρὶν γ' ἠγάσασθε conl. Nauck,
 facilius emendes ὃο πρόσθεν γ' ἐράσασθε, at vide ad II 168—211
 211 ἄφθεν Ar., cf. prol. p. 132 215 κόρυν: γρ. κόρυθα schol. V
 218 θωρηccέσθην scripsi: θωρήσσεσθον A θωρήσσοντο CD Ambr. et
 γρ. A 219 ἔχοντες: fort. ἔχοντε, cf. N 200 223 ἄγεσθαι codd. et
 Ar.: ἰόντι Zen. Aristoph. 225 οὔτε C Ambr. 227 ὅτι AD et Ar.:
 ὅτε C et γρ. schol. A 228 τό ῥα AD: τόν ῥα CS τόρρα Aristoph.

πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῇσιν, 25
 νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα Φοῖνον. 230
 εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῃ ἔρκεϊ, λείβε δὲ Φοῖνον
 οὐρανὸν εἰκανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 „Ζεῦ Φάνα Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Ἑλλοί
 κοὶ ναῖουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. 235
 ἤμην δὴ ποτ' ἐμὸν Φέπος ἔκλυες εὐξαμένιοι,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψασο λαὸν Ἀχαιῶν·
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐφέλδωρ.
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἁγῶνι,
 ἀλλ' ἔταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν 240
 μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ,
 θάρσυνον δέ Φοι ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 Φείσεται ἢ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταιται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἢ Φοι τότε χεῖρες ἄπτοι
 μαίνονθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος. 245
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 ἄσκηθῆς μοι ἔπειτα θαὸς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο
 τεύχεσσι τε ζὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.“
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε μητιέτα Ζεύς.
 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευεν· 250
 νηῶν μὲν Φοι ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 δῶκε, κόον δ' ἀνένευε μάχης ἔξαπονέεσθαι.
 ἦ τοι δὲ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί
 ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ,

231—2 = Ω 306—7 236—8 = Α 453—5 239^b = Ο 428
 242—3 cf. Θ 110—1 245^b = Η 147 249 = Ω 314. Α 43 250^b = Ρ 81.

229 δὲ νίψ' S 230 ἀφύσσετο Vrat., nescio an vere 231 ἔπειτ' ἀνστασ' S 232 εἰσορόων Bentley 233 Δωδωναίε: Φηγωναίε Zen. teste Stephano Byz. 247, 4 γρ. Βωδωναίε schol. B et Steph. Byz. — Πελασγικὴ et Πελαργικὴ Eust. 234 δυσχειμέρον: πολυπίδακος Zen. — γρ. δὲ σ' Ἑλλοί schol. A 236 ἦ μὲν C — ἐμεῦ πάρος legitur Α 453 237 damnarunt Aristoph. et Ar., ne scripsit quidem Zen. — τιμήσας Bekker Hom. Bl. II 19 242—5 genuinos esse negat Hentze 243 ἐπιστάται Zen. 245 fort. μαίνωνθ'. 247 ἰνέσθω S 248 συμπᾶσι C ξυμπᾶσι D 249 δ' ἔκλυε codd. 251 μέντοι C 252 γρ. σάον schol. A, cf. I 681 254 ἀπέθηκ' codd. et Ar.: ἐπέθηκ' alteram fuisse lectionem arguit schol. A.

στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ 25
 ἐκφιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν. 256
 οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγάλῃτορι θωρηχθέντες
 ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 αὐτίκα δὲ σφήκεσσι Φεφαικότες ἐξεχέοντο
 εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσι φέθοντες, 260
 [αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἐπὶ Φοικί' ἔχοντας,]
 νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
 κινήσῃ Ἀφέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 πρόσσῳ πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει Φοῖσι τέκεσσι. 265
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
 ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 „Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληιάδῳ Ἀχιλλῆος,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, 270
 ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲν ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχεμάχοι θεράποντες,
 γυνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδῃς εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.“
 ὡς Φειπῶν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου, 275
 ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀλλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρώες δ' ὡς ἐφίδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280
 Φελπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 μνησθὸν μὲν ἀποφρῖψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι.
 πάπτηνεν δὲ φέκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ

256 = A 65 261 cf. M 168. ζ 183 267^b = A 500 268^b =
 Z 66 270 = Z 112 271—2 = P 164—5 273—4 = A 411—2
 275 = 210 277 = B 334 279^b = N 331 283 = Ξ 507 284^b = A 496.

261 damnarunt Aristoph. et Ar. — ἔχοντες CS et γε. B 263—5
 alterius esse recensiois statuit Friedländer in Phil. IV 586. 263 δ'
 om. C m. pr. 264 κινήσει C 268—73 damnat Hentze 272 da-
 mnavit Seleucus 273—4 damnarunt Heyne et Bekker 279 μαρ-
 μαίροντας: δαιδαλέοις legitur N 331 281 ἐλπόμενοι codd. et Ar.:
 ἐλπόμεναι Zen. 283 damnavit Lachmann Betr. p. 72.

ἀντικρὺ κατὰ μέσسون, ὅθι πλείστοι κλονέοντο, 25
 νηὶ πάρα πρυμνῇ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου, 286
 καὶ βάλε Πυραΐχμην, δς Παίονας ἵπποκορυστάς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέφοντος.
 τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν οἰμῶξας, ἔταροι δέ μιν ἀμφὶ φόβηθεν 290
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν
 ἡγεμόνα κτείνας, δς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δὲ φόβηθεν
 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῃ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο 295
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλῖατος ἐτύχθη.
 ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὕψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
 ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρόωνες ἄκροι
 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπετος αἰθήρ, 300
 ὥς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δέιον πῦρ
 τυτθὸν ἀνέπνευσαν, πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἔρωή.
 οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόφεικον ἀνάγκῃ. 305
 ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
 ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βάλε μηρόν
 ἔργχει ὀξύοεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
 φρῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ 310
 κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήμιος οὐτα Θόαντα
 στέφνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυνία.
 Φυλεΐδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας

285 = E 8 288 = B 849 289—90 = A 522—3 296 =
 M 471 299—300 = Θ 557—8 302^b = P 761 303^b = Z 73
 306 = O 328 309^b = N 388 312 = 400.

290 ἀμφιφόβηθεν C Ar.: ἀμφεφόβηθεν AD 291 fort. ἅπασι φόβον
 Πάτροκλος ἔηκεν 293 γρ. ἀκάματον πῦρ schol. A 294 δ' ἐφόβ. ACD
 296 eiec. Bekker 298 κινήσει C 299 ἔφαναν C 301 δήμιον codd.
 303—376 posthac additos esse docuit Hoffmann quaeest. hom. II 138, ipse
 ut 326—9 veteris Iliadis esse praeefracte nego, ita reliquos quoque versus
 eiusdem atque illos esse fabricae duco 310 γαίῃ D: γαίης AC
 313 ἐφορμηθέντα Aristoph.

ἔφθη ὄρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος 25
 μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ 315
 νεῦρα διεσχίσθη, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ' ὃ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὅξει δουρὶ
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 ἦριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς, 320
 στὰς πρόσθεν νέκυσ· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἔφθη ὄρεξάμενος πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 δρύψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῳ ἄραξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν. 325
 ὥς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
 βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνης ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 νῆες ἀκοντισταὶ Ἀμισσodάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
 θρέψεν αἰμαμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας 330
 ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ Φοῖ αὐθι
 λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κοπήεντι.
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γάρ 335
 ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 τὸ δ' αὐτὶς ξιφείεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ κανλὸν
 φάσγανον ἐρραΐσθη· ὃ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θείνεν
 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἰσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340
 δέσμα, παρηέφθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχέῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν
 νύξ' ἱππῶν ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.

316^b = Δ 461 325 = Ο 578 333—4 = Ε 82—3 338 =
 Γ 362. Ν 614 343—4 = Ε 46—7. 696.

315 μυῶν AD 319 Μάρης Lips. 324 μυῶνων AD — ἄχρῳ
 codd. et Ar., ἄχρῳ alii legisse videntur 326—9 non sunt veteris Iliadis,
 siquidem vetus poeta Lycios et Sarpedonem ignorasse videtur, cf.
 prol. p. 50 338 κανλὸν Lips.: καλὸν ACD — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Γ 362.

Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεί χαλκῷ 25
 νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρρησεν 346
 νέφθεν ὑπ' ἐγκεφάλαιο, κέασσε δ' ἄρ' ὅστέα λευκά·
 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, ἐνέπλησθεν δέ Φοι ἄμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 • πρῆψε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφοεκάλυψεν. 350
 οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα Φέαστος.
 ὡς δὲ λύκοι Φάρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 κίνται, ὑπὲκ μήλων αἰρεύμενοι, αἶ τ' ἐν ὄρεσσιν
 ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ Φιδόντες
 αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάγκιδα θυμὸν ἐχούσας· 355
 ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. οἱ δὲ φόβοιο
 δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θουρίδος ἀλκῆς.
 Αἶας δ' ὁ μέγας αἶν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 Φίει· ἀκοντίσσαι· ὃ δὲ Φιδρεΐη πολέμοιο,
 ἀσπίδι ταυρεΐη κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους, 360
 σκέπτει· οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκία νίκην·
 ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίφηρας ἐταίρους.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, 365
 ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο Φιαχὴ τε φόβος τε·
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι, λείπε δὲ λαόν
 Τρωικόν, οὓς ἀφέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ Φερυσάρματες ὠκέες ἵπποι 370
 Φάξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρμα Φανάκτων.
 Πάτροκλος δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωεὶ κακὰ φρονέων. οἱ δὲ Φιαχῇ τε φόβῳ τε

346 = x 162 350 = δ 180 357^b = O 322 359^b = N 585
 366 = J 456 371^a = Z 40 372 = A 165.

345 γρ. Ἐρύμαντα schol. V 349 ὀφθαλμῷ conl. Sittl 351 ἔλεν
 C — ἄνδρα ἔκαστον S, γρ. ἄνδρας ἀρίστους schol. A 354 διέτμαγον
 S 358—363 posthac additos putat Düntzer, ante 352—7 transposuit
 Köchly, cf. prol. p. 26 363 σάου Cobet misc. crit. 293 365 γρ.
 λαίλαπι schol. B 367—371 expunctos vult Naber quaest. hom. 186,
 ipse potius 377—383 interpolatos sentio 369 ἔρυκεν: ἔργε S
 371 ἄρματ' ἀνάκτων codd. 372—6 eiec. Köchly.

πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγην· ὕψι δ' ἄΦελλα 25
 κκίδναθ' ὑπὸ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι 375
 ἄφορρον προτὶ Φάστῳ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ἦ πλείστον ὀρινόμενον Φίδε λαόν,
τῇ δ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
πρηγέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.
ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι 380
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
πρόσσω Φιέμενοι, ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
Φέτο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέφει ὕδωρ 385
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεῖσι κοτεσσάμενος χαλεπήνη,
 οἱ βίη εἶν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέγοντες,
 πολλὰς δὲ κλιτὺς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, 390
 ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέφουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, μινύθει δέ τε Φέρτ' ἀνθρώπων·
 ὡς ἵπποι Τρῶαι μεγάλη στενάχοντο θέφουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 ἄψ ἐπὶ νῆας ἔφεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος 395
 εἷα Φιεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγύς
 [νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο]
 κτεῖνε μεταίσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποιήν.
 ἔνθ' ἦ τοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα· 400
 δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δὲ Θέστορα Ἥνοπος υἱόν
 δεύτερον ὀρμηθεῖς· ὃ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο Φαλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν

376 = M 74 et A 803 381 = 867 382^a = O 543 383 = 866
 389^b = τ 207 397 cf. Φ 540 400 = 312 401^a = Π 599. A 504.

374 ἀέλλη codd. 375 ὑπὰι codd. 376 νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων:
 γρ. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν schol. A, ut legitur M 74 379 ἀνεκνυμβ.
 CD et γρ. schol. A, ἀνεκνυμβαχίαζον Döderlein 381 om. ACDS, habet
 Eust. 384 κελαινῇ conl. Ed. Göbel Z. f. Gymn. XIV 269 385 fort.
 χέφῃ 386 δὴ δ' A: δὴ CS δὴ τ' D 391 εἰς S 394 πρώταις
 ἐνέκυσσε φάλαγγι S 397 eiec. Köchly 399 δουρὶ φαεινῷ: γρ. ποι-
 μένα λαῶν schol. A.

ἥνία ἥιχθησαν· ὃ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων, 405
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς
 πέτρῃ ἔπι προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῃ καὶ ἥνοπι χαλκῷ.
 ὥς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ
 μέσσην κακ κεφαλὴν· ἥ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην ἔχιον τε Πύριν τε
 Ἰφέα τ' Εὐιππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον
 πάντας ἐπασκυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν *ῥίδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους*
χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
κέκλειτ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
„αἰδῶς, ᾧ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε·
ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ φέφοργεν
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.“ 425
ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ῥίδεν, ἔκθορε δίφρου.
οἷ δ', ᾧς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι

412 = T 387 414 = N 544 418 = Θ 277 421 = M 408
 424—5 = E 175—6 426 = Γ 29 427^a = I 666 428 = χ 302.

405 αὐτοῦ: αὐτῶν Bekker Hom. Bl. I 273, αὐτὸν Düntzer, ipse malo
 αἰχμή 406 ἔλκε ACD et Ar., alii εἰλκε exhibebant 411 Ἑρύλαον
 D: Ἑρύαλον AC — γρ. ἐπεσσύμενος A et schol. V — γρ. πέτρῃ Eust.
 414 μιν: οἱ N 514 416 Πύρον Lips. 419—697 a prisca Patroclea
 afuisse docui Sitz. d. b. Acad. 1881. II 169 (item Schömann opusc. III 4),
 solos versus 432—458, 509—531, 551—562, 666—683 ab interpolatore
 in vectos existimarunt Lachmann Betr. 72 et Hoffmann quaest. hom. II 132
 422 θοοὶ ἔστε Buttm Lex. II 54.

πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται, 26
 ὥς οἷ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. 430
 τοὺς δὲ Φιδῶν ἐλέησε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέφειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 „ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι, 435
 ἢ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
 ἢ ἥδη ὑπὸ χειρὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρην·
 „αἰνότετε Κρονίδην, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες. 440
 ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 ἃς ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 φέρεδ' ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαιέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 αἱ ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα φόνδε δόμονδε, 445
 φράζεο μὴ τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν φόν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
 πολλοὶ γάρ περὶ Φάστῳ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
 ἀλλ' εἰ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, 450
 ἢ τοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρεσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τὸν γε λίσσῃ ψυχῇ τε καὶ αἰῶν,
 πέμπειν μιν Θανάτῳ τε φέρειν καὶ Φήδυμον Ὕπνον,
 εἰς ὃ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται, 455
 ἔνθα φε ταρχύσουσι κασίγνητοί τε φέται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

450^b = X 169 452 = 420 456 = H 85 et Z 239 457^b =
 Δ 323 458 = Δ 68.

429 μάχονται C 430 κεκληγῶτες in altera editione Ar. cf. M 125.
 ξ 30 et μ 256 et Osann an. Rom. p. 286 431 sqq. Ζηρόδοτος περι-
 γράφει τὴν ὁμίλιαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας 440 γρ. ἔειπας Eust.
 442 θανάτου δυσηχέος Bekker 445 ζῶν scripsi: καὶ ζῶν AC, καὶ ζῶν
 D et γρ. schol. A 450 εἰ τοι: ἦτοι A — φίλος C Ar.: φίλον AD
 453 ἐπὴν δὴ D et γρ. schol. A 454 νήδυμον codd. 455 γρ. ἵκοιτο
 schol. A.

αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε 26
 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν Φοῖ Πάτροκλος ἔμελλεν 460
 φθισέμεν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.

οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἐνθ' ἣ τοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασυδήμον,
 ὅς ῥ' ἦν θεράπων Σαρπηδόνης ἦε Φάνакτος,
 τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα· 465

Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ
 δεύτερος ὀρμηθεὶς, ὃ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
 ἔρχετ' δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀφίσθων,
 κὰδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιατο θυμός.
 τῷ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνία δέ σφιν 470
 σύγκυτ', ἐπεὶ δὴ κείτο παρήορος ἐν κονίῃσιν.

τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἰξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 τῷ δ' ἰθυνηθήτην, ἐν δὲ Φρυγῇσι τάνυσθεν. 475
 τῷ δ' αὖτις συνίτην ἐριδος πέρι θυμοβόροιο.

ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ,
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἤλυνθ' ἀκωκή
 ἔργεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὠρύντο χαλκῷ
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός, 480
 ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες εἴρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 ἥριπε δ' ὥς ὅτε τις δοῦς ἥριπεν ἢ ἀχερωῖς
 ἥε πίτυς βλωθρῇ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήμιον εἶναι·

461 = Ω 86 462 = Γ 15 467^b = 402 469 = κ 163. τ 454
 473 = κ 439. λ 231 476^b = H 210 477 = 466 478—480 =
 E 16—8 481^b = τ 516 482—6 cf. N 389—393.

461 φθίσσειν codd. 463 Πάτροκλος μὲν C, unde conicias ἐνθ' ἣ
 Πάτροκλος μὲν — Θρασυδήμον D et γρ. schol. A Θρασυμήδην Cant.
 464 ἦε Bekker: ἦεν codd. ἔσκε Nauck, formam ἦε tuetur pars codi-
 cum Herodoti I 196 467 δεύτερον CD et γρ. A — οὔτασεν: ἤλασεν
 edit. Philemonis — ὃ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον, τὸν δ' ἄ ποτ' Ἡετίωνος
 ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἐπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν
 (= Π 153—4), τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον Aristarchum scripsisse falso (cf.
 C. Kayser in Phil. XVII 713) refert schol. V 470 κρίκε: γρ. τρέγε
 schol. B 472 εὔρατο C 475 γρ. ζυτῆρι schol. V 481 ἐρχεται
 codd., cf. prol. p. 114 — ἀδινόν Herodianus: ἀδινόν alii, cf. B 87.

ὥς ο πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς, 26
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης. 486
 ἥτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών,
 αἶθωνα μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 ὦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος,
 ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων 490
 κτεινόμενος μενέαινε, φίλου δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 „Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χροή
 αἰχμητήν τ' ἔμειναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
 νῦν τοι ἐφελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι.
 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, 495
 πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περιμάρναο χαλκῷ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.“

ὥς ἄρα μιν Φειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
 ὀφθαλμοὺς ῥίνας θ'. ὃ δὲ λᾶξ ἐν στήθεσι βαίνων
 ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 τοιοῦτο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔργεος ἐκφέρουσ' αἰχμὴν. 505
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσίῳντας,
 Φειμένους φοβέσθαι, ἐπεὶ λίπον ἄρμα Φάναπτες.

Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς αἰοντι·
 ὠρίνθη δέ Φοι ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπέλεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτόν 510
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰφ
 τεύχεος ὑψηλοῦ, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.

490^b = 541. 593 491^b = K 522 492 = X 268 493 =
 E 602 496^a = K 167 498^b = P 556 500 = O 428 501 =
 P 559 502 = Π 855, X 361 503^b = N 618 507^b = 371
 511 cf. M 388 512 = M 388 et 334.

486 γρ. βεβρυχώς schol. V 488 ἐν: γρ. ἐπ' A et schol. V
 492 πέπον: πάρος conl. schol. A 497 om. C m. pr. 499 κέ μ':
 γρ. κεν schol. A 504 ἔλκε Ar.: εἶλκε ACD — ποτὶ C — ἔποντο codd.:
 ἔχοντο Ar. 507 λίπον C Zen.: λίπεν AD Ar. — ἄρματα codd. —
 ἄναπτες Friedländer an. hom. p. 483: ἀνάκτων codd. 509 ὃ τ' La
 Roche 510 ἐπεσσύμενος C m. pr.

εὐχόμενος δ' ἄρα φεῖπε φεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι· 26
 „κλυῖθι, Φάναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ
 ἔσς' ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντος' ἀκούειν 515
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξεύης· ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται, βαρύνθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 ἔργος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι 520
 ἔλθων δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδὼν Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐ Φοῦ παιδὸς ἀμύνει.
 ἀλλὰ σὺ πέρ με, Φάναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῳ πολεμίζειν, 525
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.“
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλείοιο
 αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ Φοι ἐμβαλε θυμῷ.
 Γλαῦκος δὲ γυνὴ Φῆσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε, 530
 ὅττι φευ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὥτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντῃ ἐποικόμενος, Σαρπηδόνοιο ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβιάσθων,
 Πουλυδάμαντ' ἐπι Πανθοῖδην καὶ Ἀγήνορα δῖον, 535
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἴκτορα χαλκοκορυστήν.
 ἀργχοῦ δ' ἰστάμενος φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἴκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος ἔσς' ἐπικούρων,
 οἷ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν. 540
 κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγρὸς ἀσπιστάων,

514 = 437 527 = A 43 532—3 = 495—6 534^b = N 809
 537 = J 92.

515 εἰς AD εἰς C, ἔσς' Nauck, cf. prol. p. 115 — πάντος': γρ. πάντοθι schol. V, πάντ' ἑσακούειν Zen. 516 damnat Sittl 522 σὺ Heyne: οὐδ' codd. — οὐ παιδὸς Ar.: ὃ παιδὶ ACD 523 με Bentley: μοι codd. — ἔλκος: ἄλγος C 524 κοίμισον C 527 δ' ἔκλυε codd. 530 δ' ἔγνω codd., cf. prol. § 66 531 ἐν Ellendt: οἱ codd, quod simili loco Ξ 25 non satis defenditur 538 εἰς codd. 540 ἐπαμύναται D.

ὅς Λυκίην εἶρυντο δίκησί τε καὶ σθένει Φῶ· 26
 τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔρχε' χάλκεος Ἄρης.
 ἀλλὰ φίλοι πάροστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, ἀφεικίσσωσι δὲ νεκρόν 545
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγγεῖρσιν.“
 ὧς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατ' ἄκρηθεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιφεικτόν, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος 550
 ἔσκε καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βῆν δ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἐκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνης. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὦρσε Μενoitιάδεω Πατροκλεΐδος λάσιον κῆρ. 555
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 „Αἴαντε, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἣ καὶ ἀρείους.
 κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἰ μιν ἀφεικισσαίμεθ' ἐλόντες, 560
 τεύχεά τ' ὥμοιιν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεὲς χαλκῷ.“
 ὧς ἔφαθ', οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἳ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 σύμβalon ἀμφὶ νέκνι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι 565
 δφεινὸν αὐσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοήν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
 ὥσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Φελίκωπας Ἀχαιοὺς·
 βλήτο γὰρ οὐ τι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570

544^b = B 223 545^b = T 26 549^a = E 892 551 = B 578
 et Π 292 552^a = M 106 555 = N 46 558 = E 467 et M 438
 562 = O 565 563^b = A 215 565 = 526 566^a = Ξ 401, cf.
 E 838 569 = P 274.

543 Πατρόκλον Döderlein collatis Γ 436 et Δ 479, dubito an recte
 545 μή F' Cobet misc. crit. 265 548 κατ' ἄκρηθεν C: κατὰ κρηθεν
 AD Ar. et sic iam legit auctor Hesiodici scuti v. 7 549 σφιν C
 554 Πατροκλῆος codd. 555—562 eiecit Köchly 556 φίλον: γο.
 μένος schol. A 557 ἦστε L. Meyer Gr. Aor. p. 101 559 εἴ: εὔ
 Rhianus 562 ἀλεξέμεναι Bekker Hom. Bl. I 319.

υἱὸς Ἀγακλεΐδος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 ὃς ῥ' ἐν Βουδαίῳ ἐν ναιομένῳ ἐφάνασσεν
 τὸ πρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίζας
 ἐς Πηλὶν ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 οἷ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇ Φρηξήνορι πέμπον' ἔπεσθαι 575
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἴκτωρ
 χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. 580
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἐτάριοιο,
 ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἰσχυρὴ Φοικεύς
 ὠκέι, ὃς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε.
 ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεΐφες ἱπποκέλευθε,
 ἔσσω καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο. 585
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, Φρηξεν δ' ἀπὸ τοῦ τένοντα.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανέης Φριπὴ ταυνοῖο τέτυκται,
 ἣν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆλ' ἐπειρώμενος ἣ ἐν ἀέθλῳ 590
 ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δεῖων ὑπὸ θυμοραϊστέων,
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλεΐα μεγαθύμου,
 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι Φοικία ναίων 595
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν.
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὐτάσε δουρί,
 στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 ὥς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο, 600
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοί

573^a = δ 518 576 = λ 169. ξ 71 578—80 = 412—4
 581 cf. M 392 582 = P 281 et O 237 588 = Δ 505 591^b =
 Σ 220 596^a = Ω 536 597^b = O 523 598^b = E 65.

571 Ἀγακλῆος codd. — Ἐπειγεύς A 572 ἦν ασσεν codd. 583 ψῆ-
 ρας codd. hoc loco, at v. P 755 586 ἔβαλες Lips. 587 γρ. τένοντε
 A 594 Βαθυκλῆα codd.

ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. 26
 ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Λαόγονον θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τέτο δῆμῳ. 605
 τὶν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμός
 ὦχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἦκεν·
 φέλετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβάντος.
 ἀλλ' ἵ μὲν ἅντα Φιδῶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος· 610
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἶχμή δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ὦχετ', ἐπεὶ ᾧ ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.] 615
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμον ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 „Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἑόντα
 ἔγχος ἔμον κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἐβαλὼν περ.“
 τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῶδα·
 „Αἰνεία, χαλεπὸν σε καὶ ἰφθιμὸν περ ἑόντα 620
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κέ σευ ἅντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὅξει χαλκῷ,
 αἰψά κε καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς
 εὔχος ἔμοι δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπάλλω.“ 625
 ὥς φάτο, τὸν δ' ἐνέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 „Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἑὼν ἀγορεύεις;
 ᾧ πέπον, οὗ τοι Τρῶες ὄνειδείοισι φέπεσσαν
 νεκροῦ χωρήσουσι· πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.

602^b = E 506 603^b = A 457 605^b = E 78 606—7 =
 N 671—2 609^b = N 807 610 = N 184 610—3 = P 526—9
 613 = N 444 614—5 = N 504—5 619 = N 254 620^b =
 M 410 625 = E 654 627^b = q 381 629^b = v 427.

607 ἔν τισιν ἐφέρετο· Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη
 schol. V 609 προβιβάντος Bekker collato N 158: προβιβῶντος codd.
 613 dampnasse Aristarchum refert schol. V, quod scholium ad vv. 614—5
 trahendum esse docuit Friedländer 614—5 om. AC, habet in marg.
 D 619 δουρὶ κλυτὸς A 625 γρ. δωιης A 628 ὄνειδείους ἐπέεσσαν
 codd., cf. prol. § 85.

ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, Φεπέων δ' ἐνὶ βουλῇ· 26
 τῷ οὐ τι χροὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.“ 631
 ὥς Φειπῶν ἰ' μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο Φισόθεος φῶς.
 τῶν δ', ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρη
 οὔρεος ἐν βήσσησι, Φεκάς, δέ τε γίνετ' ἀκουή·
 ὥς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης 635
 χαλκοῦ τε Φρινοῦ τε βοῶν ἐνποιοιτάων,
 νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους. 640
 οἱ δ' αἶετ' περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μυταὶ
 σταθμῷ ἐνὶ βοοῖμέσσι περιγλαγέας κατα πέλλας
 ὦρη Φειαρινῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγεα δεύει·
 ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέφεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῷ, 645
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἶεν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
 ἣ ἦδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἴκτωρ
 χαλκῷ δηώσει, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλοιτο, 650
 ἣ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ Φοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἥνς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἔξαυτις Τρῳάς τε καὶ Ἴκτορα χαλκοκορυστήν
 ὦσαιτο προτὶ Φάστν, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο. 655
 Ἴκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνῆκεν·

632 = A 472 634^a = Γ 34 635^b = γ 453 637 = N 147
 643 = B 471 645^b = N 3 651^b = β 384 652 = N 458.

631 ὀφελλέμεν malo, cf. prol. p. 121 633 ὀρώρη Bekker: ὀρώρει
 AC Ar. ὄρωρεν D et γρ. schol. A 634 βήσσησι ἐκάς Nauck: βήσσης
 ἐκάθεν codd. — ἀκουή: ἀντή Aristoph. 635 ὄρνυτο D 636 φινῶν:
 γρ. φινῶν schol. A — βοῶν Ar. de coniectura: βοῶν τ' codd., cf. M 263
 638 Σαρπηδόνι δίφ Ar. 642 πολυγλαγέας Apoll. Soph. 55, 1
 643 ὦρη Φειαρινῇ Bentley: ὦρη ἐν εἰαρ. codd., cf. B 471 — δεύει coni.
 Nauck 647 fort. Πατρόκλου 650 δηώσει C δηώση AD — ἔληται
 codd., optativos restituit Naber quaest. hom. 96 655 πολέων: πολῦς
 coni. Menrad 656 ἐνῆκεν ACD: γρ. ἐνώρσεν Eust.

ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους 26
 Τρωᾶς φευνόμεναι· γυνὼ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 ἔνθ' οὐδ' ἰφθίμοι Λύκιοι μένον, ἀλλὰ φόβηθεν
 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα Φίδον βεβλαμμένον ἦτορ 660
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνοσ' ἔντε' ἔλοντο
 χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίον ἄλκιμος υἱός. 665
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν
 χρῖσόν τ' ἄμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα Φεΐματα Φέσσον, 670
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ,
 ἔνθα Fe ταρχύσουσι κασίγνητοί τε Φέται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“ 675
 ὡς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν,
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν
 χρῖσέν τ' ἄμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα Φεΐματα Φέσσεν, 680
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Ἀντομέδοντι κελεύσας

657^a = X 399 662^b = A 336 666 = O 220 670^b = ω 59
 674—5 = 456—7 676—7 = O 236—7 679—83 = 669—73.

659 ἀλλὰ φόβηθεν D: ἀλλ' ἐφοβ. AC 660 βεβλαμμένον AC: βεβλημένον D γρ. δεδαῖγμένον A δεδαῖγμένον ἢ βεβλημένον Eust.
 666 καὶ τότε ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν Zen. 667 (an 666—83?) damnavit Zen. 668 Σαρπηδόνη Ar. 669 λοῦσον codd.: neque hic neque v. 679 solutam formam reposui, ne iusto volubiliores numeri fierent. 670 γρ. χρῖσον δ' A 673 θήσουσ' ἐν: γρ. θήσουσιν schol. A 677 damnavit Zen., cf. Schömann op. III 5.

Τρωᾶς καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη, 26
 νήπιος· εἰ δὲ Φέπος Πηληιάδαο φύλαξεν, 686
 ἢ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος ἢε περ ἀνδρῶν·
 [ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι·] 690
 ὅς Φοι καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν.
 ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεφες, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
 Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀντίνοον καὶ Ἑχεκλον
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑλάσον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην.
 τοὺς ἔλεν· οὔ δ' ἄλλοι φύγαδε μυνώοντο Φέκαστος.

ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ — περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν —
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐυδήτου ἐπὶ πύργου 700
 ἔστη, τῷ ὀλοᾷ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρίς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὕψηλοιο
 Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι Φίος, 705
 δφεινὰ δ' ὀμοκλήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεφες. οὐ νύ τοι αἶσα
 εἴπῃ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερύχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅς περ κέο πολλὸν ἀμείνων.“

685^b = δ 503 688-90 = P 176-8 692 = E 703 693^b =
 X 297 694 cf. T 474 695 cf. Θ 276 696 cf. A 491 698 =
 Φ 544 699 = A 180 700 = Φ 545 et M 154 703-4 cf. E 437
 705-6 = E 438-9 708 = Φ 584 709^b = H 114.

688 αἰεὶ γε S — γρ. κρείσσω schol. A — ἀνδρῶν CD et γρ. A:
 ἀνδρός AS 689-90 om. ADS, habet C 690 ὅτε codd., vide P 178
 — ἐποτρύνει C — μαχέσασθαι codd. in P 178: μάχεσθαι codd. hoc loco
 691 ἐνὶ: ἐπὶ C — ἐνῆκε DS: ἀνῆκεν AC, cf. Naber quaest. hom. 132
 694 Ἄδρηστον: cf. prol. p. 44 — Ἀντίνοον καὶ Ὀπίτην Lips. 697 ἔλες
 Zen. 698-711 damnarunt Iachmann Köchly 702 ἐπ': γρ. ὑπ' Eust.
 706 προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων DS et γρ. schol. A: ἔπεα πτερόεντα
 προσηύδα AC, ut recte legitur T 448 707 τοι codd.: πω Ar.

ὥς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 26
 μῆνιν ἀλευάμενος Φεατηβόλου Ἀπόλλωνος, 711
 Ἔκτωρ δ' ἐν Σκαίῃσι πύλης ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 δίξε γὰρ ἡὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσαι,
 ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειε Φαλῆναι.
 ταῦτ' ἄρα Φοι φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 715
 ἀνέρι Φειδάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἔεν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥόῃς ἐπὶ Καγγαρίοιο.
 τῷ μιν Φειδάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων· 720
 „Ἔκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
 αἶθ', ὅσον ἦσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερῶσειας.
 ἀλλ' ἄγε Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
 αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶπ' δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.“ 725
 ὥς Φειπῶν ὃ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ' ὀνόνον ἀνδρῶν,
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευε δαΐφρονι φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγμένον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 ἦκε κακόν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν. 730
 Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν,
 αὐτὰρ ὃ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαίῃ ἔγχεσ' ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 μάρμαρον ὀκριόενθ', ὃν Φοι περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν· 735
 ἦκε δ' ἐρεϊκάμενος, οὐδὲ δφῆν ἄζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσκε βέλος, βάλε δ' Ἔκτορος ἡνιοχῆα

710—1 = E 443—4 712^b = X 360 720 = P 326, 585. T 82
 723^a = φ 374 725 = H 81 726 = N 239 730 = O 327
 732 = E 329 735^a = M 380.

710 πολλόν: τυτθόν Zen., ut legitur E 443 711 γρ. ἀλευόμενος A
 717 ἦν codd. 719 Φρυγίην S 720 εἰσεάμενος codd., cf. prol. p. 165
 721 Ἔκτωρ S 724 ἔπεχε L et Nauck 725 εἰλοῖς C — δῶπ' A δῶπ' D
 δῶπ' C 731 ἐνάριξε Lips. 732 ἔφεπε: γρ. ἔπεχε A 735 ὀκριόενθ'
 ὃν Bentley: ὀκριόεντα τόν codd. 736 ἄζετο C et schol. AV, ἄζετο
 AD ἄζετο et ἄζετο Apoll. Soph., χάζετο EH, totum versum subditivum
 esse ducō.

Κεβριόνην, νόθον υἷὸν ἀγακλεΐδος Πριάμοιο, 26
 ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαϊ.
 ἀμφοτέρας δ' ὄφρυς κύνελεν λίθος, οὐδέ Φοι ἔσχευ 740
 ὁστέον, ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι Φεφοικῶς
 κάππεσ' ἀπ' εὐφεργέος δίφρου, λίπε δ' ὁστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεΐς ἵππευ·
 „ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ρεῖα κυβιστᾷ. 745
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρῦσκων, εἰ καὶ δυσπήμελος εἴη,
 ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾷ.
 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.“ 750

ὣς Φειπῶν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωι βεβήκει
 οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραῖζων
 ἔβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεΐς, ἄλσο μεμαῶς.
 “Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀπ' ἵππων ἄλτο χαμάζε. 755
 τῷ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὡς δηρινθήτην,
 ὦ τ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον.
 ὡς περὶ Κεβριόναο δῶμα μήστωρες αὐτῆς,
 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ, 760
 Φίεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεὶ χαλκῷ.
 “Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὗ τι μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ κύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 ὡς δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιν 765
 οὔρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,

739 = Θ 121 et A 95 741^b = E 583 742-3 = M 385-6
 744^a = Ω 649 755 = 733 759^b = J 328 761 = N 501
 762 = O 716 764 = Ξ 448.

738 ἀγακλῆος codd. — Πριάμοιο: μεγάθυμον C 743 ἔκπεσ' ἐνξέστον
 conl. Nauck. fort. εὐφεργέος 748 δυσπήμελοι εἴεν Zen. 754 μεμαῶς
 Πατρόκλεες ἄλσο conl. Ed. Göbel Z. f. Gymn. XIV 271 756 δῆριν
 ἐθέσθην conl. Nauck 762 οὗ τι Lips.: οὐχι ACD, cf. O 716
 766 βήσσησι βαθύν conl. Nauck.

αἶ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους 26
 Φηχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε φαγνυμενάων,
 ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνύοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει
 ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες,
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν
 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. ὃ δ' ἐν στροφάλιγρι κόνιῃς 775
 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 ὄφρα μὲν ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 ἦμος δ' ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρωα φέρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο,
 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν.
 τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῶι ἀτάλαντος Ἄρηι,
 μερδαλέα φιάχων, τρίς δ' ἐννέα φῶτες ἔπαφεν. 785
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέεσσο δαίμονι Φίocos,
 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βίοτοιο τελευτή·
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δφεινός. ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 ἡέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν. 790
 στή δ' ὄπιθεν, πληξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνθηεν δὲ Φοῖος ὄσσε.
 [τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖος Ἀπόλλων·

769^a = M 252 770—1 = A 70—1 775—6 = ω 39—40
 777 = Θ 68 778 = Θ 67. A 85 779 = ι 58 782 = P 714 et
 H 122 783^b = K 486 784 = E 436 et N 295 785^a = E 302
 786 = 705 787 = A 104 791^a = A 197.

768 *τανυήκεας* Ambr. 772 *δοῦρα πεπήγει* AD Ambr.: *δοῦρ' ἐπεπ.*
 C et γρ. A, cf. La Roche Hom. Unt. 74 774 *ἐστυφέλιξαν* AC Ar.:
ἐστυφέλιξε D 775 *δ' ἐν* Ar.: *δὲ* ACD 777—9 expulit Köchly
 778 *μάλ'* CD: *μὲν* A 779 *μετενίσσετο* C *μετενίσσατο* D 784 *ἐπόρουσε*
 Townl. 787 *θανάτοιο τελευτή* conl. Nauck collato H 104 791 *πληξέν*
τε ex cod. Mosc. Nauck 793—804 et 814—815. 846 Lachmanno duce
ei cecit Köchly, equidem ut hos versus cum P 126 et 205 pugnare novi,
ita anceps haereo, utrum eos a recentiore Homerida invectos, an ab
Homero ipso ante adiectam recentiore partem libri P factos dicam.

ἦ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων	26
αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθησαν δὲ Φέθειραι	795
αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν	
ἵππόκομον πῆληκα μαιίνεσθαι κονίησιν,	
ἀλλ' ἀνδρὸς θεῖοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον	
ρύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν	
Φῆ κεφαλῇ φορέειν, σχεδόθεν δέ Φοι ἦεν ὄλεθρος.	800
πᾶν δέ Φοι ἐν χεῖρεσσι Φάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,	
βριθὺ μέγα στιβαρὸν κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων	
ἄσπεϊσιν σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέεε τερμιόεσσα.	
λύσε δέ Φοι θώρηκα Φάναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.]	
τὸν δ' ἄτῃ φρένας εἴλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,	805
στῆ δὲ ταφῶν. ὀπιθέν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρί	
ὤμων μεσσηγὺς σκεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,	
Πανθοΐδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο	
ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνην τε πόδεσσι τε καρπαλίμοισιν·	
καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐφέϊκοι βῆσεν ἀφ' ἵππων,	810
πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·	
ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεες ἵππευ,	
οὐδὲ δάμαρς. ὃ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μῖκτο δ' ὀμίλῳ,	
ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον, οὐδ' ὑπέμεινεν.	
[Πάτροκλον γυμνὸν περ ἐόντ' ἐν δημοτῇτι.]	815
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς	
ἄψ ἐτάρων ἐς Φέθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεφεΐων.	
Ἑκτωρ δ' ὡς ἔφιδεν Πατροκλεΐα μεγάλθυμον	
ἄψ ἀναχαζόμενον βεβλημένον ὀξεί χαλκῷ,	
ἀγχίμολόν ῥά Φοι ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρί	820
νεΐατον ἐς κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.	
δοῦπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.	

801 cf. Γ 367 806 = A 545 et T 488 808^b = N 431
809 = A 503 et Π 342 813^b = A 354 817 = Γ 32 818^a =
O 484 821 = E 857 et N 388.

801 πᾶν: γρ. τῷ schol. A 805 damnavit Lachmann Betr. 74,
equidem καὶ ῥ' ἄτῃ φρένας εἴλε scriberem, nisi verba στρεφεδίνηθεν δέ
οἱ ὅσσε (Π 792) de Apolline potius quam de Patroclo intellegenda esse
putarem 807 μεσσηγὺς S — σκεδὸν οὐτάσε Zen. 810 τότε S Ar.:
ποτε ACD 817 ἄψ δ' S 820 ῥά οἱ: δέ οἱ S.

ὥς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη, 26
 ὦ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω· 825
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι·
 ὥς πολέας πεφνόντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπεύρα,
 καὶ Φοῖ ἐπευχόμενος Φέπεια πτερόεντα προσηύδα·
 „Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἄμην, 830
 Τρῳιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 νήπιε· τῶν δὲ πρόςθ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμιζέμεν· ἔγχεϊ δ' αὐτός 835
 Τρῳαί φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἂ δαίλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς εὖν χραΐσκησεν Ἀχιλλεύς,
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 „μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλες ἵπποκέλευθε, 840
 νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 ὥς πού σε προσέφη, κοὶ δὲ φρένας ἄφροني πείθεν.“
 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφησ, Πατρόκλες ἵππευ·
 „ἤδη νῦν, Ἔκτορ, μεγάλ' εὐχεο· κοὶ γὰρ ἔδωκεν 845
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν
 [ρήιδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.]
 τοιοῦτοι δ' εἴ περ μοι ἐφείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με μοῖρ' ὀλοῇ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 * ἄλλο δέ τοι Φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆιν.

828^b = T 290. Φ 179 829 = Φ 409 830^a = X 331 831 =
 T 193. Z 455 832^b = B 140 841 = B 416 842^b = Δ 104
 843 = O 246 848^b = Δ 444 851 = Δ 297.

828 ἔγχει: ἄορι T 290. Φ 179 — ἀπηύρα codd. 830 κεραϊζέμεν
 Bekker: κεραϊζέμεν codd. — ἀμῆν D m. pr. ἀμῆν AC, cf. prol. p. 127
 834 πολεμιζέμεν S: πολεμίζεσθαι ACD 835 ὅσ σφιν S 838 ἐπέτελλεν
 codd. dett. 840 πρὶν ACD: πρὶν γ' S — Ἔκτορος ἵπποδάμοιο S
 842 σοι προσέφη SD 844 Ἔκτωρ D 850 repudiavit Lachmann.

οὐ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη 26
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 ὣς ἄρα μιν φειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν 855
 ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἄιδόσδε βεβήκει,
 ῥὸν πότμον γούωσα, λιποῦς' ἀδροτῆται καὶ ἦβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήδα φαίδιμος Ἔκτωρ·
 „Πατρόκλεφε, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 τίς φοῖδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο 860
 φθῆη ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;“
 ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἵρυσε, λάξ προσβάς, τὸν δ' ὕπτιον ὥς' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 ἀντίθεον θεράποντα ποδῶκεος Αἰακίδαο 865
 φίετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

MENEΛΑΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς νῖδον ἀργίφιλον Μενέλαον P 1
 Πάτροκλος Τρώεσσι δαμῆς ἐν δηιοτῆτι.

852—3 = Ω 131—2 855 = 502 855—8 = X 361—4 860 =
 A 792 et J 512 861 = A 433 862^b = x 164 865 = A 322 et
 Π 165 866 = 383 867 = Π 381. Σ 84. Ω 534.
 P 1 = Γ 432.

852 βαίη C 857 ἀδροτῆτα G: ἀνδρότητα ACD ἀρετῆτα Bekker
 hic et Ω 6, λιποῦσα δρότητα collata glossa Hesychiana δρώψ· ἀνδρω-
 πος Clemm Rh. Mus. XXXII 472 860 τις δ' οἶδ' codd. 861 φθῆη
 ACD φθῆη ἡγουν φθαίη Eust. 862 fort. ὀατειλῆς 864—7 sollici-
 tavit Jacob, Entsteh. p. 305 864 μετ': γρ. ἐπ' Eust. 867 τινὲς
 γράφουσι· ἡματι τῷ ὅτ' ἔγημε Θέτιν λιπαροκρήδεμνον schol. V.

Librorum P et Σ magnam partem veteris Iliadis esse facile tibi
 persuadebis, siquidem qui Patroclum interemtum rettulit, quid Patrocli
 corpore factum esset non narrare non potuit; sed ita vetus carmen am-
 plicatum et interpolatum est, ut genuinos et adulterinos versus aegre
 distinguas; attamen Koechlio signifero discriminandi periculum ita feci-
 mus, ut suo loco quibus rationibus commoti simus exposuerimus; duobus
 prioribus autem generibus litterarum usi sumus, licet interpolatas partes
 plurimas tertio quam secundo ordini carminum ascribere malim --
 vv. 1—124 tamquam interpolatos indicavi; neque enim solum illi versus
 secundi ordinis Ξ 516—9 respiciunt, sed etiam fervida illa alacritate

- βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ, 27
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
 πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν Φειδυῖα τόκοιο· 5
 ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
 πρόσθε δέ τοι δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἄσπίδα πάντοσ' ἐφίστην,
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
 οὐδ' ἄρα Πανθόου νῆος ἐνυμελὴς ἀμέλησεν
 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀνύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
 ἔστη, καὶ προσέφειπεν ἀρηίφιλον Μενέλαον·
 „Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 χάξεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βοροῦντα.
 οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην· 15
 τῷ μ' εἶα κλέψας ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
 μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιγῆδέα θυμὸν ἔλωμαι.“
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 οὔτ' οὐν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος 20
 οὔτε σὺνὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὐ τε μέγιστος
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει,
 ὅσσον Πανθόου νῆες ἐνυμελῆαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Τπερήνορος ἱπποδάμοιο
 ἦς ἦβης ἀπόννηθ', ὅτε μ' ὄνατο καὶ μ' ὑπέμεινεν 25
 καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ γ' ἐφ' ἡμι πόδεσσι γε φοῖσι κίοντα
 εὐφροῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνοῦς τε τοκῆας.
 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μεν ἄντα
 στήης. ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω 30

3 = A 495 4^a = E 299 7—8 = E 300—1 13^b = O 347
 14^b = Γ 451 18^a = A 517 22^b = Θ 337 24—5 cf. Ξ 516
 30—2 = T 196—§.

plane carent, qua veterum carminum auctor semper ad eventum festi-
 nat; adiecti autem videntur ab Homerida aliquo, ut ne *Μενελάου ἀρι-
 στεία* in Iliade desideraretur 5 fort. πρόσθε Φειδυῖα, cf. Ψ 570
 7 of: οὐ Zen. 9. 23. 59 Πάνθον codd., cf. Γ 146 et prol. p. 179
 16 με ἔα codd., cf. B 165 20 παρδάλιος C Ar.: πορδάλιος AD Ambr.
 23 φροέουσιν Ambr. 25 ὀνόσας' ἡδ' ὅπ. coni. Herwerden quaest.
 ep. 33 — ἀπόννηθ' C 26—8 exsecari posse monuit Düntzer Hom. Abh. 240
 27 ε AD: με C m. pr., τε Ar. 28—159 om. D. 30 στήης C.

ἐς πληθὺν ἰέναι, μῆδ' ἀντίος ἴστας' ἐμεῖο, 27
 πρίν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.“
 ὥς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθειν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 „νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε διοτρεφές, ἣ μάλα τίσεις
 γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἐπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις, 35
 χήρωσας δὲ γυναιῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἄφρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔσθης.
 ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόον κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεγὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας
 Πανθόῳ ἐν χεῖρεσσι βάλλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. 40
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται
 οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἣ τ' ἀλκῆς ἣ τε φόβοιο.“
 ὥς Φειπὼν οὔτῃσε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην·
 οὐδ' ἔφρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ Φοι αἰχμὴ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῶ 45
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί,
 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖτο δι' ἀχένος ἥλυθ' ἀκωκή.
 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ. 50
 αἶματι Φοι δεύονται κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλλῃ ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν 55
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῶ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·

33 cf. Ξ 270 37 = Ω 741 41^a = E 895 43 = A 434
 43—6 = Γ 347—50 48 = A 235 49 = X 327. χ 16 50 = A 504
 54^a = N 473 56^a = B 397 57^a = E 91.

34 μάλα: γρ. τάχα cod. V 37 ἄρητον A ἄρητον C 38 ἦ
 καὶ C 40 Πάνθῳ codd. 41 ἔτι: γρ. ἔπι schol. A 42 ἦτ' . .
 ἦτ' A: ἦδ' . . ἦδ' C Ar. 44 χαλκός A Ar.: χαλκὸν C et γρ. schol.
 A 45 ἀσπίδι ἐν AC, cf. La Roche Hom. Unt. 127 51 χαρίτεσσι μέ-
 λαιναι Zen. 52 ἐσφῆκωνται C 54 ὁ Φάλλῃ Bentley — ἀναβέβρυχεν
 codd.: ἀναβέβρυχεν Zen. 57 γρ. ἐλθὼν τ' schol. V 58 γρ. γαίης
 Eust. et sic legit Clemens Alex. protr. II p. 22.

τοῖον Πανθόου υἱὸν ἐνυμελίην Εὐφορβον 27
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 60
 ὥς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλκὶ πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἣ τις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔφαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες 65
 πολλὰ μάλ' ἰύξουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δφέος αἶρεϊ·
 ὥς τῶν οὐ τιμι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτα τεύχεα Πανθοῖδαο 70
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ Φοι ἀγᾶσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά Φοι Ἑκτορ' ἐπῶρσε θεῶ ἀτάλαντον Ἄρηι,
 ἀνέρι Φεισάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας φέπεα περὶόντα προσηύδα·
 „Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέφεις ἀκίχῃτα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγρινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆι, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊός Ἀτρεός υἱός
 Πατρόκλῳ περιβὰς Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφνεν, 80
 Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.“
 ὥς Φειπων ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν,
 Ἑκτορα δ' αἶνον ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας, ἀντίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ 85
 κείμενον· ἔρρεφε δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 ὄξεα κεκληγώς, φλογὶ φέεικλος Ἥφαιστοιο

63—4 = A 175—6 68 cf. K 232 73 cf. α 105 73^a = Π 716
 74 = A 201 76—8 = K 402—4 79 = A 115 81 = Π 808 et
 O 250 82 = N 239 83 = Θ 124 86^b = Ξ 518 87 = P 3
 88^a = B 222.

62 ἀρπάσει C 65 τὸν γε: τόνδε C — κύνες τ' A: κύνες C
 67 χλωρὸν δέος: γε. δριμύς χόλος Eust. 70 φέρεν Vrat. 73 Μέντη:
 γε. Πείρω schol. V 83 ἀμφὶ μελαίνας C 86 ἔρρει codd.

ἀσβέστω. οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρείος ὄξυν βοήσας· 27
 ὀχθήσας δ' ἄρα φέειπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 90
 „ὦ μοι ἐγών. εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
 μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κε φίδηται.
 εἰ δέ κεν Ἑκτορι μοῦνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 αἰδεσθείς, μή πῶς με περιστείωσ' ἕνα πολλοί· 95
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅππότε' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα φοι μέγα πῆμα κυλίσθη.
 τῷ μ' οὐ τις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κε φίδηται 100
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἰ πῶς φερυσάιμεθα νεκρόν
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.“ 105
 εἶος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρόν,
 ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῆς ἡνυγένιος,
 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνανται 110
 ἔργεσι καὶ φωνῇ τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχυνῶνται, ἀφέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαιόιο.
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 σιῇ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο φέθνος ἐταίρων,
 παπταίνων Αἴαντα, μέγαν Τελαμώνιον υἱόν. 115
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
 θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·

90 = A 403 90 sqq. cf. X 98 sqq. 93^b = Ξ 416 97 =
 A 407 100 = P 93 106 = A 411 107 = A 412 et O 306
 108 = A 461 et P 13 109 = A 547 et Σ 318 114 = A 595
 115 cf. A 200 116—7 = 682—3. N 765. 777.

89 υἷα λάθ' Barnes: υἱὸν λάθην codd. 90 cf. A 403 95 περι-
 στείωσ' A Ambr.: περιστήωσ' C Ar., cf. prol. p. 149 98 ἐθέλει C —
 ἐθέλησεν ἀμείνονι φωτὶ conī. Nauck 99 πῆμα A: κῆμα C 103 ἰόντε
 Zen., cf. A 103 104 εἰ πῶς: εἴπερ C 105 φέρτερον C 106 ὥς
 codd. 110 δύνανται Herodianus 112 παχύνεται conī. Nauck.

θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων. 27
 βῆ δὲ θέλειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος φέπος ἡὔδα·
 „Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος 120
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῇ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κοῦνθαίολος Ἔκτωρ.
 ὣς ἔφατ', Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπεύρα, 125
 ἔλχ', ἦν' ἀπ' ὧμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῷ,
 τὸν δὲ νέκυν Τρώεσσι φερυσάμενος κυστὶ δοίη·
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος ἥτε πύργον.
 Ἔκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀναχάξεθ' ἐταίρων, 130
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅ γε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ Φάστν, μέγα κλέφος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιᾶδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
 ἐστήκει ὥς τις τε λέων περὶ φοῖσι τέκεσσιν,
 ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄροντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ 135
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμναίνει,
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων·
 ὥς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἦρωι βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἀρηίφίλος Μενέλαος
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀφέξων.
 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάϊς, Ανκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
 Ἔκτορ' ὑπόδρα φιδὼν χαλεπῷ ἠνίκαπε μύθῳ·
 „Ἔκτορ, φεῖδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέεο.
 ἦ σ' αἴτως κλέφος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
 φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ Φάστν σαώσεις

119^a = B 183 122 = P 693. Σ 21 123^b = N 418 124^a =
 E 495 128 = H 219 130^a = A 273 135^b = P 22 139 cf.
 λ 195 140 = H 13 141 = B 245.

122 damnat Hentze 125—139 dubito an veteris Iliadis sint, qua
 de re disserui prol. p. 59 125 ἀπήρα codd. 133 ἐστήκει C ἐστή-
 κειν Bekker 134—6 om. ed. Chia et Zen. 134 συναντήσονται C:
 συναντήσονται A, cf. prol. p. 114 136 καλύπτων C 139 ἐστήκει C
 140—261 cum circa Glaucum et Sarpedonem Lycios versentur, recen-
 tioris sunt Iliadis; quin adeo post librum I compositi esse videntur,
 siquidem versus 147—8 ad exemplar versuum I 316—7 dubito an ex-
 pressi sint. 141 om. A 144—8 del. Köchly 144 σαώσεις A Ar.:
 σαώσης C et γρ. A.

οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἴλιῳ ἐγγεγάασιν· 27
οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν 146
εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δεῖτοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα παύσεας μεθ' ὄμιλον,
σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον 150
κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' οὐ φοι ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Φοῖκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. 155
εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἰψά κε Πάτροκλον Φερυσαίμεθα Ἴλιον εἰσω.
εἰ δ' οὗτος προτὶ φάστυ μέγα Πριάμοιο φάνακτος 160
ἔλθοι τεθνηὼς καὶ μιν Φερυσαίμεθα χάρμης,
αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοιο ἔντεα καλά
λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἰσω·
τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὅς μὲγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγγέμαχοι θεράποντες. 165
ἀλλὰ σὺ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασας
στήμεναι ἅντα, κατ' ὅσσε φιδῶν δειῶν ἐν αὐτῇ,
οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν·
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδῶν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
„Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔφειπες; 170
ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
τῶν, ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔφειπες,
ὅς τέ με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.

145^b = Z 493 147—8 = I 316—7 151 = γ 271. E 488
160 = H 296 164—5 = Π 271—2 169 = M 230 170^b = O 185
172 = B 841 173 = Ξ 95.

145 λαοῖς οἱ Φιλίῳ Hoffmann 148 ἐπ': μετ' codd., vide I 317
149 ὁμίλον Zen. 151 Ἀργείοισι: οἰωνοῖσιν Harl., ut legitur γ 271
153 κύνας: κύον Zen. 155 ἔμεν: γρ. ἴω schol. V 171 πέπον D
Zen.: πόποι AC 172 vexavit Ar. 173 σευ: σε Zen. 174 ὅς τ'
ἐμὲ C.

οὐ τοι ἐγὼν ἔροισα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων· 27
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος αἰγιόχοιο, 176
 ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ Φίδε Φέρον,
 ἥε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις, 180
 ἢ τινὰ καὶ Λαυαῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.“

ὥς Φειπὼν Τρῳέσσιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 „Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, 185
 ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύνω
 καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δηῖον ἐκ πολέμοιο· θέφων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 ὦκα μάλ', οὐ πῶ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, 190
 οἳ προτὶ φάστρῳ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδάκρυος ἔντε' ἄμειβεν·
 ἦ τοι ὃ μὲν τὰ φά δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν
 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισιν, ὃ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει
 Πηλεΐδῳ Ἀχιλλῆος, ἃ Φοῖ θεοὶ Οὐρανίῳνες 195
 πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὃ δ' ἄρα φῶ παιδὶ ὅπασσεν
 γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐρήρα.

τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθε Φίδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θεΐοιο,
 κινήσας ῥα κάρη προτὶ φόν μνθήσατο θυμόν· 200
 „ἄ δελ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 ὅς δὴ τοι σχεδὸν εἴσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις

176—8 = Π 688—90 179 = Α 314. χ 233 181^b = Ξ 375
 183—5 = Θ 172—4 187 = Χ 343 188 = Ζ 116 190 = τ 301
 et ξ 23 200 = Ρ 442. ε 285 201^b = Κ 383.

176 αἰεὶ δὲ Townl. — αἰγιόχοιο: ἡ ἐπεὶ ἀνδρός C et γρ. schol. A
 178 ὅτε A: ὅτε CD ὅτε et ὅτε in suis libris invenit Eust., τότε Aristoph.
 — γρ. ἐποτρύνῃσι μαχέσασθαι Eust., vide Π 690 184—219 adulterinos
 esse probavit Naber quaest. hom. p. 188, sequentes quoque versus usque
 ad P 228 damnat Hentze 190 spurium ducit Nauck — ὦκα: ἄγχι
 malo quod legitur τ 301 191 γρ. Πηλεΐωνος A 192 πολυδάκρυος
 Bentley: πολυδακρύου AD πολυδακρύτου C 202 εἴσι Ar. et γρ. A:
 ἐστι ACD.

ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. 27
 τοῦ δὲ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνὴέα τε κρατερόν τε,
 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων 205
 εἶλεν. ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 τῶν ποινήν, ὃ τοι οὗ τι μάχης ἐκνοστήσαντι
 δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οὐσι νεῦσε Κρονίων.
 Ἔκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ, δὴ δέ μιν Ἄρης 210
 δ' Φεινὸς Ἐνυάλιος, πλησθεὺν δ' ἄρα Φοι μέλε' ἐντός
 ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 βῆ ἅα μέγα Φιάων. Φινδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν
 τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 ὠτρυνεν δὲ Φέκαστον ἐποικόμενος Φεπέεσσιν, 215
 Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε
 Ἀστεροπαῖόν τε Δφεισήνορά θ' Ἰππόθοόν τε
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν.
 τοὺς ὃ γ' ἐποτρύνων Φέπεα πετρόεντα προσηύδα·
 „κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων 220
 οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων
 ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα Φέκαστον,
 ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ 225
 λαοὺς, ὑμέτερον δὲ Φεκάστου θυμὸν ἀφέξω.
 τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω
 ἢ ἐσαωθήτω· ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶνά περ ἔμψης
 Τρώας ἐς ἵπποδάμους Φερύσῃ, Φείξῃ δέ Φοι Αἴας, 230
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτός
 ἔξω ἐγὼ· τὸ δέ Φοι κλέφος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.“

203 = O 489 et 167 204 = Φ 96 205^b = E 7 206^b =
 A 753 207^b = E 157 209 = A 528 210 cf. T 385 214^a =
 Σ 510 218 = B 858 219 = N 94 223 = Z 96.

214 μεγαθύμου Πηλεΐωνος CD et γρ. schol. A: μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι
 A Ar., Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος Zen. 215 ὠτρυνεν Zen. 216—8 ex cata-
 logo fictos esse statuit Friedländer an. hom. p. 426 216 Μείδοντα:
 aut hic Μείδωνα aut Φ 209 Μείδοντα scribendum esse censeo — Ὀρσί-
 λοχον Cant., cf. Φ 209 217 Δφεισήνορα: Βιήνορα Cant. 231 τῷ Ar.
 et γρ. A: τῶν ACD.

ὥς ἔφαθ', οἷ δ' ἰθὺς Δαναῶν βροίσαντες ἔβησαν, 27
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισι φέλλετο θυμός
 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος φερέειν Τελαμωνιάδαο· 235
 νῆπιοι· ἦ τε πολέσσειν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπεύρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας φεῖπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 „ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 φέλλομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 οὐ τι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο, 240
 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μὴ τι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.“ 245
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἦρσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἷ τε παρ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
 δῆμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσι φέκαστος 250
 λαοῖς, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον θε μοὶ ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
 Πάτροκλον Τρώῃσι κυσὶν μέληθρα γενέσθαι.“ 255
 ὥς ἔφατ'· ὅξν δ' ἀκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δημοτῆτα,
 τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενεὺς
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντη.
 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν φῆσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, 260
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

234 = A 594 et P 395 238^a = Z 55 241^b = Θ 379 244^b =
 A 174 246 = Π 458 et P 237 247 = Θ 227 248 = B 79
 249 = H 470 252 = M 410 et K 388 255 = Σ 179. N 233
 257 = O 584 258—9 = H 165—6 261^b = N 778.

234 ἔλλετο AC: ἥλλετο D et schol. A, ἥθελε schol. V 236 ἀπηύρα
 codd. 237—62 damnat Hoffmann quaest. hom. II 236 238 νῶϊν C
 240 et 242 περιδείδια ACD, cf. K 93 250 γρ. ἕκαστα schol. A, quod
 pertinere videtur ad 252 255 ἔληθρα coni. Nauck 259 βροτοφόντη
 coni. Nauck 260—1 damnat Zen. 260 γρ. κ' ἦσιν ἐνὶ schol. A —
 οὔνομα φεῖποι Hoffmann collatis Γ' 235 et ζ 194.

Τρῶες δὲ προέτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ. 27
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διυπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἀλὸς ἔξω, 265
 τόσσῃ ἄρα Τρῶες Φιαχὴ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔσταςαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 φραχθέντες κάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 λαμπρήσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλήν
 χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270
 ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 μίσησεν δ' ἄρα μιν δεῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρῶησιν· τῷ καὶ Φοί ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.
 ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Φελίκωπας Ἀχαιοὺς·
 νεκρὸν δὲ Προλιπόντες ὑπέτρσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν 275
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσι φέμενοί περ,
 ἀλλὰ νέκυν Φερύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν Φεῖδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 280
 ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συὶ Φείκελος ἀλκὴν
 καπρίῳ, ὃς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηούς
 ῥηιδίως ἐκέδασσε Φελιζάμενος διὰ βήσας.
 ὥς υἱὸς Τελαμώνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 ῥεῖα μετεϊσάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
 οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Φάστῳ πότι σφέτερον Φερύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

262 = N 136 267^b = O 710 274 = Π 569 279—80 =
 I 550—1 280 = B 674 281 = Π 582 et Δ 253 285^a = N 90
 287 = 419.

262 inde ab hoc versu formam veteris carminis servatam esse ipsa scriptura significavi; qui olim antecedeabant et recentiore carmine *Μενελάου ἀριστείας* summoti sunt versus Hectorem armὰ Patroclo exuisse et ab Aiaçe repulsum maiores copias Troianorum conglobasse brevi narrabant, confer ad 129—139 262 *προέτυψαν* codd., cf. prol. p. 179
 263 *διυπετέος* Zenodorus 264 *βεβρύχη* Aristoph. 265 γρ. *ἠιόνος* Eust.
 268 *φραχθέντες*: *ἀρσθέντες* Zen. 270 *ἤχθαιρε* AC: *ἐχθαιρε* Ar. *ἤχθηρε* D, cf. T 306 273 *ἐταίρους*: γρ. *Ἀχαιοὺς* schol. A 274—287 damnat Hoffmann quacst. hom. II 236 277—577 in A intercederunt
 279 *ἔργῳ* *ἐτέτυκτο* D.

ἦ τοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός 27
 Ἰππόθοος ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 δηράμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακόν, τό Φοι οὐ τις ἐρύκακε Φιεμένων περ.
 τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
 πληῆς αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἄκωκῇ, 295
 πληγεῖς ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ,
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἱματόεις. τοῦ δ' αὔθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχι αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ, 300
 τῇλ' ἀπὸ Λαρίης ἐριβύλακος, οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ Φοι αἰὼν
 ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἔκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα Φιδῶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος 305
 τυτθόν· ὃ δὲ Χηεῖον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ
 Φοικία ναιετάασκε πολέες ἄνδρεςσι Φανάσων,
 τὸν βάλ' ὑπὸ κληΐδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερές ἄκρη
 αἰχμὴ χαλκεῖη παρὰ νεΐατον ὦμον ἀνέσχευ· 310
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἰπποθόῳ περιβάντα μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν,
 Φρήξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερτα χαλκός
 ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσών ἔλε γαῖαν ἀροστῷ. 315
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·

289 = N 383 291—2 = O 449—50 293 = N 177 et M 191
 294 = M 192 et 183 300^b = Π 579 302—3 = Δ 478—9 304^b =
 Δ 496 305 = N 184 306 cf. O 515 311 = Δ 504 314—5 =
 N 507—8 316—7 = Δ 505—6.

289 ἔλκε Lips.: εἴλκε CD 290 τένοντας CD: τένοντε A rec.
 292 ἱεμένω D, cf. O 450 297 fort. ἐξ ὀατειλῆς 301 Λαρίσης D:
 Λαρίσης C 304 δ' αὖτ' D: δ' αὖ C 307 γρ. Φωκίων Eust.
 308 πόλεσιν D.

- Ἄργεῖοι δὲ μέγα Φίαχον, Φερύσαντο δὲ νεκρούς, 27
 Φόρκυν θ' Ἰππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες, 320
 Ἄργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῃ· ἄλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεΐαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι Φεφοικώς,
 κήρυκ' Ἡπυτίδῃ, ὅς Φοι παρὰ πατρὶ γέροντι
 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα Φειδώς. 325
 τῷ μιν Φειδάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 „Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ Φίδον ἀνέρας ἄλλους,
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας ἡγορήε τε
 πλήθει τε σφετέρῃ, καὶ ὑπερδφέα δῆμον ἔχοντας. 330
 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἡ Δαναοῖσιν
 νίκην· ἄλλ' αὐτοὶ τρέετ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.“
 ὣς ἔφατ'· Αἰνεΐας δὲ Φεκηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω ἔσαντα Φιδῶν, μέγα δ' Ἔκτορα Φεΐπε βοήσας·
 „Ἔκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων, 335
 αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
 ἄλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
 τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μῆδ' οἵ γε Φέκηλοι 340
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.“
 ὣς φάτο, καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη·
 οἱ δ' ἐΦελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Ληόκριτον οὔτασε δουρί,

319--20 = Z 73-4 322^a = O 108. P 329 325^b = H 278
 326 = II 720 335 = M 61 336-7 = 319-20 339 = Θ 22 et
 M 180 343 = E 497.

317 μέγ' ἴαχον codd. 319-383 damnat Naber quaest. hom.
 p. 189 320 ἀναλκείῃσι D, cf. Z 74 324 κήρυκ' Barnes: κήρυκι
 codd. et Herodianus 326 ἐφειδάμενος codd. 330 πλήθει: fort. θάρ-
 σει 332 τρέετ' codd. 333 δὲ Φεκηβόλον Bekker: δ' ἐκατηβόλον
 codd. 337 ἀναλκείῃσι C 343 ἐλελίχθησαν codd., cf. prol. p. 159
 344 Ληόκριτος Fick in Bezz. Beitr. VII 147: Λειόκριτον G Λειώκρι-
 τον CD.

υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον. 27
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήφιλος Λυκομήδης, 346
 ἐτῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰῶν, καὶ ἀκόντις δουρὶ φαιινῷ,
 καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπικάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 ὅς ρ' ἐκ Παιονίης ἐριβύλακος εἰληλούθει, 350
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήιος Ἀστεροπαῖος,
 ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
 ἀλλ' οὐ πῶς ἔτι εἶχε· κάκεσσι γὰρ εἵρχατο πάντῃ
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. 355
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπύχετο πολλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνῶγει
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 ὥς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθῶν 360
 δεύετο πορφυρέῳ, τοῖ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων
 καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτί γ' ἐμάχοντο,
 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισ' ἀν' ὁμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. 365
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός, οὐδέ κε φαίης
 οὔτε ποτ' ἥελιον κόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην·
 ἥερί γὰρ κατέχοντο, μάχης ὅσσον τ' ἐπ' ἀριστοί
 ἔσταςαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί 370

346 = E 561 347 = A 496 347—9 = A 577—9 350 =
 Φ 154 et E 44 352 = 346 354^a = H 217 356^b = E 528
 358^b = Z 194 361^b = χ 118 366 = A 596 370 = Γ 86.

349 om. Vat. 354 ἔτι: ἄρ' ἔτ' Bentley — ἔρχατο codd., cf.
 Π 481 358 ἄλλον C 361 ἀγχιστῖνοι C 364—5 damnat Zen.
 365 ἀν' Lips.: καθ' CD — φόνον CA: χόλον D πόνον Eust.
 366—423 recens adsutos esse iudicat Lachmann Betr. 75, equidem vete-
 ribus versibus alios ita additos duco, ut 377—388 ad posteriorem partem
 libri P 640 sqq. viam sternere, 400—423 prorsus indignos vetere poeta esse
 censeam 367 σῶν codd. 368 μάχης ὅσσον τ' ἐπ' Lachmann Betr.
 75: μάχης ἐπὶ θ' ὅσσον (ἐπὶ τόσσον Zen.) veterem lectionem fuisse refert
 schol. A μάχης ἐπὶ θ' ὅσσοι codd. 369 κατατεθνηῶτι CD.

εὐκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, πέπτατο δ' αὐγὴ 27
 ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσῃς
 γαίης οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεφείνοντες βέλεα στονόεντα,
 πολλὸν ἀφεσταότες. τοῖ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον 375
 ἥρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλεί χαλκῷ
 ὄσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐ πω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι. 380
 τῷ δ' ἐπιοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμεῖς αἰεὶ 385
 γούνατά τε κνημαὶ τε πόδες θ' ὑπένερχε Γεκάστου
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιιν
 ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖν
 λαοῖσιν δῶψ τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφή· 390
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοῖ γε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλός, ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη δύνει δέ τ' ἀλοιφή
 πολλῶν ἐλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὥς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 ἔλκεον ἀμφοτέροι· μάλα δέ σφισι φέλπετο θυμός, 395
 Τρωσὶν μὲν Φερύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 νῆας ἔπι γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόν γε Φιδούε' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.

374^b = O 590 383 = B 589 et II 304 384^a = A 472 384^b =
 O 400 388 = II 165 395^b = 234 397^a = II 840 399 cf.
 Δ 539 et N 127—8.

371 αἰθέρι: αἰθήρη Naber 373 δ' ἔμαχ. ACI 377--88 eiecit
 Köchly 379 πεσόντος CD: θανόντος Lips. 381 θάνατον: γρ. πόλε-
 μον D 385 καμάτῳ: λύθρῳ conl. Nauck 387 παλάσσουντο D —
 μαρναμένοιιν D: μαρναμένοιισι C 390 δῶψ CI 392 κύκλος Ar.
 κύκλω Zen., cf. Δ 212 -- δέ τε: δ' ἐξ Herwerden quæst. ep. 33
 395 ἔλκεον Ar.: εἴλκεον codd. 396 ῥ' ἐρύειν C 397 ἐπὶ: γρ. ἀνά
 Eust. — μῶλος . . ἄγριος D: νεῖκος . . ἄγριον C.

τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων 27
 ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι 401
 Φεῖδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς·
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάραντο θοάων,
 τείχει ὕπο Τρώων. τό μιν οὐ ποτε Φέλπετο θυμῷ
 τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶόν, ἐνιχυριμθέντα πύλῃσιν, 405
 ἅψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ Φέλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πολίεθρον ἄνευ Φέθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ·
 πολλὰκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
 ἧ Φοι ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα.
 δὴ τότε γ' οὐ Φοι ἔφειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 410
 μήτηρ, ὅτι ῥά Φοι πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες
 νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ὧδε δέ τις Φεῖπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 „ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἐνκλεῖξες ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι. τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 φάστυ πότι σφέτερον φερούσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.“
 ὥς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδῆσασκεν· 420
 „ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μὴ πῶ τις ἐρωεῖτω πολέμοιο.“
 ὥς ἄρα τις Φεῖπεσκε, μένος δ' ὄρσασκε Φεκάστον.

400 = Φ 16 403^a = Ξ 30 411 = 655 412 = Π 641 et M 444
 413^b = I 530 414 = B 271 et A 371 417^b = H 28 419 = 287 423 cf. X 375.

400—423 a recentiore poeta additi esse videntur, quibus exordium episodii de virtute aurigarum Patrocli praefigeretur; iidem tam ieiuni et illepidi sunt, ut rectius eos infimae quam mediae classi carminum attribuas 400 ἐπὶ C: περὶ D 403 γὰρ ῥ' C 404—25 Ζηνόδοτος οὐ γράφει 407 ἐκπέρσαι D 413 ἐγχρίμπτοντο A et γρ. schol. V 415 οὐ μὲν D 420 damnat Ar. — fort. ὧδε τις αὖ 423—592 genuinam veteris Iliadis partem esse negarunt Köchly Naber alii, quorum suffragiis meum calculum adicere re diu in utramque partem examinata dubitavi, quandoquidem ut versus P 530 squ. ad exemplar versuum H 273 squ. expressi esse videntur, ita versus P 551 procul dubio exemplo fuit auctori versuum Ξ 161 squ., quo accedit, quod admonitio Minervae (P 553—560) facinori Menelai in extremo hoc libro exposito optime praeludit; verum qui hoc episodium respiciunt versus Π 864—867 et P 70—83 non ab eodem, a quo hoc episodium ipsum, facti, sed ab interpolatore postea inveci esse videntur 423 ὄρσασκεν C — ἐκάστον D: ἑκάστος C ἐταῖρον ed. Rom.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

ὥς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδός 28
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο· 425
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι.
 ἡ μὰν Αὐτομέδων Διῶρεος ἀλκιμος υἱός
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων, 430
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθελέτην ἰέναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς,
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηῆτος ἡδὲ γυναικός, 435
 ὥς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶ ἐνικίμψαντε καρήατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέφε μυρομένοιν
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
 Ζεύγλης ἔΞεριπούσα παρὰ Ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. 440
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε Φιδῶν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ Φὸν μυθήσατο θυμόν·
 „ἄ δειλῷ, τί σφῶι δόμεν Πηλῆι Φάνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτῳ τε;
 ἡ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον; 445
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρός
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἑκτωρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 [ἦ οὐ Φάλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτως; 450
 σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,

425 cf. B 458 428 = Z 453 et A 242 430 = E 748 432^b = ω 82
 440 = T' 406 441 = T' 340 442 = 200 447 = σ 131 449^b = Σ 296.

429 Αὐτομέδων γε Vrat. 432 ποτὶ νῆας coni. Nauck 435 ἐστήκη
 Hermann opusc. II 43: εἰστήκει C ἐστήκει D, cf. prol. p. 111
 436 ἔχοντες D: ἔχοντε C, cf. prol. p. 123 437 γρ. ἐνισκήψαντε Eust.
 438 μυρομένοιν Cant.: μυρομένοισι CD, cf. 387 439 ποθῇ Cant.
 440 ἀμφοτέρωθεν A rec.: ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν Eust., ἀμφοτέροισι
 C ἀμφοτέρωσε D ἀμφοτέρωσε Townl. 449 οὐ γὰρ ἑάσω: γρ. οὐδέ τις
 ἄλλος schol. V 450 οὐχ ἄλῃς codl. 451 fort. γούνασι δ' ἐν σφῶιν βαλέω,
 nisi versus 450 – 5 a recentiore diasceuasta additos esse statuere mavis.

ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα καύσετον ἐκ πολέμοιο 28
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκωνται
 δῦη τ' ἥελιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.] 455

ὥς Φειπῶν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡύ.
 τῷ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδάδε βαλόντε
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς.
 τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
 ἵπποις αἰσίων ὥς τ' αἰγυπιδὸς μετὰ χῆνας· 460
 ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 ῥεῖα δ' ἐπαῖξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 ἀλλ' οὐχ ἦρεε φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 οὐ γὰρ πως ἔεν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους. 465
 ὁπὲ δὲ δὴ μιν ἐταῖρος ἀνὴρ Φίδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων. υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 στή δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 „Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς; 470
 οἶον πρὸς Τρῶας μάχαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
 μῶνος· ἀτάρ τοι ἐταῖρος ἀπέκτατο, τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.“

τὸν δ' αὐτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 „Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος 475
 ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος,
 ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

453 = P 357 et A 192 454—5 = A 193—4 456 cf. O 262
 458 = A 533 459^b = Θ 125. O 651 461^b = I 248 462^b =
 E 334 470 cf. Z 234 et β 117 471^b = T 173 477^b = Ξ 318
 478 = P 672. X 436 479—80 = E 226—7.

456 μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν, αὐτὸς δ' Οὐλυμπόνδε μετ' ἀθανάτοισι
 βεβήκει Zen. 461 ρεῖα τε Nauck, ipse tentavi ρεῖα μὲν ἐκφεύγεσκεν
 462 ἐπαῖξεσκε C 463 ἦρει codd. — ὅτε σεύαιτο A rec.: ὅτ' ἐσσεύοντο
 C ὅτ' ἐπεσεύετο D, ὅτε σεύαιτο rouzian pronuntiasse docuit Ahrens
 Phil. IV 602 464 ἦν codd., cf. prol. § 66 465 ἐπισχεῖν Ptolem. Ascal.
 467 Ἀρμονίδαο C 470 στήθεσσι τέθεικε D 473 ὤμοισιν Vrat.
 475 γὰρ: τ' ἄρ Townl. 478 δ' αὖ D — κιχάνει A rec.: κάλυπεν CD.

δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.“ 28
 ὥς ἔφατ', Ἀλκιμέδων δὲ βοηθὸν ἄρμ' ἐπορούσας 481
 καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν,
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
 „Αἰνεΐα Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 485
 ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοις κακοΐσιν.
 τῷ κεν ἐφελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 σῷ ἐθέλοισ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ
 τλαΐεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηι.“ 490
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίαο.
 τῷ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένῳ ὤμουσ
 αὔρῃ στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος θεοφειδῆς
 ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφις Φέλπετο θυμός 495
 αὐτῷ τε κτενέειν ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμῶτι γε νέεσθαι
 αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἐταΐρον· 500
 „Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππῳ,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένῃ· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἔκτορα Πριαμίδην μένεος σήεσθαι οἶω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ
 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσθαι τε στίχας ἀνδρῶν. 505
 [Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοις Φαλῶν.“
 ὥς Φειπὼν Αἶαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 „Αἶαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἧ τοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριστοι

482 = Ω 441 et E 365 484 = I 201 485 = E 180 487 cf.
 Ω 332 488—9 cf. Ψ 894 491 = P 246 et M 98 492 = M 330 et
 E 186 493^b = N 804 495 = 395 496 cf. E 236 499^a = 212
 507 = M 354 509 cf. 377.

481 βοηθόν codd. et Ar.: γρ. βοῇ θόον schol. V 488 τῷ ed.
 Rom.: τῷ CD 489 ἐθέλοις C: ἐθέλεις D 495 ἔλπετο D ἥλπετο C
 501 ἵππῳ C: ἵππους D 502 γρ. μετάφρενον Eust. 503 μένεος: μάχης
 C 506 ἀλώη CD 507—513 damnat M. Schmidt ann. phil. 129, 21
 509 ὅσσοι C ὅσοι D, οἷ περ A rec.

ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν καὶ ἀμύνεσθαι κτίχας ἀνδρῶν, 28
 νῶιν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ' 511
 τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 "Ἐκτωρ Αἰνεΐας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.]
 ἀλλ' ἢ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
 ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ, τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει." 515
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχοσ,
 καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐφίστην·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχοσ ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἰσατο χαλκός,
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήροσ ἔλασεν.
 ὥσ δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήλιοσ ἀνὴρ, 520
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸσ ἀγραύλοιο,
 εἶνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν,
 ὥσ ἄρ' ὃ γε προθορῶν πέσεν ὕπτιοσ· ἐν δὲ Φοι ἔγχοσ
 νηδυίοισι μάλ' ὀξὺν κραδαινόμενον λυέ γυῖα.
 "Ἐκτωρ δ' Αὐτομέδοντοσ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ· 525
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα φιδῶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχοσ·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν
 οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχοσ πελεμήχθη
 ἔγχεοσ· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένοσ ὄβριμοσ Ἄρησ.
 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην, 530
 εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὁμίλον ἑταίρου κικλήσκοντοσ.
 τοὺσ ὑποταρβήσαντεσ ἐχώρησαν πάλιν αὐτισ
 "Ἐκτωρ Αἰνεΐας τ' ἠδὲ Χρομίοσ θεοφειδῆσ,
 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον δεδαΐγμένον ἦτορ * 535
 κεείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντοσ Ἄρηι
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενοσ Φέποσ ἠΐδα·
 „ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντοσ
 κῆρ ἄχεοσ μεθέηκα, χερεῖονά περ καταπέφνων.“

514 = T 435. α 267 515^b = E 430 516-7 = Γ 355-6
 518-9 = E 538-9 525 = 304 526-9 = Π 610-3 530 =
 H 273 535^a = Ω 470 537^b = N 619.

510 ἀμύνεσθαι C 513 Ἐκτωρ τ' C 515 μελήσει C μελήσει D,
 ut recte legitur E 430 518 δὲ εἶσατο codd. — χαλκός: καὶ τῆσ C
 528 ἐνισκίμφη C 530 ὠρμηθήτην CD: ὀρμηθήτην A rec. 532 fort.
 ἑταίρου λοιγὸν ἀμύναι 534 fort. τε ἰδὲ 535 δεδαΐγμένοι Heyne, at
 confer Σ 236.

ὥς Φειπὼν ἐς δίφρον ἑλὼν ἕναρα βροτόεντα 28
 θῆκ', ἃν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν 541
 αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑμῖν
 ἀργαλή πολὺδακρυς, ἔχειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη.
 [οὐρανόθεν καταβάσα· προήκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς 545
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.]
 ἥτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἔξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο
 ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε Φέρων
 ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κῆδει, 550
 ὥς ἢ πορφυρὴ νεφέλη πυκάσασα Φέ αὐτὴν
 δύσεται Ἀχαιῶν Φέθνος, ἔχειρε δὲ φῶτα Φέκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προΐχουσα,
 ἴφθιμον Μενέλαον — ὃ γάρ ῥα Φοι ἐγγύθεν ἦεν —
 Φεισαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555
 „σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφεῖη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.“
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 „Φοῖνιξ, ἄττα γεραῖέ, παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανῶν ἐσεμάρσατο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.“
 ὥς φάτο, γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη

544^b = E 122 545^a = A 184 551 cf. Ξ 162 555 = N 45
 556^b = Π 498 558^a = 404 559 = II 501 560 = K 36 561^a =
 I 607 562 = A 542 564^b = T 425 566 = A 153 et Θ 141
 567 = Z 212 et A 206.

541 ἀνὰ: ἃν C 543--592 damnat Friedlaender Kritik p. 52, confer
 quae ipsi ad P 423 adnotavimus 545 damnavit Zen. 545--6 da-
 mnavit Lachmann Betr. 78, cohaeret autem haec interpolatio cum versi-
 bus Θ 28--40 et Σ 181--186 simili consilio adiectis 547 τανύσσει C
 549 δνσταρπέος A rec. 551 ἐωντὶν Zen. 558 ἐλκήσωσι Harl.

ὅττι ῥά Φοι πάμπρωτα θεῶν ἤρηκατο πάντων. 27
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν,
 καὶ Φοι μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνήκεν, 570
 ἥ καὶ ἐΦεργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν δέ Φοι αἶμ' ἀνθρώπου·
 τοίου μιν θράσεος πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντις δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 δῆμου, ἐπεὶ Φοι ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς.
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε Ξανθὸς Μενέλαος
 αἶξαντα φόβονδε, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων Φέρυεν μετὰ Φέθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς Φοι ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι Φοικία ναίων·
 τῷ μιν Φεισάμενος προσέφη Φεκάεργος Ἀπόλλων 585
 „Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τὸ πάρος γε
 μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰείρας
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ἡετίωνος.“ 590

ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα,
 βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυεσσάνοισιν
 μαρμαρέην, Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,

568 cf. γ 52 573^b = 499 574^b = Δ 496 575^a = Ε 9 576^a =
 Ν 664 578 = Ε 615 579^b = Ν 388 580^a = Δ 504 585 = 326
 590 = Δ 458 et Ρ 575 591 = Σ 22. ω 315 592 = 3 593^b = Ο 229.

569 γούνεσσιν Α rec.: γούνασιν Δ γούνασιν C 570 μνίας C —
 ἐνήκεν: γρ. ἔθηκεν Eust. 571 ἥ καὶ ἐΦεργομένη Bekker: ἥ τε καὶ
 ἐργομένη codd. 572 λιαρόν Sittl Phil. 43, 12 — δέ of Eust.: τέ of
 codd. 573 θράσεος scripsi collato Ξ 416: θάρσεως codd., cf. prol.
 p. 180 575 ἔσκε δ' ἐνὶ: ἦν δέ τις ἐν Harl., ut legitur Ε 9. Κ 314.
 v 287 582 Ἐκτορα δὲ φρένας διὸς Ἀρης ὅτρυνε μετελθὼν Zen.
 585 om. Α et C m. pr. — ξεισάμενος codd. — ἐκάεργος: Διὸς υἱὸς Vrat.
 587 γε Α: περ CD 591 ἄχεος μεγάλη ἐκάλυπεν ἀχλὺς C 593 hinc
 ad vetus carmen narrationem redire putavit Köchly.

ἀστράφας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν, 27
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς. 596

πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.

βλήτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ Φοι ὁστέον ἄχρισ
αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· δ γάρ F' ἔβαλε χεδὸν ἐλθών. 600
Λήιτον αὖθ' Ἔκτωρ χεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
υἶδν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι Φέλπετο θυμῷ
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.

Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήιτον ὀρμηθέντα 605
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·

ἐν καυλῷ δ' ἐΦάγη δολιχὸν δόρυ, τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρώες. δ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι
δίφρῳ ἐφεσταότος. τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
αὐτὰρ δ γ' Ἰδομενῆος ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε, 610

Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ,
πεξὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιφελίσσας
ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὥκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ, 615
αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο·

τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
ῶσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέεσσην.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τὰ γε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλῃσιν 620
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·

„μάστιγε νῦν, εἶος κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὃ τ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.“

601 = E 458 602^b = M 389 603 cf. A 546 607 = N 162
et Ψ 847 613^b = 206 616^b = A 242 617 = N 671 619 =
Π 344 et 459 622^b = Π 247.

595 τὴν: γῆν Zen. 600 F' Bekker Hom. Bl. I 319: δ' codd.
604 ἔγχος: ἔλκος Cant. 605—625 postea adiectos putat Naber quaest.
hom. 192 607 τοὶ δ' ἐβόησαν AC et Ar.: τοὶ δ' ἐφόβηθεν D
610 ὃγ' Ἰδομενῆος Bentley: ὁ Μηριόνας codd. 612—6 ab rhapsodo,
qui haec cum narratione decimi tertii libri (N 210—329) pugnare videret,
adiecti esse videntur 622 εἶως codd. 623 ὃ τ' Bekker: ὅτ' codd.

ὣς ἔφατ', Ἰδομένεος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 27
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δφέος ἔμπεσε θυμῷ. 625

οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγάλητορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστιν,
γνοίῃ ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. 630
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅς τις ἀφείῃ,
ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσι φετώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ 635
χάρμα φίλοις ἐτάροις γενώμεθα νοστήσαντες,
οἳ που δεῦρ' ὁρώωντες ἀκηχέατ' οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

εἶη δ' ὅς τις ἐταῖρος ἀπαργεῖλειε τάχιστα 640
Πηλεΐδῃ, ἐπεὶ οὐ μιν οἴομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι Φοῖ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
ἀλλ' οὐ πῇ δύναμαι φιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε ἵπποι.
Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν, 645
ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσι φιδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσαν, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως.“

ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέφοντα·
αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην,

624—5 = A 280—1 627^b = H 26 628 = Π 445 et O 56
634—5 = 712—3 637^b = I 234 638^b = M 166 639 = I 235
647^b = Ξ 340 648 = Θ 245.

626—650 damnavit Düntzer 626 Αἴαντε μεγάλητορε Naber quaest.
hom. 192 627 Τρώεσσ' ἐδίδον C 630 αὐτὸς ἀρήγει: κῦδος ὁπάξει
Lips., cf. Θ 141 — ἀρήγει: γρ. ἀμύνει schol. A 631 ἀφείῃ D ἐφείῃ
(s supra i add.) A ἐφείῃ C 637—716 damnat Bernhart Beitr. z.
Homerkrit. p. 11; at νῶι et Αἴαντε versuum 719 et 732 revocant nos
ad Αἴαντας versus 707 637 δεῦρ': νῦν D et γρ. schol. A — ἀκηχέατ'
Buttmannus collato M 179: ἀκηχέδατ' codd., prisca forma fuit ἀκηχέ-
-φατ' — οὐδέ τι ACD 638 spurium ducit Nauek 640 ἐταίρω Bothe
644 κατέχονται: γρ. κεκάλυπται schol. A, cf. P 387 646 ἰδέσθαι: γρ.
ὀρᾶσθαι schol. A.

ἥελιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη. 27
 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας Φεῖπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον· 651
 „σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφές, αἶ κε Φίδηαι
 ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον μεγαθύμου Νέστορος υἱόν,
 ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆι δαΐφρονι θᾶσσαν ἰόντα
 Φεῖπ' ὅττι ῥά Φοι πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.“ 665
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 βῆ δ' ἰέναι ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οἳ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· δὲ κρεάων ἐρατίζων 660
 ἰθῦει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίον αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τὰς τε τρέει ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος 665
 ἦιε πόλλ' ἄφέκων· περὶ γὰρ δῖε μή μιν Ἀχαιοί
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλῳρ δεῖοισι λίποιεν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 „Αἶαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλεφῆος δειλοῖο 670
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
 ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.“
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων ὥς τ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν, 675
 ὃν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ
 θάμνῃ ὑπ' ἀμφικόμῃ κατακείμενος, ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὤκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ὥς τότε κοί, Μενέλαε διοτρεφές, ὅσσε φαιινῷ

651 = 237 653 = M 203 et E 565 655 = 411 656 = 246
 657^b = A 548 659—66 = A 550—7 672 = 478 673 = Z 116
 674^a = N 649 678^b = O 460.

658 γρ. κεκάμῃσι schol. A 659—60 om. C 660 κρειῶν codd.
 662 ἀντίον D: ἀντίοι AC, cf. A 553 663 τρεῖ codd. 664 γρ.
 τετιημένος ἦτορ schol. A 672 νῦν αὖ AD: νῦν γὰρ C 675 πε-
 τεεινῶν D.

πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ Φέθνος ἑταίρων, 27
 εἷ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα φίδοιτο. 681
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
 θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη Ξανθὸς Μενέλαος·
 „Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι 685
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν δίομαι εἰσροδῶντα
 γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφатаι δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται. 690
 ἀλλὰ σύ γ' αἰψ' Ἀχιλῇ, θέῳ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Φειπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα καύσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.“
 ὣς ἔφατ', Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
 δῖον δὲ μιν ἀφασίη Φεπέων λάβε, τῷ δὲ Φοί ὅσσε 695
 δακρυόφι πλησθεν, θαλερῇ δὲ Φοί ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν,
 βῆ δὲ θέφειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
 Λαοδόκῳ, ὃς Φοί σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δάκρυ χέροντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῇ κακὸν Φέπος ἀγγελέοντα.
 οὐδ' ἄρα κοί, Μενέλαε διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 ἀλλ' ὃ γε τοῖσιν μὲν Θρακυμήδεα δῖον ἀνήκεν, 705
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωι βεβήκει,
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέῳ, εἴθαρ δὲ προσηύδα·
 „κείνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
 ἔλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω

682—3 = 116—7 684^a = B 172 686 = Σ 19 687—8 cf.
 ξ 214—5 693 = 122 694^b = Γ 76 695—6 = Ψ 396—7.
 δ 704—5 698^a = 119 703 = Σ 129 704 = 690 707 = M 353.

681 ἴδοιτο ACD Ar.: γε. ἴδοιο καὶ ἴδουιντο schol. B 685 αἶ δ'
 AD 695 ἀφασίη CD: ἀμφασίη A 696 δακρυόφι A: δακρυόφιν CD
 — πλησθε C — ἔσχετο: ἔσκετο Ar., ut adnotat Didymus ad δ 705
 709 fort. οὐδέ J' οἶω.

- νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἑκτορι δίψ· 27
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο. 711
ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.“
τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
„πάντα κατ' αἶσαν ἔφειπες, ἄτακτε Εὐς ὦ Μενέλαε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὅπισθεν
νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δίψ,
Ἷσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ 720
μῖνονομεν ὄξυν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.“
ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὑψὶ μάλα μεγάλῳ. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθεν
Τρωϊκός, ὥς ἐφίδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοῦς.
ἴθυσαν δὲ κύνεσσι Φοικότες, οἳ τ' ἐπὶ κάπρῳ 725
βλημένῳ αἰῶσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
τῆος μὲν ῥα θέρουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσι Φερίζεται ἀλκι πεποιθώς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ὥς Τρώες τῆος μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο, 730
νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω αἶψας περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
ὥς οἳ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο 735

712—3 = 634—5 714 = Π 782 et μ 157 715 = O 471
716^a = δ 26 720^a = N 704 721^b = E 572 cf. N 708 730—1 =
O 277—8 733 cf. N 279.

710 Ἑκτορι δίψ: γρ. Ἀτρεΐωνι schol. A 714 φύγωμεν A: φύγοι-
μεν CD 720 ἔχοντες Nauck, ut legit Macrobius sat. V 15, 13
721 μένοντες codd. et Ar.: μένοντε Aristoph., cf. A 348 723 ἐπὶ δ'
ἴαχε usque ad 736 γλαφυρὰς interpolata esse iudicat Francke 723 μάλα:
μέγαν Bothe 724 αἶροντας CD: αἶραντας A et Et. M. 38, 17, ὡς ἄρ'
ἀείραντας Fide νεκρὸν Ἀχαιοῦς conl. Menrad 727 τῆος μὲν ῥα Nauck,
ἕως μὲν γάρ τε codd., cf. prol. p. 177 729—61 exciderunt in A
729 ἄψ τ': ἄψ C 730 τῆος Nauck τέως Eust. εἰως codd., cf. O 277
731 ἀμφιγύοισιν D 735 γ' ἐμμεμαῶτε D Ar. γ' ἐμμεμαῶτες C γε
μεμαῶτε A rec.

νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν 27
 ἄγριος ἤυτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἑξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ Φοῖκοι
 ἐν. céλαϊ μεγάλη· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο.
 ὦς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν 740
 ἄζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήιεν ἐρχομένοισιν·
 οἱ δ', ὦς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες
 ἔλκως· ἔξ ὄρεος κατὰ παιπαλodeccan ἀταρπὸν
 ἦ δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήιον· ἐν δέ τε θυμός
 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπευδόντεσσιν· 745
 ὦς οἱ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
 ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέφεθρα
 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίοιενδε τίθησιν 750
 πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει Φρηγνῦσι ῥέφοντες.
 ὦς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέφεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐκ κολοιῶν, 755
 οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὃ τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
 ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 οὔλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον 760
 φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἔρωή.

738^a = Φ 14 744^a = 735 746^a = 735 759^b = M 393
 761^b = II 302.

739 *ἐπέβρεμε* Fls Bentley, fort. *πίμπρη* Fls 740 *ἀσπιστάων* Townl.
 744 *μέγα δόρυ* C 746 *οἱ γ' ἐμμεμαῶτε* C: *οἱ γ' ἐμμεμαῶτες* D *τώ γ' ἐμμεμαῶτε* Vat., γρ. *οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε* schol. V 745 *ἰδρῶ* codd., cf. prol. p. 117 748 *τετυχηκώς* Heraclides ap. Eust. p. 1700, 40, quod defendit W. C. Kayser in Phil. XVIII 648 751 *τε* CD: *τι* Aristoph. et A rec. 752 *μάχην ἀνέεργον Αἴαντε* C 755 *ψαρῶν* codd., ionica forma servata est II 583 756 et 759 *κεκλήγοντες* ACD: *κεκληγῶτες* Bekker, cf. M 125 760 *τάφρον* Lips.

ΑΧΙΛΛΗΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

"Ως οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο· Σ 1
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῇι πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
 ὀχθήσας δ' ἄρα Φεῖπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν· 5
 „ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε κερηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καὶ μοι ἔφειπεν,
 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζῶντος ἐμεῖο 10
 χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
 ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 χρέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπώσασθαι δέιον πῦρ
 ἅψ ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἑκτορι Φίφι μάχεσθαι.“
 εἶος δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 15
 τόφρα Φοι ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός
 δάκρυα θερμὰ χέφων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
 „ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
 πεύσσαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.“
 ὥς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύατο κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον·
 νεκταρέψ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. 25
 αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί τανυσθεῖς

1 = A 596 3 = T 344 4^b = A 212 5 = A 403 7^b =
 Z 38 11^a = A 827 13 cf. Π 87 14^a = Φ 287 15 = A 193
 17^a = Σ 235 Π 3 · 19 = P 686 21 = P 122 22—4 = ω 315—7
 22 = P 591 26 cf. Π 776.

Librum Σ in tres partes divisimus, quarum prima arctissime cum
 praecedentibus duobus libris conexa est, ultima ut toti libro a gram-
 maticis nomen Ὀπλοποιίας inderetur effecit, media primae parti amplificatae
 coniuncta tamquam crepido quaedam Achilleidi praestructa est.
 v. 4 τὸ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν ὃ δὴ τετελεσμένον conl. Nauck 8 θυμοῦ
 Lips., ut legitur ξ 197 10—11 om. Rhianus 14 ἅψ ἐπὶ νῆας ἵμεν
 Ar.: νῆας ἔπ' ἅψ ἰέναι ACD 15 ἕως codd., cf. prol. p. 113.

κείτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων. 29
 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληίσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
 ἔδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι 30
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα Φεκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος — ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ —
 δεΐδῃε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
 σμερδαλέον δ' ὦμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ 35
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι,
 κῶχυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 Νησαίη Σπειώ τε Θόη θ' Ἀλὶή τε βοῶπις, 40
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαίρα καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ Ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, 45
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαίρα καὶ Ὠρεΐθυια εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια
 ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 τῶν δὲ καὶ ἄργύφρον πλῆτο σπέος· αἰ δ' αἶμα πᾶσαι 50
 στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 „κλῦτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' ἐν πᾶσαι

31^b = σ 341 32 = X 79 33^b = K 16 36 = A 358
 39—48 cf. Hes. theog. 240—62 49 = 38.

28 λήισατο C 29 μέγα Ἰάχον Bekker, cf. prol. p. 161
 34 damnat Beloch Rivista di filologia II 57 — ἀποτμήξειε ACD Zen.:
 ἀπαμήσειε Ar. 35—150 e veterē Patroclea seclussit Köchly, quod recte
 eum fecisse inprimis apparet ex versibus 131—3 interpolatos versus
 P 186—214 manifesto respicientibus; cohaerent autem hi versus cum
 altera parte Iliadis, neque tamen ad tertium scripturae genus descendi,
 quandoquidem si minus fabricationem armorum, at saltem consilium Theti-
 dis a Vulcano nova arma petendi commemorandum fuisse dicas necesse est,
 nisi non solum versus T 270. T 383. X 316, sed etiam Φ 592—4 novicios
 aut corruptos ducas. 39—49 damnarunt Zen. Ar., deerant in edit. Ar-
 golica 40 Θοῇ Ἀλὶή Ar. Θοῇ Θαλίη τ' ἐρώεσσα Hes. theog. 245
 42 Ἀμφιθιή Herwerden 44 γρ. Δεξαμενή schol. B 45 ἀγακλειτὴ
 codd.: εὐειδής Hes. theog. 250 48 Ἀμάθθυια ACD Ἀμάθεια Eust.,
 eadem dea esse videtur atque Hesiodi Ψαμάθη.

Φείδεται ἀκούουσαι ὅς' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ. 29
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσσarisτοτόκεια,
 ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον νῖδον ἀμύμονά τε κρατερόν τε, 55
 ἔξοχον ἡρώων, ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Φῖσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φντὸν ὥς γουνῶ ἀλφῆς
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
 Τρῶσιν μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτῖς
 Φοίκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλῆιον εἶσω. 60
 ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος ἡέλιόιο,
 ἄχυνται, οὐδέ τί Φοι δύναιμαι χραισμηῖσαι ἰοῦσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα Φίδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 ὅτι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.“
 ὥς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἰ δὲ σὺν αὐτῇ 65
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Φρήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμεῖται
 Μυρμιδόνων εἰρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 τῶ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ, 70
 ὅξυν δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 ἔξαυδα, μὴ κεῖθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών, 75
 πάντας ἐπὶ πρῶμνῃσι Φαλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 σεῦ ἐπιδευομένους, παθῆειν τ' ἀφεκῆλια Φέργα.“
 τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἔξετέλεσεν·
 ἀλλὰ τί μοι τῶν Φῆδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος 80
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἐταίρων,
 Φῖσον ἐμῇ κεφαλῇ. τὸν ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 δηλώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θανῦμα Φιδέσθαι,

54^a = ε 299 55^b = E 169 56—62 = 437—43 57^b = I 534
 59—60 = τ 257—8 61 = Ω 558. δ 540 .. 72 = E 871 73—4 =
 A 362—3 78 = A 364 80^a = ω 95 83^b = K 439.

53 ἔνι: ἐπὶ Aristoph. 61 ζώει C 62 ἰοῦσα: ὄλεθρον Vrat.
 68 ἰδοιμ C 66 σφι C 68 εἰσανέβαινον CD et γρ. A: εἰσανέβησαν
 A 71 ἔης mavult Eust. 83 γρ. ἀπέλυσε schol. V.

καλά· τα μὲν Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα 29
 ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὖνῃ. 85
 αἶθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήησιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
 νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεται αὖτις
 Φοῖκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν 90
 ζῶειν οὐδ' ἄνδρεςσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 πρῶτον ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδα' ἀποτίσῃ·“

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέφουσα·
 „ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις· 95
 αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος·“

τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἐταίρω
 κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 ἔφθιτ', ἐμεῦ δὲ δέφησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. 100
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
 τοῖς ἄλλοις, οἷ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίφῳ,
 ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶ φετώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 τοῖος ἐὼν οἷος οὗ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 105
 ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 ὥς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο
 καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
 ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀφέξεται ἥντε καπνός· 110
 ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,

84 = Π 867 89—90 = 59—60 92 = Α 433 94 = Α 413
 97 = Π 48 99^b = Ω 541 101 = Ψ 150 104^b = υ 379
 108 = ξ 464 112 = Π 60 112—3 = Τ 65—6.

86 αἶθ' ACD: ὥς A in marg. et Apoll. de synt. 249, 28 90 ἀνώγει
 ACD 92 πρῶτον Herwerden quæst. ep. 33: πρῶτος codd. 93 Πα-
 τρόκλον δὲ Φέλωρα Bekker — Μενoitιάδαο Α Μενoitιάδεω CD, cf. prol.
 p. 137 94 γρ. τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα schol. Α 100 ἐμεῦ δὲ
 δέφησεν L. Meyer K. Z. XIV 88: ἐμεῖο δὲ δῆσεν codd. — ἀρῆς ACDS:
 ἄρεω Ar. et γρ. Α 102 γρ. φόως Eust. 106 δέ τι D.

θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη· 29
 νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
 Ἔκτορα. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ 115
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἢ δ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεῖος φύγε κῆρα,
 ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι Φάνακτι·
 ἀλλὰ φε μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 ὣς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται, 120
 κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω. νῦν δὲ κλέφος ἐσθλὸν ἀροίμην
 καὶ τινα Τρωιάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρωσιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 γνοῖεν δ' ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. 125
 μηδὲ μ' ἔθνεκε μάχης φιλέουσα περ· οὐδέ με πείσεις.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμα· οὐ κακὸν ἐστὶν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ φέ φημι
 δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μὴ πω καταδύσσο μῶλον Ἄρης,
 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι φίδηαι· 135
 ἢ ὦθεν γὰρ νεῦμαι ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο Φάνακτος.“
 ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο,
 καὶ στρεφθεῖς ἀλήεσι κασιγνήτεσσι μετηύδα·
 „ὕμεις μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον 140
 ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δῶματα πατρός,
 καὶ φοι πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον

115—6 = X 365—6 124^a = D 88 125^b = T 46 127 = T 28.
 Q 89 129 = P 703 et Π 859 132 = P 473 et E 103.

116 ἐθέλοι C 117 Ἡρακλῆος codd. 119 μοῖρα δάμασσε S
 124 δάκρυ' AC: δάκρυ D, cf. I 433 — γρ. ἀδινά A 128 τοῦτο D et
 γρ. Eust. — ἐτήτυμα Ahrens de hiatus hom. p. 33: ἐτήτυμον codd.
 136 νέομαι γὰρ Nauck, nescio an vere 138 ἑοῖο AC: ἑῷος D et γρ. A
 142 ἀγορεύσαι Zen.

εἴμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἶ κ' ἐθέλῃσιν 29
 νείε μοι δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα."

ὥς ἔφαθ', αἶ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης ἀντίκ' ἔδυσαν. 145
 ἦ δ' αὖτ' Οὐλύμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκαι.

τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπόνδε πόδες φέρον' αὐτὰρ Ἀχαιοί
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὕφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 φεύγοντες νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150

οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί
 ἐκ βελέων Φερούσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γάρ δὴ τὸν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι
 Ἑκτωρ τε Πριάμοιο πάις, φλογὶ Φείκελος ἀλκήν.

τρίς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἑκτωρ 155
 ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσι ὁμόκλα·
 τρίς δέ δ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιφειμένοι ἀλκήν,

νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποισώς,
 ἄλλοτ' ἐπαῖζασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 στάσκε μέγα Φιάχων· ὅπῃω δ' οὐ χάζετο ἅμπαν. 160

ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὐ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
 ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι,
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύνω Αἴαντε κορυστὰ
 Ἑκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.

καὶ νύ κεν εἵρουσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρετο κύδος, 165
 εἰ μὴ Πηλεΐωνα ποδῆνημος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θέφους ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,

κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.

148 = O 405 150 = O 233 153^b = I 708 154 = E 704 et
 N 330 157 = H 164 165 = Γ 373 166^b = B 786 167 = A 715.

144 νείε μοι Nauck: νείε ἐμῷ codd. 146 ἦ μὲν ἄρ' S 147 ἐνεί-
 και ACS: ἐνείκω D 148 ante insertos versus 35—148 sic poeta
 narrasse videtur ὥς οἱ ὀδυρόμενοι μέγα πένθειον· αὐτὰρ Ἀχαιοί 151 γρ.
 οὐδ' ἄρα schol. A 153 τὸν γε: τόνδε C 154 φλογί: σὺν Zen. —
 ἱκελος AS 155—6 ὅς μιν τρίς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὐτεῖ
 ἐλκόμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δέ εἰ θνυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνά σκολοπὰς εἰ
 ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς Zen. 157 Αἴαντε D 158 ἀπεστυφέ-
 λιξαν C 160 ἰάχων: ἀχέων Zen. 164 fort. νεκρὸς — δειδίξεσθαι S
 165 εἵρουσεν C — ἦρετο Cobet: ἦρατο codd. 167 fort. Ὀλύμποο, θέουσα
 κατ' Οὐλύμπου νιφόντος conl. Friedländer an. hom. p. 483 168 et
 181—6 del. Hoffmann quaest. hom. II 140 168 ἄλλων: πάντων Vrat.

- ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη Φέπεια πτερόεντα προσηύδα· 29
 „ὄρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, 170
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνῇ
 ἔστηκε πρό νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ Φερύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαιδῖμος Ἔκτωρ 175
 ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ Fe θυμὸς ἄνωγεν
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μῆδ' ἔτι κείκο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω
 Πάτροκλον Τρώησι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 κοὶ λῶβη, αἶ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ.“ 180
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 „Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος 185
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι.
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρίν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι φίδωμαι· 190
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ Φοῖδα, τεῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε κάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὃ Φέλπομ' ἐνὶ πρῶτοιцин ὁμιλεῖ,
 ἔγχεϊ δηϊῶν περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.“ 195
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 „εὖ νυ καὶ ἡμεῖς φίδμεν ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·

169 = A 92 170 = A 146 188^a = γ 22 179 = P 135
 193 = Θ 267 195 = P 566 et 182 196 = 183 197^a = Θ 463.

171 Πατρόκλου Ar. 174 ἐρύσσεσθαι supra e scripto α A — προτὶ CS — ἠνεμόεσσαν: αἰπὸν θέλοντες Zen. 176—7 (immo 175—7) eiecit Zen. 176 δέ ε CD: τέ ε AS — ἄνωγεν D et γρ. A: ἀνάγει AC 181—6 del. Hoffmann 182 γάρ: τάρ in altera edit. Ar. 185 οὔτε .. οὔτε S 188 μῶλον: μόθον C 189 εἶλε conl. Nauck 189—191 seclussit Köchly, confer ad 35 192 τοῦ ἄν L 194 ὃ γ' codd. — πρῶτοισιν SD: Τρώεσσιν AC — ὁμιλεῖν C 197 ὃ τοι: ὅτι C — κλυτὰ: γρ. καλὰ schol. A.

ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι, 29
 αἶ κέ σ' ὑποδφείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσῃσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν. 200
 [τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.]
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς Φειποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτο διίφιλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοις βάλ' αἰγίδα θυεσσάμενος,
 ἀμφὶ δέ Φοι κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν 205
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐκ Φάστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆιοι ἀμφιμάχωνται·
 οἳ δὲ πανημέριοι κυττερῷ κρίνονται Ἄρηι
 Φάστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι 210
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐτῇ
 γίνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσι Φιδέσθαι,
 αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρής ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς céλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς 215
 μίεγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦς — ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγετο — ἀτὰρ Τρώεσσι ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
 ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε Φίαχε κάλιπιξ
 Φάστῳ περιπλομένων δέϊων ὑπο θυμοραϊστέων, 220
 ὥς τότ' ἀριζήλη φωνή γέενετ' Αἰακίδαο.
 οἳ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι

199—201 = A 799—801 202 = Θ 425 206^b = Φ 349
 207 = Φ 522 209 = B 385 214^b = O 686 217^a = A 10
 218^b = K 523 223 = E 29 et K 491.

198 αὐτὸς Zen. Aristoph. 200—1 om. S 203 ἀμφὶ δ': αὐτὰρ
 S 207 ὥς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται in altera
 edit. Ar. 208 ἀμφιμάχονται CS 209 οἳ δὲ Dāntzer: οἳ τε codd. —
 κρίνονται S 210 ἄσπετον περὶ σφετέρων Zen. 213 ἀρῆς Heyne collato
 Σ 100: ἄρεως ADS ἄρεος C ἄρεω Ar. 215 ἰὼν νηῶν ἀπο καὶ κλι-
 σιάων eiectio versu 216 scripsit Köchly, ut moenia castrorum ex vetere
 carmine removeret; confer quae supra ad versus 35 et 148 adnotavimus;
 vix autem licet versum 216 ad iussum Thetidis A 422 expositum referre
 — ἐς: γρ. ἐπ' Eust. 219 ὅτε τ' codd. 222 χαλκήν Zen.

ἄψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσαντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. 29
 ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ Φίδον ἀκάματον πῦρ 225
 δφεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεταθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεκα φῶτες ἄριστοι 230
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων Φερούσαντες
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδῶκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς
 δάκρυα θερμὰ χέφων, ἐπεὶ ἔσφιδε πιστὸν ἐταῖρον 235
 κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαιγμένον ὀξεί χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦ τοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 πέμπεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀφέκοντα νέεσθαι. 240
 ἥελιος μὲν ἔδω, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πτολέμοιο.

229^b = Z 227 233^b = Ψ 695 237^b = I 384 240 cf. Φ 48

228 μέγα *Flage* Bekker, cf. Σ 29 229 δ' *ἐκνκ.* AC 230 *ἐνθα*
δὲ κοῦροι . . . πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐνὶ βελέεσσι Zen. 231 *ὀχέεσσι: γρ.*
ξίφεσσι schol. A, *σφοῖσιν ὄχεσσι* Nauck 233 *ἀμφ' ἔστασαν* A
 239 δ' *ἀκάμαντα: γρ. μὲν ἔπειτα* A 240 *πέμπεν* A: *πέμψεν* CDS
 242 *ὁμοίου πολ. (πτολ. CD) codd.* 242 hinc incipit altera pars Iliadis
 ita a priore distincta, ut illa qua strage Iuppiter Achivos ut Achillem
 ab Agamemnone laccessitum ulcisceretur affligerit, haec quo pacto Achilles
 Agamemnoni reconciliatus Patroclum interemtum ultus sit narret. At-
 que haec altera pars cum et ipsa multifariam interpolata sit, vetera
 eius carmina ab eodem quo prioris partis poeta pancta esse in prolego-
 menis exposui; sed cum sint quae in contrariam sententiam trahant,
 velut versus T 414—5, 445—8, Φ 53—5 perversae imitationis vitio
 suspecti, tutius esse iam duxi secunda scripturae specie secundam hanc
 partem a priore et antiquiore distingui.

ΤΡΩΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης 30
 χωρήσαντες ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. 245
 ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἔξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
 Πανθοῖδης· ὃ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. 250
 Ἔκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἣν δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὃ δ' ἔγχεῖ πολλὸν ἐνίκα.
 ὃ σφιν ἐνφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·
 „ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 φάστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μιμνέμεν Ἡόα διὰν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσί· φεκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἴμεν. 255
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δίῳ,
 τόφρα δὲ ῥήγιοι πολέμῳ ἦσαν Ἀχαιοί·
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 φελόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιφελίσσας. 260
 νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδῶκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ἰπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἄρηος δατέονται,
 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν. 265
 ἀλλ' ἵομεν προτὶ φάστυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
 νῦν μὲν νῦξ ἀπέπανσε ποδῶκεα Πηλεΐωνα

243 = Θ 55 et Π 447 244^b = Θ 402 247—8 = Τ 45—6. Τ 42—3
 249 = Η 347 250 = ω 452 253 = Α 73 254^b = Ψ 894
 261 = Α 555 et Θ 474 262^a = ο 212.

243—353 huius carminis vera et antiqua forma servata esse videtur, quae non solum auctori versuum Η 365—380 et Θ 489—542, ut scite probavit Köchly op. 125, pro exemplo fuit, sed etiam in vetere carmine X 100—104 respicitur 243 ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης: γρ. ἐπὶ θρασυῶ πεδίῳ Α. 247 ἔχε supra scripto ἔλε Α — τρόμος: φόβος Zen. 252 πολλόν: πάντας conl. Nauck 253 ὅς σφιν S 255 μίμνειν ἡῶ codd. 262 ἐκείνου ACDS: κείνου Ar. 264 fort. δατέοντο 265 μαχήσεται codd.: γρ. μαχέσεται schol. Α, cf. prol. p. 102 266—283 ab alio poeta additos esse putant Düntzer Nauck.

ἄμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἑόντας 30
 αὔριον ὄρμηθεις σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτόν
 γνώσεται· ἀσπασίος γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν 270
 ὅς κε φύγη, πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο.
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖσι φέπεσσι πιθώμεθα κηδόμενοι περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχομεν, ἄστν δὲ πύργοι
 ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυταί 275
 μακραι ἐύξεστοι ἐξευγμέναι εἰρύσσονται·
 πρῶι δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 στησόμεθ' ἄμ πύργους. τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 ἔλθων ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους 280
 παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 εἶσω δ' οὗ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται·
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδῶν προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 „Πουλύδαμαν, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, 285
 ὅς κέλει κατὰ φάστν φαλλόμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 ἦ οὐ πω κεκόρησθε φεφελμένοι ἐνδοθὶ πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, 290
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, καὶ ἄμφ' ἄλλα φέλσαι Ἀχαιοὺς,
 νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ· 295
 οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπίσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ φείπω, πειθώμεθα πάντες.

270—1 cf. H 117 272 cf. X 454 273^b = X 416 277 = Θ 530
 284—5 = M 230—1 289^b = K 315 291 = Γ 401 297 = B 139.

268 ἑόντος S 270 ἀσπασίος Cobet misc. crit. 295: ἀσπασίως codd.
 272 damnat Bekker Hom. Bl. II 31, cui versus ex X 454 imitatione ex-
 pressus esse videtur 273 ἐμοῖς ἐπέεσσι codd. — γρ. πιθόιμεθα A
 274 ἔξετε Bekker 275 τ': δ' S 276 εἰρύσσονται S 281 ἄσει C
 285 Πουλυδάμα codd., cf. M 231. Ξ 470 287 κεκόρησθον Zen. 291 δῆ:
 καὶ S 294 καὶ ἄμφ' ἄλλα φέλσαι ex A 409 restituit Heyne: θαλάσση
 τ' ἔλσαι codd. — ἐλάσαι C.

νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, 30
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε Φέκαστος·
 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, 300
 συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι·
 τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπανυρέμεν ἢ περ Ἀχαιοῦς.
 πρῶι δ' ὑπηῶτοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 εἰ δ' ἔτεδον παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς, 305
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἣ κε φέροιτο μέγα κράτος ἢ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτενέοντα κατέκτα·
 ὥς Ἐκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν 310
 νήπιοι· ἐκ γὰρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι,
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὐ τις, ὅς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστεινάζοντο γοῶντες. 315
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
 πυκνὰ μάλα στενάχων ὥς τε λῖς ἠνγένηςιος,
 ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφιβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ
 ὕλης ἐκ πυκνῆς· ὃ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθῶν, 320
 πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἰχνί' ἐρευνῶν,
 εἰ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ.
 ὥς ὁ βαρὺ στενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 „ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον Φέπος ἐκβαλον ἥματι κείνῳ,
 θαρσύνων ἦρωα Μενόιτιον ἐν μεγάροισιν· 325

298—9 = H 370—1 303—4 = Θ 530—1 307 = A 590
 308 = N 486 310 = Θ 542 311 = I 307 314 = H 380
 316—7 = Ψ 17—8 316 = X 430. Ω 747. 761. 723 318 = Φ 417
 et P 109.

300 ἀνιάζει codd., fort. *ἑαλιάζει* 306 αἶ κ' ἐλθῇσι coni. Her-
 werden Rev. de phil. II 195, fort. αἶ κε μένησι. 307 πολέμον *δυσφη-*
χέος Bekker 308 φέροιτο S: φέρῃσι ACD — φεροίμην codd.: φέρωμι
 Naber quaest. hom. 96 309 κτενέοντα Cobet: κτανέοντα codd.
 311 φρένας ἐξέλετο Ζεύς S 315 γοῶντες: βοῶντες Lips. 317 ἀν-
 δροφόνους codd. et Ar.: ἀνδροφόνον alii legisse videntur 318 πυκνὰ:
 πολλὰ S 319 ἀρπάσει C 321 ἰχνε' Ar. secundum schol. V
 323 γρ. μετεφώνεε D et γρ. A: μετεφώνει AC.

φῆν δέ Φοι εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν νῖδον ἀπάξειν 30
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα λαχόντα τε ληίδος αἶσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα 330
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὗ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἑκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σοτο φονῆος 335
 δώδεκα δὲ προπάρουθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρῶων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν κείσεται αὐτως,
 ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῶαι καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 κλαύουσιναι νύκτας τε καὶ ἡμέρας δάκρυ χέειν, 340
 τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,
 πειρίρας πέρθοντε πόλιν μερόπων ἀνθρώπων.
 ὥς Φειπῶν ἐτάροισιν ἐκέλετο δῖος Ἀχιλλεύς
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 Πάτροκλον λοέσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. 345
 οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχευον, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες.
 γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ξέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 καὶ τότε δὴ λόεσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ, 350
 ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.
 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἐανῶ λιτὴ κάλυψαν
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρει λευκῷ.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενέχοντο γοῶντες. 355

327^b = ε 40 331^b = H 125 336—7 = Ψ 22—3 339 = 122
 340 = Ω 745. λ 183 344 = X 443. Ψ 40. ϑ 434 345 = Ψ 41
 346—8 = ϑ 435—7 349 = κ 360 350^b = τ 505 352 = Ψ 254
 354^a = H 476 355 = 315.

338 γρ. οὕτως Eust. 342 πόλεις ACDS, cf. prol. § 86 345 λού-
 σειαν codd. 347 ἔχεον Cobet misc. crit. 419: ἔχεαν ACDS 349 ἐνί:
 ἐπὶ C 350 λοῦσαν codd. 351 fort. ὠτειλὰς — fortasse ἐννεώρου
 (cf. ἄωρος) hic et κ 19. 390 restituendum sit

Ζεὺς δ' Ἥρην προσέφειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 „ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρην,
 ἀνστήσας Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἧ δ' ἄ νυ σείο
 ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρην·
 „αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες.
 καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα φοῖδεν·
 πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
 ἀμφοτέρων γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι φανάσσεις,
 οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ δάψαι;“
 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

ΟΠΛΟΠΟΙΑ.

Ἥφαιστου δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἀφθιτον ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα Φεισσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γάρ ἐφείκοι πάντας ἔτευχεν
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθέος μεγάρου,
 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλῳ Φεκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
 ὅφρα Φοι αὐτόματοι θεῖον δυσαΐατ' ἀγῶνα
 ἦδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα Φιδέσθαι.
 οἱ δ' ἦ τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐ πῶ
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμοῦς.
 ὅφρ' ὃ γε ταῦτ' ἐπονείτο Φιδύλῃσι πραπίδεσσιν,
 τόφρα Φοι ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ Φίδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
 καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

356 = Π 632 357^b = Θ 471 360—1 = Α 551—2 362^b = Τ 22
 363 = υ 46 365—6 = Α 60—1 368 = Ε 274 372^b = Φ 11
 374 cf. η 95 376^b = Η 298 379^b = Θ 274.

356—368: Ζηρόδωρος πειράται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον
 τὸν τόπον Porph., cf. Wolfii prol. p. 30 357 βοῶπις SD: βοῶπι AC.
 361 ἔειπας D 363 τ' om. A 364 ἔγωγ': ἐγὼν Zen. 368—617 Ὀπλο-
 ποιῆς carmen vaferrimum et summi poetae ingenio dignissimum ut bene
 Iliadis ultimae parti intextum est (v. T 383. T 270. Φ 592—4. X 316), ita
 nec tam proluxa scuti fabricationis descriptio exspectabatur, nec desunt
 recentioris originis indicia cum alia tum versus Odysseae imitatione ex-
 pressa, cf. prol. p. 28 372 φύσας C 375 ὑπόκλυκα C et γφ. schol. A
 376 δύσσονται D et γφ. A, ἐν ταῖς εἰκαιστέραις· θεῖον κατὰ δῶμα νέον-
 ται (νέοιντο schol. V) schol. AV 377 πρὸς: γφ. κατὰ schol. A
 380 ἰδνύσει AD: εἰδνύσει C 381 om. ADP, habet C et in marg.
 add. D, in nonnullis exemplaribus eum defuisse narrat schol. A.

ἐν τ' ἄρα Φοι φῶ χειρί, Φέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·	81
„τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ	385
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις.	
ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ Ξείνια θείω.“	
ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεάων.	
τὴν μὲν ἔπειτα καθείσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου	
καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·	390
κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, Φείπε τε μῦθον·	
„Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε. Θέτις νύ τι εἰσο χατίζει.“	
τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυθείης·	
„ἦ ῥά νύ μοι δφεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,	
ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα	395
μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν	
κρύψαι χυλὸν ἐόντα. τότε ἂν πάθον ἀλγεα θυμῷ,	
εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ.	
[Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀφορρόου Ὠκεανοῖο.]	
τῇσι παρ' εἰνάφετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,	400
πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας κάλυκάς τε καὶ ὄρμους	
ἐν σπέφει γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο	
ἀφρῷ μορμύρων ῥέφεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος	
Φείδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,	
ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη Φίσαν, αἳ μ' ἐσάωσαν.	405
ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεώ	
πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ Ζωάγρια τίνειν.	
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν Φοι παράθες Ξεινήια καλὰ,	
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι δπλα τε πάντα.“	
ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη	410
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥύοντο Φαραιαί.	
φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, δπλα τε πάντα	
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·	
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ	
αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα,	415
δὴ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε	

384 = Z 263. β 302 . . 385 = ε 87 387 = ε 91 389^b =
 η 162 390 = α 131 401 = hym. Ven. 163 404^b = ε 32
 411 = T 37 413^b = π 13 415^a = ϑ 136.

385 et 424 *Θέτις τανύπεπλε* Bekker: *Θέτις τανύπεπλος* Zen.: *Θέτι τανύπεπλε* ACD, cf. Σ 357 385 et 424 *ἡμετέρονδε* Zen., cf. H 363. β 262. δ 139. ψ 127 et Bekker Hom. Bl. I 30 388 *φωνήσας' ἡγήσατο* Cant. 389 *καθῆσεν* CD 396—405 ex vetere aliquo hymno hic translato esse hallucinatur L. Gerlach in Phil. XXXIII 209 396 *γρ.* *βοάπιδος* schol. V 398 *Θέτις δ'* supra δ scripto ϑ A 399 *eiec.* Bekker 400 *πολλὰ: πάντα* Zen. Aristoph. 402 *σπῆι* codd. 406 *χρεών* C *χεῖ* Harl. 410 *αἴητον* rectius legas 413 *τοῖσι πονεῖτο* Nauck 414 *ἀπεμόργνυ* C.

χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι βύοντο Φάνακτι 31
 χρύσειαι, ζωῆσι νεήνισσιν Φεβικυῖαι.
 τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἅπο Φέργα Φίσαιιν.
 αἱ μὲν ὑπαιθα Φάνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ δὲ Φέρρων 421
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἵζε φαινοῦ,
 ἐν τ' ἄρα Φοι φῶ χειρὶ, Φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίῃ τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις. 425
 αὖδα δὲ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύνamai τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέφουσα·
 „Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶ Φῆσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ, 430
 ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάνων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασεν,
 Αἰακίδῃ Πηλῇ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. δὲ μὲν δὴ γῆραι λυγρῶ
 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρήμενος· ἄλλα δέ μοι νύν· 435
 υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔσοχον ἡρώων — δὲ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Φίος —
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορυναίην Ἰλίου εἴσω
 Τρωσὶ μαχρόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς 440
 Φοίκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλῆιον εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρε φάος ἡέλιος,
 ἄχνηται, οὐδέ τί Φοι δύνamai χραιμῆσαι ἰούσα.
 κούρην ἦν ἄρα Φοι γέρας ἔξελον υἱέας Ἀχαιῶν,
 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων. 445
 ἦ τοι δὲ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοῦς
 Τρώες ἐπὶ πρύμνην ἐφέϊλεον, οὐδέ θύραζε
 εἴων ἐξίεναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμύναι, 450
 αὐτὰρ δὲ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ Φά τεύχεα Φέσεν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.

423—5 = 384—6 424—7 = ε 87—90 426—7 = Ξ 195—6
 428 = Α 413 436^b = Η 199 438—41 = 57—62 440—1 = τ 257—8
 444 = ΙΙ 56 445 = ΙΙ 58 448^b = Ι 574 449^b = Ι 121. 515.

418 νεήνισσιν Φεβικυῖαι scripti: νεήνισσιν εἰοικυῖαι AC νεήνισσιν εἰοικυῖαι D 424 Θέτις codd., cf. Σ 385 426 γρ. ἀνώγει A 427 om. PS — ἔσται D m. pr. 431 ἔδωκεν: ἔθηκεν codd. dett. 441 om. P, a nonnullis omissum testatur schol. A 442 ζῶει C 444—56 ἀθετοῦνται schol. A, cf. prol. p. 14. 448 δ' ἐλίσσοντο D 450 ἠνήνατο D 452 δ' ἅμα: δέ οἱ C.

- πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Κραιῆσι πύλῃσιν· 81
καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν 455
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἑκτορι κῶδος ἔδωκεν.
τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
υἱοί μοι ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν
καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
καὶ θώρηχ'· ὃ γάρ ἦν Φοί, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος 460
Τρωσὶ δαμείσ· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.“
τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
„θάρσει· μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσχέος ὥδε δυνάμην
νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι, 465
ὥς Φοί τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτὲ
ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κε φίδηται.“
ὣς Φειπῶν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας,
τὰς δ' ἐς πύρ ἔτρεψε, κέλευσε τε φεργάζεσθαι.
φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐφείκοι πᾶσαι ἐφύσων, 470
παντοίην εὐπρηστον αὐτῇν ἐξανίεισαι,
ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖ μὴ,
ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ φέρων ἀνοίτο.
χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλον ἀτειρέα κακκίτερόν τε
καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα 475
θήκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, γέντο δὲ χειρὶ
ραϊστήρα κρατερόν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράττην.
ποίει δὲ πρῶτιστα κάκος μέγα τε στιβαρόν τε
πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἀντύγα βάλλε φαεινὴν
τρίπλακα μαρμαρήν, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. 480
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν κάκεος πτύχεσ· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ φιδυίῃσι πραπίδεσσιν.
ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν
ἡέλιόν τ' ἀκάμαντα κελήνην τε πλήθουσιν,
ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωνται, 485

456 = T 414 457 = γ 92. δ 822 463 = T 29. ν 362 . .
467^a = ι 352 475 cf. λ 327 485^b = Hes. theog. 382.

458 *υἱοί μοι* αἰ. praeunte Bentleio Nauck: *υἱεῖ ἐμῶν*. ACDS Ar.,
υἱεῖ ἐμῶν αἰ. codd. dett. 460 *α* Doederlein: *ο* codd. 463 *μή τί τοι* C
464 *θανάτου δυσφηχέος* Bekker 465 *ικάνει* S 466 *παρέξομαι* Zen.
Aristoph. 471 *γο. εὐπρηκτον* schol. A 472 *αὐ μὴ* Herwerden
quaest. ep. 34: *αὐτε* codd. 473 *ἔργον ἀνώγοι* Herwerden Rev. de phil.
II 195 475 *χρυσὸν τιμῆντα* conl. Menrad, *χρυσόν τ' αἰγλήεντα* conl.
Nauck, ipse in recente carmine quidquam novare veritus sum 476 *ἐπ'*
C et γο. A: *ἐν* ADS 477 *κρατερόν* CD et γο. A et Zen.: *κρατερὴν*
AS Ar. *κρατερὴν ἢ κρατερόν* Eust. 481 *ἐν: γο. ἐπ'* Eust. 482 *ἰδύησιν*
AD: *εἰδυήσιν* CS 483—608 damnavit Zen., cf. prol. p. 28 485 *δὲ τὰ: δέ τε*
Lips. — *οὐρανόν ἐστήρικται* Zen. *οὐρανὸν ἐστεφάνωκε* Ar. teste Didymo.

Πηλιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε θένος Ὠαρίωνος
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
ἢ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠαρίωνα δοκεύει,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

31

ἐν δὲ δῶν ποίησε πόλις μερόπων ἀνθρώπων
καλάς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίνοι τε,
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων
ἡγήνεον ἀνὰ Φάκτῳ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὁρώρει·
κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίδον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροις Φεκάτῃ.

490

* λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἐνθα δὲ νείκεος
ὠρώρει, δύο δ' ἀνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
ἀνδρὸς ἀποκταμένου. ὃ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δήμῳ πιφαύσκων, ὃ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι·
ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ Φίστορι πείραρ ἐλέσθαι.

495

λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήτυον, ἀμφὶς ἄρωγοι·
κῆρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἳ δὲ γέροντες
εἶατ' ἐπὶ Ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
τοῖσιν ἔπειτ' ἤισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοις δῶν χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα Φεῖποι.

500

τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶν στρατοὶ εἶατο λαῶν
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφίσι Φάνδανε βουλή,
ἢ ἐ διαπραθέειν ἢ ἀνδῖχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔφεργεν·
οἳ δ' οὐ πω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νῆπια τέκνα
ρύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες οὐς ἔχε γῆρας.
οἳ δ' ἴσαν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ Φεῖματα Φέσθην,
καλῶ καὶ μεγάλῳ, σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεῶν περ,

505

486 cf. Φ 195 487—9 = ε 273—5 490^b = 342 492^b =
τ 48. ψ 290 493^b = Hes. scut. 274 500 cf. β 162 501^a = γ 344
504 cf. θ 6 510^b = γ 150 511 = X 120 et H 32 512 = X 121
514 = J 238.

486 Ὠαρίωνος et 488 Ὠαρίωνα codd., cf. prol. p. 179 489 οἶος
Crates ap. Strab. I 3 490 πόλις: πόλεις codd., cf. prol. § 86
492 ἐς θαλάμους Zen. 495 φόρμιγγές τε: σύριγγές τε schol. V ad K 13
499 ἀποκταμένον Zen. cum plerisque edit. vett.: ἀποφθιμένον codd.
et Ar. 501 ἐλέσθαι: ἀρέσθαι Zen. 502 ἀμφοτέρωθεν Zen. Aristoph.
cum ed. Massil.: ἀμφοτέροισιν codd. — ἐπίπνον (corr. ἐποίπνον) ed.
Mass. 508 εἶπη CD 509 δύο C 510 λαμπομένῳ Harl., cf. P 735
— ἦνδανε codd. 511 fort. τοῖσι μὲν ἐκπραθέειν 512 ἐέργει CD et
γρ. A, ἐέργοι Bekker 518 damnat Bekker.

ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. 81
 οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσι φείκε λοχῆσαι, 520
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέχμενοι ὅπποτε μῆλα φειδοῖατο καὶ φέλικας βοῦς.
 αἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες 525
 τερπόμενοι κύριγξι· δόλον δ' οὐ τι προνόησαν.
 οἳ μὲν τὰ προφιδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ
 ἀργεννέων δίσκων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας·
 οἳ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουτῶν 530
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερίποδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 στητάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν.
 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ 535
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον δούτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθοσιν ἔλκε ποδοῖσιν·
 φείμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ' ὥς τε ζωοὶ βροτοὶ ἦδ' ἐμάχοντο,
 νεκρούς τ' ἀλλήλων φέρουσιν κατατεθνηῶτας. 540
 ἐν δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακὴν, πείριαν ἄρουραν,
 εὐρείαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάτρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἳ δ' ὅπποτε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης, 545
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιγῆδεος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 φέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.
 ἦ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ φεφοίκει
 χρυσεὴ περ ἐοῦσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
 ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον· ἔνθα δ' ἔριθοι 550
 ἡμῶν ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,

520^a = K 526. Ψ 138 525^b = ζ 214 533—4 = ι 54—5 535—8 =
 Hes. theog. 156—9 541^b = β 328 544^b = N 707 545^b = γ 46.

519 ὑπολίζοντες D 524 δέχμενοι Cobet: δέγμενοι codd. 525 αἶ
 δὲ Bekker Hom. Bl. I 161: οἳ δέ codd. 526 τερπομένω Aristoph.
 528 πῶν μέγ' οἴων Zen. 529 ἀργεννῶν codd. et Apoll. Soph. 41, 30
 531 ἐλάων A: ἐλάων C ἐλάων DP 535—8 ex Hesiodo huc illatos esse
 opinatur Düntzer 535 ὀμίλειον: ἐθύνειον Hes. scut. 156 538 δ': τ'
 ed. Massil. 548 ἀρηρομένη A — ἐρίκει codd. 549 θαῦμα τέτυκτο
 ACD Ar.: θαῦμ' ἐτέτυκτο P 550 βαθυλήιον D et γρ. A: βασιλήιον AC
 post 551 κορπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος ἀγλαοδώρου nonnullos addidisse
 testantur schol. V ad 483 et Eust.

ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο, 31
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, 565
 ἀσπερχές παρέχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 κῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἀμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
 δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. 560
 ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσιν ἀλψὴν
 καλὴν χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν,
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέην.
 ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν
 κασιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, 565
 τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγώψεν ἀλψὴν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι ἀταλά φρονέοντες
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιγῆδέα καρπόν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πᾶσι φόρμιγγι λιγείῃ
 ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδεν 570
 λεπταλή φωνῇ· τοὶ δὲ φρήσσοντες ἀμαρτῇ
 μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ καίροντες ἔποντο.
 ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων.
 αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασιτέρου τε,
 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε 575
 παρ ποταμὸν κελάδοντα, διὰ ῥαδινὸν δονακῆα.
 χρύσειοι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν
 τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 σμερδαλέω δὲ λέοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 ταῦρον ἐρύγμῃλον ἔχτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκώς 580
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἡδ' αἰζηοί.
 τῷ μὲν ἀναφρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην
 ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδίσσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 οἱ δ' ἦ τοι δακείν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, 585
 ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγυὺς ὑλάκτεον ἐκ τ' ἀλέγοντο.

557^b = A 272 558^b = β 322 560^b = A 640 570^b = φ 411
 571 cf. hym. Ap. P. 337 573^b = Θ 231 582^b = P 389.

553 δίδεντο Cobet misc. crit. 349 560 πόλλ' ἐπάλυνον P — πάλυναν D
 563 εἰστήκει CD — ἀργυρέοισιν C Zen. 565 ἐπ': ἐς Zen. 566 νεί-
 σοντο AD νίσσοντο C 568 πλεκτοῖσιν ταλάροισι Ar. 570 λίνος Zen.
 571 ὁμαρτῇ C 572 γρ. ἰωγμῷ schol. V 576 διὰ Zen.: παρὰ AD
 παρὰ C — ῥαδινὸν Apoll. Soph. 138, 10: ῥοδανὸν Ar., ῥαδαλὸν Zen.
 Aristoph., ῥαδανὸν et κραδαλὸν alii, cf. Ψ 583 — γρ. δονακῆν schol. A
 579 σμερδαλέω: κυανέω Zen. δὴ ἐν: δὴο Ar. in alt. edit. — πρώτῃσι
 C Ar. πρώτοισι AD 580 ἐρύγμῃλον Lips. 581 γρ. ἐλκετο schol. A
 — τὸν δὲ: τοὺς δὲ Zen. 582 ἀναφρήξαντε AD ἀναφρ. C 584 οὕτως
 Zen. — ἐδίσσαν vel potius ἐδφίσσαν Autenrieth in lex. Hom.

- ἐν δὲ νομόν ποιήσε περικλυτός Ἀμφιγυήεις, 81
 ἐν καλῇ βήσῃ, μέταν οἰῶν ἀργεννάων,
 σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ κηκούς.
 ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτός Ἀμφιγυήεις, 590
 τῷ ἵκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Αἰίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 ἔνθα μὲν ἤλθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
 ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 τῶν δ' αἶ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον, οἷ δὲ χιτῶνας 595
 Φεῖατ' ἐνννήτους, Φῆκα στίλβοντας ἑλαῖω
 καὶ ῥ' αἶ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἷ δὲ μαχαίρας
 εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 οἷ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεςσιν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν 600
 ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν
 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περισταθ' ὄμιλος
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός
 φορμύζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς 605
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.
 ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο
 ἄντυγα πὰρ πυμάτην κάκεος πύκα ποιητοῖο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε κάκος μέγα τε τιβαρόν τε,
 τεύξε ἄρα Φοι θώρηκα φαινότερον πυρός αὐτῆς, 610
 τεύξε δὲ Φοι κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 καλὴν δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν,
 τεύξε δὲ Φοι κνημίδας ἔανοῦ κασσιτέριοι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτός Ἀμφιγυήεις,
 μητρός Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας. 615
 ἦ δ' ἴρηξ ὥς ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἠφαίστοιο φέρουσα.

587^b = 383 595 cf. Φ 489. Ω 671 600^b = ε 234 604—6 =
 δ 17—19 607^b = Φ 195 608* = Z 118 611^b = N 188.

587 fort. ἐν δὲ νομόν ποιήσ' οἰῶν μέγαν ἀργεννάων 588 οἰῶν μέγαν
 coni. Nauck 590—606 recentiori alicui Homeridae tribuendos esse docuit
 Clemens, de Homeri clipeo Achilleo p. 27 590 ποίκιλλε: ποιήσε coni. Nauck
 591 Κνωσσῷ D 592 Ἀριάδνῃ Zen. 595 λεπτάς: γρ. καλὰς schol. A
 597—8 damnarunt Aristoph. Ar. 604—5 μετὰ δὲ . . . φορμύζων om. codd.
 ex praecepto Aristarchi (cf. Athenaeum V p. 180 D); at multo aptiorem locum
 hi versus in hoc libro habent quam in Odysseae δ 18 sq. 604 τερπόμενος
 Athen. l. l. — θεῖος: διός coni. Nauck (cf. prol. p. 178), ego ex contracta
 forma huius nominis indicium recentioris originis huius loci repetiverim
 605 καθ' αὐτούς Diodorus apud Athen. l. l. 606 ἐξάρχοντος Athenaeus
 l. l.: ἐξάρχοντες ACD Ar., fort. κυβιστητῆρες ἀοιδοῦ μολπῆς ἐξάρχοντος
 617 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἠφαίστοιο ἀνακτος P et γρ. A

ΜΗΝΙΔΟΣ ΑΠΟΡΡΗΣΙΣ.

Ἦὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων T 1
 ὠρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον νιόν
 κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 5
 μύρονθ'. ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δία θεάων,
 ἐν τ' ἄρα Φοι φῦ χειρί, φέπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἴσομεν ἀχνύμενοί περ
 κεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 τῦνη δ' Ἥφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο 10
 καλὰ μάλ', οἳ οὐ πώ τις ἀνὴρ ὅμοιοι φόρησεν.“
 ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 ἄντην ἐσφιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς 15
 ὡς φίδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ Φοι ὅσσε
 δφεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάνθεν·
 τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶ φῆσι τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
 αὐτίκα μητέρα φῆν φέπεα πετρόεντα προσηύδα· 20
 „μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἳ ἐπιφεικές
 φέργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 νῦν δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 μυῖαι καθδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς 25
 εὐλὰς ἐγγίνωνται, ἀφεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται — κατὰ δὲ χροά πάντα σαπείη.“

T 1 = Θ 1 et Γ 5 2 = Α 2 7 = Ζ 253 16 cf. T 424.
 Ξ 294 20 = Α 69 22^b cf. Σ 362 26 cf. Ω 414. Π 545.

Libri T varias partes vario genere litterarum nos distinximus. Exordii
 tertius versus olim talis fere fuisse videtur: ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεὰ θέτις
 ἀργυρόπεζα τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἥφαίστοιο φέρουσα 2 φόως codd.
 4 χύμενον περί φόν φίλον νιόν coni. Heyne 9 θεῶν ἰότητι: γρ. θεοῦ ὑπὸ
 χειρί schol. V 14 ἔλεν φόβος Zen., cf. Σ 247 16 ἴδεν: εἶδ' codd., cf. Ξ 294
 17 βλεφάρων supra ων scripto οἷς A — ἐξεφάνθεν A Ar.: ἐξεφάνθη C
 ἐξεφάνθη D et γρ. schol. A, cf. N 617 18 ἐν χεῖρεσσιν ἔχων: γρ. ὀφθαλ-
 μοῖσιν ὄρων schol. V 20 μητέρ' ἤν La Roche, cf. prol. p. 155 22 ἄνδρ
 Naber quaest. hom. 132 collato Σ 362 24 ἄλκιμον: γρ. ἀγλαόν schol. V
 26 ἐγγίνωνται Zen. 27 σαπείη C σαπήη AD Ar., cf. prol. § 90.

τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα 32
 „τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκέμεν ἄγρια φύλα, 30
 μυῖας, αἷ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν·
 ἦν περ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος ἢ καὶ ἀρεΐων.
 ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 μῆνιν ἀποφειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν 35
 αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.“
 ὥς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὺς ἐνήκεν,
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα Φοι χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς 40
 σμερδαλέα Φιάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' οἱ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 [οἱ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,]
 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς 45
 ἐξεφάνη, θηρόν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδεΐδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἔρχει ἐρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ· 50
 καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὕτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 55
 „Ἀτρεΐδῃ, ἧ ἄρ' τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

28 = Σ 127 29 = Σ 463 31 = Ω 415 32^b = δ 86. κ 467

34 = α 272 35^b = Β 254 37^b = Ρ 156 42 cf. Π 239

45—6 = Σ 247—8 53 cf. Α 248 55 = Α 58.

29 μελλόντων Α 30 ἀλαλκέμεν D Aristoph.: ἀλαλκεῖν AC 32 κῆται
 Α: κείται CD κείται mavult Hartel Hom. Stud. III 11 33 τῷ γ' Cant.:
 τῷ δ' ACD post 39 addit Harl. ἢ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπέβη Θετίς ἀργυρόπεζα
 40 θαλάσσης: γρ. ποδάρεως Α 41 ἦρωας: ἐρίηρας Aristophanes et Rhianus
 43—4 damnat Renner, Bemerkungen zu Homer p. 11 43 fort. κυβερ-
 νητῆρες ἔχον — ἔχοντ' Bentley collato P 355 44 fort. σίτοιο δοτῆρες
 47 Ἄρεος C: Ἄρεως AD, θεράποντες Ἄρεος Eust. in paraphrasi
 49 ἔλκεα: ἄλγεα D 56 ἄρειον: ὄνειρα ed. Chia ἄμεινον ed. Massil.

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ ἀχνυμένῳ κῆρ 32
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης;
 τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας 60
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας
 δυσμενέων ὑπὲρ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Ἔκτορι μὲν καὶ Τρῶσι τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, 65
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 νῦν δ' ἣ τοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χροί
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόοντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρῶων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν, 70
 αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν λαύειν. ἀλλὰ τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δηίου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔργχους ἡμετέροιο.
 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἐχάρησαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος. 75
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·
 „ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ φέφοικεν
 ὑββάλλειν — χαλεπὸν γάρ — ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. 80
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ Φεΐποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

61 = Ω 738. ν 395. χ 269 65-6 = Σ 112-3 67^b = Π 721
 69 = Β 443 70 = Τ 352 72-3 = Η 118-9 74^a = Γ 111
 75^b = Σ 226 76 = Γ 455 78 = Β 110 82^b = Β 246.

60 Λυρνησὸν Α 62 ἐπιμνησίαντος Chamaeleo 67 παύω μὲν ἐγὼ C
 70 ἀντίος: ἀντίον ACD Ar., cf. T 352 et Z 54 71 fort. ἣ τιν' οἶω
 72 ὅς κε: αἶ κε Eust. 73 δηίου D et γρ. Α: φεύγων AC 75 γρ. ἀποειπόντος
 schol. Α ἀποφειπόντος ἀγανοῦ Heyne, totum versum damnavit Bentley
 76 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων Zen. cum ed. Chia et
 Massil. 77 οὐκ ἔγραφε Ζηνόδοτος schol. Α, μῆνιν ἀναστενάχων καὶ ὄφ'
 ἔλκεος ἄλγεα πάσχων ed. Chia et Massil. 79 ἀκούμεν CD et γρ. schol.
 Α: ἀκούειν Α Ar., cf. T 30 et prol. p. 121 80 ὑββάλλειν Herodianus
 — ἐπιστάμενόν περ ἐόντα codd.: ἐπισταμένῳ περ ἐόντι Ar. parenthesis
 duritie, ut videtur, ad coniecturam faciendam commotus 83 ἐγὼ Α.

σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε Φέκαστος. 32
 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔφειπον, 85
 καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινός,
 οἳ τέ μοι εἰν ἄγορῇ φρεσὶν ἐμβαλον ἄγριον ἄτην
 ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπεύρων.
 ἀλλὰ τί κεν βῆξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. 90
 πρόσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἅαται,
 οὐλομένη· τῇ μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδὲ
 πίνονται, ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδῃσεν.
 καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσατο, τὸν περ ἄριστον 95
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρῃ θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνης ἀπάτησεν.
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βῖν' Ἡρακλεΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι ἐυστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 ἦ τοι ὦ γ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν· 100
 κέλντέ μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θείαναι,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄνωγεν.
 σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογροστόκος Εἰλείθυια
 ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ θ' αἵματος ἔξ ἐμεῦ εἰσίν· 105
 τὸν δὲ δολοφρονέονσα προσήνυδα πότνια Ἥρῃ·
 ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὅμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξιν,
 ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς 110
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἔξ αἵματος εἰσὶ γενέθλης·
 ὣς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὐ τι δολοφροσύνην ἐνόησεν,

91 cf. E 721 98^a = T 60. 89. B 361 101—2 = Θ 5—6
 106 = Ξ 300.

86 νεικείουσιν ed. Chia et Aristoph. 87 γρ. ἡ ἡεροφοῖτις schol. B
 88 βάλον ἄγριον ἐν φρεσὶ θυμὸν conl. Nauck, ἄφατην φρεσὶν ἐμβαλον
 αἰνήν conl. Sittl, cf. prol. p. 126 — ἀπηύρων codd. 90 γρ. θεοὺς διὰ
 πάντα τελευτᾷ et γρ. θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται schol. A 92 τῇ ACD Ar.: γρ.
 τῆς schol. A 93 ἄφ' αἰεί γε Herwerden 94 ἀθετεῖται schol. A — γ' ἐπεδ.
 codd. 95—136 damnavit Nitzsch Sagenpoesie p. 150, etiam vv. 90—94 adul-
 terinos esse duxit La Roche Z. f. d. Gymn. 1863 p. 175 95 Ζῆν'
 ACD et γρ. schol. A: Ζεὺς Ar. 96 φαμέν ed. Chia — ἀλλὰ νν
 Aristoph. 102 ἄνωγεν: ἀνώγει ACD, cf. prol. p. 114 105 οἳ θ':
 οἳ Aristoph., τῶν ἀνδρῶν οἳ ἐμῆς γενεῆς ἔξ αἵματος εἰσὶν Renner, Bem.
 zu Hom. 23 — ἐμεῦ: πρὸς ἐνίων διὰ τοῦ ο ἰγράφετο Apoll. de pron.
 137 A 107 ψευστήσεις codd. ed. Ar.: γρ. ψεύστης εἰς schol. V
 108 εἰ: γρ. αἰ A.

ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. 32
 Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 καρπαλίμως δ' ἔκετ' Ἄργος Ἀχαιικόν, ἔνθ' ἄρα Φείδῃ 115
 ἱφθίμην ἄλοχον Σθενέλον Περσηιάδαο.
 ἧ δ' ἐκύνει φίλον νιόν, ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώσδε καὶ ἀλιτέμνηνον ἑόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπανσε τόκον, σκέθε δ' Εἰλειθυίας.
 αὐτῇ δ' ἀγγελεύσα Δία Κρονίωνα προσηύδα· 120
 Ἰεὺ πάτερ ἀργικέραυνε, Φέπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάϊς Περσηιάδαο,
 σὸν γένος· οὐ Φοῖ ἀεικὲς ἀνασσεῖμεν Ἀργείοισιν·
 ὥς φάτο, τὸν δ' ἄχος ὕξυ κατά φρένα τύψε βαθεΐαν. 125
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοιο
 χαώμενος φρεσὶ Φῆσι, καὶ ὥμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ ποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἀτην, ἢ πάντας ἅαται.
 ὥς Φειπὼν ἔρριπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος 130
 χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο Φέργ' ἀνθρώπων.
 τὴν αἰεὶ στενάχεςχ', ὅθ' ἐὼν φίλον νιόν ὀρῶτο
 Φέργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 ὥς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὐτὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Ἀργείους ὀλέκεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, 135
 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' αἴτης, ἧ πρῶτον ἀάσθη.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
 ἀλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
 δῶρα δ' ἐγῶν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθὼν 140
 χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ Ἄρηος,
 δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες
 οἴσους, ὅφρα Φίδηαι ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

114 = Ξ 225 115 cf. T 251 118^a = Π 188 120^b = A 539 121 cf.
 Θ 218. α 89 124 cf. O 406 128^b = O 371 129 = T 91 132^a cf. Ω 639
 134^b = Θ 160 135^b = O 722 137—8 = I 119—20 137^b = Z 234.
 Σ 311 138^b = A 13 139 = Δ 264 et. O 475.

115 ἦδη codd. 117 εἰστήκει CD — μείς: μῆς ed. Chia 123 Περσηίδαο A
 124 Ἀργείοισιν: γρ. ἀνθρώποισιν schol. A, ἐν Ἀργείοισι φανάσσειν Bentley,
 equidem in recente carmine nihil novavi 126—326 supplevit man. rec. in A
 ἡλιτόμνηνον codd., ἀλιτέμνηνον legisse auctorem sent. Herc. 91 probavit
 Fick Odys. p. 328 133 ὑπ': πρὸς Cant. 135 ὤλεσκεν C 136 ἧ: ἧν D
 137 μεν: με D — post 137 Dioscurides teste Eustathio legit ἧ οἶνω μεθύων ἧ
 μ' ἐβλαψαν θεοὶ αὐτοί 139 νῦν δ' ὄρσεν antiqua lectio fuisse videtur
 140 sqq. cum libri noni fundamento nitantur, recentioris esse Iliadis patet
 140 ὅδε: τάδε S — παρασχέμεν S: παρασχεῖν CD 143 παρὰ: ἀπὸ S.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς .	82
„Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ΦάναΞ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,	146
δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιφεικές,	
ἦ τ' ἐχέμεν, πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης	
αἴψα μάλ'· οὐ γὰρ χρή κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας	
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα Φέργον ἀρεκτον·	150
ὥς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοις Φίδηται	
ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.	
[ῥῶδ' τις ὁμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.“]	
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·	
„μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ εἶναι, θεοφείκελ' Ἀχιλλεῦ,	155
νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱὰς Ἀχαιῶν	
Τρωεὶ μαχησόμενους, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται	
φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσῃ φάλαγγες	
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·	
ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς	160
κίτου καὶ Φοῖνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.	
οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα	
ἄκμηνος κίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι·	
εἴ περ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,	
ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἡδὲ κιχάνει	165
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.	
ὅς δέ κ' ἀνὴρ Φοῖνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς	
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,	
θαρσαλέον νύ Φοι ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα	
πρίν κάμνει, πρίν πάντας ἐρωήσῃ πολέμοιο.	170
ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν κέεδασον καὶ δεῖπνον ἀνωχθὶ	
ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ΦάναΞ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων	
οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῇ, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ	
ὀφθαλμοῖσι Φίδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.	
ὁμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,	175
μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβῆμεναι ἡδὲ μιγῆναι,	
ἢ θέμις ἐστί, ΦάναΞ, ἦ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.	
[καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.]	
αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω	
πιεῖρη, ἵνα μὴ τι δίκης ἐπιδευέες ἔχησθα.	180
[Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ	

145 = A 84 146 = B 434 147 cf. N 260 148^b = O 477.
 Ω 601 152 = Z 31 et Θ 279 153 cf. T 97 et E 263 154 = K 382
 155 = A 131 161 = I 706 162 = A 601 168 = P 158 et A 279
 170 = N 776 171—2 = Ψ 158—9 176—7 = I 133—4.

145 γρ. ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρεως δῖος S 147 ἦ τ' DS: εἴ τ' C —
 πάρα schol. B: παρὰ CDS 150 ἄφεκτον coni. Nauck 151—3 damnavit
 Bekker, 153 damnavit Heyne 174 φρεσὶν ἦσι GL quod probat Brugman
 Probl. d. Hom. Textkrit. p. 75 177 om. DSH — ἡδ' . . ἡδὲ C.

ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα	32
ἄνδρ' ἀπαρέσσεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη·"]	
τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·	
„χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·	185
ἐν μοίρῃ γάρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας.	
ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός.	
οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς	
μιμνέτω αὐτόθι τείος ἐπειγόμενός περ Ἄρης·	
μῖμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα	190
ἐκ κλισίης ἔλθῃσι καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.	
κοῖ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἥδ' ἐκελεύω·	
κρινάμενος κούρητας ἀριστείας Παναχαιῶν	
δῶρα τ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνείκεμεν, ὅσσ' Ἀχιλλεῖ	
χθιζὼν ὑπέστημεν δῶσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.	195
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν	
κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἑλίῳ τε·"	
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·	
„Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, Γάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.	
ἄλλοτὲ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλεστε ταῦτα πένεσθαι,	200
ὅππότε τις μετὰ παυσωλῇ πολέμοιο γένηται	
καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.	
νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαῖγμένοι, οὐκ ἐδάμασσαν	
Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Φοῖ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν,	
ὁμῆς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον. ἦ τ' ἂν ἔγωγε	205
νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱᾶς Ἀχαιῶν	
νήστιας ἀκμήνους, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι	
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὶν τιταίμεθα λῶβην.	
πρὶν δ' οὐ πῶς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμόν ἰεῖν	
οὐ πόσις οὐδὲ βρώσις, ἐταίρου τεθνηῶτος,	210

183 = Ω 369. π 72. φ 133	184 = I 114	186 cf. I 61
187 ^b = K 534	189 ^b = I 42	191 ^b = Γ 94
192 ^b = K 61		
196 ^b = A 484	198—9 = T 145—6	204 = Θ 216
		207 ^b = A 592.

182 ὅτε μιν Friedländer an. Hom. p. 27, ὅτε κεν Renner, equidem potius vv. 178 et 181—3 interpolatori tribuerim clausulam versus Ω 369 inepte huc trahenti et gnomicos versus veteri orationi invehenti
 189 αὐτόθι τείος Hermannus el. doct. metr. 16: αὐθι τέως περ CDS
 αὐθι τέως γε GL, αὐθι τέως veterem scripturam fuisse refert schol. B
 190 κε: τὰ S 194 δῶρά τ' Heyne: δῶρα CD γρ. δῶρα δ' Eust. et S man. sec. δῶρα τοῦ Strabo X p. 467, ἡμετέρης eiecto vocabulo δῶρα coni. Nauck in add. p. XVI 195 χθιζοὶ Strabo l. l. 197 et 242 olim sese excepisse statuit Naber quaest. hom. 199 201 μεταπανσολῇ CD μετὰ πανσ. A m. rec. cf. B 386 205 ὀτρύνετε mavult La Roche 208 γρ. τεύξασθαι A, τεύξασθαι et τισώμεθα requirit Thiersch act. Mon. I 200, contra quem disseruit Hermannus op. II 33, cf. I 304 209 ἰεῖν D: ἰεῖν A ἔγναι C.

δε μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος δῶξαι χαλκῷ 82
 κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 μύρονται· τό μοι οὐ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 216
 „ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 κρείσσων ἔσσι' ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε εἴω νοήματί γε προβαλοίμην
 πολλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα Φοῖδα.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἐμοῖσιν. 220
 αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
 ἥς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
 ἀμητος δ' ὀλίγιτος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, δε τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 γαστέρι δ' οὐ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς· 225
 λίην γάρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
 ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, δε κε θάνῃσιν,
 νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύσαντας·
 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπυνται, 230
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 φεσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
 λαῶν ὄτρυντὺν ποτιδέχμενος ἰσχανάσθω·
 ἦδε γάρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, δε κε λίπηται 235
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἄλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.“
 ἦ, καὶ Νέστορος υἱὰς ὀπάσκατο κυδαλίμοιο
 Φυλεΐδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε
 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον. 240
 βᾶν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἄμα μῦθος ἔην, τετέλεστό τε Φέργον.
 ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὗς Φοῖ ὑπέστη,

211^b = T 283. 292. Σ 236 215 = K 382 216 = Π 21
 219 = Φ 440, cf. N 355 et Σ 252 220^a = Ψ 591 224 = Δ 84
 227^b = O 235 232 = Z 453 et P 148 237 = Δ 352 241 = I 236.

211 κλισίης S, cf. prol. § 85 — δῶξαι CS: αἰθροσι D 216 Πηλέος C
 Πηλέως SD 217 εἰς codd., cf. prol. p. 115 218 γε Lips.: κεν AD
 κε C 219 πολλὸν ad γενόμην Aristoclem traxisse refert schol. B
 221 αἰψα δὲ S, cf. α 392 et Hes. theog. 87 232 νωλεμές: νηλεές D
 233—7 damnat Düntzer 234 ποτιδεχόμενος Cobet: ποτιδεγμένος codd.
 239 Μέγην τε Zen., cf. schol. K 175. N 692 — Μηριόνην . . . Λυκο-
 μήδεα om. C 242 τε Passow de compar. Hom. p. 39 collato ε 262:
 δὲ codd.

αἰθωνας δὲ λέβητας ἐφέικοσι, δώδεκα δ' ἵππους·	32
ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονα Φέρρα Φιδυίας	245
ἔπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηίδα καλλιπάρηον.	
χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα	
ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.	
καὶ τὰ μὲν ἐν μέσῃ ἀγορῇ θέσαν, ἅν δ' Ἀγαμέμνων	
ἵστατο· Ταλθύβιος δὲ θεῶν ἐναλίκιος αὐδὴν	250
κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν,	
ἦ Φοῖ πάρ Ξίφρος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,	
κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχῶν	
εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ	255
Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.	
εὐξάμενος δ' ἄρα Φεῖπε Φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·	
„Ῥίσι τ' νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,	
Γῇ τε καὶ Ἡέλιος καὶ Ἑρινύες, αἳ θ' ὑπὸ γαίαν	
ἀνθρώπους τίνυνται, ὃ τίς κ' ἐπίορκον ὁμόσσει,	260
μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπένεικα,	
οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρημένος οὔτε τευ ἄλλου·	
ἀλλ' ἔμεν' ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.	
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν	
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν ὃ τίς σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσει.“	265
ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχος κάπρου τάμε νηλεὶ χαλκῷ.	
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἄλός ἐς μέγα λαῖτμα	
Φρίψ' ἐπιδιήσας, βόσιν ἰχθύσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς	
ἀνστὰς Ἀργεῖοις φιλοπολέμοισι μετηύδα·	
„Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσὶ διδοῖσθα,	270
οὐκ ἂν δὴ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν	
Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην	
ἦγεν ἐμεῦ ἀφέκοντος ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς	
ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.	
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δειπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα.“	275
ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰμηρήν.	

244 = I 123 245 = I 128 247 = Ω 232 252-3 = Γ 271-2
 254^b = E 174 257 = Π 513 et H 178 258 = τ 303. ξ 158
 260 = Γ 279 266 = Γ 292 275 = B 381 276-7 = β 257-8.

245 *ἔργ'* *εἰδυίας* codd. 246 *ἔξ ἀτὰρ ἐβδομάτην* Zen., cf. schol.
 ad I 131 et 638 251 *χερσὶ* Lips.: *χειρὶ* CDS 253 *ἄορτο* D: *ἄωρτο*
 OS, cf. Γ 272 255 *ἄρα*: *ἅμα* S 259 *Ἑρινύες* CDS — *αἳ*: γρ. οὐ
 schol. V — *γαίαν* DS: *γαίῃ* C 261 *ἐπένεικα* ex D restituit La Roche
 collatis O 41 et K 330: *ἐπενείκαι* CS 262 γρ. *εἴτε* . . *εἴτε* Eust.
 265 *ὃ τις* D: *ὅτι* C *ὃ τι* S *ὃ τε* conl La Roche 270 *δίδοισθα* CD,
 quo de accentu aeolico vide Osann an. Rom. 288 272 *ὥρινε* D:
ὠτρυνε C 276 *λαιψηρόν* D.

- οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα Φέκαστος, 32
 δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 βάν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θεῖοιο.
 καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας, 280
 ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 ὥς Φίδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν 285
 στηθεά τ' ἡδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Φεῖπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ Φεφικυῖα θεῇσιν·
 „Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
 ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθιεν ἰούσα,
 νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 ἄψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. 290
 ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ,
 τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μᾶ γείνατο μήτηρ,
 κηδείους· οἳ πάντες ὀλέθριον ἤμαρ ἐπέσπον.
 οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς 295
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θεῖοιο Μῦνητος,
 κλαλεῖν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θεῖοιο
 κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 τῷ σ' ἄμωτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεί.“ 300
 ὥς ἔφατο κλαίονσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἡγερέθοντο
 λίσσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἡρνεῖτο στεναχίζων·
 „λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων, 305
 μὴ με πρὶν τίτοιο κελεύετε μῆδὲ ποτήτοσ
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἡέλιον μενέω καὶ τλήσσομαι ἔμπησ.“
 ὣς Φειπῶν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας,
 δοῦν δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς, 310

277 = Ψ 3. Ω 1. α 358 282^b = Ω 699. ρ 37 283^b = Σ 236
 284 = Θ 527 286^b = Α 638 287^b = Α 608 290 cf. Hes. th. 800
 292 = 283 293 = Γ 238 294 cf. Φ 100 295 cf. δ 805
 298^a = Η 392 301 = Χ 429. 515. Ω 722. 746. 776 305 cf. Ρ 154.

282—302 interpolatos duxit Heyne, merito ille, siquidem olim versum
 281 versus 303 secutus est; carmen autem dulcissimum eiusdem poetae
 atque naeniae Ω 723—776 esse videntur 282 δ' εἶθαρ coni. Nauck
 χρυσῇ codd. 288 σέ γ' ἔλειπον Bentley 293 fort. κασίγνητοι
 interpunctione mutata 298 ἄξειν δ' D 302 πρόφασιν καὶ δ' αὐτῶν
 vel πρόφασιν γ' ἅμα δ' αὐτῶν Axt coni. hom. p. 14 310 Ἀτρεΐδαι D.

Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ, 32
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἰματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε·
 „ἦ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμορε, φίλταθ' ἐταίρων, 315
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρόν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοῖαι· Ἀχαιοὶ
 Τρῳαίῃ ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυον Ἄρηα·
 νῦν δὲ σύ μὲν κείσαι δεδαῖγμένος, αὐτὰρ ἐμόν κῆρ
 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἐνδον ἐόντων, 320
 σὴ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
 οὐδ' εἰ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 χήτεϊ τοιοῦδ' υἱός· ὃ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρῳαίῃ πολεμίζω. 325
 ἢ ἐ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός,
 εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύκλει
 οἶον ἐμὲ φθίσεισθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἱπποβότοιο 330
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὥς ἂν μοι τὸν παῖδα δοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγῃς καὶ Φοῖ δειξείας ἕκαστα,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῶας τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 ἤδη γὰρ Πηλεΐά γ' ὀλομαι ἢ κατὰ πάμπαν 335
 τεθνάναι, ἢ πον τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 γῆραί τε στυγερά καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.“
 ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ Φέκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τοὺς γε Φιδῶν ἐλέησε Κρονίων, 340
 αἶψα δ' Ἀθηναίην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·

311^b = I 432 318 = Θ 516 320^b = η 166. ο 77 323^b =
 Π 11 324^a = Z 463 329 = I 246 333 = η 225. τ 526. E 213
 338 = 301 340 = P 441 341 = Θ 351.

311 *Νέστωρ τ'* Harl., cf. O 302 316 *λαρόν* ubique reponi iubet
 Sittl 321 *γὰρ κακώτερον* D, unde *γὰρ κε κακώτερον* Madvig adv. crit.
 I 186 322 *Φοῦ πατρὸς* Brugman Probl. p. 46 326—337 *damnat*
 Geppert, Ursprung d. Hom. Ged. I 230; recte ille quidem, neque Ge-
 mollium (Herm. XVII 78) probo versum T 334 auctori Odysseae exemplo
 fuisse dicentem 327 *tamquam* ex cyclici poetae versu *εἴ που ἔτι ζῶει*
γε Περὴς ἐμὸς δν κατέλειπον talso illatum damnarunt Aristoph. et Ar. —
ζῶει: ζῶη C 328 *ἐώλπει* codd 331 *ἐνὶ* A: *σὺν* CD et γρ. A
 333 *δμῶας* codd. et Ar.: γρ. *δμῶας* schol. A 335 *ἀκάχησθαι* Ptolemaeus
 Ascalonita 336 *ποτιδέχμ.* ἈC: *προτιδέγμ.* DS 339 *μνησάμενος* C.

„τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος. 32
 ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
 κείνος ὃ γε προπάρειθε νεῶν ὀρθοκραιράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι 345
 οἴχονται κατὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴθι Φοῖ νεκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἵκηται.“
 ὣς Φειπῶν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 ἦ δ' ἄρπη Φεΐκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῃ 350
 οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἦ δ' Ἀχιλλεὺς
 νεκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται,
 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρικυδέος πυκινὸν δῶ 355
 ψχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

ΑΧΙΛΛΗΙΔΟΣ ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ.

ὥς δ' ὅτε ταρφεῖται νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
 ψυχραὶ ὑπὸ Φριπῆς αἰθρηγενεὸς Βορέας,
 ὥς τότε ταρφεῖται κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι 360
 θώρηκές τε κραταιογύαλοι καὶ μέλινα δοῖρα.
 αἶγλη δ' οὐρανὸν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσεται δῖος Ἀχιλλεύς.
 [τοῦ καὶ ὑδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ Φοῖ ὅσσε 365
 λαμπέσθην ὥς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δὲ Φοῖ ἦτορ
 δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσεται δῶρα θεοῦ, τά Φοῖ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν

344 = Σ 3 347—8 = 38—9 349 = Α 73 353—4 = 347—8
 358 = Ο 171 360^b = Ν 264 362^b = Β 458 365^a = Hes. scut. 164
 369—71 = Γ 330—2.

342 ἔηος AC ἔηος D, εἶοο Zen., cf. Α 393 346 κατὰ: μετὰ
 Cobet, cf. Α 424 352 ἦ δ': ἦδ' C 354 ἵκηται codd.: ἵκοιτο Wolf
 collato Ν 711 355 δὲ: γρ. δ' αὖ schol. Α 357 veterum carminum
 32 et 33 alterius finis, alterius initium noviciis additamentis hausta sunt
 — ταρφεῖαι Ar. — ἐκποτέονται malo 358 ὑπὸ S: ὑπαὶ ACD
 361 καταιγίαλοι C — μήλινα C 361 subicit cod. Vrat. ἐκ νηῶν ἐχέοντο
 βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει (= Π 267) 363 ὑπ' ἀστεροπῆς D ὥρνυτο Α
 365—8 ἀθιτοῦνται schol. Α, ab eodem rhapsodo, quo Ο 610—14, facti
 esse videntur.

καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας· 33
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν. 371
 ἄμφι δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἥντε μήνης.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανείη 375
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν
 σταθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄφελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 καλοῦ δαιδαλέον. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας 380
 κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἥ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν,
 ἵππουρις τρυφάλεια, περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἄμφι θαμείας.
 περὶ δὲ δὲ Φε' αὐτοῦ ἐν ἐντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 εἰ φοι ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνῆ· 385
 τῷ δ' ἥντε πτερὰ γίνετ'; ἕρις δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθὺν μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων 390
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυνον· ἄμφι δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινούς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τεῖναν ὀπίσσω
 κολλητὸν ποτὶ δίφρον· ὃ δὲ μάλιστα φαινήν 395
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν ἐφ' ἵππουν ἀνόρουσεν
 Αὐτομέδων· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,

372—3 = Γ 334—5 381^b = Z 235. ο 108 382—3 = X 315—6,
 cf. Σ 612 385 cf P 210 388—91 = Π 141—4 392 cf. Ω 474
 394^b = Γ 261 395^b = K 500.

374 damnat Hermann 375 φανήη A φανείη C φανήη D
 379 σάκος: κεφαλῆς S 382—3 spurios ducit Nauck, dubito an recte
 384 δὲ Φε' scripsi collatis Ξ 427. O 105: δ' εἰ ACS Ar. δ' εἰ Zen.,
 δὲ οἱ Ptolem. Ascal., δὲ Φεῦ Bekker 385 γυνῆ ACDS: δῶρα Lips.
 386 ἥντε A, cf. Γ 10: εὔτε CS, αὔτε Aristarchus secundis curis ex editio-
 nibus ἀπὸ τῶν πόλεων scripsit, ὥστε Aristoph., dubito an vere
 387—391 obelis notati in A 390 πόρε S et γο. schol. A, τάμε ACD
 391 ἐν κορυφῆς Ar. et A supra lin. 392 ἀμφιέποντες C 393 ζεύγνυνον
 ACS Ar., alii ζεύγνυνον legisse videntur 395 ποτὶ: προτὶ S 396 ἵπποιον C.

τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἡλέκτωρ Ὑπερίων. 33
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἐοῖο·
 „Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, 400
 ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
 ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἔομεν πολέμοιο,
 μηδ' ὥς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα.“
 τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσσε καρῆατι, πᾶσα δὲ χαίτη 405
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἵκανε,
 αὐδ' ἔντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 „καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς 410
 αἵτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
 οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὥμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἡνέκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέφοιμεν, 415
 ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μῦρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι Ἴφι δαμῆναι.“
 ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἐσχεθον αὐδὴν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 420
 εὖ νυ τὸ Φοῖδα καὶ αὐτὸς ὃ μοι μῦρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλον πατρός καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμψης
 οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην εἶσαι πολέμοιο.“
 ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοισιν ἐὼν ἔχε μώνυχας ἵππους.

398 = Z 513. 399 = Ψ 402 400 cf. Π 149—150 406 =
 P 440 410^b = E 629 413^b = A 36 414 = Σ 456 419 = II 48
 420^b = II 721 423 cf. N 315 424^b = A 513.

398—424 damnat Payne Knight 398 παμφαίνων: λαμπόμενος D
 401 ἡνιοχῆας DP 402 Δαναῶν: γρ. λαῶν schol. A — χ' ἔωμεν ACDS
 κ' ἔωμεν Vrat. et γρ. schol. A, γρ. χέομεν schol. V, χ' ἔομεν scribendum
 docuimus prol. p. 182 403 αὐτόθι CD et γρ. A: αὐτοῦ AS
 404 ζυγόφῃ C 404—24 damnat Kammer, Zur hom. Frage II 69, cf.
 T 495 407 ἀθετεῖται schol. A 415 θέωμεν C et γρ. A
 416—7 ἀθετοῦνται schol. A 416 ἦν: τὴν S 418 ἐριννύες C
 421 τὸ Bekker: τοι codd. 423 εἶλσαι codd., cf. N 315 424 πρῶ-
 τοισιν ἐὼν Bentley collatis J 341 et M 313, qua coniectura etiam
 insolentia dativi οἷς tolletur: πρώτοις ἰάχων codd.

ΘΕΟΜΑΧΙΑΣ ΑΡΧΗ ΑΙΝΕΙΟΥΤ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσινι θωρήσσοντο
 ἄμφι σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί,
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο·
 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
 φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
 οὔτ' ἄρα νυμφῶν, αἶ τ' ἄλγεα καλὰ νέμονται
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσα ποιήεντα.
 ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο
 ἕεσθ' αἰθούρῃσιν ἐνίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
 Ἦφαιστος ποίησε Φιδυίῃσι πραπίδεσσιν.
 ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀργήρατ'· οὐδ' Ἐννοσίγαιον
 νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτοῦς,
 Ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξεῖρετο βουλὴν·
 „τίπτ' αὐτ', ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
 ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχῃ πόλεμός τε δέδην.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „ἔγνω, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 ὧν ἔνεκα ἔυνάγεται· μέλουσι μοι ὀλλόμενοι περ.
 ἄλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
 ἦμενος, ἔνθ' ὁρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἴκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,

3 = A 56 4 cf. β 68 sq. 8—9 = ξ 123—4 10^b = Θ 387
 11^a = Z 243 12 = A 608 15^b = ν 127 19 = A 560.

Liber T non unum carmen efficit, sed ex tribus partibus constat, quarum extrema (T 381—494), ut quae cum pugna prope ripam Scamandri commissa arcte coniuncta sit, veteris Iliadis fuisse videtur; in prima (T 1—74) theomachiam, quam ab interpolatore factam omnes fere consentiunt, praenuntiat deorum concilium, ex eodem tamquam modulo quo contio militum Achivorum (T 40 sqq.) formatum et cum concilio deorum libri octavi manifesto cohaerens. Denique quae media ab eodem, ni fallor, quo prima poeta inserta est fabula de pugna Achillis et Aeneae (T 75—352) omnibus nervis caret et impetum Achillis in interfectorem Patrocli prorumpentis insipide moratur. v. 2 γρ. ἀκόρητοι schol. A: ἀκόρητον ACD post 3 addit C m. rec. Ἐκτορι θωρήσσοντο μετὰ πρώτοισιν ἔόντι 4 Θέμιστι cod. Cant. — κέλευσε AD: κέλενε C 7—9 damnat Kammer, Zur hom. Frage II 62 8 αἶ τ': ταί τ' S 9 ex Od. ξ 124 nescio an huc inductum sit 11 αἰθούρῃσιν AS — ἐνίζανον AC Ar.: ἐφίζανον D Zen. et γρ. A 12—33 et 38—39 damnat Naber quaest. hom. 196 12 εἰδυίῃσι CS 15 ἐξήρετο C 18 τῶν: τῶ S.

- ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶ Γεκάστου. 34
 εἰ γάρ 'Αχιλλεύς οἷος ἐπὶ Τρῳέσσι μαχεῖται, 26
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χύεται αἰνῶς,
 δεῖδω μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἔξαλαπάξῃ. 30
 ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 βᾶν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς 'Αθήνη
 ἠδὲ Ποσειδάων γαῖήχορος ἠδ' ἐριούνης
 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται· 35
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεί βλεμεαίνων,
 χυλεῦων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥύοντο Φαριαιά·
 ἐς δὲ Τρῳάς 'Αρης κορυθαίολος, αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' 'Αρτεμις ἰοχέφαιρα
 Λητώ τε Ξάνθος τε φιλομμειδῆς τ' 'Αφροδίτη. 40
 εἶος μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τεῖος 'Αχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὐνεκ' 'Αχιλλεύς
 ἔξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῳάς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα Γεκάστον,
 δειδιδότας, ὅθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλεΐωνα 45
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολογιῶν Ἴσον 'Αρηι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσκόος, αὔε δ' 'Αθήνη,
 στᾶς· ὅτ' ἐμὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδοῦπων μακρὸν αὐτεῖ. 50
 αὔε δ' 'Αρης ἐτέρωθεν ἐρεμνὴ λαίλαπι Ἴσον,
 ὃς κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρῳέσσι κελεύων,
 ἄλλοτε πᾶρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

27^b = Θ 474 34 = Θ 322 36^b = Θ 337 37 = Σ 411
 39^b = Z 428 42—3 = Σ 247—8 44 = H 215 46 = P 214 et
 A 295 49 = I 67 51^b = M 375.

26—30 iam a veteribus criticis sollicitatos esse testatur schol. B
 26 μάχεται C m. pr. 28 δέ τε: δέ τι Ar. 30 τινες γράφουσι ἀντὶ
 τοῦ δεῖδω μὴ· οὐ μέντοι μοῖρ' ἐστὶν ἐν ζωῷ 'Αχιλλεύς | Ἰλίου ἐκπέφθαι
 εὐναιόμενον πολίεθρον· | πέρσει δονράτεος ἵππος καὶ μήτις 'Επειοῦ
 30 ὑπέρμορον Ar.: ὑπὲρ μόρον codd., vide B 155 32—35. 38—40.
 56—72 ab eodem quo Φ 391—514 poeta interpolatos esse existimat
 Kammer, Zur hom. Frage II 70 34 Ποσειδάων A et sic infra 57. 63. 67
 35 κέκασται Ar.: κέκαστο ACDS 36—7 et 40 et 73—4 vexat Kammer,
 Zur hom. Fr. II 71 40 φιλομμειδῆς: Διὸς θυγάτηρ schol. V
 41 εἴως codd. 42 τείως S 43 τείως δ' A 44 τείως CD, γρ. τόφρα δ' A —
 μέγ' ἐκύδανεν AD: μέγα κύδανον CS 43 ἀπέπαυτ' S 44—6 om.
 S m. pr. 44 ἐπήλυθε C 53 Σιμόεντα Renner — θέων CS: θεῶν
 AD Ar., cf. Q 74.

ὥς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύναντες 34
 κύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα Γρήγγυντο βαρεῖαν. 55
 δφεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ὑψόθεν· αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐκείοντο πόδες πολυπίδακος Ἰδης 60
 καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 ἔδφειεν δ' ὑπένερθε Γάναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς,
 δφείας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο καὶ ἴαχε, μὴ Φοι ὑπερθεν 60
 γαῖαν ἀναφρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Φοικία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 μερδαλέ' ἡρόεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦ τοι μὲν γὰρ ἔσαντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα,
 ἄντα δ' Ἐνναλλοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 70
 Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλακάτος κελαδεινῇ,
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς,
 ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

ὥς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς 75
 ἔκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι δμῖλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ βα μάλιστα Fe θυμὸς ἀνύγει
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοκόος ὦρσεν Ἀπόλλων

56 cf. © 132—3 60^b = Φ 390 66 cf. Hes. th. 705 70^b =
 Π 183 73^b = Φ 329 76^b = A 537 78 = E 289.

54 ὀτρύναντες CD: ὀτρύναντες supra α scripto ο A 57 νέρθε S
 Ar. 59 πολυπιδάκων D et γρ. schol. A 60 πόλεις A in textu
 62 ἄλτο: ὦρτο edit. Massil. 64 φανείη C φανήη A φανήη D
 65 εὑρώεντα codd. ἡρόεντα con. Nauck 67—74 damnavit Heyne,
 etiam 56—66 in suspiciōnem vocavit Kammer 67 Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Bentley, in recentissimis additamentis, quale hoc est, nulla fuisse videtur
 vis digammi 68 ἰὰ: βέλεα Bentley, ἰοὺς πτερόεντας Bothe 72 σωκὸς
 Tyrannio 75—352 a poeta inficeto Iliadi iam perfectae additos esse
 demonstravit Kammer, Zur hom. Frage II 41 sqq.; a quo viro Hentzius
 Maur. Schmidti sententiam secutus ita discessit, ut versus T 79—156
 et 292—320 et 330—41 vetustiori carmini de pugna Aeneae et Achillis
 ab consarcinatore Iliadis praetextos et intertextos esse statueret; confer
 prol. p. 27 et 54 et quae supra ad initium huius libri disputavimus
 77 ε C Ar.: γε AD.

ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δέ Φοι μένος ἡύ·	84
υἱεί δέ Πριάμοιο Λυκάονι Φείσατο φωνήν.	81
τῷ μιν Φειδόμενος προσέφη Διδὸς υἱὸς Ἀπόλλων·	
„Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,	
ἅς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπὶσχεο Φοινοποτάζων,	
Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;“	85
τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμβιβόμενος προσέφειπεν·	
„Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις	
ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;	
οὐ μὲν γάρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος	
στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν	90
ἔξ Ἰδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,	
πέρσε δέ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμέ Ζεὺς	
εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.	
ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,	
ἦ Φοι πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος ἡδ' ἐκέλευεν	95
ἔγχει χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῳᾶς ἐναίρειν.	
τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·	
αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει.	
καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει	
πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δέ θεός περ	100
ῥισον τείνειεν πολέμου τέλος, οὗ κε μάλα βέα	
νικήσει', οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.“	
τὸν δ' αὖτε προσέφειπε Φάναξ Διδὸς υἱὸς Ἀπόλλων·	
„ἦρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν	
εὐχεο· καὶ δέ σέ φαισι Διδὸς κούρης Ἀφροδίτης	105
ἐκγεγάμεν, κείνος δέ χερείονος ἐκ θεοῦ ἔστιν·	
ἦ μὲν γὰρ Διδὸς ἐσθ', ἦ δ' ἔξ ἀλίοιο γέροντος.	
ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν	
λευγαλέοισι Φέπεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.“	
ὥς Φειπῶν ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν,	110
βῆ δέ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.	

82 = Π 720 83 = E 180 et N 219 83—5 cf. Θ 229—33
87 cf. Φ 153 93 = X 204 94 cf. B 860 96^a = T' 152
98 = E 603 104^b = Z 527 106—7 cf. Φ 190 108—9 = Φ 338—9
110 = O 262 111 = Δ 495.

82 *ἑιστάμενος* codd., cf. prol. p. 165 84 *ἄς*: τὰς S — *ὑπὶσχεο*
ACD Ar.: *ὑπὶσχεο* S 85 *πολεμίζειν* La Roche: *πολεμίζειν* codd.
93 *ἐνώρσε* Townl. 98 om. D — *πάρ' ἔεις* Nauck 99 *τοῦ γ'*:
τοῦδ' C — *ἰθὺ* D et γρ. schol. A: *ἰθὺς* ACS 100 *διελθέμεν* DS et
γρ. schol. A: *διελθεῖν* AC 101 *οὗ κε* AC: *οὗ με* DS 102 *νικήσει*
codd. 109 *λευγαλέοις ἐπέεσσιν* codd.

- οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχιῖας παῖς λευκάλενον Ἥρην 34
 ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 ἢ δ' ἄμυδις στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔφειπεν·
 „φράζεσθον δὴ σφῶι, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη, 115
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε Γέργας.
 Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἶσπι χαλκῷ
 ἀντία Πηλεΐωνος, ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρυνώμεν ὅπσιςσω
 αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ 120
 παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 δευέσθω, ἵνα Φειδῆ δ' μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δημοτήτα.
 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιδίωντες 125
 τῇδε μάχης, ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 σήμερον· ὕστερον αὐτὲ τὰ πείσεται, ἅσσα Φοῖ Αἶσα
 γινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμφῆς,
 δφείσεται ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ 130
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.“
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 „Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·] 135
 ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλῆς ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,
 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται 140
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὥκα διακρινθέντας οἶω
 ἅψ ἵμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀναγκαίῃφι δαμέντας.“

113 = T 88 et A 251 116^b = A 14 117^b = A 495 121 cf.
 O 216 124^b = H 29 127—8 = η 197—8 128 = Q 210
 131^b = π 161 132 = N 231 134 = Θ 210 et Φ 394. A 8
 135 = Θ 211 137^b = Z 492.

112—55 spurios ducit Nauck 114 ἢ Zen. — καλέσασα codd. Zen.:
 στήσασα Ar. — μετὰ μῦθον ἔφειπεν: ἑστία ζῶντες Zen. 119 ἀποτρο-
 πώμεν Cant. 125—8 ἀθετοῦνται schol. A, at vide Kammer, Zur
 hom. Frage II 50 128 γινομένῳ codd. γιγνομένῳ Bekker
 135 om. CD, habent AS 138 ἀρχῇσι Zen. et A in marg.: ἀρχῶσι A
 in textu et CDS et Ar. — ἦ: ἰδὲ Cant. 139 damnat Heyne 140—4
 damnat Düntzer 140 παρ' αὐτόφιν AD παρ' αὐτόφιν C, cf. Ψ 147 — γρ.
 ὄρεται Eust. 143 ἀναγκαίῃφι schol. A: ἀνάγκῃ ἴφι ACDS.

ὥς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κουανοχαίτης
 τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλεΐδος θεῖοιο
 ὑψηλόν, τό βρά Φοι Τρώες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέγαιτο,
 ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίωνδε.
 ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄφρηκτον νεφέλην ὤμοις φέσαντο.
 οἱ δ' ἐτέρως καθίζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης
 ἀμφὶ σέ, ἦιε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 ὥς οἱ μὲν φεκάτερθε καθεῖατο μητιόωντες
 βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 ὤκνεον ἀμφοτέροι, Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 ὀρνυμένων ἀμυδὶς· δύο δ' ἀνέρες ἔεοχ' ἀριστοὶ
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνείας τ' Ἀγχιαιάδης καὶ διος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλῆσας ἐβεβήκει,
 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Τηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
 κίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθῶν αἰζήνων
 δουρὶ βάλη, ἐβάλῃ τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρόδ' ὀδόντας
 γίνεταί, ἐν δὲ τέ Φοι κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ,
 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι,
 γλαυκιῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.
 ὥς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέφειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·

144^a = *M* 251 155 cf. *π* 264 158–60 cf. *N* 499–500
 159 = *Z* 120 160 = *P* 754 et *A* 7 164 cf. *Ω* 572. *A* 129 167^b =
O 315 170 cf. Hes. scut. 430–1 171^b = *P* 178 173^b = *P* 471
 176 = *Γ* 15. *Z* 121 177 = *Φ* 149. *Z* 122.

145 Ἡρακλῆος codd. 147 ἀλέαιτο *A* ἀλέατο *C* ἀλέοιτο *D*
 153 μὲν ῥ' codd. 155 ὤκνεον: γρ. ὄκνεον schol. *A* 156 λάμπετο
Ar.: ἐλάμπετο ACDS 166 πρῶτον μὲν ἀτίζων: κρειῶν ἐρατίζων Lips.,
 sicuti legitur *P* 660 169 ἄλκιμον: ὀβριμον *S* 170 γρ. ἀμφοτέρωσθε
 schol. *A*.

„Αινεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
ἔστη; ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἄνωγεν
Φελοπόμενον Τρώεσσι Φανάξειν ἵπποδάμοισιν
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἰ κεν ἐμ' ἐξεναρίξῃς,
οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·
εἶσιν γάρ Φοι παῖδες, ὃ δ' ἐμπέδος οὐδ' ἀεσίφρων.
ἢ νύ τί τοι Τρώες τέμενος τάμον ἔσοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ βέξειν.
ἦδη μὲν σέ γέ φημι καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
ἢ οὐ μέμνη' ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο, μόνον ἔοντα,
σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
καρπαλίμως; τότε δ' οὐ τι μετατροπαλίζω φεύγων.
ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
πέρα μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ,
ληιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
ἦγον· ἀτὰρ σέ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι δίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἐς πληθὺν ἰέναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμείοι,
πρίν τι κακὸν παθέειν· βρεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω.“
τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φωνησέν τε·
„Πηλεΐδη, μὴ δὴ με Φέπεσσι γε νηπύτιον ὥς
Φέλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα Φοῖδα καὶ αὐτὸς
ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἴκυλα μυθήσασθαι.
Φίδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, Φίδμεν δὲ τοκῆας,
πρόκλυτ' ἀκούοντες Φέπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
ὄψαι δ' οὐτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς Φίδες οὐτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου Ἀλοκύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγάλῃτορος Ἀρχίαο
εὖχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύσονται | 34
180
185
190
195
200
205
210 |
|--|---|

184—5 = Z 194—5 188^a = O 18 193 = II 831 196—8 =
P 30—2 199 = 86 200—2 = 431—3 208—9 = E 247—8.

178 fort. ὁμίλου πρόσθεν — γρ. ἀπελθὼν A 179 ἀνώγει codd.,
cf. prol. p. 114 180—6 ἀθετοῦνται schol. A 185 καλὸν D et γρ. A:
ἐσθλὸν AC, cf. Z 195 186 δὲ ΦέΦολπά σε ὀέξειν Hoffmann 187 φο-
βῆσαι D: φύβησαι AC, cf. Z 195 188 μέμνη ὅτε codd., cf. prol. § 109 —
ἄπο: ἔπι Aristophanes et Rhianus cum edit. Chia 190 μετετροπαλίζω CD
194 ἐρρύσατο codd., cf. E 344 195—8 ἀθετοῦνται schol. A 195 νῦν
ἐρύεσθαι Ar. 200 μ' ἐπέεσσι codd. 201 γρ. δειδίξεσθαι A
205—9 ἀθετοῦνται schol. A 205 ὄψαι δ' οὐτ' ἄρα πω σὺ γ' ἐμοῦς
coni. Menrad 207 μητρὸς δ' D: μητρὸς τ' AC 210 ἔταροι CD

χήμερον· οὐ γάρ φημι Γέπεccί γε νηπυτίοισιν
ὠδε διακρινθέντε μάχης ἔξαπονέεσθαι.	34
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐν Φειδίῃς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
Δάρδανον ἄρ' πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐ πῶ Ἴλιος ἱρή
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἔθ' ὑπάρειας Φοίκευ πολυπίδακος Ἰδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κατὰ βουκολέοντο
θήλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.
τάων καὶ Βορέης ἠράσασατο βοσκομενάων,
ἵπῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
αἰ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πῶλους.
αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ Φρηγμῖνα ἄλῳς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρῳέσσι Φάνακτα·
Τρῳὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἴλος τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνῆρέψαντο θεοὶ Διὶ Φοινοχοεῦεν
κάλλεος εἵνεκα Φοῖο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα,
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε
Λάμπων τε Κλυτίῳ θ' Ἰκετάονά τ' ὄζον Ἀρηος.
Ἀσάρακος δὲ Κάπυν, ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,	215
220
225
230
235
240

212 = H 306 et Π 252 213—4 = Z 150—1 217^b = Σ 490
226^b = Θ 486 227 = Hes. fr. 221 228^b = B 159 231 = Ξ 115
235 = ο 251 238 = Γ 147 241 = Z 211.

211 φῆμ' ἐπέεσσι codd. 213—41 ab alio poeta atque 203—12
factos docet Friedlaender an. hom. p. 474 216 γρ. ἄρ' A: αὖ ACI
218 ἄκρον codd. — γρ. πολυπιδάκον A 224 γρ. ἵπῳ δ' εἰσάμενος
ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ schol. A, unde totum versum suspectum habeo
— post 224 C m. sec. addit ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν ελαρινοῖσιν
(= Hes. theog. 279) 225 ὑποκυσάμενοι C 226 μὲν: γρ. δὴ A
228 ἄλλοτε δὲ Ar. 229 ῥηγμῖνα Ahrens: ῥηγμῖνος codd. 234 καὶ: γρ.
μὲν schol. A — ἀνῆρέψαντο Fick: ἀνῆρέψαντο codd. 235 damnat
Gemoll Herm. XVIII 81 239 Ἀγχίσην A 242—3 damnat Friedlaender l. l.

- ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· δὲ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων. 34
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα νηπύτιοι ὥς,
 ἑσταότ' ἐν μέσση ὑμῖν θηοιότητος. 245
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδέα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσαι ἔστι βροτῶν, πολέες δ' ἐνι μῦθοι
 παντοίοι, Φεπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὅπποιόν κ' εἴπησθα Φέπος, τοῖόν κ' ἐπακούσης. 250
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶιν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας;
 αἶ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦς· ἀλλήλῃσι μέσση ἐς αἴγυιαν ἰούσαι,
 πολλὰ τ' ἐόντα καὶ οὐκί· χόλος δὲ τε καὶ τὰ κελεύει. 255
 ἀλκῆς δ' οὐ με Φέπεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θάσσοιν
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν."
 ἦ ῥα, καὶ ἐν δφεινῷ κάκει ἔλας ὄβριμον ἔγχος
 ἐμερδαλέψ· μέγα δ' ἀμφὶ κάκος μύκε δουρὸς ἀκωκή. 260
 Πηλεΐδης δὲ κάκος μὲν ἀπὸ Φέο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγάλητορος Αἰνείαιο,
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥς οὐ ῥηίδι ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα 265
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι οὐδ' ὑποφείκειν.
 οὐδὲ τότε Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος

244 = N 292 246^b = A 291 249 cf. Hes. op. 403 et hymn. Ap.
 Del. 20 250 cf. Hes. op. 721 253^b = H 210 258^b = Σ 534
 259 cf. Γ 355 263 = N 144 et T 175 264 cf. E 406. Σ 15
 267^b = A 456.

243 κάρτιστος Ar. teste Didymo: κράτιστος D κ' ὄχ' ἄριστος AC
 250 damnat Düntzer — κ' εἴπησθα codd.: κ' deleri iussit Bentley, quod
 in recenti additamento comprobare veritus sum — ἐπακούσης Plut. vit.
 Hom. c. 173 et Eust.: ἐπακούσας codd., quod ex Hesiodo illatum videtur.
 251—5 ἀθετοῦνται schol. A, alius poetae atque versus 244—50 esse docet
 Friedlaender l. l., 248—50 expunxit Bekker, 244—55 damnat Hentze
 251 νείκεα: γρ. ὀνειδέα schol. A 252 γυναῖκες Vrat., quod defendi
 posse aliis exemplis docet Bekker Hom. Bl. I 265 255 γρ. πολλὰ τ'
 ἐόντα variam lectionem fuisse Didymus testatur, quam eandem Aristar-
 chus probasse videtur: πολλὰ τὰ τε A, πόλλ' ἐτέα τε D et C ex corr.,
 quam lectionem deteriorum editionum fuisse in schol. A et Crameri
 anecd. Par. III 291 scriptum est — καὶ οὐκί: γρ. τὰ δ' οὐκί schol. A,
 vide W. C. Kayser Phil. XVII 713 256 μ' ἐπέεσσιν codd. — ἀπο-
 τρέψεις D: μετατρέψεις AC γρ. ἀποστρέψεις schol. A 259 σάκει ἔλας
 Ar. 261 ἀπὸ οὐ Zen. 263 ῥέα διελεύσεσθαι Ar.: ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι
 ACD 265 δῶρα: γρ. ἔργα schol. A.

Φρήξε κάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. 34
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἷ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἦλασε Κυλλοποδίων, 270
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥ' ἔσχετο μέλινον ἔγχος.
 δεῦτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσιν,
 ἀντυγ' ὕπο πρώτην, ἣ λεπτότατος θέφε χαλκός, 275
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην Φρινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρό
 Πηλιάς ἦϊεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐΨάλη καὶ ἀπὸ Φέθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευ
 δφέϊας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὕπερ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη Φιμένῃ, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης. δ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν
 ἔστη — καὶ δ' ἀχλὺς χύτο μυρίη ὀφθαλμοῖσιν —
 ταρβήσας δ Φοι ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, Φερυσάμενος εἴφος δέυ,
 μερδαλέα Φιάχων. δ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285
 Αἰνείας, μέγα Φέργον, δ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· δ δὲ μιν βέα πάλλε καὶ οἷος.
 ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ
 ἣ κόρυθ' ἦε κάκος, τό Φοι ἤρκεσε λυγρόν ὄλεθρον,
 τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπεύρα, 290
 εἰ μὴ ἄρ' δέυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔφειπεν·
 „ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγάλητορος Αἰνείαιο,
 ὅς τάχα Πηλεΐωνι δαμείς Ἀιδόσδε κατείσιν,
 πειθόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος Φεκάτοιο, 295
 νήπιος, οὐδέ τί Φοι χραιμῆσει λυγρόν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναΐτιος ἄλγεα πάσχει,
 μάψ ἔνεκ' ἄλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ

268 = Φ 165. 594 270 cf. Σ 481 273—4 = Γ 356—7
 279—80 = Φ 69—70 284 = Τ 442 et Μ 190 285—7 = Ε 302—4
 288^b = Π 411 289^b = Ζ 16 290^b = Π 828 291 = Γ 374 et
 Η 445 295^b = Η 83 296 = Β 873.

269—272 ἀθετοῦνται schol. Α 269 ἔλασσε: γρ. θλάσσε schol. Β et
 Eust. 272 χρυσήν codd. — μέλινον AC: χάλκεον D, ut Aristot. poet.
 p. 1461^a 34 273—4 Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα (corr. μελίη ἰθυπτίωνι)
 ἀσπίδα νύξ' εὐχαλκον ἀμύμονος Αἰνείαιο Zen. 282 ἀχλὺς Bentley collatis
 Τ 321. Ε 696. Π 344: ἄχος οἱ codd. ἄρ' ἄχος Hermannus ad Orph. 778 —
 μυρίη scripsi Bentleii emendatione ἀχλὺς recepta: μυρίον codd., quod
 Bentley defendebat collato Φ 320 286 ὃ κ' οὐ δύο ἄνδρε coni. Nauck
 290 ἀπηύρα codd. 292 αὐτίκα μῦθον ἔφειπε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 coni. Graf, cf. prol. § 85 298 ἀχέων: ἀτέων Bentley.

- δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν; 34
 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάτῳμεν, 300
 μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεύς
 τόνδε κατακτείνει. μόριμον δέ Φοῖ ἐστ' ἀλέφασθαι,
 ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 οἳ Φέθεν ἔξεγένοντο γυναικῶν τε θνητῶν. 305
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δέ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι φανᾷ
 καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 „Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆι νόησον 310
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσει ἢ κεν ἑάσει
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἔοντα,
 ἦ τοι μὲν γὰρ νῦν πολλὸς ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ, 315
 μηδ' ὅπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἱὲς Ἀχαιῶν.“
 αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνὸς ἰχθῶν,
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐρχεῖσθαι,
 Ἴξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς. 320
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέφεν ἄχλυν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἄσπίδος ἐκφέρουεν μεγάλῃτορος Αἰνείας.
 καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν,
 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψός' αἶρας. 325
 πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας,
 Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα τε Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνὸς ἰχθῶν, 330

299^b = Φ 267. α 67. . 309 = A 551 315—7 = Φ 374—6
 318 = Φ 377. Ψ 161. ν 159 319 = E 167 321^b = E 696 324 =
 Ω 510 325^b = K 465 328^b = A 165.

301 αὶ AC: εἰ D 302 μόριμον Eust.: μόρσιμον ACD 303 γενεὴ
 δμηθέντος ὄληται Ar., γενεὴ μετόπισθεν ὄληται Maximus Tyr. diss. 26, 9
 306 ἤχθηρε Aristoph., cf. P 270 307 μεταγράφουσί τινες Ἀινείῳ γενεὴ
 πάντεσσιν ἀνάξει' schol. A 308 γένωνται ACD: λίσσονται S ut αἰ διὰ
 τῶν πόλεων 311 μιν: fort. σε — ἐρύσσει C — ἐάσεις AD et γρ. C:
 ἐάσης C 312 om. ADS, add. C man. sec. 313 πολεῖς codd. πολέας
 Bekker, cf. prol. p. 144 316 et 317 om. S 317 γρ. καιομένη καίωσι
 A, cf. Φ 376 320 ἦδ' ὁ: ἦδ' Lips. 322—4 ἀθετοῦνται schol. A
 329 ἔνθα τε A: ἔνθα δὲ CDS.

- καί μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα· 34
 „Αἰνεία, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 δς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν ἔνυμβλῆσαι αὐτῷ, 335
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἔξεναρίξει.“
 ὣς Φειπῶν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340
 αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδα' ἀχλὺν
 θεσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἐκφίδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 ὀχθήσας δ' ἄρα Φεῖπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345
 λεύσσω, τῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων.
 ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτῶς εὐχετάσθαι.
 Φερρέτω. οὐ Φοι θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, δς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350
 ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν.“
 ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο, κέλευε δὲ φωτὶ Φεκάστω·
 „μηκέτι νῦν Τρώων Φεκὰς ἔσταντε, διοὶ Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμᾶτω δὲ μάχεσθαι. 355
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
 τοσσούτῳ ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
 οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἀμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθῆνη
 τοσσῆςδ' ὑμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο.
 ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε 360
 καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἡβαιόν,

331 = A 201 333 = 88 337^b = B 359 341—2 cf. O 668
 343 = A 403 344 = N 99 346^b = E 436 350 cf. T 72
 352 = T 70 356 = M 410.

331 καί μιν νεικείων Zen. τὸν καὶ νεικείων Rhianus 332 ἀτέοντα ACD ut ἐν πάσαις invenit Didymus: χατέοντα Lips. γρ. ἀέκητι C m. sec. 333 ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι CDS et γρ. A 335 κεν A: δὴ CD — ξυμβλήσαι Cobet misc. crit. 323: συμβλήσεται A ξυμβλήσεται CD 338 δὴ ἔπειτα: δὴπειτα codd., unde δὴ 'πειτα Barnes — πρώτοισι ACD: Τρώεσσι S 343 cf. A 403 346 τῷδ' ἐφέηκα lemma schol. A 353 ante certamen Aeneae et Achilles Iliadi insertum sic fere audivisse videtur: Πηλεΐδης δ' ἑτέροισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὐσας (αὐτὰρ ὃ ἐς στίχας ἄλτο refingebat Kammer), nisi vetus carmen a versu T 381 ordiri statuere malis 359 τόσσης S 361 μ' ἔτι ACD.

ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω 34
Τρώων χαιρήσειν, ὅς τις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.“

ὥς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ 365
κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
„Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖдите Πηλεΐωνα.

καί κεν ἐγὼ Φεπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μῦθοις ἐπιθήσει,
ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολοῦει. 370
τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρε Φέφοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρε Φέφοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ.“

ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἳ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτή.
καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα φέει παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων· 375
„Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μὴ πῶς σ' ἡ βάλῃ ἡε σχεδὸν ἄορι τύπη.“

ὥς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν
ταρβήσας, ὅτ' ἀκούσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος. 380

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶ Φειμένος ἀλκήν, 381
σμερδαλέα Φιάων. πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα
ἔσθλὸν Ὀτρυντεῖδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν νύμφῃ τέκε νηὶς Ὀτρυντῆι πτολιπόρθῳ
Τρωῶν ὑπο νιφόνετι, Ἰδῆς ἐν πόνῳ δῆμῳ. 385
τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς

362 cf. T 71 364^a = M 442 366^a = Z 111 369^b = T 107
372 cf. X 128. Ψ 642 380^b = B 182 385^b = Π 437 386^a = A 95.

362 fort. οὗ τιν' δῶω 363 γρ. ἔλθοι A 365 ἵμμεναι Hermannus
op. I 242: ἵμμεναι codd. et Curtius Verb. II 98 εἵμμεναι Gust. Meyer Gr.
Gram. § 591 371 τῷ A et C m. pr.: τοῦ DC m. sec. S et γρ. A,
cf. T 422 371 et 372 χεῖρε Φέφοικε Cobet misc. crit. 419: χεῖρας
φοῖκε codd. 373 ἔγχε' ἄειραν: γρ. ἔσαν Ἀχαιοῶν schol. A 379 ἐδύ-
σετο AD: ἐδύσατο CS 381 ἐν δ': ἐνθ' S, quo recepto sic carminis
exordium refingas: ἐνθ' Ἀχιλεὺς ἐπὶ Τρωσὶ θόρεν; extrema pars libri
inde ab hoc versu veteris Iliadis fuisse videtur, sed in antecedentibus
quoque versibus 353—380 rudera veteris carminis latere ut credam, rerum
statu versibus 419—422 significato adducor; haec autem pars libri diserte
in oratione Priami X 46 respicitur, unde versus 414—5 et 447 et 499—
503, quibus nota pravae imitationis et recentis Originis inusta est, aut
expellendos aut emendandos censuimus. 383 Ὀτρυντεῖδην C 384 ὃν
codd.: ἐν τισι τῶν φαύλων ἀντιγράφων τὸν διὰ τοῦ τ schol. A 385 γρ.
Ἰδῆς schol. B.

μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεῖσθη. 33
 δούπησεν δὲ πεσών, ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 „κείσαι, Ὀτρυντεῖδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
 ἐνθάδε τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ 390
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Ἵλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.“
 ὥς φάτ' ἐπευχόμενος, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι दातेῦντο
 πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα 395
 ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἐσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
 αἶχμῃ Φιεμένη Φοῖβ' ὅστεόν, ἐγκέφαλος δέ
 ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. 400
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων αἶξαντα,
 πρόσθε φέθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
 αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἄφισθε καὶ ἥρηνγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥρηνγεν ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ Φάνακτα
 κούρων ἐλκόντων· γάννται δέ τε τοῖς Ἑνὸσίχθων. 405
 ὥς ἄρα τὸν γ' ἐρυρόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγρήνωρ·
 αὐτὰρ ὃ βῆ σὺν δουρί μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
 Πριαμίδην. τὸν δ' οὔ τι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 οὐνεκά Φοι μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 καὶ Φοι φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410
 δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θῦνε διὰ προμάχων, εἶος φίλον ὤλεσε θυμόν.
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 νῶτα παραῖσσοντ', ὅθι [ζωστῆρος ὀχῆες
 χρύσειοι σύνεχον καὶ] διπλόος ἦντετο θώρηξ· 415
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἐργεος αἶχμῃ,

387 = Π 412 388 = Α 449 389^b = Α 146 393 = Α 43 et
 Δ 461 397—400 = Μ 183—6 401 = Α 423 402 = Ε 56
 406 cf. Π 743 412 = Α 342 414—5 = Δ 132—8 416^a = Ε 100.

389 κείσ' Ὀτρ. S 393 φάτ' ἐπευχόμενος S: ἔφατ' εὐχόμενος ACD
 394 ἐπισσώτροις C: ἐπὶ σώτροις D ὀπισσώτροις AS, ἐπισσώτροισι दा-
 तेῦντο Nauck 395 γρ. Δηιλέοντα schol. A 398 ἀλλὰ διαπρό Μ 184
 401 γρ. αἰτσοῦντα schol. A 414 γρ. παραῖσσοντα schol. A: παραῖσσοντος
 ACDS Ar., nos παραῖσσοντ' ὅθι eiectis mediis verbis reposuimus.

γνύξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν 33
 κυκνέη, προτὶ Φοῖ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον 420
 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 κάρ ῥά Φοι ὀφθαλμῶν κέχυντ' ἀχλύς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δηθὰ Φεκάς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆι
 ὄξυν δόρυ κραδάων, φλογὶ Φείκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὥς Φίδεν, ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος Φέπος ἦῤα·
 „ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
 ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἂν ἔτι δῦν
 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.“ 425

ἦ καὶ ὑπόδρα Φιδῶν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 „ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θαῖσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.“

τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430
 „Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ με Φέπεσσί γε νηπύτιον ὥς
 Φέλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα Φοῖδα καὶ αὐτός
 ἡμὲν κεροτομίας ἦδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Φοῖδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χεῖρων.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 435
 αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμόν ἔλωμαι
 δονρὶ βαλὼν, ἐπεὶ ἦ καὶ ἐμὸν βέλος ὄξυν πάροιθεν.“

ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖται δόρυ. καὶ τό γ' Ἀθήνη
 πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 Φῆκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἴκεθ' Ἐκτορα δῖον, 440
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 σμερδαλέα Φιάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.

417 = E 68 421^b = X 136 423^a = N 583 424 cf. Ξ 294.
 T 16 424^b = P 537 425 = P 564 426^b = Z 139 427^b =
 J 371 429 = Z 143 430 = E 286 431—3 = 200—2 435 =
 P 514 438^a = Γ 355 442 = T 284 et E 436 443 = E 302 et
 Γ 380 444 = Γ 381.

418 ποτὶ C 420 προτὶ S: ποτὶ ACD 421 κέχυντο χλόος S
 422 δηθὰ Φεκάς Bentley: δηρὸν ἐκάς codd. — Ἀχιλλῆος D 424 γρ. ἴδεν
 Eust.: εἶδ' codd., cf. Ξ 294 426 ἂν Ar.: ἄρ' ACD 431 μ' ἐπέεσαι
 codd. 432 δειδίξεσθαι S 434 οἶδα δ' ὃ δὴ σὺ Ahrens in Phil.
 IV 604 440 ψύξασα D et γρ. C: ξύσασα C.

τρις μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς 33
 ἔργει χαλκείῳ, τρις δ' ἤερα τύψε βαθεῖαν 446
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι Φῖσος,
 δφεινὰ δ' ὁμοκλήσας φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ἐξ αὖ νῦν ἐφυγες θάνατον, κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 455
 ὃ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἰ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχέω.“

ὡς φειπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' ἀνχένα μέσσον ἄκοντι 455
 ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὃ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἥν τε μέγαν τε
 καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε. τὸν μὲν ἔπειτα
 οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ ἐξαίνντο θυμόν·
 αὐτὰρ ὃ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱὲ Βιάντος, 460
 ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρωᾶ δ' Ἀλαστορίδην — ὃ μὲν ἀντίος ἦλθε γούνων,
 εἰ πῶς φευ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη
 μηδὲ κατακτείνειεν ὁμηλικίην ἐλεήσας, 465
 νήπιος, οὐδὲ τὸ Φεῖδην, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν·
 οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὃ μὲν ἥπτετο χεῖρεσι γούνων
 φέμενος λίσσεσθ', ὃ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἥπαρ·
 ἐκ δέ Φοι ἥπαρ ὀλισθεν, αὐτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ 470
 κόλπον ἐνέπλησεν· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν
 θυμοῦ δευόμενον. ὃ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
 δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο

445 = E 436 et A 121 447—8 = E 438—9 449—54 =
 A 362—7 456^a = Π 319 457^b = Z 8 466 = γ 146 471^b = 393.

447 om. S et D m. pr., ab aliis omissum esse scholio, falso versui 451
 appicto, confirmatur, cf. Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 185; fort. ἐπέσσυτ'
 ἄμαρτι τε φωτός 450 ἐρύσσατο A: ἐρύσατο CD et γρ. A 451 cf. T 447
 454 γρ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους A: νῦν δ' ἄλλους Τρωῶν ACDS 464 εἰ πῶς
 εἰ A quod comprobatur La Roche Hom. Unt. p. 144 — γρ. ἀφῆη Eust.
 466 ἦδε' Cobet misc. crit. 300 467 τι: γρ. τις et ἔτι A in marg.
 471 γρ. ἐνέπλησεν A 473 κατ' S et γρ. schol. A: παρ' AC, cf. A 109
 — οὔας ἄφαρ Nanck.

αἶχμῃ χαλκείῃ. ὃ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἑχεκλον 33
 μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι, 475
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἐπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσιν τένοντες
 ἄγκωνος, τῇ τὸν γε φίλης διὰ χειρὸς ἐπειρεν
 αἶχμῃ χαλκείῃ· ὃ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς, 480
 πρόσθ' ὀρώων θάνατον. ὃ δὲ φασγάνῳ ἀνχένα θείνας
 τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 σφονδυλίων ἐκπαλθ', ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο ταυνσθείς.
 αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν
 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρείκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν νηδύϊ χαλκός,
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηίδοον θεράποντα,
 ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεί δουρί
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κνήθησαν δὲ Φοῖ ἵπποι.
 ὥς δ' ἀναμαιμάει βαθεῖ ἄγκυα θεσπιδαῆς πῦρ 490
 οὖρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
 ὥς ὃ γε πάντῃ θῦνε σὺν ἐργεῖ, δαίμονι Φῖσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέφε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 [ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους 495
 τριβέμεναι κοῖ λευκὸν ἐνκτιμένην ἐν ἄλφῃ,
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
 ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στείβον ὁμοῦ νέκνυς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, 500

474^a = P 310 475—7 = Π 332—4 483^b = N 392 486^b =
 A 528 487^a = E 47 488 = N 396 et Π 806 494^b = O 715
 496^b = Φ 77 498^b = Π 375 499—503 = A 534—7.

478 τένοντες D m. pr. 479 φίλης: μέσης S, cf. A 252 — ἐπειρεν:
 ἔλασεν S 480 αἶχμῃ χαλκείῃ S 481 πρόσθ' ὀρώων (an πρόσσω
 ὀρώων?) Zen. 484 Πείρεως Zen. 485 γρ. Ῥίγμονα (i. e. Ῥίγμον)
 schol. V — Θρείκης codd., cf. prol. p. 178 486 νηδύϊ D et γρ. A,
 quod collatis N 397. T 413 defendit La Roche: πνεύμονι ACS; ut recte
 legitur A 528 490 ἄγγεα C 495—503 eiciendos censuit Friedländer
 in Phil. IV 584, ab eodem quo T 404—24 poeta additos esse probat
 Kammer, Zur hom. Fr. II 67 sqq. 495 ζεύξει C 496 ἐνκτιμένη:
 ἐντροχάλῳ S et γρ. schol. A et γρ. Eust.

ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον 33
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ εἶετο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.]

ΜΑΧΗ ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΟΣ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον ἐνρρεφέος ποταμοῖο, Φ 1
 Ξάνθου δινηέντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἐνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίωνδε δῖωκεν
 πρὸς πόλιν, ἣ περ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
 ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαιδιμος Ἐκτωρ· 5
 τῇ ῥ' οἷ γε προχέροντο πεφυζότες, ἥερα δ' Ἥρη
 πλῖνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δέ
 ἐς ποταμὸν φειλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην.
 ἐν δ' ἔπεσον μεγάλην πατάγῳ, βράχε δ' αἰπὰ ῥέφεθρα,
 ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον· οἷ δ' ἀλαλητῷ 10
 ἐννεφον ἐνθα καὶ ἐνθα, φελισσόμενοι περὶ δίνας.
 ὥς δ' ὄθ' ὑπὲρ Φριπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡερέθονται
 φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
 ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
 ὥς ἵπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυνδινήεντος 15
 πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμῆξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

504 = A 169.

Φ 1—2 = Ξ 433—4 4 = Z 41. Φ 554 5 cf. O 605 10^b = B 149
 11^b = Σ 372 14^a = P 738 15^b = Ξ 434 16^b = P 400. A 525.

502 ὀπισσώτρων S.

Libri Φ tres partes distinxi, quarum ultimam (Φ 526—611) a sequente libro male a grammaticis divulsam esse docui prol. p. 10, duae priores arcte inter se cohaerent et tamquam eiusdem officinae esse videntur; tamen ut priorem (Φ 1—227) ab altera divellerem et veteribus carminibus Iliadis adnumerarem, cum egregia arte et inventionis et elocutionis tum versu finali Φ 227 commotus sum, quo accedit, quod et in vetere carmine X 46—53 haec prior pars respicitur et de cursu fluminis Scamandri auctori versuum Φ 1—8 alia atque vv. Φ 233—247 imago obversata esse videtur, cf. prol. p. 43 et 52. v. 1 πόρον: ῥόον Aristoph. — ἐνρρεῖος ACD ἐνρεῖος Lips., cf. prol. p. 106 et 169 2 ἀθάνατον Zen. 3 πεδίωνδε διωκ. Lips.: πεδίωνδ' ἐδιωκ. ACD 4 Ἀχαιοὶ AD: οἱ ἄλλοι C et A in marg., ut recte legitur Z 41 et Φ 554 5 ὅτε μαιν. D: ὅτ' ἐμαιν. AC 7 πλῖνη coni. Nauck, cf. prol. p. 148 10 μέγα ἱαχον Bentley, cf. prol. p. 161 11 ἐννεον: γρ. νήχοντ' schol. A — περὶ AC: κατὰ DS et γρ. A, cf. Φ 353 12 ὑπαὶ C.

αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ 35
 κεκλιμένον μυρέκῃσιν, ὃ δ' ἔσθορε δαίμονι Φῖσος,
 φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο Φέργα,
 τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἄφεικῆς 20
 ἄορι θεινομένων, ἐρυνθαίνετο δ' αἷματι ὕδωρ.
 ὥς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος ἐνόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει ὄν κε λάβῃσιν·
 ὥς Τρωῆς ποταμοῖο κατὰ δφεινοῖο ῥέφεθρα 25
 πιῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὃ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 ζωνὸς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξῆγε θίραζε τεθηπότας ἥύτε νεβρούς,
 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐντμήτοισιν ἱμάσιν, 30
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν,
 δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε δαιζέμεναι μενεαίνων.
 ἐνθ' ὕει Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τὸν ῥά ποτ' αὐτός 35
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὃ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ
 τάμνε νέονς ὄρηκας, ἵν' ἄρματος ἄντιγες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
 καὶ τότε μὲν μιν Αἴημον ἐνκτιμένην ἐπέρασσεν 40
 νηυσὶν ἄγων, ἅτὰρ νῆος Ἰήσονος ὄνον ἔδωκεν·
 κείθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην,
 ἐνθεν ὑπεκπροφυγὼν πατρώιον ἵκετο δῶμα.
 ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο Φοῖσι φίλοισιν 45
 ἐλθὼν ἐκ Αἴημοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλεν, ὅς μιν ἐμελλεν

20—1 = K 483—4 24 = Γ 25 28^b = Ω 16 29^b = Δ 243
 30^b = K 567 31^b = E 113 32 = E 26.

17 ὁ suspectum — ἐπ': ἐν S 18 γρ. ἐνθορε schol. A 22 ὥς
 ὑπὸ S 25 δινοῖο AD 29 τοὺς δ' Eust. 33 αἴψ' ἐσφρουσεν alios
 legisse testatur schol. ad Φ 18 — γρ. καταπτάμεναι A 38 ὄρηκας
 alios scripsisse referunt schol. A et Herodianus I 538.

πέμψειν εἰς Ἀίδαο καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. 35
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἄσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἐγχος, 50
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶς
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὀχθήσας δ' ἄρα φεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶμαι.
 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἐπεφνον, 55
 αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος,
 οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγῶν ὑπο νηλεῆς ἡμαρ,
 Αἴμυνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένους· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλως πολιῆς, ὃ πολὺς ἀφέκοντας ἐρύκει. 60
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρος ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 γεύσεται, ὄφρα φίδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ δαείω
 ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 γῇ φυσίζοος, ἦ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.“
 ὥς ᾤρμαινε μένων· ὃ δέ Φοι σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 γούνων ἄψασθαι μεμαώς, περὶ δ' ἥθελε θυμῷ 65
 ἐκφυγῆεν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
 ἦ τοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς
 οὐτάμεναι μεμαώς, ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 κύψας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, φιεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο. 70
 αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἐγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει,
 καὶ μιν φωνήσας φέπεα πετρόεντα προσηύδα·
 „γουννοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον.
 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο· 75
 παρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐνκτιμένη ἐν ἄλφῃ·

48 cf. Σ 240 49 = Α 599 51 cf. E 796 53 = Α 403 54 =
 Ν 99 56^b = Ο 191 57^b = ι 17. Ρ 511 64 = Χ 131 65^b = Π 255.
 Ω 236 66 = χ 14 68^b = κ 323 69—70 = Τ 279—80 71^b = Ζ 45
 73 = Α 201 74 = χ 312 76^b = Ν 322 77^b = Υ 496. ω 226. 336.

53 cf. Α 403 59 πολεῖς (πολῖς Α) codd., cf. prol. § 86 63 φνσί-
 ζωος CD, fort. γαῖα φερέσβιος 67 γρ. ἀνέσχεθε Eust. 70 γρ. ἄμμε-
 ναι Eust. 72 μεθίη S 73 om. Ar. — μιν φωνήσας ACS: μιν λισσό-
 μενος D et γρ. Α, γράφεται καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος schol. Α.

καί μ' ἐπέρασσας ἀνενθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε 35
 Ἀἴμονον ἐς ἡγαθέην, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον.
 νῦν δὲ λύμην τρίς τόσσα πορών· ἡὼς δέ μοι ἔστιν 80
 ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα
 πολλὰ παθών. νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 μοῖρ' ὀλοή· μέλλω πον ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 ὅς με σοὶ αὐτὶς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος, 85
 Ἄλτα', ὅς Λελέγεσσι φιλοπολέμοισι Φανάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦ τοι τὸν πρῶτοις μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας, 90
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·
 νῦν δὲ δὴ ἐνθάδ' ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἶω
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι φερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἐκτορός εἰμι, 95
 ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνὲά τε κρατερόν τε.
 ὧς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήνδα φαιδῖμος υἱός
 λισσόμενος Φεπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·
 „νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφανύσκεο, μηδ' ἀγόρευε.
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἵσιμον ἡμᾶρ, 100
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδὲ πέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγη, ὅν κε θεός γε
 Ἴλίου προπάρουθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλλῃσιν,

80—1 = 155—6 86 cf. Z 34—5 93^b = O 418 94 = A 297
 96 = P 204 98 = A 137 104^a = O 66.

81 ὅτ' ἐς: ὅτε Bentley, vere ille quidem 82 αὐτε με σῆς S
 84 δῶκε Ar. 86 Ἄλταο C Ἄλταο AD, cf. prol. p. 137 — ἀνάσσει ACD:
 ἄνασσε S ut ἔνιαι τῶν ἐκδόσεων κατὰ πόλιν, cf. T 92 87 ἐπὶ schol. V et
 Strabo XIII p. 605. 609: ὑπὸ ACDS 88 πολλῶν τε καὶ ἄλλων ed. Massil.
 89 δὲ ἐγγενόμεσθα Herwerden in Herm. XVI 363 91 δουρί: γρ. χαλκῷ
 Harl. 92 γρ. ἔσσει schol. A 93 γε: με Vrat. 95 οὐκ ἰογαστριος
 Zen. post 96 add. S ὅ σὺ μάλιστα χολῶαι ἐνὶ φρεσὶν οἶδα καὶ αὐτός
 99 ἄποινα: γρ. ταῦτα Eust. 101 γρ. τόφρα δὲ schol. A 102 πολέας
 malo, nt expeditior cursus numerorum fiat — γρ. ἡδὲ περ. A: ἡδ' ἐπερ.
 ACD 103 ὅς τις ACS: ὅς γε C — φύγη AC: φύγοι DS 104 Ἴλίου
 codd., cf. prol. p. 135.

καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων. 35
 ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι οὕτως; 106
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας οἶος καὶ ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθόιο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ.
 ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. 110
 ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δειλὴ ἡ μέσον ἡμαρ,
 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλγεται,
 ἡ ὃ γε δοῦρὶ βαλὼν ἡ ἀπὸ νευρῶν οἰστῶ.
 ὥς φάτο, τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας 115
 ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ φερυσσάμενος ἕϊφος ὀξύ
 τύψε κατὰ κληφίδα παρ' ἀνέχονα, πᾶν δέ φοι εἴσω
 δὴ ξίφος ἄμφορες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κείτο ταθίς, ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέφε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἦκε φέρεσθαι, 120
 καὶ φοι ἐπευχόμενος φέρεα περόεντ' ἀγόρευεν.
 „ἐνταυθοὶ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλήν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
 οἴσει δινῆεις εἴσω ἄλῃς εὐρέα κόλπον. 125
 θρώσκων τις κατὰ κῆμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαῖξει
 ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰς ὃ κε φάστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ἔπιθεν κερατίζων.
 [οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐύφορος ἀργυροδίνης 130

107^b = H 114 110^b = E 83 114 = δ 703 115-6 = Ξ 495-6 119 =
 N 655 120-2 cf. σ 101-5 121 = Π 829 124^a = X 353 125^b = Σ 140

105 γρ. συμπάντων A 108 καὶ ἐγὼ S: καγὼ ACD 111 δειλὴ CD
 Ar.: δειλῆς AS 112 ἐμοῖο C — Ἄρει S 116 φερυσσάμενος C 121 γρ.
 περόεντα προσηύδα A, cf. Φ 427 122 κείσο: γρ. ἦσο schol. A et sic
 legitur σ 105 — ὠτειλήν AD Ar.: ὠτειλῆς CS, ὠτειλήν ἄψ ἀπολ. Naber
 quaest. hom. 133 124 γοήσεται, ἡ τὸ πάρος περ γείνατο κοῦρον ἔόντα,
 ἀλλὰ Σκάμανδρος C 125 εὐρέα πόντον C, cf. Φ 59 126 μελαίνῃ
 (corr. μελαίνῃ) φρεῖν ed. Chia — ὑπαῖξει AC: ὑπαλίζει D, ὑπαῖξει aut
 ἐπαῖξει Ar., ὑπαλύξει Philetas et Callistratus, forsitan lateat digammatum
 verbum, velut φελίζει vel ὑποφέλσει 127 ὅς ACDS Ar.: ὡς Aristoph.
 130-5 damnat Aristophanes, dubito an vere, siquidem hi versus ab eo,
 qui Achillem a sinistra ripa Scamandri in dexteram transiisse finxit, ad-
 iecti esse videntur.

ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολὺς ἱερεύετε ταύρους, 35
 ζωοὺς δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰς ὃ κε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἑμεῖο.“] 135
 ὧς ἄρ' ἔφη [ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 ὥρμηθεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός,] ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱεὶ Πηλεγόνο· τὸν δ' Ἀξιδὸς εὐρυρῥέεθρος
 γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκασσαμένοιο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτῃ τῇ γάρ ῥα μήνη ποταμὸς βαθυδίνης.
 τῷ ῥ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν, ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη ἔχων δύο δοῦρε· μένος δὲ Φοῖ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλείαιρεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέφειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „τίς πόθεν ἔσσι ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; 150
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.“
 τὸν δ' αὖ Πηλεγόνο· προσεφώνεε φαιδίμος υἱός·
 „Πηλεΐδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλου, τηλόθ' ἐούσης,
 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

136 = E 607 et I 300 137—8 = 249—50 139^b = Z 44
 144^a = O 520 148—9 = Z 121—2 149 = T 177 150^a = α 170
 151 = Z 127 153 = Z 145 154^a = P 350 155—6 = 80—1.

131 πολέας Ar. πολεῖς ADS πολλοὺς C 137 πόνοιο S, cf. Φ 249
 141 Πελλεγ. Fick 143 γρ. ῥ' ἐμήνη A 139—212 a recentiore poeta in-
 vectos probabat Siegfried in progr. gymnasii Fuerstenwaldensis a. 1881,
 ordinem versuum 139—327 turbatum esse docebat Jordan in versione
 Iliadis p. 669; equidem dubito, utrum totum hoc episodium ab eodem
 poeta atque narrationem Scamandri Achillem ulciscantis (Φ 136—138.
 211—226. 228—382) inductum an solis verbis ποταμὸς δὲ (136) usque ad
 Πηλέος υἱός (139) eiectis ὧς ἄρ' ἔφη Ἀχιλεὺς, καὶ ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος
 scribendum esse ducam 144 τῷδ' D 148 om. S 150 εἰς vel εἰς codd.,
 cf. prol. p. 115 — ὃ μὲν: γρ. ὁμοῦ (corr. ὃ μόν) schol. V 152 προσεφώνει
 C 155 ἄγων DS et A in marg.: ἔχων AC 156 fort. ὅτε Φίλιον, cf. Φ 81.

αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέφοντος, 35
 [Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνυται αἶαν]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔργει· τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160
 ὥς φάτ' ἀπειλήσας, ὃ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Πηλιάδα μελίην· ὃ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 ῥῶς Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιός ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρό
 ρῶξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. 165
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δευτέρως αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 Ἀστεροπαῖω ἐφῆκε κατακτάμεναι μενεαίνων. 170
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὃ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὃξὺν φερυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἄλτ' ἐπὶ Φοι μεμαῶς· ὃ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλλῆος
 οὐ δύναντ' ἐκ κρημνοῖο φερούσσαι χειρὶ παχείῃ. 175
 τρὶς μὲν μιν πηλέμιξε φερούσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης· τὸ δὲ τέτρατον ἦθελε θυμῷ
 φᾶσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπέυρα·
 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι 180
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος φέπος ἡὔδα·

157^b = Π 288 157-8 = B 849-50 165 = T 268 168 =
 O 317 171^a = Θ 119 173^b = A 190 176-7 = φ 125-6
 179^b = Π 828 180^b-1 = A 525-6 183 = N 619.

158 om. ADS, habet C — ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἔησι GH
 160 γείνασθαι DS et A in marg.: γείνεσθαι AC. 162 ἄμαρτῇ C et Ar.,
 ὀμαρτῇ S ἄμαρτῇ AD et Herodianus, cf. prol. § 84 — ἄμφω ed. Massil.,
 fort. ἀμφοῖν 165 nescio an versus 166 ex T 268 huc translatus veterem
 aliquem versum, velut αἰχμὴ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη vel ἀσπίδος
 εἴσατο χαλκὸς ἀνεγνάμφθη δὲ Φοι αἰχμὴ suo loco expulserit; at iam video
 etiam eiecto carmine 31 hunc versum defendi posse 169 ἰδυπτίωνα
 Zen. 172 μεσσοπαγὲς D et γρ. schol. A: μεσσοπαλὲς ACS Ar.
 177 βίης Bekker ex φ 126: βίῃ codd. hoc loco 179 ἀλλὰ ἐπρὶν Cant.
 — ἀπηύρα codd. 180 γαστέρι cod. Mosc. 183 γρ. ἐξενάριξε schol. A.

„κεῖθ' οὕτως. χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος 35
 παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι. 185
 φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέφοντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσι φανάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὃ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἀλιμυρηέντων, 190
 κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύνатаί τι
 χραίσμεῖν. ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι,
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἀντιφερίζει,
 οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένης Ὠκεανοῖο, 195
 ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
 καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοίκε Διὸς μέγαλοιο κεραυνὸν
 δ' Φεινὴν τε βροντήν, ὅτ' ἅπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσῃ.“
 ἦ ἤα, καὶ ἐκ κρημνοῖο φερούσσατο χάλκεον ἔγχος, 200
 τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπεύρα,
 κείμενον ἐν ψαμάθοισι· δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυσέ τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·
 αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς, 205
 οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 ὥς ἔφιδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι Ἴφι δαμέντα.
 ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Φαστύπυλόν τε
 Μνησὸν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην. 210
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυνδίνης,

193^b = Θ 210 195^b = Σ 486 198^b = Ξ 417 200 = Χ 367 205^a =
 Τ 484 207^b = Α 468 209 cf. Ρ 216 210 cf. Θ 274 211 = Ε 679.

184 οὕτως C: οὕτω AD 185 ἐκγεγαῶτι ACDS Ar.: ἐκγεγαῶτα Lips.
 187 γενεὴν codd., γενεὴ Bekker γενεῆς Bentley, conf. ο 225 190 ἀλι-
 μοιρηέντων C 191 δ' αὖτε codd.: αὖτε Ar. 194 ἀντιφερίζει Bekker
 collatis Φ 357 et 411: ἰσοφρίζει codd. 195 om. Zen. — οὐδὲ CDS et A
 in textu: οὐτε A supra lin. et Ar. 199 σμαραγῆσει C 201 ἀπήυρα codd.
 202 μιν φίλον ἦτορ C 205 βῆ ῥ' CDS: βῆ A 208 ἄορι Ἴφι: ἡγορήφι
 conl. Bothe 209 ἔλετ' Ὀρσίλοχον Vrat., Μύδωνα codd.: cf. Ρ 216;
 M. Schmidt in ann. phil. 129, 16 et Μέδοντα reponit et insuper alia nomina
 auctorem catalogi B 858 sqq. legisse suspicatur 212 ποταμός: Ξανθός S.

ἀνέρι Φεισάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγγατο δίνης· 35
 „ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἵσυλα ῥέζεις
 ἀνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 215
 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον πάτα μέγμερα ῥέζε·
 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἔρατεινὰ ῥέφεθρα,
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν
 στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις Ἀφιδήλως. 220
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.“
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
 πρὶν φέλσαι κατὰ φάστν καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι 225
 ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται ἢ κεν ἐγὼ τόν.“
 ὡς Φειπῶν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι Φῖσος.

καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης·
 „ὦ πόποι, ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ κύ γε βουλὰς
 εἰρύσας Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν 230
 Τρωεὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰς ὃ κεν ἔλθῃ
 δαίλος ὧς δ' ὧν, κιάκη δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.“
 ἦ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο οἴδατι θύων,
 πάντα δ' ὄρινε ῥέφεθρα κυκώμενος, ὥς δὲ νεκρούς 235
 πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἔσαν φάλις, οὐς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἤυτε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ κάω κατὰ καλὰ ῥέφεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃ βαθείῃσιν μεγάλῃσιν.
 δφεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κόμα, 240

213* = Π 716 217 cf. Π 87 222 = Α 84 223 cf. Ω 669
 225 cf. Ε 220 227 = Ρ 183 et Ε 438 236 = 344.

213 damnat Duentzer — ἐλδόμενος Ambr. et γρ. Α — δ' om. schol. Α —
 ἐκφθέγγατο Casaubonus: ἐφθέγγατο codd. 217 γ' ἐλάσας: γρ. πελάσας
 schol. V — ῥέζειν D et γρ. Eust. 227 hoc versu vetus carmen finitum esse
 videtur (vide ad Φ 1 et 130); minus enim probabile est a rhapsodis, priorem
 partem libri seorsum recitantibus, eum insertum esse; ex versibus 227
 et 233 coniunctis Benicken (Jahrb. f. Phil. CXV 109) novum versum procudit
 ὡς εἰπὼν Ἀχιλλεύς δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω 228—384 a recentiore poeta
 veteri carmini adsutos esse statuit M. Schmidt, mel. hom. I; cohaerere autem
 hos versus cum principio libri T vel deorum contione et pugna (theo-
 machia) in propatulo est 231 παριστάμεναι AC — ἔλθοι C 234 γρ.
 ἐπαΐξας Α 236 ἔσαν ἄλις Eust.: ἄλις ἔσαν ACDS 237 γρ. ἐξῆγε Α
 238 σάον Cobet misc. crit. 293 239 om. C.

ῥῥθι δ' ἔν κάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδέ πόδεσσιν
εἶχε στηρίξασθαι. δ δὲ πετέλην ἔλε χερσίν
εὐφυέα μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα
κρημνόν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέφεθρα
δοιοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν
εἶσω πᾶς ἐριποῦς. δ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
ἦξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δφέϊσας. οὐδέ τ' ἔληγε θεὸς μέγας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
ἀκροκελαινίων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν·
τῷ Φεφικῶς ἦξεν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιαθεῖς
φεῦγ', δ δ' ὀπισθε ῥέφων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετητὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἅμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἔξ ἔχματα βάλλων·
τοῦ μὲν τε προρέφοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὠκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχῆσαςτο κύμα ῥόοιο
καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
ὁσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι εἰ μιν ἅπαντες
ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
τοσσάκι μιν μέγα κύμα διηπετέος ποταμοῖο
πλάζ' ὠμους καθύπερθεν. δ δ' ὕψος ποσσὶν ἐπήδα
θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα

245 cf. O 357 249—50 = 137—8 251^b = O 358 254^b =
N 497 255 = B 466 et O 520 257^b = II 160 265 = X 194 et A 121
267^b = T 299 268^b = P 263.

243 ῥιζέων codd. 245 γρ. δὲ κέλευθον A, quod O 357 bene legitur
246 δίνης ACS et Ar. teste Didymo: λίμνης D, quam alteram scripturam
fuisse testatur Aristonicus, τινὲς δὲ καὶ ἐκ ῥιπῆς γράφουσιν schol. V
247 πεδίοιο codd. et Ar.: γρ. πεδίονδε A — πέτεσθαι: γρ. φέρεσθαι A
248 μέγας θεός codd. dett. — αὐτόν S: αὐτῶ ACD 249 πόνοιο ACD
et Ar.: φόνοιο S et Aristoph. 251 ἐρωή CS: ἐρωήν AD et γρ. Eust.,
rectius scribas ἐπι 252 οἶματ': ὀμματ' Philetas teste scholiasta A ad
X 308 — μέλανος τοῦ Herodianus, μελανός του Ar., μελανόστον i. e. μέλανα
ὅσα ἔχοντος Aristoteles teste schol. B, τινὲς δὲ γράφουσι μελανόστον
schol. B et Crameri an. Par. III 27, 21, μελανόστον coni. Menrad iuvenis
amicus 256 μεγάλῳ ἀλαλητῷ C, cf. Φ 10 258 ὕδατος S — ἡγεμο-
νεύει A 259 ἀμάρης C — δ' ἔξ S 262 φθάνει Zen., cf. I 506
265 γρ. οἰμήσειε schol. A 269 πλάζ': κλύς coni. Nauck, cf. M 285.

- λάβρος ὕπαιθα ῥέφων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. **36**
 Πηλεΐδης ὤμωξε φιδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 „Ζεῦ πάτερ, ὥς οὐ τίς με θεῶν ἐλεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὐ τίς μοι τόσον αἴτιος Οὐρανίωνων, **275**
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
 ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὥς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνειν, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἔξενάριξεν. **280**
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο Φαλῶναι
 Φερχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα κυφορβόν,
 ὃν ῥά τ' ἐναυλος ἀποφέρῃ χειμῶνι περῶντα.“
 ὣς φάτο, τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσὶ Φερίκτην, **285**
 χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιτιώσαντο Φέπεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 „Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λῆην τρέε μήτε τι τάρβει·
 τοίω γάρ τοι νῦν θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν **290**
 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὥς οὐ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν.
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφῆσει, σὺ δὲ Φείσει αὐτός·
 αὐτὰρ σοὶ πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πτολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐφέλσαι **295**
 Τρωικόν, ὃς κε φύγησι, σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας
 ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι.“
 τῷ μὲν ἄρ' ὥς Φειπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην,
 αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή —
 ἐς πεδῖον. τὸ δὲ πᾶν πλήθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο, **300**
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων αἰζήων
 πλῶον καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον αἰσσοῦντος ἄν' ἰθύν, οὐδέ μιν ἴσχευ
 εὐρυρέφων ποταμός. μέγα γὰρ σθένος ἔμβाल' Ἀθήνη.
 οὐδὲ Κκάμανδρος ἔληγε τὸ Φὸν μένος, ἀλλ' ἔτι μάλλον **305**

272 = Γ 364 277 cf. Ο 739 281 = ε 312 285 cf. Δ 496 et P 323
 287 = H 445 289 = Δ 390. E 828 291 cf. E 674 292^b = β 40
 293 = α 279 297^a = Σ 14 301 = P 760 et Φ 146 305 cf. N 424.

279 γ' ἔτραφ' AD: τέτραφ' CS et γρ. schol. A 280 ἀγαθὸν μὲν . . .
 ἀγαθὸς δὲ Eust. 282 εἰρχθέντ' ed Massil. 283 ἀποέρσει C
 284—304 interpolatos putat Jacob, Entsteh. p. 337 286 ἐπιστάσαντ'
 ἐπέσει codd. 290 ἀθτεῖται schol. A, 289 et 290 damnat Nauck
 293 σοι CS: τοι supra τ scripto σ A* τοι σοι D — ὑποθήσομαι D
 294 ὁμοίου πολ. (πτολ. D) codd. 295 ἰλίοο coni. Ahrens Rh. Mus. II
 163, cf. prol. p. 136 299 μέγα: μάλα S 303 ἴσχευ Ar.: ἔσχευ codd.

χῶετο Πηλεΐωνι, κόρυςσε δὲ κύμα ῥόοιο 36
 ὕψος· ἀειρόμενος, Τιμόντι δὲ κέκλετ' αὔρας·
 „φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχωμέν, ἐπεὶ τάχα Φάστῳ μέγα Πριάμοιο Φάνακτος
 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν. 310
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπύμπληθι βέβηθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,
 ἵστη δὲ μέγα κύμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὃ γὰρ ἴσα θεοῖσιν. 315
 φημί γάρ οὔτε βῆιν χραϊσιγέμεν οὔτε τι Φεῖδος
 οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλῶος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
 εἰλώσω ψαμάθοισι, Φάλις χέραδος περιχεύας
 μυρίον. οὐδὲ Φοῖ ὅς τέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ 320
 ἀλλέξαι· τόσσην Φοῖ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 αὐτοῦ Φοῖ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.“
 ἦ, καὶ ἐπῴρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὕψοςε θύων,
 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. 325
 πορφύρεον δ' ἄρα κύμα διππετός ποταμοῖο
 ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλεΐωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' ἄνυσε περιδφέας· Ἀχιλῆϊ,
 μὴ μιν ἀποφέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
 αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεε, Εὖν φίλον υἱόν· 330
 „ὄρσο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γάρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἐΦερίσκομεν εἶναι·
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ Ἀργεστάο Νότοιο
 εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν, 335
 ἣ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί, μηδὲ σε πάμπαν
 μελιχίοισι Γέπεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε' ἂν δὴ 340
 φθέγγεσθ' ἐγὼ Φιάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῆρ.“

308^a = J 155 309^b = H 296 314^a = M 29 315^a = E 175
 326^b = 268 327^a = B 151 329^b = T 73 338—9 = T 108—9.

310 κατὰ μόθον: γρ. κακὸν θεὸν schol. V 311 ἐκπύμπληθι C
 318 ἰλύοφιν Bentley 319 γρ. ἰλύσσω schol. V 321 ἀνλέξαι Ar.
 322—3 alterius esse recensitionis statuit Friedländer in Phil. IV 590
 323 τυμβοχοῆς A Ar.: τυμβοχοῆς CD τυμβοχόης Crates, fort. οὐδέ τί
 Φοῖ χρεώ τυμβοχοῆς — θάπτουσιν C 328 Ἀχιλῆος C 331 ἀθετεῖται,
 ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον schol. A 332 ἤσικομεν codd. 335 ὄρσασσα
 Zen. 336 κήη Nauck 339 μελιχίους ἐπέεσσι codd.

- ὥς ἔφαθ', "Ἥφαιστος δὲ τιτύσκειτο θεσπιδαῆς πῦρ. 36
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκρούς.
 [πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἔσαν Φάλις, οὐς κτάν' Ἀχιλλεύς.]
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. 345
 ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλυσὴν
 αἰψ' ἀγξηράνη· χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ·
 ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ' δ' ἄρα νεκρούς
 κῆεν. ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώσων.
 καίοντο πετέλαι καὶ Φιτέαι ἡδὲ μυρῖκαι, 350
 καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἡδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ρέφεθρα Φάλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τεύροντ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας,
 οἳ κατὰ καλὰ ρέφεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἥφαιστοιο· 355
 καίετο Φις ποταμοῖο, Φέπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „Ἥφαιστ', οὐ τις σοὶ γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοὶ γ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος, Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διος Ἀχιλλεύς
 φάστεος ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;“ 360
 φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ρέφεθρα.
 ὥς δὲ λέβης Ζεεὶ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίστην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ εὐλα κάγκανα κείται,
 ὥς τοῦ καλὰ ρέφεθρα πυρὶ φλέγετο, Ζεεὶ δ' ὕδωρ. 365
 οὐδ' ἔθελε προρέφειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμῇ
 Ἥφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὃ γ' Ἥρην
 πολλὰ λισσόμενος Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἥρη, τίπτε σὺς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κῆδιν
 ἔξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιὸς εἰμι,
 ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσιν ἀρωγοί.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις,
 παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 μή ποτ' ἐπὶ Τρῳέεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἦμαρ,
 μηδ' ὅπότε ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται 375
 καιομένη, καίωσι δ' ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν.“

344 = 236 349^b = Σ 206 353 cf. Φ 203 368 = E 358 et
 A 201 371^b = Θ 206 374—6 = T 315—7.

343 καίε: γρ. δαίε Eust. 344 ex Φ 236 falso huc translatum esse
 statuit Heyne — αὐτὸν ADS: αὐτό una littera post o erasa C αὐτόθ'
 Wolf — αἷς ἔσαν codd. 346 γρ. νεοαλθέα Apoll. Soph. 116, 5
 347 αἰψ' ἐξαπαίνῃ Aristoph. αἰψα ξεραίνῃ Vrat. 350 τε καὶ codd.
 351 γρ. κύπειρον schol. A 353—5 interpolatos esse iudicavit Ammon
 invenis amicus 353 καίετο δ' conl. Nauck 355 πνοιῇ: γρ. ῥιπῇ
 schol. A 356 δ' ἴς codd. 357 γρ. ἰσοφαρίζειν Eust. 360 καὶ
 αὐτῆς S 362 ζεὶ codd. 363 κνίστην codd. et Ar.: γρ. κνίστης schol. A
 374 ἐπὶ: ἔτι conl. Nauck 376 δαιομένη δαίονσι C, cf. T 317.

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεε, φῶν φίλον υἱόν·
 „Ἥφαιστε, χέο, τέκνον ἀγακλέφες· οὐδὲ Φέφοικεν
 ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.“ 380
 ὣς ἔφαθ', Ἥφαιστος δὲ κατέβρεσε θεσπιδαῖς πῦρ,
 ἄσπορρον δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλά ῥέφεθρα.

Θ Ε Ο Μ Α Χ Ι Α.

αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἳ μὲν ἔπειτα Φ 383
 παυσάσθην· Ἥρη γάρ ἐρύκακε χωομένη περ·
 ἐν δ' ἄλλοις θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα 385
 ἀργαλήν, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμός ἄφητο.
 σὺν δ' ἔπесον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών,
 ἀμφὶ δὲ κάλπιγεν μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεὺς
 ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ Φοῖ φίλον ἦτορ
 γηθοσύνη, ὅθ' ὀράτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. 390
 ἐνθ' οἳ γ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γάρ Ἄρης
 Φρινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·
 „τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
 θάρκος αἴητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμός ἀνήκεν; 395
 ἢ οὐ μέμνη' ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνήκας
 οὐτάμεναι, αὐτῇ δὲ πανόψιον ἔγχος ἔλοῦσα
 ἰθὺς ἐμεῖ ὤσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδασας;
 τῷ σ' αὖ νῦν οἷω ἀποτισέμεν ὄσσα Φέφοργας.“
 ὣς Φειπῶν οὕτως κατ' αἰγίδα θυεσσάνοεσσαν 400
 κερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔγχει μακρῷ.
 ἢ δ' ἀναχασσάμενη λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

377 = T 318 et A 55 378 = 330 390^b = T 66 394^b = T 134
 394—5 cf. H 22—23 396 cf. E 856 400 cf. P 43 403—4 = H 264—5.

379 οὐ γὰρ codd., cf. A 286 383—514 a vetere Iliade afuisse
 statuit Nitzsch Sag. 289, Lehrs de Arist.² 408; Kammer, zur hom. Frage
 II 58 et M. Schmidt, mel. hom. II hanc pugnam deorum ab alio poeta
 atque mediam huius libri partem (Φ 228—382) factam esse probabant,
 quod quominus probemus, obstant versus Φ 230. 290. 332, quos ad
 contionem deorum (T 1—74) spectare patet 387 πατάγω ACS: ὁμάδῳ
 D et γρ. A 391 δηρὸν: πάνπαν schol. B ad Z 201 394 αὖ C —
 γρ. κυνόμυια et κινάμυια Eust. 395 θάρσος αἴητον Quint. Smyrn. I 217
 — ἀνήκεν: ἀνώγει S 396 μέμνη ὅτε codd., cf. prol. § 109 397 πα-
 νόψιον codd., ὑπονόσφιον Antimachus, πελώριον Herwerden em. II. p. 14,
 fort. παναίολον 399 ὄσσα Ambr.: ὅσσα με ceteri codd. 400 αἰγίδα
 Ambr. et γρ. A et Eust.: ἀσπίδα ACD 401 ἦν: τὴν Vrat. 402 μιν
 supra i scripto ε A 403 χειρὶ παχείῃ: Παλλὰς Ἀθήνη Ambr. et γρ. A.

- τόν β' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης· 36
 τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα. 406
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας,
 τεύχεα δ' ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καὶ Φοί ἐπευχομένη Φέπεια πτερόεντα προσηῦδα·
 „νηπίτι, οὐδέ νύ πῦ περ ἐπεφράσω ὄσσον ἀρείων 410
 εὐχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἔξαποτίνοισ,
 ἦ τοι χωομένη κακὰ μῆδεσσι, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῳαῖν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.“
 ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινῶ. 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην Φέπεια πτερόεντα προσηῦδα·
 „ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάρμια ἄγει βροτολογιδόν Ἄρηα
 δῆλιου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον. ἀλλὰ μέτελθε.“
 ὣς φάτ', Ἀθηναίη δὲ μετέεσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 καὶ β' ἐπεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. 425
 τῷ μὲν ἄρ' ἀμφω κείμενο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ἦ δ' ἄρ' ἐπευχομένη Φέπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 „τοιούτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσιν ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργεῖοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
 ὥδέ τε θαρκαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη 430
 ἦλθεν Ἄρη ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα.
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πολέμοιο,
 ἴλιον ἐκπέρσαντες, ἐυκτίμενον πτολίεθρον.“
 ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων· 435
 „Φοῖβε, τίη δὴ νῦν διέσταμεν; οὐδὲ Φέφοικεν

406^b = A 240 409 = 121 415 = A 428 et N 3 417 =
 Σ 318 et O 240 419—20 = E 713—4 423^b = Ξ 156 425 = 114
 427 = 409 433 = B 133 et A 33 434 = A 595.

407 ἐκόνισσε C, cf. Φ 541 408 τεύχεα δ' Ambr.: τεύχεά τ' cett.
 codd. 409 καὶ μιν A 410 fort. ἐπεφράσα', cf. prol. § 109
 411 ἀντιφερίζεις CD et γρ. A: ἰσοφαρίζεις A 412 Ἰῆς μητρὸς Brug-
 man 414 γρ. ἀρήγεις A 415 τράπεν C 416 γρ. φιλομμειδῆς
 Ἀφροδίτη A 417 ἐσαγείρατο C 421 κυνάρμια Lips., γρ. τὴν κυνάρ-
 μιναν A 426 κείτο C — ἐπὶ: ποτὶ C et γρ. A 427 γρ. πτερόεντα
 προσηῦδα schol. A 431 Ἄρει C — γρ. ἐπίουρος schol. A 433 γρ.
 ἴλιον A, ἴλιον codd., cf. B 133 434 om. ACDS, habent LGH Lips.
 — φάτο μείδησεν LG Lips.: ἔφατ' ἢ δ' ἐγέλασσε H Cant. 436 γρ.
 ἀφέσταμεν Vrat.

- ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἵσχιον, αἱ κ' ἀμαχητί
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα Φοῖδα.
 νηπύτι, ὥς ἄνοον κραδίην ἔχες, οὐδὲ νυ τῶν περ
 μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφίς
 μούνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν
 μισθῷ ἐπὶ Φρητῷ, δὲ δὲ ζημαίνων ἐπέτελλεν.
 ἦ τοι ἐγὼ Τρῳέεσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα
 εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄφρηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας Φέλικας βοῦς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὕληέσσης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες ὤραι
 ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 σὺν μὲν δ' γ' ἠπέλιγε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 δῆσειν, καὶ περὰν νῆσων ἐπὶ τηλεδαπάνων·
 στεῦτο δ' δ' γ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὐατα χαλκῷ.
 νῶϊ δέ τ' ἄσπορροι κίονεν κεκοτητόι θυμῷ,
 μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσεν.
 τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν, οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 πειρᾷ, ὥς κε Τρῳέες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 πρόχῃν κακῶς σὺν παιδί καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν.“
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γάναξ Φεκάργος Ἀπόλλων·
 „Ἐννοσίγαι, οὐκ ἂν με σάφρονα μυθήσαιο
 ἔμμεναι, εἰ δὴ σοὶ γε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω
 δειλῶν, οἳ φύλλοισι Φεφικότες ἄλλοτε μὲν τε
 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριάσθων.“
 ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γὰρ ῥα
 πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃν.
 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδίειον φάτο μῦθον·]
 „φεύγεις δὴ, Φεκάργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην

438^b = Ξ 173 440 = T 219 449 = X 171 453^b = E 122
 454^b = X 45 465^b = Z 142 468 = Σ 138 471^b = 393.

446 πόλει Aristoph. 450 γρ. πολυγηθῆος Eust. 453 σὺν: σοὶ
 codd. dett. 454 τηλεδαπάνων codd. et Ar.: 'θηλυτεράων' αἰ ἀπὸ τῶν
 πόλεων Didymus 455 ἀπολεψέμεν Ar.: ἀποκόψειν A ἀποκοσφόμεν CD,
 γρ. ἀπολεψέμεν et ἀπολουσέμεν ἤτοι κολοβάσειν Eust. 458 fort. ἱμῖν
 461 Διὸς νιὸς Ἀπόλλων C 463 πτολεμίζω C 466 γρ. δ' αὖ A
 467 πανώμεσθα C 469 γρ. θαμύμεναι schol. V 471 ἀθτετεῖται schol. A.

πάσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ Foi εὖχος ἔδωκας. 86
 νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτως;
 μή σευ νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω 475
 εὐχομένου, ὥς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.“

ὣς φάτο· τὴν δ' οὐ τι προσέφη Γεκάεργος Ἀπόλλων,
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις
 νεῖκεσεν ἰοχέφαιραν ὀνειδείοις φέπεσσιν· 480

„πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδφεός, ἀντί' ἐμεῖο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
 τοῖο πόρῳ περ εὐόσῃ, ἐπεὶ σελέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς θῆκεν καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἦν κ' ἐθέλησθα.
 ἦ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θήρας ἐναῖρειν 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους ἢ κρείσσοι φίφι μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' ἐὺ Φειδῆς
 ὅσσον φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.“

ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χείρας ἔμαρπτεν
 σκaiῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα,
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὐατα μειδιῶσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἐκπιπτον δις τοῖ.
 δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν ὥς τε πέλεια,
 ἦ ῥά θ' ὕπ' Ἴρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε Φαλόμεναι αἰσιμον ἦεν· 495
 ὥς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

Λητῷ δὲ προσέφειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 „Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μαχίσσομαι· ἀργαλέον δέ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.“

ὥς ἄρ' ἔφη, Λητῷ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα
 πεπτεότ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 ἦ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος Φῆς·
 ἦ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατέας δῶ, 505
 δακρυόεσσα δὲ πατρός ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος Φεανὸς τρέμε. τὴν δὲ ποτὶ Φοῖ
 εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο Φηδὺ γελᾶσας·

475 = A 396 478 = Θ 484 487 = Z 150 489 cf. Σ 594
 497^b = B 103 503^b = Π 775 505^b = 438.

474 νηπύτιος Naber quaest. Hom. 136 475—7 ἀθετοῦνται schol. A
 477 πτολεμίζειν D πολεμίζειν ACS 480 om. ACDS Ar. Eust., habent
 GH Vrat., qui unde sumserint versum in archetypo casu omissum non
 liquet — ὀνειδείους ἐπέεσσι codd., cf. prol. § 85 482 γρ. ἀντιφερίζειν
 Eust. 492 ἐντροπαλιζομένη S et γρ. schol. A 501 νικήσειν C
 503 πεπτεότ' C πεπετωτ' ADS γρ. πεπιτωτ' A, cf. prol. p. 107 et 183
 507 προτὶ codd., at ποτὶ pars codicum ω 847 508 ἀνήρετο C.

„τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων; 36
 μασιδίως, ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ; 510
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπεν εὐστέφανος κελαδαινῆ·
 „ὦ μ' ἄλοχος τυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 ἔε ἦς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφήπται.“
 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύκετο Ἴλιον ἱρήν· 515
 μέμβλετο γάρ Φοι τεῖχος εὐδμήτοιο πόληος,
 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνῳ.
 οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώοντες,
 κὰδ δ' Ἴζον παρὰ πατρὶ κελαϊνεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 520
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται
 Φάστεος αἰθομένοιο — θεῶν δὲ Γε μήνικ' ἀνήκεν —,
 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφήκεν,
 ὥς Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν. 525

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Ἔσθ' ἡκεῖ δ' ὁ γέρον Πριάμος θεῖον ἐπὶ πύργου, X 526
 ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἄλκή
 γίνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀρακλειτοὺς πυλασσοῦς· 530
 „πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰς ὃ κε λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ Γάστρ' πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἶω λoίγ' ἔσεσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσῃσι φαλέντες,
 αὐτίς ἐπανθέμεναι σανίδας πνικινῶς ἀραρυίας· 535
 δεῖδ' ἰδ' ἄρα μὴ οὐλὸς ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται.“

509—10 = E 373—4 514 = E 274 522 = Σ 207 526 cf.
 Ξ 153—4 533 = Ψ 310.

510 om. ACS, addit in marg. D, habent G Vrat. Townl.
 513 νείκεα Ar., cf. B 15 — ἐτύχθη lemma schol. V 519 damnat
 Kammer, Zur hom. Frage II 70 520 παρὰ πατρὶ CDS et Ar.: παρ
 Ζηνὶ A 522 γρ. ἵκηται A: ἰκάνει codd., cf. Σ 207 524 ἐφήκεν:
 γρ. ἔτευξεν A, tres versus similiter exeuntes redeunt Ψ 152—4
 526 εἰσθ' ἡκεῖ δ' ὁ CD — a versu 526 novam rhapsodiam ordiri monuit
 Naber quaest. hom. 208; cf. prol. § 8 530 ὀτρύνων AD Ar.: ὀτρυν-
 νέων CS 535 ἐπανθέμεναι Ar.: ἐπ' αὖθ' θέμεναι ACDS et sic ex-
 stare ἐν τισιν τῶν κατὰ πόλεις refert schol. A 536 ἄλῃται AC ἄλῃται
 D ἄλῃται codd. dett.; auctor huius carminis verba ἄλτο et φάλη inter
 se confudisse videtur, conf. A 192.

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας· 37
 αἶ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων.
 ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 οἳ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο, 540
 δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
 φεύγον. ὃ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔρχει, λύσσα δέ τοι κῆρ
 αἶεν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, 545
 φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 ἐν μὲν τοι κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ τοι αὐτός
 ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον, 550
 ἔστη, πολλὰ δέ τοι κραδίη πόρφυρε μένοντι.
 ὀχθήσας δ' ἄρα φεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγών. εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὧς καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει. 555
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 φεύγω πρὸς πεδίον Ἰδῆιον, ὅφρ' ἂν ἵκωμαι
 Ἰδης τε κνημοὺς κατὰ τε ῥωπήια δῶω·
 Γεσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο, 560
 ἰδρὸ' ἀποψυχθεὶς προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μ' ἀπαιρούμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ
 καὶ με μεταῖξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν.
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι· 565
 λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.

540^b = Π 397 544 = Π 698 545^a = Π 700 546 = J 194
 et Σ 55 551 = δ 427. 572. x 309 552 = A 403 554 cf. Φ 4
 561^a = X 2 562 = A 407.

538—9 damnavit Zen. 539 ἀλάλκοι AD ἀμύναι C et γρ. A
 541 κεκονιμένοι S, cf. Φ 407 542 σφεδανὸν D et γρ. C: σφεδανῶν
 ACS Ar. σφεδανῶς C 548 κῆρας A: χειρας CDS, cf. A 67 550 γρ.
 Ἀχιλλῆα Πηλείωνα schol. A 552 cf. A 403 554 κλονέονται AS: φο-
 βέονται CD et γρ. A 558 Ἰδῆιον Crates: Ἰλήιον codd. et Ar.
 561 ἰδρὼ codd. -- ποτὶ C 563 γρ. ἀπαιράμενον A.

εἰ δέ κέ Φοι προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω· 37
καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῷ,
ἐν δὲ ἰα ψυχή, θνητὸν δέ φέ φασ' ἀνθρώποι·
[ἔμμεναι· αὐτὰρ Φοι Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.] 570
ὥς Φειπῶν Ἀχιλῆα Φαλῆς μένεν, ἐν δέ Φοι ἦτορ
ἄλκιμον ὠρμαῖο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ἦύτε πάρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητηῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ· 575
εἰ περ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ ἢ βάλλῃσιν,
ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
ἀλκῆς, πρὶν γ' ἢ ξυμβλήμεναι ἢ δαμῆναι·
ὥς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγανοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος, 580
ἀλλ' ὃ γ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐφίστην,
ἐργεῖν δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
„ἦ δὴ πον μάλ' ἐολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων,
νηπύτι· ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ. 585
ἐν γάρ Φοι πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
οἳ καὶ πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν
Ἴλιον εἰρυνόμεσθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
ὦδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.“
ἦ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρεῖς χειρὸς ἀφῆκεν, 590
καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ἀμφὶ δέ Φοι κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο

567 cf. B 811 570 = Θ 141 573^b = A 415 575^a = M 46
581 = M 294 584 = Π 708 589^b = E 602 590^b = N 410.

567 πόλιος codd., πόλιος προπάροιθεν ἐναντίον conl. Menrad, cf. B 811 568 θῆν: γρ. τ' ἦν schol. V 569 μία Heyne 570 ἀθε-
τεῖται schol. A 573 πάρδαλις Ar.: πόρδαλις ACDS 575 ταρβεί
codd. — κενυλαγμὸν Zen. 576 μιν: γρ. τις schol. V — οὐτάσει C
583 γρ. ἦδη schol. A — ἦ μάλα δὴ τι φέφολπας Cobet, μάλα φέλπε'
ἐνὶ Hoffmann, ipse malo ἦ δὴ πόν σὺ φέφολπας 385 ἦ τ' ἔτι CDS
et γρ. A: ἦ μάλα A 586 γρ. ἀνδρες ἐννεμεν A 587 οἳ καὶ Ar.:
οἳ κε ACDS — γρ. ἀλόχων τοκέων Eust. 588 εἰρυνόμεσθα C
590 παχείης D et γρ. A 592 ἀμφὶ δέ οἱ ex H et Vrat. restituit La
Roche collatis M 396 et N 805: ἀμφὶ δέ μιν ACDS — νεοτεύκτου nescio
an ex ἐντεύκτου mutatum et versus 594 adulterinus sit, sed vide ad Φ 165.

σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν 37
 βλημένον, οἷδ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἡρῦκακε δῶρα.
 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο 595
 δεύτερος· οὐδὲ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ,
 ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὃ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποφέργαθε λαοῦ·
 αὐτῷ γὰρ Φεκάεργος Ἀγήνορι πάντα ΦεΦοικῶς 600
 ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὃ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 εἶος ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέφοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἐθελγεν Ἀπόλλων,
 ὥς αἰεὶ Φέλποιο κιχῆσεσθαι ποσσὶ Φοῖσιν· 605
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ομίλῳ
 ἄσπασιοι προτὶ Φάστν, πόλις δ' ἐμπλητο Φαλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
 μέναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι ὅς τε πεφεύγει
 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο 610
 ἐς πόλιν, ὃν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι.

ὥς οἱ μὲν κατὰ Φάστν, πεφνζότες ἤντε νεβροί, X 1
 ἰδρό' ἀπεψύχοντο πῖον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
 κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοί
 τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μέναι ὀλοῖη μοῖρ' ἐπέδησεν, 5

593^a = O 648 594 cf. Φ 165 597 = Γ 380.
 X 2^a = Φ 561. A 621 4^b = A 593.

594 in marg. addit A, habent in textu ceteri codd. 596 γρ.
 ἔασεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων A 597 καλύψας A 600 γὰρ ἐκ.
 codd. et Ar.: γρ. γάρ ῥ' schol. A 602 ἕως codd., cf. prol. p. 113
 606 Τρῶες: πάντες C 607 πύλαι δ' ἐμπληντο Antimachus et Rhianus
 609 πεφεύγει D: πεφεύγοι ACS 610 ἐσσυμένως A: ἀσπασίως CDS et
 γρ. A 611 σαώσαι Ar.: σώωσαν ACDS, σώσασιν conl. Bekker Hom.
 Bl. I 113.

Librum X sive carmen de caede Hectoris iam a praecedentis libri
 versu 526 exordiri suo loco adnotavimus v. 2 ἰδρῶ codd. — γρ. ἀνεψύ-
 χοντο schol. A 5 ὀλοῖη A et D m. pr.: ὀλοῖ CS Ambr. ὀλωῇ Vrat.,
 cf. A 342.

Ἴλιον προπάροιθε πυλάων τε Σκαϊάων. 37

αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων
 „τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 αὐτὸς θνητος ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
 ἔγνωσ ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. 10
 ἦ νύ τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνος οὐς ἐφόβησας,
 οἷ δ' ἦ τοι ἐς Φάστν Φάλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
 οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὐ τοι μόρσιμός εἰμι.“

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ἔβλαψάς μ', ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων, 15
 ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
 γαῖαν ὀδᾶξ εἶλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δὲ σάωσας
 ῥηιδίως, ἐπεὶ οὐ τι τίσιν γ' ἔδφειςας ὀπίσσω,
 ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἰ μοι δύνάμεις γε παρείη.“ 20

ὥς Φειπὼν προτὶ Φάστν μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 σενάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 ὅς ῥά τε ῥεῖα θέτῃσι τιταινόμενος πεδίλιον·
 ὥς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

τὸν δ' ὁ γέρον Πρῆαμος πρῶτος εἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 25
 παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίλιον,
 ὅς ῥά τ' ὀπάρης εἰσιν, ἀρίζηλοι δέ Φοι αὐγαί
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ,
 ὅν τε κύν' Ὀδάρωνος ἐπὶ κλήσιν καλέουσιν·
 λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, 30
 καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέφοντος.
 ὦμωξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν

6^b = O 66 10^b = Δ 32, α 20 14 = Π 48 20 = β 62
 21^b = N 156 23 cf. Z 507 24 = O 269 26^b = Ξ 147 27^b =
 N 244 32 = N 245.

6 Ἴλιον codd., cf. prol. p. 135 7 αὐτὰρ ὁ S Ambr. post 10
 add. S Ἴλιον ἐξαλαπάξει ἐνκείμενον πολίεθρον (= Δ 33) 12 δ' ἦ
 τοι nos: δ' ἦτοι S δή τοι cett. codd. — δεῦρο λιάσθης CDS: δεῦρ'
 ἐλιάσθης A 15 βλάψας με Bentley, bene ille, nisi ἔβλαψας Fea. τρέψας
 μ' ἀπὸ scribere malis — γε. ὀλοώτατε schol. B 18 ἀφείλετο Ambr.
 — δ' ἐσάωσας ACD 23 ῥα om. D 28 ἀστράσι Ar. ἀστρασι Hero-
 dianus 29 damnat Menrad — Ὀδάρωνος codd., cf. prol. p. 179
 30 ὄγ' CDS: ὄδ' A.

ὑψός' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει 37
 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὃ δὲ προπάρουθε πυλάων 36
 ἐστήκειν, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆι μάχεσθαι.
 τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 „Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἷος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης
 Πηλεΐωνι δαμείς, ἐπεὶ ἡ πολὺν φέρτερός ἐστιν, 40
 σχέτλιος. αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
 ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν Fe κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
 κείμενον· ἡ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν, 45
 κτείνων καὶ περναῖς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι Φιδέειν Τρώων ἐς Φάστν Φαλέντων,
 τοὺς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείονσα γυναικῶν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἡ τ' ἂν ἔπειτα
 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον. 50
 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἴλτης.
 εἰ δ' ἦδη τεθνᾶσι καὶ εἴν' Αἰίδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης Ἀχιλῆι δαμασθείς. 55
 ἀλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ 60
 αἶσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πολλὰ Φιδόντα,

37^b = A 351 39^b = Z 412 40 = T 294 et A 169 45^b =
 Φ 454 47^a = Γ 237 60^b = Ω 487.

34 ἐγέγωνεν Nauck 36 ἐστήκειν Bekker: ἐστήκει A εἰστήκει
 CD 42 ἔδοιεν Ag.: ἔδονται codd., γρ. ἔδοιντο schol. B 44—55 si-
 militer atque 100—4 et 381—91 a vetere Achilleide afuisse sunt qui ar-
 bitrentur 45 γρ. θηλυτεράων schol. V, cf. Φ 454 48 τοὺς: οὓς D et
 γρ. A 49 γρ. μετὰ στρατὸν Eust. 50 γρ. ἀπολύσομεν schol. A
 51 γέρων: γρ. φίλη schol. A 56 τέκος: γρ. θάλος schol. B, cf. X 87
 59 φρονέοντ': γρ. ζῶοντ' schol. V — ἐλέαιε: C 61 πολλὰ Φιδόντα
 Bentley: πολλ' ἐπιδόντα codd.

νῆας τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας, 37
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δημοτῇτι,
 ἐλκομένας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. 65
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησι θύρησιν
 ὤμεσται φερουοῦσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ
 τύψας ἢ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς,
 οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοιτες περὶ θυμῷ, 70
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέφω δέ τε πάντα φέφοικεν,
 ἀρηικταμένω, δεδαῖγμένω ὀξεί χαλκῷ
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅτι φανείη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺν τε κάρη πολὺν τε γένειον
 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, 75
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.“
 ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσὶν
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἐπειθεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέφουσα,
 κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν· 80
 [καὶ μιν δάκρυ χέφουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]
 „Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον
 αὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαδικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.
 τῶν μνηῆσαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δῆμιον ἄνδρα
 τείχεος ἐντὸς ἑὼν, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, 85
 σχέτλιος· εἴ περ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.“
 ὥς τῷ γε κλαίοντε προσανδήτην φίλον νῆόν, 90

64^b = N 603, O 512 67^a = A 454 72^b = Σ 236 74 = A 516
 79 = Σ 32 81^b = A 69 82^b = Φ 74 84^a = O 375 90 = A 136.

62 ἐλκηθείσας C 65 spurium dicit Nauck 67 ὤμνηται codd., cf. prol. p. 111 — ἐρύουσαι codd. 68 γρ. ἔλοιτο schol. A — ab οὓς τρέφον novam sententiam incipere bene monuit Duentzer 69 θυραωρούς S Ar.: πυλαωρούς ACD 71 πάντ' ἐπέοικε codd., cf. prol. p. 162, fort. δέ τοι ἀνδρὶ 73 φανείη C φανήη A φανήη D 75 αἰσχύνουσι C 81 χέουσα φέπεα Bekker, equidem totum versus spurium duco 83 γρ. ἀνέσχον Eust. 85 ἑὼν AC Ar.: ἰὼν DS et γρ. schol. A 86 κατακτάνῃ ADS: κατακτείνῃ C 87 θάλος CDS et γρ. A: τέκος A 88 νῶϊ C 90 τόγς A.

πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἐπειθον, 37
 ἀλλ' ὅ γε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰόντα.
 ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός,
 σμερδαλέον δὲ δέδορκε Φελισσόμενος περὶ χειρὶ· 96
 ὥς Ἐκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἐπὶ προέχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα φεῖπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγών. εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, 100
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὄρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ὄλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους, 106
 μή ποτέ τις φείπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ Φῆφι βίῃφι πιθήσας ὄλεσε λαόν.
 ὥς φερέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἶη
 ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι 110
 ἢ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐν κλειφῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν
 καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ Φοι ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοῖλῃς ἐνὶ νηυσὶν 116
 ἡγάγετο Τροίηνδ', ἦ τ' ἐπλετο νεικέος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς

99^a = Φ 553 100—2 cf. Σ 249 sqq. 103 = E 201 105 =
 Z 442 106 = Ψ 575. ζ 275. φ 324 112^a = A 375 114^b = H 350
 115—6 = H 389—90 117^a = H 351.

97 προύχοντι codd., cf. prol. p. 179 98 cf. A 403 100—4 cum
 Σ 249—310 respiciant, post illam partem libri Σ factos esse patet,
 cf. Σ 243 100 γρ. πρῶτον Eust. — γρ. καταχέυει Eust. 101 ὅς
 Τρῳσὶν μ' ἐκέλευε coni. Nauck 108 κέρδιον: γρ. κάλλιον schol. A
 109 κατακτείναντα ACDS, κατακτείναντα καὶ κατακτείναντι Ar. teste
 Didymo 110 αὐτῷ ACDS Ar.: αὐτὸν Lips. — ἐν κλειφῶς codd.
 111 ὀμφαλόεσσαν: ὅπλα τε πάντα S 113 ἀντίον C 115 ἐνὶ: ἐπὶ
 supra π scripto v. A.

ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα τε πτόλις ἦδε κέκευθεν· 37
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι
 μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσσεσθαι, 120
 κτῆσιν ὅσῃν πολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔφεργει·
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἔλωμαι ἰών, ὃ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα
 αὐτως ὥς τε γυναιῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω. 125
 οὐ μὲν πῶς νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 τῷ ὀαριζέμεναι, ἃ τε παρθένος ἡίθεός τε
 παρθένος ἡίθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα·
 Φείδομεν ὀπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ. 130
 ὥς ὠρμαине μένων· ὃ δέ τοι σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς
 Φίσος Ἐρναλίῳ κορυθαίῳι πτολεμιστῇ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 δφεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο Φείκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 135
 Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρώμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ἥντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεινῶν,
 ῥηιδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
 ἢ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται, ὃ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς
 ταρφέ' ἐπαῖσσει, ἐλέειν τέ τοι θυμὸς ἄνωγεν·
 ὥς ἄρ' ὃ γ' ἐμμεμαὸς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἳ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα 145
 τεύχεος αἶεν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο,

120-1 = Σ 511-2 122 = X 385. A 407 123 cf. Ξ 260
 124^a = Ω 208 128 cf. T 372. Ψ 642 131 = Φ 64 133^b = E 46
 136 = T 419. 421 138^b = Z 505 139 = γ 87 144^b = K 358.

118 ἀποδάσσεσθαι C Ar.; ἀποδάσσασθαι AD — ὅσα τε D et γρ. A:
 ὅσσα A ὅσα C. 119 γρ. ὁμοῦμαι schol. A 120 δάσσεσθαι Cobet misc.
 crit. 329: δάσσεσθαι codd., ut recte legitur Σ 511 121 om. AD, habet C
 122 γρ. τί δὴ schol. A 128 damnat Jordan — ἀλλήλοισι CD 129 γρ.
 ὄφρα τάχιστα εἶδομεν A 142 ἀνώγει codd., cf. prol. p. 114
 144 τείχει C et γρ. A 145 γρ. ἠνεμόεσαν A.

κρουνῶ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα τε πηγαί 37
 δοιαὶ ἀναῖττουσι Σκαμάνδρου δινήμετος.
 ἦ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέφει, ἀμφὶ δὲ καπνίς
 γίνεται ἐξ αὐτῆς ὥς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο· 150
 ἦ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ προρέφει Φεβικυῖα χαλάξῃ
 ἦ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν
 καλοὶ λαῖννοι, ὅθι Φεΐματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλάι τε Φρύγατρες 155
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφενγε, δίακε δέ μιν μέγ' ἀμείνων,
 καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην 160
 ἄρνυσσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κέϊται ἄεθλον,
 ἦ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 ἃς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην 165
 καρπαλίμοισι πόδεσσι. θεοὶ δ' ἐς πάντες ὄρῳντο.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 „ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 Ἑκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην 170
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου. ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ Φε δῖος Ἀχιλλεύς
 Φάστν πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 ἥέ μιν ἐκ θανάτοιο σάωσομεν, ἥέ μιν ἦδη 175
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἰόντα.“

155 cf. Z 238 156 = I 403 167 = Ω 103. E 420 169 =
 N 99 et Π 450 171 = A 183 et Σ 159 174—6 cf. Π 435—8.

147 ἔνθα τε Hermann ad hymn. Ven. 59: ἔνθα δὲ codd. 158 ex-
 pulit Bekker — ἐν ἐνίοις στίχος ὑπὸ τοῦτον φέρεται εὐτελής· φεῦγ' υἱὸς
 Πριάμοιο δίακε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς schol. A 162 τέρμασι C 163 τρο-
 χῶσαι malo, ut scriptum est o 451, cf. M 287 165 περὶ (corr. πέρι)
 διν. A 166 δ' ἐς A: δέ τε C δὲ D 167—207 damnat. Bernhardt
 171 ἐν κνημοῖσι D 172 εἰ om. A.

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 37
 „ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφές, οἷον ἔφειπες.
 ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπωμένον αἴσῃ,
 ἅψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; 180
 φέροδ' ἅταρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.“
 τὴν δ' ἀπαμειβίμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „θάρσει, τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 πρόφρονι μυθεόμαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 φέροξον ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.“ 185
 ὣς φειπὼν ὥτρυνε πάρος μεμανῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
 Ἔκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
 ὥς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 ὄρσας ἔξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκρα καὶ διὰ βήσσας· 190
 τὸν δ' εἴ περ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
 ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέφει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὔρῃ·
 ὥς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 ὁσσάκι δ' ὀρμύσειε πυλάων Ἀρδανιάων
 ἀντίον αἶξασθαι, ἐνδμήτους ὑπὸ πύργους, 195
 εἰ πῶς Φοι καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν,
 τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
 ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
 οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὔθ' ὃ διώκειν, 200
 ὥς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ἴς ἀλύξει.
 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ Φοι πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγρύθεν, ὅς Φοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα;
 λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς, 205

177 = A 206 179—81 = Π 441—3 182—4 = Θ 38—40
 185 = Δ 37 et B 179 186—7 = Δ 73—4 194 = Φ 265 et E 789
 195^b = M 154 204 = T 93.

180 θανάτου δυσηχέος Bekker 183—4 in suspicionem vocatos
 esse testatur Porphyrius 195 αἶξασθαι D — ὑπὸ: ἐπὶ C 197 ἀπο-
 στρέψασκε S 198 πέτετ' ACD Didymus: πέτατ' S 199—201 ἀθετοῦν-
 ται schol. A 199 et 200 διώκειν: κινάνειν coni. Nauck — fort. ὥς δ'
 ὄναρ οὐ δύναται μάρψαι φεύγοντα διώκων 201 ὥς ὃ D et γρ. A: ὥς ἔα ACS
 202—4 damnat Nauck, 202—7 damnat Jor. 202 τῶς coni. Düntzer —
 ὑπεξέφυγεν ACD: ὑπεξέφερεν S Ar. 205 λαοῖσιν C: ἄλλοισιν ADS.

οὐδ' ἔα λόμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα, 37
 μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι·
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, 210
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἱπποδάμοιο,
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν· ῥέπε δ' Ἑκτορος αἰσιμον ἡμαρ,
 ᾧχετο δ' εἰς Αἶδαο, λίπεν δέ Fe Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἔκανε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 ἀργοῦ δ' Ἰσταμένην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα· 215
 „νῦν δὴ νῶϊ Φέφολπα, διίφιλε παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
 Ἑκτορα δηώσαντε μάχης ἅατόν περ ἑόντα.
 οὗτοι νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 οὐδ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθη Φεκάεργος Ἀπόλλων 220
 προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυο, τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.“
 ὣς φάτ' Ἀθηναίη, ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μηλῆς χαλκογλῶχινος ἐρείσθεις. 225
 ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἑκτορα δῖον
 Διηφόβῳ Φεφικυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
 ἀργοῦ δ' Ἰσταμένην Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Φηθεῖ, ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὥκυς Ἀχιλλεύς,
 Φάστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων. 230
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέομεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.“
 τὴν δ' αὖτε προσέφειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

207 cf. K 368 209—10 = Θ 69—70 212 = Θ 72 215 =
 Δ 92 221 = ρ 525 et A 66 223^b = Θ 168 224 = ω 545. Ξ 156
 227^b = N 45 228 = 215 229^a = Z 518 230 = 173 231 =
 A 348 232 = Z 440.

212 in marg. add. A — μέσσα: ῥύμα Chrysippus teste scholiasta V
 213 damnat Nauck 216 νῶι γ' codd. νῶιν Zen. 218 ἅατον ACD,
 cf. prol. p. 177 219 ἄμμε S et A in marg.: ἄμμι ACD 220 πάθη D:
 πάθοι A (supra oi scripto ei) CS, πάθοι ἢ κάμοι Eust., πάθη non πάθοι
 scribendum esse docet Naber quaest. hom. p. 106 221 πρόχην κυλ. ex
 Od. ρ 525 restituendum censet Nauck 222 ἄμπνυο Cobet misc. crit.
 348: ἄμπνυε codd. — τὸν δέ τ' S 231 στέομεν C: στέωμεν ADS, cf.
 prol. p. 149.

„Αηίφοβ’, ἣ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺν φίλτατος ἦσθα 37
 γνωτῶν, οὗς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 νῦν δ’ ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι, 235
 ὃς τλῆς εἵνεκ’ ἐμεῖο, ἐπεὶ Φίδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ’ ἐντοσθε μένουσιν.“
 τὸν δ’ αὖτε προσέφειπε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 „Φηθεῖ, ἣ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 λίσσονθ’ ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ’ ἐταῖροι, 240
 αὖθι μένουν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἄπαντες·
 ἀλλ’ ἐμὸς ἐνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ’ ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δοίρων
 ἔστω φειδωλή, ἵνα Φεῖδομεν, ἣ κεν Ἀχιλλεύς
 νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρεται 245
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμείη.“
 ὥς φασμένη καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ’ Ἀθήνη.
 οἱ δ’ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ’ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέφειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 „οὗ σ’ ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τὸ πάρος περ 250
 τοῖς περὶ Φάστν μέγα Πριάμου δῖον, οὐδὲ ποτ’ ἔτλην
 μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκεν
 στημέναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν ἣ κε Φαλοίην.
 ἀλλ’ ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιβασόμεθ’· οἱ γὰρ ἄριστοι
 μάστιχοι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων. 255
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ’ ἐκπαγλον ἀφεικιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ’ ἐπεὶ ἄρ’ ἐκ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε’, Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν. ὥς δὲ σὺ ῥέξειν.“
 τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα Φιδῶν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 260

238 = A 206 239^b = Z 413 243^a = X 284. Θ 118 246^a =
 Π 840 248 = Γ 15 249 = 232 252 = A 535 et Z 256
 254 sqq. cf. H 76 sqq. 260 = A 148.

235 τιμήσεσθαι Naber quaest. hom. 105, at vide Ω 560 236 ὃς
 τλῆς εἵνεκ’ ἐμεῖο nonnemo apud Bekkerum: possis quoque tentare ὃς
 γ’ ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ’: ὃς (ὡς C) ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ’ codd. 243 μὴ δ’ ἔτι
 CD, cf. prol. p. 119 246 δαμείη A: δαμείη CDS δαμῆη Bekker
 247 γρ. κερδοσύνης schol. A 251 δῖον: γρ. δῖες schol. A 254 γρ.
 ἐπιβασόμεθ’ οἱ schol. B: ἐπιδῶμεθα τοὶ ACD ἐπιδωσόμεθ’ οἱ (β supra
 δ scripto) H, cf. K 463 257 δῶη A δῶη C δῶη D.

„Ἐκτωρ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε. 37
 ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι καὶ φάρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶϊν 265
 ὄρκια ἔσσονται πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρή
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔρχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔρχει θύων.“
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα φιδὼν ἡλείατο φαιδίμος Ἐκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προφιδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἅψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' ἔκτορα ποιμένα λαῶν.
 Ἐκτωρ δὲ προσέφειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 „ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἱεΐδης τὸν ἐμὸν μόνον. ἦ τοι ἔφης γε· 280
 ἀλλὰ τις ἀρτιφepῆς καὶ ἐπίκλοπος ἐπλεο μύθων,
 ἔφρα σ' ὑποδφείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξις,
 ἀλλ' ἰθύς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἴ τοι ἔδωκε θεός. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλυναι 285
 χάλκεον. ὥς δὴ μιν σῶ ἐνὶ χροῖ πᾶν κομίσαιο·
 καὶ κεν ἐλαφρότερος πίλεμος Τρῳέσσι γένοιτο
 σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.“
 ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,

266—7 = E 288—9 269 = E 602 271 = α 42 273 =
 Γ 355 274 = M 184 et Δ 505 275^b = N 408 276^a = K 374
 279^a = I 485. E 287 280^b = Π 61 281 cf. φ 397 282^b = Z 265
 283 = Θ 95 289 = X 273.

263 τε καὶ codd. — ἄνδρες C m. pr. 265 οὐδέ τι D: οὔτε τι A
 οὔτε τε C 266 ὄρκια γ' D — πρὶν γ': πρὶν S m. pr. 275 γρ. μελ-
 λινον ἔγχος A 280 ἱεΐδεις CS ἡεΐδεις AD, aut φείθησθα aut εὐείδης
 Homericas dixisse puto 281 μύθων: γρ. μύθοις A, μύθοις ἢ μύθῳ ἢ
 μύθων Eust. 282 λάθωμαι AD: λαθοίμην CS 285 ἄλυναι C
 286 ἐνὶ Cant.: ἐν ACDS 287 γρ. καὶ σφιν A.

καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 37
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. χώσατο δ' Ἴκτωρ, 291
 ὅτι ῥά τοι βέλος ὦκν' ἑτώσιον ἔκφυγε χειρός,
 στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος.
 Ἀλκίφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας.
 ἦτε μιν δόρυ μακρὸν, ὃ δ' οὔ τί τοι ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἴκτωρ δὲ γυνῶ ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 „ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτόνδε κάλεσσαν·
 Ἀλκίφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρῆναι·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδέ τ' ἀνενθεν, 300
 οὐδ' ἀλέει· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱὶ ἑκηβόλῳ, οἷ μὲ πάρος γε
 πρόφρονες εἰρύσσαι· νῦν αὐτὲ με μοῖρα κιχάνει.
 μὴ μὰν ἀσπονδὶ γε καὶ ἀκλεφέως ἀπολοίμην,
 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.“ 305
 ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό τοι ὑπὸ λαπαρῆν τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἷμησεν δὲ φαλὴς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὅς τ' εἶσιν πεδίοιεν διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν
 ἀρπάξων ἢ φάρν' ἀμαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν· 310
 ὥς Ἴκτωρ οἷμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν
 ἀργίῳ, πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλὸν δαιδάλεον, κόρυθι δ' ἐπένευ φαεινῇ
 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο φέθειραι. 315
 [χρύσαι, ἃς Ἡφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.]

290 cf. Φ 591 291—2 = Ξ 406—7 294^b = Z 66 296 =
 A 333. Π 530 297^b = Π 693 304^a = Θ 512 306^b = A 190
 308 = ω 538 315—6 = T 382—3.

291 ἀπεπλάγχθη C 294 αἶ ἀπὸ τῶν πόλεων 'ἐβόα' schol. V
 296 δ' ἔγνω codd., cf. prol. § 66 300 οὐδ' ἔτ' Nauck 302 νῆ C:
 νῆε ADS — πάρος περ C 303 προφρονέως D — εἰρύσσαι S: εἰ-
 ρύατο ACD 304 ἀσπονδεῖ CD — ἀκλειῶς codd. 306 εἰρύσατο CD,
 ἐρρύσσατο eodem iure ex ΕΡΥΣΑΤΟ transcribi potuisse monuit Buttmann
 Lex. I 67 309 διὰ: γε. ἀπὸ schol. V 310 ἀρπάξων C — ἀπαλὴν
 Lips. 313 ἀργίον codd., cf. prol. p. 135 314 ἐπένευσε C
 315 καλαὶ codd.: δειναί, αἶ πλείους ἐκδόσεις schol. A 316 in marg.
 add. AD, in textu habent CS.

οἶος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ 37
 φέσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ,
 ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 πάλLEN δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἑκτορι δίφ, 320
 εἰσορόων χροά καλόν, ὅπη φείξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροά χάλκεα τεύχεα,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ' ἡ κληΐδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν,
 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρος. 325
 τῇ ῥ' ἐπὶ φοῖ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔργει δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
 οἷδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάφεια,
 ὄφρα τί μιν προτιφείποι ἀμειβόμενος φέεσσιν.
 ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς· 330
 „Ἑκτορ, ἀτὰρ που ἔφης Πατροκλεφέ' ἐξεναρῖζων
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἑόντα,
 νήπιε· τοῖο δ' ἀνενυθεν ἀοσσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἴωνοί 335
 ἑλκήσουσ' ἀφικῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.“
 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 „λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων,
 μή μ' εἶα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε φάλις χρυσόν τε δέδεξο, 340
 δῶρα τά τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 σῶμα δὲ φοίκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.“
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδῶν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

322 cf. Ψ 454 323 = P 187 326^a = Θ 327 327 = P 49
 330 = E 75 et T 388 331^a = Π 830 337 = O 246. Π 843
 341^b = 239 342—3 = H 79—80 344 = H 148.

322 τεύχη codd., cf. prol. § 112 323 damnat Naber quaest. hom. 212
 324 φαίνεται: γρ. φαῖνεν schol. A γρ. φαῖνον schol. V 325 λαυκανίην
 AS: λαυκανίης CD, λαυκανίη conl. Nauck, ipse praetulerim locativum λαυ-
 κανίη 327 ἀντικρὺ codd. 328 γρ. ἀπὸ σφάραγον Eust. 329 ἀθτετεῖται
 schol. A, una cum 328 damnat Nauck 330 γρ. ἐπεύχετο A 331 ἀτὰρ:
 γρ. ἄφαρ schol. V — Πατροκλή' codd. 332 ζῶς conl. Nauck — ἔσεσθ' D
 336 ἑλκήσουσι κακῶς, οἱ περὶ Ἀντίμαχον schol. A 337 ὀλιγοδρανέων codd.,
 de var. lect. ἄλλοφρονέων vide adn. ad O 246 339 με ἔα codd., cf. prol. p. 115
 340 χρυσόν τε ἄλις χαλκόν τε S 344 γρ. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος A, cf. X 329.

„μή με, κύον, γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων. 37
 αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη 346
 ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἐδμεναι, οἷά μ' ἔφοργας,
 ὥς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκις καὶ ἑφεικοσινήριτ' ἄποινα
 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα· 350
 οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ φερούσασθαι ἀνώγη
 Λαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.“

τὸν δὲ καταδνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ· 355
 „ἦ σ' ἐν γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον
 πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
 ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπίλλων
 ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.“ 360

ὥς ἄρα μιν φειπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἰδίοσδε βεβήκει,
 ῥὸν πότμον γούσασα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 „τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ 365
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.“

ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῦ φερούσαστο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ τό γ' ἀνενθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσίλα
 αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ φεῖδος ἀγρήτον 370
 Ἑκτορος. οὐδ' ἄρα Φοῖ τις ἀνοντητί γε παρέστη.
 ὦδε δέ τις φεῖπεσκε φιδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 „ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
 Ἑκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.“

349 = I 379 353^a = Φ 124 355 cf. 377 358 = P 144 et l 73
 359^a = B 351 360^b = Π 712 361—4 = Π 855—8 365—6 = Σ 115—6
 367 = Φ 200 368^b = O 524 372 = B 271. o 37 374 cf. Θ 235.

346 ἀνείη CD: ἀνήη A ἐνείη S 347 μ' hic et Φ 399 delendum cen-
 suit Hoffmann quaest. hom. § 195 349 δέκα μοι coni. Nauck — τε καὶ εἰκ.
 codd. — εἰκοσι νήετα Franke et C. Nauck ann. phil. 128, 526 351 ἀνώγη
 Lips.: ἀνώγοι ACDS 360 ἐνὶ: ἐπὶ praeoptat La Roche 363 om. D in
 textu — ἀνδρότητα ACS, cf. Π 857 368 ἔθηκ', ἀπὸ δ' M. Schmidt ann.
 phil. 129, 14 370 οὐκ ἐξ C 371 damnavit Nauck 374 γρ. ἐνέπρηθεν A.

ὥς ἄρα τις φείπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς. 37
τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 376
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν φέπεα πτερόεντ' ἀγόμενεν·
,,ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἐπεὶ δὲ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅς' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, 380
εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
ἢ μένειν μεμῶασι καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; 385
κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαντος ἄθαρτος
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' ἐν Αἰδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταῖρον. 390
νῦν δ' ἄγ' αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἡρόμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
ὦ Τρῶες κατὰ φάστυ θεῶ ὥς εὐχετόωντο.“
ἢ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀφεικέα μήδετο φέργα. 395
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀφέκοντε πετέσθην 400
τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται

375^a = P 423 377 = Ψ 535 378 = B 79 379^a = Ψ 2
385 = 122 388^b = I 610 391 = A 473 395 = Ψ 24 399^a =
Π 657 400 = E 366.

375 ἀθετεῖται schol. V 378 ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοὶ θεράποντες
Ἄρηος C Ἀρεῖδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν Zen., cf. Ψ 236
380 ἔρρεσκεν CD et γρ. A 381—390 ab antiquo carmine afuisse et ver-
sum 391 ab eisdem particulis εἰ δ' ἄγε olim exorsum esse putarim
381 πειρηθῶμεν Bekker, cf. Od. § 100 382 κέ τι CD: κ' ἔτι A
386 ἄκλαντος C 388 ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπολέμοισι μετείω C et γρ
schol. A et Eust. 393—4 ἀθετοῦνται schol. A 393 ἡρόμεθα Cobet misc.
crit. 401: ἡράμεθα codd. — 393 veteris Iliadis finem fuisse statuit Naber
quaest. hom. 209 396 τένοντας D 400 ῥ' AC: δ' D — ἄκοντε ACD.

κύνειαι πίτναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν 37
 κείτο πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 δῶκεν ἄφεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.

ὥς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ 405
 τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔφριψε καλύπτρην
 τηλόσε, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδα Φιδούσα.
 ὦμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ Φάστν.

τῷ δὲ μάλιστα' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα 410
 Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 λαοὶ μὲν ἦα γέροντα μόγισ ἔχον ἀσχαλόωντα,
 ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.

πάντας δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 ἐξ ὀνομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα Φέκαστον· 415
 „σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 ἐξελθόντα πόλῃος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον· ἀτάσθαλον ὀβριμοφεργόν,
 ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἡδ' ἐλεήσῃ 420
 γῆρας. καὶ δὲ νυ τῷ γε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
 Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι

Τρωσὶ. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν·
 τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας.
 τῶν πάντων' οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
 ὥς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὅξυν κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, 425
 Ἐκτορος. ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν·

τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένῳ τε,
 μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.“

ὥς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.

404^b = Z 359 413^b = 194 414 = Ω 640 415^b = K 68
 416 = β 70 422^b = A 2 424 = δ 104 429 = T 301.

401 πίτναντο Lips. et schol. V: πίναντο AC πῖμπαντο D et γρ. A, πῖμπαντο ἢ πίναντο Eust. 403 γρ. Ζεὺς τερπικέρανος schol. A
 407 παῖδα Φιδούσα Hermann: παῖδ' ἐσιδοῦσα codd. 410 γρ. ὥς? schol. A
 411 σμύχοιτο AC σμήχοιτο D, σμύχοιτο Ar. teste schol. A, σμάχοιτο Ar. teste schol. B 412 μόγισ A: μόλις CD 414 δὲ λιτάνευε Vrat.:
 δ' ἐλιτάνευε D δ' ἐλλιτάνευε AC 415 ἐξ ὀνομακλήδην collato δ 278
 Leo Meyer: ἐξονομακλήδην codd. 416 κηδόμενοι Ar.: κηδόμενον ACD
 418 γρ. λίσσομαι Eust. 420 τῷ γε AD: τῷδε C et γρ. A 422 ἄλγεα
 θῆκε C 426 fort. ὥς ὄφελε θανεῖν, cf. prol. p. 146 sq. 429 πολῖ-
 ται: γρ. γέροντες A.

Τρωῆσιν δ' Ἑκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο· 37
 „τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα, 431
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 εὐχωλή κατὰ φάστν πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἷ σε θεὸν ὥς
 δειδέχατ'· ἥ γάρ καὶ σφι μάλα μέγα κῦδος ἐσθθα 435
 ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.“
 ὥς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐ πῶ τι πέπυστο
 Ἑκτορος· οὐ γάρ Φοί τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 ἡγγεῖλ' ὅτι φά Φοι πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἥ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσεν·
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἑκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη· οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν 445
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ Φοι ἔκπεσε κερκίς.
 ἥ δ' αὐτίς δμῶῃσιν ἐνπλοκάμοισι μετηύδα·
 „δεῦτε, δύω μοι ἔπεσθε· Φίδω τίνα φέργα τέτυκται. 450
 αἰδοίης φεκυρῆς ὁπὸς ἔκλυνον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
 στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πῆγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἶ γὰρ ἀπ' οὐάτος εἴη ἐμεῦ φέπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δείδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεύς, 455
 μοῦνον ἀποτμηξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίας ἀλεγεινῆς,

430 = Σ 316. Ω 747 432^b = E 490 436 = P 478 437^a =
 T 301 440—1 cf. Γ 125—6 444^b = P 207 454 cf. Σ 272.

430 ἀδινού: ἀθρόον Aristarchum legisse fabulatur schol. V
 431 βείομαι AC: βίομαι D, βήομαι Ar. — παθοῦσα codd.: τεκοῦσα Ar.
 secundum schol. BV 433 πελέσκετο C 435 καὶ D: κε AC — ἐσθθα
 A 441 πορφυρέην: γρ. μαρμαρέην schol. V — θρόνα C 442 ἐνπλο-
 κάμοις· ἀνὰ coni. Nauck, cf. prol. § 85 444 ἐκνοστήσαντι μάχης A m. pr.
 450 ἔπεσθον codd. — Φίδω τίνα Hoffmannus quaest. hom. II 106: ἰδωμ'
 ὅτιν' AC ἰδωμ' ὃ τι D, quod idem Hoffmannus in edit. librorum XX
 et XXI defendit collatis * 44 et Σ 128 451 δ' ἐμοὶ Wolf 452 γούνα
 codd., γυῖα K 95 simili in sententia.

ἥ μιν ἔχεσκ', ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυνὶ μένεν ἀνδρῶν, 37
ἀλλὰ πολὺν προθέφεσκε, τὸ γόν μένος οὐδενὶ φείκων.

ὥς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι φίσῃ, 460
παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.

αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
ἔστι παπτήνας' ἐπὶ τείχει, τὸν δ' ἐνόησεν
ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
ἔλκον ἀκηδέστας κοῖλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. 465

τῇν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν,
ἥριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην
κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά φοι δῶκε χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ 470
ἡματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ
ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία φέδνα.

ἀμφὶ δέ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες φάλις ἔσταν,
αἷ φε μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.

ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, 475
ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῶσιν ἔφειπεν·

Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος. ἰῆ ἄρ' ἐγίνομεθ' αἶσῃ
ἀμφοτέρου, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμον κατὰ δῶμα,

αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσῃ
ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, 480

δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι.
νῦν δὲ σὺ μὲν Αἰδαο δόμους ὑπὸ κεῦθεσι γαίης

ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
χῆρην ἐν μεγάροισι. πάις δ' ἐτι νήπιος αὐτῶς,

ὃν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485

458—9 = λ 514—5 461^b = Z 399 465^a = Ω 417 466 =
E 659 472^b = Π 190 473 cf. Z 378 479^b = Z 396 480^b =
Θ 283 484—5 = Ω 726—7 484^b = Z 400.

458—9 in suspicionem vocat Nauck 458 πληθύνει μὲν' A
461 fort. ἀμφιπόλῳ 468 βάλε Ar. et Lips.: χέε ACD, quod teste
Didymo αἱ κοινὰ habebant 469 τ' ἤδη G 470 κρήδεμνόν τε, οὐ-
τως ἀπασαι schol. A, unde κρήδεμνόν τε τό θ' οἱ veteres legisse putat
Hoffmannus — χρυσῇ codd. 473 γαλόφ καὶ φειν. Bekker — γρ. ἄλις
ῖσαν A 474 γρ. ὀλέεσθαι Eust. 475 ἄμπνυτο Ar., cf. E 697
476 Τρωῶσιν A: Τρωῶσιν C δμωῶσιν D 477 ἄρ' ἐγεινόμεθ' H ἄρα
γεινόμεθ' AC ἄρ' ἄ νυκτὶ γεινόμεθ' D 478 γρ. Πριάμον ἐνὶ οἴκῳ
schol. A 480 ἰόντα C 482 μὲν θ' C.

ἔσσειαι, Ἔκτορ, ὄνειρα, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος. 37
 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγη πολυδάκρυν Ἀχαιῶν,
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ Foi ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 ἡμαρ δ' ὀρφανικὸν παναθήλικα παῖδα τίθησιν· 490
 πάντα δ' ὑπημήμυκε· δεδάκρυνται δὲ παρειά.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάσις ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης Φερύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεσχάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερψην δ' οὐκ ἐδίηεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσκων·
 ,Γέρρ' οὔτως· οὐ κός γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν·
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάσις ἐς μητέρα χήρην,
 Φατυάναε, δε πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἶων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχέων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνὴ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπληγόμενος κῆρ.
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν, 505
 Φαστυάναε, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρὰ.
 νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκήων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσσονται,
 γυμνόν· ἄτάρ τοι Φείματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἣ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρῳαῖδων κλέφος εἶναι·
 ὥς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες. 515

488^b = Δ 270 507^a = Z 403 508 cf. T 1 et Q 211 514^a =
 Q 215 515 = 429.

487—499 ἀθετοῦνται schol. A, 487—505 damnavit Lehrs de Arist.*
 435; 500—507 ex Z 401 sqq. sumptos esse docebat Niese, Entwicklung der
 Hom. Poesie p. 79, cf. T 282—302 et Q 723—776 489 ἀπουρήσουσιν C:
 ἀπουρίσσουσιν A ἀπουρίσουσιν D 491 ὑπεμνήμυκε codd. Apoll. Hesych.:
 ὑπημήμυκε iam veteres grammatici (v. Et. M. 777, 46, Et. Gud. 541, 44)
 requirebant, ipse Lennepii vestigiis (cf. Spitzner exc. XXXIII) insistens
 reposuerim ὄμματ' ὑπημήμυκε — παρειά C Ar.: παρειαί AD 500 γρ. γού-
 νατα A 501 fort. ὄφρων καὶ 506 fort. Ἀστυάναετ' ὃν, cf. Z 396
 507 πύλας: πόλιν Plato Crat p. 392 E 508 νῦν δὴ μιν eiectis versi-
 bus 506 et 507 Jordan 513 αὐτοῖς: αὐθις coni. Nauck 514 in priore,
 512 in altera recensione defuisse statuit Lehrs de Arist.* p. 436.

ΤΑΦΟΣ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ.

Ὡς οἷ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοί Ψ 1
 ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
 οἷ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα φέκαστος,
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 ἀλλ' ὅ γε Φοῖς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα· 5
 „Μυρμιδόνες ταχύνωλοι, ἔμοι ἐρίφηρες ἐταῖροι,
 μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, 10
 ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.“
 ὧς ἔφαθ', οἷ δ' ὤμωξαν ἀολλέες, ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 οἷ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν ἐντριχας ἤλασαν ἵππους
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόον ἤμερον ὥρσεν.
 δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν 15
 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθενον μήστωρα φόβοιο.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταῖρου·
 „χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν·
 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, 20
 Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,

2 = X 379 et O 233 3 = T 277 6^b = N 421 9^b = II 675
 10^b = I 212 14^a = Σ 234 17—8 = Σ 316—7 19^b = X 52 21 = σ 87.

Liber Ψ duabus partibus constat, funere Patrocli et ludis funebribus. Harum partium priorem (Ψ 1—256) plus semel praenuntiatam habes in carminibus non solum tertii ordinis (T 211. 283. 319) sed etiam secundi (Σ 334. T 24. Φ 28. X 336. 386), quorum locorum sane eum, qui gravissimus est X 381—390, facile eliminari posse suo loco monui; quod autem in prol. p. 73 versus Ψ 48 et Ψ 235 ad exemplar versuum Θ 502 et B 42 factos dixi, id non iam ratum exploratumque esse iudico, neque multum ad componendas lites valet, quod Bergkii Gr. Lit. p. 451 versibus Ψ 227 et Ω 13 inter se collatis duos postremos Iliadis libros unius eiusdemque poetae esse collegit; nihil enim, opinor, obstat, quominus iam auctorem gentis Homerum a Smyrna oppido in insulam Chium suas sedes transtulisse statuamus; quae cum ita sint, priorem partem huius libri secundo potius quam tertio genere litterarum exarandam curavimus sententia, quam in prolegomenis p. 72 de ordine carminum 38 et 40 proposueramus, paululum immutata. 3 ἐὴν, cf. prol. p. 155 10 τεταρπώμεσθα supra lin. scripto σ D: τεταρπώμεθα AC 14 γόον θέτις C 18 ἀνδροφόνους codd. et Ar.: γρ. ἀνδροφόνου schol. A.

δώδεκα δὲ προπάρουθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν 38
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν καταμένοιο χολωθείς.
 ἦ ῥα, καὶ Ἑκτορα δῖον ἀφεικέα μῆδετο Φέρρα,
 πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας 25
 ἐν κονίῃς. οἳ δ' ἔντε' ἀφοπλίζοντο Φέκαστος
 χάλκεα μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους,
 καδ' δ' ἴζον παρὰ νηὶ ποδάκεος Αἰακίδαο
 μυρίοι· αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενοφεικέα δαίνυ.
 πολλοὶ μὲν βόες ἀργολ' ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ 30
 σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄιες καὶ μηκάδες αἶγες·
 πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοφῇ,
 εὐύμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρηντον ἔρρεφεν αἶμα.
 αὐτὰρ τὸν γε Φάνακτα ποδάκεα Πηλεΐωνα 35
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆς Ἀχαιῶν,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες, εἰαίρου χωόμενον κῆρ.
 οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπιθοίεν 40
 Πηλεΐδην λοέσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεύ·
 „οὐ μὰ Ζῆν', ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
 οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἰκέσθαι
 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦναι 45
 κείρασθαι τε κόμην, ἐπεὶ οὐ μ' ἐτι δεύτερον ὦδε
 ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῶσι μετείω.
 ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
 ἠῶθεν δ' ὄτρυνε, Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 ὕλῃν τ' ἀξέμεναι παρὰ τε σχεῖν ὄσσο' ἐπιφεικές 50
 νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα,

22^b—3 = I 467—8 25 cf. Ω 18 32^b—33 = I 467—8 36 =
 H 312 et 106 39 = B 50. 442 40—1 = Σ 344—5 43^b = T 258
 48 cf. Θ 502 51^b = Φ 56.

26 γρ. ἕκαστοι A 27 γρ. λύνοντο δὲ μώνυχας ἵππους A 30 vel
 potius 30—34 nonnullos damnasse testatur schol. V 31 πολλοὶ δ' ὄιες
 conl. Düntzer 34 κοτυλήρηντον C 39 κέλευσαν AC Ar : κέλευσε D
 41 λούσασθαι codd. 45 χεῦσαι C 46 γρ. οὐ τί με A 48 ἀλλ' ἄγε
 δὴ D — πειθώμεθα: γρ. τερωώμεθα schol. A 49 ὄτρυνον codd.
 50 ὄσσο' AC ὄσσο' D m. pr.: ὡς GHL.

ὄφρ' ἢ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ 38
θαῦσον ἅπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ φέργα τράπωνται.“

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
ἔσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι 55
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐρίσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδε φέκαστος,
Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βαρὺ στενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 60
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον.
εὗτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
φῆδυμος ἀμφιχυθείς — μάλα γὰρ κάμε φαιδίμα γυῖα
Ἑκτορ' ἐπαΐσσω προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν —
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλεφέος δειλοῖο, 65
πάντ' αὐτῷ μέγεθος τε καὶ ὄμματα καλὰ φικνῖα
καὶ φωνήν, καὶ τοῖο περὶ χροῖ φείματα φέστο.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
„εὖδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μὲν μεν ζῶντος ἀκήδεες, ἀλλὰ θανόντος. 70
θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
τῆλέ μ' ἐφέργουσι ψυχαί, φειδῶλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν,
ἀλλ' αὐτως ἀλάλῃμαι ἀν' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς 75
νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχῃτε.
οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλάς ἐζόμενοι βουλεύσομεν, ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ

53^b = Γ 422 54 = Η 379 56—7 = Α 468—9 58 = Α 606
59^b = Α 34 61^a = Θ 491 62 = Ω 679. υ 56. ψ 343 63 =
Ξ 253 64^b = Γ 305 68 = Β 59 72^b = Λ 476 74^b = Α 571.

55 ἐφοπλίσαντο D, quod Bentleius ita probavit, ut versum 56 eiciendum censeret 58 κλισίῃνδ': οἰκόνδε D 61 ὅθι δὴ κύματ' DS — κλύζεσκον C et γρ. A, γρ. ἐπέκλυζον schol. V 63 νῆδυμος codd. 65. 105. 221 Πατροκλῆος codd. 66 κάλ' εἰκνῖα codd. 70 ἀκήδεις codd, fort. ἀκηδής, cf. Ξ 427 71—4 damnat Kammer, Einheit der Od. p. 503 71 με ὅττι τάχιστα: μ' ὅπως ὤκιστα Cobet misc. crit. 370 72 με εἰργουσιν codd. 76 νίσσομαι ACD νείσομαι S 77 γρ. οὐ γὰρ ἔτι schol. A et sic versum laudat Aeschines I 149.

ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γινόμενόν περ, 38
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
 τείχει ὕπο Τρώων εὐηφενέων ἀπολέσθαι.
 ἄλλο δέ τοι φερέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς τράφομέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 εὐτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενoitιος ἐξ Ὀπείντος 85
 ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς
 ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος
 νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς.
 ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότη Πηλεὺς
 ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως καὶ σὸν θεράποντι ὀνόμηνεν. 90
 ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σοφὸς ἀμφικαλύπτοι.“
 [χρῦσεος ἀμφιφορέυς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.]
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „τίπτε μοι, ἡθελίη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας
 καὶ μοι ταῦτα φέκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι 95
 πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον σιγῇ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.“
 ὥς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντε καπνός, 100
 ὥχτο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς
 χερσὶ τε συμπλατάγησε, φέπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔφειπεν·
 „ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν

80^b = I 485 82^a = π 28 92 cf. ω 74 93 = A 84 98 = 10
 100^b = Σ 110 101^b = A 776 102^b = E 683.

79 γεινόμενον codd. 81 εὐηφενέων Aristoph. et Rhianus: εὐηγε-
 νέων codd. post 81 Aeschines l. l. addit: μαρνάμενον δῆλοις Ἑλένης
 ἔνεκ' ἡνυόμοιο 82 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 (= Φ 94) Aeschines l. l. 84 τράφομέν περ Buttman Gram. II 308:
 ἐτράφημεν C et γρ. A, ἐτράφην περ AD — ἀλλ' ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν
 ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ χρυσέω ἐν ἀμφιφορεῖ, τὸν οἱ πόρε πότνια μήτηρ, ὥς
 ὁμοῦ ἐτράφεμέν (corrigere ἐτράφομεν) περ ἐν ἡμετέροισι δόμοισι Aeschines
 l. l. 88 νήπιον D — γρ. ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσας schol. A
 90 ἔτρεφε GL ut Aeschines: ἔτρεφ' C ἔτρεφε ADS 92 ἀθτεῖται
 schol. A 94 ἡθελίη: ὦ θελίη Chamaeleo 96 ὥς σὺ: γρ. ὥς με schol.
 A 97 ἀμφιβαλόντες AD: ἀμφιβαλόντες C γρ. ἀμφιχυθέντες schol. B,
 cf. π 214 98 ὀλοοῖο: γρ. κρυεροῖο A 102 ἔπος τ' D 103 τις
 ACD: τι Lips.

ψυχὴ καὶ Φεῖδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν· 38
 παννυχίη γάρ μου Πατροκλεΐδος δειλοῖο 105
 ψυχὴ ἐφεισθήμει γοόωσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλε, Φέφικτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.
 ὥς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως 110
 ἄμφι νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρῆας τ' ὄτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενεὺς.
 οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεις ἐν χερσὶν ἔχοντες
 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν· 115
 πολλὰ δ' ἄνακτα κάταντα πάραντά τε δόχημά τ' ἤλθον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 αὐτίκ' ἄρα δρυὺς ὑψικόμους ταυαήκεῖ χαλκῶ
 τάμνον ἐπειρόμενοι· τὰ δὲ μεγάλα κτυπέουσιν
 πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ 120
 ἔκδεον ἡμιόνων· τὰ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο
 Φελδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
 πάντες δ' ὑλοτόμοι φειτρὸς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενεὺς.
 καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς 125
 φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα φηρόν ἡδὲ Φοῖ αὐτῶ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 εἶατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν
 χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευῆαι δ' ὑπ' ὄχεσφι Φέκαστον 130

106 = Z 373 108 = δ 183. I 173 109 cf. I 173 112^b =
 γ 471. ξ 104 118 = Ξ 398 et H 77 123^b = N 199 124 = 113
 127^b = B 455 129 cf. II 65.

104 ἐνσέσσειται ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας ὁ στίχος Aristoph. — πάμπαν:
 γφ. πᾶσαι schol. V 106 ἐφεισθήμει Ar.: ἐφειστήκει AC ἐφείστηκε D
 109 μυρομένοισι δὲ τοῖσι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε Plutarch cons. ad Apoll.
 c. 26 111 οὐρῆας τ': γφ. οὐρῆας schol. A 112 κλισιῶν CS: κλισέων
 A κλισιέων D 114 πελέκεις codd., cf. prol. p. 144 117 γφ. κρη-
 μόνος Eust. — πολυπίδακος ACS Ar.: πολυπιδάκων D et γφ. schol. A
 120 διαπλήσσοντες S et γφ. schol. A, γφ. διαρρήσσοντες Eust., διαπλήξαντες
 requirit Düntzer 121 ἡμιόνους D 127 παρακάββαλον S 129 κέ-
 λευε C 130 γφ. χαλκῶ Eust. — δ' AD: θ' CS et γφ. A.

ἵππους· οἳ δ' ὄρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον, 38
 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε.
 πρόσθε μὲν ἱπῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
 θριξὶ δὲ πάντα τέκυν καταφείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον 135
 κειρόμενοι. ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς
 ἀγνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀιδόσδε.
 οἳ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 κάτθεσαν, αἶψα δέ Φοι μενοφεικέα νήσον ὕλην.
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς. 140
 σταῖς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 τήν φά Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.
 ὀχθήσας δ' ἄρα φεῖπε φιδῶν ἐπὶ φοῖνοπα πόντον·
 „Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἡρήσατο Πηλεὺς,
 κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 145
 σοί τε κόμην κερῆειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην,
 πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
 ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυνῆες.
 ὥς ἡρᾷθ' ὁ γέρων, σὺ δέ Φοι νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 150
 Πατρόκλῳ ἦρωι κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.“
 ὥς φειπὼν ἐν χειρὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 θῆκεν, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι φεῖπε παραστάς· 155
 „Ἀτρεΐδη, σὺ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 πείσονται μύθοισι, γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι,
 νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

131 = K 254 133^b = Δ 274 138 = Σ 520 140^a = Ψ 193.
 β 382. 393. δ 219. 795. ζ 112. . . 140^b = Φ 49 143 = Δ 403 et
 E 771 145^b = 150. Σ 101 146^b = Δ 120 148^b = Θ 48
 150 = Σ 101 152^a = Δ 446 153 = 108 154—5 = π 220—1
 158—9 cf. T 171—2.

135 καταείνυσαν Ar.: καταείνυνον ACDS: γρ. καταείλυνον schol. A, fort. καταφέννυσαν, ut ἐπιέννυσθαι et ἐπιείνυσθαι variant codd. apud Herod. IV 64 137 Ἀιδός δῶ S et γρ. schol. A 138 ἵκανον CDS et γρ. A: ἵκοντο A 146 κερῆειν C 147 παρ' αὐτόθι ACS: παρ' αὐτίκα D παρ' αὐτόφῃ Lips., ut legitur T 140 156 γάρ: μέν C 158 πυρκαϊήν C.

ὄπλεσθαι. τάδε δ' ἄμφι πονησόμεθ' οἷσι μάλιστα 38
 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἷ τ' ἄγοι ἄμμι μενόντων.“ 160
 αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἑτίσας,
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον καὶ νήεον ὕλην,
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ. 165
 πολλὰ δὲ Φίφια μῆλα καὶ εἰλίποδας Φέλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημόν ἐλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, 170
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννέα τῷ γε Φάνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας,
 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς 175
 χαλκῷ δηϊῶν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο Φέργα.
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 ὄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 „χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν·
 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην. 180
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὐ τι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.“
 ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο,
 ἀλλὰ κύνες μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη 185

161^a = T 318 et T 184 162^b = A 8 164^b = κ 517 165 =
 Ω 787 166 = I 466 169^a = Σ 353 176 = P 566 et Φ 19
 177^b = Z 195 178 = K 522 179—80 = 19—20 181 = 175
 184^a = Φ 161 185^b = Φ 416.

159 ἀμφιπνησόμεθ' codd., partes verbi dividendas esse metricis rationibus docuit Lehrs de Arist.² p. 395 160 οἱ ταγοὶ AD et Ar.
 163 παραῦθι AD 164 ἐκατόμπεδον ACDS: ἐκατόμποδον codd. dett., codicum scripturam tuetur etiam Pindarus Isth. V 22 169 δρατὰ: γρ. δρετὰ schol. A 172 et 174 πυρὶ C 172 et 225 στοναχίζων CD
 178 φίλον τ' CD: φίλον δ' A 180 τετελεσμένα ὥσπερ S et γρ. A
 182 οὐ τοι C 184—191 damnat Düntzer Hom. Unt. 329, idem in sua editione solos 188—191 suspectos habet; at nomen Patrocli versus 192 indicio est antea de alio quodam homine verba facta esse.

ἥματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρεὶν ἐλαίῳ 38
 ἄμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἡελίοιο 190
 στήλει' ἀμφὶ περὶ χροά φίνεσιν ἡδὲ μέλεσσιν.
 οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
 ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 σταῖς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἡρᾶτ' ἀνέμοισιν,
 Βορρῇ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ 195
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκροί
 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὦκα δὲ Ἴρις
 ἀράων αἰούσα μεταγγελοῖς ἦλθ' ἀνέμοισιν.
 οἷ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαφέος ἀθρόοι ἔνδον 200
 εἰλαπίνην δαίνυντο· θέφουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς φίδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήξαν, κάλεόν τέ μιν ἐς φέεκαστος.
 ἦ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, φεῖπε δὲ μῦθον·
 „οὔχ' ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέφεθρα, 205
 Αἰθιόπων ἐς γαίαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἡδὲ Ζέφυρον κελαδενόν
 ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
 ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κείται 210
 Πατρόκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.“
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς φειποῦσ' ἀπεβήσετο, τοὶ δ' ὀρέοντο
 Φηχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.

187 = Ω 21 193 = Λ 40 195^a = I 5 198^b = A 195
 199^a = O 378 202^b = X 25 203^a = O 86 204—5 = A 647—8
 212 = Θ 425 213^a = Θ 159.

191 σκήλη C 192 καίετο C 195 βορρῇ codd., cf. I 5 — ὑπέσχετο SD:
 ὑπίσχετο AC, ὑπίσχετο Ar. secundum schol. ad T 84 197 ἐλθέμεν ADS:
 ἐλθεῖν C et γρ. A — νεκρὸν CS 198 τ' ἐσσεύατο A τ' ἐσσεύατο C τ' ἐσ-
 σεύοντο D, γρ. ὕλην τε σεύαιτο schol. A, cf. P 463 198 ὦκα Bentley:
 ὠκέα codd. 199 μετ' ἄγγελος ACD, cf. O 144 203 τέ: δέ S — εἰς
 ἔ codd. 204 αὖ S 205 αὐτίς D et γρ. A: αὐθι A αὐθις C — ῥέεθρα
 ADS: ῥοάων C ῥέεθρων Ar. Soph. 62, 18 206 γαίαν: γρ. δῆμον schol. A
 213 πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ νέφεα κλονέοντες ὀπισθεν Plut. vit. Hom. c. 108.

αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀφήμεναι, ὦρτο δὲ κύμα 38
 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην, 215
 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἰαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως. ὃ δὲ πάννυχος ὤκυν Ἀχιλλεύς
 χροσέου ἐκ κορητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 φοῖνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέφε, δεῦε δὲ γαῖαν, 220
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλεφέος δειλοῖο.
 ὥς δὲ πατὴρ φοῦ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
 ὥς Ἀχιλεὺς ἐτάριοι ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων. 225
 ἦμος ἑωσφόρος εἰσι φῶς φερέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὃν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδνεται ἥώς,
 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλῆξ.
 οἱ δ' ἄνεμοι ἀλιν αὐτὶς ἔβαν φοϊκόνδε νέεσθαι
 Θρηάκιον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. 230
 Πηλεΐδης δ' ἀπο πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς
 κλίνθη κεκμηῶς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἐγειρεν.
 ἴξετο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφας πρὸς μῦθον ἔφειπεν· 235
 „Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατα πυρκαϊὴν σβέσατ' αἰθοπι φοῖνον
 πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· ἀντάρ ἔπειτα
 ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται· 240

215 = N 590 et Σ 67 219^b = 656 220^b = Φ 119 226 cf.
 B 49 227 cf. Ω 13 229^b = Γ 390 235^a = B 42 236 =
 H 327 237—9 = Ω 791—3.

216 πυρῇ A et D m. sec.: πυρὶ CS et D m. pr. 219 ἐλὼν: γρ.
 ἔχων A 220 ἀφυσσόμενος D et γρ. A: ἀφυσσάμενος AC, cf. Γ 295.
 K 579 223 ὅς τε: ὅς ῥα Hesychius s. v. νυμφίον — post 223 addit
 Plut. cons. ad Apoll. c. 30 ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκεν
 (= P 37) 225 vide ad Ψ 172 226 ἦμος δ' ἑωσφόρος codd., δ' om.
 schol. B ad Θ 1, ἦμος ἑωσφόρος coni. Rzach Z. f. δ. G. XXVIII 102,
 fort. εὔτε δ' ἑωσφ. 227 a vetere carmine afuisse suspicatur Düntzer
 Hom. Fragen p. 81 230 κατὰ suprascripto μετὰ A 234 ἐγειρεν:
 ὄρωρεν C 235 σφείας codd.

- ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν 38
 ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες.
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἴδι κεύθωμαι·
 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα, 245
 ἀλλ' ἐπιφεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὕψηλόν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 δεῦτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήφισι λήψασθε.
 ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
 πρῶτον μὲν κατα πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθοπι Φοῖνφ, 250
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθείᾳ τε κάππεσε τέφρῃ·
 κλαίοντες δ' ἐτάριοι ἐνέος ὀστέα λευκά
 ἄλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημόν,
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῶ λιτὴ κάλυψαν.
 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμεΐλιά τε προβάλλοντο 255
 ἀμφὶ πυρῇ· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχεναν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρύν ἀγῶνα,
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε
 ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα 260
 ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολίων τε κίδηρον.

ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΚΛΩΙ.

ἵπποισιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 ὀῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα Φέργα Φιδυῖαν
 καὶ τρίποδ' οὐατόεντα δυωκαῖεφεικοσίμετρον

242^b = A 525 249 = Ψ 54 et Ω 458 250 = 237 254 =
 Σ 352 257 = Ω 801 261 = I 366 263^b = I 128 264^b = O 678.

244 ἐγὼν: ἐγὼ C γρ. ἰὼν A — Ἰδίθη Barnes — κεύθωμαι CDS: κλεύ-
 θωμαι A Ar. 251 τε D et γρ. A: δὲ AC — γρ. κάππεσεν ὤλη A
 257—877 ludos funebres, in quibus Eumelus, Admeti filius, et Epeus, fabri-
 cator equi Troiani, quorum in Iliade facta referuntur nulla, insignem
 locum inter principes Achivorum obtineant, veteri poemati a poeta recen-
 tiore, tamen ante Arctinum, ut qui Aethiopidi suae similem ἀγῶνα ἐπι-
 τάφιον subiunxerit, adiectos videri exposui prol. p. 23; hoc modo postquam
 funus Patrocli amplificatum fuit, alteram partem libri nescio an a versu
 226, novo carmini auspicando aptissimo, exordiri rhapsodi consueverint.
 259—261 damnavit Aristoph. 262 γρ. ἵπποισι schol. V: ἱππεῦσιν codd.,
 huc nescio an pertineat scholium versui 273 appictum 263 γυναῖκ' ἀγα-
 γέσθαι Cobet misc. crit. 365, ipse tentavi γυναῖκ' Ἀχιλεὺς ἐρικυδέα (vel
 περικαλλέα), ut a versu 262 novum carmen ordiatur — ἐργ' εἰδυῖαν codd.
 264 οὐατόεντα Heyne: ὠτάωντα, cf. prol. p. 179 — δυωκαῖεικ. codd.

τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν	39
ἐκφετέ' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·	266
αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα	
καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκόν ἔτ' αὐτως·	
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα,	
πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.	270
στῇ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν·	
„Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,	
ἵππῃς τὰδ' ἀεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.	
εἰ μὲν ἄν ἐπὶ ἄλλῃς ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,	
ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην.	275
ῥίστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·	
ἀθάνατοί τε γὰρ εἰσι, Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς	
πατρὶ ἐμῷ Πηλεΐδῃ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.	
ἀλλ' ἢ τοι μὲν ἐγὼ μενέω καὶ μώνυχες ἵπποι·	
τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο	280
ἡπίου, ὃ σφωὶν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον	
χαιτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.	
τόν τ' ἔσταότες πενθείετον, οὐδεὶς δὲ σφιν	
χαῖται ἐρηρέδαται, τὴν δ' ἔστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.	
ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὃς τις Ἀχαιῶν	285
ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.“	
ὣς φάτο Πηλεΐδης, ταχέες δ' ἵππῃς ἀγερθεν.	
ῶρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναΐ ἀνδρῶν Εὐμηλος,	
Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο·	
τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ῶρτο κρατερὸς Διομήδης,	290
ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὐς ποτ' ἀπέυρα	
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξέσσωσεν Ἀπόλλων.	
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ῶρτο Ξανθὸς Μενέλαος	
διογενής, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,	
Αἶθην τὴν Ἀγαμέμνονέν τὸν ἐόν τε Πόδαργον·	295
τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος	

271 = 456. 657. 706. 752. 801. 830 272 = A 17, cf. Ψ 658
 279^b = X 162 286^b = A 366 287^a = A 245 288 sqq. = H 162 sqq.
 291—2 cf. E 323—4.

266 *ἔξετε* Ptolem. Ascal. more Attico, cf. Lehrs quaest. ep. 147 —
ἔξετεα δητήν C. Nauck, cf. Ψ 655 267 *ἀπύρωτον* S, quo recepto *ἔθηκε*
scribere debetis 269 *δύο* CS 272 *Ἀτρεΐδῃ* S — *ἀριστῆς Παναχαιῶν*
D et γρ. A 273 *om. S* — *γρ. ἵππεῦσιν* schol. A, cf. ad v. 262 — *δε-*
δεγμένα et δεδεγμένα Ar. 277 *ἀθάνατοι γὰρ ἔασι* conl. Nauck — *αὐτῶ*
schol. V ad Π 867, αὐτὸς Döderlein em. hom. p. 12 280 *κλέος* AC:
σθένος DS et γρ. A 281 *ὃς σφωὶν* AS 283—4 *om. S* 287 *ἄγερθεν*
ACDS et Ar.: γρ. *ἔγερθεν* schol. A 288 *πρότερος μὲν* C *πρώτιστα* Bent-
ley, quod ut in antiquiore carmine H 162 probavimus, ita in hoc recen-
tiore reponere dubitavimus 289 *Ἀδρήστον* D 291 *ἀπηύρα* codd.

δῶρ', ἵνα μή Φοι ἔποιθ' ὑπὸ Ἥλιον ἠνεμόεσσαν, 39
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ Φοι ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' δ γ' ἐν εὐρυχόρῳ Κικυῶνι.
 τὴν δ γ' ὑπὸ Ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰχανόωσαν. 300
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐντρίχας ὀπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο Φάνακτος
 τοῦ Νηληιάδαο· Πυλαιογενέες δὲ Φοι ἵπποι
 ὠκύποδες φέρον ἄρμα· πατὴρ δὲ Φοι ἄγχι παραστάς
 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ· 305
 „Ἀντίλοχ', ἦ τοι μὲν σε νέον περ ἔόντα φίλῃσαν
 Ζεὺς τε Πόσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὐ τι μάλα χρεώ·
 Φοῖβος γὰρ εὖ περὶ τέρμα Φελλισέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 βάρδιστοι θέλειν· τῷ τ' οἷω λοίγι' ἔσεσθαι. 310
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕσιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα φίσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἢ ἐβίηφι· 315
 μήτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ Φοίνωπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνίοχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι Φοῖσι πεποιθώς
 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἔλκεται ἔνθα καὶ ἔνθα, 320
 ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα Φειδῇ ἐλαύνων ἤσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ Φε λήθει,
 ὅπως τὸ πρῶτον τανύτῃ βοέοισιν ἱμάειν,
 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλῆως καὶ τὸν προέχοντα δοκεύει. 325
 σῆμα δὲ τοι Φερέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔστηκε Εὐλὸν αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἵης,
 ἢ δρυὸς ἢ πεύκης· τὸ μὲν οὐ καταπύθεται δμβρῳ,

302 cf. A 575 310^b = Φ 533 313^b = K 447 326 = λ 126
 327 cf. ι 325.

300 ὅ γ': γρ. τόθ' A 303 Πυλαιογενέες CD γρ. πυλαιογενέες schol. B
 306 ἔόντα φίλῃσαν D: ἔόντ' ἐφίλῃσαν ACS 307 ἐδίδαξαν CDS ut Zen.:
 ἐδίδαξεν A ut Ar. 309 τέρμα Bentley: τέρμαθ' AD τέρματ' CS
 310 τῷ γ' οἷω S τῷ δῖω conl. Nauck, fort. τῷ λοίγι' ἔσεσθαι δῖω
 312 αὐτόο conl. Nauck 314 παρεκπροφύγοισιν S 317 γρ. ἐρεχθομένην
 schol. A 319 ἀλλ' ὅς ACD et Ptolem. Ascal.: ἄλλος Antigonius — πέποιθε
 fuisse qui legerent rettulit Eust., ipse πεποιθῇ malo nisi ὅς πεποιθώς
 similiter atque οἷ τ' ἀγοί Ψ 160 dictum putare mavis 320 πολλὰ Φελ.
 Bentley 321 ἵπποι τοῦ Krause Rh. M. XXVIII 490, at confer A 135
 — ἀνὰ AD: κατὰ C 324 τὸν πρῶτον C 325 προέχοντα codd., cf.
 prol. p. 179 327 γρ. ἐνὶ γαίῃ schol. A 328 οὐ: οὐ olim scriptum
 fuisse testatur Aristoteles soph. el. p. 162^b, 3 et poet. p. 1461^a, 23.

λαε δὲ τοῦ Φεκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευαῖ 39
 ἐν Εὐνοχῆσιν ὁδοῦ, λείος δ' ἱππόδρομος ἀμφί· 330
 ἢ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 τῷ αὖ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους,
 αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῃ ἐνὶ δίφρῳ 335
 ἦηκε' ἐπ' ἀριστερά τοῖν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κέναι ὁμοκλήσας, Φείξαι τέ Φοι ἡνία χερσίν.
 ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχιρμφήτω,
 ὥς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσεται ἄκρον ἱκέσθαι
 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέφασθαι ἐπαυρεῖν, 340
 μὴ πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα Φάησ·
 χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχεῖ δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεξέλαςθαι διώκων,
 οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθῃ, 345
 οὐδ' εἰ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφον ἐσέοι.⁴⁴
 ὣς Φειῶν Νέστωρ Νηλῆιος αἶψ' ἐνὶ χώρῃ
 ἔζετ', ἐπεὶ Φῶ παῖδι Φεκάστου πείρατ' ἔφειπεν. 350
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐύτριχας ὠπλίσαθ' ἵππους.
 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
 πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαι
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος,
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος, 355
 τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὕστατος αὐτε
 Τυδείδης, ὃχ' ἀριστος ἑὼν, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 στάν δὲ μεταστοιχί, χήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς
 τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὅπασα πατρὸς ἑοῖο, 360
 ὥς μεμνῆπτο δρόμους καὶ ἀληθείην ἀποφείποι.
 οἳ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιον μάλιστα αἶσαν,

331 = H 89 332^b = E 637 341^b = Θ 403 342 cf. Γ 51
 348^b = Φ 279 351 = 301 352 cf. H 176 353 cf. H 182 355 = E 55.

332—3 ἢ τόγε (ἢ schol. V) σκῆρος ἔην, νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλ-
 λεύς Aristarchum scripsisse testantur schol. V et Eust. 335 ἐνξέστω D
 336 τοῖν: τοῖον Heyne 343 γρ. ἔσσειαι schol. V 345 ὅς χ' ἔλῃσι C
 — παρέλθῃ: παρήλθοι codd. 346 Ἀρίονα A et γρ. Eust. 348 ἔτρα-
 φον Buttman: γ' ἔτραφεν A γ' ἔτραφεν supra medium ε scripto α C
 τέτραφεν D 355 δουρίκλυτος ACD 356 ὕστατον C 358 μεταστοι-
 χεῖ C μεταστοιχὸν D 361 μεμνήτο Bekker — δρόμον Ar. et Et. M.
 578, 54: δρόμον codd. 362 γρ. ἅμα A: ἄρα ACD — τ' ἐπέεσσιν codd.

πέπληγτόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκληράν τε Φέπεσιν 89
 ἔσσυμένως. οἱ δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη 365
 ἵστατ' ἀειρομένη ὥς τε νέφος ἢ θύελλα,
 χαῖται δ' ἔρρῶοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πλῖνατο πουλυβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' αἶεσκε μετήορα. τοὶ δ' ἐλατήρες
 ἔσταςαν ἐν δίφροισι, πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου 370
 νίκης Φιεμένων· κέκλοντο δὲ Φοῖσι Φέκαστος
 ἵπποις, οἱ δ' ἐπέοντο κονίοντες πεδίοιο.
 ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 ἄψ' ἐφ' ἄλods πολίης, τότε δὴ ἀρετὴ γε Φεκάστου
 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος. ὤκα δ' ἔπειτα 375
 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 τὰς δὲ μετ' ἔξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρῳῆοι, οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισι Φερίκτην,
 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω 380
 θερμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσε ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
 εἰ μὴ Τυδέος υἱὸς κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά Φοι ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χλωμένοιο, 385
 οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 οἱ δὲ Φοὶ ἐβλάφθησαν ἀνευ κέντροιο θέγοντες.
 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναῖον ἐλεφράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδεΐδην, μάλα δ' ὤκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν,
 δῶκε δὲ Φοὶ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν. 390
 ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει,
 ἵππειόν Φοὶ ἔφαξε θεὰ Ζυγόν, αἱ δὲ Φοὶ ἵπποι
 ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἔξεκυλίσθη,
 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη στόμα τε ῥῖνάς τε, 395
 θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ Φοὶ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δὲ Φοὶ ἔσχετο φωνή.
 Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μῶνυχας ἵππους,

364 = B 785 366^b—7^a = B 150—1 367^b = Π 149 368^b =
 Π 418 370 = H 216 et N 282 371^b = J 428 372^b = N 820
 380^b = Π 791 384^b = K 500 394 = Z 42 395^b = Ξ 467
 396—7 = P 695—6 398^b = T 424.

370 fort. *θυμὸς ἀγῆνωρ* 373 *πύματον δρόμον ἔτρεχον* C 374 *ἐφ'*
 codd. et Ar.: *γρ. ἀφ'* A 376 *Φερετ.* Fick 379 *γρ. δίφρω* A 387 *δὲ*
Φοὶ κερῖσι: δὲ οἱ vulgo — *ἐβλάβησαν* C 391 fort. *Ἀδμήτοιο υἱὸν* —
κοτέουσα βεβήκει D et γρ. A: *κοτέουσ' ἐβεβήκει* AC 392 *Φοὶ ἔφαξε* Hoff-
 mann quæst. hom. II 93: *δὲ οἱ ἤξε* codd. 397 *δακρυόφι* A: *δακρυόφιν* CD.

πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ	39
ἵπποις ἦκε μένος καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.	400
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε Ξανθὸς Μενέλαος.	
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἑοῖο·	
„ἔμβητον καὶ σφῶι· τιταίνετον ὅττι τάχιστα.	
ἦ τοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὐ τι κελεύω,	
Τυδεΐδῃ ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ	405
νῦν ὤρεξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν·	
ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μὴδὲ λίπησθον,	
καρπαλίμως, μὴ σφῶιν ἐλεγχείην καταχεύῃ	
Αἴθῃ θήλυς ἑοῦσα. τίη λείπεσθε, φέριστοι;	
ὣδε γὰρ ἐκφέρω, καὶ μὲν τετελεσμένον ἔσται·	410
οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν	
ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ δέξι χαλκῷ,	
αἱ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἀεθλον.	
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται ὅττι τάχιστα.	
ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἡδὲ νοήσω,	415
στενωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.“	
ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ Φάνακτος ὑποδφείσαντες ὁμοκλήν	
μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. αἶψα δ' ἔπειτα	
στεῖνος ὁδοῦ κοίτης Φίδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης.	
Φρωχμὸς ἔην γαίης, ἥ χειμέριον Φαλὲν ὕδωρ	420
ἐξέφρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἀπαντα.	
τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἀματροχιάς ἀλεφείνων.	
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μύνησας ἵππους	
ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.	
Ἀτρεΐδης δ' ἔδφεισε καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·	425
„Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους·	
στενωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις,	
μή πως ἀμφοτέρους δηλήσῃαι ἄρματι κύρσας.“	
ὣς ἔφατ', Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν	
κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰόντι ΓεΦοικίως.	430
ὄσσα δὲ δίσκου οὔρα κατωμαδίῳ πέλονται,	

401 = 293 402 = T 399 404^b = A 286 410 = A 212
 414^a = Θ 191 416^a = H 143 417 = M 413 419^b = O 582
 423 = 398.

400 ἔθηκε AD: ἔδωκε C 402 ἔηρος D m. pr. 405—6 ἀθετοῦν-
 ται schol. A 406 ἔθηκεν AD: ἔδωκεν C 410 καὶ μὲν scripsi: καὶ
 μὴν AC καὶ μιν D, τὸ δὲ καὶ ex A 212 restituit Bekker 411 κομιδῇ:
 γρ. βιοτῇ schol. A 412 fort. δὲ κτενέει ὕμμ' δέξι 414 γρ. ἐφάμαρ-
 τεῖτον schol. A 417 ὑποδείσαντες ὁμοκλήν AD: ὁμοκλήσαντες ἀπειλήν
 C 418 ἐπεδραμέτην D, cf. 447 et K 354 420 φρωχμὸς Herodianus
 421 ἀπαντα: ἔνφερθεν Aristoph. 422 τῇ codd.: ἡ Ar. 424 γρ. παρα-
 κλινθεῖς A 427 εὐρυτέρῃ παρελάσσαι schol. V.

δν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, 39
 τόσσον ἐπιδραμέτην. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἄτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 μή πως κυγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι, 435
 δίφρους τ' ἀντρέψειαν ἐυπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 τὸν καὶ νεικείων προσέφη Ἐανθὸς Μενέλαος·
 „Ἀντίλοχ', οὐ τις σεῖο βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος.
 Φέρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί. 440
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἴσῃ ἀέθλον.“
 ὣς Φειπῶν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 „μή μοι ἐρύκεσθον μῆδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.
 φθῆσονται τοῦτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα
 ἦ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.“ 445
 ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ Φάνακτος ὑποδφείσαντες ὁμοκλήν
 μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἀγχι γένοντο.
 Ἄργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους· 450
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ,
 τοιοῦτο δ' ἀνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προέχοντα,
 δς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἔεν, ἐν δὲ μετώπῳ
 λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον ἥτε μήνη. 455
 στή δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν·
 „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἠὲ καὶ ὑμεῖς;
 ἄλλοι μοι δοκεῖσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 ἄλλος δ' ἡνίοχος φινδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ 460
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 [ἦ τοι γὰρ τὰς πρῶτα φίδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 νῦν δ' οὐ πῇ δύναμαι φιδέειν· πάντῃ δὲ μοι δσσε
 Τρωικὸν ἅμ πεδίων παπταίνετον εἰσορόωντι.]
 ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη 465
 εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησε φελίξας;

434^b = N 234 437 = Z 453 et Ψ 496 438^b = O 243
 439 = Γ 365 442 = Θ 184 446—7 = 417—8 447^b = Θ 117
 449 = 372 450 cf. N 311 452^b = M 273 454 cf. X 322
 456 = 271 457 = B 79.

434 δὲ *Ἰεκὼν* Heyne, quod in recente carmine recipere dubitavi
 453 *προσῆχοντα* codd., cf. prol. p. 179 454 *ἦν* codd. 455 *σῆμα τέ-*
τυκτο Ar.: *σῆμ' ἐτέτυκτο* ACD 461 *κεισε*: *κειῖθι* Zen. Aristoph.
 462—4 *damnat* Kurtz in Phil. XXXVI 562 463 *πῇ* Aristoph. et γρ.
 A: *πω* ACS *πῇ* D 464 *παπταίνεται* Ar. 465 *φύγεν* A.

ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἶω σὺν θ' ἄρματα φάσαι, 39
 αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ φίδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ 470
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργεῖοισι φανάσσει,
 Τυδεὸς ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.⁴⁴
 τὸν δ' αἰσχυρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχύς Αἴας·
 „Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεν 475
 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διένται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργεῖοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι δεύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρή.
 [λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.]
 ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι αἱ τὸ πάρος περ, 480
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρά βέβηκεν.⁴⁵
 τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠῦδα·
 „Αἴαν νεῖκος ἄριστε, κακοφραδές, ἄλλα τε πάντα
 δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 δευρό νυν, ἢ τρίποδος περιδύμεθον ἢ ἐλέβητος, 485
 φίστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θεῖομεν ἄμφω,
 ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνῶῃς ἀποτίνων.⁴⁶
 ὣς ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχύς Αἴας
 χυώμενος χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι φεπέεσσιν.
 καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, 490
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκεν·
 „μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον φεπέεσσιν,
 Αἴας Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ φέφοικεν.
 καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὃ τις τοιαυτὰ γε βέζοι,
 ἀλλ' ὅμεις ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσράασθε 495
 ἵππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνῶσεσθε φέκατος
 ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἳ τε πάροιθεν.⁴⁷
 ὣς φάτο, Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

471^b = γ 471 473 = σ 321 et B 527 475 = Γ 327 et Δ 244
 479^a = α 385 484^b = Π 35 493^b = Δ 119 494 = ζ 286
 495 = 448 499^a = Θ 167.

467 *σύν*: γρ. κατὰ A 471 *ἀθετεῖται* schol. A 482 *ἵπποδάμοιο*
παῖς Lips. 474 *τί τ' ἄρ'* ὡς Herwerden em. Iliad. p. 14 477 *ἐκδέρκε-*
ται ACDS: *ἐκδέρκετον* Lips. et Apoll. Dysc. de synt. 291, 12; cf. M 466
 478 *μύθοις*: *ἔπεισιν* coni. Nauck, cf. prol. § 85 479 *ἀθετεῖται* schol. A
 480 *δ' αὐτε* CD — *παροίτεροι* A 481 *εὐληρα* codd., *αὐληρα* Epicharmum
 dixisse Herodianus II 465 ed. Lenz testatur 483 *νεῖκος* S Ar.: *νείκει* ACD
 487 *γνοίης* ACDS *γνώης* H 490 *προτέρω* A, cf. La Roche Hom. Unt.
 p. 186 491 *φάτο μῦθον* codd., γρ. *κατέρυκε* schol. A; cf. Ψ 734
 493 *Αἴας* Wackernagel Bezz. Beitr. IV 281: *Αἴαν* codd., *Αἴαν τ'* Barnes.

μάστι δ' αἰέν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δέ Foi ἵπποι	39
ὑψός' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.	501
αἰεὶ δ' ἥνίοχον κονίης βραθάμιγγες ἔβαλλον,	
ἄρματα δέ χρυσῷ πεπυκακμένα κασσιτέρῳ τε	
ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή	
γίνετ' ἐπισσώτρων ἄρματροχίη κατόπισθεν	505
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δέ σπεύδοντε πετέσθην.	
στῆ δέ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρώς	
ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμάζε.	
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώνντος,	
κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν	510
ἴφθιμος Σθέnelος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἀεθλον,	
δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα	
καὶ τρίποδ' οὐατόεντα φέρειν· δ' δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.	
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊός ἤλασεν ἵππους,	
κέρδεσιν, οὗ τι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον.	515
ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.	
ᾧσιν δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς βα φάνακτα	
ἔλκεσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν δχεσφιν·	
τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι	
οὐραῖαι· δ' δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή	520
χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέφοντος·	
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιδόχοιο	
λείπετ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,	
ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧς	
ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰθης.	525
εἰ δέ κ' ἔτι προτέρῳ γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,	
τῷ κέν μιν παρέλασσε· οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.	
αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος	
λείπετ' ἀγακλεφῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·	
βάρδιστοι μὲν γάρ Foi ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,	530
φήκιςτος δ' ἔεν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.	
υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,	
ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρὸ Φέθεν ἵππους.	
τὸν δὲ Φιδῶν ψκτεῖρε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,	

501 = ν 83	501 ^b = Ξ 282	502 ^b = Α 536	507 ^b = Ν 705
509 = Θ 320	510 ^b = Π 474	514 ^b = Α 488	521 ^b = Α 244
528 cf. Ν 246	529 ^b = Ο 358	530 ^b = Σ 223	534 = Π 5.

500 μάστι ADS: μάστιγα C	506 γρ. πέτεσθον A, cf. Θ 456	
513 ὠτώεντα codd., cf. Ψ 264	517 ῥά τ' codd.	518 ὄχεσφι CDS
522 δῆ: δὲ Ambr.	523 γρ. δίσκ' οὐρα schol. B	527 οὐδ': ἧ Zen.
529 ἀγακλῆος codd., cf. prol. p. 169	530 βάρδισται S	531 ἦν codd.
533 πρὸ ξθεν Herwerden: πρόσσοθεν ACDS Ar., ὠκέας Zen.		

ετάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις Φέπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν· 39
 „λοιςθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνειν μώνυχας ἵππους. 536
 ἄλλ' ἄγε δὴ Φοι δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπιφεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.“
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ὥς ἐκέλευεν.
 καὶ νῦν κέ Φοι πόρεν ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —, 540
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμίψατ' ἀναστάς·
 „ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 τοῦτο Φέπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 τὰ φρονέων, ὅτι Φοι βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππῳ 545
 αὐτός τ' ἐσθλός ἐών. ἄλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὐ τι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις καὶ τοι φίλος ἐπλετο θυμῷ,
 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσοῦς πολὺς, ἔστι δέ χαλκός
 καὶ πρόβατ', εἰς δέ τοι δμῶαί καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
 τῶν Φοι ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλον,
 ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
 ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.“
 ὣς φάτο, μείδῃσεν δὲ ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς 555
 χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι Φοι φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 καὶ μιν ἀμειβόμενος Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις Φοίκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδόθηναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 δώσω Φοι θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπείρων, 560
 χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαινοῦ κασιτέροιο
 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ Φοι ἄξιός ἐστι.“
 ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευεν ἑταῖρῳ
 οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὃ δ' ᾤχετο καὶ Φοι ἐνείκεν,
 Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων. 565

535 = X 377 537 = Φ 389 539 = H 344 et J 380 541 =
 E 565 545^b = E 356 548^b = Ξ 357 555 = A 595 et 121
 556^b = E 695 557 = H 356 560 cf. Ψ 183 562 = Φ 405
 565 = A 446.

535 δ' ἐν C, δ' ἐν Ἀχαιοῖσιν conl. Nauck collato X 377 — πτε-
 ρόεντα προσηύδα D 536 ἐλαύνειν Bentley: ἐλαύνει codd. 538 ἐν τισιν
 ὑποτάσσονται τούτῳ· τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος,
 πέμπτα δὲ Μηριόνης Θεράπων ἐν Ἰδομενῆος schol. A 539 ὥς ἐκέλευεν
 ACD: ἡδὲ κέλευεν S et γρ. A 540 Ἀχαιοί: γρ. οἱ ἄλλοι A 547 τό κεν
 ADS: τῷ κεν C m. pr., unde τῷ κ' La Roche collato σ 402 — ἦλθεν
 ἄλλων D 548 φίλος AS Ar.: φίλον CD, cf. Π 450 549 ἔστι δὲ πολὺς
 A 560 ἀπηύρων codd. 562 δέ τοι C — ἄξιός S: ἄξιον ACD
 565 om. ACS, habet D.

τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο θυμὸν ἀχεύων,	39
Ἄντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ	
χειρὶ κήπτρον ἔθηκε, σιωπήσας τ' ἐκέλευεν	
Ἀργείους. ὁ δ' ἔπειτα μετῆύδα Φιδόθεος φῶς·	
„Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας.	570
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,	
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.	
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,	
ἔς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ,	
μὴ ποτέ τις Φείπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·	575
Ἄντιλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος	
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι Φοῖ πολὺ χείρονες ἦσαν	
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείστων ἀρετῇ τε βίῃ τε.	
εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐ τινὰ φημι	
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεὶς γάρ ἐστίαι.	580
Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἡ θέμις ἐστίν,	
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην	
χερσὶν ἔχων ῥαδιήν, ἥ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,	
ἵππων ἀψάμενος γαιήοχον Ἐννοσίγαιον	
δμνυθὶ μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.“	585
τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠὔδα·	
„ἄνχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι	
σεῖο, Φάναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.	
Φοῖσθ' οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·	
κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.	590
τῷ τοι ἐπιτήλῃτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς	
δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νῦ κε Φοῖκοθεν ἄλλο	
μεῖζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι	
βουλοίμην ἢ σοὶ γε, διοτρεφές, ἤματα πάντα	
ἐκ θυμοῦ πεσέειν καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.“	595
ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱός	
ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμός	
ἰάνθη ὥς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐφέρσῃ	
ληίου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσῃσιν ἄρουργαι·	
ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.	600

566^b = Σ 461 573 = B 79 575 = X 106 et A 371 581^b =
B 73 584^b = I 183 586 = N 254 588^b = B 707 590^b =
K 226 591^a = T 220 600^b = Ω 321.

568 χειρὶ AC: χερσὶ DS et γρ. A 572 ἦσαν: εἰσιν S 578 ἀρετῇ:
γενεῇ coniecti collato O 165 581 ἀθετεῖται schol. A — εἰ δ' AS:
αἰδ' CD 583 ἔχων Eust.: ἔχε codd. 585 μή τι Ἰεκῶν Bekker
587 γρ. ἴσχεο schol. A 593 γρ. ἀπαιτήσεας Eust. 598 ἐέρσῃ L. Lange,
Hom. Gebr. der Part. εἰ p. 246, nominativum legit etiam Apollonius Rhod.
III 1019 599 φρίσσῃσιν Vrat.: φρίσσουσι ACD 600 σοί: γρ. τοι A.

καί μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἄντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποφείζομαι αὐτόσ
 χωόμενος, ἐπεὶ οὐ τι παρήγορος οὐδ' ἀεσίφρων
 ἦσθα πάρος, νῦν αὖ τε νόον νίκησε νεοίη.
 δεύτερον αὖτ' ἀλέφασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπειεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γάρ δὴ πολλὰ πάθος καὶ πολλὰ μόγησας
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς εἶνεκ' ἐμείο·
 τῷ τοι λιττομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδ' καὶ ἵππον
 δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν, ἵνα γινώσκῃ καὶ οἶδε,
 ὡς ἐμὸς οὐ ποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.“
 ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
 ἵππον ἄγειν· ὃ δ' ἐπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάνειρε δῶω χρυσοῖο τάλαντα
 τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον
 ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔφειπε παραστάς·
 „τῇ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἐμμεναι· οὐ γάρ ἔτ' αὐτόν
 ὄψε' ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 αὐτῶς· οὐ γάρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεται, οὐδὲ πόδεσσιν
 θεύσεται· ἤδη γάρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.“
 ὡς φειπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας Φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ναὶ δὴ ταυτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔφειπες·
 οὐ γάρ ἔτ' ἐμπεδα γυνία, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
 εἶθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.
 ἐνθ' οὐ τίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὐτ' ἄρ' Ἐπειῶν
 οὐτ' αὐτῶν Πυλίων οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἥνοπος υἱόν,

601 = A 201 603^b = T 183 607 = I 492 610^b = A 302
 611^b = O 94 623^b = A 321 624 = A 446 625 = A 201
 626 = A 286 627^a = N 512 629 = H 157 633 = I 549.

604 αὐτε vulgo — νεοίη codd. et Ar.: νόημα Antimachus 605 δευ-
 τερον: γρ. ὕστερον A 607 πόλλ' ἐπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας codd., cf.
 I 492 614 δύο C 617 καὶ φεῖπε Bekker 620 ὄψε' probavi prol.
 § 109: ὄψη AD ὄψει C 622 ἐσδύσεται C Ar.: ἐνδύσεται A ὑποδύσεται D
 623 ἐπείγει AD: ἐκάνει C, γρ. ὁπάξει καὶ ἐκάνει καὶ ἔπεισι schol. A 626 non
 legisse videtur Ar. 627 φίλοι C — fort. γυνία ποδῶν, φίλος — οὐδέ τι ACD
 628 in suspicionem vocavit Franke — γρ. ἀπαΐσσονται Eust. 634 Ἥνοπος
 AD: Οἴνοπος C Φαίνοπος Trypho rhet. gr. III 191 ed. Sp., cf. Ξ 445.

Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη· 39
 Φίφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα, 636
 δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἰοῖσιν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἀεθλα. 640
 οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἠνιόχου, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
 ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιούωντων
 Φέρων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 πεῖθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἠρώεσσιν. 645
 ἀλλ' ἴθι καὶ σὺν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέιζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μευ αἰεὶ μέμνηται ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἧς με Φέοικε τιμηθῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.“ 650
 ὣς φάτο, Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὥχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἀεθλα.
 ἡμίονον ταλαφερτὸν ἄγων κατέδης· ἐν ἀγῶνι
 ἐκφετέ' ἀδμήτην, ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι· 655
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν·
 „Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δῶμα περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡς περ ἀρίστῳ,
 πῦρ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγμένον. ὦ δέ κ' Ἀπόλλων 660
 δῶμα καμμονίην, γυνῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαφερτὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.“
 ὣς ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἥς τε μέγας τε 665
 Φειδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός,
 ἄψατο δ' ἡμιόνου ταλαφερτοῦ, φώνησέν τέ·
 „ἄσσαν ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν
 πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὖχομαι εἶναι ἀριστος.

641 cf. T 372 642^b = Ω 326 648^b = A 561 651 cf. E 334
 657—8 = 271—2 661 = X 257 et Ω 688 664 = 488 et Γ 226.

635 *πάλην* Ar. 639—40 *damnat* Lehrs de Arist.² 432 639 *γε*.
ἀγασσάμενον schol. A 640 *παρ' αὐτόφι* AD: *παρ' αὐτόθι* C 649 *τέ*
μ' codd. — *κατ' Ἀχαιοῦς* conl. Nauck 653 *ἀεθλον* C 655 *ἐξέτεα*
δημήτην hic et Ψ 266 conl. C. Nauck in ann. phil. 127, 526 658 *Ἀτρεΐ-*
δαι S — *ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν* D 659 fort. *κελώμεθα* — *ὥσπερ* A
 661 *δῶιη* A *δῶιη* CD 662 *γε*. *νεέσθω* schol. A: *φερέσθω* ACDS
 666 fort. *ταλαεργόο*.

- [ἦ οὐ Φάλις ὅττι μάχης ἐπιδεδύομαι; οὐδ' ἄρα πῶς ἦν
 ἐν παῖν Φέργοις δαήμονα φῶτα γενέσθαι.] 39
 ὦδε γάρ ἐκφέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροά τε φρήξω σὺν τ' ὅς τέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ Φοι ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μερόντων,
 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χειρὶ δαμέντα." 675
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ Φοι οἶος ἀνίστατο, Φιδόθεος φῶς,
 Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο Φάνακτος,
 ὅς ποτε Θήβαςδ' ἤλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας. 680
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο
 θαρσύνων φέπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ Φοι πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας ἐυμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 τῷ δὲ Ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 ἅντα δ' ἀνασχομένῳ χειρὶ στιβαρῆσιν ἀμ' ἀμφῷ 685
 σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμυχθεν.
 δφεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεφε δ' ἰδρύς
 πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἑπειός,
 κόψε δὲ παπτήναντα παρήμιον. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαιδίμα γυῖα.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθύς
 θίν' ἐν φυκίοεντι, μέλαν δὲ φε κύμα κάλυπεν,
 ὥς πληγεῖς ἀνέπαλτο. ἀτὰρ μεγάλθυμος Ἑπειός
 χειρὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι, 695
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι
 αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 κὰδ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες,
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς,
 τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην, 700

670^a = E 349 672 = A 212 673^b = M 384 676 = Γ 95
 677—8 = B 565—6 682^b = H 21 684^b = Π 521 686 cf. σ 95
 687 = H 256 688^b—9^a = Π 110 690^b = Z 139 693^b = ε 353.

670 σὺν ἄλλῃς codd. 670—1 interpolati esse videntur ab eo, qui Epeum proeliis non interfuisse mirabatur; tamen vide Ψ 840 671 πάν-
 τεσσ' codd. 672 τὸ δὲ καὶ: καὶ μὴν S et γρ. schol. A 673 τ': δ' D
 678 Μηκιστέος AC Μηκιστέως DS 679 Θήβας D 683 παρακάββαλεν
 DS 689 θείος S, cf. prol. p. 178 691 εἰστήκειν C, εἰστήκει D
 692 γρ. ὑπαὶ ζιπῆς schol. V 693 μέλαν δὲ CS: μέλαν τέ D et γρ. A
 μέγα δὲ A — κύμα κάλυπεν S: κύμ' ἐκάλυπεν ACD 694 ἀνέπαλτο
 ἀτὰρ Eust.: ἀνέπαλτ' αὐτὰρ AC ἀνέπαλτ' ἄταρ D 697 βάλλονθ' CD
 et γρ. A 701 Δαναοῖς: γρ. λαοῖσι A — παλαιμοσύνης Ar. secundum
 Eust., cf. La Roche Hom. Text. 331.

τόν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·	39
ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,	
πολλὰ δ' ἐπίστατο Φέργα, τῖον δὲ Φε τεσσαράβοιον.	705
στή δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν·	
„ὄρνυσθ' οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον.“	
ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,	
ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα Φειδῶς.	
ζωσαμένω δ' ἄρα τῷ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,	710
ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρήσιν	
ὥς θ' ἀμείβοντες, τοὺς τε κλυτὸς ἦραρε τέκτων	
δύματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεφείνων.	
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν	
ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέφεν ἰδρώς,	715
πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνά πλευράς τε καὶ ὤμους	
αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ	
νίκης Φιέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο.	
οὗτ' Ὀδυσσεὺς δύνато σφῆλαι οὐδεὶ τε πελάσσαι,	
οὗτ' Αἴας δύνато, κρατερὴ δ' ἔχε Φις Ὀδυσῆος.	720
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς,	
δὴ τότε μιν προσέφειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·	
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,	
ἦ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.“	
ὣς Φειπῶν ἀνάειρε, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·	725
κόψ' ὅπιθεν κῶληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·	
κὰδ' δ' ἔπες· ἔξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεύς	
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεόντο τε θάμβησάν τε.	
δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,	
κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' αἶρεν,	730
ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω	
πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.	
καὶ νῦ κε τὸ τρίτον αὐτὶς ἀναΐξαντε πάλαιον,	
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκεν·	
„μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·	735

706 = 271 708^b = 722. 842. O 471 709^a = 755 710 = 685
712^b = A 110 713 = Π 218 714^b = A 558 715^b = A 811
716 cf. B 267 723 = B 178 726^a = O 581 729 = 778. K 248
734 = 491.

708 *τόν τε* Düntzer 707 fort. *ἀέθλου* — *πειρήσεισθε* C
709 *κέρδεα εἰδώς*: *ισόθως φώς* D 712 *ὥς δ' ὅτ'* CD 717 *φοι-
νήσσαι* conl. Nauck 719 *τε*: δὲ S, *σφήλας οὐδάσδε πελάσσαι* conl.
Röhl 721 *ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς* AC Ar.: *ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί* DS, quod
nonnullos *μεταγράψαι* testatur Aristonicus 727 *ἔπεσ'* A: *ἔβαλ'* CDS
et γο. A 731 *κάμψεν* D — *κάππεσαν* C 732 *πλησίον* D 733 *ἀναί-
ξαντ' ἐπαλ'* ACD 735 *ἐρίδεσθον* D *ἐρίζεσθον* ex codd. interpolatis
Nauck.

- νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλα δὲ τις ἀνελόντες 39
 ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.⁴
 ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλῦον ἡδ' ἐπίθοντο,
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύνοντο χιτῶνας.
 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἀέθλα, 740
 ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροφειδέα πόντον,
 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν· 745
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλην ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνηός.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλια Φοῦ ἐτάριοιο,
 ὅς τις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ, 750
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοιπῇ· ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν·
 „ὄρνυσθ' οἳ καὶ τοῦτου ἀέθλου πειρήσεσθε.“
 ὣς ἔφατ', ὠρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχύς Αἴας,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός 755
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτὴ νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 στάν δὲ μεταστοιχί· χήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὥκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης, ἐπὶ δ' ὠρνυτο διὸς Ὀδυσσεύς
 ἄγχι μάλ', ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο 760
 στήθεός ἐστι κανῶν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγρόθι δ' ἴχει
 στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέφεν ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἴχνια τύπτε πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 κὰδ δ' ἄρα Φοῖ κεφαλῆς χέφ' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς 765
 αἰεὶ ῥίμφα θέφυν. Φίαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί
 νίκης φεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεύς

738 = H 379 745^a = μ 305 747 = 151 et H 468 752-3 =
 706-7 754 = 488 et 473 755^a = 709 756^b = T 410
 757 = 358 758 = θ 121 760^b = A 429 768 = 373.

736 ἀμφοτέροισιν Bekker collatis A 13 et Σ 689 — ἀέθλια δὲ Bentley:
 ἀέθλια δὲ codd., cf. Ψ 740 737 ἀεθλεύωσιν D 739 δύνοντο Cobet
 misc. crit. 285: δύναντο codd. — χιτῶνα D 748 ἀέθλια Bekker:
 ἀέθλιον codd. 749 ποσὶ DS 750 καὶ πίονα: γρ. καταπίονα A
 753 fort. ἀέθλιο — πειρήσεσθον Zen. 757 notatus in A — μεταστοιχει
 CD 759 ἐκθορ* ὁ Ἰλιάδης Zen. 761 ἔστι codd.: ἄγχι Nauck —
 χερσὶ C — τανύσσει C 765 οἳ CD et γρ. A: ἐκ A — κεφαλῇ Ambr.
 767 ἴεμενοι D Ambr. et γρ. A.

εὔχετ' Ἀθηναίη γλαυκῶπιδι Φόν κατὰ θυμόν·	89
„κλυθι, θεά. ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθέ ποδοῖν.“	770
ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλύε Πάλλας Ἀθήνη,	
γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.	
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαῖξεσθαι ἀεθλον,	
ἐνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θέρων — βλάψεν γάρ Ἀθήνη —	
τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,	775
οὐς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·	
ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ρίνας τε.	
κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,	
ὥς ἦλθε φθάμενος· δὲ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.	
στῇ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραῦλοιο,	780
ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἔφειπεν·	
„ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τὸ πάρος περ	
μήτηρ ὥς Ὀδυσσῆι παρίσταται ἡδ' ἐπαρήγει.“	
ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ Φηδὺ γέλασαν.	
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιδορήσας ἔκφερ' ἀεθλον	785
μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔφειπεν·	
„Φειδόςιν ὅμμι' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἐτι καὶ νῦν	
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.	
Αἴας μὲν γάρ ἐμεί' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν,	
οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων·	790
ὠμογέροντα δὲ μὴν φας' ἐμμεναι· ἀργαλέον δὲ	
πόσος ἐριδαίνεσθαι ἄλλοις, εἰ μὴ Ἀχιλῆϊ.“	
ὥς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.	
τὸν δ' Ἀχιλλεύς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέφειπεν·	
„Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,	795
ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.“	
ὥς φειπὼν ἐν χερσὶ τίθει, δὲ δ' ἐδέξατο χαίρων.	
αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος	
θήκ' ἐς ἄγωνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,	
τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπέυρα.	800
στῇ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔφειπεν·	

771—2 = E 121—2 773^a = A 181 777^b = 395 784 =
 Γ 95 et B 270 787 cf. K 250 790^b = 332 794^b = Γ 437
 797 = A 446 798—9 = 884. 886 798^b = X 289 800 cf. Π 663—5
 801 = 271.

771 δ' ἐκλυε codd. 772 notatus in A 773 ἐπαῖξεσθαι ex codd.
 dett. restituit Naber quaest. hom. 105: ἐπαῖξεσθαι ACDS Ambr. 777 ρίνες
 S 781 ὄνθον ἢ ὄνθου Eust. 785 δῆ: οἱ S 787 ὅμμι φερέω Bekker
 789 ἐμεῦ hic et Z 454. Φ 462 scribendum censuit Thiersch 792 ἐρί-
 ζεσθαι ἄλλοις' εἰ μὴ Ἀχιλῆϊ Lange Part. εἰ p. 255: ἐριδήσασθαι (ἐριζή-
 σασθαι schol. V) Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ codd., πόσος' ἐριδαίνεσθαι coni.
 Menrad 798—883 damnat Lehrs de Arist.² 434, 826—897 damnat
 Lachmann Betr. 86, conf. prol. p. 27 800 ἀπήνερα codd.

„ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὧ περ ἄριστω, 39
 τεύχεα φεσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 ἀλλήλων προπάρουθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
 ὀπότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλόν, 805
 ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον
 καλὸν Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπεύρων·
 τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνήα ταῦτα φερέσθων,
 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.“ 810
 ὡς ἔφατ', ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὥρτο κρατερός Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν φεκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
 δφεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς. 815
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τοῖς μὲν ἐπήϊξαν, τοῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσῃν
 νύξ', οὐδὲ χροὸν ἴκανεν· ἔρυστο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ·
 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μέγαλοιο 820
 αἶεν ἐπ' αὐχένι κύρε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδφείσαντες Ἀχαιοὶ
 παυσσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια φῖσ' ἀνελέσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
 σὺν κολέῳ τε φέρον καὶ ἐντμήτῳ τελαμῶνι. 825
 αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 ὃν πρὶν μὲν φρίπτασκε μέγα σθένος Ἥετιωνος·
 ἀλλ' ἡ τοι τὸν ἔπεφνε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς,
 τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 στή δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔφειπεν· 830
 „ὄρνυσθ' οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.

802 = 659 804^b = T 349 805 cf. II 314 806^b = K 298
 808 cf. Φ 183 811 = 708 812 = 290 813—5 = Γ 340—2
 814 = Z 120 816 = Γ 15 817^b = N 559 818^b = Γ 347
 821^b = A 253 825 = H 304 830—1 = 706—7.

803 ἐλόντων D 804 om. D, habet C, in marg. addit apposito asterisco A, non legit Nicanor — ἀλλήλους supra ους scripto ὡν A
 804 et 813 fort. ὁμίλοο, cf. prol. § 80 805—6 ὀπότερός κεν πρόσθεν ἐπιγράψας χροά καλὸν φθῆῃ ἐπευξάμενος διὰ τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν (ἀνδρός Eust.) Aristoph. secundum schol. V et Eust. 806 ἀθετεῖται schol. A 808 ἀπηύρων codd. 810 ἀθετεῖται schol. A 814 ἀμφοτέρω AS: ἀμφοτέρων CD 815 δερκομένοι D et γρ. A — γρ. ἔχεν εἰσορόωντας (Γ 342) A 816 ἰόντε H 817 damnat Düntzer 821 ἀκωκῇ D ex corr.: ἀκωκῇ AC. 824—5 damnarunt Aristoph. Ar., equidem saltem αὐτὰρ ὁ Τυδ. requiro 831 fort. ἀέθλοο.

εἵ Φοι καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνονες ἀγροί, 39
 ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτούς
 χρεώμενος· οὐ μὲν γὰρ Φοι ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει. 835
 ὡς ἔφατ', ὥρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 ἂν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἑπειός.
 ἐξείης δ' ἴσταντο, σόλον δ' ἔλε διὸς Ἑπειός,
 ἦκε δὲ δινίσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. 840
 δευτέρως αὐτ' ἀφείκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρης.
 τὸ τρίτον αὐτ' ἔφριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 ὅσσον τίς τ' ἔφριψε καλαῦροπα βουκόλος ἀνὴρ· 845
 ἢ δὲ Φελισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
 τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δὲ βόησαν.
 ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυπόιταο κρατεροῖο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
 αὐτὰρ ὃ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον, 850
 καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκυσ, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα,
 ἴστον δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἥς ἄρ' ἀνώγει
 τοξεύειν. „ὅς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, 855
 πάντας ἀειράμενος πελέκυσ· φοῖκόνδε φερέσθω·
 ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν, —
 ἦσσαν γὰρ δὴ κείνος — ὃ δ' οἶσται ἡμιπέλεκκα.“
 ὡς ἔφατ', ὥρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο Φάνακτος,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος. 860
 κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντος,
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰόν
 ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπεύλησε Φάνακτι
 Φαρνῶν πρωτογόνων δέξιεν κλειτὴν ἑκατόμβην.

832 cf. ι 35 sq. 832^b = δ 757. 811 841^b = M 188 843 cf. θ 192
 847^b = P 607 849^b = Π 840 853^b = X 140 860 = 528 861 =
 Γ 316 864 = 873. Δ 102.

832 πολλοὶ coni. Nauck 835 fort. ἀλλὰ γὰρ ἔξει 840 ἦκα δὲ
 δίνησεν Herwerden em. Πiad. p. 15 842 ἔφριψε A 843 ἀθετεῖται
 schol. A — πάντα ἢ πάντων Eust. 844 δῆ: μὲν supra scripto δῆ A
 845 τίς τ': τις A 846 δὲ ἐλίσσ. C: δὲ θ' ἐλίσσ. A ἢ δὲ τελίσσ. D
 847 δ' ἐβο. ACD 848 Πολυπόιταο C 851 et 856 πελέκυσ: πελέκειας
 ACD, cf. prol. § 86 854 γρ. πόδα schol. A — ἥς ἄρ' A: ἦν ἄρ' CD, ὡς
 γὰρ et ἥς γὰρ schol. A 855 βάλῃ: λάβῃ C 856 οἰκόνδε ACD: κλισίηνδε
 S et γρ. A, cf. 275 et 662 — φερέσθαι D et γρ. Eust. 861 πάλλον codd.:
 βάλλον Düntzer, ut recte supra Γ 316 emendarunt 864 om. DS.

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγρε δέ Φοι τό γ' Ἀπόλλων· 39
 αὐτὰρ ὃ μῆρινθον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδρετ' ὄρνις· 866
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 ἦ μὲν ἔπειτ' ἤμιε πρὸς οὐρανόν, ἦ δὲ παρείθη
 μῆρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς 870
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστὸν ἔχεν πάλαι, ὥς ἴθυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπείλησε Φεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Φαρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων ἔφιδε τρήρωνα πέλειαν·
 τῇ ῥ' ὃ γε δινεύουσιν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, 875
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος. τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἦ ὄρνις
 ἱστῶ ἐφεξομένη νηὸς κυανοπρώροιο
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λασθεν,
 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ 880
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεντό τε θάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκυσ δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα 885
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἀνδρες ἀνέστην,
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκροίῳ Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέφειπε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „Ἀτρεΐδῃ· Φίδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἀπάντων 890
 ἦδ' ὅσσον θυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχεαι, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωι πόρωμεν,

867^b = N 592 872^b = A 14 880^b = II 117 881 = 728
 884 = 798 885 cf. γ 440 886 = 799 887^b = A 102 888 = 860
 889 = Γ 455 890^b = Z 125 891^b = I 54.

865 γὰρ οἱ codd., δέ Φοι Heyne, μέγρεν γὰρ Hermann ad Orph. p. 779; equidem ne in recenti quidem carmine pronomen tertiae personae suum digamma abiecisce putarim — τό γ': τότε D 866 om. C m. pr. 869 προτὶ S 870—1 Μηριόνης ἐπεθήκατ' οἰστὸν τόξον· ἐν γὰρ χερσὶν (γὰρ χεῖρεςσιν schol. V γὰρ πᾶσιν schol. A) ἔχεν πάλαι edit. Massil. secundum schol. AV, Μηριόνης ἐξείρυσσε Τεῦκρον τόξον· (ἐξέλειτο τόξον schol. A) χερσὶ δ' οἰστὸν ἔχεν πάλαι Antimachus secundum schol. AV 871 ἰθύνει conl. Voss collato ε 255 874 ὑπὸ S: ὑπαι ACD — ἰδετο S 875 τῇ: τὴν D — πτερύγος Ar., cf. B 316 — λάβε S — μέσσης C 876 ἐπὶ: ἐν conl. Nauck, cf. Z 213 879 λασθεν AC: λίσσεν D Ar. λίσσθη ed. Massil. 882 αἰρας C 886 γρ. καὶ ῥήμονες schol. A 890 ἀπάντων: Ἀχαιῶν D.

εἰ σύ γε σὼ θυμῷ ἐθέλεις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.³⁹
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Φάναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.⁸⁹⁵
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· ἀντάρ ὃ γ' ἦρωσ
 Ταλθυβίῳ κήρυκε δίδου περικαλλῆς ἄεθλον.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΤΤΡΑ.

Αὐτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ω 1
 ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· ἀντάρ Ἀχιλλεύς
 κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφειτ' ἐνθα καὶ ἐνθα,⁵
 [Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν
 ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,]
 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε¹⁰
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ προηής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστάς
 διενέεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδέ μιν ἠώς
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπείρ ἄλλα τ' ἠιόνας τε,

894 = P 489 et Σ 254 895 = B 441.

Ω 2^b = Σ 245 4—5 cf. ι 372—3 8 = Θ 183. ν 264 9^b =
 λ 391. Π 11 12—13 cf. χ 197—8 13 cf. Ψ 227. χ 197 sq.

894 ἐθέλεις A: ἐθέλεις CDS.

Hunc ad ultimum librum poetam eo, quod Hectoris occisi corpus ab Achille in castra tractum (X 395) neque una cum Patrocli corpore crematum (Ψ 182) finxit, viam sibi praeclare munivisse exposui prol. § 22. Atque Koechlius quidem tam arctis vinculis hunc librum cum summa fabulae Iliadis coniunctum esse statuit, ut inter vetera carmina Iliadis eum recipere non dubitarit; nos cum color elocutionis huius libri Odysseae simillimus sit (v. p. 34) et versus aliquot, ut Ω 222. 359. 33. 263. 369. 370. 643—8, ad exemplar versuum recentiorum carminum, ut B 81. A 669. ε 118. § 57. π 72. σ 220. η 335—9, expressi esse videantur (cf. prol. p. 73), aut Homerum senem aut recentiore aliquem Homeridam fila in vetere Iliade incobata pertextentem hunc finem poemati imposuisse existimamus; alterum qui solum probabit, macula minorum litterarum carmen dulcissimum aspergere et versus Ψ 184—192 damnare debebit. — v. 1 ἐὶν ἐπὶ νῆα ἕκαστος coni. Heyne collatis T 277 et Ψ 3; mihi potius, sententiam Bergkii Gr. Lit. 639 secuto, ante ludos funebres (Ψ 257—897) adiectos sic poeta exorsus esse videtur: Ἀντάρ ἐπὶ μέγα σῆμα χεῖον, ἐπὶ νῆας Ἀχαιοὶ ἐσκίδναντ' ἰέναι vel potius Ἄλλοι μὲν κλισίῃσιν ἐνὶ δόρποιο μέδοντο 6 ἀνδρότητα ACDS, cf. II 857 7 ὅπως ἐκτολύπευσε Barnes collato Hes. scut. 44 — ἄλγεα: γρ. ἔργα schol. V 8 πειρῶν Pamphilus 12 διενέεσκ': πλωίεσκ' Plato de rep. III p. 388 A.

ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ξεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους, 40
 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν, 15
 τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δέ τ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπίλλων
 πᾶσαν ἀφεικίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
 καὶ τεθνηότα περ' περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
 χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδούφοι ἐλκυστάζων.

ὥς ὃ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀφείκειεν μενεαίνων·
 τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον Ἀργεῖφόντην.
 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐφάνθανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη 25
 οὐδὲ Ποσειδάων· οὐδὲ γλαυκῶπιδι κόρυη,
 ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἵτης.
 [ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε Φοι μέσσανλον ἵκοντο,
 τὴν δ' ἦνυσ', ἥ Φοι πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.] 30
 ἀλλ' ὅτε δὴ ᾧ ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 „σχέτλιοι ἐστέ, θεοί, δηλήμονες. οὐ νύ ποθ' ὕμιν
 Ἐκτωρ μῆρ' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ' εἶντα σαῶσαι, 35
 ἦ τ' ἀλόχῳ φιδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ Φῶ
 καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρει κτερίσαιεν.
 ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆι, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 ᾧ οὔτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὔτε νόημα 40

14^b = Θ 402. γ 478 16^b = P 538. Φ 28 18^b = A 380 21 =
 Ψ 187 25^a = α 11. β 82... 26^b = β 433 28 = Δ 165 et Z 356
 29^b = κ 435 31 = A 493 33^a = ε 118 34^b = A 66 38^b =
 α 291 40^b = σ 220.

17 τὸν δέ τ' S: τόνδε δ' ACD 20—1 ἀθετοῦνται schol. A, cf.
 Roemer Antipeppmueller p. 27 20 αἰγίδα .. χρυσείην Ar. — γρ. κά-
 λυψε schol. A 23—30 ἀθετοῦνται schol. A, 25—30 obelo notati in
 A, unde 23—4 ab Aristarcho non damnatos esse collegit Römer l. l.,
 cf. 71—3 25 fort. ἔνθ' ἄλλους etc., ut Γ 173 με φαδεῖν — ἐφάνθανεν AC
 ἐφάνθανεν D 26 fort. γλαυκῶπιδ' Ἀθήνη 28 αἵτης ACDS Ar.: γρ.
 ἀρχῆς A, ut Γ 100 recte scriptum est 29—30 eiecit Bekker 30 ἥ
 οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνεν Aristoph. 33 οὐ νύ CD et γρ. A: οὐδὲ
 A — ὕμιν Cant. 38 κτερίσαιεν AC Ar.: κτερίσαιεν D.

γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὥς ἄγρια Φοῖδεν, 40
 ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Φείξας εἶς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν,
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ Φοι αἰδώς.
 [γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίνησιν.] 45
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἢ κασίγνητον ὁμογάστριον ἢ καὶ νίον·
 ἀλλ' ἦ τοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν·
 τλητόν γάρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρωποῖσιν.
 αὐτὰρ ὃ γ' Ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπέυρα, 50
 ἵππων ἐξάπτων περὶ σῆμ' ἐτάριοιο φίλοιο
 ἔλκει. οὐ μὲν Φοι τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθείμεν ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀφεικίζει μενεαίνων.
 τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη· 55
 „εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, ἀργυρότοξε,
 εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἔκτορι θῆσετε τιμὴν.
 Ἔκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικά τε θῆσατο μαζόν·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 θρέψα τε καὶ ἀτίτῃλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν, 60
 Πηλεῖ, ὅς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν.
 πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμον· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν· 65
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ Ἔκτωρ
 φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οὐ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
 ὥς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὗ τι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.

45 = Hes. op. 318 46 cf. Σ 362 50^b = A 115 51^b = X 208
 55 = Z 205 et A 55 56^a = o 435 63^b = ξ 150 64 = A 560
 68^b cf. K 372. λ 511.

43 εὗξης coní. schol. B, possis tentare ὅς Φείξας μεγάλη . . . σεύη-
 ται, sed cf. P 658 45 ἀθετεῖται schol. A, cf. O 129 — ἀνδρα C —
 γρ. ἦ δ' schol. A 46 ἄλλος Nauck 48 γρ. ὀδυρόμενος A 49 τλή-
 μονα coní. Nauck 50 ἀπῆύρα codd. 52 μὲν Φοι scripsimus: μὴν
 oí codd., cf. B 291 53 ἀθετεῖται schol. B — νεμεσσηθείμεν Her-
 mann: νεμεσσηθῶμέν oí codd., νεμεσσηθέωμέν oí Ar. 59 γόνος: γρ.
 πάς schol. V 61 Πηλεῖ libri, cf. prol. p. 181, Πηλῇ malo 64 γρ.
 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας schol. V — γε μί': γ' ὁμῇ Herwerden 67 ἐν
 del. Heyne 68 fort.: ἡμερδὲ με δῶρων.

οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδρεύετο δαιτὸς ἐφίσης, 40
 λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
 ἀλλ' ἢ τοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, οὐδέ πη ἔστιν
 λάθρη Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἑκτορα· ἢ τέ Φοι αἰεὶ
 μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θέων Θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 ὄφρα τί Φοι φείπω πυκινὸν φέπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς 75
 δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ ἀπὸ θ' Ἑκτορα λύσῃ·
 ὥς ἔφατ', ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα,
 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρον παιπαλοέσσης
 ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχῃσε δὲ λίμνῃ.
 ἢ δὲ μολυβδαίνῃ φικέλῃ ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
 ἢ τε κατ' ἀγραύλοιο βοδὸς κέρας ἐμβεβαυῖα
 ἔρχεται ὠμεισῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
 εὔρε δ' ἐνὶ σπέφει γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἵαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἢ δ' ἐνὶ μέσσης
 κλαῖτε μόρον Φοῦ παιδὸς ἀνύμονος, ὅς Φοι ἐμελλεν 85
 φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 ἀργχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 „ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα φειδῶς·“
 τὴν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 „τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δέ 90
 μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄγε' ἄκριτα θυμῷ.
 εἴμι μὲν, οὐδ' ἄλιον φέπος ἔσσεται, ὅττι κε φείπῃ·“
 ὥς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δῖα θεάων
 κυάνεον, τοῦ δ' οὐ τι μελάντερον ἔπλετο φέσθος.

69—70 = A 48—9 73 = A 11 et E 490 74 cf. K 111
 77 = Ω 159. Θ 409 78^b = N 33 81 cf. μ 252 86 = II 461
 87 = B 790 88 et 93 sq. = hymn. Cer. 321 et 42 sq. 89 = Σ 127
 91^b = Γ 412 92 cf. β 318.

71—3 ἀθετοῦνται schol. A, cf. Ω 23—30 71 ἐάσομεν: ἀμήχανον
 Antimachus 72 νέκυν Ἑκτορος conl. schol. V — ἢ τε Hermann; ἢ
 γὰρ codd., γρ. εὖ γὰρ schol. A 74 θεῶν codd., γρ. θέων schol. A,
 quod recepi collatis T 53 et K 111 78 Σάμου τε: γρ. Σάμοιο A
 79 ἐπεστενάχῃσε A ἐπεστονάχισε C ἐπεστενάχισε D 81 ἐμμεμανία
 D et γρ. A 82 ὠμεισῆσιν codd., cf. prol. p. 111 — κῆρα: γρ. πῆμα
 schol. A, cf. Γ 6 83 σπῆι codd. — δέ τε D et γρ. A: δ' ἄρ AC
 85 ὅς οἱ: ὅς τάχ' Rhianus 86 ἀθετεῖται, ὅτι περισσός ἐστι schol. A,
 nempe ὅς Aristarcho μόνος intellegebatur 88 Θέτις cod. Mori, cf.
 Θ 420 94 τοῦ τ' conl. Döderlein.

βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις 40
 ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης. 96
 ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην,
 εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 εἴαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἶεν ἑόντες.
 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, Φεῖξε δ' Ἀθήνη. 100
 Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν
 καὶ ῥ' εὖφρηγε Φέπεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιούσα.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 „ἦλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶ· Φοῖδα καὶ αὐτός· 105
 ἀλλὰ καὶ ὥς Φερέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκνυ καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρθῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν ἐύσκοπον Ἀργεῖφόντην.
 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω, 110
 αἰδῶ καὶ φιλότῃ τετὴν μετόπισθε φυλάσσω.
 αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθ' καὶ νίει σῶ ἐπίτειλον.
 σκύζεσθαι Φοὶ Φειπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσεν, 115
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δφείσῃ ἀπὸ θ' Ἕκτορα λύσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω
 λύσασθαι φίλον νῖόν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ·“
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα, 120
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρήνων αἶξασα,
 ἴξεν δ' ἐς κλισίην Φοῦ νῖεος. ἐνθ' ἄρα τὸν γε
 εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

95^b = B 786 97^a = Σ 68 99 = 84 et 57 100 cf. A 405
 103 = X 167. α 28 106^a = τ 171 109 = 24 112^a = J 70 113^b =
 Ξ 257 118 cf. O 116 120-1 = B 167-8 123^b = T 5 124^b = π 2.

97 ἐξαναβᾶσαι D Ar.: εἰσαναβᾶσαι AC, cf. Σ 68 102 fort. καὶ J' εὐφρ. — εὖφρηγ' ἐπέεσσι codd. 106-111 del. Düntzer 109 ὀτρύνεσκον C 110 προῖαπτω Zen. 116 expunxit Köchly 118 comma post νῖόν sustuli, ut ἰόντ' accusativi vim induat 122 ἐνθ': ἐν δ' C et γρ. A 124 ἐντύνοντ' ἄριστον Bekker, ἐντύνοντ' ἀφ' ἑρίστον Homerus dixisse videtur.

τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο. 40
 ἦ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ, 126
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, Φέπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τέκνον ἐμόν, τέο μέχρ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδου κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου 130
 οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ
 μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρῆσθ' ὅθ' ἄνθρωπος καὶ μοῖρα κραταίῃ.
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
 σκύζεσθαι σοὶ φησὶ θεοὺς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων 135
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.“
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „τῇδ' εἰπὼν ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἄνωγεν.“ 140
 ὣς οἱ γ' ἐν νηῶν ἀγύρῃ μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους Φέπεα πετρόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴφιν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 „βάσκει ἱθι, Ἴφι ταχέϊα λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπιοι 145
 ἄγγελον Προϊάμῃ μεγάλῃτορ Ἴλιον εἰσω
 λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἄμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κῆρυξ τίς Φοῖ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι 150
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐντροχόν, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ δάστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδὲ τίς Φοῖ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρος·
 τοῖον γάρ Φοῖ πομπὴν ὀπάσσομεν Ἀργεῖφόντην,

126—7 = A 360—1 128^b = I 612 131—2 = Π 852—3
 133 = B 26 134—6 = Θ 113—5 138 = A 84 142 = Γ 155
 144^a = Θ 399 146—7 = 118—9 150^a = ξ 72 152 = K 383.

125 ἰέρευτο sunt qui coniciant 129 οὐδέ τι A 130—2 ἀθετοῦν-
 ται schol. A 130 οὔτ' εὐνῆς; οὐ γάρ δηρὸν eiectis mediis verbis
 Bentley 133 ὦκα: ἦκα vel ὦδε con. Nauck 138 γρ. τὴν δὲ μέγ'
 ὀχθήσας schol. V 139 γρ. τῇ εἰπὼν δὲ δῶρα φέρει A 140 ἀνώγει codd.,
 cf. prol. p. 114 140 ante 139 collocandum censet Nauck 148 γρ.
 οἷος schol. V 149 ἰθύνει D ἰθύνη Eust. 150 ἠδὲ: γρ. ἦ κε A
 152—8 et 180—7 del. Payne Knight.

ὅς F' ἄξει εἶος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσση. 40
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος, 155
 οὗτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει,
 οὔτε γὰρ ἐστ' ἄφρων οὗτ' ἄσκοπος οὗτ' ἀλιτῆμων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.“
 ὣς ἔφατ', ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα,
 ἵξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε. 160
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσι Φεΐματ' ἔφυρον, ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίός
 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν. 165
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ᾠδύροντο,
 τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στή δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα
 τυτθὸν φθελγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυναι· 170
 „θάρσει, Δαρδανίδη Πριάμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδετα ἡδ' ἐλαίρει.
 λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἑκτορα δῖον, 175
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
 κῆρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτίς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ Φάστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς. 180
 μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργεϊφόντης,
 ὅς σ' ἄξει εἶος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,

159 = 77 167^b = Z 452 168 = N 763 170^b = Γ 34
 173—4 = B 26—7 176—87 = 147—58.

154 ὅς J' Bekker Hom. Bl. I 318: ὅς codd. 154 et 183 εἶως
 codd. 160 κίχη coni. L. Meyer in Bezz. Beitr. V 104 163 ἐν χλαίνῃ:
 γρ. ἢ χλαίνῃ schol. V 165 καταμήσατο P — γρ. χερσὶ φίλῃσι A, ut
 legitur ε 482 175 γρ. λύσεσθαι A — σ' ἐκέλευσεν C¹ et γρ. A
 179 ἡδὲ: ηε P, γρ. ἦ κε A.

οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει, 40
οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτῆμων, 186
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός."

ἦ μὲν ἄρ' ὥς Φειποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις,
αὐτὰρ ὃ γ' υἷας ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονεῖην
ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. 190

αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσεται κηῶντα
κέδρινον ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλῆσσατο, φώνησέν τε
„δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν
λύσασθαι φίλον νῖδον ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 195
δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε Φειπέ, τί τοι φρεσὶ Φείδεται εἶναι;
αἰνῶς γὰρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγεν
κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν."

ὥς φάτο, κώνυσεν δὲ γυνή καὶ ἀμείβετο μύθῳ· 200
„ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἥσι πάρος περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἦδ' οἷσι Φανάσσεις;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἷας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. 205

εἰ γὰρ σ' ἀθρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν —
ὤμεστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὃ γε — οὐ σ' ἐλεήσει
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιή
γυνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, 210

188 = Θ 425 189^b = ξ 72 191 = Z 288 sqq. 195—6 =
145—6 197 = K 384 et ι 11 200 = β 361 et σ 434 204^b =
Δ 298 206^b = E 212 208^a = X 124 209—210 = T 127—8.

192 κεχάνδει AD: κεχάνθη C Ar. κεκένυθει ed. Mass. 198 ἄνωγε
Ar.: ἀνώγει ACD 200 ἀμείβετο: ἀνήρετο Ar. 201 ἦσι Nauck:
ἦς τὸ codd. — περ: γρ. γε A 202 ἔκλε' Herodianus: ἐκλέ' Ptolemaeus
Ascal. ἔκλε' A 205 τινὲς ἐξήνεξε, τῆς ἀρχῆς ἐξέβαλε schol. V —
ὑποτάσσουσι στίχον· ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (οἱ οὐρα-
νὸν εὐρὺν ἔχουσι schol. V) schol. AV 206 ἀθρήσει Bothe: αἰρήσει
codd. 207 ὤμεστῆς codd., vide Ω 82 — ὅδε AC, ὃ γε DP, ὁ δὲ Bothe,
ὁ μὲν Bentley commate post ἀνὴρ positō — οὐ σ' ACD: οὐκ P σ' σὺν
Heyne 208 νῦν usque ad 212 κρατερῷ eiecit Köchly 209 fort. ὃς
δ' ... ἄσαι 210 γυνομένῳ codd. γυγνομένῳ Bekker.

ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων, 40
 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθιέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄν τιτὰ Φέργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ οὗτε κακίζόμενόν γε κατέκτα,
 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων 215
 ἐσταότ', οὔτε φόβον μεμνημένον οὔτ' ἄλεφωρῆς·“

τὴν δ' αὖτε προσέφειπε γέρων Πριάμος θεοφειδής·
 „μὴ μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν, 220
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερεῖς,
 ψευδὸς κεν φαίμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην —
 εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον Φέπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 225
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς
 ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἔξ ἔρον εἴην.“

ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφωγεν,
 ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας, 230
 τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας,
 [χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα,]
 ἐκ δὲ δυ' αἰθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 ἐκ δὲ δέπας περικαλλέας, ὅ Φοι Θρέϊκες πόρον ἄνδρες
 ἔξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ 235
 φείσας· ἐνὶ μεγάροισι δὲ γέρων, περὶ δ' ἥθελε θυμῷ
 λύσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 αἰθούσης ἀπέφεργε Φέπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

213 cf. q 51 215 = X 514 217^a = A 206 219 = Σ 126
 222 = B 81 224 = 92 230—1 = ω 276—7 232 = T 247
 234^a = A 632 236^b = Φ 65.

213 ἄν τιτὰ Apollodorus et Callistratus: ἄντιτα codd. cum Ptolemaeo
 Ascal., quod iam auctor versus q 51 invenit 214—6 del. Köchly
 214 οὗ ἐ: οὔτι P et γρ. schol. A 215 πρὸ: πρὸς P 219 ἐν Bekker:
 ἐνι codd. — γρ. κακόν A 221 ἢ οἱ: γρ. οἶοι Eust., quod ex β 318 na-
 tum est — post εἰσι alii interpungunt ut θυοσκόοι dicantur ἱερεῖς
 224 γρ. ἀλίη ὁδὸς Eust. 225 χαλκοχιτώνων et 231 κιτῶνας P
 227 ἐπεὶ coni Nauck 231 καλὰ D: λευκά ACP 232 ex T 247 inepte
 huc translatum iudico 234 Θρεῖκες codd., cf. prol. p. 177 235 γρ.
 ἔξεσίηνδ' Eust. 238 et 323 αἰθούσης AP — γρ. ἐνίπτων Eust.

„Φέρετε, λωβητῆρες, ἐλέγχεα. οὐ νυ καὶ ὑμῖν 40
 Φοῖκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντας;
 ἢ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνῶσεσθε καὶ ὕμεις·
 ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
 κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν. αὐτὰρ ἔγωγε,
 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραιζομένην τε 245
 ὀφθαλμοῖσι φιδεῖν, βαίην δόμον Ἰδῶς εἰσω.“

ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἳ δ' ἴσαν ἔξω
 σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἷαςι Φοῖσιν ὁμόκλα,
 νεικείων Ἑλενὸν τε Πάριον τ' Ἀγάθωνά τε δῖον 250
 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε βοὴν ἀγαθὸν τε Πολίτην
 Διήφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ δῖον Ἀγανόν.

ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 „σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. αἰθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους 255
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελειφθαι.
 Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱπποχάρμην
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ φοίκει
 ἀνδρὸς γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο,
 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, 260
 ψεύσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 Φαρῶν ἡδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
 οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
 ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;“

ὥς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδφείσαντες ὁμοκλήν 265
 ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐντροχὸν ἡμιονεῖην
 καλὴν πρωτοπαγῇ, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,

241 = ρ 378 et B 375 246 = Γ 28 et 322 247^a = N 59
 250 cf. B 791 262^a = ι 220 263 = ζ 57 264^b = γ 476. ο 219
 265 = M 413 266 = 179 267^b = 190.

239 ἐλέγχεα: ἐλεγχέες codd., cf. E 787 et A 242 241 ὀνόσασθ' Ar.
 et Apoll. Soph. 124, 25: οὐνεσθ' codd. — ὅτι: ὅτε P m. pr. — ἔδωκε:
 γρ. ἔθηκε A 242 ὕμεις, cf. Ξ 481 250 Ἀμφίφονον P m. pr. 251 ἄδη-
 λον πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ Δῖος ἢ ὁ Ἀγανός schol. A 252 ἐκέλευσε P
 Ambr. 253 κατηφέες Crates 258 οὐτε P — ἐφίκει codd. 261 ἄριστοι:
 ἀγητοί coni. Nauck 263 ἐφοπλίσσητε C ἐφοπλίσσετε D 264 γρ. ἐπιθήτε
 Eust. 267 πρωτοπαγῇ C et P m. sec.: πρωτοπαγία AD et P m. pr.

καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφῃ ζυγὸν ἦρεον ἡμιόνειον 40
 πύξινον ὀμφαλόεν, ἐν οἴκησσιιν ἀρηρός,
 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ. 270
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐυξέστω ἐπὶ θυμῷ,
 πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον,
 τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, ἀντάρ ἔπειτα
 ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλῶχῖνα δ' ἔκαμψαν.
 ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐυξέστης ἐπ' ἀπήνης 275
 νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα,
 ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερῶνυχας ἐντεσιφερούς,
 τοὺς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραίός
 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐυξέστη ἐπὶ φάτνῃ. 280
 τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 κῆρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Φοῖνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην. 285
 στή δ' ἵππων προπάροιθε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τῇ, σπείσον Διὶ πατρί, καὶ εὖχεο Φοίκαδ' ἰκέσθαι
 ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμός
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμείο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 ἀλλ' εὖχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφεί Κρονίῳνι 290
 Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται,
 αἵτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ Φοῖ αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν καὶ Φευ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπῶλον. 295

271 cf. ι 329 277 = ζ 253 278^b = Π 867 280 cf. Ε 271
 283 = θ 300 et Α 555 284—6 = ο 148—50 286 = Ξ 297 290^b =
 Α 397 293^b = Β 118 295^b = Ξ 21.

269 om. Zen. 272 ἔστορι: γρ. ἔκτορι schol. D et Et. M. 383, 25
 274 ἔγναμψαν C et γρ. A 277 ζεύξαν θ' C — ἡνυσσερούς coni.
 Nauck collato Theocr. 28, 14 279 δὲ Τρωούς C 286 ἔπος τέ μιν
 αντίον ἡῦδα S 290 om. S — εὖχευ ἢ εὖχεο Eust.: εὖχεο ACDF, fort.
 ἀλλὰ σύ γ' εὖχε' ἔπειτα 292 ταχύν: γρ. τεόν A ἐόν P et γρ. schol.
 A, cf. Ω 296 et 310, ταχύν ἄγγελον habes ο 526 293 καὶ οὐ Zen. —
 μέγιστον DPS et γρ. A: μάλιστα AC 295 Δαναῶν ταχυπῶλον: γρ. χαί-
 ρων ἐνὶ θυμῷ A.

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἔδν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς, 40
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοφειδής· 300
„ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω·
ἔσθλόν γάρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλέησῃ.“

ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖην ὦτρυν' ὁ γεραίος 305
χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἦ δὲ παρέσθη
χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο Φῆς ἀλόχοιο·

εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ Φοῖνον 310
οὐρανὸν εἰσανιδῶν, καὶ φωνήσας Φέπος ἧῦδα·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθέμεν ἡδ' ἐλεεινόν,
πέμψον δ' οἶωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ 310
φίλιτατος οἶωνόν καὶ Φευ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν, ὅφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυνπῶλων.“

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ κλυε μητίετα Ζεὺς. 315
ἀντίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
μόρφονον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῦ, ἐν κληῖς' ἀραρυῖα,
τόσσ' ἄρα τοῦ Φεκάτερθεν ἔσαν περὰ· Φεῖσατο δέ σφιν 320
δεξιὸς αἰξας διὰ Φάστεος. οἱ δὲ Φιδόντες
γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου,
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδοῦπου.

297 = I 517 298^b = Ξ 375 299 = 64 et 217 306—7 =
Π 231—2 308 = Γ 276 309 = ζ 327 310—3 = 292—5 314 =
Π 249 315 = Θ 247 320—1 = ο 164—5, cf. Ψ 600 323 = γ 493.

296 τὸν C 300 γρ. τό γ' A 304 ἀθετεῖται schol. A — χέρ-
νιβά τ' Bentley — πρόχοόν θ' ἅμα: ταμῖη μέτα ed. Massil. 306 μέσφ
στὰς conl. Nauck 309 ἐλθεῖν codd., cf. prol. p. 121 310 ταχύν:
γρ. ἔδν A, cf. 292 311 μέγιστον CD et γρ. A: μάλιστα A μέγιστος P
m. pr., καὶ κράτος ἐστὶν conl. Wilamowitz ind. lect. Gryph. 1879
314 δ' ἔκλυε codd. 316 πέρκον Ar. 318 ἐν κληῖς Trypho: ἐνκλήης
(vel ἐνκλήης) codd. et Ar. 320 διὰ P et γρ. A: ὑπὲρ ACDS 322 γέρων
ξεστοῦ CDSP et γρ. A: γεραίος ἐοῦ A.

πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνῃν, 40
 τὰς Ἰδαίος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν 325
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφάπων μᾶστιγι κέλευεν,
 καρπαλίμως κατὰ Φάστν. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὥς εἰ θάνατόνδε κιόντα.
 οἷ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 οἷ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, 330
 παῖδες καὶ γαμβροί, τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν
 ἐς πεδίον προφανέντε· Φιδῶν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν νῖδον φίλον ἀντίον ἤῤα·
 „Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν 335
 ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι, καὶ τε κλύες ᾧ κ' ἐθέλησθα·
 βάσκ' ἴθι, καὶ Πριάμον κοῖλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὥς ἄραγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μητ' ἄρ τε νοήσῃ
 τῶν ἄλλων Δαναῶν πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἰκέσθαι.“
 ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα 340
 ἄμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕργῃν
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
 ὣν ἐθέλῃ, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης. 345
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἱκανεν,
 βῆ δ' ἰέναι κούρῃ αἰσυμνητῇρι Φεφεικῶς,

326^b = Ψ 642 327^b = A 424 329 = ω 205 330 = Γ 313
 331^b = Θ 206 332^a cf. P 487 333 = ε 28 335^b = σ 270
 336^b = Θ 98 338^a = P 280 339—45 = ε 43—9 340 = B 44
 341—2 = α 97—8 343—4 = ω 3—4 345^b = Π 181.

328 πόλλ': οἷκτε' Vrat. 329 οὖν: ἐκ exstat ω 205 et hoc loc. var.
 lect. fuisse schol. ad E 26 docet, cf. Cobet misc. crit. 347 329 πόλειος
 A 330 ἄψορρον Ambr. — ποτὶ A 331 Ζῆ — ν' ἐς Ar., cf. prol. p. 124
 332 προφανέντε: καταβάντε ed. Chia 333 φίλον νῖδον C 334 μάλι-
 στά τε A 335 ἔταιρῆσαι coni. Bekker — τ' om. S — τ' ἐκλυες codd.
 337 μή τίς Fe Φιδῇ μηδ' Bentley, at vide 16. 67. 307. 354. 449. 491. 572,
 unde in carmine, quod num veteris Iliadis fuerit dubium est, nihil no-
 vavi — ἄρ τι Cant., fort. ἄρ Fe 338 Πηλεΐων' ἀφικέσθαι Povelsen
 em. Hom. p. 56 340—345 damnat Nitzsch Sagenpoesie 151 341 γε.
 φέρειν schol. A φέρει Naber quaest. hom. 109 344 om. P m. pr. —
 ἐθέλῃ AS: ἐθέλει CD Ar. 345 post hunc versum auctor versuum
 ε 49 sqq. versus Ξ 226—229 audivisse videtur 346 ἄρα: ἄρ' ἐς CD et
 γρ. A 347 αἰσυμνητῇρι CD Ar.: αἰσυνητῇρι AS.

πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη. 40
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
 στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὅφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο Φιδῶν ἐφράσσατο κῆρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε·
 „φράξο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὁρώω, τάχα δ' ἄμμε διαρραΐσεσθαι οἶω. 355
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἳ κ' ἐλέησῃ.“
 ὣς φάτο, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεΐδιε δ' αἰνῶς,
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμptoῖσι μέλεσσιν,
 στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ' Ἑριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, 360
 χεῖρα γέροντος ἑλὼν ἐξείρετο καὶ προσέφειπεν·
 „πῆ, πάτερ, ᾧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 οὐδὲ σύ γ' ἐδφεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν; 365
 τῶν εἴ τίς σε Φίδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 τοσσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρον τέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον 370
 σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ φερίσκω.“
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοφειδής·
 „οὔτω πῃ τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, 375

347 sq. = κ 278 sq. 359^b = A 669, λ 393, ν 398. φ 283 363 =
 K 83 366^b = K 394 369 = π 72. φ 133. T 183 370 cf. σ 220
 372 = 217 373^b = δ 611 374^b = I 420.

354 νοῦ *Φέργα* Bentley collato κ 240, φραδέος νῶν *Φέργα* conl. Men-
 rad 359 corruptum aut subditium dixi ad A 669 — ἐνὶ: ἐπὶ supra π
 scripto ν A 361 ἐξήρετο C 367 γρ. ἔχοντα Eust. 368 τε Nauck:
 δὲ codd. 369 ex *Odyssaea* invectum putat Düntzer — γρ. ἐπαμύνε-
 σθαι A — χαλεπαίνῃ P m. pr. 370 οὐδ' ἂν C — κακὸν CD et
 γρ. A — καὶ δέ: ἰδέ S, γρ. εἰδέ A, γρ. ἦδὲ Eust., unde κακὸν ἦδὲ
 Nauck, at vide Od. σ 220 373 πῃ: δὴ S et γρ. schol. A.

αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ Φεῖδος ἀγῆτος 40
πέπνυσαι τε νόφ, μακάρων δ' ἔξεσσι τοκήων.“

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔφειπες.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φειπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, 380
ἥέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα τοι τάδε περ σόα μίμνη,
ἣ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν
δειδιότες· τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν.

[σὸς πάις· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδενύετ' Ἀχαιῶν.“] 385

τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοφειδῆς·
„τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξεσσι τοκήων;
ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες.“

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
„πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα διον. 390

τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργεῖους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεί χαλκῷ.
ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένους Ἀτρεΐωνι. 395

τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς ἐνφεργῆς·
Μυρμιδόνων δ' ἔξειμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὃ γ' ἐστί, γέρον δὲ δὴ ὥς σὺ περ ὦδε,
ἔξ δέ Φοι νῆες ἔασιν, ἐγὼ δέ Φοι ἔβδομός εἰμι·
τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι. 400
νῦν δ' ἧλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γάρ

376^b = ξ 177 379 = Α 286 380 = Κ 384 381^b = Ι 330
382 = ξ 231 et ν 364 385 cf. Ψ 670 386 = 372 387 = Ζ 123
389 = 378 390 = Ω 433 et α 284 391^a = Κ 125. Α 742 . . .
394 = Β 320 397^b = ο 267.

376 αἴσιος P — σὺ μέγας — εἶδος ἀγῆτος: ἀτειρέα φωνήν C, ex N 45 illatum 379 εἶπας CP 381 πολλὰ: καλὰ C 382 τοι τάδε περ S: περ τάδε τοι ACDP 383 γρ. καταλείψετε A κατελείπετε C 385 damnat Bekker Hom. Bl. II 29 — ἐπιδενύετ' C 388 ὥς S — ἐνίσπε H ἐνίσποις Cramer epim. 448, 31 390 ἦρεο C, πείρα' et εἶρεο coni. Nauck et Römer Jahrb. f. Phil. CXVII 234, equidem totum versum damnarem, nisi usus dicendi Homeri (v. T 30 et q 249) me revocaret 391 πολλὰ: πάγην P 392 νηυσὶ πελάσσας P 396 γάρ: μὲν P 398 ὃ γ' C et γρ. A: ὃδ' ADS 399 δέ οἱ: γρ. δὲ τῷ A 400 γρ. τοῖσι δὲ πρῶτον ὑπηγήτης λάχον schol. V.

θήσονται περὶ Φάστν μάχην Φελίκωπες Ἀχαιοί. 40
ἀσχαλώσιν γὰρ οἳ γε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοφειδής· 405
„εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος
ἔσς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
ἣ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἥέ μιν ἦδη
ἔῃσι κυσὶν μελεῖστί ταμὼν προέθηκεν Ἀχιλλεύς.“

τὸν δ' αὖτε προσέφειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης· 410
„ὦ γέρον, οὗ πω τὸν γε κύνες φάγον οὐδ' οἴωνοί,
ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηί
αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ Φοι ἠώς
κειμένῳ, οὐδέ τί Φοι χρώς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
ἔσθουσ', αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν. 415

ἣ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
ἔλκει ἀκηδέστως, ἥως ὅτε διὰ φανείῃ·
οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν
οἶον ἐφερσῆεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν, 420
ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῖος ἔηος
καὶ νέκυός περ ἔοντος, ἐπεὶ σφι φίλος περὶ κῆρι.“

ὥς φάτο, γήθησεν δ' ὁ γέρον καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
„ὦ τέκος, ἣ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναΐσιμα δῶρα διδοῦναι 425
ἀθανάτοις, ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴ ποτ' ἔην γε,
λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
τῷ Φοι ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον,

405 = 372 406 = Π 653 407^b = η 297. ρ 108 ... 409 cf. ι 291
410 = 378 415 = Τ 31 417^a = Χ 465 424 = Ζ 212 et Ω 200
425^a cf. Ο 185 426^b = Γ 180 427^b = Ε 404. ζ 240. θ 331.

403 οἶδε ACD, οἳ γε P et A supra lin. 405—504 exciderunt in A
407 εἰς codd., cf. prol. p. 115 409 προῦθηκεν codd., cf. prol. p. 179
413 οἳ ἠώς: τοι ἦδη P γρ. οἳ ἦδε Eust. 414 fort. οὐδέ Fe μνῆαι, cf.
Τ 25, 31 417 φανείῃ C φανήη DSP 418 θηοῖο Ar., θείοιο CD, γρ.
θειοῖο schol. V 419 ἐφερσῆεις CD et Apoll. Soph. 63, 1: ἐρσῆεις A rec.
422 ἐοῖο P m. sec. 423 ἀθρεῖται schol. V 425 διδοῦναι codd.,
διδῶναι var. lect. fuisse testatur Herodianus περὶ μον. λξξ. 25, 4, cf.
διδῶθαι γ 380 426 fort. ἣ ποτ' 428 τῷ D τῶν CS — ἀπομνήσαντο P
ἐπεμνήσαντο S.

αὐτόν τε ρῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, 40
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκωμαι.“ 431
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 „πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
 ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρῆξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι 435
 συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην
 ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιο.“
 ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους 440
 καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἡνία λάξετο χερσίν,
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἡΰ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
 οἷ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
 τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεῖφόντης 445
 πᾶσιν, ἄφαρ δ' ὦϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὄχῃας,
 ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκοντο
 ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι
 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν 450
 λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 ἀμφὶ δέ Φοι μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
 σταυροῖσιν πυκνοῖσιν· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής
 εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληΐδα θυράων, 455
 τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος·
 δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἐριούνιος ᾧξε γέροντι,
 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθόνα, φώνησέν τε·

431 = A 618 432 = 378 441 = P 482 448 = A 618
 450^b = ψ 193 458^b = Ψ 249.

430 αὐτόν δὲ P 434 fort. ὅς κέλεαι, cf. prol. § 109 436 μω-
 μένιν P — γένοιτο DP 437 δ' ἂν: μὲν P 439 οὐ κέν SP
 440 ἐπαίξας D ἐναίξας S 442 fort. μένος καὶ ἡμιόνοισιν 443 τά-
 φρον: τεῖχος Düntzer Hom. Abh. 377 446 ὄχῃα Townl. 449 et
 452 ποίησαν codd.: δειμάντο Bentley πονέοντο Dawes 454 et 456
 ἐπιρρήσεσκον C.

„ὦ γέρον, ἦ τοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα, 40
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν. 461
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 ὀφθαλμοὺς εἶσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη
 ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην·
 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος, 465
 καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠνυκόμοιο
 λίσσαιο καὶ τέκεος, ἵνα Φοι σὺν θυμὸν ὀρίνης.“
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖζε, 470
 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὃ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίε Φοίχου,
 τῇ ᾧ Ἀχιλλεὺς ἵξεσκε διίφιλος. ἐν δέ μιν αὐτόν
 εὖρ', ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δὴ οἶω,
 ἥρως Ἀντομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ὄξος Ἀρηος,
 ποίπνυνον παρεόντες. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδώης 475
 ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δφεινὰς ἀνδροφόνους, αἶ Φοι πολέας κτάνον νῆας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ 480
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξέκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχε εἰσορώωντας,
 ὥς Ἀχιλλεὺς θάμβησε Φιδῶν Πριάμον θεοφειδέα.
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ Φίδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πριάμος πρὸς μῦθον ἔφειπεν· 485
 „μνησαί πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιφείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὧς περ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν πον κεῖνον περυναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 τεύρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἄρῃν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.

464 cf. Φ 380 468^b = Ω 694. κ 307. ο 23 471^a = Ψ 260
 476^a = κ 272 484^b = σ 320 486^b = I 485.

464—7 damnat Düntzer Hom. Abh. 358 469 ἄλτο: βαῖνε conl.
 schol. V 471 ἵππους θ' CS 473 καθήατο C — τῶ Lips., cf. κ 117
 — οἶω C 474 ὄξος: νῆος P m. pr. 476 ἀθετεῖται schol. V
 479 παιδοφόνους P 482 ἀνδρὸς ἐς ἀγνίτω schol. VB legisse videntur
 — ἔχειν PS — εἰσορώωντα S 483 θεοειδῇ C 486 σεῖο C Zen.
 487 ὀλοοῦ conl. Nauck.

ἀλλ' ἣ τοι κεινός γε σέθεν ζώντος ἀκούων 40
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα 491
 ὄψεσθαι φίλον υἷον ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεῖσθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν 495
 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἴφρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ φάστῳ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρῶην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500
 Ἴκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖτο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505
 ἀνδρὸς παιδοφόνιοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.“
 ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ υἱὸς ἔμερον ὥρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦηκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ ὃ μὲν Ἴκτορος ἀνδροφόνιοιο
 κλαῖ' ἀδινά, προπάρουθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθείς, 510
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 καὶ Φοῖ ἀπὸ πρᾶπίδων ἦλθ' ἔμερος ἦδ' ἀπὸ γυνῶν,
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὥρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, 515
 οἰκτεῖρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον,
 καὶ μιν φωνήσας φέπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ἄ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,

490^a = γ 195 493—4 = 255—6 501—2 = Α 12—3 503^a =
 ι 269 507 = Ψ 108. δ 113 510 = Τ 324 516 = Α' 74 517 =
 Α 201 519—21 = 208—5.

491 καὶ φέλεται Bentley 492 Τροίῃθε μολόντα Cant., cf. γ 276.
 ι 38 494 del. Köchly 498 ἐπιγούνατ' C 500 κτείνες P
 505 βροτὸς: γένετ' P 506 γφ. χεῖρας ὀρέξει Eust., cf. Ω 478
 512 στεναχὴ Zen. 514 ἀθετείται schol. A 518 ὦ δειλ' C — κάκ'
 ἄνσχεο AD Ar.: κάκ' ἀνάσχεο C κάκα ἴσχεο alii legisse videntur
 519—521 expulit hoc loco Köchly.

ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς **40**
 υἱέας ἐξενάριξα· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. **521**
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμψης
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἔασομεν, ἀχνύμενοί περ·
 οὐ γάρ τις προῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 ὥς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, **525**
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
 δῶρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτερος δὲ ἑάων.
 ᾧ μὲν κ' ἀμύξας δῶν Ζεὺς τερπικέραunos,
 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὃ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· **530**
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῶν, λωβητὸν ἔθηκεν
 καὶ Φε κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει,
 φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
 ὥς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέαστο **535**
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Γάνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν,
 καὶ Φοι θνητῷ ἔοντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν.
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι Φοι οὔ τι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
 ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ νῦν τὸν γε **540**
 γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὅσσον Λέσβος ἄν, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἐφέρει
 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, **545**
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἦγαγον Οὐρανίῳνες,

523^b = Σ 112 524 cf. κ 202 534 = Π 867 536^a = Π 596
 544 cf. hymn. Ap. Del. 37 546 cf. ξ 206.

521 ἐξενάριξε P 524 γε. τίς τ' ἄνυσις A 525 ὥς μὲν ἐπεκλ.
 eiecto versu 524 Köchly 526 ἀχνυμένων Eust., quod usu Homérico
 comprobatur Naber quaest. hom. 90 528 δέ τ' ἑάων Bentley, ἑάων CD,
 digammati favet sanscritum vasūnām dātāras, non item homericum δω-
 τήρης ἑάων (θ 325. 335) — κηρῶν ἐμπλεῖσι ὃ μὲν ἐσθλῶν αὐτὰρ ὃ δειλῶν
 Plato de rep. II p. 379 D sequentem quoque versum liberius reddens
 529 δῶν AD δῶν C — κ' ἀμμ. A: καμμ. CDP 531 δῶν A δῶν C
 δοίη D 535 ἐπ': ἐς P 544 Λέσβος ἔσω Iulian or. II p. 73 D —
 μακάρων P m. sec. 546 τῶν C Ar.: τῷ ADP γε. τῷ Eust.

αἰεὶ τοι περὶ Φάστν μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε. 40
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδίρεο σὸν κατὰ θυμόν·
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἑοῖο, 550
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα."

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος θεοφειδής·
 „μή πώ μ' ἐς θρόνον ἵξε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, ἀλλὰ τάχιστα
 λῦσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσι φίδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα 555
 πολλά, τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας."
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡέλιιο.]

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα φιδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτός 560
 Ἐκτορά τοι λῦσαι, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δὲ σὲ γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβῶν, 565
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακὸν λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆα
 ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.

τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 μή σε, γέρων, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω
 καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς." 570

ὣς ἔφατ', ἔδφεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὥς ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἔποντο,

548^b = H 237 552 = 372 555 = κ 387 et Z 46 557^a =
 δ 476. ζ 315. 558 = π 388 et κ 498 559 = A 148 560^b = φ 257
 565 cf. ψ 187 571 = A 33 572 cf. T 164. A 129 573 = B 822.

548 del. Kūchly, at v. E 873 550 ἑοῖο Zen.: ἑῆος codd. 553 πώ
 μ' A: μέ πω ceteri codd. 554 κῆται AP: κείται CD, κείται ἐν κλι-
 σίῃσιν Hartel Hom. Stud. III 11 556—8 ἀθετοῦνται schol. A
 556 γρ. φέρομαι Eust. 557 γρ. πρῶτος Eust. 558 om. D et P m. pr.,
 damnavit Ar., notatus est versus in A, habet C; hoc versu eiecto Dio-
 nysius Sidon. bene coniecit ἐπεὶ με πρῶτ' ἐλέησας (ἐπεὶ πρῶτον μ' ἐλέη-
 σας mavult Nauck) 561—600 damnat Grashoff, Fuhrwerk p. 14
 566 γρ. οὔτε γὰρ A — φύλακας C et P m. pr. — οὐδέ τ' supra τ scripto
 κ A — ὀχῆα A Ar.: ὀχῆας CD, cf. Ω 446 568 ἐν ἄλγεσι: γρ. ἐνὶ
 φρεσὶ A 569 γέρων Plut. de aud. poet. 11: γέρον codd., cf. Ξ 357. τ 357.
 φ 381 570 δ' om. AC 572 δὲ δόμοιο Hoffmann quaest. hom. II 107.

ηρώς Ἀντομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ἔα μάλιστα 40
 τῷ Ἀχιλεὺς ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα. 575
 οἷ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἔς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,
 καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐνσώπτου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 καὶ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐνννητόν τε χιτῶνα, 580
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη Φοῖκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λοέσαι κέλετ' ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 νόσφιν αἰεράσας, ὥς μὴ Πρίαμος Φίδοι νύον,
 μὴ ὃ μὲν ἀχρυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιο
 παῖδα Φιδῶν, Ἀχιλῆι δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ 585
 καὶ Φε κατακτείνειε, Αἰὼς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λόεσαν καὶ χρῶσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδ' ἐ χιτῶνα,
 αὐτὸς τὸν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
 σὺν δ' ἔταροι ἦειραν ἐνξέστην ἐπ' ἀπήνην. 590
 ὦμῶξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 „μὴ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθηαι
 εἰν Ἀιδὸς περ ἐόν, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὗ μοι ἀφεικέα δῶκεν ἄποινα·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσα Φέφοικεν.“ 595
 ἣ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἔξετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 „νῖός μὲν δὴ τοι λέλνται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 κεῖται δ' ἐν λεχέσσ'· ἄμα δ' ἦοι φαινομένηφι 600

574—5 cf. ω 78—9 574 = 474 579 = 276 587—8 =
 ϑ 454—5 591 = Ψ 178. K 522 598^a = I 219 600^b = I 618.

578 ἐνσώπτου DP et γρ. A (cf. Hes. scut. 273): ἐνξέστου AC ἐνξέστης
 Bekker collatis Ω 275. 590 580—1 et 583 del. Köchly 581 δάιη A
 in textu et D δάη C 582 λοῦσαι codd., cf. prol. p. 182 583 ἰδη C
 584 χόλον: γρ. κότον schol. A γόν Herodianus teste scholiasta B —
 γρ. σὺ κατερύκοι schol. A 586 ἀλίτοιο Naber quaest. hom. 98
 587 λοῦσαν codd. 590 ἐπ': γρ. ἀπ' A 594—5 ἀθετοῦνται schol. A,
 πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ ἦ μοι Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνάγει versu 595 eiecto Köchly
 595 ὅσσ' ἐπέοικε codd., cf. prol. p. 162 599 ὥς σὺ κελεύεις C γρ. ὥς
 ἐκέλευσας A.

ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου. 40
 καὶ γάρ τ' ἡύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυροῖοιο βιοῖο 605
 χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέφαιρα,
 οὔνεκ' ἄρα Λητοῖ Φισάσκετο καλλιπαρῆφ.
 φῆ δοιῶ τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 τὼ δ' ἄρα καὶ δοιῶ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν 610
 κατθάψαι, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανιῶνες.
 ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέφουσα.
 νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι παρὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς 615
 νυμφάων, αἶ τ' ἀμφ' Ἀχελύσιον ἐρρώσαντο,
 ἐνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δτε γεραίε,
 σίτου. ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοισθα
 Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.“ 620
 ἦ, καὶ ἀναΐξας οἶν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἐδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, φερούσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέξῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦ τοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 ὅσσοις ἔην οἶός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα φεφοίκει· 630
 αὐτὰρ ὃ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.

601 cf. T 148 603—4 = x 5—6 614^b = 1 574 615 = B 783.
 ζ 43 616 cf. Hes. theog. 8 623—4 = A 465—6 624 cf. Hes.
 fr. 234 625—6 = I 216—7 627—8 = I 91—2.

602 σίτου: δόρπου C 604 γε. υἱεῖς schol. A — ἡβώοντες Eust.
 608 fort. δοιῶ f ἐ τεκεῖν 614—7 damnarunt Aristoph. Ar. 616 γε.
 Ἀχελύσιον schol. V: γε. Ἀχελῖον A Ἀχελῷον codd. 630 ἐφκει codd.

αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες, 40
 τὸν πρότερος προσέφειπε γέρον Πρίαμος θεοφειδής·
 „λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφές, ὄφρα καὶ ἤδη 635
 ὕπνω ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε·
 οὐ γὰρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν,
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην καὶ αἰδοπα Φοῖνον
 λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὐ τι πεπιάσμην.“
 ἦ ὅ', Ἀχιλεὺς δ' ἐτάρουσι νιδὲ δμῶνσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, 645
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε φέσασθαι.
 αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, μὴ τις Ἀχαιῶν 650
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἦ θέμις ἐστίν.
 τῶν εἴ τίς σε φίδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐκφείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῦ γένηται. 655
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε φεῖπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσημαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἴκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.“
 τὸν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοφειδής·
 „εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἴκτορι δῖῳ, 660
 ὧδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Φοῖσθα γὰρ ὥς κατὰ φάστν φελέμεθα, τηλόθι δ' ὕλη

633^a = ε 201 634 = Φ 149 et Ω 372 635—6 = δ 294—5.
 ψ 254—5 639 cf. T' 132 640 = A 774 et X 414 643 = I 658
 644—8 = δ 296—300. η 336—40 649^a = Π 744. X 194 652 =
 K 415 et B 73 653 = 366 656 = K 384 659 = 372.

635 νῦν: δὴ C — καί: κεν C 636 ταρπώμεθα: πανσώμεθα A in
 textu et Ar. — κοιμηθέντε DP: κοιμηθέντες AC 637 ὑπὸ: ἐπὶ C
 642 μεθέηκα C 644 αἰθούσῃ A 648 ἄρ ἐστόρεσαν CD
 654 αὐτίκα δ' ἐξ. P m. pr. 655 γένηται A: γένοιτο D ἴσεται C,
 cf. Ω 586 661 γρ. ῥέξας Eust.

ἄξέμεν ἐξ ὄρεος, μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. 40
 ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γοῶμεν,
 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινυτό τε λαός, 665
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴ περ ἀνάγκη.“
 τὸν δ' αὖτε προσέφειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πριάμ', ὥς σὺ κελεύεις·
 σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.“ 670
 ὥς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μὴ πως δφείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 τὼ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κῆρυξ καὶ Πριάμος, πνικινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὖδε मुखῷ κλισίης ἐνπήκτου· 675
 τῷ δὲ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

ἄλλοι μὲν ἄα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί
 εὖδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πριάμον βασιλῆα 680
 νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερὸν πυλαωρούς.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔφειπεν·
 „ὦ γέρον, οὗ νύ τι σοὶ γε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὖδεις
 ἀνδράσιν ἐν δαίτοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 καὶ νῦν μὲν φίλον νῖδον ἐλύσας, πολλὰ δ' ἔδωκας· 685
 σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.“

668 = A 206 et 121 669 cf. Φ 223 671 = 468 et Σ 594
 673 = δ 302 674 = 282 675 = I 663 677—8^a = B 1—2 678 =
 K 2 679^b = Ψ 62 680^a = Φ 137 682 = B 59 685^b = Φ 42
 688^b = Ψ 661.

663 damnat Nauck, 662—3 damnant Düntzer et Peppmüller — μάλα
 γὰρ Ar. et codd. dett. 664 μὲν γ' C — μεγάροισι γοῶμεν scripsi: μεγά-
 ροις γοάοιμεν (γοῶμεν P) codd., cf. prol. p. 142 670 τόσσον πόλεμον
 A m. pr. — ὅσσον: γρ. ὥς σὺ East. 672 δεξιτέρῃ P m. pr. δεξιτέρῃ P
 m. sec. — δαίση C 673 τῷ C: οἱ ADP — αὐτοῦ P 676 δὲ CDP et γρ.
 A: δ' ἄρα A — hoc versu carmen olim finitum, reliquos versus ab re-
 centiore poeta adiectos esse statuit Düntzer Hom. Abh. 383 688 γνώῃ
 D: γνοίῃ supra oi scripto ω A γνοίῃ C γνώῃ et γνώωσι malo.

ὥς ἔφατ', ἔδφεισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη. 40
 τοῖσιν δ' Ἑρμείας ξεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε, 690
 δίμψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐνρρεφέος ποταμοῖο
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον,
 ἥως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, 695
 οἱ δ' ἐς Φάστν ἔλων οἴωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἵππους, ἡμιόνοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
 ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, Φικέλῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 Πέργαμον εἰναναβᾶσα φίλον πατέρ' εἰσενόησεν 700
 ἐσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε Φαστυβοώτην,
 τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων Φίδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν.
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ Φάστν
 „ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 εἴ ποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκνοστήσαντι 705
 χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάριμα πόλει τ' ἦν παντί τε δῆμῳ.“
 ὥς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀνάσχετον ἵκετο πένθος·
 ἄρχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλῃ καὶ πότνια μήτηρ 710
 τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἰξασαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δάκρυ χέροντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηύδα· 715
 „εἰξάτε μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσεσθε κλανθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.“
 ὥς ἔφαθ', οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἰξαν ἀπήνῃ.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

689 = A 33 692—3 = Ξ 433—4 694 = x 307. Ω 468 695 =
 Θ 1 698^b = H 139 699^b = T 282 703^a = Σ 37 705^b = E 157
 706^b = Γ 50 713 = A 601 719 cf. x 112.

692 ἐνρρεῖος codd. 693 om. ADP, habet C 696 εἰς ἄστν codd.
 697 φέρον· ἄγον A 701 ἐστεῶτ' D et Ar. 703 fort. κωκύσασά τ'
 ἔπειτα γεγῶνε, cf. prol. p. 114 708 ἀνάσχετον Wackernagel, cf. E 892:
 ἀάσχετον codd. 717 ἄσεσθε CD: ἄσεσθε supra α scripto ε A — ἀγά-
 γοιμι C — γρ. πόλινδε A.

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς 40
 θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν 721
 οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 "Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 „ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, κὰδ δέ με χήρην 725
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάσι δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 δν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἔσεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄρκης
 πέρσεται. ἡ γὰρ δῶλῳ ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα. 730
 αἱ δ' ἡ τοι τάχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῇσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψαι, ἔνθα κε φέρογα ἀφεικέα φεργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ φάνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν 735
 ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χρώμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 ἡ πατέρ' ἦ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἀσπετον οὐδας·
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ.
 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ φάτῃ, 740
 ἄφρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 "Ἔκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,
 οὐδέ τί μοι φείπας πυκινὸν φέπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ
 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέρας δάκρυ χέφουσα." 745
 ὣς ἔφατο κλαίους, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 „Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν φίλος ἦτο θεοῖσιν·

720^a = γ 399 722^b = T 301. X 515 726--7 = X 484--5
 730^b = X 63 738 = H 105 et T 61 739^b = N 286 741 = P 37
 745 = Σ 340 746 = T 301 747 = X 430 749^b = ω 92.

721 damnavit Heyne — θρήνων C: θρήνους ADP θρηνοῦς, ἐξάρχους·
 οἷτε Düntzer 722 μὲν ἄρ' ἐθρήνεον AC, γρ. μὲν δὴ θρήνεον D et
 γρ. A 723 — 776 postea additos esse perspexit Heyne et prolixè de-
 monstravit Seibel, Die Klage um Hector p. 37 sqq., cf. prol. p. 27
 723 τῆσιν: γρ. τοῖσιν A 724 ἀνδροφόνιοι: ἱπποδάμοιο P 725 νέον
 Zen. 726 δ' ἔτι D et γρ. A: δέ τε AC 727 οὐδέ F· οἶω antiquus
 poeta dixisset 731 ὀχῆσονται C 731--9 del. Leutsch in Philol.
 XII 33, quibus eiectis v. 744 τῷ καὶ νῦν λαοὶ scite scripsit Köchly
 731 δ' ἡ τοι Hermann ad h. Ven. 225: δὴ τοι codd. 734 ἀθλεύων AD:
 ἀεθλεύων C, cf. φ 160 740 καί: κεν C — κατὰ: περὶ P 741 ἀφρητὸν
 AD: ἀφρητον C 747 τῆσιν: τοῖσι D, cf. Ω 723 748 πολὺ: περὶ D.

οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἶσῃ. 40
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς 751
 πέρνασθ', ὃν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Κάμον ἐς τ' Ἰμβρον καὶ Λήμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 πολλὰ φρυγάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι 755
 Πατρόκλου, τὸν ἐπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς·
 νῦν δέ μοι ἐρσέεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείται, τῷ Φίκελος, ὃν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Φοῖς ἀγανοῖσι βέλεσιν ἐποχόμενος κατέπεφνεν." 760
 ὥς ἔφατο κλαίονσα, γόον δ' ἀλίστατον ὄρινεν.
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξήρχε γόοιο·
 „Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστίν Ἀλέξανδρος θεοφειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
 ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐφεικοτὸν Φέτος ἐστίν, 765
 ἐξ οὗ κείμεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐ πῶς σεῦ ἄκουσα κακὸν Φέπος οὐδ' ἀκούφην.
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων ἢ γαλῶν ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἧ Ἰφικλῆ — Ἰφικλῆος δὲ πατὴρ ὧς ἦπιος αἰεὶ — 770
 ἀλλὰ σὺ τὸν γε Φέπεσι παραιφάμενος κατέρυκες·
 σὶ, τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖσι Φέπεσσιν.
 τῷ σὲ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμ' ἀμμορον ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἦπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασι." 775
 ὥς ἔφατο κλαίονσα, ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πριάμος μετὰ μῦθον ἔφειπεν·
 „ἄξτε νῦν, Τρῶες, ξύλα φάστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 δφείσητ' Ἀργείων πικρὸν λόχον· ἧ γὰρ Ἀχιλλεύς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, 780

750^b = 428 753 cf. hymn. Ap. Del. 36 755^b = 416 759 =
 γ 280 761 cf. X 430 762 = 748 764^b = H 390 765^b = τ 222
 766 = 310 769 = Z 378 770^b = β 47. 234. ε 12 771^a = A 582
 772 = λ 203 et B 164 774 = π 204 et N 433 780^b = Π 304

752 γρ. ὃν κεν ἔλῃσι A 753 μιχθαλόεσσαν Antimachus 759 ἀγανοῖσι
 βέλεσιν P et γρ. A: ἀγανοῖς βελέεσσιν AC — καταπέφνη P γρ. καταπέφνη
 schol. A 760 ὄρινεν: ἔγειρε DP 764 ἄγαγ' ἐς Τροίην C — ὠφελλ'
 ἀπολέσθαι D et in marg. A, cf. Z 345 765—6 del. Welcker ep. Cycl.
 II 265 767 πῶς P γρ. ἐνίσσοι schol. A 770 del. Köchly, nescio
 an recte, ut naeniae Helenae similiter atque Hecubae ex quater ternis
 versibus constent — αἰεὶ: ἦεν P m. sec. et γρ. A 771 γ' ἐπίεσσι codd.
 772 del. Heyne — ἀγανοῖς ἐπέεσσιν codd. 773 γρ. ἐμὸν μῦθον schol.
 V, cf. Z 408 774 μοί τις P 777—804 damnat Düntzer Hom. Abh. 393.

μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡώς· 40
 ὥς ἔφαθ', οὐ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ Φάστεος ἡγερέθοντο.
 ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς, 785
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δάκρυ χέροντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἡγρετο λαός.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο, 790
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθοπι Φοῖνῳ
 πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες, 795
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοῖλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεσαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐκνήμιδες Ἀχαιοί. 800
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
 ὥς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

781 = δ 747 785 = Z 175 786—7 cf. Ψ 226—8 787 = Ψ 165
 788 = A 477 789 = H 434 790 = A 57. β 90 791—3 = Ψ 237—9
 801 = Ψ 257 802^b = γ 66 803 = E 464 804^b = Π 717.

784 τοί γε: δὴ σφιν P 785 γε. ῥοδοδάκτυλος A, ut legitur Z 175
 787 ἐν δ' ἔβαλον πῦρ: γε. ἀχνύμενοι κῆρ A, quod recte se habet Ψ 165
 789 κλυτοῦ: κριτὸς P m. pr., ut legitur H 434 — ἔγρετο codd., cf. H 434
 790 om. AP, habent CD 793 κασίγνητοί τε ἔται τε con. Nauck
 796 φάρεσι πορφυρέοισι con. Nauck — γε. καθάψαντες schol. V
 798 καταστόρεσαν P 802 συναγειρόμενοι supra o scripto α A, συν-
 αγειράμενοι codd. dett., quod comparato versu A 687 natum videtur —
 δαίνυν περικυδέα P 804 γε. ὥς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος· ἦλθε
 δ' Ἀμαζών, ἄρῃς θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνωιο schol. V, cf. Welcker,
 ep. Cycl. II 170: versus 804 ex formula ista transitoria nescio an re-
 lictus sit.

Epilegomena.

Prolegomenis ut epilegomena subicerem, inde factum est, quod consilium secutus Conradi Bursiani optimi amici, quem praematura morte litteris et amicis ereptum magnopere lugeo, prolegomena et conscripsi et prelo subiei, priusquam Homeri carmina ipsa typis excudenda tradidissem. Atque haec ratio id commodi habebat, ut in critico apparatu ad prolegomenorum paragraphos et paginas lectores relegare mihi liceret. At altera ex parte non iam in prolegomena recipi poterant, quae per hos duodecim menses, quibus textus poematis typis describebatur, a viris doctis ad Iliadis carmina illustranda allata sunt et ipse mihi rectius interim excogitasse visus sum. Solonis enim illud *γῆράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος* semper mihi colendum proposui neque me errasse libere fateri pudet. In lubrica quidem causa numquam vacillasse videri, hoc veritatis speciem auget et asseclarum animos obstrictos tenet; ipse iudices aequos, qui errores in re difficili factos eosdemque ingenue reiectos mihi condonent, expeto, assentatorum turbam sperno neque umquam non spreui. Idcirco brevi iam exponam, quae et in prolegomenis et in commentariis criticis mutata velim.

ad p. 55—78: quae in hoc capite prolegomenorum de ordine chronologico carminum Iliadis disserui, iis quasi fundamentum totius quaestionis Homericæ contineri etiamnunc teneo; neque quos illo loco cardines meae sententiae esse significavi convellere aut movere in animo est, sed et accuratius carmina perfecta, quae cum suo talo stare possent ad medullas fabulae pertinerent, et episodica carminumque compages, quae carminibus nectendis et amplificandis inservirent, distinguere debebam et aliquot carmina alio loco esse ponenda re iterum iterumque examinata intellexi. Atque primum quidem cur alteram partem Iliadis, qua Achilles cladem Achivorum ulcisci narratur, non iam ante carmina 11—13 et 20—23 compositam esse putarem, in commentariis criticis p. 588 significavi et infra copiosius exponam; deinde paene invitus versibus

E 791 et 827, cum ad exemplar versuum *N* 107 et 342 expressi esse videantur, id dandum esse duxi, ut librum quintum post libros *N* 342 factum concederem; ad postremum ultimi libri Iliadis oratio adeo similis est Odysseae et tam aperte versus recentium carminum Iliadis, quin etiam Odysseae imitari videtur, ut huius ultimi libri causam a causa reliquorum librorum alterius Iliadis partis separandam censeam neque si quis hunc librum etiam carminibus 14. 15. 16. 19 subicere malit, acres lites moveam. Itaque nova tabula synoptica emendatas rationes ita exponam, ut quae carmina arcte cohaerent uno versu comprehendam, quae longiore intervallo disiuncta duco, linea interiecta secernam, denique quos alterius generis esse dixi libros et versus in dextera parte a perfectis et antiquis carminibus seiuncta exhibeam:

1. 2.*

18.

25.*

27.* 28. 29.*

3.* 5. 6. 7. 8. [9. 10.*]

20. 21. 22.* 23.

9. 10.

11. 12. 13.

24. 26.

29.** 30. 32.* 33. 35. 37. 38. [40.]

[38.] 40.

2.** 3.**

14. 15. 16.* 19.* 22.**

32.** 34. 36.

17.

31.* 39.*

16.**

4.*

19.** 31.** 39.** 40.**

4.** 27.**

* horum carminum eps versus intellego, quos maiore litterarum genere excudendos curavi.

** horum carminum eos intellego versus, quos minoribus litteris scripsi.

[] uncinis carmina inclusa significavi locum assignatum non iam tenere posse.

ad §§ 45 et 46: quaestio his paragraphis adumbrata, quam ad omnem omnium hominum persuasionem umquam adduci posse et antea desperavi et etiamnunc despero, accuratius a me peculiari commentatione (Homer oder Homeriden, Abh. d. b. Akad. I. Cl. XVI. Bd. p. 123 sqq.) excussa est. Atque illo quoque loco et totam hanc quaestionem ab ordine chronologico singulorum carminum pendere et cardines eius Lyciis Sarpedonis Troianorum sociis admixtis, castris Achivorum aut aggere solo aut aggere et muro saeptis, Troia oppido et Achivorum castris in eadem aut diversa ripa fluminis Scamandri collocatis, denique versibus antiquis ab recentiore poeta male intellectis praveque detortis contineri exposui atque probavi. Idem non obstinato animo, sed argumentorum gravitate ductus in ea sententia perstiti, ut non solum episodica et carminum interstitia, quae in tabula synoptica extremo loco posui, sed etiam carmina 14. 15. 16. 19. 32.** 34. 36, quantumvis cum argumento Iliadis arcte cohaereant, ab Homero composita esse negarem. Neque enim qui versus *M* 106 sq. 125 sq. *P* 637 sqq. panxit ita sua verba ipsum detorsisse crediderim, ut iisdem verbis in libri noni versibus 234 sq. aut contrariam vim tribueret aut iustas leges grammaticas migraret, neque de cursu Scamandri situque Troiae oppidi idem sensisse contendo auctorem primae et veteris partis libri XXI (*μάχης παραποταμίου*) et eum qui veteri carmini, quod olim versu *Φ* 227 finitum fuisse narrationis hiatus evincit (v. prol. p. 42 sq. et 52), versus 228—525 subiecit. Sed de ordine chronologico carminum sententia mutata nonnulla quoque de aetatibus et auctoribus carminum mutanda erant. Inde carmina Iliadis sic iam distribuenda duco, ut quae eodem versu perscripsi carmina quin ab eodem poeta facta sint nullus iam dubitem:

- A: 1. 2.* 18. 25.* 27.* 28. 29.*
 B: 3.* 5. 6. 7. 8. 9. 10.*
 C: 20. 21. 22.* 23. 11. 12. 13. 24. 26.
 D: 29.** 30. 32.* 33. 35. 37. 38.
 E: 40.
 F: 14. 15. 16.* 19.* 22.**
 G: 32.** 34. 36.
 H: 17. 31.* 39.* 16.**
 4.*
 19.** 31.** etc.

Hanc distributionem si cum ea, quam prol. p. 95 proposui, contuleris, hoc summum mutatum videbis, quod partes tertia et

quarta (C et D) suos locos commutarunt. Atque quae littera C comprehendere carmina ante ea carmina, quibus Achilles Patroclum interemptum ulcisci narratur, pancta esse existimo primum quod haec iuveni magis vigore quam illa excellunt et ad argumentum Iliadis, quod quidem prooemio primi libri (*A* 1—5) adumbratur, propius accedunt, deinde quod exstant in illis aliquot loci, velut *T* 414—5. 445—8. *Φ* 4. 48. 53—8, qui parum feliciter versus veterum carminum *A* 132—3. *E* 436—9. *Z* 41. *Σ* 240. *A* 53. *N* 99 imitèntur, denique quod filii Hectoris cognomen *Ἀστυάνακτος* versibus *Z* 402 sq. proprio nomine *Σκαμανδρίου* praemisso aptius explicatur quam versibus *X* 506 sq., quo loco nihil, quo illud *ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν* referas, praemissum est. Quos autem ad contrariam sententiam probandam in prolegomenis composui versus *Φ* 1—4 : *Ξ* 433—4, *Φ* 5 : *O* 605, *Φ* 526 : *Ξ* 153, eos minus iam valere iudico ad posteriorem originem carminum tertiae classis evincendam quam ad similitudinem quandam versuum tertiae et quartae classis (C et D) commonstrandam. Fortasse quaesiveris, quo tendant haec et quae supra de libro *Ω* libris *H* — *I* et libro *E* libris *M* — *O* postponendis disputavi. Primum ut etiam magis me vereri aperiā libris tertiae classis a societate librorum secundae classis divellere aliique vati attribuere; nam si librum *E* post libros *NΞ* compositum concedes, facilius, opinor, Hectorem vulneratum ad vadum Scamandri contra locorum opportunitatem deflectentem (*Ξ* 423 sq.) feres quam auctorem libri quinti ingeniosissimum vestigia legentem alius vatis duosque poetas principes in eadem fabula ornanda sese invicem potius aemulantes quam suam utrumque laudem in diversis argumentis tractandis appetentes. Deinde te cogi moneo, si tertiam classem carminum alii poetae quam secundam tribuas, ut minimum quatuor poetas architectos fabulae poematis pertexendae operam navasse statuas. Nam neque tertiam classem (C) ab eodem quo quintam (F), neque quartam classem (D) ab eodem quo sextam (G) poeta componi potuisse supra demonstravi. Verum licet fieri posse concedam, ut auctor Iliadis primum solam cladem ex dissidio Agamemnonis et Achillis ortam, non etiam compositas lites et caedem Hectoris narrare voluerit, tamen omni probabilitate caret, tot poetas non solum in opere ornamentis decorando, sed etiam in operis lineamentis designandis desudasse. Denique si mecum statues librum *Ω* operi iam perfecto et forsitan etiam libris *Θ I* aucto ultimum accessisse, eo iam adducaris oportebit, ut Homerum fato quominus opus suum perficeret ultimamque manum ei admooveret impeditum esse ducas. Etenim

satis iam in prolegomenis et commentariis probasse mihi videor, ultimum librum non solum aptissimum finem Iliadi imponere, sed etiam auctorem quartae classis carminum (D), cum corpus Hectoris in castra tractum neque cum Patroclo concrematum fingeret, id consilii animo iam voluisse, ut Hectori duci fortissimo quod priusquam manus cum Achille conficeret impense ille rogarat beneficium rogi et sepulturae mortuo praestaret. Qua de causa si iterum me sententiam de summa quaestionis Homericae rogaris, Homerum ipsum totius fabulae Iliacae lineamenta duxisse respondebo et fato abreptum sodalibus suis auctorem fuisse opus delineatum perficiendi et amplificandi, vel, ut accuratius definiam, carmina classium primae secundae tertiae quartae (ABCD) esse Homeri, reliqua Homeridarum non unius, sed plurium.

ad §§ 72 et 94: Aug. Fickius nuper suas rationes copiosius exposuit in libro Gottingiae edito, *Die Homerische Odyssee in der ursprünglichen Sprachform wiederhergestellt*. Equidem quid de hac editione sentiam et cur in castra viri audacioris quam prudentioris mea signa conferre dubitem, in censura eius libri (Philol. Anzeig. 1884 No. 2) aperui. Verum quod ille ad sententiam suam comprobendam attulit testimonium Stephani Byzantii: *Ῥολισσός πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρον, Χίου πλησίον· καὶ φασιν, ὅτι Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολισματίῳ τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἐφορος,* id ut contemniam tantum abest, ut inde colligam incolas Chii insulae non puros putos Iones fuisse et gentem Homeridarum, cum ex Aeolibus originem duxissent, etiam diutius proprietates Aeolicae dialecti retinuisse. Inde non solum repeto, quod Homerus eiusque sodales quo tempore ceteri Iones digamma iam abicere coeperant priscae istius litterae etiam tenacissimi fuerunt, sed etiam aliarum formarum veteris graecitatis fines paulo latius quam in textu Iliadis constituendo feci proferendos esse duco. Primum omnium quia veteres formas noviculis labentibus annis cecidisse tam veri simile quam obsoletas postliminio carminibus veteribus illatas esse veri dissimile est, si qua vocabula priscam et aeolicam formam integram servarunt, ex eorum analogia ut ea, quae vestem mutarunt, corrigamus illisque assimulemus ratio sana postulat. Inde quod gemina liquida in poeticis sermonisque cotidiani labi minus obnoxiiis vocabulis *ἐρεβεννός ἀργεννός Ἐννοσίγαιος* servata remansit, etiam *φαιεννός κελαθεννός ἐννατέρης ἐννατος ἐννάννυες ἐνναφετές ἐννοσίφυλλος* ex analogia illorum vocabulorum, non *φαιενός κελαδεινός* etc. ex codicum auctoritate scribi consentaneum est. Deinde quod vocalis primae syllabae nominum *ἄθάνατος*

ἀκάματος ἀνέρες ictus vi producta, aliorum, ut εἰνόδιος εἰνάλιος εἰλάτινος *Eίρετρία* ἡνεμόεις ἡνορέη ἡμαθόεις ἡγάθεος ἡγερέθονται ἡυγένειος ἡύκομος οἰέτεας, in confinem diphthongum vel vocalem longam mutata est, hoc inde explicandum esse videtur, quod rhapsodi et grammatici longam moram syllabae etiam vocali longa signare ita consueverunt, ut, nisi consuetudine dicendi impediabantur, ε in ει, α in η, ο in οι ionico more mutarent. Huius vero rei praeclarum documentum Fickius l. l. p. 328 attulit, quod auctorem scuti Herculis v. 91 in Homeri Iliade *Τ* 118 non ἡλιτόμνηνον, quod nostros libros invasit omnes, sed *ΑΑΙΤΕΜΕΝΟΝ* scriptum invenisse docuit. Forsitan etiam vocalis η formarum ἡέρος ἡερόεις ἡείδης ἡερέθονται non ab Homero profecta sit, sed a rhapsodis praeclares formas ἁέρος ἑείδης vel ἀνέρος εὐείδης corruptentibus. Denique nisi qui casui quam rationi credere malit forte fortuna factum esse sibi persuadebit, ut paucissimis locis exceptis formae pronominum personalium ἡμεῖς ὑμεῖς ἡμῖν ὑμῖν ita in versu collocatae sint, ut altera syllaba ipsa positione ante duas consonas litteras producat. Inde Homerum etiam in declinandis pronominibus αἰολίσαι vel ἀρχαῖσαι ratus formas ἄμμες ὕμμες ἄμμιν ὕμμιν in Iliade ubique restituendas censeo consentiens in hac re cum Fickio et Sittelio (*Philol.* XLIII, 24 sq.), pauca autem exempla productae alterius syllabae aut metrica licentia ictus (*Α* 246. *Η* 194. *Ι* 649. *Μ* 223. *Ψ* 495) vel primae (*Η* 32. *Ξ* 481) et quartae versus sedis (*Γ* 104. *Θ* 142. *Κ* 445) excuso aut corrigenda futuro editori commendo. Ut autem pronominum versicolores declinatus emendando ad conformem quandam constantiam revocare licet, sic etiam aliorum vocabulorum duplices formae velut ἔσσω et εἶσω, ἔμηναι et ἰέναι, μᾶν et μῆν, dubito an analogiae legibus astringi possint et debeant. Huc autem pertinet etiam inconstantia codicum in augmento quod dicunt temporali adiciendo aut omittendo iusto maior. Nam Homerum ipsum hanc quidem inconstantiam non prorsus fugisse inde patet, quod saepe in eodem carmine duplex forma metro stabilita est, velut ὀδύροντο *Ω* 714 et ὠδύροντο *Ω* 166, ἀκόντισε *Π* 284 et ἡκόντισε *Π* 336, ἄγαγεν *Ω* 447 et ἡγαγε *Ω* 396. Sed cur in duali codices ex Aristarchi praecepto ὀρμηθήτην *Ε* 12. *Ρ* 530, αἰχθήτην *Ω* 97, προσανδήτην *Α* 136. *Χ* 90 brevem vocalem retinuerint, in reliquis formis eorundem verborum semper produxerint, eius rei probabilis causa asserri nequit, nisi in obsoletis verbis formisque, velut αἶνυτο αἶδετο ὄρουσε ἄζετο ἄλτο (sic rectius quam ἄλτο scribas) ἄλαλκον ἄλνυτο ἄμερδε ἀγίνεον veterem consuetudinem verbis a

vocali incipientibus augmentum non addendi diutius remansisse dicas et quae codicum fide tradita sunt praeterita ἀπτετο *B* 171, καθάπτετο *O* 127, ἄψατο *Ψ* 666, ἀγκάζοντο *P* 722, ἄρχε *Γ* 447 (cf. La Roche, Das Augment des griechischen Verbums, Linz 1882, p. 14) coniecturis tentanda esse neges. Omni vero ratione caret, quod Aristarchum secutus uni verbo ὀπλίζοντο *Θ* 55 augmentum detraxi, reliquis et similibus, ut ὄτρυνεν ὄτρυνντο, reddidi.

Transeo iam ad singula vitia corrigenda et commentarios sup-
plendos:

p. I infra *P* 393: corrige *O* 393.

2, 5 ampum operorum: amplorum operum.

5, 36 seorsim: corr. seorsum, et sic saepius.

11, 27 et 12, 3 corrige 780—875 in 780—815.

19 adn.: de Cynaetho accuratius post Fickii editionem Odysseae disputavi in commentatione, Zur Chronologie des altgriech. Epos (Stzb. d. b. Ak. 1884 p. 50 sqq.).

25, 26 adde *N* 110—115 et 116.

34, 2 *Ψ* 378 sqq.: corr. *Ψ* 178 sqq.

66 infra adde *O* 339 imitatur *N* 609.

68 supra adde *P* 411 imitatur *P* 655, praeterea iam nego versus *P* 530—1 et *P* 547—557 ad similitudinem versuum *H* 273—274 et *A* 657—666 expressos esse.

69 med. corrige *H* 273—4 exemplo fuit *P* 530—1 et adde *H* 421—3 exemplo fuit ξ 433—4.

74 supra adde Ω 213 exemplo fuit ρ 51.

74 med. adde *K* 506 imitatur *E* 673.

75 adde Ξ 8 imitatur ζ 146.

77 med.: *B* 615—617 exemplo fuisse versibus *A* 754—758 probavi Zur Chronol. p. 17.

79, 2 et 80, 35 libro nono: corr. libro undecimo.

89, 14 mutavi: corr. non mutavi.

111, 8 βούλετ': corr. βούλητ'.

112, 14 formam: corr. forma.

129, 10 πίσυρες exstat etiam in Od. π 249.

134, 3 quae: corr. quas.

138, 18 σεῦ et σεῖ aliis quoque locis, ut *T* 185. Ω 750. 754. *I* 377. *T* 464 occurrere monuit Menrad.

139, 12 adde: σῶν *E* 818, τῶν *E* 424. *K* 253. Σ 50, αὐτῶν *T* 302.

154, 5 adde καὶ μὲν οἱ *Z* 194.

172, 5 de diaeresi Ἀτρεΐδης confer etiam Benicken, Studien p. 1113 sq.

- A* 113 γάρ *Fe* *Klnt.* scripsit Leeuwen in nuperrima editione primorum librorum Iliadis et Odysseae.
- A* 179 τεῖσ' ἰδέ emendavit Leeuwen.
- A* 438 Ἀπόλλωνι *Fe* καέργω coni. van Gendt.
- A* 496 ἀνεδύσατο ῥίμψα (vel αἶψα) θαλάσσης coni. Herwerden, adnot. ad Iliad. p. 2.
- A* 555 μή σε παρῆλθεν coni. Herwerden.
- B* 49 et *B* 309. *Z* 6. *Θ* 282. *O* 741 φάος pro φόως scribere debebam.
- B* 238 χ' ἡμεῖς *ACD*: χῆμεῖς Nauck contra usum Homeri.
- B* 356 et 590 ὀρμήματα: θορνήματα coni. Herwerden.
- B* 366 ἦθ' ὄς: corr. ἦδ' ὄς.
- Γ* 57 λάων *Fe*σσο iam reposuerim, quia neque digamma vim neglectam neque λάινον in duas syllabas coaluisse veri simile est.
- Γ* 316 πάλλον codd.: βάλλον coni. Bothe, vere ille quidem, licet iam auctor versus *Ψ* 681 πάλλον audivisse videatur.
- Δ* 23 ἦρει codd.: ἄρη coni. Fick Hom. Od. p. 20.
- Δ* 176 καί ποτέ τις *Fe*ρέει coni. Menrad collatis *Z* 459. 479 sq.
- Δ* 470 θυμός, ἔπειτα δὲ *Fe*ργον coni. Herwerden.
- E* 423 ἄμα σπέσθαι, *M* 350 et 363 ἄμα σπέσθω, *K* 246 γε σπόμενος, *M* 395 et *N* 570 δὲ σπόμενος probare et in indicativo ἔσπετο pro ἔσπετο scribere debebam, quia σπεῖω *K* 285 et σπέσθαι *χ* 324 metro confirmata sunt et activi generis formae ἐπισπεῖν μετασπών similia suspicione corruptelae vacant.
- E* 576—589 uncinis similiter atque *II* 793—804 includere debebam, ut quos versus, si quando liber *E* una cum libro *N* recitaretur, omitti oportuerit.
- Θ* 168 στρέψαι: corrige ex cod. *D* τρέψαι collato *P* 699.
- I* 319 ἐν δέ τ' ἰῆ et *Φ* 569 ἐν δέ τ' ἰα, ut *A* 174 τῇ δέ τ' ἰῆ traditum est, probandum censeo, nisi forte hiatum ante ἰῆ aequae atque ante ἰδέ excusari putas vi evanescentis digammi, cuius vestigium exstare videtur in forma pronominis *FIN* nuper a Comparettio Riv. di fil. XI 5 ex antiquissimo titulo Metapontino in lucem protracta.
- A* 56 ante hunc versum Herwerden, cum Friedlaenderi coniecturam κόσμηθεν ignorasse videatur, excidisse putat hos duos versus
- ὥς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ γ', Ἀτρεὺς υἱέ, μάχης ἀκόρεστον Ἀχαιοί.
- A* 305 ξέφυγος νέφεα inverso ordine cod. Ven. *N* et Strabo I p. 29, quod praefendum esse probavi Homer oder Homeriden p. 201.

- M* 285 προσπλάζον codd.: προσκλύζον hic atque *Φ* 270 restituendum censet Herwerden.
- N* 616 ῥινὸς ὑπὲρ προμυνῆς coni. Herwerden.
- N* 754 ὠρηθήθη κίρκω ἱρηκι εἰκώς coni. Herwerden.
- Ξ* 90 μή τις ἔτ' ἄλλος cod. Vrat., quod Herwerden praefert.
- O* 645 fort. ἄντυγ' ἐνάλτο, neque enim ex forma ἀνέπαλτο (*Θ* 45. *Γ* 424. *Ψ* 694), quam Heynius ἀνεπᾶλτο scripsit (cf. Spitzner exc. XVI) effici videtur Homerum verba ἄλλομαι et πᾶλλομαι inter se confudisse.
- Π* 214 ante catalogum Myrmidonum insertum forsitan scriptum fuerit ὥς ἄραρεν κόρυθας, ut *Ξ* 381 ἄμειβον de ducibus arma commutari iubentibus dictum est.
- Π* 743 εὐεργέος codd.: corrige εὐπλεκέος collato *Ψ* 436.
- P* 342 inter hunc et sequentem versum (343) intercidisse tres versus = *A* 211—213 statuit M. Schmidt in annal. phil. 1884 p. 15.
- Σ* hoc carmen aptius inscribes ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΠΥΣΙΣ, praesertim si veterem Iliadem hoc carmine finitam esse duces.
- Σ* 132—134 nescio an post versum *P* 183—214 veteri Iliadi insertos interpolati sint, unde sic olim Homerum dixisse conicio:
χάλκεα μαρμαίροντα, τὰ μὲν κορυθαίολος Ἴκτωρ
ὦμοιιν ἀπέδυσε κατακταμένοιο Πατρόκλου.
- T* 21 fort.: τὰ μὲν ἄρ τέλεσεν θεός (cf. *Σ* 79) eiecto vocabulo ὄπλα, quod solis in recentibus carminibus *K* 254. 272. *Σ* 614 arma significare observavit Holm.
- T* 333 aequae atque interpolatum versum *Od.* η 225 ex τ 526 originem duxisse probavi in commentatione Zur Chronl. p. 5.
- T* 74 οἱ δ' ἐχάρησαν codd.: οἱ δ' ὁμάδησαν ingeniose emendavit Herwerden.
- T* 307—8 vel 306—8 damnasse narratur Aristophanes grammaticus in scholiis Euripidis *Troad.* v. 44.
- Φ* 569 ἐν δέ τ' ἰα supra ad *I* 319 commendavi.
- Ψ* 184 si ultimum librum ab Homerida aliquo veteri carmini adiectum consentias, eiectis versibus 185—192 versum 194 sic emendes: ὥς φάτο, Πατρόκλου δὲ πυρὴν (vel νέκυν) πῦρ οὐκ ἀμάθυνεν. Ἐνθ' αὐτ' κ. τ. λ.

Index

rerum et verborum in prolegomenis et commentariis illustratorum.

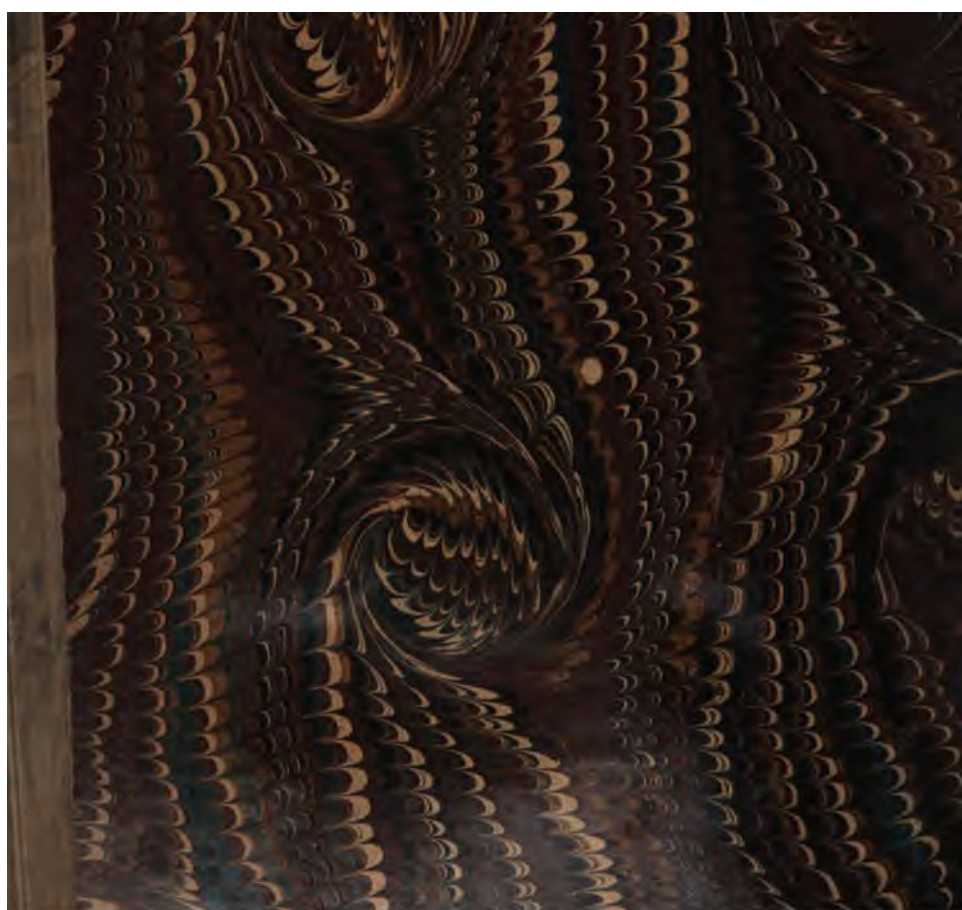
- ἄατον* Ξ 271
ἄατος non *ἄτος* p. 177
ἄάσχετον E 892
Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία quo loco finita sit p. 13, quem locum primum obtinuerit p. 57
ἄγγελος Γ 206
ἀδελφεός improbatur p. 135
ἄδην ἄδος p. 109 et 133
ἄδην ἰλιάσει emendatur N 315
aeolica origo Homeri p. 126, *aeolicae formae* frequentes in certis quibusdam sedibus versus p. 128 sqq., *aeolica ψιλώσεις* p. 131
ἄφέων non *ἄων* p. 177
ἄφελλα ἄφρημι p. 169
ἄφέξετο p. 169
Ἀφίδης A 3
ἄφιδλον E 876
ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ a vetere Iliade aberant p. 33, quem locum inter carmina Iliadis obtineant p. 76
ἀθρόος p. 132
Ἀγύπτιος I 382
ἀκηδέω addubatur Ξ 427. Ψ 70
accus. plur. in ις et ςς p. 143
ἄκλης et *ἄκλειος* p. 106 et 169
ἄλέφασθαι p. 169
ἄλέφασθαι impugnatur N 475
Ἀλήσιον A 757
ἄληται et *ἄλειται* Φ 536. A 192
ἄλιτέμνον p. 734
Ἀλκίονος ἀπόλογος pro *ἐν Ἀλκίονος ἀπόλογος ἀπολόγω ἐν Εὐμαίων* similibus oppositus p. 4 adn.
ἄλτο et *ἄλτο* p. 127 et 734 et 737
ἄμμες magis quam *ἡμεῖς* probandum p. 734
ἄμμι et *ἄμμιν* p. 130
ἄμμος non *ἄμός* p. 127
ἄνάφεδνος I 146
ἀνηρεψαντο emendatur T 234
ἀντιβόλησεν A 809
ἄνωγε et *ἀνώγει* p. 114 et A 313
ἄπεύρα non *ἀπὲύρα* p. 112
ἀπητίμησε reicitur N 113
ἀπηύρα A 430
Aristarcheae recensio fundamentum
codices Iliadis omnes nituntur p. 101, *liquiditas litteras raro ille geminavit* p. 109
Aristoteles divisionem Iliadis in XXIV libros nondum novisse videtur p. 1 sq., *Iliadem perfectae unitatis exemplar esse indicavit* p. 36 et 92
ἄρσαντες p. 132
ἄτη ex ἄφᾶτη contractum p. 177
Ἀτρεΐδης p. 177
attica litteratura vetera exemplaria Homeri scripta erant p. 105
augmentum temporale p. 734
αὐθις et *αὐτις* p. 133
αὐλιος A 62
ἄφαρμαρτοεπής et *ἀμαρτοεπής* tentantur N 824
ἄφυσσόμενος non *ἀφυσσάμενος* Ψ 220
Bentlei de Homeri textu restituendo merita p. 150
Βοιωτία antiquum nomen catalogi navium p. 4, *cur a reliquo libro secundo in hac editione seiuncta sit* p. 39, *a vetere Iliade afit* p. 31 et 77
Βολισσός, πόλις Αἰολική, *patria adoptiva Homeri* p. 733
breves syllabae vi ictus productae p. 125 et 146
Βρισηίς ex *Βρησηίς* corruptum p. 184
βῶν et *βοῦν* p. 107
γέγωνε et *γεγώνει* p. 114
γεγώνειν M 337
γέλος non *γέλως* Homero usitatum p. 111
geminatio consonantium aliena ab exemplari Pisistrati p. 108. 115
genetivus in οιο p. 134, *in οο* p. 135, *in αο* et *α'* p. 137, *in οο* p. 138, *in αων* et *εων* p. 138 sq., *in οιν* vel potius *ων* p. 115
γῆ suspectum Φ 63
γίνομαι et *γινώσκω* E 182
graecitatis veteris formae § 78—90
Grotii sententia de Achilleide p. 79 et 81

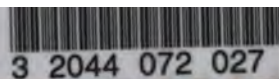
- δα. *Φελός* N 320
 dactylus in quarto pede hexametri frequens p. 121
 δάμνα p. 148
 dativus plur. in αἰσι ησι p. 141 sq.
 δέ. *Φελός* K 466
 δέ. *Φησε* p. 169 et P 100
 δέ. *τον* et δέ. *ιον* p. 112 sq.
 δέ. *χμενος* non δέ. *χμενος* B 794
 δ. *έος* δ. *είδω* δ. *φεινός* p. 167
 δ. *ήν* p. 167
 δή num elidatur A 131. 540
 δη. *όντο* non δη. *όντο* p. 176
 δη. *νύμενος* et δη. *δέχεται* p. 112
 Διά. *πειρα* secundus liber Iliadis ab aliis ἀπό. *πειρα* nuncupatus p. 3
 δια. *πό* et δια. *πό* E 66
 δι. *δύναι* Ω 425
 digamma Homero reddendum esse intellexit Bentley p. 150, eius vis aequae in Iliade atque in Odyssea conspicua p. 151, nulla iam eius vis in adulterinis versibus p. 152, saepe neglegitur in recentioribus carminibus H 364. Ω 337, initiale digamma p. 155 sqq., medium digamma p. 167 sqq., ante o prius delituit p. 163, contractioni vocalium obstitit p. 171
 Δι. *Φός* p. 170 et A 3
 Διο. *μήδους* ἀ. *ριστεία* olim libros EZ complectebatur p. 4, ex pluribus partibus constat p. 61 sq., quo tempore pancta sit p. 729 sq.
 Δολ. *ώνεια* ab aliis ν. *ντεγεροία* nuncupata p. 3, a vetere Iliade aberrat p. 32, quo consilio adiecta sit p. 39, quem locum inter carmina Iliadis obtinuerit p. 74
 δ. *ρότητα* II 857
 dualis pro plurali positus p. 29 sq., nom. dual. pronominum in ω A 574, gen. dual. in ωιν p. 115, in ηιν A 431, verborum dualis in ητην p. 147, in ετον et ετην, εσθον et εσθην § 18 et N 301, augmento temporali saepe destitutus p. 734
 ε et η et ει commutata p. 106 sqq.
 έ. *αφθη* p. 132
 έ. *άω* p. 115 et 177
 έ. *άων* Ω 528
 έ. *χεσπάλος* B 131
 έ. *δανός* suspectum Ξ 172
 έ. *δ. Φεισα* p. 109 et 167
 έ. *είσατο* vel έ. *ήσατο* Δ 138
 έ. *εν* p. 184
 έ. *ηος* et έ. *οιο* p. 132 et A 393
 έ. *ης* Homero abiudicatur II 168
 ε. *ι* (fort. η) ποτ' έ. *ην* A 762
 ε. *άται* et η. *άται* p. 113
 ε. *ρχαται* non ε. *ρχαται* p. 111
 ε. *σάπολ* qui dicantur p. 41 sq.
 έ. *λεγγές* Δ 242. Ω 239
 έ. *λελίχθη* emendandum p. 159
 elisio contractioni anteposenda p. 182 sq.
 έ. *λυθεν* E 293
 έ. *μπντο* E 697. A 359
 έ. *ννατος*, έ. *ννάυχες* p. 733
 έ. *ννεάωρος* Σ 351
 έ. *πελ* δ. *ή* non έ. *πειδή* p. 121
 έ. *πόικε* emendandum p. 162 et A 126
 Έ. *πιώλησις* quo tempore facta sit p. 81
 έ. *ρα* Δ 117
 έ. *ρος* non έ. *ρος* p. 110
 έ. *ρυσάτο* et έ. *ρυσάτο* E 344
 έ. *σπόμην* p. 736
 έ. *σ* non ε. *ις* p. 115
 έ. *σσω* et ε. *σσω* p. 734
 έ. *στρατόοντο* non έ. *στρατόωντο* p. 176
 ε. *υάδον* p. 158
 ε. *υρρε. Φέος* non ε. *υρρε. έος* p. 106 et 168
 ε. *υρώεις* suspectum T 65
 ε. *υτέλχεον* suspectum p. 129
 έ. *φήνδανε* emendandum Ω 25
 έ. *ως* in ε. *ίος* emendandum p. 43 et 178
 Φ. *άγνυμι* p. 156
 Φ. *αλήναι* p. 157
 Φ. *άλις* p. 156
 Φ. *αλῶναι* p. 157
 Φ. *άναξ* et Φ. *ανάσσω* p. 166
 Φ. *ανδάνω* p. 158
 Φ. *α. ραίος* p. 156
 Φ. *αρνός* p. 158
 Φ. *άσμενος* Ξ 108
 Φ. *άστν* p. 156
 Φ. *έ*, Φ. *έθεν*, Φ. *έο* p. 156
 Φ. *έαρ* et Φ. *α. ρινός* p. 156
 Φ. *έδνα* et έ. *έδνα* p. 156 et 165
 Φ. *έθειρα* p. 159
 Φ. *έθνος* p. 157
 Φ. *έθω* p. 159
 Φ. *είδη* non η. *ήδη* p. 111
 Φ. *είδος* et Φ. *είδομαι* p. 157
 Φ. *είκελος* et Φ. *είκός* p. 162
 Φ. *είκοσι* et έ. *είκοσι* p. 157 et 165
 Φ. *είκω* p. 157
 Φ. *ειπείν* p. 160

- Φεκάργος* p. 157 et 168
Φεκάς p. 157
Φέκαστος p. 159
Φέκλος Φέκων Φέκτη p. 157
Φεκυρός p. 157
Φέλδομαι Φέλδωρ p. 157
Φελειν Φέλωρ A 3. E 576. 684
Φελένη Γ 329
Φελίσσω p. 159
Φελπίς Φέλομαι ΦέΦολπα p. 159 et 165
Φέλσαι p. 157
Φεμέω Ξ 437
Φέννυμι p. 160
Φεός et *Φός* p. 156
Φέπος p. 159
Φέργον p. 160
Φεργάθω p. 160
Φερέβινθος N 589
Φερέω p. 160
Φέρμα Ξ 182
Φέρω p. 157
Φέρση et *Φερσήεις* p. 160 et 165
Φερώ p. 161
Φέτης p. 157
Φετώσιος p. 163
Φήθυμος p. 161 et Ξ 242
Φηδύς p. 161
Φήθος p. 157
Φήκα p. 161
Φήνωψ p. 157
Φήρα p. 157
Φηγή p. 161
Φία p. 736
Φιάχω Φιαχή p. 161
Φιδέ p. 736
Φιδεῖν p. 162
Φίεμαι p. 162
Φίλιος p. 162
Φίον p. 162
Φίρις p. 163
Φίς Φίφι p. 168
Φίσσας et *Φίσσας* p. 115
Φισος et *Ξφισος* p. 159 et 165
Φίσσας p. 115
Φίτυς Φιτέα p. 159
Φοῖδα Φειδέναι p. 159
Φοῖκος p. 163
Φοῖνος p. 163
Φουλαμός p. 164 et A 251
Φῶλκα N 707
Φρήγνυμι Φρηγμίν p. 166 sq.
Φρινός p. 166
Φριπή p. 166
Φρυσός Φρυστάζω p. 166
Φρυσάμην O 29
η et *ει* commutata p. 160 sq. et 148
η ex *α* a rhapsodis novatum p. 734
ή p. 140 et B 73
ἥδει reicitur p. 168
ἡέδη emendandum X 280 et 734
ἥιος p. 133
ἡμῖθεος ab Homero alienum p. 24
ἥρετο non *ἥρατο* Γ 373
ἥε Π 484
ἥστε Π 557
Herculis mentio interpolata p. 21
Hermanni sententia de vetere Iliade laudatur p. 91
Hesiodi versus Homero illati p. 22, recentioris aetatis est p. 24, eius carmina interpolata p. 24 adn.
hiatus ante caesuram p. 124
homonymia p. 43 sq.
Θείος p. 178 et B 22
Θεοδῆς p. 167
Θεομαχία p. 5
Θεός non contrahitur p. 178 et A 18
Θέλω p. 169
Θνήσκω A 56
Θράσεος P 573
Θρέικες p. 112 et 178
λέναι suspectum p. 734 et A 227
Ἰλιόθι πρό p. 112 et 136 sq.
infinitivi in μέναι p. 144, in μέν p. 145, in εἶν p. 145
instrumentalis in φι p. 139 sq., in *η* p. 140, in *ι* et *υ* p. 141
interpolationes Iliadis p. 16—35, ex epici cycli fabulis petita p. 20 sq., indicis orationis recentioris convictae p. 24, in laudem Aiacis et Nestoris factae p. 26
ionica origo Iliadis carminum p. 126
ἰππεῖς emendandum p. 181 et A 151
ἰπποδάμω Γ 237
καλλιπάρης A 184
καρῆτι non *κάρητι* O 75
κατ' ἀκηθεῖν non *κατὰ κρηθεῖν* Π 548
κανάλεος O 744
κεκλήγοντες non *κεκληγῶτες* p. 129 et A 125
κελαθενός praefendum p. 733
κλέφος p. 170, — *κλεφέος* p. 169 sq.
κνέε non *κνή* p. 118 et A 639
κνίση et *κνίσση* p. 115 et A 66
codices Iliadis p. 99 sqq., omnes ex uno fonte derivati p. 101

- Koechlii sententia examinatur p. 90, B 484
κόλος p. 170 et 178
Κόλος μάχη quem locum obtineat p. 69 sq. et 79 sq.
 comparationes male cumlatae p. 25
 coniunctivus in *ειη* p. 106, in *εται* et *ομεν* p. 112, in *σονται* p. 114, in *ιω* p. 148 sq.
 contractiones metro excusatae p. 172 sq.
κρεάων p. 178
 criticus apparatus quo modo adornatus sit p. 97 sq.
Κύναιθος p. 19 et 735
- Lachmanni sententia de carminibus separatis Iliadis p. 90 sq., de libro undecimo p. 13, de libri noni ordine p. 14
Ληόκριτος P 344
 libri Iliadis XXIV ab Alexandrinis grammaticis instituti p. 1, litteris alphabeti inscripti p. 3, in eorum locum carmina XL posita p. 15 sq., veteres libri falso loco incohati p. 10 sq.
λόγος a vetere Iliade abhorret p. 1 et 24
λοέσασθαι p. 170
 Lyciorum duae gentes p. 49 sq.
- μάν* p. 127 sq.
μαχήσομαι et *μαχέσσομαι* p. 108 et A 153
μεταξύ suspectum A 156
μέν et *μήν* commutata p. 107
μεταχαρακτηρισάντων errores p. 105 sq.
 metricae rationes in textu constituendo adhibitae p. 115 sqq., cf. versus
Μήνις primus liber ab aliis *Λοιμός* nuncupatus p. 3, *Μήνιν* et *Λιγιάς* cur separaverim p. 48
 moenia castrorum a vetustissima Iliade aberant p. 49
Μονομαχία—*Ἐκτορος καὶ Αἰάντος* p. 54 sq.
- Naberi sententia de quatuor aetatibus Iliadis p. 91
 naeniae Hectoris interpolatae p. 27
 navium ordo alius aliis in carminibus fingitur p. 51
νέσσομαι N 186
 nomina in *ης*, *vs*, *ος*, *v*, *οεις* raro contrahuntur p. 180, in *ως* num diductis vocalibus pronuntianda sint p. 181, in *vs* communia gen. masc. et fem. O 71
νόος non *νοῦς* p. 180
νώ E 219
ὦ et *ῶ* accentu notata si pronominis vim habent A 9
ὄαρσσαι p. 179 et E 486
 Odysseae liber quartus cum tertio arcte cohaeret p. 4 adn., ex pluribus epopoeis constat p. 94, eius versus interpolati p. 94 adn., versus veteris Odysseae imitatione expressi in recentissimis carminibus Iliadis p. 73 sqq. et 700, π 281—98 interpolati p. 26 adn.
- όίω* A 170
ὀνήω E 255
ὀρνόεις emendandum p. 136
ὀλοότροχος N 137
οον ex *ον* diductum p. 174 sq.
ὀπλα in vetere Iliade non arma significat T 21
Ὀπλοποιία vel Σ 483—608 a vetere Iliade aberant p. 28, quem locum inter carmina Iliadis obtineat p. 75
ὀμβριμος Γ 357
ὀμοίος diversum ab *ὁμοιος* A 315
ὁ σφιν A 73
ὄ τ A 412
οὐ et *ω* et *ο* commutata p. 107 sqq.
ὀφέλλω non *ὀφείλω* p. 108. 130
ὠα ex *ω* diductum p. 174 sq.
- πάλτο* suspectum p. 737
Πάνθοος non *Πάνθους* p. 180
 participia in *ῶος* p. 183
Πατρόκλεια plures libros complectitur p. 4
Πείροος p. 179
Πηλεΐδης p. 177
 Pisistratus carmina Homeri raro interpolavit p. 17 sq., primus omnia carmina Homeri collecta edidit p. 93 sq. et 104 sq., vetere litteratura usus est p. 105 sqq., omnes codices et editiones eius recensione nituntur p. 104 sq.
- πίτνα* p. 148
πλέγω p. 169
Πολύειδος E 148
πολυπάμων p. 127
Ποσιδάων M 17
Πρεσβεία vel nonus liber Iliadis etiam *Αἰαί* nuncupatur p. 4, suo

- loco in codicibus posita est p. 14, a vetere Iliade aberat p. 29 et 70, multifariam interpolata est p. 29 sq.
- πρίν* Z 81
- προέπεμφεν* p. 179
- πρόσσοθεν* emendatum Ψ 533
- πρύμνη* II 383
- Pylaemenes rex interfectus ut rursus inter vivos versetur, interpolatione duplici factum videtur p. 46 sq. et 736
- ῥέφα* p. 169
- reticentia Homeri vel κατὰ τὸ σιωπώμενον p. 44
- rhapsodorum ars illustratur modo singulos libros in plura carmina dirimendi p. 5, modo plura carmina copulandi p. 3 sq., modo medios versus transiliendi p. 11 sqq.
- Scamandri fluminis cursus alius aliis in carminibus fingitur p. 51 sq.
- σηπτόχοος* A 279
- Schedii duo duces Phocaeorum p. 44 adn.
- scholia Alexandrina p. 98 sq.
- Solonis institutio Homeri carmina deinceps recitandi p. 2
- σός* p. 179 et A 117, vel *σός* I 230. II 252
- spiritus lenis aeolico more usurpatus p. 131 sq.
- spondeus in primo pede quam in altero frequentior p. 121, ex secundo pede saepe removendus p. 121, in fine hexametri trochaeo praefendus p. 123
- στενάχων* et *στεναχῶν* A 364
- στέομεν* non *στέωμεν* p. 112. 118. A 348, ex *στέομεν* natum p. 149
- strophica compositio catalogi navium p. 228, naeniarum Hectoris Ω 770
- στροφᾶσθαι* I 463
- synzesis raro admittenda p. 123, metro flagitata et excusata p. 172, cf. *θεός*
- συνοχονῶς* B 218
- σφάς* vel *σφέ* p. 181 et E 567
- σφῶ* et *σφῶ* A 574
- σφῶι* et *σφῶε* a Zenodoto confusa A 8
- τεθνεώς* et *τεθνηώς* p. 106
- τείλαν* A 384
- Τεύκρον ἀριστεία* vel versus Θ 266—334 peculiare carmen non effiebant p. 10
- τέως* in *τεῖος* vel *τῆος* corrigendum p. 113, diductis vocalibus pronuntiandum p. 178
- τιμῆς* I 605 et Σ 475
- τοί* et *σοί* p. 128
- τράφον* = *ἐτράφην* p. 115 et A 251
- Troiani agri lineamenta p. 51 sq.
- Τροίην* A 129
- τῶ* et *τῷ* p. 141
- υῖες* p. 181
- ὑμεῖς* removendum p. 734
- ὑμμες* et *ὑμμιν* ultra metri necessitatem usurpatum p. 130 et K 380
- ὑπημήμυκε* X 491
- ὑποβολή* p. 2 adn. 1
- verborum contractorum quae formae diductae apud Homerum sint p. 181 sq., futurum raro contractum p. 24, perfect. pass. in *φαται* p. 114 et P 637, plusquamperfect. in *ει* et *η* p. 107, in *εα* p. 184 et A 70
- versus vitiosi p. 116 sqq., versus spondaici p. 117 sq., a duobus spondeis incipientes p. 118 sq., ab iambo incipientes p. 119, qui a trochaeo incipere videntur p. 120, hypermetri p. 124
- Wolfius Fr. Aug. interpolationibus nimium tribuit p. 22 sq. et 36, quaestionem Homericam incohaevit non pertractavit p. 90, eius sententia de sex extremis libris Iliadis improbat p. 81
- φαιρνός* p. 733
- Phoenicis episodium libri noni interpolatum p. 29 sq.
- χάλκεος* in vetere Iliade non contrahitur p. 180
- χέφα* p. 169
- Chius patria Homeridarum p. 671, cf. *Βολισσός*
- χειμάροος* A 493. E 88
- χθιζός* quid significet p. 141 et T 140
- chronologicus ordo carminum Iliadis p. 57 sqq. et 729 sq.
- χρύσεος* tertiam vocalem longam cum secunda brevi contrahit p. 180
- ω* et *ο* commutata p. 107 sqq.
- Ἰαρίων* p. 179
- ᾠμηστής* emendandum p. 111
- ὤς* et *ὦς* A 33, καὶ *ὦς* A 116
- ὠτειλί* in *ἄφατειλή* diducendum Ξ 518

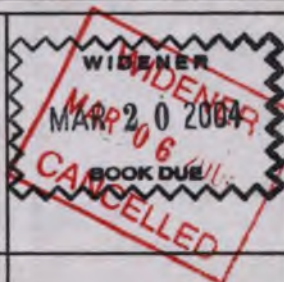

The borrower must return this item on or before the last date stamped below. If another user places a recall for this item, the borrower will be notified of the need for an earlier return.

*Non-receipt of overdue notices does **not** exempt the borrower from overdue fines.*

Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 617-495-2413

Please handle with care.
Thank you for helping to preserve
library collections at Harvard.

